[Ngôn Tình] Ngự Yêu (Ngự Giao Ký)

Contents

[Ngôn Tình] Ngự Yêu (Ngự Giao Ký) **4**

1. Chương 1-1: Tiết Tử . . . 4
2. Chương 1-2: Giao Nhân . . . 9
3. Chương 2: Ngự Yêu Cốc . . . 13
4. Chương 3: Tương Đấu . . . 17
5. Chương 4: Tương Tự Khốn Cảnh . . . 21
6. Chương 5: Tuyết Tam Nguyệt . . . 25
7. Chương 6: Đại Hải Chi Hồn . . . 28
8. Chương 7: Ngạnh Cốt Thủ (cứng Đầu) . . . 31
9. Chương 8: Bí Mật Và Bằng Hữu . . . 34
10. Chương 9: Cảm Đồng Thân Thụ . . . 41
11. Chương 10: Huyết Tế Thập Phương . . . 48
12. Chương 11: Thanh Cơ . . . 52
13. Chương 12: Cá Đuôi To . . . 58
14. Chương 13: Như Tiên Tự Thần . . . 62
15. Chương 14: Xoa Xoa Một Chút Là Khỏi Ngay . . . 67
16. Chương 15: Khẩu Toản Nhân Ngôn (miệng Nói Tiếng Người) . . . 72
17. Chương 16: Trường Ý . . . 76
18. Chương 17: Phụ Yêu . . . 81
19. Chương 18: Vô Thường Thánh Giả . . . 88
20. Chương 19: Ca Và Múa . . . 92
21. Chương 20: Lựa Chọn . . . 101
22. Chương 21: Đề Tuyến Mộc Ngẫu (điều Khiển Rối Gỗ) . . . 104
23. Chương 22: Điện Tiền Kích Biện (trước Điện Bàn Luận) . . . 108
24. Chương 23: Khai Đuôi . . . 115
25. Chương 24: Chuyện Cũ . . . 120
26. Chương 25: Xích Vĩ Tiên . . . 125
27. Chương 26: Đổi Thay . . . 129
28. Chương 27: Lạc Cẩm Tang . . . 133
29. Chương 28: Đau . . . 137
30. Chương 29: Thế Giới Của Trường Ý . . . 142
31. Chương 30: Phát Độc . . . 147
32. Chương 31: Thí Phụ (giết Cha) . . . 151
33. Chương 32: Mâu Thuẫn Tái Khởi . . . 156
34. Chương 33: Đồng Mưu . . . 159
35. Chương 34: Thuận Đức Công Chúa . . . 163
36. Chương 35: Thăm Bệnh . . . 166
37. Chương 36: Bức Bách . . . 170
38. Chương 37: Tán Ca . . . 175
39. Chương 38: Tâm Cảnh Biến Động . . . 180
40. Chương 39: Mưu Hoạch . . . 185

41. Chương 40: Tam Sinh Hữu Hạnh . . . 189
42. Chương 41: Rời Cốc . . . 193
43. Chương 42: Cốc Ngoại Nhân Thế . . . 197
44. Chương 43: Không Sợ Hãi . . . 202
45. Chương 44: Tru Tâm (trái Tim Tổn Thương) . . . 207
46. Chương 45: Quyết Tuyệt Cùng Bảo Hộ . . . 213
47. Chương 45-2: Một Chút Cảm Nhận . . . 217
48. Chương 46: Cửu Vĩ Hồ . . . 221
49. Chương 47: Đại Quốc Sư . . . 225
50. Chương 48: Quốc Sư Phủ . . . 229
51. Chương 49: Lần Nữa Phát Độc . . . 234
52. Chương 50: Tân Kì Chi Vật . . . 238
53. Chương 51: Sinh Cơ Cùng Tuyệt Cảnh . . . 242
54. Chương 52 . . . 246
55. Chương 53: Đất Cổ Hàn Phương Bắc . . . 251
56. Chương 54: Cá Cược . . . 255
57. Chương 55: Duyên Do Của Bạch Cốt Lũy Lũy . . . 261
58. Chương 56: Tái Tương Kiến . . . 266
59. Chương 57: Phục Thù . . . 269
60. Chương 58: Không Đáng Sợ Bằng Lòng Nàng . . . 275
61. Chương 59: Ta Không Cho Phép . . . 279
62. Chương 60: Trù Mã . . . 283
63. Chương 61: Thiên Chấp . . . 287
64. Chương 62: Túc Hĩ . . . 292
65. Chương 63: Khích Tướng . . . 299
66. Chương 64: Sổ Sinh Tử . . . 304
67. Chương 65: Đại Nghiệp . . . 308
68. Chương 66: Thử Thử . . . 312
69. Chương 67: Ấn Ký . . . 316
70. Chương 68: Tuyết Nguyên Vãn Sự . . . 321
71. Chương 69-1: Rất Nhiều Bí Mật (1) . . . 327
72. Chương 69-2: Rất Nhiều Bí Mật (2) . . . 332
73. Chương 70-1: Giao Châu (1) . . . 336
74. Chương 70-2: Giao Châu (2) . . . 339
75. Chương 71: Là Nàng (1) . . . 343
76. Chương 71-2: Là Nàng (2) . . . 346
77. Chương 71-3: Là Nàng (3) . . . 348
78. Chương 72: Tranh Luận (1) . . . 352
79. Chương 72-2: Tranh Chấp (2) . . . 355
80. Chương 73: Đứng Về Phía Ngươi . . . 360
81. Chương 74: Trận Tiền Cầm Chủ Soái (1) . . . 364
82. Chương 74-2: Trận Tiền Cầm Chủ Soái (2) . . . 366
83. Chương 74-3: Phần Không Tên 84 . . . 368
84. Chương 75: Thuyết Giải (1) . . . 372
85. Chương 75-2: Thuyết Giải (2) . . . 373
86. Chương 76: Quy Khứ . . . 378
87. Chương 77: Vong Cố . . . 383
88. Chương 78: Băng Phong . . . 387
89. Chương 79: A Kỷ (1) . . . 391
90. Chương 79-2: A Kỷ (2) . . . 393
91. Chương 79-3: A Kỷ (3) . . . 395
92. Chương 80: Không Quay Đầu . . . 397
93. Chương 81: Các Tự (bản Thân Mỗi Người) (1) . . . 401
94. Chương 81-2: Các Tự (bản Thân Mỗi Người) (2) . . . 403

95. Chương 81-3: Các Tự (bản Thân Mỗi Người) (3) . . . 407
96. Chương 82: Tái Hồi Cõi Bắc (1) . . . 411
97. Chương 83: Đào Ngục (1) . . . 415
98. Chương 83-2: Đào Ngục (2) . . . 418
99. Chương 84: Thực Sự Là Ngang Qua . . . 421
100. Chương 85: Danh Tính Cùng Tính Mạng . . . 425
101. Chương 86 . . . 431
102. Chương 87: Thí Thám (thăm Dò Thử) (1) . . . 437
103. Chương 87-2: Thí Thám (thăm Dò Thử) (2) . . . 442
104. Chương 88: Tuyết Sơn Chi Thượng . . . 444
105. Chương 89: Tuyết Sơn Nham Tương (dung Nham Núi Tuyết) . . . 448
106. Chương 90: Cô Đảm Cùng Chúng Thành . . . 452
107. Chương 91: Thâm Tình Duy Nhất Cũng Không Giữ Được . . . 456
108. Chương 92: Đích Thị Cố Nhân Quy . . . 460
109. Chương 93: Kẻ Nhiều Thế Lực (1) . . . 464
110. Chương 93-2: Kẻ Nhiều Thế Lực (2) . . . 465
111. Chương 93-3: Kẻ Nhiều Thế Lực (3) . . . 468
112. Chương 94: Băng Phong Chi Hải . . . 470
113. Chương 95: Đối Diện Tương Phùng Bất Tương Tri . . . 474
114. Chương 96: Không Phải (1) . . . 479
115. Chương 96-2: Không Phải (2) . . . 482
116. Chương 97: Hai Mặt (1) . . . 484
117. Chương 97-2: Hai Mặt (2) . . . 487
118. Chương 98: Không Hận Nữa (1) . . . 490
119. Chương 98-2: Không Hận Nữa (2) . . . 491
120. Chương 98-3: Không Hận Nữa (3) . . . 495
121. Chương 99: Tùy Nàng (1) . . . 497
122. Chương 99-2: Tùy Nàng (2) . . . 498
123. Chương 99-3: Tùy Nàng (3) . . . 500
124. Chương 100: Khiêu Khích Nhân Tâm (1) . . . 503
125. Chương 100-2: Khiêu Khích Nhân Tâm (2) . . . 505
126. Chương 101: Đột Sinh Nguy Cơ . . . 510
127. Chương 102: Đương Niên (năm Đó) (1) . . . 515
128. Chương 102-2: Đương Niên (năm Đó) (2) . . . 517
129. Chương 102-3: Đương Niên (năm Đó) (3) . . . 520
130. Chương 103: Một Mình Vào Bẫy . . . 524
131. Chương 104: Y Cũ . . . 530
132. Chương 105: Phong Thanh . . . 536
133. Chương 106: Biến Cố . . . 541
134. Chương 107: Hữu Nhân Hồi Quy (người Bạn Trở Về) . . . 550
135. Chương 108: Sẽ Không Rời Xa Nữa . . . 554
136. Chương 109: Đột Nhiên Tâm Động (1) . . . 560
137. Chương 109-2: Đột Nhiên Tâm Động (2) . . . 564
138. Chương 110: Thành Toàn . . . 566
139. Chương 111: Đợi Chàng Cưới Ta . . . 572
140. Chương 112: Không Đợi Nữa (1) . . . 575
141. Chương 112-2: Không Đợi Nữa (2) . . . 579
142. Chương 113: Hôn Lễ . . . 582
143. Chương 114: Nhập Miên (vào Giấc) . . . 587
144. Chương 115: Sinh Tử Chi Giao (1) . . . 591
145. Chương 115-2: Sinh Tử Chi Giao (2) . . . 594
146. Chương 116: Không Che Giấu Nữa . . . 601
147. Chương 116-2: Đánh Úp (bản Đã Sửa) (1) . . . 606
148. Chương 116-3: Đánh Úp (bản Đã Sửa) (2) . . . 611

149. Chương 117: Đội Quân Con Rối 614
150. Chương 118: Kết Cục 622

[Ngôn Tình] Ngự Yêu (Ngự Giao Ký)

Giới thiệu
Chuyển ngữ: Roseny ChungBìa: Page Cửu Lộ Phi hươngMột câu chuyện tình ngược tâm, ngược đến đau lòng. Khi ta yê

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngon-tinh-ngu-yeu-ngu-giao-ky

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Vào mùa đông, trời thường tối nhanh hơn, ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ lặng lẽ buông xuống, ánh sáng màu cam lưu trên khung giấy đặc chế giống như phát ra kim quang, nhưng trong phòng cơ hồ không có chút ánh sáng, nếu như không phải nhờ ngọn nến leo lắt nhỏ tựa hạt đậu kia.

Người bên trong tấm chăn mỏng khẽ động, "hừ hừ" một tiếng rồi thức giấc.

Nàng nheo mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ: "A, trời tối rồi, nên dậy thôi." Nàng ngáp một cái, xoay người ngồi dậy.

Ngồi trước gương chải đầu tóc xong, nàng đứng bên khung cửa sổ, đưa mắt nhìn vệt nắng đang dần khuất dạng ở ngoài kia. Đôi mày khẽ nhíu, ngón tay nhợt nhạt vươn ra, "két" một tiếng, nàng đẩy thanh chặn cửa sổ. Cả người đứng tựa vào vách tường, vươn tay chạm vào vệt nắng tàn đang lui về phía tây trên nền trời.

Ngay lúc này, đôi bàn tay vốn đã gầy gò của nàng dường như bị ánh mặt trời thiêu cháy da thịt, trong phút chốc hệt như lộ ra xương trắng đáng sợ. Mà khi ánh nắng rời đi, da thịt lại vẹn nguyên như lúc đầu.

Kỷ Vân Hòa xoa xoa tay, nhìn bàn tay gầy gò của mình lộ dưới ánh mặt trời, siết chặt tay: "Dọa chết ta rồi!" Vừa dứt lời, liền thấy ở lầu dưới, bên ngoàitiểu viện, một nha hoàn chậm rãi xách hộp thức ăn đi tới.

Nàng thu tay, nhưng không đóng cửa sổ lại.

Hôm nay trời không rơi tuyết, nhưng vẫn có gió lạnh thổi đến, gió lùa vào phòng, nàng cũng không cảm thấy lạnh, chỉ tựa người vào tường nhìn ngắm sông núi ở xa xa, nàng thở ra một ngụm khí trắng: "Xem ra tối nay sẽ có tuyết, chắc phải ủ một bầu rượu uống thôi."

"Rầm" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra một cách thô lỗ. Bên ngoài, ánh tịch dương đang chìm vào đường chân trời. Cả căn phòng rất nhanh liền trở nên tăm tối hơn.

Nha hoàn vừa rồi tên là Giang Vi Nghiên, tay xách hộp thức ăn, sắc mặt không tốt lắm bước đến: "Còn

muốn uống rượu? Cái cơ thể bệnh tật ốm yếu của ngươi, không sợ uống đến chết à?". Giang Vi Nghiên nhướn cao mày, trông có mấy phần xảo trá ngang ngược: "Đóng chặt cửa sổ lại, ngươi chết cũng chả sao, nhưng nếu bị bệnh, lại liên lụy ta phải mệt mỏi chăm sóc ngươi." Nàng ta vừa nói, vừa đặt hộp thức ăn lên bàn, thanh âm vừa trầm vừa nặng.

Kỷ Vân Hòa dựa người vào cửa sổ, đưa mắt đánh giá nàng ta, nghe rõ nàng ta mắng mình, nhưng cũng không tức giận, trên môi còn treo ý cười như có như không.

"Ngày tuyết lớn như vậy, ai nấy đều an an ổn ổn ở trong nhà, vậy mà ta còn phải đến đưa cơm cho ngươi." Giang Vi Nghiên vừa oán than vừa đem cơm bày biện xong, ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Kỷ Vân Hòa vẫn đang đứng bên cửa sổ mở toang, nhất thời lông mày liền dựng ngược lên: "Ta nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe thấy sao?"

"Nghe thấy rồi." Kỷ Vân Hòa cong mắt cười nhìn nàng, không hề giống như đang đối mặt với một nha đầu tính khí nóng nảy liên tục quở trách, mà giống như đang thưởng thức một cảnh đẹp hiếm có, "Ngươi tiếp tục đi."

Thấy Kỷ Vân Hòa phản ứng như vậy, Giang Vi Nghiên lập tức nộ khí xung thiên, đặt cái bát trên tay xuống, bước hai bước dài đến bên cửa sổ, vươn tay muốn đóng cửa sổ lại, nhưng lúc nàng ta sắp đem cửa sổ đóng lại, một cánh tay từ phía dưới đưa lên, chầm chậm chống đỡ khung cửa sổ. Cư nhiên lại kẻ bệnh tật ốm yếu Kỷ Vân Hòa kia, vươn tay chặn cửa sổ, không cho nàng ta đóng lại.

Giang Vi Nghiên quay đầu, phẫn nộ nhìn Kỷ Vân Hòa, mà nàng lại như cũ giữ bộ dạng cười như không cười: "Ta muốn hóng hóng gió, hóng mát một chút, chỉ ngày hôm nay thôi…"

Nàng còn chưa dứt lời, Giang Vi Nghiên đập mạnh một phát lên tay nàng.

"Ai thèm quan tâm ngươi."

Kỷ Vân Hòa nhìn mu bàn tay bị đánh đỏ lên, đôi mắt khẽ nheo lại.

Giang Vi Nghiên đóng cửa sổ lại, xoay người đi vào trong: "Cơm tự mình ăn đi, ăn xong rồi thì…" Không đợi Giang Vi Nghiên nói xong, Kỷ Vân Hòa liền bắt lấy cổ tay nàng ta. Giang Vi Nghiên nhất thời khó hiểu, xoay đầu trừng mắt nhìn chằm chằm nàng, nhưng lời còn chưa kịp nói khỏi miệng, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng đi, không biết bị đẩy thế nào, đầu va vào cửa sổ vừa khép lại "rầm" một tiếng, đem nó lần nữa mở ra.

Gió lạnh bên ngoài liền quét vào mặt nàng ta, Giang Vi Nghiên nửa người bị lộ ra bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn dựa vào tay Kỷ Vân Hòa đang giữ vạt áo nàng, cho nàng ta một điểm tựa, mới không khiến nàng ta từ tầng ba ngã xuống.

Sắc mặt của Giang Vi Nghiên tái xanh đi một nửa, âm thanh lập tức run rẩy: "Ngươi……ngươi làm gì đó? Ngươi buông…… Không! Ngươi đừng buông ra……"

Kỷ Vân Hòa một tay giữ lấy nàng ta, một tay lau lau tầng mồ hôi mỏng rỉ ra trên trán, lại ho khan hai tiếng, thở dài nói: "Ai, rốt cuộc là không được như xưa nữa rồi, động tác đơn giản như vậy đã thấy mệt đến tim đập tay run rồi."

Giang Vi Nghiên nghe xong, lập tức sợ hãi bắt lấy cổ tay Kỷ Vân Hòa: "Đừng đừng đừng, đừng run."

Kỷ Vân Hòa cười nói: "Ai thèm quan tâm ngươi." Nàng làm như muốn buông tay, Giang Vi Nghiên bị dọa đến thét chói tai, nhưng sau khi nàng ta thét lên, lại cảm thấy một cỗ lực đạo đem nàng kéo lên.

Hai mắt nhắm chặt của nàng ta mở ra, nhìn thấy Kỷ Vân Hòa thực sự đã kéo mình lại. Nàng ta vội vàng đứng vào bên trong phòng, đưa mắt nhìn về phía sau, bên ngoài gió lạnh đang mãnh liệt thổi vào, mặt trời đã xuống núi, không còn nửa phần độ ấm.

Nàng ta suýt nữa đã từ nơi này ngã xuống……

Giang Vi Nghiên quay đầu, vừa vặn bắt gặp Kỷ Vân Hòa đang cười vô cùng chướng mắt.

"Bị bắt nạt có cảm giác thế nào?" Kỷ Vân Hòa hỏi.

Sau khi thoát chết, cơn tức giận bị trêu chọc thoáng chốc lấn át sợ hãi.

Giang Vi Nghiên từ nhỏ đã tập qua võ thuật công pháp, trong lòng không phục, chỉ nói mới vừa rồi Kỷ Vân Hòa chẳng qua là thừa dịp nàng không chú ý đánh lén nàng. Giang Vi Nghiên ý thức được mình là cháu gái ruột của nữ quan trong phủ, cô cô của nàng từng ngàn vạn lần dặn dò, không được ở Vân Uyển gây rắc rối.

Nhưng ở trong Vân Uyển này lại chỉ có một vị "chủ tử" bệnh tật ốm yếu – trên danh nghĩa thì nói là chủ tử, nhưng kì thật chẳng qua là bị giam lỏng ở chỗ này thôi, Vân Uyển được xây ở đảo Hồ Tâm, giao thông tứ phía khó khăn, không có lệnh từ bề trên, người ngoài không thể bước tới gần Hồ Tâm đảo này một bước, người ngoài không vào được, người bên trong Vân Uyển cũng không thể tùy ý rời đi.

Bên trên lại cố ý ra thông báo, vị "chủ tử" này, không thể để cho nàng bước ra khỏi phòng dù chỉ một bước.

Mỗi lần Giang Vi Nghiên tới đưa cơm xong, lúc rời đi cũng phải ở bên ngoài thêm một cái khóa, nhất định chính là đang giam giữ phạm nhân.

Nghe nói nữ tử này cùng vị đại nhân trong phủ có quan hệ sâu xa, nhưng Giang Vi Nghiên ở nơi này nhiều ngày như vậy, không nói đến Vân Uyển, thậm chí cả đảo Hồ Tâm vị đại nhân trong phủ cũng chưa từng lui đến một lần. Nàng nghĩ, đây chẳng qua chỉ là một nữ tử bị lạnh nhạt sẽ nhanh chóng bệnh chết. Đến một cái danh phận cũng chưa từng có, có gì mà chọc vào sẽ không yên chứ!

Giang Vi Nghiên từ nhỏ đến lớn đều được cả nhà cưng chiều, nếu không phải gia đình sa cơ, nàng há phải nhờ đến cô cô đưa vào phủ làm một nha hoàn. Đến tận bây giờ, điều này vẫn khiến nàng cảm thấy bị châm chọc.

Càng nghĩ càng giận, Giang Vi Nghiên nhấc tay muốn bạt tai Kỷ Vân Hòa: "Ngươi thì tính là thứ gì chứ!" Nàng ta lớn tiếng mắng.

Nhưng cái tát này chưa rơi xuống mặt Kỷ Vân Hòa, đến nửa đường, tay nàng ta đã bị người khác bắt lấy.

Đó không phải lực đạo của nữ tử, Giang Vi Nghiên vừa ngoảnh đầu, chỉ thấy người tới mặc xiêm y màu xanh khoác bên ngoài là một chiếc hắc bào, sắc lam trong đôi đồng tử kia tựa như khối băng lạnh.

Đây… Đây là…

Giang Vi Nghiên nhận ra người này, nhất thời bị dọa đến cả người phát run, không đợi nàng ta kịp hành lễ, bàn tay khi nãy bắt cổ tay nàng ta đã tóm lấy cổ nàng. Giang Vi Nghiên chỉ kịp nghe giọng nói lạnh băng của y chứa đầy nộ khí, tựa như lưỡi dao bằng băng, có thể đẽo thịt róc xương.

"Ngươi là thứ gì?"

Trong nháy mắt, nàng ta bị y tiện tay ném đi, giống như vứt rác vậy, thẳng từ cửa sổ tầng ba ném ra ngoài.

"Ầm" một tiếng, rơi xuống hồ nước đã đóng băng ở trong viện, mặt băng phía trên bị rạn nứt, nàng ta chìm xuống hồ nước, cách một lúc lâu mới nổi lên được, vừa hô cứu mạng, vừa cầu xin chủ tử tha mạng.

Bên ngoài tiểu viện đám người hầu nô tỳ đều cả kinh, ánh mắt sợ hãi vô cùng nhìn lên lầu ba, không ai dám cử động.

"Ai, mau kéo nàng ta lên đi." Từ trên tầng ba, Kỷ Vân Hòa ló đầu ra, gọi mấy người dưới lầu một tiếng, "Còn không mau lên sẽ xảy ra án mạng đó."

Nhưng đám người hầu vẫn không dám cử động, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ vì nam tửhắc bào bên cạnh nàng cả người đều tỏa ra sương lạnh, khí thế quá đáng sợ khiến cho mọi người sợ hãi.

Kỷ Vân Hòa thấy vậy, chầm chậm bĩu môi: "Được được, ta đóng cửa sổ lại, các ngươi mau mau đem nàng ta kéo lên, gã này không nhìn thấy gì đâu."

"…"

Người dám ở trước mặt chủ nhân nói những lời này, có lẽ chỉ có nữ tử trong căn phòng này thôi.

“Két” một tiếng, cửa sổ tầng ba thực sự được đóng lại.

Ngăn cách với gió lạnh bên ngoài, Kỷ Vân Hòa quay đầu, ánh mắt dừng lại trên gương mặt của nam tử trước mặt nàng, nàng lùi một bước, nghiêng người ngồi lên chiếc ghế bên cạnh: “Trường Ý, tính khí hiện tại của ngươi trở nên quá không tốt.”

“Qua đây ăn cơm đi.”

Hai người bọn họ nói chuyện giống như ông nói gà bà nói vịt, không ăn khớp với nhau. Trường Ý đi tới bên bàn, lần nữa đem đồ ăn chưa dọn xong bày ra, y đem bát đũa đưa cho nàng. Kỷ Vân Hòa vẫn không cử động, chỉ trầm mặc nhìn chằm chằm y, dường như rất lâu mới nói: “Ngươi để ta đi đi, trước đây ta bị giam đủ rồi.”

Trường Ý đặt đũa lên trên miệng chén, âm thanh khe khẽ vang lên, nhưng trong căn phòng cô tịch này lại vang vọng tiếng động kinh tâm.

Nàng thở dài một hơi: “Ngươi giữ ta lại làm gì chứ, mạng này của ta cũng chẳng sống được mấy ngày nữa, ngươi để cho ta ra ngoài nhìn tuyết, ngắm trăng, thưởng thức những bông hoa xuân đua nở khoe sắc, nếu vận khí tốt, nói không chừng còn có thể gắng gượng qua những cơn mưa mùa hạ……Ta muốn tận hưởng vài ngày tháng tự do……”

“Kỷ Vân Hòa.” Trường Ý xoay người, đôi mắt lam băng dường như không có tí cảm xúc, lại giống như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ “Nàng nếu như có bản lĩnh, giết ta lần nữa. Sau đó rời đi.”

Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Cuối cùng, vẫn là nàng bật cười: “Ngươi nếu nói lời này sáu năm trước, tối nay chắc chắn ta có thể rời đi.”

Nghe nàng bình thản như vậy nói ra những lời đó, lòng bàn tay của Trường Ý từ từ nắm chặt sau đó lại buông ra, y bước đến trước mặt nàng, đưa tay nắm lấy cằm nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, muốn nắm bắt chút dao động trong đó, nhưng cái gì cũng không có.

Giống hệt như ánh mắt trước đây, tựa như một mảnh xoáy nước u tối, đem tất cả bí mật đều cất giấu bên trong.

Trường Ý nói: “Đáng tiếc, bây giờ đã không còn là sáu năm trước.”

“Đúng vậy.” Kỷ Vân Hòa rũ mắt “Đã không còn là sáu năm trước.” Nàng cười khẽ, “Ngươi đã trở thành một đại yêu quái lợi hại, mà ta từ một ngự yêu sư biến thành phế nhân. Trường Ý……” Trong giọng nói của nàng có chút trào phúng, khiến cho y mím chặt khóe môi.

“Bây giờ, chúng ta và sáu năm trước, hoàn toàn đảo ngược lại rồi.”

Kẻ cầm tù và tù nhân.

Vừa vặn đổi chỗ cho nhau.

2. Chương 1-2: Giao Nhân

Sáu năm trước, bên ngoài ngự yêu cốc.

Kỷ Vân Hòa nhận “hàng” từ tay gã thái giám kiêu ngạo vào thời điểm tiết trời tháng ba đẹp nhất.

Thảm hoa dại hữu tình phủ khắp núi ngoài cốc, hương hoa dìu dịu thơm ngát.

Thái giám trước mặt thao thao bất tuyệt bằng chất giọng the thé khiến nàng cảm thấy trong lòng vô cùng buồn phiền.

“Người cá này khiến chủ tử ta hao tổn rất nhiều thời gian và công sức mới bắt được. Cho ngươi thời gian ba tháng, huấn luyện nó cho thật tốt. Đừng để lần sau bọn ta quay lại vẫn phải dùng cái rương vừa to vừa dán đầy phù chú này, vận chuyển rất phiền phức mà nhìn cũng thấy buồn bực.”

Phụ trách giao dịch với gã thái giám ngạo mạn này là trợ thủ đắc lực của Kỷ Vân Hòa, Cù Hiểu Tinh, thiếu niên này miệng lưỡi như được bôi dầu, trơn tru vô cùng. Hắn cười hì hì đáp lời thái giám: “Công công, ngài yên tâm đi, ngự yêu cốc chúng tôi mấy chục năm nay thuần phục không biết bao nhiêu yêu quái. Cho dù trong rương là yêu quái gì đi nữa, chỉ cần đưa tới nơi này, đảm bảo với ngài lúc trở ra liền ngoan ngoãn phục tùng. Tuyệt đối không dám cãi lời.”

“Ừ, chớ khinh thường, chú ý một chút, người cá này không hề tầm thường đâu.”

“Chúng tôi biết đây chính là việc Thuận Đức công chúa giao xuống, ngự yêu cốc tuyệt đối sẽ dốc hết sức thuần phục yêu quái này. Lúc quay về, nhất định sẽ khiến cho Trương công công ngài nở mày nở mặt.” Cù Hiểu Tinh rất giỏi ứng phó với loại người này, hắn nói chuyện dễ nghe, Trương công công cũng tỏ vẻ hài lòng.

Kỷ Vân Hòa nghe bọn họ nói chuyện, cất bước đi đến bên cạnh xe ngựa.

Sau xe buộc một cái rương lớn, cao cỡ nửa người, toàn bộ là màu đen đặc quánh, bên dưới quấn đầy xích sắt nặng nề, phía trên dán tầng tầng lớp lớp phù chú, nàng vươn tay cầm lấy một lá bùa, vừa nhìn thấy chú văn trên phù chú, đôi mày khẽ nhíu lại, tiện tay gỡ lá bùa xuống.

Khoảnh khắc lá bùa vừa gỡ xuống, chỉ nghe "ầm" một tiếng, âm thanh từ trong chiếc rương nặng nề vang dội, xích sắt mãnh liệt giằng co, va chạm với rương phát ra tiếng leng keng không ngừng.

Ánh mắt Kỷ Vân Hoà ngưng trọng, yêu quái này nhất định rất lợi hại. Dán nhiều phù chú như vậy, nàng chỉ gỡ xuống một tấm, nó ngay lập tức nhận ra được…

Cùng lúc đó, chấn động trong rương làm cho con ngựa giật mình, ngựa hí một tiếng, quệt móng guốc chạy, ngay lập tức phu xe kéo dây cương lại, áp chế một hồi, mới khiến ngựa ổn định.

Trương công công quay đầu: "Ai ya, ngươi cẩn thận chút được không, đã bảo con yêu quái này lợi vô cùng đó."

Ông ta vừa nói vừa lùi lại mấy bước, "Ngươi là ai? Không biết thì đừng có động vào. Mau đem lá bùa dán trở lại. Cẩn thận ta hỏi tội ngươi đấy!"

Cù Hiểu Tinh vội vàng cười xòa: "Đó là chúng tôi…"

"Chu sa phù vàng, lôi đình lịch chú bế ngũ giác, phong yêu lực, là thủ bút của đại quốc sư." Kỷ Vân Hòa cắt ngang lời Cù Hiểu Tinh, ánh mắt nhìn lá bùa trong tay có chút đùa cợt, nhưng khi quét mắt sang gã thái giám ánh mắt sắc bén lạ thường.

Ngón tay nàng khẽ động, chu sa phù vàng trong tay lập tức lao đi như tên bắn, chuẩn xác dừng ngay cổ họng Trương công công. Chỉ thấy Trương công công kia hai mắt trợn ngược, gương mặt đầy vẻ giận dữ, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Trương công công lập tức kinh hãi, dùng tay gỡ bùa chú trên cổ ra, nhưng ngón tay vừa di chuyển, nó lập tức dính sát trở lại, đáy mắt gã thái giám thêm bảy phần hoảng sợ, khủng hoảng nhìn chằm chằm Kỷ Vân Hòa, tay chỉ vào nàng, nhưng miệng vẫn không phát ra âm thanh nào.

"Than thở, lầm bầm ồn ào cả nửa ngày trời." Kỷ Vân Hòa phủi phủi tay, "Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi."

Nàng ném một ánh nhìn ra sau lưng mấy gã hán tử to khỏe, một người lập tức tiến lên kéo xe ngựa, đội thị vệ cũng đều khẩn trương đặt tay lên cán đao.

"Ngự yêu cốc chúng tôi đã nhận xe ngựa này, ba tháng sau đến đón yêu quái trong rương, chúng tôi đảm bảo nó sẽ ngoan ngoãn, việc bảo đảm vận chuyển yêu quái đến đi an toàn, chẳng phải chuyện các ngươi nên làm sao? Bây giờ yêu quái đã đến ngự yêu cốc, nên để chúng tôi tiếp quản, các ngươi dàn trận thế này, là không muốn để bọn ta thuần yêu sao?" Kỷ Vân Hòa chăm chăm nhìn bọn thị vệ, "Các ngươi là nghe lệnh Thuận Đức công chúa, hay muốn ở đây giúp thái giám này ra mặt?"

Kỷ Vân Hòa vừa nói ra lời này, các thị vệ đưa mắt nhìn nhau sau đó lui xuống. Mấy gã hán tử lúc này mới để phu xe xuống ngựa, dắt ngựa vào trong ngự yêu cốc.

Đợi xe ngựa bị dắt đi rồi, Kỷ Vân Hòa liếc gã thái giám một cái: "Ta không hiểu bùa chú, chỉ biết dán, không biết giải, tự trở về tìm đại quốc sư đi."

Nói xong, nàng khoát tay áo, xoay người vào cốc.

Cù Hiểu Tinh vội vàng cười xòa, giải thích với thái giám: "Đó là ngự yêu sư của chúng tôi, hơi nóng tính, nhưng bàn về ngự yêu thuật, là ngự yêu sư vô cùng lợi hại ở trong cốc, công công đừng tức giận… Ai, chú này ta cũng không có biện pháp, ta pháp lực thấp, không so được với nàng ta, ngài chịu khổ, e rằng thật đúng là chỉ còn cách trở về tìm đại quốc sư giúp đỡ…"

"Cù Hiểu Tinh."

Kỷ Vân Hòa ở phía trước gọi một tiếng. Cù Hiểu Tinh vội vàng đáp lời, không cùng thái giám nói chuyện nữa, chỉ áy náy nhìn gương mặt đang trở thành màu gan lợn của Trương công công, xoay người đuổi theo nàng.

Chạy đến bên nàng, Cù Hiểu Tinh thở dài, có chút trách móc: "Tả hộ pháp a, đã nói với người bao nhiêu lần rồi, những kẻ đưa yêu quái đến đây dẫu sao cũng là thuộc hạ của những gia tộc quyền quý, họ có thể ở bên tai những người kia nói vài ba lời bất lợi. Người không thể tùy tiện đắc tội được… Lần này lại là thái giám thân tín của Thuận Đức công chúa, hắn chỉ cần nói với Thuận Đức công chúa hai câu là…"

"Được rồi, ta không phí sức lấy lòng đâu." Kỷ Vân Hòa thuận miệng đáp lại.

"Cho nên hay là người đến nói cho hắn cách gỡ lá bùa đó đi, chèn ép người ta đến đường cùng, không chừng lại kết thâm thù đại hận."

Kỷ Vân Hòa liếc hắn một cái: "Cù Hiểu Tinh, chúng ta muốn lấy lòng chính là chủ tử của bọn họ, không phải bọn họ. Mà muốn lấy lòng chủ tử bọn họ, chính là đem yêu quái thuần dưỡng tốt, không cần làm bất cứ điều gì khác."

Nàng vừa dứt lời, Cù Hiểu Tinh lại thở dài:

"Người nói cũng có đạo lý…ai, cũng trách thế đạo ngày nay đối với giới ngự yêu của chúng ta quá bất công. Nghe nói năm mươi năm trước, đại quốc sư kia còn chưa điều chế ra loại độc dược đặc biệt đối phó với tộc ngự yêu, chúng ta uy phong lẫm liệt, hô mưa gọi gió, sai khiến yêu quái, làm sao có thể nghĩ đến năm mươi năm sau lại sa sút đến mức này, ngay cả bọn thái giám trong cung cũng có thể lớn tiếng hống hách với chúng ta…"

"Được rồi, nói giống như ngươi năm mươi năm trước đã ra đời vậy."

Kỷ Vân Hòa trách hắn, vừa dứt lời, hai người đã đi tới cổng của ngự yêu cốc, cửa lớn rộng mở, trong cốc là một mảnh sương mù giăng kín, nàng chuyển đề tài, "Hôm nay người cá được đưa đến này e rằng lai lịch

không nhỏ, chúng ta đến địa lao mở rương."

Cù Hiểu Tinh gật đầu nói phải.

Trong ngục tối của ngự yêu cốc, cột sắt trên lồng giam khắc chằng chịt chú văn phong ấn sức mạnh của quái thú.

Rương thép đen được đưa đến phòng giam lớn nhất, có một xích sắt móc ở trên đỉnh rương, ngự yêu sư đem nó móc với xích sắt dài trên xà nhà, chú văn bốn phía thoáng chốc sáng lên.

Rương khóa yêu này vốn là vật do ngự yêu cốc chế tạo, thuận tiện cho các quan chức quý nhân nhốt những yêu quái không nhu thuận lại, vận chuyển đến ngự yêu cốc.

Cái móc phía trên rương thực chất là đi từ bên trong ra, yêu quái bên trong bị xiềng xích giam cầm, móc treo chính là một đầu của dây xích, khi móc mối với dây treo trên xà nhà, thì dây xích trói yêu quái lập tức cùng với các hệ thống khác trong phòng hợp thành một thể, lực phong ấn trên cột sắt đen sẽ truyền tới yêu quái, tăng cường áp chế chúng, tránh cho khi mở nắp rương, yêu quái tiếp xúc với bên ngoài kích động làm ngự yêu sư bị thương.

Móc nối vừa được liên kết, ngự yêu sư dùng chìa khóa cắm vào lỗ khóa ẩn giấu trên rương, vừa nghe "két" một tiếng, trong rương liên tiếp truyền tới tiếng"ầm ầm ầm" cùng với những rung lắc dữ dội.

Ngự yêu sư còn chưa kịp lấy chìa khóa ra, đột nhiên, rương thép phủ đầy bùa chú bị đánh vỡ từ bên trong, mảnh vụn văng ra khắp nơi, có mảnh tan thành bụi biến mất vào không khí, một chiếc đuôi cá to lớn lộ ra.

Kỷ Vân Hòa đứng bên ngoài phòng giam, một tiếng "Cẩn thận" còn chưa kịp kêu lên, chỉ cảm thấy trong ngục nổi lên một trận gió yêu, chiếc đuôi cá khổng lồ hai màu trắng xanh chuyển động tựa như chiếc quạt gió. Các ngự yêu sư mở rương ở bên trong chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, phun máu tại chỗ.

Nàng ôm lấy đầu Cù Hiểu Tinh, đem hắn đặt ở chỗ an toàn trên mặt đất, kịp thời tránh được sát khí mà chiếc đuôi cá quạt đến.

Nàng nằm trên đất ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong ngục, rương khóa yêu chia năm xẻ bảy, nằm rải rác trên mặt đất, người cá hai tay bị trói, treo trên xích sắt, y toàn thân xích lõa, nửa thân dưới là một chiếc đuôi cá cực to, chỉ là trông không giống với những người cá bình thường, đuôi cá của y xanh trắng giao nhau, vẩy cá tầng tầng lớp lớp tựa như xếp thành hình đóa hoa sen khổng lồ. Mà càng khiến người ta kinh ngạc hơn nữa, là khuôn mặt của người cá này…

Tộc người cá, từ trước đến giờ dung mạo đều xinh đẹp, chỉ là Kỷ Vân Hòa chưa từng nghĩ đến, lại có một gương mặt xinh đẹp như y, mang vẻ vẻ đẹp kinh động lòng người, thậm chí là quên cả hô hấp…

Đây cư nhiên là một…

Mỹ nam ngư. (thật ra nguyên văn là Hùng tính giao nhân, hùng tính là giống đực, giao nhân là người cá nên tớ dịch vậy cho suông mạch truyện.)

3. Chương 2: Ngự Yêu Cốc

Người cá vốn âm nhu, đa số đều là thư tính (mỹ nhân ngư), hùng tính (mỹ nam ngư) thực sự rất hiếm gặp. Mà cho dù có, cũng là bởi vì yêu khí quá mạnh, khó có thể thuần phục hoặc là lúc còn nhỏ đã bị bắt đến ngự yêu cốc rồi.

Thuận Đức công chúa lần này, hẳn là phải bỏ ra không ít công sức nha. Kỷ Vân Hòa đang nghĩ như thế, chợt nhìn thấy người cá nâng chiếc đuôi dài lên, lần nữa quét ngang mặt đất, sức mạnh tựa như sức của ngàn binh. Lần này, tất cả mọi người đều nằm trong đòn công kích của y. Nàng nằm trên mặt đất cũng tránh không khỏi, chỉ có thể vận khí trong tay tạo thành một kết giới, che chắn trước người.

Kỷ Vân Hòa cảm nhận được một trận cuồng phong "vù vù" nổi lên do đòn công kích ma sát với kết giới của nàng, gây ra một tiếng động cực lớn, Cù Hiểu Tinh đang nằm rạp trên mặt đất, bịt chặt hai tai liên tục kinh hô.

Tiếng gió vừa dứt, cách đó mấy bước đã có ngự yêu sư công lực thấp kém không đỡ nổi đòn công kích, lập tức bị đánh đến nôn ra máu, còn có người phải bỏ mạng. Trong địa lao nhất thời trở thành một mảnh hỗn độn.

Nàng liếc mắt nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong lòng kinh ngạc.

Mặc dù chưa nhìn thấy mỹ nam ngư, nhưng nàng cũng đại khái biết được phạm vi yêu lực của người cá. Mà người cá bị bắt đến nơi này, sức mạnh của y đã vượt quá xa so với yêu lực yêu quái mà nàng biết rồi.

Thậm chí, chưa từng có yêu quái nào bị hắc thạch huyền thiết phong ấn yêu lực, còn có thể dùng yêu lực làm bị thương người khác như y.

Bên sườn dậy lên cảm giác đau đớn, nàng đưa mắt nhìn người cá trong ngục, khẽ nheo mắt nhìn, bàn tay cầm chặt chuôi kiếm đeo bên hông. Kì thật, hôm nay, các ngự yêu sư có mặt ở chỗ này, ngoại trừ Cù Hiểu Tinh, nàng cũng không muốn cứu ai hết, chỉ là, nếu cứ tùy tiện mà mặc người cá này làm càn, chính nàng và Cù Hiểu Tinh cũng sẽ không tốt lành gì.

Nhưng nàng ở bên này chỉ vừa có một động tác, người cá trong địa lao lập tức chuyển tầm mắt sang, nhìn chằm chằm vào nàng. Bốn mắt chạm nhau, Kỷ Vân Hòa chỉ thấy màu lam băng kì lạ trong đôi mắt y, giống như hàn băng ngoài biển khơi, khí lạnh thấu xương, ánh nhìn nghiêm nghị đầy sát khí khiến cho người ta phải rùng mình run sợ.

Ánh mắt giao nhau, nàng rùng mình một cái, chỉ nói hôm nay nếu không dùng chút công phu, e rằng thực sự không thể trấn áp được yêu quái này mất.

Cái đuôi của người cá chầm chậm nâng lên, quả nhiên muốn tỏ ý gây khó dễ đây mà. Một mũi tên vàng đột nhiên bay đến từ một lối vào khác bên phải địa lao, xuyên qua khe hở của hắc thạch huyền thiết lao vào phòng, "soạt" một tiếng, mũi tên trực tiếp xuyên thấu vào đuôi y, hung hăng cắm thẳng vào bức tường phía sau!

Dưới đuôi mũi tên dài mang theo một cái xích sắt, lúc mũi tên xuyên qua đuôi người cá, xích sắt bị pháp thuật khống chế, tựa như dây leo nhanh chóng quấn quanh đuôi y, bò dần lên trên.

Đem đuôi y khóa chặt không thể cử động được nữa.

Chỉ nghe người cá kia rên hừ một tiếng, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, giống như vô cùng đau đớn. Nhưng mà, hào quang trong mắt y tuyệt không có nửa phần yếu thế, y ra sức giãy giụa, đuôi cá bị xích sắt khóa chặt, vết thương theo đó mà nứt toạc, máu tươi như thác rơi xuống.

Cùng lúc đó, ở hướng mũi tên bay ra truyền đến một giọng nam tử trầm thấp tiếng quát mắng: "Nằm hết ở đấy làm gì! Mau đứng lên kết trận cho ta!"

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn, buông bàn tay đang siết chặt chuôi kiếm ra: "Cù Hiểu Tinh". Nàng gọi kẻ đang nằm rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy không thôi một tiếng: "Dậy đi, nơi này không có chuyện của chúng ta nữa, đi thôi."

Cù Hiểu Tinh lúc này mới run rẩy ngẩng đầu lên: "Không… không có chuyện gì nữa rồi hả?" Hắn nhoài người sang bên cạnh xem xét một chút, thấy bên phải địa lao người kia đã đến, thở phào nhẹ nhõm: " A, thiếu cốc chủ tới rồi…"

Nàng nghe thấy giọng điệu cảm thán này của hắn, khẽ nheo mắt lại, nghiêng mắt nhìn hắn hỏi: "Thế nào? Ta nghe ý tứ này của ngươi, ngươi cảm thấy hôm nay ta không bảo hộ được ngươi ư?"

Cù Hiểu Tinh là một thiếu niên thông minh, lập tức cười với nàng: "Tả hộ pháp sao người lại nói như vậy, người có bản lĩnh lớn, tất nhiên sẽ bảo vệ được ta, ta đây không phải vui vì là cảm thấy thiếu cốc chủ đến rồi, mà là có hắn chống đỡ, người sẽ tiết kiệm được một ít sức lực a. Ta lúc nào cũng đứng về phía người hết, người cứ yên tâm."

Kỷ Vân Hòa thu hồi ánh nhìn, liếc qua người cá trong địa lao một cái, lúc này chỉ thấy cơ quan trong phòng đã bị mở ra, hai đạo móc sắt từ phía sau lưng bức tường bắn ra, xuyên qua xương tỳ bà của y, thỉnh thoảng trên móc sắt còn có sét đánh, khiến cho người cá trong nỗi thống khổ không còn lòng dạ nào mà vận chuyển yêu lực, y đau đớn rên rỉ trong khi bên ngoài các ngự yêu bắt đầu tụng kinh văn kết trận ép xuống.

Bên trong địa lao, kim quang nổi lên bốn phía, hết thảy đá huyền thiết cùng nhau phát ra ánh sáng, làm toàn bộ địa lao phút chốc trở nên chói mắt.

Người cá kia ngoài đau đớn run rẩy cũng không còn bất kì sức lực phản kháng lại.

"Đi thôi." Kỷ Vân Hòa gọi Cù Hiểu Tinh một tiếng, cất bước đi theo thông đạo bên trái ra ngoài.

Khi đi qua chỗ rẽ của thông đạo, nàng lơ đãng chuyển mắt, vừa vặn nhìn thấy thiếu cốc chủ Lâm Hạo Thanh vừa cùng người khác bàn bạc công việc đưa mắt nhìn theo hướng nàng rời đi.

Nàng một bước cũng không dừng lại, cứ như thể không nhìn thấy hắn mà bước ra khỏi địa lao.

Phải nói quan hệ giữa hai người họ đâu chỉ hình dung bằng hai chữ ngượng ngùng.

Cốc chủ ngự yêu cốc Lâm Thương Lan tuổi tác đã cao. Nhưng về người thừa kế ngôi vị, thái độ của lão mập mờ không rõ.

Lâm Hạo Thanh - con trai của Lâm Thương Lan, được mọi người xưng là thiếu cốc chủ. Nhưng cho tới bây giờ, lão cốc chủ vẫn chưa từng ở trước mặt mọi người tuyên bố sẽ đem ngôi vị cốc chủ này để lại cho hắn. Ngược lại, lão ta đối với dưỡng nữ như nàng một mực xem trọng. Thậm chí còn đặc biệt bố trí cho nàng vị trí tả hộ pháp.

Ngự yêu thuật của Kỷ Vân Hòa đứng đầu trong ngự yêu cốc. Nếu đem so về thực lực, Kỷ Vân Hòa chắc chắn là cao Lâm Hạo Thanh một bậc. Lại thêm thái độ của lão cốc chủ bình thường cũng không rõ ràng, cho nên trong mắt người khác, nàng trở thành một trong những người có khả năng kế nhiệm chức vị cốc chủ. Về lâu về dài, trong ngự yêu cốc đã chia thành hai phái: Người xem trọng thực lực thì tôn Kỷ Vân Hòa làm người kế nhiệm. Mà bên chú trọng truyền thống thì cật lực bảo vệ địa vị của Lâm Hạo Thanh.

Giữa hai phái tranh đấu gay gắt, mối quan hệ sư huynh muội từ thuở nhỏ của nàng và hắn cũng theo đó mà biến thành đối địch như nước với lửa.

Mà những người khác đều không biết rằng, bản thân nàng một chút cũng không muốn làm cốc chủ. Nguyện vọng lớn nhất cả đời nàng chính là kiếm được một khoản tiền, sau đó rời khỏi ngự yêu cốc, đến vùng sông nước Giang Nam, sống một cuộc sống giàu sang phú quý, cứ thế ăn chơi cho đến hết đời.

Nhưng số mệnh luôn cùng nàng đối địch…

Ngự yêu cốc này, không phải là nơi nàng muốn rời đi là có thể rời đi được.

Nghĩ đến chuyện này, Kỷ Vân Hòa lại thở dài một tiếng: "Việc thuần phục người cá này, e là ta không thể nhận rồi." Trên đường nhanh chóng quay trở lại tiểu viện của mình, Kỷ Vân Hòa căn dặn Cù Hiểu Tinh một tiếng: "Ném cái củ khoai nóng bỏng tay này cho người khác".

Cù Hiểu Tinh nghe vậy thì ngẩn ra: "Nhưng mà tả hộ pháp, người cá này là do Thuận Đức công chúa đưa tới… Người thuần phục hắn tốt rồi, đến khi trở về công chúa ắt hẳn có không ít đề bạt, người phải biết…". Cù Hiểu Tinh quan sát trái phải, rồi tiến đến nói nhỏ bên tai nàng: "Người phải biết rằng, lời nói của người trong hoàng thất đối với người trong ngự yêu cốc chúng ta hết sức quan trọng, nếu có Thuận Đức công

chúa giúp người, ngôi vị cốc chủ…".

Nàng chính là không muốn vị trí cốc chủ này.

Nhưng những lời này, nàng lại không có cách nào nói với Cù Hiểu Tinh, nàng chỉ đành trưng ra bộ mặt lạnh, liếc Cù Hiểu Tinh một cái: "Nếu là thuần phục không tốt thì sao?"

Cù Hiểu Tinh nghe vậy lại ngẩn người lần nữa: "À…" Hắn chớp mắt một cái. "Hộ pháp…chẳng lẽ, người là đang lo lắng… người không thuần phục được người cá này?"

Trong lòng nàng là lo lắng, nàng thật sự thuần phục được người cá này rồi, giành được sự ủng hộ của Thuận Đức công chúa. Công chúa quả thật sẽ vì nàng mà nói cái gì đó. Từ nay về sau, nàng sợ là ngay cả sự yên bình như bây giờ cũng không giữ được nữa.

"Ngươi cứ coi là như thế đi". Kỷ Vân Hòa đến tiểu viện của mình, xoay người muốn đóng cửa lại, đuổi hắn đi. "Nói tóm lại, ta chính là không muốn tiếp tục chuyện tồi tệ này. Lâm Hạo Thanh hay bất kì người nào khác muốn nhận, thể cứ để bọn họ nhận đi. Lần này ta không muốn xen vào".

Nói xong lời này, cửa viện liền đóng lại, để lại Cù Hiểu Tinh hít cả mũi bụi, hắn chỉ nghe người bên trong lười nhác nói một câu: "Thời gian này cứ nói là ta bế quan, cái gì cũng không muốn làm".

Miệng Cù Hiểu Tinh méo xệch, nhưng đó là cấp trên của hắn, hắn không có cách nào ép buộc.

Song, chỉ được đến chạng vạng tối, Cù Hiểu Tinh lại một lần nữa đến trước tiểu viện của Kỷ Vân Hòa, gõ cửa: "Hộ pháp".

Cách một hồi lâu, bên trong mới truyền đến giọng nàng: "Không phải ta đã nói là đang bế quan sao?".

"Vâng, nhưng cốc chủ tìm người.".

"……"

Cửa viện vừa mở ra, Kỷ Vân Hòa cảm thấy có chút đau đầu, gãi gãi đầu hỏi: "Cốc chủ tìm ta có chuyện gì?"

"Thuộc hạ không biết".

Kỷ Vân Hòa cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nhận lệnh rời đi.

4. Chương 3: Tương Đấu

Đại điện của ngự yêu cốc tên gọi là Lệ Phong đường, Kỷ Vân Hòa vừa vào cửa lớn, đã nhìn thấy Lâm Hạo Thanh đang rũ mắt đứng yên bên cạnh lão cốc chủ, nàng liền cảm thấy hôm nay không ổn rồi.

"Cốc chủ" Nàng cung kính hành lễ, lão cốc chủ Lâm Thương Lan đã hơn thất tuần, mặt đầy nếp nhăn, nhưng giữa những nếp nhăn bên khóe mắt, đôi mắt vẫn sắc bén tựa chim ưng, khí thế bức người.

"Khụ khụ... Vân Hòa lại đây." Lâm Thương Lan ho khan hai tiếng, vẫy tay, gọi nàng đến trước mặt "Vân Hòa gần đây bận chuyện gì vậy?"

Nàng quy quy củ củ tiến lên, đứng bên phải lão, khom người nhỏ giọng đáp: "Thời gian trước có vài con tiểu yêu được đưa đến, cho nên hai ngày nay con đều đang bận dạy cho các ngự yêu sư bên dưới chút ít kỹ năng thuần yêu."

Lâm Thương Lan gật đầu: "Đứa trẻ ngoan, vì ngự yêu cốc ta tận tâm tận lực". Bàn tay già nua của lão vươn ra, nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ một cái "Cực khổ cho con rồi."

"Thuộc hạ dĩ nhiên vì ngự yêu cốc dốc lòng tận tụy." Kỷ Vân Hòa nghiêm túc cúi đầu hành lễ.

Lâm Hạo Thanh ánh mắt khẽ chuyển, quét qua mặt nàng một cái.

Lâm Thương Lan hình như rất hài lòng gật đầu, sau đó khàn giọng nói: "Ngự yêu cốc ta thu hết nhân sĩ tài giỏi, nhờ cao tổ hoàng đế ân sủng, để ta cùng một nhánh tộc ngự yêu an ổn qua ngày ở phía Tây Nam, nay Thuận Đức công chúa đưa tới một lệ yêu, muốn ngự yêu cốc ta tương trợ thuần hóa. Đây là hoàng ân, nhiệm vụ nặng nề, không thể sơ xuất."

Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh đều yên lặng lắng nghe.

Mặc dù mặt nàng bất động thanh sắc, nhưng trong lòng không thể không than thở, xem ra việc thuần phục người cá kia, e rằng nàng muốn tránh cũng không thể tránh được rồi...

"Lão phu đã suy nghĩ mãi, yêu quái thế này, chỉ có thể giao cho hai người các con xử lý, ta mới có thể yên tâm." Lâm Thương Lan ho khan hai tiếng nói, "Đúng lúc, lão phu gần đây thân thể có nhiều bất ổn, biết rõ thiên mệnh sắp tận..."

"Cốc chủ hồng phúc."

"Phụ thân vạn thọ."

Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh cơ hồ đồng thời nói ra lời này, hai người lập tức quỳ xuống đất, làm động tác bái lạy.

Lâm Thương Lan cười khoát khoát tay: "Thân thể này, lão phu rõ ràng nhất. Đây chính là lúc cần xác định vị trí cốc chủ tương lai rồi."

Lời này vừa nói ra, cả Lệ Phong đường rơi vào trầm mặc.

"Các con đều là con ta, đều rất ưu tú, lão phu quả thực khó mà chọn lựa, mà nay nhân cơ hội này, hai người các con thử so tài cao thấp với nhau đi." Lâm Thương Lan từ trong ngực áo lấy ra một phong thư, tờ giấy tinh xảo, thoang thoảng hương thơm "Thuận Đức công chúa hôm trước gửi thư đến, người ra lệnh cho chúng ta thuần phục yêu quái này, Thuận Đức công chúa có ba nguyện vọng, một là muốn yêu quái này nói được tiếng người, hai là đuôi cá hóa thành đôi chân, ba là một lòng chung tâm, vĩnh viễn không được phản nghịch. Với ba việc này, hai con, ai hoàn thành trước, sẽ kế vị cốc chủ."

"Hài nhi tuân lệnh." Lâm Hạo Thanh ôm quyền đáp.

Kỷ Vân Hòa vẫn không lên tiếng.

Lâm Thương Lan đưa mắt nhìn chằm chằm nàng: "Vân Hòa?"

Nàng ngẩng đầu nhìn lão, chạm phải ánh mắt nhìn thì hòa ái nhưng lại ẩn chứa sát khí của lão, trong lòng nàng chợt lạnh, chỉ có thể nén xuống tất cả ưu tư, đáp: "Vâng. Vân Hòa tuân lệnh."

Rời khỏi Lệ Phong đường, trong lòng Kỷ Vân Hòa có chút không yên, cho đến khi cùng Lâm Hạo Thanh mỗi người một ngả. Hắn gọi tên nàng, nàng mới hồi thần, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

"Vân Hòa." Lâm Hạo Thanh âm điệu mang theo mấy phần khách sáo cùng xa cách "Đoạn thời gian sau này, mong được không ngừng chỉ giáo."

Kỷ Vân Hòa cũng đáp lễ: "Huynh trưởng khách khí rồi." Nhưng mà khách sáo xong rồi, hai người lại không có bất kỳ lời nào thêm nữa.

Hoa cốc bên ngoài Lệ Phong đường quanh năm bốn mùa đều rực rỡ khoe sắc, lúc gió xuân thổi đến, cánh hoa thấm đượm hương hoa triền miên không thôi, vô cùng dễ chịu. Nàng nhìn Lâm Hạo Thanh, khóe miệng khẽ động, cuối cùng, ngay lúc nàng vừa định mở miệng, hắn xoay người, né tránh ánh mắt nàng, lãnh đạm rời đi.

Kỷ Vân Hòa đứng yên đó nhìn bóng lưng xa dần của hắn, chỉ đành cười khổ một tiếng.

Nàng gọi hắn "huynh trưởng", bởi vì nàng đã từng thật lòng xem hắn là huynh trưởng mà đối đãi. Thậm

chí nói, bây giờ vẫn thế.

Kỷ Vân Hòa quay đầu, chỉ thấy nắng xuân ấm áp, muôn vàn cánh hoa trong cốc bay lượn theo cơn gió thoảng qua, trong phút chốc, tâm trí nàng cũng trôi theo dòng thời gian, giống như đang quay về quá khứ.

Nàng hình như nhìn thấy chính mình rất nhiều năm trước, đó là khi nàng còn là một nha đầu không biết chuyện, thích ở trong biển hoa nhảy nhót nghịch ngợm, mà so với nàng lớn hơn mấy tuổi Lâm Hạo Thanh đều đứng ở đằng xa lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa, nụ cười dịu dàng.

Nàng hái bừa một bông hoa đem đến hỏi hắn: "Hạo Thanh ca ca, hoa nhìn có đẹp hay không?"

Lâm Hạo Thanh cười khẽ, xoa xoa đầu nàng, sau đó gỡ ngọn cỏ dại vướng trên tóc nàng xuống, cài bông hoa lên tai nàng, cười rạng rỡ: "Hoa cài lên tóc muội muội là đẹp nhất."

Mà hiện tại, ca ca ấm áp trong hồi ức, chỉ còn lưu lại cho nàng một bóng lưng không có bất cứ tình cảm nào…

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai, giữa bọn họ biến thành như vậy, một chút cũng không thể trách Lâm Hạo Thanh.

Muốn trách, cũng chỉ có thể trách nàng…

Lúc nàng trở lại Tê Vân viện, sắc trời đã tối, nàng ngồi trong phòng, thắp đèn lên, nhìn ánh nến to bằng hạt đậu nhảy nhót, đến khi nàng đếm tới năm, trong không khí chợt phảng phất một đạo yêu khí, một nữ tử tóc đen mặc áo trắng váy đỏ từ trong hư không hiện ra trong phòng.

Kỷ Vân Hòa thắp thêm một ngọn đèn, không thèm nhìn nữ tử kia một cái, chỉ hỏi: "Nói đi, Lâm Thương Lan lần này để cho ta và Lâm Hạo Thanh tương đấu, lão muốn ta làm tới mức độ nào?"

Âm thanh của nữ tử mỏng nhẹ nhưng lạnh lùng: "Muốn người toàn lực ứng phó."

Kỷ Vân Hòa cười: "Ta toàn lực ứng phó? Nếu thật sự thuần phục được người cá kia, Lâm Thương Lan dám đem vị trí cốc chủ cho ta ư?"

"Cốc chủ tự có an bài của người. Ngươi không cần hỏi nhiều." Nàng ta chỉ đáp một câu, nhấc tay một cái, một viên thuốc được ném đến trước mặt nàng: "Ngươi chỉ cần biết, nếu để cho người phát hiện ngươi chưa dùng toàn lực ứng phó, một tháng sau, ngươi đừng mơ lấy được giải dược."

Kỷ Vân Hòa bắt lấy viên thuốc, dư quang nhìn thấy nữ tử áo trắng váy đỏ kia giống như lúc đến, xuất quỷ nhập thần biến mất. Bàn tay nàng xiết chặt viên thuốc, khóe môi cũng mím chặt.

Tất cả mọi người ở ngự yêu cốc, bao gồm cả Lâm Hạo Thanh đều cho rằng Lâm Thương Lan thập phần sủng ái Kỷ Vân Hòa, lão phong nàng làm hộ pháp, đối đãi với nàng và Lâm Hạo Thanh cơ hồ không có gì khác biệt, thậm chí dường như có ý để nàng thay thế Lâm Hạo Thanh.

Nhưng mà, chỉ có mỗi nàng biết, đó chỉ là mưu kế của lão già kia, căn bản lão sẽ không giao vị trí chủ nhân ngự yêu cốc cho một "người ngoài", kể cả là dưỡng nữ như nàng.

Hơn nữa, Lâm Thương Lan chưa bao giờ xem nàng là dưỡng nữ, nàng chẳng qua chỉ là con cờ dưới bàn tay của lão ta, giúp lão giải quyết hết những việc trong bóng tối, không thể công khai cho người khác biết…

Nàng nuốt xuống giải dược của tháng này, để cho vị đắng lan tràn trong miệng, vị đắng có thể giữ nàng tỉnh táo, để nàng suy nghĩ rõ ràng về tình cảnh khó khăn mà nàng phải đối mặt.

Nàng biết lão già kia căn bản không có ý định đem vị trí cốc chủ giao cho nàng, mà bây giờ lại quang minh chính đại tiến hành tỷ thí, còn phải để nàng toàn lực ứng phó. Nếu nàng thua, chính là Lâm Hạo Thanh kế vị, nàng nhất định bị ngự yêu cốc vứt bỏ, kể cả Cù Hiểu Tinh trong suốt những năm nay luôn ủng hộ nàng cũng sẽ không có kết quả tốt.

Mà nếu như nàng thắng, lại càng không ổn.

Sau lưng lão ta không biết đang ngấm ngầm chuẩn bị thủ đoạn gì đối phó với nàng. Hơn nữa, ngay cả khi không có tính sổ, chỉ đơn giản cắt đứt giải dược mỗi tháng nàng phải uống là đủ khiến nàng chịu khổ rồi.

Trước sau đều là tuyệt cảnh cả…

Kỷ Vân Hòa kéo kéo vạt áo, mới vừa dùng thuốc kia xong, thân thể vốn có mấy phần nóng ran, bây giờ nghĩ đến tình cảnh của bản thân, nàng càng cảm thấy trong lòng khô nóng hơn nữa, nhất thời nàng cảm thấy so với việc ngẩn người phiền muộn ngồi trong phòng, chi bằng ra ngoài đi dạo tận hưởng đêm xuân mang theo hơi lạnh của ngự yêu cốc.

Nàng vừa suy nghĩ vừa vô thức đi đến bên ngoài ngục giam giữ người cá.

Kì thực thì cũng không hẳn là ngẫu nhiên bước đến.

Ngục giam giữ người cá này có rất nhiều cơ quan, toàn bộ ngự yêu cốc này cũng chỉ có ngục giam này là như vậy. Trước kia, có rất ít yêu quái đủ tư cách để bị nhốt ở đây, bình thường cũng ít người qua lại. Vì vậy, mỗi khi trong lòng có phiền muộn, nàng thích đi dạo xung quanh nơi này, thậm chí có khi còn đi vào cả phòng giam dạo một vòng.

Bên trong không một bóng người, là một nơi hiếm có khiến nàng cảm thấy an toàn.

Người cá bị giam ở bên trong, tối nay bên ngoài địa lao có không ít người trông chừng, tuy vậy thấy Kỷ Vân Hòa tới họ cũng chỉ đơn giản hành lễ, gọi một tiếng "Hộ pháp".

Kỷ Vân Hòa gật đầu một cái, thuận miệng hỏi: "Yêu quái kia vẫn an phận chứ?"

Thủ vệ gật đầu: "Ban ngày thiếu cốc chủ đã dạy dỗ hắn một trận, ban đêm không có khí lực phản kháng".

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Ta đi xem thử."

Nàng muốn vào, thủ vệ tất nhiên sẽ không ngăn lại. Kỷ Vân Hòa chậm rãi xuống địa lao, cũng không tận lực che giấu tiếng bước chân, nàng biết, đối với yêu quái có năng lực như vậy, bất luận nàng làm cách nào che giấu hành tung, đều sẽ bị y phát giác được.

Địa lao bên dưới, là một khoảng không gian chết chóc yên ắng, một lồng giam bằng sắt cực to dán đầy phù chú, máu tanh ban ngày đã được gột sạch, ánh trăng thanh lạnh từ trên đỉnh ngục rọi xuống.

Người cá có cái đuôi cực to kia lại bị treo chính giữa địa lao, lẻ loi vô cùng. Cái đuôi dài rũ xuống, lê trên nền đất, ánh trăng đáp lên hàng vảy cá màu bạc khiến chúng tỏa sáng lấp lánh, mơ hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tuyệt sắc mê hoặc lòng người thường ngày của y.

Kỷ Vân Hòa bước đi chậm rãi, chỉ thấy mái tóc màu bạc rủ xuống dài đến eo của người cá đã che đi nửa gương mặt y, nhưng dù vậy, Kỷ Vân Hòa vẫn cảm thấy người cá này quá đẹp đi!

Đẹp đến quá đáng!

5. Chương 4: Tương Tự Khốn Cảnh

Kỷ Vân Hòa đi đến bên ngoài phòng giam, xuyên qua những song sắt thô to dán đầy phù chú, thấy hai tay người cá bị xích treo trên đỉnh đầu, toàn thân y đều bị thương, ngay cả xương tỳ bà cũng bị một lõi thép xuyên qua, một sợi dây xích sắt quấn quanh chiếc đuôi cá đẹp đẽ trắng xanh đan xen, ngăn chặn mọi chuyển động của y.

Toàn thân y đầy máu, toàn bộ xích sắt vây quanh hệt như bị nhuộm đỏ, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt y trắng bệch như giấy. May là nàng trong ngự yêu cốc nhiều năm, từng thấy qua nhiều cảnh máu thịt lẫn lộn, bằng không cũng không khỏi cảm thấy lạnh run.

Nhưng lạnh lẽo hơn là vì dung mạo đẹp đến thất thần của người cá này.

Thế gian luôn có những người hoặc vật như vậy, kinh tâm trong lúc tự do nở rộ, động phách ngay cả khi úa tàn.

Kỷ Vân Hòa tiến lên một bước, có lẽ là bước vào khu vực nhận thức của người cá, đường cong câu hồn của đôi mắt đang khép chặt hơi chuyển động, hàng mi khẽ run run, mở mắt, con ngươi lam băng phát ra ánh sáng rực rỡ đảo một vòng, chuẩn xác hướng về phía nàng.

Trong ngục tối âm u, nàng nhìn thấy bóng hình mình một thân bạch y cùng ánh lửa bập bùng hiển hiện rõ ràng trong ánh mắt y. Khóe môi y có vài phần lạnh lùng hơi rũ xuống, đem theo vài phần nghiêm túc không giận mà uy cùng với quý khí bẩm sinh. Ánh mắt của y khiến người khác khiếp sợ, đem theo vài phần phòng bị, sát khí cùng sự đạm mạc xa lánh tựa như lưỡi băng cứa vào lòng người.

Y không nói lời nào.

Khi người cá này được gã thái giám đưa đến, gã ta không hề nói bất kỳ tin tức gì về y. Y đến từ đâu, tên gọi là gì, tình trạng thân thể ra sao, pháp lực đạt tới tầng nào… Tất nhiên, cũng không nói cho người của ngự yêu cốc, y biết nói chuyện hay không.

Nếu muốn người cá này nói chuyện, là dạy y nói chuyện hay muốn y mở miệng nói chuyện?

Kỷ Vân Hòa không bị ánh mắt của y bức lui, nàng lại tiến gần một bước nữa, cơ hồ áp sát song sắt phong ấn của lồng giam để dò xét y.

Bốn mắt tương giao, mỗi người đều có toan tính riêng.

Nàng không biết người cá này đang nghĩ gì, nhưng lại cảm thấy lạ lùng, tình cảnh của mình hiện tại và người cá trước mặt này, hoàn toàn tương đồng.

Khốn cảnh.

Ở lại ngự yêu cốc là khổ sở, rời đi cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Nếu như ngự yêu cốc không thể thuần phục y, vậy y có thể sẽ bị đưa đến ngự yêu đài phía bắc, ngự yêu đảo phía đông, hoặc là ngự yêu núi phía tây… Những nơi này đều bị triều đình khống chế, ngày nay thiên hạ chỉ còn lại bốn nơi này cho phép những người có năng lực ngự yêu sống sót.

Mỗi một chỗ, đối với yêu quái đều không nhân nhượng.

Tình cảnh Kỷ Vân Hòa bây giờ đang phải đối mặt so với y có gì bất đồng?

Lâm Hạo Thanh, Lâm Thương Lan, người trước đối với nàng là phòng bị nghi kỵ, muốn nhanh chóng diệt trừ, người sau lưng lại lợi dụng nàng triệt để, hận không thể ép khô từng giọt máu của nàng. Mà nếu như nàng tự ý chạy khỏi ngự yêu cốc, không nói đến việc độc tố trong cơ thể phát tác, chỉ nói khắp thiên hạ rộng lớn này, hoàng quyền đã coi nàng là một ngự yêu sư phản nghịch, bốn nơi ngự yêu, cũng sẽ không tiếp

nhận nàng.

Đưa mắt nhìn bốn phía, nàng cùng yêu quái trong ngục này, xem như không có gì khác biệt.

Một người là đồ chơi của kẻ quyền quý, một người là quân cờ trong đại cục.

"Tí tách" âm thanh máu tươi nhỏ giọt vang lên rõ mồn một trong địa lao, Kỷ Vân Hòa đưa mắt nhìn xuống, quét qua vòm ngực rắn chắc cùng cơ bụng rõ ràng của người cá, nàng khẽ nhíu mày, trong lòng cảm khái, người cá này nhìn qua tạo cho người ta cảm giác rất lực lưỡng nha.

Nhìn xuống thêm chút nữa, đuôi cá của y không còn trơn bóng, sáng loáng như lúc ban ngày, bởi vì thiếu nước lại thêm buổi sáng hứng chịu hình phạt lôi đình, một ít vẩy của y bị lật lên, lộ ra máu thịt, nhìn có chút dọa người.

Kỷ Vân Hòa thuần yêu, kì thực không quá ưa sử dụng bạo lực.

Lòng bàn tay vừa chuyển, hiện ra dòng nước suối trong vắt tự nhiên, nàng vung tay, dòng nước quấn quanh đuôi cá của y.

Là thương hại y, vì đại khái tình cảnh của nàng và y không khác biệt lắm.

Người cá theo bản năng kháng cự, khẽ động thân người, mà cử động khe khẽ này khiến cho xích sắt trên người kêu "lang bang" một trận, trong nháy mắt, pháp chú trên đó lập tức phát ra tia sét, "tách tách" một hồi, đánh vào da thịt y, khiến y đau đến tận xương tủy.

Người cá toàn thân dường như đau đến run rẩy, y cắn chặt răng, mặc cho vết thương trên người lại chảy ra máu tươi…

Đau đớn đến thế này nhưng y vẫn ép buộc bản thân chịu đựng, không rên rỉ một tiếng nào, hoặc là y đã không còn sức lực để kêu đau nữa rồi.

"Đừng động." Kỷ Vân Hòa mở miệng, thanh âm của nàng so với nữ tử bình thường có phần trầm hơn, mà trong địa lao này lại tựa như ẩn chứa mấy phần ôn nhu nói "Ta không hại ngươi."

Nàng nhìn người cá thêm lần nữa, đối diện với đôi mắt màu lam của y.

Tay nàng tiếp tục thi triển thuật pháp, dòng nước suối tinh khiết liên tục từ lòng bàn tay nàng trào ra, còn mang theo nhiệt độ cơ thể nàng, trượt xuống đuôi của người cá.

Có nước sạch giữ ẩm, những chiếc vẩy cá bị lật lên từ từ bình thuận xuống, từng vết từng vết thương thích

cũng tự động khép miệng, những chỗ không bị thương rất nhanh trở nên mềm mại, những chiếc vẩy cá lần nữa lóe lên ánh sáng rực rỡ, đẹp mắt giống như lần đầu nàng thấy chúng.

Ánh mắt của người cá bẩm sinh lạnh băng, y nhìn nàng, tựa hồ không có bất kỳ cảm xúc nào.

Kỷ Vân Hòa cũng chưa từng nghĩ muốn y hồi đáp nàng. Nàng thu tay lại, dòng nước suối ấy liền biến mất, nàng nhìn y: "Ngươi muốn rời đi đúng không?"

Người cá không nói lời nào, giống như vốn dĩ không nghe được lời nàng nói.

"Ta cũng muốn rời đi." Nàng thấp giọng nói ra câu này, âm thanh thật khẽ như đang thì thầm, "Ngoan ngoãn nghe lời đi, như vậy có lẽ sẽ dễ chịu một chút."

Nói xong, nàng ngẩng đầu, nhìn y cười một cái, cũng không để ý y, xoay người, giống như lúc đến, lững thững rời đi.

Ra khỏi địa lao, Kỷ Vân Hòa ngửa đầu ngắm nhìn vầng trăng sáng trên trời, chóp mũi ngửi thấy hương hoa trong cốc, nàng hít một hơi thật sâu, mặc dù không thích ngự yêu cốc phương nam này, nhưng nàng thừa nhận, nàng thích phương nam, thích tiết trời ôn hòa nơi đây, thích gió xuân ấm áp, tự do tự tại.

Những năm qua, nàng vẫn luôn nghĩ biện pháp, muốn từ từ an bài, từ từ lập kế hoạch, để bản thân an nhiên thoát khỏi ngự yêu cốc, nhưng mà… Bây giờ xem ra, nàng đã không còn thời gian để từ từ nữa rồi.

Lâm Thương Lan định cho nàng từ ngày mai bắt đầu trận tỉ thí, nàng tránh không thoát, vậy đành phải tham gia thôi.

Chẳng qua là đối thủ của nàng, không phải Lâm Hạo Thanh, mà là lão già luôn ngồi ở Lệ Phong đường, là lão cốc chủ nhìn thì nhân từ mà lòng dạ hiểm ác, Lâm Thương Lan.

Lâm Thương Lan đã sớm nói với nàng rằng, trong cơ thể nàng có độc, có loại giải dược, không cần mỗi tháng uống một viên, chỉ cần nàng tận lực làm việc, lão sẽ đưa nàng loại giải dược đó.

Nàng từng ôm hy vọng đối với lời nói của lão, nhưng đến tận hôm nay thì đã không còn nữa rồi, nàng thậm chí hoài nghi về sự tồn tại của giải dược kia, nhưng cũng không sao cả, cho dù không có thuốc giải, nàng chỉ cần chế tạo được thuốc giúp kiềm chế độc tính mỗi tháng, nàng sẽ có thể rời khỏi ngự yêu cốc rồi, thậm chí…nàng không tìm được cách luyện thuốc, nàng chỉ cần lấy đủ số lượng thuốc khống chế độc dược, nàng có thể tìm người nghiên cứu loại thuốc này, sau đó tìm ra phương thuốc, coi như lùi một bước để tiến thêm vạn bước nữa, nàng chỉ có thể lấy được chút ít giải dược, nàng vẫn phải rời khỏi ngự yêu cốc này.

Nàng đã chịu đủ rồi.

Cuộc sống không có tự do như thế này, nàng chịu đủ rồi.

Nàng chỉ muốn dựa vào ý chí của chính mình, không chịu thêm bất kỳ khống chế, bài bố nào nữa mà đến nơi mình muốn đến, muốn ngắm trăng, muốn thưởng hoa, muốn khám phá muôn ngàn thế gian.

Trận chiến cuối cùng giữa nàng và Lâm Thương Lan, đến lúc phải chiến đấu thật vang dội rồi.

Chính là bắt đầu từ người cá kia.

"Cẩm Tang." Kỷ Vân Hòa cúi người, cánh môi thiếu nữ nhẹ nhàng chạm vào một đóa hoa ven đường, "Đã đến lúc trở lại rồi."

Gió lớn nổi lên, lay động cánh hoa, những bông hoa khe khẽ run lên, không biết đã đem lời vừa rồi của nàng truyền đến nơi nào.

6. Chương 5: Tuyết Tam Nguyệt

Buổi sáng hôm nay có gió và nắng, ánh sáng mùa xuân vừa vặn đẹp mắt.

Nắng cùng gió xuân đồng thời xuyên qua ô cửa sổ tràn vào trong phòng, ánh nắng chiếu rọi lên bàn đọc sách, còn gió xuân lùa qua bức bình phong, thổi lên tóc tai của người đang nằm ngủ trên giường.

Theo làn gió mà đến còn có tiếng gõ cửa từng hồi một truyền đến, Cù Hiểu Tinh kêu hô: "Hộ pháp! Vân Hòa! Bà cô của ta! Giờ này đã là giờ gì rồi! Người còn muốn ngủ hả!"

"Cốc cốc cốc" tiếng gõ không ngừng ầm ĩ làm phiền người bên trong, rốt cuộc…

"Két" một tiếng, Kỷ Vân Hòa không nhịn được nữa mở cửa. Nàng cau mày, gãi gãi đầu tóc rối tung, quần áo trên người cũng có mấy phần hỗn loạn, giọng điệu tuyệt đối không hòa nhã: "Làm loạn cái gì!"

Cù Hiểu Tinh bị tiếng gầm hung hãn, khí thế ấy dọa sợ, phải lui về một bước.

"Ta… Ta cũng không muốn tới làm phiền người đâu, ai mà không biết tính khí dọa người lúc thức dậy của người chứ…"

Kỷ Vân Hòa thức khuya dậy trễ, lúc thức dậy tính tình rất nóng nảy, điều này cũng giống như quy tắc ngầm của ngự yêu cốc vậy, ai nấy đều biết.

Cù Hiểu Tinh ủy khuất lầm bầm, "Ta không phải thay người lo lắng sao, lần tỉ thí này giữa người và thiếu cốc vô cùng quan trọng a, thiếu cốc chủ người ta từ sáng sớm tinh mơ đã mang theo người đến địa lao, còn người… người ở đây sắp ngủ đến trưa luôn rồi… Người khác không dám gọi người, chuyện tồi tệ này còn không phải lại đổ lên đầu ta hay sao?"

Kỷ Vân Hòa thực sự đã ngủ đến quên cả việc thuần yêu rồi.

Nàng mím môi, cố cứu vớt mặt mũi, ho nhẹ một tiếng: "Thuần phục yêu quái là dùng kỹ thuật nói chuyện, cũng không phải xem ai thức dậy sớm thì có thể được yêu quái tin phục." Nàng xoa xoa mắt, xua tay đuổi Cù Hiểu Tinh, "Được rồi được rồi, đi đi, ta chuẩn bị một chút sẽ qua đó."

"E là không còn thời gian để ngươi chuẩn bị rồi." Một giọng nữ vang lên từ sau lưng Cù Hiểu Tinh, Kỷ Vân Hòa ngó đầu dò xét, người tới chân dài eo thon, tóc dài đến đầu gối, ngũ quan sắc nét, đuôi mắt hơi xếch có chút lạnh lùng, mang theo ba phần sát khí.

"Nha." Kỷ Vân Hòa nháy nháy mắt, đánh tan cơn buồn ngủ còn sót lại hỏi "Tam Nguyệt?"

Kỷ Vân Hòa có chút mơ hồ lẩm bẩm: "Ta ngày hôm qua không lẽ truyền tin sai người, truyền tới chỗ ngươi ư? Ngươi sao về quay rồi? Chẳng phải ngươi đi ngự yêu núi phía tây giúp trừ yêu sao? Nhanh vậy đã về?"

"À." Tuyết Tam Nguyệt cười lạnh, "Đám người phía Tây từ năm này đến năm khác ngày càng vô dụng, cái gì đại xà yêu, không cách nào đối phó, xà yêu kia rõ ràng hình người còn chưa hóa thành, một đám phế vật lãng phí biết bao công sức cũng không xử lý được, nói ra chỉ để dọa người không biết, thực ra cũng không tốn nhiều công sức."

Bản lĩnh ngự yêu của Tuyết Tam Nguyệt tuy là không mấy nổi trội, nhưng bàn đến chuyện cầm đao chém giết yêu quái, trong ngự yêu cốc này e là không mấy người có thể mạnh hơn nàng ta.

"Chuyện ở đây mới đáng khiến người khác bận tâm." Tuyết Tam Nguyệt lạnh lùng lườm nàng một cái, "Chuyện tỉ thí liên quan đến đoạt địa vị cốc chủ, ngươi còn có thời gian lười biếng hả?"

Tuyết Tam Nguyệt tóm cổ tay nàng kéo đi, cũng không thèm để ý mái tóc vẫn rối tung của nàng, "Lâm Hạo Thanh đã ở trong nhà lao dùng thượng hình rồi."

Kỷ Vân Hòa hiểu ý Tuyết Tam Nguyệt, nàng ấy nói, Lâm Hạo Thanh đã dùng tới thượng hình, nếu nàng tới muộn, người cá kia một khi mở miệng nói chuyện, vòng thi thứ nhất xem như nàng thua. Nhưng chẳng hiểu vì sao, lúc nàng nghe những lời này của Tuyết Tam Nguyệt, trong đầu hiện lên hình ảnh vẩy cá khô nứt của người cá, da thịt đầm đìa máu tươi của y, còn có đôi mắt màu lam kia, lãnh đạm nhưng kiên định.

"Đánh cũng không nói đâu."

Tuyết Tam Nguyệt ngoảnh đầu nhìn nàng một cái: "Sao ngươi biết được?"

Kỷ Vân Hòa khẽ cười "Nếu đánh có thể nói chuyện, Thuận Đức công chúa cũng sẽ không đưa y đến chỗ chúng ta rồi. Hình phạt của triều đình, chẳng lẽ so với ngự yêu cốc nhẹ hơn ư?"

Tuyết Tam Nguyệt nghe vậy, bước chân chậm lại: "Ngươi có đối sách rồi hả?"

Kì thực thì Tuyết Tam Nguyệt có chút bội phục nàng, nhiều năm qua, ở ngự yêu cốc, một nửa số ngự yêu sư, cả đời thuần phục yêu quái còn không nhiều bằng nàng thuần yêu trong một năm, nàng giống như có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong nội tâm yêu quái, từ đó nắm chắc cơ hội khống chế chúng.

Năng lực đánh giá nội tâm yêu quái của nàng, đáng sợ đến kinh người.

"Có thì có." Kỷ Vân Hòa nhìn nàng ấy một cái "Chẳng qua, người khác cũng có thể đoán ra, mà ngươi làm gì phải bận tâm đến lần tỉ thí này như vậy? Ngươi không phải không biết tình hình của ta."

Hai người tiếp xúc với nhau nhiều năm, biết cả những bí mật ẩn sâu trong lòng của người kia.

Kỷ Vân Hòa không hề che giấu nàng, nàng cũng như vậy.

"Bất luận như thế nào. Đây cũng là một cơ hội." Tuyết Tam Nguyệt kiên quyết nói, không để ý đến nàng nữa, kéo nàng đi thẳng đến địa lao.

Kỷ Vân Hòa nhìn cổ tay mình bị Tuyết Tam Nguyệt nắm lấy, đôi mắt khẽ ấm lên, nàng rất thích, rất thích cảm giác được người khác nắm tay, điều này khiến cho nàng cảm thấy bản thân còn có bạn đồng hành, sẽ không phải cô độc như vậy.

Bên ngoài địa lao, đã có rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt.

Lúc Kỷ Vân Hòa bị Tuyết Tam Nguyệt đưa đến, trong địa lao đang lóe lên một trận điện "ầm ầm".

Có ngự yêu sư chậc lưỡi cảm khái: "Thiếu cốc chủ có phải có chút vội vã hay không, dụng hình thế này, có khi nào làm chết người cá không?"

"Thiếu cốc chủ tự có chừng mực của người, khi nào đến lượt ngươi bận tâm."

Nàng khẽ chau mày, đúng lúc bên này có người nhìn thấy nàng liền đứng sau một bên, hô lên một tiếng: "Hộ pháp."

Vừa nghe hai chữ này, những kẻ đang đứng phía trước lập tức xoay người nhìn nàng, cúi xuống nhường đường cho nàng, nàng bước thẳng vào trong đám đông.

Địa lao bình thường vắng vẻ hôm nay lại đông nghẹt người, Lâm Hạo Thanh đứng trước mặt lồng giam, gương mặt dưới những tia sét đang lấp lóe kia có vài phần lạnh lẽo, thậm chí có chút u ám, hắn trừng mắt nhìn chăm chăm vào người cá, không bỏ qua biểu tình nào trên mặt y.

Cho dù dụng hình như thế nào, người cá vẫn không để lộ bất cứ biểu tình thế nhưng lúc nàng bước vào địa lao, lông mi y chợt run run, y khẽ mở mắt, đôi mắt lam băng nhìn chằm chằm nàng đang bước xuống bậc thang dài của địa lao.

Lâm Hạo Thanh càng nhìn chăm chăm người cá, ánh mắt y khẽ động, hắn cũng theo hướng nhìn của y nhìn ra sau.

Mà kẻ người cá đang nhìn lại là Kỷ Vân Hòa. Nàng cũng đang nhìn y, đôi mày khẽ nhíu, giống như nàng đối với người cá này...có mấy phần quan tâm.

Bàn tay của Lâm Hạo Thanh khẽ nắm chặt lại, ánh mắt của hắn càng thêm âm u dữ tợn, có vài phần giống ánh mắt của Lâm Thương Lan...

7. Chương 6: Đại Hải Chi Hồn

"Hộ pháp đến trễ rồi." Lâm Hạo Thanh vừa nói vừa nâng tay, trận sét vừa tạm ngừng lại lóe lên, lõi thép dán đầy phù chú kia vang lên một tiếng "ầm" tiếp tục phóng ra những tia sét, đánh vào thân thể người cá.

Người cá bị treo lơ lửng trên không trung đối với loại đau đớn này dường như đã không còn phản ứng, bắp thịt toàn thân co giật một hồi, rất nhanh liền bình ổn lại, y cúi đầu, mái tóc bạc buông xuống, che đi cơ thể nhầy nhụa máu thịt, lộ ra vài vết bẩn.

Y giống như con rối vải vô hồn bị hỏng, đôi tròng mắt lam băng kia bị mí mắt che khuất, không ai có thể nhìn ra thần sắc trong mắt y.

Kỷ Vân Hòa mang theo thần sắc lãnh đạm, không để lộ tất thảy cảm xúc, lười nhác vặn người, đem theo vài ý đùa cợt cùng chế nhạo nói: "Thiếu cốc chủ sao không nói chính mình có vài phần gấp gáp?"

Lâm Hạo Thanh cười một tiếng: "Bản lĩnh thuần yêu của Vân Hòa thần thông, vi huynh đương nhiên không dám lười biếng, phải toàn lực ứng phó, mới có thể là đối thủ của muội."

"Lúc ta thuần yêu không thích có nhiều người đứng nhìnnhư vậy." Kỷ Vân Hòa đưa Tuyết Tam Nguyệt xuống địa lao, tìm một tảng đá ngồi xuống, Tuyết Tam Nguyệt đứng bên cạnh nàng, nàng liền thuận thế lười biếng dựa lên người nàng ấy. Tuyết Tam Nguyệt lườm nàng một cái, nhưng cuối cùng vẫn để mặc nàng lười nhác làm càn. Kỷ Vân Hòa nâng tay khiêm nhường, "Xin mời huynh trưởng, chỉ là……"

Kỷ Vân Hòa bĩu môi, không mặn không nhạt nói một câu: "Thuận Đức công chúa thân phận tôn quý, mọi

thứ đều phải thật hoàn mỹ, vẫn chưa biết năng lực hồi phục của người cá này thế nào, huynh trưởng, tỉ thí chỉ là thứ yếu, làm sao để người cá này ở trạng thái tốt nhất giao nộp, mới là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta a."

Lông mày Lâm Hạo Thanh hơi nhíu lại, ánh mắt rời khỏi người nàng, rơi trên người người cá đang hấp hối kia.

Kỷ Vân Hòa nói không hề sai.

Bây giờ, triều đình là lớn nhất, hoàng tộc cao quý nhất, không còn là thời của tộc ngự yêu có thể hô phong hoán vũ nữa. Triều đình đem tộc ngự yêu chia cách ở bốn vùng đất khác nhau để hạn chế sức mạnh của bọn họ, bốn phương tộc ngự yêu, chuyện quan trọng nhất đã không còn là trừ yêu, mà là nghênh hợp với triều đình.

Huấn luyện những yêu vật này thành dáng vẻ hoàng tộc thích nhất, mới là nhiệm vụ trọng yếu của họ.

Cho dù đây là chuyện liên quan tới cuộc thi tranh đoạt vị trí cốc chủ, cũng như cũ phải lấy Thuận Đức công chúa làm chủ.

Công chúa muốn người cá này nói chuyện, phải có đôi chân và một lòng thần phục, nàng ta cũng không cần một nô lệ bị đánh đập tàn tạ.

Lâm Hạo Thanh khoát tay, trợ thủ của hắn điều chỉnh cơ quan phóng sét, từ từ ngừng trận sét lại. Hắn tiến lên hai bước, dừng ở trước song sắt lồng giam, nhìn người cá bên trong: "Tộc người cá các ngươi từ trước đến nay đều thông tuệ, ngươi hẳn là phải biết điều gì mới là tốt nhất với ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời……"

Lời còn chưa dứt, người cá vẫn một mực nhắm nghiền mí mắt chợt mở ra, đăm đăm nhìn Lâm Hạo Thanh, thần sắc trong đôi mắt y sáng trong, không có nửa điểm suy sụp, thậm chí sát khí còn đậm hơn ngày hôm qua……

Chỉ thấy toàn thân y tản ra ánh sáng màu lam nhạt, thuộc hạ bên cạnh nhìn thấy cảnh này liền khởi động cơ quan phóng sét, sấm chớp rền vang, khắp địa lao đều là tiếng ầm ầm, người vây xem bên ngoài đều chạy tán loạn.

Không vì điều gì khác, chỉ vì yêu khí trên người y đã tản ra bên ngoài địa lao.

Kỷ Vân Hòa chỉ thấy đuôi cá của y vừa động, cái đuôi to lớn màu xanh lóe lên ánh sáng nhiễm màu đỏ tươi của máu, hung hăng giật mạnh một cái, kéo căng đuôi cá bị xích sắt cố định, "soạt!" một tiếng, kim tiễn ở cuối xích sắt bị nhổ lên!

"Xoẹt" một tiếng, mũi tên nện lên song sắt trước mặt Lâm Hạo Thanh.

Song sắt bị công kích liên tiếp lõm vào thành một cái hố, mặt sau lồi ra, cách mặt Lâm Hạo Thanh chỉ còn ba tấc.

"Thiếu cốc chủ!" Thuộc hạ bên cạnh hoang mang, vội đứng chắn trước mặt Lâm Hạo Thanh, khiến hắn lui về sau một chút "Người bị thương rồi!" Có thuộc hạ kinh hô.

Gò má Lâm Hạo Thanh bị trầy một đường. Miệng vết thương rách ra, máu ồ ạt chảy, thuộc hạ vừa lầm bầm vừa giúp hắn cầm máu, nhưng lại phát hiện máu cứ thế chảy không ngừng, Lâm Hạo Thanh đẩy hắn ta ra: "Vết thương do kim tiễn gây ra, đầu mũi tên có pháp lực, các ngươi không cầm máu được đâu."

Kim tiễn…

Tất cả mọi người ở trong lao nhìn về hướng người cá, nhưng y vẫn như cũ nhìn chằm chằm Lâm Hạo Thanh, đuôi cá của y đã trở thành một mảnh máu thịt lẫn lộn.

Xích sắt xuyên qua đuôi cá của y, mà những động tác vừa rồi cơ hồ xé nát phần dưới chiếc đuôi, máu tươi đầm đìa, dây xích vẫn xuyên qua cơ thể y, mà đinh sắt cố định kim tiễn bên dưới đã đứt đoạn.

Là lúc vừa rồi đuôi cá của y kéo sợi xích sắt, nhổ kim tiễn ra, kim tiễn va đập với song sắt nhà lao, đầu tên gãy bắn ra ngoài làm rách mặt Lâm Hạo Thanh.

Ngự yêu sư trong ngục không ai dám mở miệng, nhìn trân trân người cá, ánh mắt thoáng chốc có vài phần thay đổi.

Thương thành thế này, ai còn có thể còn khí lực để phản kháng như y? Hơn nữa, y cư nhiên vẫn còn ý chí phản kháng. Từ trước đến nay, yêu quái bọn họ gặp qua, chưa có con nào đã chịu đựng hình phạt loại này mà vẫn còn ý chí sinh tồn…

Người cá này…

Thực sự có thể bị thuần phục ư?

Trong ngục, tia chớp vẫn tí tách vang dội, bên ngoài địa lao ngự yêu sự chạy qua chạy lại ồn ào, phía trên địa lao đất đá cát bụi không ngừng rơi xuống, khắp nơi huyên náo, Kỷ Vân Hòa đứng giữa không gian náo động như vậy, cuối cùng cũng xóa sạch cơn buồn ngủ buổi sáng.

Nàng lẳng lặng nhìn người cá trong ngục, chỉ thấy ánh sáng kiên định cùng kiên trì từ con ngươi lam băng của y mà nàng chưa từng gặp qua.

"Người cá là do linh hồn của biển cả ngưng tụ kết thành." Tuyết Tam Nguyệt đứng bên Kỷ Vân Hòa thì thầm "Ta còn tưởng đó là truyền thuyết, hóa ra đều là sự thật."

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn nàng ấy một cái: "Đừng để người khác nghe thấy."

Trong ngự yêu cốc, chưa thấy có ai khen ngợi yêu quái.

Mà yêu quái này, thực sự khiến Kỷ Vân Hòa cảm thấy tâm phục khẩu phục.

8. Chương 7: Ngạnh Cốt Thủ (cứng Đầu)

Người cá cơ hồ sử dụng toàn bộ khí lực vào đòn công kích kia, y bị treo trong ngục, mà cơ quan phóng sét đó vẫn không ngừng công kích trên người y.

Lúc này Lâm Hạo Thanh bị thương, bọn thuộc hạ lo lắng cho thân thể hắn nên không ai quan tâm đến cơ quan kia vẫn đang mở, hoặc là……bọn họ không muốn đóng cơ quan, như vậy sẽ khiến họ bảo đảm được sự an toàn của mình.

"Thiếu cốc chủ, nơi này nguy hiểm, gạch đá không ngừng rơi, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây thôi."

Trên mặt Lâm Hạo Thanh, máu vẫn không ngừng trào ra, hắn đã dùng pháp thuật tự chữa thương, nghe xong câu nói ấy, ánh mắt âm hiểm chuyển sang người cá đang bị treo trong lồng.

"Cho người đến tu sửa phòng giam." Hắn ra lệnh, thuộc hạ vội vàng tuân lệnh, xoay người theo hắn rời đi. Lâm Hạo Thanh xoay người, hắn không định đi vội, ánh mắt rơi trên Kỷ Vân Hòa đang ngồi một ở một góc vững chãi như tòa núi.

"Hộ pháp không đi?"

"Ta ngồi đây chút nữa, quan sát y, tránh việc người cá lại có động tác gì." Ánh mắt của nàng cuối cùng cũng rời khỏi trên người người cá, nhìn sang Lâm Hạo Thanh "Thiếu cốc chủ bị kim tiễn làm bị thương, pháp chú trên kim tiễn rất lợi hại, vẫn mong là mau về trị liệu, tránh cho sau này càng nghiêm trọng."

"Hộ pháp càng phải cẩn thận mới đúng." Lâm Hạo Thanh liếc nhìn hai trợ thủ bên cạnh một cái "Hai ngươi ở lại đây bảo vệ hộ pháp, nếu người cá lần nữa dám manh động, lập tức báo với ta."

Hai kẻ bị điểm mặt có chút sợ hãi, hiển nhiên không muốn ở đây một chút nào nhưng vẫn phải tuân theo mệnh lệnh, chỉ đành cúi đầu đáp ứng. Lâm Hạo Thanh lúc này mới để người khác dìu đi, bước ra khỏi địa lao.

Kỷ Vân Hòa phủi phủi bụi rơi trên người, sau đó đứng dậy, đi thẳng đến cơ quan phóng sét kia.

Hai thuộc hạ mà Lâm Hạo Thanh lưu lại có chút phòng bị nhìn chăm chăm nàng, nhìn thấy nàng một tay nắm lấy tay cầm bằng gỗ của cơ quan, "cạch" một tiếng, đem tay cầm kia kéo xuống, những tia sét ngừng lại.

"Hộ pháp." Một tên trợ thủ nói "Cái này e là không ổn."

"Có gì không ổn?" Kỷ Vân Hòa liếc họ một cái "Thiếu cốc chủ thuần yêu có phương pháp của hắn, ta cũng tự có phương pháp của ta." Nàng nói xong, không nhìn hai người, bước vào trong lồng giam, niệm chú ngữ muốn mở song sắt lồng giam người cá ra.

Lúc này, ngự yêu sư bên ngoài đã chạy trốn đi không ít, một số người còn ở lại nhìn thấy cảnh này vội không ngừng hô: "Hộ pháp không được!"

Không thèm quan tâm đến những người kia, hai tên trợ thủ vội ngăn cản Kỷ Vân Hòa niệm chú, nhưng trước khi chạm vào người nàng, có một đạo kiếm khí "soạt" đến trước mặt họ, kiếm khí đâm vào tảng đá ba phân khiến cho cột sống của hai kia chợt lạnh…

"Thuộc hạ của thiếu cốc chủ càng lúc càng không biết quy củ." Tuyết Tam Nguyệt cầm đao đứng bên cạnh, gương mặt lãnh đạm, đôi mắt hàn ý bức người "Hộ pháp hành sự, đến lượt các ngươi quản ư?"

Công lực của Tuyết Tam Nguyệt trong ngự yêu cốc không ai không biết, Lâm Hạo Thanh đã đi, còn lại đều là tiểu lâu la, hai trợ thủ ở trước mặt Tuyết Tam Nguyệt không dám nói gì, chỉ nhìn Kỷ Vân Hòa nói: "Hộ pháp! Tuyệt đối không thể mở cửa lồng! Vạn nhất người cá trốn đi……"

Âm thanh chưa dứt, pháp thuật ngăn cản đã tiêu biến, Kỷ Vân Hòa mở cửa lồng giam, rảo bước vào trong, nàng không thèm đóng cửa, vừa quay đầu liền đẩy cửa ra thêm một chút.

Ngự yêu sư đứng từ xa xa trông thấy, vội vàng chạy trốn, hai kẻ được lệnh ở lại bị dọa đến mặt mũitrắng bệch, không dám cử động, hai chân bắt đầu run rẩy.

Người cá này, đã dọa họ không ít a.

Kỷ Vân Hòa cười khẽ mội tiếng, không nhanh không chậm đem cửa lồng đóng lại.

"Rầm" một tiếng, cánh cửa khép lại tách biệt khỏi thế giới ở bên ngoài lồng giam.

Nàng đi đến bên người cá, cúi đầu nhìn y, không có lồng giam và ánh sáng ngăn cách, ở cự ly này đánh giá y, nàng càng cảm thấy một thân thương tích của y khiến người khác chấn kinh.

Vết thương nặng như thế này, làm thế nào có thể trốn thoát đây?

Kỷ Vân Hòa đứng trước mặt người cá có đuôi cá to lớn, lúc này, đuôi cá đẹp đến kinh động lòng người kia đã không còn sức lực, rủ xuống mặt đất. Đưa mắt nhìn lên trên là mái tóc bạc vương máu cùng bụi, gương mặt trắng bệch cùng đôi mắt nửa mê nửa tỉnh của y.

Đôi mắt của y là màu lam băng, Kỷ Vân Hòa từng nhìn thấy, nhưng giờ đây nàng chỉ nhìn thấy một mảnh màu xám mông lung trong đồng tử y, không có tiêu điểm, không có thần sắc, dường như nửa sống nửa chết rồi.

Kỷ Vân Hòa biết, người cá này đã sử dụng toàn lực để phản kháng lại.

Chỉ vì muốn đả thương Lâm Hạo Thanh - kẻ đã xúc phạm y……

Trong lòng nàng khẽ thở dài, yêu quái cứng đầu này, trong ngự yêu cốc, vẫn là chịu biết bao nhiêu khổ, càng cứng đầu ương ngạnh, ngày tháng càng khó sống.

Người cũng như vậy.

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, nhìn đuôi cá bị thương của y, dây xích vẫn xuyên qua xương thịt ở đuôi y, nàng trở tay lấy ra con dao nhỏ đeo bên người, hạ dao, nhanh chóng đem dây xích ở cuối đuôi y cắt đứt, khiến cho dây xích vang lên "đông" một tiếng nặng nề, rơi xuống mặt đất.

Đuôi người cá đã bươm nát không ít, nhưng may mắn là bây giờ đã không còn bị xích sắt kéo lê, cánh tay bị treo lên của y, giảm được không ít trọng lực.

Kỷ Vân Hòa lần nữa cúi đầu nhìn y, đối với người cá mà nói, đao vừa rồi nàng cắt trên đuôi y, y hoàn toàn không cảm nhận được, chỉ là thân thể đột nhiên nhẹ đi không ít khiến y chầm chậm về lại mấy phần thần trí.

Đồng tử màu lam khẽ động, cuối cùng nhìn xuống gương mặt của Kỷ Vân Hòa.

Nàng biết y đang nhìn mình, nàng khẽ cất giọng, dùng khẩu hình hỏi y: Hà tất như vậy.

Đồng tử người cá khẽ động khiến nàng biết được, y nghe hiểu nàng nói gì.

Hai người cũng không nói thêm gì, Kỷ Vân Hòa nghĩ, cho dù hiện tại y muốn nói chuyện, e rằng cũng không còn sức lực để nói đi.

Lâm Hạo Thanh lần này đúng là quá nóng lòng, có chút hồ đồ rồi.

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài: "Khởi động cơ quan kia, đem y thả xuống."

Hai thuộc hạ của Lâm Hạo Thanh lập tức lắc đầu, Tuyết Tam Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lười nói nhảm, nhặt lấy một tảng đá ném đến cơ quan bên trên, cơ quan chuyển động, người cá bị xích sắt treo lên chầm chậm được thả xuống.

Kỷ Vân Hòa nhìn y, đuôi cá đang phủ trên mặt đất, nàng vươn tay bắt lấy eo y. Ngay tại nơi mà da thịt cùng vẩy cá tương giao, vẩy cá đột nhiên mềm lại, lóe ra ánh sáng dìu dịu, cảm thấy có chút lành lạnh, nàng cảm thấy có chút vi diệu, nhưng cũng không dám sờ nhiều, bởi vì trên người y không có chỗ nào lành lặn cả.

Nàng đặt y nằm xuống đất, khẽ nhíu mày.

"Đem chút thuốc đến cho ta."

Hai người trợ thủ nhìn nhau: "Hộ pháp……đây là muốn giúp yêu quái này……chữa thương ư?"

"Không được sao?" Hai kẻ này nói nhảm lần thứ ba khiến nàng có chút bực mình "Đem các ngươi đánh một trận, rồi trị cho ngươi?"

Nàng nói những lời này rất lãnh đạm, nghe xong hai người sợ hãi run rẩy. Kỷ Vân Hòa ở ngự yêu cốc nhiều năm nay đã có uy tín kiên cố của mình không phải chỉ vì tính khí khó chịu lười biếng lúc rời giường.

Hai người nhìn nhau một chút, người này đẩy người kia, cuối cùng một người chạy đi lấy thuốc.

Trong lúc đợi thuốc đến, nàng tỉ mỉ quan sát thương tích trên người người cá.

Từ lông mày, mắt đến trước ngực, từ eo xuống đuôi cá, nàng không bỏ xót chỗ nàng. Mà lúc này người cá vẫn cố gượng tỉnh táo, lúc đầu y vẫn nhìn nàng, nhưng sau khi phát hiện nàng đang làm gì, dù bị đánh đập thế nào người cá này cũng không thèm phản ứng, đột nhiên lại chớp mắt hai cái, nghiêng đầu cứng đờ sang một bên.

Thân thể y chỉ cần khẽ động, Kỷ Vân Hòa liền có thể cảm nhận được, nàng lườm y một cái.

Aiz, xem ra, người cá cứng đầu này, da mặt lại rất ly kì nha, vừa mềm vừa mỏng thế này.

9. Chương 8: Bí Mật Và Bằng Hữu

Trước khi thuốc được đem đến, Kỷ Vân Hòa đã sử dụng pháp thuật ngưng tụ nước để làm ẩm toàn bộ vẩy cá khô đến độ bật lên trên đuôi y. Xem ra cá đuôito này mặc dù vết thương chồng chất nhưng so với dáng vẻ trước kia vừa khô nứt vừa dơ bẩn thì trông tốt hơn nhiều rồi.

Lúc nàng giúp người cá rửa sạch chiếc đuôi, y đã không còn chống cự nữa, bắt đầu ngủ mê man.

"Hộ pháp, thuốc đây." Ngoài lao truyền đến tiếng gọi của kẻ đem thuốc vào, nhưng nhìn thấy người cá đang nằm trên mặt đất, một sợi xích trói y lại cũng không có hắn liền sợ hãi, không dám bước đến gần phòng giam, đứng ở xa xa, ôm túi đựng thuốc chôn chân tại chỗ.

Kỷ Vân Hòa lườm hắn một cái: "Ngươi muốn ta ra ngoài đón ngươi ư?"

Người kia run lẩy bẩy, do dự nửa ngày, mới chầm chậm bước lên một bước, Tuyết Tam Nguyệt thực sự không nhịn được nữa: "Người của ngự yêu cốc sao lại sợ yêu quái đến nỗi này, chủ tử các ngươi dạy thế nào vậy? Có thấy mất mặt hay không?" Nàng ta bước vài bước đến bên người nọ, giật lấy túi thuốc, trở tay ném vào trong lồng giam.

Túi thuốc từ khe giữa những song sắt ném vào, bị Kỷ Vân Hòa nhanh chóng bắt được. Nàng cầm túi đếm, kẻ kia xem như trung thực, lấy rất nhiều thuốc đến, nhưng đều là thuốc chữa ngoại thương, chữa không được nội thương của người cá.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, ngự yêu sư tuyệt đối sẽ không tùy tùy tiện tiện chữa trị nội thương cho yêu quái trong quá trình thuần yêu, tránh cho yêu quái bổ sung lại yêu lực mà bọn họ khó khăn lắm mới tiêu trừ đi được, đây là thường thức ngự yêu.

Kỷ Vân Hòa hỏi Tuyết Tam Nguyệt: "Có đem theo Ngưng Tuyết đan không?"

Ngưng Tuyết đan là thuốc trị thương rất tốt của ngự yêu cốc luyện chế ra.

Tuyết Tam Nguyệt cũng không nghĩ đến nàng sẽ đem thuốc tốt như vậy cho người cá dùng, trong lòng nàng cảm thấy có chút không thích hợp nhưng cũng không hỏi nhiều, từ trong áo lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho Kỷ Vân Hòa.

Hai người bên cạnh tuy sắc mặt khác lạ nhưng vừa rồi bị nàng dọa sợ, vẫn không dám nhiều lời.

Mà nàng vốn dĩ cũng không quan tâm những kẻ bên ngoài kia đang nghĩ gì. Nàng chỉ cầm lấy bình thuốc, đổ ra viên Ngưng Tuyết đan đưa cho y nuốt xuống, nhưng người cá lại cắn chặt răng, nàng tốn rất nhiều sức lực cũng không cạy ra. Thở dài, nàng đành để Ngưng Tuyết đan qua một bên trước, cầm lấy thuốc ngoại thương, từng chút từng chút bôi lên những miệng vết thương trên người y.

Ngón tay nàng chạm khẽ đến độ như đang chạm vào vào miếng đậu phụ mềm dễ nát vậy, nàng rất tỉ mỉ, thậm chí đến những vết thương dưới vẩy cá cũng không bỏ qua.

Những vết thương đã xung máu, xấu xí khó coi kia, dường như dưới ngón tay nàng chầm chậm khép lại.

Người cá bị thương quá nhiều, có vết thương nhỏ mà sâu, cũng có vết thương nông nhưng rộng, vô cùng khó bôi thuốc, băng bó càng khó hơn, xử lý xong tất thảy, nàng lần nữa ngẩng đầu, ánh sáng từ bên ngoài địa lao chiếu vào đã biến thành ánh trăng trong trẻo.

Tuyết Tam Nguyệt không biết đã đi từ lúc nào, mà hai thuộc hạ do Lâm Hạo Thanh để lại đã ngủ gật bên tảng đá.

Lúc chuyên tâm làm một việc, thời gian trôi qua không chút tiếng động. Nàng ngẩng đầu vươn vươn cái cổ cứng ngắc.

Cuối cùng vẫn chưa xử lý vết thương ở cổ tay bị xích sắt tạo ra của y.

Phần da thịt bị xích sắt ma sát khiến cho cổ tay y máu thịt nhầy nhụa, hiện tại đã kết chút vẩy, một bên là vẩy, một bên là máu, càng nhìn càng cảm thấy đáng sợ Kỷ Vân Hòa lần nữa giúp y rửa vết thương, bôi thuốc, trong lúc đang giúp y băng bó thì đội nhiên đôi mắt lành lạnh nhìn chăm chăm mặt nàng.

"Ồ, ngươi tỉnh rồi." Nàng nhẹ giọng nói chuyện với y xem như lời chào hỏi.

Đôi mắt lam băng vẫn chăm chăm nhìn nàng, nàng đem Ngưng Tuyết đan đến trước mặt y: "Nào, ăn vào sẽ trị tốt vết thương của ngươi."

Người cá không há miệng.

"Ta biết ngươi đang nghĩ gì." Nàng tiếp tục băng bó cho y, ngữ khí hệt như lúc nói chuyện phiếm với những người trong ngự yêu cốc "Ngươi đang nghĩ, chẳng bằng chết đi cho xong, nếu đổi lại là ta, ta đại khái cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng mà, nếu như ngươi có cố hương, vẫn còn chuyện chưa làm xong, vẫn muốn gặp người khác..."

Kỷ Vân Hòa nói đến đây, quét mắt nhìn y, đồng tử y khi nghe nàng nói những câu này, khẽ động hai cái.

Nàng biết, y nghe hiểu lời nàng nói, cũng có cảm tình hệt như con người, thậm chí có thể nói, y có cố hương, có việc muốn làm, có người muốn gặp.

Dường như y thông qua lời nói của nàng, hoài niệm về những chuyện trong quá khứ.

"Ngươi trước tiên phải sống cho thật tốt đã. Ít ra sống thật tốt trong lúc ngươi vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng." Kỷ Vân Hòa vỗ vỗ tay y, vết thương đã được nàng băng bó toàn bộ, nàng đổ Ngưng Tuyết đan ra, dùng ngón trỏ cùng ngón cái cầm lấy, đặt bên môi y, môi y cũng lạnh như ánh mắt y vậy.

Sau một khoảng ngắn trầm mặc, y từ từ há miệng, nàng đem đan dược bỏ vào miệng y.

Nhìn thấy y nuốt viên thuốc, nàng đứng dậy phủi phủi mông, đặt chiếc túi vải xuống, đi ra bên ngoài.

Không có thêm yêu cầu nào, cũng không nhiều lời, chỉ là nàng thật sự đến đây để chữa thương cho. Giống như là…

Nàng thực sự đến cứu y.

Kỷ Vân Hòa đẩy cửa ra, đánh thức hai kẻ bên ngoài.

Nhìn thấy nàng tự mình khóa cửa địa lao, hai kẻ kia vội đứng dậy: "Hộ pháp muốn đi rồi?"

"Buồn ngủ thì về ngủ đi." Nàng lạnh nhạt dặn dò "Hôm nay xích sắt cùng cơ quan phóng sét tạm thời không dùng nữa, y bị trọng thương, không chịu nổi nữa đâu, các ngươi khóa cửa là được rồi."

Nói xong, nàng cất bước rời đi, để lại hai người trong địa lao, một kẻ lầm bầm tự hỏi: "Hộ pháp… có phải đối xử với yêu quái này quá ôn nhu rồi không?"

"Ngươi đến đây chưa lâu, có chuyện vẫn chưa hiểu, hộ pháp có được ngày hôm nay, thủ đoạn có thể thua kém thiếu cốc chủ của chúng ta ư? Chỉ là dùng kế ôn nhu* mà thôi."

(*nguyên văn [hoài ôn chi kế])

Hai người nói xong, ngoảnh mặt nhìn người cá bên trong, y hô hấp rất khẽ, hệt như nghe không hiểu, cũng như không nghe thấy.

Kỷ Vân Hòa rời khỏi địa lao, vừa đi vừa hít vào, địa lao quá ẩm ướt, khiến cho người khác thấy khó thở, không thể tự do bằng được bên ngoài được, gió nhè nhẹ thổi khiến hương hoa bay đến.

Nhưng đáng tiếc, gió cùng hương hoa của ngự yêu cốc này so với thế giới bên ngoài kia vẫn kém vài phần tự do.

Nàng đi vào biển hoa trong ngự yêu cốc.

Ở giữa ngự yêu cốc là một khoảng biển hoa rất rộng, từ lúc bắt đầu đến đây các ngự yêu sư trong ngự yêu cốc đã trồng hoa, những mùa khác nhau sẽ có hoa khác nhau, chỉ là mùa nào, hoa tươi trong biển hoa vẫn luôn nở rộ.

Ngự yêu cốc đã được kiến lập từ năm mươi năm trước, trong năm mươi năm này, ngự yêu sư trong cốc sớm đã không còn nhàn rỗi để chăm sóc hoa cỏ nơi đây, khiến cho thực vật sinh trưởng ở nơi giam giữ của ngự yêu cốc, có vài phần hoang dã, một số loài hoa thậm chí cao hơn nửa người, có loài lại mang gai nhọn hoặc

mang độc, vậy nên cũng không có ai tùy tiện đi vào sâu trong biển hoa này.

Đối với Kỷ Vân Hòa mà nói, đây thực sự là một nơi rất tốt để tịnh tâm.

Nàng ngửi hương hoa, từng bước từng bước đi vào mà không ngờ đụng phải một kết giới.

Ở không trung có một bức tường vô hình, ngăn cản nàng bước vào.

Nàng vươn tay sờ sờ, trong lòng đại khái đoán ra là ai nửa đêm nửa hôm lại trong biển hoa bày ra kết giới. Nàng khẽ gõ hai cái, không đến một lúc, kết giới liền tiêu biến, trước mặt trống không, đột nhiên, xuất hiện một cây tử đằng to lớn, bên dưới tán hoa tử đằng nở rộ, có hai người đang đứng yên ở đó.

Kỷ Vân Hòa nói: "Ta đoán được là ngươi."

Là Tuyết Tam Nguyệt và……nô lệ của nàng ấy, đó là một mèo yêu to có mái tóc màu vàng cùng đôi đồng tử kì lạ.

Tuyết Tam Nguyệt nói với bên ngoài đây là mèo yêu nàng nhặt về, là trợ thủ đắc lực giúp nàng thu phục yêu quái, hoàn toàn thần phục nàng, là nô lệ của nàng, nàng còn đặt tên cho mèo yêu, gọi là Li Thù.

Chỉ là Kỷ Vân Hòa biết, Tuyết Tam Nguyệt và Li Thù, không chỉ có quan hệ như vậy.

Nàng có nhớ ngày đầu tiên quen biết Tuyết Tam Nguyệt, đó là một đêm nàng mười lăm mười sáu tuổi.

Lúc ấy là khoảng thời gian sau khi mối quan hệ giữa nàng và Lâm Hạo Thanh tê liệt không bao lâu, nàng sinh ra ý muốn chạy trốn khỏi ngự yêu cốc, nhưng nàng thế đơn lực bạc, không nơi nương tựa, cũng như hôm nay, đi vào trong biển hoa. Sau đó……

Trong lúc lơ đãng, ngắm nhìn muôn hoa đua nở, dưới ánh trăng sáng, nàng vô tình nhìn thấy dưới tàng cây tử đằng, mái tóc dài tung bay, khuôn mặt một nữ tử dần hiện rõ, giữa biển hoa tử đằng đang rơi đầy trời, nữ tử khẽ hôn lên môi một nam tử đang nằm ngủ dưới tàng cây.

Đôi mắt sắc bén của Tuyết Tam Nguyệt trong khoảnh khắc ấy trở nên ôn nhu như nước.

Thiếu nữ hoài xuân.

Lần đầu tiên Kỷ Vân Hòa nhìn thấy trên mặt nữ tử ghi rõ bốn chữ này.

Nhưng không thể nói cho người khác biết, người mà thiếu nữ này đang hôn là Li Thù.

Nàng ta đang hôn một yêu quái, là nô lệ của nàng.

Năm mươi năm trước, sau khi triều đình quét sạch ngự yêu tộc, ranh giới giữa người và yêu được phân định rõ ràng, không ai có thể bước qua giới hạn này. Nhất là đối với ngự yêu sư có năng lực, hoàng tộc luôn có cái nhìn tràn đầy kiêng kỵ với những tộc khác mình.

Bọn họ dùng toàn lực kéo rộng khoảng cách giữa ngự yêu tộc và yêu quái, để cho hai bên tự khống chế lẫn nhau.

Cho nên phàm là cùng yêu quái nảy sinh tình cảm, chỉ cần bị phát hiện, sẽ giết không tha.

Kỷ Vân Hòa gặp chuyện liên quan đến bí mật sinh tử như vậy. Nàng lựa chọn lặng lẽ rời đi.

Nhưng sau một đêm trằn trọc trở mình suy nghĩ, Kỷ Vân Hòa cảm thấy mình phải phá vỡ tình cảnh tứ cố vô thân của mình.

Tuyết Tam Nguyệt rất lợi hại, võ lực của nàng ta là thứ Kỷ Vân Hòa bây giờ thiếu nhất, nàng cần có người bảo vệ, sau đó mới có thể phát triển thế lực của mình.

Vì vậy ngày thứ hai, Kỷ Vân Hòa chủ động tìm gặp Tuyết Tam Nguyệt, nàng nói với nàng ta: "Ngày hôm qua trong biển hoa, dưới tàng cây tử đằng, ta nhìn thấy vài thứ."

Tuyết Tam Nguyệt mặc dù khi ấy vẫn còn là một thiếu nữ nhưng sức mạnh đã đủ để sánh với ngự yêu sư lợi hại nhất trong hoàng triều này, khuyết điểm duy nhất của nàng là chỉ biết giết, không biết thuần. Khi nàng ta nghe Kỷ Vân Hòa nói ra những lời này, đôi mắt chợt lạnh, trong tay ngưng tụ sát khí.

"Ngươi trước tiên đừng vội." Kỷ Vân Hòa cười cười "Ta thấy ngươi là một kẻ giang hồ hiệp khí, là người tuân thủ đạo nghĩa giang hồ, thật khéo là ta cũng như vậy."

Tuyết Tam Nguyệt cười lạnh: "Trong ngự yêu cốc này có đạo nghĩa gì?"

"Có thể nói ra được những lời này, ta càng thưởng thức ngươi hơn rồi đó. Hệt như lời ngươi nói, trong ngự yêu cốc này không có đạo nghĩa gì cả, nhưng mà ta có." Nàng tiến lại gần Tuyết Tam Nguyệt thêm một bước, ánh mắt trong trẻo của nàng khiến cho Tuyết Tam Nguyệt khẽ nheo mắt lại "Ta là một người rất công bằng, ta hiện tại biết được bí mật của ngươi, vậy ta cũng sẽ nói cho ngươi biết một bí mật của ta, dùng đó mà trao đổi được không?"

"Nghĩa nữ của cốc chủ, ngươi có bí mật gì, xứng để ngươi đổi lấy sinh mạng này ư?"

"Lâm Thương Lan không phải là thứ tốt đẹp gì, lão dùng thuốc để khống chết ta, lợi dụng ta để kích thích đứa con trai nhu nhược của lão, còn sai ta giúp lão làm một số chuyện không thể để người khác biết được."

Kỷ Vân Hòa nói xong lời này, đôi mắt lạnh băng, kí ức này sâu đậm đến nay nàng vẫn nhớ rõ.

"Là chuyện gì?" Tuyết Tam Nguyệt hỏi.

"Thuần yêu, ngoài mặt là tặng cho hoàng thất nhưng thực tế là lợi dụng ngự yêu thuật khiến cho những yêu quái chỉ trung thành với ngự yêu cốc, đem những bí mật trong hoàng gia truyền về."

Tuyết Tam Nguyệt vô cùng ngạc nhiên.

Kỷ Vân Hòa cười cười "Bí mật này, đủ để ta đổi lấy một mạng chưa?"

Bí mật này đâu chỉ đủ đổi lấy một mạng, bí mật này nếu để hoàng thất biết, cả ngự yêu cốc trên dưới, bao gồm cả cốc chủ đều không thể giữ được mạng sống. Cốc chủ ngự yêu cốc Lâm Thương Lan, không ngờ sau lưng lão lại làm ra chuyện này, mà thật sự có ngự yêu sư...có thể hoàn thành yêu cầu này của lão."

Tuyết Tam Nguyệt trầm mặc rất lâu, đánh giá Kỷ Vân Hòa, dường như đang xem xét tính chân thực trong lời nói của nàng, cuối cùng nàng ta hỏi nàng: "Ngươi muốn cái gì?"

"Ta muốn có một người bạn." Nàng cười tủm tỉm, ngón tay nghịch lấy sợi tóc dài của Tuyết Tam Nguyệt "Ta muốn có một người bạn vĩnh viễn không phản bội ta."

Thiết lập từ những bí mật không muốn bị người khác biết, tình hữu nghị kiểu này, mới có thể thật kiên cố bền chắc.

"Ta vẫn còn muốn một điều, chính là một người bạn cùng ta trốn khỏi ngự yêu cốc."

Tuyết Tam Nguyệt ngẩn ra.

Kỷ Vân Hòa không ngốc, ngay khi nàng nhìn thấy khoảnh khắc Tuyết Tam Nguyệt hôn Li Thù, nàng liền thấu hiểu được điều mong muốn nhất trong lòng nàng ta là gì. Nàng và Tuyết Tam Nguyệt giống nhau, đều muốn rời khỏi ngự yêu cốc, muốn được tự do, muốn bản thân có thể trải qua cuộc sống mà chính mình mong muốn.

Cho nên câu nói này, không chỉ khiến nàng giữ được tính mạng mà còn giúp này đổi về một người bạn.

Cũngbắt đầu từ thời điểm đó, nàng vì chính mình mà bày bố, kéo bè kết phái, lấy lợi ích, lấy tình nghĩa, ở trong ngự yêu cốc này tự thiết lập thế lực của mình.

May thay là, mặc dù lúc bắt đầu tuy là đầy rẫy lợi ích toan tính, lấy bí mật đổi tình bạn, nhưng cuối cùng lại thực sự trở thành bạn bè của nhau.

Có thể bởi vì trên thế giới này thực sự có những người như vậy, tính xấu bẩm sinh thường đi đôi cùng nhau, cũng có thể bởi vì, các nàng giống nhau, trong xương cốt đều có một sợi gân phản nghịch, cho dù gió thổi mưa xối, cũng không thể đứt đoạn.

Hồi ức khơi dậy một đoạn chuyện dài khiến cho Kỷ Vân Hòa có phần cảm khái.

"Ngươi lại đến đây giải khuây, buồn phiền chuyện gì sao?" Âm thanh của Tuyết Tam Nguyệt kéo nàng trở về "Chữa thương xong cho người cá kia rồi ư?"

Kỷ Vân Hòa vẫy vẫy tay xem như là chào hỏi nàng cùng với Li Thù: "Thương tích kia sao có thể nói chữa trị liền trị khỏi liền được chứ." Nói rồi nàng quét mắt qua Li Thù một cái "Ngươi phải tự chú ý một chút, bây giờ không giống như trước đây nữa."

Tuyết Tam Nguyệt gật đầu, Li Thù đứng bên cạnh nàng ấy, cúi đầu nhìn nàng một cái, một bên mắt đỏ một bên mắt lam, ánh mắt đều phát ra sự ôn nhu.

Kỷ Vân Hòa đưa mắt nhìn những cánh hoa tử đằng đang rơi xuống, ánh trăng phủ xuống dưới tàng cây hai người đang đứng tạo nên một bức tranh xinh đẹp.

Bọn họ xứng đôi như thế, đây rõ ràng là một đoạn nhân duyên tốt nhưng mà quy củ của thế gian kia lại phá hoại đi nhân duyên này. Nàng thở dài, phủi phủi y phục, xoay người rời đi "Làm phiền hai người rồi, ta đi trước đây."

Nàng quay trở lại đường cũ, ngẩng đầu ngắm trăng, chỉ hi vọng nhanh thêm chút nữa, mau mau có thể rời khỏi ngự yêu cốc, nhanh thêm chút nữa kết thúc những toan tính cùng mưu kế trong lòng, nhanh thêm chút nữa để nàng có thể quan tâm một vài người, trải nghiệm cuộc sống được tự do.

10. Chương 9: Cảm Đồng Thân Thụ

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Lâm Hạo Thanh lại đến địa lao.

Nhìn thấy vết thương người cá đã được Kỷ Vân Hòa trị liệu qua, hắn cũng không nói nhiều lời chỉ là đạm đạm cho người lần nữa treo người cá lên, hắn hỏi một câu nếu như không nhận được lời đáp thì sẽ tiếp tục dùng sét phạt y thêm lần nữa.

Thủ đoạn thường dùng trong ngự yêu cốc này vẫn một mực dụng hình với yêu quái cho đến khi công kích phá nát phòng tuyến trong lòng chúng, bắt đầu phối hợp với ngự yêu sư thực hiện những hành vi cử chỉ mà họ muốn. Mà chỉ cần phối hợp một lần, ngự yêu sư liền sẽ thưởng cho yêu quái, thời gian về sau, bọn yêu quái sẽ tập quen tính phục tùng ngự yêu sư, phối hợp tất cả mệnh lệnh mà họ đưa ra.

Đương nhiên, cũng không phải không có yêu quái bất khuất, có yêu quái đến chết cũng không bằng lòng

phối hợp với ngự yêu sư, nhưng trước giờ chưa từng thấy qua kiểu yêu quái nào giống như người cá này…lãnh đạm.

Mỗi đợt sét công kích, đều không nhìn thấy bất kì phản ứng nào của y, y giống như có thể khống chế phản ứng sinh lí của chính mình vậy, cúi đầu, nhắm mắt, không nói lời nào, khiến cho người đang quan sát y đến cả nhược điểm của y là gì đều không biết.

Không biết khi đợt sét đánh lên người y thì chỗ nào sẽ càng đau, cho nên không có biện pháp nặng hơn để tổn hại đến y.

Lâm Hạo Thanh nhìn trên người y hơn cả nửa ngày, hệt như hôm qua, cho đến gần trưa, Kỷ Vân Hòa mới lửng thửng đến.

Sau phen khiếp sợ ngày hôm qua, người đến xem kịch hôm nay ít đi rất nhiều, nàng hắt xì một cái tiến vào địa lao, bọn trợ thủ của Lâm Hạo Thanh chú ý đến nàng, chào nàng: "Hộ pháp."

Nàng gật gật đầu, đi đến bên tảng đá ngồi xuống, không hề tính sẽ tranh giành với Lâm Hạo Thanh.

Nhưng lúc nàng ngồi xuống một khắc, người cá đột nhiên mở mắt, nhìn nàng một cái, tròng mắt lam băng không có cảm xúc dao động, sau đó nhắm mắt lại.

"Vân Hòa."

Kỷ Vân Hòa có chút ngẩn người, đã nhiều năm nàng không nghe hắn gọi tên nàng, nàng đứng dậy "Thiếu cốc chủ?"

"Buổi chiều ta cần đến Giới Luật đường một chuyến, người cá này để ngươi thuần phục trước."

Nàng lại ngẩn người "Giới Luật đường?" Lòng nàng như đánh trống "Là ngự yêu sư nào phạm tội? Cần thiếu cốc chủ xử lí?"

Lâm Hạo Thanh nghiêm túc gật đầu: "Sáng nay, cốc chủ ở Lệ Phong đường nhận được một bức thư cáo mật, nói rằng ngự yêu sư Tuyết Tam Nguyệt cùng nô lệ Li Thù có gian tình, cốc chủ lệnh ta hôm nay đi thẩm tra Tuyết Tam Nguyệt."

Lời nói này của hắn, ngữ khí bình đạm nhưng lọt vào tai nàng lại khiến nàng toàn thân lạnh băng.

Nàng ngẩng đầu lẳng lặng nhìn hắn, nỗ lực khiến bản thân không bộc lộ bất kì biểu tình nào, giống như Tuyết Tam Nguyệt mà hắn nói cùng nàng một chút quan hệ cũng không có.

Nhưng làm sao có thể không có quan hệ đây, trong ngự yêu cốc này, ai không biết Tuyết Tam Nguyệt là cánh tay đắc lực của nàng, cũng bởi vì có sự tồn tại của nàng ta mà nàng mới có thể nhanh như vậy từ thân phận con gái nuôi của cốc chủ trở thành ngự yêu sư mạnh nhất trong cốc.

Lâm Hạo Thanh chính là nói cho nàng nghe, đằng sau gương mặt ôn hòa, khách sáo kia đang ẩn chứa nụ cười trào phúng, nội tâm cũng tràn đầy thống khoái.

Giả tạo.

Nhưng nàng không có cách nàng mắng hắn, bởi vì nàng cũng cần phải giả tạo.

Nàng bày ra vẻ ngạc nhiên: "Ồ? Tuyết Tam Nguyệt làm sao có thể làm ra chuyện hồ đồ như vậy? Thiếu cốc chủ nhất định phải thẩm tra rõ ràng."

"Đó là đương nhiên, người cá này cứng miệng, chiều nay làm phiền hộ pháp rồi." Lâm Hạo Thanh nói xong, xoay người rời đi.

Nàng đích thân tiễn hắn đi, nhìn một đống trợ thủ theo sau hắn, không giống hôm qua, hôm nay hắn không để lại ai, hắn đoán ra hôm nay nàng không định mở miệng nói chuyện cùng người cá, mà hắn cũng không bận tâm việc nàng thắng hắn trận này.

Lúc rời đi, Lâm Hạo Thanh khẽ ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bộ dáng nàng cúi đầu tay nắm thành quyền.

Hắn hiểu nàng giống như nàng hiểu hắn vậy.

Hắn và nàng giống nhau, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu bộ mặt giả tạo của đối phương.

Ai bảo họ là "huynh muội" thân mật lớn lên cùng nhau chứ…

Hắn khẽ nhếch môi, mũi hừ lạnh một tiếng, không rõ là cười hay là mỉa mai.

Trợ thủ bên cạnh hắn không hiểu cách làm của hắn: "Thiếu cốc chủ, người để lại hộ pháp một mình trong đó? Hôm qua ta đã nhìn thấy dáng vẻ của hộ pháp, giống như…muốn dùng hoài ôn chi kế, nàng ta hôm nay lại dùng thêm chút thủ đoạn sẽ khiến cho người cá mở miệng nói chuyện mất…"

"Không sao, công tâm kế vốn phải công tâm, không thể nhanh được. Hôm nay nàng ta cũng không có tâm tư để dùng thủ đoạn. Hơn nữa…" Hắn dừng chút, ánh mắt nhìn về hướng Giới Luật đường "Cho dù trận thứ nhất nàng thắng cũng không sao."

Kỷ Vân Hòa không có Tuyết Tam Nguyệt, chẳng qua là mèo bị mất đi móng vuốt, dù trở người thế nào

cũng chẳng làm được gì.

Cách nghĩ này của hắn cũng không phải phiến diện.

Nếu như mất đi Tuyết Tam Nguyệt, nàng không khác nào là bị trọng thương.

Tuyết Tam Nguyệt rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại trong ngự yêu cốc không ai biết được, mọi người chỉ thấy lúc sau khi nàng ta tròn mười sáu tuổi, cùng yêu quái chiến đấu chưa bao giờ thua, càng không nói đến những lần nàng cùng các ngự yêu cốc ở bốn phương giao lưu, gần mười năm qua, chưa từng thua trận nào, mà nàng ta chưa dốc toàn lực đã có thể ổn thỏa chế ngự kẻ địch.

Mặc dù tính tình của nàng ta hung bạo, nhưng trong ngự yêu cốc, không ai dám nàng không khiêm tốn, thậm chí đến cốc chủ cũng mắt nhắm mắt mở buông lỏng nàng.

Nàng giống như hồn của ngự yêu sư năm mươi năm trước vậy, tự do, phóng khoáng, tùy hứng mà lại vô cùng cường đại, bất khả chiến thắng. Đó chính là đặc trưng trên người nàng.

Mà cũng bởi vì sự không khiến tốn của nàng nên mới khiến nàng dám phạm vào cấm kị của thiên hạ, yêu một yêu quái.

Trong ngự yêu cốc, rốt cuộc không biết có bao nhiêu người vì Tuyết Tam Nguyệt mới ủng hộ vị trí của Kỷ Vân Hòa, nhưng có thể khẳng định, nếu như Tuyết Tam Nguyệt xảy ra chuyện, địa vị của nàng nhất định sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Mà thời khắc này, Kỷ Vân Hòa đang nắm chặt quyền, mày nhíu chặt nhưng hông phải vì sau này mất đi lợi ích, mà là vì bạn bè của nàng Tuyết Tam Nguyệt, không biết lúc này nàng ta đang ở trong Giới Luật đường âm u phải chịu hình phạt thẩm vấn gì.

Ngự yêu sư trong ngự yêu cốc, thủ đoạn hành hình có rất nhiều loại, bọn họ không chỉ dùng những thủ đoạn này để đối phó trên người yêu quái, mà còn dùng để đối phó cả trên người ngự yêu sư.

Nàng nghĩ đến xuất thần, khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt xanh lam đoan chính nhìn mình, nàng cư nhiên có chút ngẩn người.

Bốn mắt tương giao, hai người không nói gì rất lâu, yêu quái này vẫn như cũ không nói chuyện, nàng cười khổ một tiếng: “Vết thương trên người ngươi hôm qua vừa bôi thuốc, hôm nay lại bị rách ra chảy máu rồi, ta nghĩ nếu lần sau ngươi lại bị vậy nữa, e rằng ngươi sẽ chết trong địa lao mất…”

Người cá nhìn nhìn nàng, hệt như nghe hiểu lời nàng nói, nhưng ánh mắt không bộc lộ chút sợ hãi nào.

Nàng trầm mặc một lúc: “Nếu như có cơ hội, ta thật muốn thả ngươi đi.”

Đây không phải là lời trái với lương tâm, nàng là thật lòng thưởng thức sự bền bỉ của người cá cứng đầu cố chấp này, cũng vì tình cảnh của y mà đồng cảm, cũng như đồng cảm với một kẻ khác hệt như bản thân trên thế gian này.

Trong địa lao một người một yêu cách nhau một lồng giam lẳng lặng nhìn nhau, trầm mặc không nói lời nào, mà họ lại vô cùng hòa hợp không có chút ngại ngùng.

Không lâu sau, Cù Hiểu Tinh đến tìm.

"Hộ pháp. Ai ya, hộ pháp của ta ai." Hắn đến rất vội, khiến cho người cá trong ngục nhìn về hướng hắn. Khi bắt gặp ánh mắt của người cá, Cù Hiểu Tinh không nhịn được mà cảm thấy rét lạnh, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa sợ, chỉ nói người cá bây giờ bị đánh thành bộ dạng này mà sao sát khí trong mắt vẫn thập phần dọa người như thế. Hắn bước đến bên người Kỷ Vân Hòa, thấp giọng nói bên tai nàng: "Tuyết cô nương bị bắt rồi!"

"Ta biết." Nàng bình tĩnh đáp.

Cù Hiểu Tinh ngẩn người: "Cô đã sớm biết mà vẫn còn đứng ở đây làm gì, không muốn nghĩ biện pháp cứu người hả."

Kỷ Vân Hòa mím môi: "Cốc chủ hạ lệnh để Lâm Hạo Thanh đi thẩm vấn, ngươi muốn ta nghĩ biện pháp gì?"

Cù Hiểu Tinh ngây người, một lúc mới phản ứng: "Cô nói…lần này, là ý của cốc chủ? Lần này thẩm vấn Tuyết cô nương, không phải chứng minh cốc chủ đối với cô…"

Lão già kia rõ ràng là chống đối nàng mà, chỉ là mọi người đều không biết thôi. Kỷ Vân Hòa khoát khoát tay: "Đi tra thử xem ai là người đưa thư mật cho cốc chủ, còn có, Li Thù và Tuyết Tam Nguyệt hiện có bị tách ra giam giữ không?"

"Không có, Giới Luật đường vẫn đang thẩm vấn, đều vẫn chưa bị bắt."

Nàng nhíu mày: "Thẩm vấn lâu vậy sao?"

"Đúng a, thiếu cốc chủ lệnh cho Tuyết Tam Nguyệt cắt đứt quan hệ với nô lệ, kỷ luật mèo yêu kia, nhưng Tuyết cô nương không chịu, tình hình bên ấy vẫn rất căng thẳng đó…"

Giữa yêu quái và ngự yêu sư có quan hệ tôi tớ kì thực giống như một loại lời nguyền, là lời nguyền đối với yêu quái thần phục, trở thành nô lệ của ngự yêu sư, yêu quái không chỉ đưa một phần yêu lực mà vĩnh viễn cũng phải chịu sự khống chế của chủ nhân, trừ phi chủ nhân nguyện ý giải trừ lời nguyền ấy, nếu không thì cả đời này yêu quái sẽ thần phục huyết mạch của chủ nhân.

Cho dù chủ nhân chết đi thì yêu quái cũng vĩnh viễn sẽ vì con cháu của hắn, cháu chắt của hắn, trở thành yêu phó.

Cho nên cơ hồ không có yêu quái nào nguyện ý cùng ngự yêu sư có loại hiệp ước này, trừ phi thua trận, bị bức bách hoặc là thật sự bị ngự yêu sư thuần phục, còn loại giống như Tuyết Tam Nguyệt…

Chính là yêu quái yêu ngự yêu sư.

Mà đồng thời hiệp ước được liên kết, yêu quái cũng nhận được sự bảo vệ của ngự yêu sư, sẽ không bị ngự yêu sư khác đuổi giết.

Đây là quy củ từ trước đến giờ giữa các ngự yêu sư, Lâm Hạo Thanh nếu như muốn xử lý Li Thù, đương nhiên là phải tuân thủ theo quy củ đó, chỉ là, ở ngự yêu cốc ai cũng xem yêu quái như là súc sinh vậy, đại khái là không ai nghĩ đến, Tuyết Tam Nguyệt sẽ có phản ứng lớn thế này thôi.

Liên quan đến mèo yêu mà nàng ta thu nhận, Kỷ Vân Hòa cũng không hiểu nhiều, đã nhiều năm như vậy, mặc dù Tuyết Tam Nguyệt nói mỗi lần trừ yêu Li Thù đều giúp nàng rất nhiều chuyện nhưng người trong ngự yêu cốc đều rất ít nhìn thấy hắn động thủ.

Mà nàng biết, mèo yêu này không yếu, mặc dù nàng chưa từng động thủ với hắn, nhưng trực giác khi đã gặp qua hàng ngàn yêu quái nói với nàng biết chuyện này.

Mèo yêu Li Thù, từ đầu đến đuôi đều không lộ ra thực lực thật của mình.

Hắn lại lẳng lặng nhìn Tuyết Tam Nguyệt bị bắt đến Giới Luật đường ư?

Trong lòng nàng đang đánh trống, bất chợt nghĩ đến nhiều năm trước, sau khi nàng cùng Tuyết Tam Nguyệt quen thân, luôn hiếu kỳ với đại yêu quái cường đại kia, nàng từng đợi lúc Li Thù tách rời Tuyết Tam Nguyệt, hỏi nàng ta:

"Ngươi không phải nói ngươi không biết thuần yêu sao? Lại từ đâu nhặt về yêu quái này, vừa nhìn liền thấy hắn năng lực rất cường đại." Nàng thập phần hiếu kỳ "Làm sao lại khiến hắn thần phục vậy?"

Mặc dù Tuyết Tam Nguyệt rất giỏi nhưng mà trước giờ chưa từng hiểu rõ tâm tư kẻ khác, cho nên nàng ta không có cách nào có thể trở thành ngự yêu sư như Kỷ Vân Hòa được, nàng chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình để thu phục.

Năm đó Tuyết Tam Nguyệt đối với câu hỏi này của nàng chỉ đành gãi gãi đầu:

"Không biết nữa, chỉ là…lúc gặp hắn ta đang bắt yêu quái khác a, hình như là bất cẩn rơi vào địa bàn của hắn. Lúc ấy ta bị thương, đụng phải hắn cứ nghĩ bản thân chết chắc rồi, không nghĩ đến hắn còn cứu ta."

Có được đáp án, Kỷ Vân Hòa kỳ thực có chút khó hiểu: "Hắn? Cứu ngươi ư?"

Tuy rằng nàng không tiếp xúc nhiều với Li Thù nhưng nàng luôn có trực giác, mèo yêu này kỳ thực không thích ngự yêu sư, thậm chí có thể nói, hắn không thích con người.

"Vì sao lại cứu ngươi?"

"Ta cũng không biết. Sau này cũng hỏi qua, hắn chỉ nói một câu là kháp tự cố nhân quy (vừa vặn trả lại cho cố nhân)." Tuyết Tam Nguyệt đáp có mấy phần không nhẹ lòng "Đại khái ta giống như người quen trước đây của hắn đi."

"Ồ? Chỉ vì như vậy mà hắn cam tâm tình nguyện theo ngươi về ngự yêu cốc, làm nô lệ của ngươi? Hắn tự có địa bàn của mình, xem ra cũng không phải là tiểu yêu đâu, khí chất cũng thuộc dạng cao quý lẫm liệt, thân phận trước đây chắc chắn không đơn giản…"

"Ừm, vấn đề của ngươi ta cũng từng hỏi qua." Tuyết Tam Nguyệt cướp lời nàng.

Cho đến hiện tại, Kỷ Vân Hòa vẫn nhớ vào ngày nắng ấm gió nhẹ, gương mặt lạnh của Tuyết Tam Nguyệt khi nói những lời này, bộ dáng vô cùng ôn nhu.

Nàng nói:

"Li Thù nói hắn thích ta."

Hoàn toàn là bộ dáng của một cô gái nhỏ rơi vào biển tình.

Mà có lẽ là người trong cuộc mơ hồ đi, nàng cũng không tiếp tục truy hỏi Li Thù nữa, mà Kỷ Vân Hòa đứng ở một bên vẫn đang suy nghĩ vấn đề kia —-

Tại sao vậy nhỉ?

Tại sao mèo yêu kia, có thể thích Tuyết Tam Nguyệt, thích đến cam tâm tình nguyện từ bỏ tất thảy, trở thành nô lệ của nàng nhỉ?

Cũng là vì "Kháp tự cố nhân quy" ư?

Nếu như vì Tuyết Tam Nguyệt giống cố nhân của hắn, hắn cứu nàng, yêu nàng, cam tâm tình nguyện trở thành nô lệ nàng, vậy thì kẻ mà Li Thù này yêu, e rằng, chỉ là cố nhân kia thôi.

Mà những lời này, nàng không có cách nào nói với Tuyết Tam Nguyệt.

Cho đến hôm nay, khi Tuyết Tam Nguyệt bị thẩm vấn ở Giới Luật đường, mà mèo yêu đã theo nàng nhiều năm kia, cư nhiên không hề có bất kì sự ngăn cản nào? Ngay cả đến người cá chỉ còn chút hơn thở nửa sống nửa chết đang bị giam trong ngục cũng có thể khiến cho địa lao dao động, vậy mà mèo yêu không chút hao tổn nào lại không có động tĩnh nào?

Kỷ Vân Hòa đang nghĩ, đột nhiên có một trận động đất rung lên.

Nàng ngẩn người.

"Tuyết Tam Nguyệt điên rồi!"

Địa lao chợt truyền tới một tiếng hô to: "Truyền lệnh của cốc chủ, hộ pháp lập tức đến Giới Luật đường!" Tiếng hô càng ngày càng lớn, truyền thẳng xuống địa lao, một bóng người xuất hiện, thở hổn hển chạy đến trước mặt Kỷ Vân Hòa, quỳ một chân xuống, ôm quyền truyền lệnh: "Lệnh của cốc chủ, hộ pháp lập tức đến Giới Luật đường!"

Kỷ Vân Hòa híp mắt, hướng cửa địa lao bước đi.

Nhưng đi theo người báo tin được nửa đường, nàng quay đầu nhìn người cá một cái, chỉ thấy y lẻ loi bị treo bên trong.

Biểu tình như cũ, giống như vĩnh viễn đóng băng, không có chút nào gợn sóng, chỉ có ánh mắt lẳng lặng dõi theo nàng.

Kỷ Vân Hòa: "Đem xiềng xích tháo ra, để cho y nằm trên đất một lát."

Nàng để lại cho Cù Hiểu Tinh những lời này, liền vội vã rời đi.

Người cá trong ngục giam nhìn bóng lưng nàng rời đi, không để ý Cù Hiểu Tinh xoắn xuýt bên cạnh, y nhắm mắt lại, không quan tâm những thứ xung quanh, cũng không quan tâm tình cảnh của mình, tựa như người tu hành già đang nhập tịnh, yên lặng không nói.

11. Chương 10: Huyết Tế Thập Phương

Lúc Kỷ Vân Hòa vừa đến Giới Luật đường, đại điện ngày thường trông vô cùng uy nghiêm mà giờ đã sập hơn phân nửa, hai tay Tuyết Tam Nguyệt đeo còng nhưng xích sắt nối giữa đã bị nàng kéo đứt.

Nàng được Li Thù ôm trong lòng, vai nàng cơ hồ bị thương, biểu tình có chút đau đớn.

Xác của một ngự yêu sư nằm trên đất ngay trước mặt bọn họ.

Trong lòng Kỷ Vân Hòa thầm kêu bất ổn.

"Tuyết Tam Nguyệt." Lâm Hạo Thanh đối diện Tuyết Tam Nguyệt cùng Li Thù mở miệng "Mèo yêu của ngươi giết ngự yêu sư trong cốc chúng ta, ngươi còn che chở cho hắn, trở thành phản đồ ngự yêu cốc chúng ta, cũng chính là quái vật trong giới ngự yêu sư, ta có thể tước bỏ thân phận ngự yêu sư của ngươi, ngươi cùng mèo yêu này, hôm nay, ai cũng đừng nghĩ có thể sống." Lâm Hạo Thanh cầm kiếm, chỉ vào Tuyết Tam Nguyệt:

"Đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi."

"A." Tuyết Tam Nguyệt cười lạnh một tiếng "Cơ hội này, ta không cần."

Tuyết Tam Nguyệt mặc dù đã suy yếu nhưng lời này nàng nói vô cùng rõ ràng, đáy mắt nàng chợt lạnh, không hề có ý định rút lui.

Li Thù nhìn Tuyết Tam Nguyệt, bàn tay đang ôm vai nàng, lại nắm chặt chút.

Lâm Hạo Thanh dứt lời, nhếch môi cười, hắn rất thích câu nói này của Tuyết Tam Nguyệt, hắn có thể trực tiếp trừ khử trợ thủ của Kỷ Vân Hòa rồi.

"Được, vậy hôm nay, ngươi không thể trách ta không nể tình đồng môn…"

"Thiếu cốc chủ!" Kỷ Vân Hòa nhìn thấy Lâm Hạo Thanh muốn động thủ, liền cao giọng gọi hắn.

Mắt thấy nàng đang đến gần, ánh mắt hắn khẽ trầm: "Hộ pháp, hôm nay không phải muốn bảo vệ phản đồ cùng yêu quái này chứ?"

Sau lưng Lâm Hạo Thanh, tất cả các ngự yêu sư đều đang nhìn nàng, ai chẳng biết quan hệ giữa hai nàng, người của hắn trừng mắt nhìn nàng, chờ đợi nắm được thóp nàng.

Nàng nhìn Tuyết Tam Nguyệt một cái, hai người nhìn nhau, nàng không nói lời nào, quay đầu nhìn Lâm Hạo Thanh, đến khi hắn nghe bên tai truyền đến giọng nói nhẹ tênh: "Thiếu cốc chủ, Tuyết Tam nguyệt cùng công pháp của mèo yêu chúng ta đều hiểu rõ, nếu như cùng nàng tương đấu, nhất định sẽ tổn thất nghiêm trọng, ngự yêu cốc đang vào lúc cần người, không bằng…"

Lâm Hạo Thanh nhếch môi, hắn nghiêng mặt, đôi môi thì thầm bên tai nàng: "Không bằng, không cần

ngụy trang nữa."

Kỷ Vân Hòa ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo Thanh, hắn dùng khẩu hình nói: "Hôm nay, nàng ta nhất định phải chết."

Nàng trừng mắt nhìn hắn, Tuyết Tam Nguyệt ở bên kia cũng nhìn thấy khẩu hình của hắn, nàng ta cười lạnh một tiếng: "Thiếu cốc chủ, ngươi đợi cũng nhiều năm rồi đó." Tuyết Tam Nguyệt cầm kiếm, dưới sự trợ giúp của Li Thù, nàng đứng thẳng người, nâng kiếm chỉ về hướng Lâm Hạo Thanh "Vậy thì đừng nhiều lời nữa. Kỷ Vân Hòa, hôm nay ngươi dám cản ta, đến ngươi ta cũng giết."

Kỷ Vân Hòa nhìn Tuyết Tam Nguyệt.

Nàng làm sao có thể không hiểu tâm tư của nàng ấy chứ. Tuyết Tam Nguyệt biết hôm nay bản thân khó lòng rời khỏi ngự yêu cốc này, nên nàng nói câu đó để mọi người nghe, nàng đang muốn cắt đứt quan hệ với Kỷ Vân Hòa, để tránh sau khi mình chết, ngự yêu cốc vẫn truy cứu nàng.

Kỷ Vân Hòa cuộn chặt tay. Nàng cắn răng trầm tư tìm cách giải quyết, nhất định sẽ có cách, Tuyết Tam Nguyệt không thể chết ở đây được…

Trong lúc sinh tử, đột nhiên, mèo yêu Li Thù luôn một mực trầm mặc đột nhiên nâng mày, trong đôi đồng tử có màu sắc khác nhau đột nhiên phát sáng, yêu khí quanh thân tràn ra, khiến cho nhiệt độ xung quanh Giới Luật đường giảm đi ba phần.

Cơn gió xuân thổi đến, lướt qua sau lưng Li Thù, tựa như gió lạnh tháng chạp lướt đến.

Kỷ Vân Hòa sững sờ nhìn Li Thù, nàng luôn biết mèo yêu này sẽ không yếu nhưng hôm nay khi y tản ra yêu khí bao phủ đất trời, vẫn là vượt quá tưởng tượng của nàng.

Cho nên tất cả ngự yêu sư náo động cả lên, đến cả Lâm Hạo Thanh cũng có chút có chút kinh ngạc.

Trong lúc yêu quái kí ước chủ nô với ngự yêu sư, yêu quái đã đem một phần lực lượng của mình đưa cho ngự yêu sư, trở thành lễ vật tặng "chủ nhân", cũng để chứng minh sự thần phục của bản thân…sau khi mất đi phần yêu lực đó, mà yêu quái vẫn còn khí tức này, Kỷ Vân Hòa chưa từng gặp qua.

Li Thù rất ít nói, Kỷ Vân Hòa rất hiếm thấy hắn nói nhiều với Tuyết Tam Nguyệt trước mặt người ngoài, mà hiện tại hắn lại mở miệng: "Tam Nguyệt, nàng luôn muốn thoát khỏi ngự yêu cốc, hôm nay, sẽ thoát khỏi thôi."

Tuyết Tam Nguyệt ngoảnh đầu nhìn hắn, thần sắc cũng là vô cùng kinh ngạc.

Li Thù nhìn nàng một cái: "Ta giúp nàng, hủy đi ngự yêu cốc."

"Hừ." Lâm Hạo Thanh cắn răng, hừ lạnh một tiếng "Ngự yêu cốc mấy chục năm kiên cố, dựa vào yêu quái như ngươi, nói muốn hủy liền hủy?"

Mà nay các ngự yêu sư mặc dù bị triều đình khống chế phân bố ở đông nam tây bắc, nhưng ngự yêu cốc không giống ba nơi kia, nó được kiến lập không phải do ý của triều đình.

Mấy chục năm trước, yêu ma quỷ quái ngang dọc trên thế gian, có một quỷ thi loan điểu cực to sống ở trong cốc này, để tránh yêu quá kì lạ này gây hại cho nhân thế, một vị đại ngự yêu sư liên kết với chín vị ngự yêu sư vang danh thiên hạ khác, đem quỷ thi loan điểu phong ấn lại, hóa thành thập phương trận pháp, kiến lập ngự yêu cốc để trấn áp quỷ thi loan điểu.

Sau đó yêu ma quỷ quái trên nhân gian giảm đi, mà sau này triều đình dùng độc "hàn thương" chưởng để khống chế ngự yêu sư, biến ngự yêu cốc thành công cụ cho triều đình khống chế các ngự yêu sư.

Hoàng gia lấy mô hình của ngự yêu cốc để tạo ra ngự yêu đài ở phía bắc, ngự yêu đảo ở phía đông, ngự yêu núi ở phía tây. Phàm là những đứa trẻ có năng lực ngự yêu đều bị triều đình đưa đến bốn nơi này, cách ly với phụ mẫu, để thuận tiện cho triều đình cai quản.

Cho đến hôm nay, cơ hồ không ai còn nhớ được ban đầu ngự yêu cốc làm sao xuất hiện, mọi người chỉ biến bốn nơi này là "ngục giam" ngự yêu sư.

Trong miệng Lâm Hạo Thanh, ngự yêu cốc kiên cố mấy chục năm, mà "thập phương trận" trong truyền thuyết kia, chính là trận pháp áp chế yêu khí của các yêu quái khi tiến vào trong cốc, cả ngự yêu cốc được ví như chiếc lồng giam bị đại quốc sư dám đầy phù chú vậy, yêu quái vào cốc, sẽ chịu sự trói buộc.

Vì vậy, nên khi ở trong ngự yêu cốc nhìn thấy yêu lực của Li Thù hôm nay, mọi người không thể không bị chấn kinh.

Ngày kia người cá ở trong ngục công kích ra một sát chiêu khiến Kỷ Vân Hòa cảm khái y là hồn của biển cả, mà hôm nay mèo yêu Li Thù này…

Không để nàng suy tư nhiều, yêu khí toàn thân Li Thù càng lúc càng mãnh liệt, gió lạnh như lưỡi đao, cắt qua bên tai các ngự yêu sư, những ngự yêu sư có tu vi kém đã bị trậm gió này cứa nát da thịt, toàn thân chảy máu không ngừng.

Các ngự yêu sư sau lưng Kỷ Vân Hòa không ngừng rên thảm thiết.

Ánh mắt Lâm Hạo Thanh chợt rét, không do dự nữa, cánh tay cử động, pháp lực rót vào trong kiếm, hung hăng chém về hướng Li Thù.

Kiếm khí hóa thành lưỡi đao, xé rách hàn phong, trực tiếp chém đến Li Thù.

Tuyết Tam Nguyệt kinh ngạc, muốn nâng kiếm đỡ nhưng bị Li Thù giữ lại. Chỉ từ xa thấy hắn, tựa như đỉnh núi bất động, nhưng kiếm khí sắt bén ấy chém đến trước mặt hắn giống như đụng phải một bức tường vô hình, chỉ nghe một tiếng "oanh", kiếm khí vỡ nát, khí tức tan đi, quét ngang qua ngự yêu cốc, khiến cho khắp nơi đổ nát, hoa cỏ cây cối đều bị hủy hoại.

Kỷ Vân Hòa lần nữa kinh ngạc, không phải là vì Li Thù mà là vì Lâm Hạo Thanh…

Thiếu cốc chủ này, khi nào mà công pháp đã tu luyện cao thâm như vậy…

"Li Thù? Ngươi muốn làm gì?" Tuyết Tam Nguyệt ngẩng đầu hỏi Li Thù.

Hắn không đáp câu hỏi của nàng, trầm mặc một lúc, sau đó nói hai chữ:

"Xin lỗi."

Tuyết Tam Nguyệt ngẩn người, yêu khí trong tay Li Thù hóa thành lưỡi đao, đột ngột đâm vào lồng ngực mình.

Trong lúc mọi người run sợ, hắn rút tay ra, máu hắn từ lồng ngực tuôn ra, hắn đẩy Tuyết Tam Nguyệt ra, dùng máu làm mực, dùng ngón tay làm bút, vẽ huyết trận dưới đất, toàn thân yêu khí chuyển động ngược lại, từ vô hình hóa thành màu đỏ, trong sắc máu, y phục hắn tung bay, tóc hắn mặc cho yêu khí thổi bay tán loạn.

"Quỷ thi loan điểu, ta lấy thân ta, huyết tế thập phương, hỗ trợ người phá trận!"

Tất cả mọi người nghe thấy lời này đều đại kinh thất sắc. Mèo yêu Li Thù này cư nhiên dùng mạng của chính mình để tế trận! Muốn đánh thức quỷ thi loan điểu!

"Li Thù!"

Giọng của Tuyết Tam Nguyệt, bây giờ cơ hồ không còn cách nào truyền vào trong tai hắn nữa.

12. Chương 11: Thanh Cơ

Trên mặt tất cả mọi người kể cả Tuyết Tam Nguyệt đều là sự sợ hãi.

Ai cũng không nghĩ đến! Ai có thể nghĩ đến! "Nô lệ" của một ngự yêu sư, mèo yêu Li Thù này cư nhiên gan to tày trời! Dám đánh thức thanh vũ loan điểu!

"Tuyết Tam Nguyệt! Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!" Lâm Hạo Thanh ngự kiếm, bay lên không trung, tạo ra kết giới che chắn bản thân khi cuồng phong nổi lên, hắn dùng pháp thuật truyền âm qua cuồng phong, truyền đến tai mỗi người "Còn không mau ngăn hắn lại!"

Li Thù và Tuyết Tam Nguyệt có kí kết khế ước chủ nô, hắn không có cách nào chống lại lời nói của nàng, chỉ cần nàng ra lệnh cho hắn, cho dù là bắt hắn lập tức tự vẫn, hắn cũng tuyệt không thể phản kháng.

Nhưng nàng không cử động.

Kỷ Vân Hòa cũng ở trong cuồng phong mà tạo ra kết giới bảo vệ nàng và Cù Hiểu Tinh.

Cù Hiểu Tinh đứng bên cạnh nàng gấp đến gãi đầu: "Tam Nguyệt tỉ!...Ai ya! Chuyện khác không nói, nhưng lần này là muốn thả loan điểu xuất thế a! Loan điểu thoát ra, sinh linh đồ thán đó! Tam Nguyệt tỉ sao để mặc mèo yêu làm chuyện sai trái này!"

Kỷ Vân Hòa lẳng lặng nhìn Tuyết Tam Nguyệt, người khác không hiểu nàng ấy nhưng mà nàng hiểu.

Nàng ấy rất yêu Li Thù, giống như trong hí văn viết, một đời sinh tử. Thậm chí trong lúc Li Thù dùng mạng để đổi lấy "âm mưu quỷ kế" của mình, nàng cũng không nỡ phá nát.

"Tuyết Tam Nguyệt! Đây không phải là lúc ngươi nghĩ đến chút nữ nhi tình trường này!"

Rốt cuộc tiếng phượng kêu lên cũng đánh đứt lời nói của Lâm Hạo Thanh, mặt đất rung chuyển rất mạnh, càng lúc càng rung kịch liệt, tất cả đều hiển thị rõ trước mắt Tuyết Tam Nguyệt.

Nhưng nàng chỉ lẳng lặng nhìn Li Thù, nhìn gương mặt nghiêng của hắn trong trận pháp màu máu đang cuộn trào kia, mặc kệ cuồng phong đang lay động tay áo cùng mi mắt nàng.

"Ngươi có phải là từ lúc bắt đầu đã có những toan tính này?"

Li Thù cắn răng, trận pháp đánh thức thanh vũ loan điểu đồng thời cũng hút cạn cả sinh mạng của hắn.

Ta lấy thân ta, hỗ trợ người phá trận, chính là dùng mạng phá trận, chính là ý tứ quyết tuyệt đến thế.

"Thức tỉnh thanh vũ loan điểu, phá vỡ thập phương trận pháp, một sáng một chiều vốn dĩ không thể làm được."

Trong cuồng phong, âm thanh của nàng rất nhỏ, nàng cũng không để ý lời nàng nói có truyền đến tai Li Thù hay không, nàng chỉ chăm chăm nhìn hắn, giống như nói cho hắn nghe, cũng hệt như nói cho chính mình nghe.

"Muốn phá vỡ thập phương trận, chỉ có thể tìm được mười cái mắt trận, mới có thể tế máu thành công, Li Thù…ngươi trong ngự yêu cốc tìm mười cái mắt trận hết bao nhiêu thời gian? Chỉ vì thả nàng ta ra, ngươi đến mạng cũng không cần rồi…cũng không cần ta rồi?"

Đôi mắt Li Thù đỏ tựa máu, giống như căn bản không nghe được lời nàng nói.

"Tại sao vậy?"

Giống như trả lời chất vấn của Tuyết Tam Nguyệt, lúc này trên trời lại vang lên một tiếng phượng kêu, mặt đất kịch liệt nứt ra làm đôi.

Nhất thời, không khí ngưng trệ, hệt như trong mộng cảnh, trước mắt Kỷ Vân Hòa, chỉ thấy một chiếc lông vũ màu xanh khẽ lướt qua, màu lông xanh biếc, tựa như được trời cao luyện thành.

"Oanh!" Một tiếng động cực lớn vang lên, thanh vũ loan điểu phá đất thoát ra!

Loan điểu giương cánh, đôi cánh tựa mây, bay vọt lên cao, nhất thời cuồng phong nổi lên, cả khoảng trời đảo loạn. Thảo mộc trong ngự yêu cốc bị bẻ gãy, núi đá vỡ vụn, bóng tối ngưng tụ lại che phủ đỉnh đầu của mọi người trong ngự yêu cốc, thanh vũ che lấp ánh sáng, toàn bộ ngự yêu cốc bị bóng của thanh vũ loan điểu bao phủ.

Đột nhiên, bóng tối tan đi, lộ ra ánh sáng xanh trong chói rực, sáng hơn cả ánh sáng mặt trời.

Kỷ Vân Hòa cũng không nhịn được dùng ta che lấy ánh sáng cường liệt kia, sau khi ánh sáng tản ra, giữa ánh mặt trời, một nữ tử áo xanh tóc dài đang bay tán loạn trong không trung.

Thân hình của nữ tử thướt tha, mà dung mạo…

Cư nhiên giống Tuyết Tam Nguyệt đến bảy phần.

Đột nhiên, Kỷ Vân Hòa chợt nhớ đến câu Tuyết Tam Nguyệt từng nói "kháp tự cố nhân quy".

Hóa ra là có ý tứ này a.

Hóa ra đây chính là một cảnh kháp tự cố nhân quy.

Trong lúc tất cả mọi người đều tập trung vào thanh vũ loan điểu, chỉ mỗi mình Kỷ Vân Hòa nhìn nơi Tuyết Tam Nguyệt đang đứng.

Trận pháp của Li Thù nhạt dần, sinh mạng của hắn cũng như vậy, hắn lẳng lặng quỳ trên đất, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, cũng giống như đang nhìn tín ngưỡng của bản thân, hắn nhếch môi cười, không giống như sinh mệnh đang điêu tàn mà tựa như nắng ấm tháng hai, khiến cho băng tuyết tan chảy, hoa xuân nở rộ.

Tuyết Tam Nguyệt ở sau lưng hắn cũng đưa mắt nhìn ánh sáng ấy.

Nhưng trên mặt nàng không còn chút huyết sắc, cả gương mặt trắng bệch sau khoảng mơ hồ.

"Loan điểu vừa xuất thế! Nhân lúc còn suy nhược, giết!"

Lâm Hạo Thanh căn bản không thèm tìm hiểu rắc rối tình thù giữa ba người họ, hắn giơ kiếm lên, ra lệnh, mọi người lập tức thanh tỉnh lại, ngự kiếm ở giữa không trung tụ thành một trận pháp màu vàng, trận pháp giống như một lồng giam hình tròn, mà thanh vũ loan điểu bị nhốt ngay giữa tâm, các ngự yêu sư trong trận pháp không ngừng đọc chú ngữ khiến ánh sáng vàng rực lên.

"A." Nữ tử áo xanh khẽ nhếch môi, tà tà cười, không nói lời nào, chỉ nâng tay chỉ về một hướng, một tiếng thanh thúy vang lên, trận pháp được hơn trăm ngự yêu sư ở không trung kết thành bị phá vỡ, tất cả những người ấy không chết cũng bị thương, tựa như bụi trần bị thổi một cái sẽ bay tán loạn.

"Ai, bây giờ ngự yêu sư cư nhiên lại dùng loại trận pháp thấp kém này để khống chế ta?"

Nàng ta từ không trung đáp xuống, chân vừa chạm đất, một cơn gió nổi lên cuốn bay tất cả bụi bặm.

Nàng từng bước từng bước đi đến bên Li Thù. Dung mạo bảy phần tương tự với Tuyết Tam Nguyệt nhưng bước đi thướt tha ma mị hơn nàng ấy nhiều.

"Li Thù, bọn họ không phải điên rồi chứ?"

Li Thù nhìn nàng ta, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lập tức phun ra một búng máu xuống đất.

Nàng ta ngẩn người, bước nhanh đến bên hắn, tựa như một cơn gió dừng trước mặt hắn: "Tiểu Li Thù." Nàng khẽ vuốt ve gương mặt hắn, Tuyết Tam Nguyệt nhìn họ, hai yêu quái quen biết đã lâu, giống như cố nhân cách biệt nhiều năm gặp nhau trong truyện, "Ngươi lấy mạng cứu ta?"

Tuyết Tam Nguyệt nhìn bọn họ, giống như nhìn thấy câu chuyện trong hí văn.

Li Thù đột nhiên vươn tay, bắt lấy Tuyết Tam Nguyệt, trong lúc nàng không kịp phòng bị, bị kéo vào câu chuyện kia.

Hắn kéo nàng đến bên cạnh, mà động tác này giống như lấy đi toàn bộ sức lực của hắn. Hắn thở hơn nửa ngày, ho ra rất nhiều máu, rốt cuộc nói ra một câu: "Thanh Cơ, đem nàng đi."

Thanh Cơ nhìn Tuyết Tam Nguyệt một cái, nhất thời ngẩn người.

Tuyết Tam Nguyệt đột nhiên cười lên: "Li Thù, ngươi khiến ta hệt như một trò cười."

Li Thù không nói, trầm mặc nhìn Tuyết Tam Nguyệt, huyết sắc trên mặt hắn hoàn toàn rút đi, hắn không khống chế được thân thể, chầm chậm ngửa ra sau.

"Xin lỗi."

Chỉ có hai chữ này. Cũng không giải thích nhiều.

Mèo yêu ngả ngửa trên đất, dần hóa thành tro bụi.

Thanh Cơ khẽ nói: "A…" Nàng ta có chút tiếc nuối "Cảm ơn ngươi liều mạng cứu ta."

Nhưng chút tiếc nuối này rơi vào tai Tuyết Tam Nguyệt, giống như…

"Ngươi cũng hệt như một trò cười."

Thân thể yêu quái chết đi, sẽ hóa thành tro bụi, càng cường đại, sẽ càng vô hình, không lưu lại chút dấu vết nào.

Tuyết Tam Nguyệt nhìn thân thể đang chầm chậm hóa thành tro bụi của Li Thù, hô hấp giống như cùng hắn ngừng lại.

Thanh Cơ khoát tay áo, bụi trần bay lên trời, biến mất không chút dấu vết, nhưng có một hai hạt bụi rơi trên mặt Tuyết Tam Nguyệt, tựa như sót lại chút hơi ấm, có thể thiêu đốt lòng người đến đau đớn. Thân thể Tuyết Tam Nguyệt khẽ run. Thanh Cơ bắt lấy tay nàng.

"Di nguyện của Li Thù, ta nhất định phải giúp hắn thực hiện. Ta đem ngươi đi."

Tuyết Tam Nguyệt cúi đầu nhìn tay Thanh Cơ, vẫn chưa đáp lời, bên cạnh đột nhiên một đạo trường kiếm giết đến.

"Ai cũng đừng hòng đi!"

Cư nhiên là yêu phó của cốc chủ, hồ yêu Khanh Thư đã đến. Sau khi Khanh Thư đến, vẫn còn vô số ngự yêu sư, đến cả Lâm Thương Lan cũng ngồi trên xe lăn đến đây.

Cù Hiểu Tinh lúc này mới bắt đầu hồi thần, lập tức kéo Kỷ Vân Hòa một cái: "Cốc chủ đến rồi! hộ pháp, cô mau chóng đi lên, trước mặt cốc chủ biểu diễn đi!"

Kỷ Vân Hòa nhìn Lâm Thương Lan một cái, lại trái phải dò xét, lúc này, tất cả ngự yêu sư trong cốc đều nhìn về hướng thanh vũ loan điểu cùng Tuyết Tam Nguyệt.

Giọng trầm thấp của Lâm Thương Lan vang vọng cả ngự yêu cốc: "Thả loan điểu, tội không thể tha, yêu vật này cùng Tuyết Tam Nguyệt, giết toàn bộ."

"Tuân lệnh!"

Các ngự yêu sư đồng thanh đáp.

Thanh Cơ khẽ cười: "Được a, để lão nương vận động gân cốt."

Cù Hiểu Tinh lại vội vàng đẩy Kỷ Vân Hòa một cái: "Hộ pháp, mau lên a! Tam Nguyệt tỉ lần này khó thoát khỏi rồi! Cô cũng chỉ còn cách ra sức biểu diễn thôi."

"Cù Hiểu Tinh." Kỷ Vân Hòa quay đầu, sắc mặt trịnh trọng chưa từng có "Đi."

"A?"

"Muốn rời khỏi ngự yêu cốc, bây giờ, chính là cơ hội trời ban."

Cù Hiểu Tinh ngẩn người.

"Hộ pháp..cô đây là..." Lời này hắn cũng không dám nói ra, chỉ có thể dùng khẩu hình "Muốn trốn hả?"

Đúng vậy, Kỷ Vân Hòa muốn trốn. Nhưng không lập tức hành động, nàng quan sát tình trạng hiện tại, Lâm Thương Lan đem tất cả ngự yêu sư đến đây, cư nhiên thả thanh vũ loan điểu, ngự yêu cốc nhất định bị triều đình trách phạt, lão nhất định phải dùng toàn lực ứng chiến. Nhưng sau khi các ngự yêu sư bị thuốc độc của đại quốc sư khống chế, thiên hạ này sớm đã thất truyền ngự yêu thuật để đối phó với đại yêu quái như loan điểu này, bây giờ cho dù tập trung toàn bộ lực lượng ngự yêu sư cũng không nhất định có thể đấu lại loan điểu.

Cho nên trận chiến này, nhất định sẽ thua.

Nhưng loan điểu vừa tỉnh, lực lượng vẫn chưa hồi phục hết, chắc chắn không thể trụ lâu, nàng ta cũng không có nhiều tinh lực để đại khai sát giới.

Cho nên, đối với Kỷ Vân Hòa mà nói, đây là cơ hội rời khỏi tốt nhất.

Trừ Tuyết Tam Nguyệt và Cù Hiểu Tinh, trong ngự yêu cốc cũng không ai hiểu rõ nàng, nếu như Tuyết Tam Nguyệt sẽ bị đem đi, nàng chỉ cần đưa Cù Hiểu Tinh rời khỏi, nhân cơ hội này vào phòng cốc chủ trộm giải dược, liền có thể đi rồi.

Sau này, ngự yêu cốc thương vong nghiêm trọng, lại bị triều đình trách phạt, chắc chắn đại loạn, cũng không còn sức để truy đuổi ba người họ.

Dưới trời đất mông mông, hải ngoại tiên đảo đều có thể đi, không cần bị giam giữ trong ngự yêu cốc nữa.

Kỷ Vân Hòa đem tất cả mọi chuyện xử lý rõ ràng.

Nàng lẳng lặng nhìn Lâm Thương Lan, chỉ thấy lão khoát tay hạ lệnh, tất cả ngự yêu sư cùng chiến đấu với Thanh Cơ.

Nàng nhìn Tuyết Tam Nguyệt một cái, đẩy Cù Hiểu Tinh:

"Đi."

Tự do mà bọn họ muốn, sau này, sẽ không chỉ là giấc mơ nữa rồi.

13. Chương 12: Cá Đuôi To

Ngự yêu sư cùng thanh vũ loan điểu ở không trung chiến đấu, đủ loại pháp khí xuất hiện bên trên, không ai quan tâm đến Kỷ Vân Hòa và Cù Hiểu Tinh đang đứng ở một bên.

Cù Hiểu Tinh kéo Kỷ Vân Hòa, nhỏ giọng nói: "Hộ pháp, chúng ta cùng trốn thôi!"

Nàng nhìn trong đám người sử dụng pháp thuật kia, Tuyết Tam Nguyệt đang ngồi bất động bên chỗ Li Thù hóa thành tro bụi, bên cạnh nàng là kết giới Thanh Cơ giăng xuống, các ngự yêu sư không tổn hại được đến nàng. Mà lúc này cũng không ai muốn giết nàng, mọi người đều nhìn chằm chằm về hướng thanh vũ loan điểu, chỉ cần giết chết loan điểu này, họ sẽ lập được đại công.

Các ngự yêu sư trong cốc, đã được triều đình nhiều năm bồi dưỡng, sớm đã không còn bộ dáng nghĩa hiệp chính trực như trước, lúc này, họ ngoài miệng thì hô là cứu lấy bá tánh nhưng trong tay thì chỉ muốn tranh

lấy công danh. Muốn từ triều đình, đạt được lợi ích.

Kỷ Vân Hòa xác định Tuyết Tam Nguyệt không sao mới xoay người kéo cổ áo Cù Hiểu Tinh.

"Ngươi ra khỏi cốc trước, sau đó dùng khẩu pháp lấy hoa truyền tin, sau khi Lạc Cẩm Tang nhận được, sẽ đến tiếp ứng ngươi. Nàng ta ngốc ở bên ngoài lâu rồi, rất nhiều quan hệ, ta ở trong cốc còn phải xử lý chút chuyện, sau khi làm xong sẽ đến tìm các ngươi."

"Lạc Cẩm Tang? Kẻ mà trời sinh đã có thuật ẩn thân, nàng ta không phải sớm đã chết rồi ư…ai…hộ pháp cô còn cần làm gì nữa?"

"Mau chạy đi." Nàng không rảnh nói nhảm với hắn, đẩy hắn một cái, xoay người chạy về hướng Lâm Thương Lan.

Lúc thanh vũ loan điểu xuất thế cơ hồ lật đổ cả ngự yêu cốc, mặt đất nứt ra, núi đá rơi vụn, cả căn nhà đổ nát, con đường núi rõ ràng trước đây đã biến mất không còn dấu vết.

Kỷ Vân Hòa tìm đến phòng của Lâm Thương Lan, chỉ thấy một mảng hoang tịch, ngay cả phòng của cốc chủ, dưới sức mạnh cường đại cũng biến thành đống đổ nát. Nàng nhìn đống đổ nát này, mày khẽ nhíu chặt. Lúc phòng còn nguyên vẹn nàng muốn tìm giải dược mà Lâm Thương Lan giấu đã không dễ dàng rồi, mà bây giờ đổ nát thế này càng…

Nhưng bất kể ra sao, vẫn phải tìm cho ra.

Bên trên, loan điểu vẫn cùng các ngự yêu sư tiếp tục chiến đấu, tiếng phượng kêu không ngừng trên trời, điều này đối với Kỷ Vân Hòa mà nói là chuyện tốt, càng kịch liệt, nàng càng có nhiều cơ hội hơn.

Nàng nâng tay, miệng niệm khẩu pháp, đống đổ nát trên đất chầm chậm cử động, từng mảnh từng mảnh lơ lửng giữa không trung.

Không ai sẽ chú ý đến nàng, nên nàng cũng không cần che giấu bản thân nữa.

Bàn tay đang nắm chặt của nàng xòe ra năm ngón tay, những tảng đá đang trôi lơ lửng bị sức mạnh vô hình trong tay nàng điều khiển, nhất thời tản ra.

Mỗi một tảng đá, ngói, cột gỗ đều đang trôi lơ lửng. Nàng động động ngón tay, để mỗi thứ một nơi, cho đến khi các mảnh ngói đã nằm về trên "nóc nhà", cột gỗ đã nằm lại vị trí "cột nhà" ban đầu, mỗi một bộ phận bị vỡ nát đều đã tìm về chỗ cũ, trở về hình dạng ban đầu. Giữa những tảng đá để lại vị trí đủ to cho nàng chui vào "căn phòng" đổ nát.

Căn phòng giống như bị bổ ra thành nhiều phần nhỏ, chỉ có thể dùng phương thức lập thể dựng trên không

trung.

Kỷ Vân Hòa cứ như thế lơ lửng qua các vật thể đổ nát để tìm kiếm giải dược kéo dài sinh mạng nàng.

Tay nàng không ngừng cử động, hệt như con rối gỗ đang bị điều khiển, ném đi những thứ không cần thiết, tốc độ ngày càng nhanh, không lâu sau, "căn phòng" đổ nát lơ lửng trên không bị nàng "bóc" ra chỉ còn mỗi kệ sách.

Kệ sách của Lâm Thương Lan, trước đây lúc nàng đến phòng lão báo cáo đã gặp qua rất nhiều lần, những chưa có lần nào có thể chạm vào.

Nàng đi đến bên dưới giá sách, ngón tay chạm vào, kệ sách đã nát thành ba mảnh đang lơ lửng xuống, trên một mảnh gỗ, "mọc" ra một cái hộp nhỏ.

Khi mặt đất rung động kịch liệt, chiếc hộp cũng không rơi ra khỏi giá sách.

Kỷ Vân Hòa nhếch môi, nâng tay lấy xuống nhưng ngón tay vẫn không chạm vào được, ngón tay bị kết giới ngăn lại.

Vật nhỏ này vẫn còn phải tạo kết giới ư? Bảo vệ nghiêm cẩn như vậy, xem ra nếu như không phải là giải dược, thì cũng là vật không thể để người khác biết của Lâm Thương Lan.

Ánh mắt nàng chợt lạnh rét, tay tựa như lưỡi đao, hung hăng chém vào kết giới trong hộp.

Kết giới vỡ rồi, Lâm Thương Lan nhất định bị kinh động, nhưng loan điểu vẫn còn ở trước mặt, lão không thể thoát thân được, chỉ cần không cho lão có cơ hội đến tìm nàng là ổn. Trong lòng nàng có chút vui sướng, bị lão yêu quái kia khống chế nhiều năm như vậy, lần này cuối cùng cũng có cơ hội khiến lão ngậm khổ nhưng không thể nói rồi.

"Rắc" một tiếng, kết giới vỡ nát, Kỷ Vân Hòa không chút do dự mở hộp ra.

Không ngoài dự liệu, bên trong hộp đựng giải dược mỗi tháng Lâm Thương Lan đưa cho nàng!

Đếm qua một lượt, trong hộp này có ba tầng, đựng tầm năm mươi viên.

Có đến tận năm mươi viên!

Một năm có mười hai tháng, cho dù nàng không làm gì cũng có thể dựa vào hộp thuốc này qua được ba đến năm năm. Đất rộng trời cao ở thế giới bên ngoài, nàng không tin là trong khoảng thời gian này vẫn không tìm ra phương pháp chế tạo giải dược.

Nàng đem hộp bỏ vào trong ngực áo, xoay người ngự kiếm bay đi, quay lưng lại với tất cả ngự yêu sư trong cốc, bay ra theo hướng bên ngoài cốc.

Gió to nổi lên, thổi bay tóc nàng, nàng cũng không để ý, nàng cởi xuống ngọc bội trên hông, chiếc ngọc bội này mỗi ngự yêu sư đều có, nó dùng để chứng minh thân phận của họ. Tiện tay ném đi, mặc kệ bạch ngọc rơi tự do xuống đất, cho dù nó nát thành thế nào chăng nữa nàng cũng lười nhìn xem.

Nàng ngự kiếm bay lên cao, nàng tưởng rằng bản thân đã không còn chút tàn niệm nào đối với ngự yêu cốc, nhưng khi nàng bay qua địa lao giam giữ người cá, chân không nhịn được mà dừng lại.

Không biết tại sao trong đầu nàng đột nhiên hiện lên đôi mắt quá đỗi xinh đẹp của người cá kia.

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn một cái, bên kia loan điểu vẫn còn loạn đấu với các ngự yêu sư, nàng ta không hổ là một đại yêu quái nổi danh trăm năm trước, cho dù là vừa thoát phong ấn nhưng hiện tại vẫn dư sức để chơi cùng với các ngự yêu sư, chỉ là Lâm Thương Lan cùng phó yêu của lão khiến nàng ta có chút khó thoát thân.

Một trận tranh đấu này, nhất thời vẫn chưa dừng lại được.

Kỷ Vân Hòa ở trong ngự yêu cốc nhiều năm, làm tâm phúc của Lâm Thương Lan, nàng biết rõ tầm quan trọng của việc tự bảo vệ mình cùng tính tự tư tự lợi, nhưng lúc này…

"Xem như tặng một phiền phức lớn cho Lâm Thương Lan vậy."

Nàng tự tìm cho mình một lý do, ngự kiếm xuống dưới, chui vào từ lỗ hỏng ở địa lao.

Mèo yêu Li Thù phá hủy thập phương trận, con đường trong cốc này đã trủng xuống rất sâu. Kỷ Vân Hòa đang vội nên nàng gấp gáp đi tiếp, ngự kiếm một lúc lâu vẫn chưa nhìn thấy địa lao ban đầu, trái lại nhìn thấy ánh sáng trên mặt đất càng lúc càng xa,.khí lạnh ẩm ướt ở bên trong càng lúc càng dày đặc.

Nàng quay đầu nhìn ánh sáng bên trên, nàng ngự kiếm quá nhanh, lúc này ánh sáng đã biến thành một khe rãnh, bóng tối xung quanh cơ hồ nuốt chửng nàng.

Nếu như đi tiếp sẽ càng không thấy gì nữa, rãnh sâu này rốt cuộc rộng bao nhiêu, phải đi qua bao lâu mới có thể tìm được người cá trong ngục?

Bên ngoài loan điểu cùng các ngự yêu sư đấu thế nào cũng sẽ đi đến hồi kết, nàng hiện tại cũng không nhận biết rõ được thời gian.

Trong lòng nàng có chút do dự, nhưng lại không can tâm nên tiếp tục ngự kiếm tìm thêm một lúc.

"Người cá!" Nàng không nhịn được hô ra tiếng, âm thanh của nàng trong khe hở vang dội, nhưng không có tiếng hồi đáp.

Nàng thất vọng thở dài, nhìn lên trên, đột nhiên, ánh sáng màu lam nhạt khẽ lóe lên, ánh sáng dao động, tựa như châu quang của biển sâu, uyển chuyển mê hoặc lòng người.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy phía trước mười trượng có một luồng ánh sáng lóe qua. Trong lòng nàng như được thắp lên hi vọng, vội ngự kiếm về phía trước, càng đến gần ánh sáng ấy, tốc độ ngự kiếm càng chậm lại.

Rốt cuộc kiếm nàng dừng lại.

Nàng dừng trước mặt người cá.

Địa lao giam y đã trũng xuống dưới đất, bây giờ người cá này, đang mắc kẹt ở trong khe rãnh, song sắt vẫn còn đó, giam y ở bên trong.

Nhưng y không hề kinh ngạc, cũng không sợ hãi, thản nhiên ngồi trong lồng giam tối tăm này, đuôi cá xinh đẹp cực to tùy ý đặt trên đất, vảy cá lấp lánh phát ra ánh sáng phản chiếu ánh sáng ở vạn trượng bên ngoài, không thứ gì có thể đẹp đẽ bằng.

Người cá cách song sắt nhìn nàng, thần sắc thản nhiên, dường như tất cả vội vàng cùng do dự của nàng lúc trước đều hóa thành tro bụi, bị gió cuốn đi mất.

Nàng ở trong bóng tối nhìn y, rốt cuộc giống như nhìn thấy lòng biển sâu, hóa ra y chỉ có một bộ dáng duy nhất, tùy ý, mỹ lệ, cao ngạo cùng thản nhiên.

Bốn mắt nhìn nhau, cho dùng hoàn cảnh hoang đường đã thay đổi nhưng ánh mắt y vẫn hệt như vậy.

Kỷ Vân Hòa không nhịn được cười: "Ai, cá đuôi to nhà ngươi, thật dễ để ta tìm ra ngươi đó."

14. Chương 13: Như Tiên Tự Thần

Song sắt ngục giam kiên cố khó thể phá vỡ, dù là Kỷ Vân Hòa cũng khó làm chấn động nó, nhưng may là ngục giam đã mất đi.

Song sắt xuyên qua giữa núi không còn kiên cố lắm.

Nàng không cần tốn bao nhiêu sức lực dùng kiếm phá vỡ đỉnh lồng giam, núi đá trên đó đã bị đục thành

một cái động. Đá vụn có cái rơi vào trong khẽ rãnh sâu, cũng có cái rơi trên người người cá. Nàng chui qua động khẩu, cúi đầu nhìn, người cá trong ngục không hề cử động, đuôi cá đặt trên mặt đất, cả người đầy bụi cũng lười phủi xuống.

Y chỉ ngẩng đầu nhìn nàng, thần sắc có một phần đánh giá, một phần kì lạ, phần còn lại đều là sự bình tĩnh không dao động.

Nàng đục lỗ đến cả trên đầu toàn là mồ hôi, bụi bám đầy mặt, nhìn thấy thần sắc trong mắt người cá, nàng có chút buồn cười.

"Thật là hoàng đế không gấp thái giám gấp mà, cá đuôi to, ngươi rốt cuộc có muốn ra ngoài không a?"

Đầu người cá khẽ nghiêng nghiêng, sự nghi hoặc trong mắt tăng lên mấy phần, y hình như đang hiếu kì, không hiểu nàng đang làm cái gì.

Kỷ Vân Hòa thở ra một hơi, cảm thấy người cá này lớn lên xinh đẹp, sức mạnh to lớn nhưng đầu óc cư nhiên có chút ngu đần…

Cho nên mới bị bắt a.

"Bỏ đi." Nàng nằm sấp xuống, vươn tay, nhoài người qua lối ra ngoài động khẩu mà nàng tự đục ra "Nào, ta kéo ngươi ra."

Người cá vẫn như cũ bất động.

Trong lúc nàng nghĩ y kì thực không muốn đi thì cuối cùng y cũng khẽ cử động chiếc đuôi.

Đuôi cá tựa như một đóa hoa sen khổng lồ quét qua đá vụn trên mặt đất, y chầm chậm nâng người lên, rốt cuộc không khí trầm trầm ngưng đọng dường như chỉ vì cử động khẽ của y mà lưu động trở lại.

Một cơn gió nhỏ thổi đến, vén mái tóc nàng lên, cũng khiến cho giọt nước bên vách chảy xuống.

Giọt nước rơi trên khuôn mặt nàng, từng giọt từng giọt chảy trên má, tựa như từng vết từng vết lệ đang rơi, tùy tiện rơi trên đuôi của người cá.

Nhất thời, những chiếc vảy trên đuôi cá phát ra ánh sáng càng thêm động lòng người.

Lúc gió nhẹ thổi đến, trong hư không, người cá giống như ngồi trên một giọt nước kia, lơ lửng bay lên, ánh sáng lấp lánh trên vảy cá lay động, đuôi cá rủ xuống tan ra như lụa sa, y bay trên không trung, giống như ở trong lòng biển sâu, theo hướng nàng mà bơi đến.

Nàng vươn tay ngây ngốc nhìn y.

Người cá này, quá xinh đẹp rồi, đẹp đến lòng người mị hoặc.

Người cá mượn sức nước, lơ lửng giữa không trung, chầm chậm đến gần với cánh tay đang vươn ra của nàng, nhưng y không nâng tay bắt lấy tay nàng, chạm đến ngón tay nàng đầu tiên là gương mặt của người cá.

Y không muốn bắt tay với nàng, trực tiếp trôi đến động khẩu, gương mặt vô ý chạm đến ngón tay nàng, khiến nàng cảm thấy bản thân hình như đã chạm đến dung mạo của thần phật trên trời, cư nhiên có chút…

Bất kính?

Kỷ Vân Hòa vội vàng thu tay lại, đứng dậy trên núi đá.

Người cá cũng từ động khẩu nàng đục mà trôi đến, y lơ lửng giữa không trung, đuôi cá giống như đóa hoa sen khổng lồ ở trên không "nở rộ", vảy cá lấp lánh ánh sáng, đồng tử lam băng lẳng lặng nhìn nàng.

Đến lúc này, nàng vẫn có chút ngây ngốc.

Người cá này…toàn thân khí tức quá thanh tịnh rồi.

Lúc y thoi thóp còn một hơi thở ở trong lồng giam nàng không phát hiện ra, bây giờ lại khiến nàng cảm thấy bản thân…giống như đứng trước mặt y, đều là mạo phạm.

Nàng chỉ nhìn thấy qua tranh vẽ thư tịch, những yêu quái được người đời khấu bái như thần tựa phật, nhiều năm qua nàng trong ngự yêu cốc thuần phục hơn vạn con yêu quái, nhưng giống như người cá này…một con cũng chưa từng gặp qua.

Cũng không biết Thuận Đức công chúa kia rốt cuộc đã ăn gan gì, cư nhiên dám nổi tư tâm với yêu quái này.

"Đi thôi." Nàng hồi thần lại, ngự kiếm thay đôi chân mình, nàng giẫm trên kiếm, quay đầu nhìn người cá một cái "Ngươi có thể tự trôi, hay cần ta đưa ngươi?"

Người cá nhìn kiếm dưới chân nàng, có chút suy tư, rồi vươn tay hướng về phía nàng.

Đại khái là…lực lượng của y vẫn còn quá yếu, vẫn là có ý muốn nàng đưa y đi một đoạn?

Kỷ Vân Hòa có thể lý giải được, vươn tay, nắm lấy tay người cá.

Y lập tức ngẩn người.

Tay nàng ấm áp, tay y hơi lạnh. Mắt người cá khẽ trợn to, cơ hồ đối với thân thể ấm áp của loài người có chút xa lạ.

Nàng dùng sức kéo người cá một cái, nhưng kéo không được.

Hai người lơ lửng giữa không trung tối tăm, bốn mắt nhìn nhau.

Nàng có chút khó hiểu: "Ngươi đây là có ý gì?"

Người cá vẫn chưa đáp nàng, đột nhiên trong khe sâu lóe lên ánh kim quang.

Nàng cúi đầu nhìn một cái…

"Không hay rồi…lão già kia khởi động lại thập phương trận!"

Thập phương trận bị phá, nhưng căn cơ vẫn còn, các đời cốc chủ ngự yêu cốc đều sẽ truyền miệng về mắt trận cùng thành trận thuật pháp của thập phương trận, bây giờ Lâm Thương Lan mặc dù không có cách nào hoàn toàn đắp lại thập phương trận, nhưng nếu như hắn dốc hết sức, toàn lực điều động pháp lực còn xót lại của thập phương trận, dùng để đối phó với thanh vũ loan điểu vẫn có thể được!

Nơi Kỷ Vân Hòa cùng người cá đang đứng cũng chính là khe sâu mà Li Thù phá vỡ thập phương trận nứt ra, có thể mắt trận của thập phương trận ở dưới khe rãnh này.

Lúc này Lâm Thương Lan đang điều động sức mạnh của thập phương trận, mặc dù là để đối phó với loan điểu nhưng sức mạnh của trận pháp tổn hại cực lớn đến yêu quái.

"Đi!" Cánh tau nàng lần nữa dùng lực, muốn kéo y lên kiếm mình.

Nhưng như cũ kéo không được!

"Ngươi rốt cuộc…"

Chưa đợi nàng nói xong, cánh tay người cá đột nhiên khẽ dùng sức, nàng lập tức bị y ôm lấy, nhiệt độ trong lòng y vẫn khá lạnh, làn da trên lồng ngực tinh tế hơn cả thiếu nữ, nhưng vảy cá bên dưới kiên cố như giáp sắt.

Lần đầu Kỷ Vân Hòa bị một yêu quái ôm vào lòng, nàng có chút không thoải mái, nhưng không đợi nàng giãy giụa, đuôi người cá khẽ động, bên vách lại chảy ra nước, nhất thời bị hút đến, làm ẩm ướt đuôi cá của y.

Trên chiếc đuôi cá cực to, ánh sáng trên vảy càng lấp lánh hơn, cơ hồ như thắp sáng cả khe sâu tăm tối.

Đột nhiên, lực đạo dường như đã ngưng tụ đủ, đuôi cá cực to vung lên đánh vỡ hơi nước trong không trung, dùng tốc độ mà nàng không cách nào tưởng tượng đến bay đi.

Ồ…ý vươn tay lúc nãy của người cá này, hóa ra là muốn chê bai nàng!

Chê bai nàng cư nhiên vẫn còn dùng ngự kiếm, sử dụng phương thức di chuyển vừa lạc hậu vừa chậm chạp như thế này…

Thật sự là xin lỗi vị cá đuôi to này, Kỷ Vân Hòa nghĩ, có lẽ bị giam mười mấy năm, ngự yêu sư sớm đã mất đi linh hồn, nàng cũng không nghĩ đến, yêu quái ở thế giới ngoài kia cư nhiên đã có phương thức di chuyển cao cấp như vậy rồi.

"Cá đuôi to, cho ngươi thêm chút nước, có phải ngươi sẽ bay lên trời được không?" Kỷ Vân Hòa mở miệng nói đùa, nàng ngẩng đầu nhìn y, vốn không mong y sẽ trả lời, nhưng cá đuôi to kia thật sự là cúi đầu nhìn nàng một cái, thần sắc trong đôi mắt cơ hồ là thành thật suy nghĩ về câu hỏi của nàng.

Sau đó y mở miệng, có chút vụng về phát âm: "Cho thêm chút nước, có thể."

Cư nhiên…mở miệng nói chuyện rồi.

Kỷ Vân Hòa kinh ngạc nhìn y.

Mà câu nói đầu tiên của y, lại là trả lời vấn đề nhảm nhí này của nàng…

Sau khi trầm mặc rất lâu, đưa ra câu trả lời chính chắn thế này, thật sự là quá đáng yêu rồi.

Nàng cong cong khóe môi, sau đó ý cười trên mặt nàng chợt tắt, dưới lòng đất sâu thẳm kia, ánh sáng của thập phương trận hệt như một con kim long cực to, từ mặt đất chui lên, từ sau lưng nàng quét đến, người cá lập tức chuyển sang hướng khác, tránh qua kim quang, đồng thời bay cao một chút.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, sau đạo kim quang thứ nhất vừa lao ra, mặt đất lập tức phóng ra đạo kim quang thứ hai!

Kim quang xông thẳng lên trời, Kỷ Vân Hòa có thể nhìn thấy ánh sáng chói rực trên đỉnh đầu, dường như

vươn tay là có thể chạm đến được, nhưng đạo kim quang thứ hai từ đất xông lên kia như có sinh mạng, sau khi bay lên trời lại chuyển hướng, lao thẳng về hướng người cá mà giết đến.

Người cá mượn lực của sức nước, trái phải né tránh, đang lúc khẩn trương, đột nhiên đạo kim quang thứ ba phóng điện, từ dưới đất chui lên!

"Cẩn thận!" Nàng cao giọng hô một tiếng, người cá cúi đầu nhìn, nếu như bây giờ y tránh khỏi đạo kim quang thứ hai, lơ lửng giữa không trung, thì Kỷ Vân Hòa nhất định bị đạo kim quang thứ ba công kích trúng.

Hai ngón tay nàng hóa kiếm, muốn tạo cho mình một lá chắn nhưng lá chắn chưa kịp thành hình, nàng đã cảm thấy bọn họ đang ngừng lơ lửng trên không.

Người cá này…

Người cá này! Cư nhiên không định tránh khỏi đạo kim quang thứ hai!

Trong khoảnh khắc ấy, nàng ngẩn người, trong ánh điện đá lửa, người cá lập tức bị đạo kim quang thứ hai đánh trúng. Y làm sao có thể dùng chút uy lực còn xót lại để chống đỡ thập phương trận được! Kỷ Vân Hòa được y bảo hộ trong lòng, đôi mắt trừng to, không thể tin được nhìn…

Yêu quái này.

Dùng chính thân thể của mình, y thay nàng bị thương.

Ở ngoài kia, bên cạnh tiếng kêu dài của thanh vũ loan điểu, người cá ôm Kỷ Vân Hòa rơi vào ánh sáng của thập phương trận.

Vảy cá cùng bọt nước theo họ từ không trung rơi xuống, lần nữa rơi vào vực sâu vạn trượng ở bên dưới.

15. Chương 14: Xoa Xoa Một Chút Là Khỏi Ngay

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Kỷ Vân Hòa tỉnh lại, nàng tưởng chừng như bản thân đã chết rồi. Không phải là nàng đã nghĩ nhiều, mà đây thật sự là một nơi rất đỗi lạ lẫm. Trừ người cá bên cạnh vẫn đang hôn mê, xung quanh không có gì khác. Nhưng từ mặt đất cho đến bầu trời đều là một màu vàng nhạt, giống như thiên cung trong truyền thuyết, toàn bộ đều nhuộm ánh vàng rực rỡ. Kỷ Vân Hòa đưa mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy cung điện nào.

Nàng đứng dậy, cất tiếng gọi trường kiếm đến, triển khai kiếm thuật. Nhưng thanh âm truyền đi rất xa vẫn

không nhìn thấy kiếm ảnh. Nàng đợi rất lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì nên dùng tay trái bắt mạch ở tay phải, đột nhiên vô cùng kinh ngạc…

Linh lực trong cơ thể nàng, đột nhiên hoàn toàn biến mất rồi!!!

Ngự yêu sư có thể trở thành ngự yêu sư là vì bọn họ có năng lực ngự yêu, bẩm sinh đã có linh lực mà người thường không có. Mạch của bọn họ không giống với người thường, ngoài mạch tim đập vẫn còn một mạch ở dưới da, được gọi là ẩn mạch. Ẩn mạch của ngự yêu sư bẩm sinh đã vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng tuổi càng cao thì ẩn mạch sẽ yếu dần nhưng không hề biến mất đi.

Song mạch chính là minh chứng để nhận biết ngự yêu sư. Nếu song mạch càng mạnh thì linh lực hấp thụ sẽ càng cường đại, triều đình mỗi năm đều sẽ chọn ra những đứa trẻ có song mạch, tách ly chúng khỏi phụ mẫu, đưa chúng phân bổ đến bốn nơi ở của các ngự yêu sư. Những đứa trẻ có song mạch cường đại nhất thì sẽ được đưa đến phủ quốc sư, trở thành đệ tử của quốc sư, làm việc cho quốc sư. Sống nhiều năm ở bốn nơi ngự yêu sư, chỉ có mỗi mình Tuyết Tam Nguyệt.

Nhưng trong phủ quốc sư, mặc dù không có nhiều ngự yêu sư vang danh thiên hạ nhưng lại xuất hiện không ít sát thủ giỏi thay triều đình ám sát ngự yêu sư và yêu quái.

Kỷ Vân Hòa vỗ vỗ đầu, kéo suy nghĩ đang trôi xa trở về. Nàng lúc trước vẫn có thể tự cảm nhận được song mạch của mình nhưng đột nhiên song mạch cùng linh lực biến mất, nàng vẫn chưa gặp qua chuyện này bao giờ. Nơi này rốt cuộc là nơi nào…

Nàng lại nhìn tứ phía, vẫn chưa tìm được lối ra, đột nhiên nghe thấy một tiếng thở nặng nề. Nàng cúi đầu nhìn, là người cá bên cạnh đang chầm chậm tỉnh lại, y phải tốn không ít thời gian mới có thể mở mắt, đôi mắt nhìn về phía nàng.

Kỷ Vân Hòa giật mình, nàng đột nhiên nhớ ra…

"Ngươi…ngươi lại giúp ta đỡ thập phương trận."

Bởi vì cứ tưởng bản thân đã chết, nên nàng liền đem chuyện này quên mất, thật sự là có chút vô tâm vô phế rồi…

Nàng vội chạy đến sau lưng của người cá, nhìn phần lưng không có vẩy cá. Da thịt trên lưng y hệt như loài người, nàng có thể cảm nhận được cơn đau truyền đến từ vết thương y. Phần lưng y giống như bị rạch thành từng phần, máu thịt lẫn lộn, thậm chí có phần lộ ra xương trắng, vết thương vô cùng khủng bố.

Nàng nhíu chặt mày, thương tích này, đừng nói là người bình thường, đến cả ngự yêu sư thì cũng sẽ mất mạng rồi…

Người cá này thật sự là thay nàng đỡ thập phương trận, cứu nàng một mạng…

Kỷ Vân Hòa nhìn người cá đang nằm sấp trên đất, đôi lúc nàng cảm thấy người cá này không phòng bị nàng, cư nhiên dám lộ ra toàn lưng thương tích đối diện với nàng.

Tại sao chứ? Chỉ vì trong ngục nàng đã chữa trị vết thương cho y? Hay là, y cho rằng nàng đã cứu y từ trong ngục sâu nên không thể để "ân nhân cứu mạng" chết đi được? Là vì lí do đơn thuần ngây thơ này ư? Nhưng nếu không phải vì lí do này thì lại vì lí do gì đây?

Nàng nhìn sau lưng y, không nhịn được mở miệng: "Vì sao lại thay ta đỡ một đạo đó?"

Người cá có chút kì lạ về câu hỏi của nàng, đôi mắt lam băng nhìn về phía sau, y bình ổn hơi thở, cố nhịn cơn đau xuống dưới bụng, trầm ổn đáp "Ta đỡ đạo đó thì chỉ bị thương, nhưng nếu nàng đỡ thì nhất định sẽ chết."

Lí do…chỉ đơn giản vậy sao? Chỉ là một câu trả lời đơn giản, thậm chí so với lí do nàng nghĩ còn đơn giản hơn.

Lúc đối với Lâm Hạo Thanh, y xem hắn như kẻ địch nên thà chết cũng không khuất phục. Nhưng đối với Kỷ Vân Hòa, y không xem nàng như kẻ địch nên dù bị trọng thương cũng muốn cứu nàng. Làm ngự yêu sư nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nhìn thấy yêu quái cứng đầu như thế này, một bên cố giữ sự sắc bén, một bên lại đối với mình ôn nhu như vậy.

“Đa ta ngươi.” Nàng nói.

“Không cần đa tạ.”

Cứ thế một câu hỏi một câu đáp… Cho dù tình hình tệ thế nào, y vẫn duy trì lễ độ.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy người cá này thật thú vị.

“Vết thương đau không?” Nàng hỏi.

“Rất đau.”

Y thành thật đáp, thật sự làm cho nàng có chút đau lòng “Ta hiện tại không có linh lực, không thể sử dụng pháp thuật, không tạo ra nước được.”

“Không sao.” Y vẫn bao dung trả lời nàng.

Kỷ Vân Hòa nhịn không được cười khẽ, nàng nhìn người cá, y ngồi yên trên đất, chuyển mắt nhìn về hướng nàng, y muốn nhìn nàng. Kỉ Vân Hòa chạy đến ngồi xuống trước mặt y, nàng nhìn hai mắt y nói: “Trên người ta không có thứ gì có thể chữa trị cho ngươi, chỉ có thể đi xung quanh xem thử, e là chỉ tìm được chút nước có thể giúp ngươi dễ chịu đôi chút. Ngươi ngồi đó đừng cử động, đợi ta trở về.”

“Được.” Thật là ngoan ngoãn ngoài dự liệu của nàng.

Nàng nhìn gương mặt của người cá, có thể là trọng thương lần nữa nên vẻ đẹp như tiên tựa phật phát ra ánh sáng rực rỡ của y giảm đi ít nhiều. Hơn nữa, lời y nói khiến nàng cảm thấy khoảng cách giữa hai người kéo gần không ít. Lúc này, nhìn người cá ngoan ngoãn, nàng một phút xúc động, kiềm lòng không đậu mà vươn tay ra.

Người cá bất động, ngây người nhìn tay nàng xoa đầu y, giống như xoa đầu động vật, từ đỉnh đầu vuốt ve mái tóc bạc của y, cứ thế vuốt xuống. Nàng xoa đầu y, cảm thấy tóc y mềm mượt như tơ lụa, không có lông của động vật nào có thể sánh bằng được, nàng khẽ nhếch môi cười…

Kì thực, nếu như có cuộc sống tự do, nàng nhất định sẽ nuôi một con chó to…

“Như vậy có ý gì thế?” Người cá đối với hành động của Kỷ Vân Hòa vô cùng tò mò.

Ây da, trong lòng nàng thầm nghĩ, hỏi ra câu hỏi này càng khiến người ta cảm thấy y rất đáng yêu a.

“Cái này…” Nàng xoa xoa đầu y, dùng biểu tình nghiêm túc giống hệt y trả lời “Khi con người bị thương, cái này là một thủ pháp khiến họ dễ chịu một chút.”

“Con người? Xoa xoa một chút là khỏi ư?”

Nàng vừa xoa đầu y, mặt vừa không đổi sắc đáp “Xoa xoa một chút là khỏi ngay.”

Người cá cũng thành thật hỏi “Sao ta vẫn không thấy khỏi nhỉ?”

“Sẽ khỏi nhanh thôi.”

“Ừm.” Người cá lại đợi một lúc “Thật là một pháp thuật vừa chậm vừa lâu.”

Kỷ Vân Hòa không nhịn được cười, cuối cùng thu tay, vùi đầu tìm áo ngoài rơi trên đất của mình, sau đó kéo ra một sợi dây đưa cho người cá “Nơi này trải dài vô tận, trên trời dưới đất đều là một màu vàng, ngươi giữ giúp ta một đầu dây, ta đi tìm nước, sau đó sẽ theo sợi dây này mà về.”

“Ừm.”

Người cá cột sợi dây mà nàng đưa vào ngón tay, sau đó một mực giữ lấy áo ngoài của nàng.

“Ngươi biết không, con người vẫn có một truyền thuyết, truyền rằng nếu như hai người cùng cột dây đỏ vào ngón tay, sẽ tạo thành sợi chỉ nhân duyên, cùng nhau bạc đầu giai lão.” Nàng đứng dậy, di chuyển theo hướng kim quang bên ngoài “Cá đuôi to, ngươi nhất định phải giữ chặt đầu dây nha, ta có thể trở lại hay không, có thể sống đến già hay không, là dựa vào ngươi đấy.”

Kỷ Vân Hòa khoát khoát tay, sau đó liền chạy đi. Nàng không thấy được, sau lưng nàng, ngón tay đang nắm lấy sợi dây đỏ của y, quấn chặt thêm chút nữa.

@北极婧

16. Chương 15: Khẩu Toản Nhân Ngôn (miệng Nói Tiếng Người)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỷ Vân Hòa vốn tưởng rằng bản thân phải tìm rất lâu, nhưng nàng chưa đi được bao lâu, sợi chỉ trong tay vẫn chưa kéo hết thì đột nhiên nàng nhìn thấy phía trước có một cái hố cực to.

Trời đất hệt như nơi đây, là một mảng kim quang, nền đất dưới hố là một mảng cỏ, có hoa, có cây, còn có một con suối nhỏ róc rách, ở giữa hố là một gian nhà nhỏ.

Nếu như trời đất này không phải là màu vàng, nàng vẫn nghĩ bản thân đang lạc vào cảnh xuân ở xóm nhỏ phương nam.

Trong thập phương trận cái gì cũng không có, thế mà lại xuất hiện một mảnh thế ngoại đào nguyên?

Kỷ Vân Hòa cảm thấy rất kì lạ, chẳng lẽ khi mười vị ngự yêu sư phong ấn loan điểu còn đặc biệt dựng nên cho nàng ta ư? Chỉ có khả năng duy nhất là thanh vũ loan điểu bị giam ở đây nhiều năm, tự tạo cho chính mình một khoảng đất trời.

"Trái lại là một yêu quái kì lạ a."

Nàng nói xong, càng phát hiện ra nơi này rất thần kì.

Chim hót hoa thơm đều không thiếu, chỉ là có thể nghe tiếng chim hót, nhưng không nhìn thấy chim, chỉ thấy con chim nhỏ bằng đá đặt trên mặt đất màu vàng. Có thể nghe tiếng chó sủa từ xa xa truyền đến nhưng không thấy chó chạy qua, chỉ thấy xa xa có một chú "chó" màu vàng đặt sau gốc cây to, không hề cử động.

Có thanh âm, có hình dạng, nhưng không có sinh mạng.

Kỷ Vân Hòa ở trong "thế ngoại đào nguyên" kì lạ này đi một lúc, khi sự hiếu kì cùng mới mẻ lúc vừa bắt đầu qua đi, cảm xúc còn lại chỉ là sự cô tịch, trống rỗng giống như bị kéo dài vô tận.

Giữa trời này, trừ nàng ra, tất cả mọi thứ đều là giả.

Thanh vũ loan điểu kia lãng phí mấy chục năm để tạo ra mảnh trời đất thuộc về nàng ta, nhưng lại không tạo ra được một thứ có sinh mạng sống động như nàng ta được.

Chim đá, chó đá, âm thanh vô cùng sinh động, nhưng chính sự tịch mịch trống rỗng vô tận này càng giết người hơn nữa.

Nàng nhất thời có chút hoang mang, nếu như nào vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này…

Vừa nghĩ như thế, sau lưng nàng chợt lạnh lẽo, nàng quay đầu, đằng sau nàng chỉ có mỗi sợi dây liên kết giữa nàng và người cá.

Không do dự nhiều nữa, nàng không muốn đi tiếp, xoay người bước đến con suối, sờ sờ nước suối, đột nhiên phát hiện con suối không đầu không đuôi này cư nhiên là thật.

Nàng cởi ra áo ngoài, ném nó xuống nước, đợi hút đủ nước, nàng cầm chiếc áo ướt đẫm nhỏ giọt, dọc theo sợi chỉ mà quay về.

Lúc trở về nhanh hơn lúc đi nhiều.

Nàng cảm thấy bản thân chỉ tốn một nửa thời gian lúc đi, đã tìm được người cá.

Y vẫn hệt như lúc trước khi nàng rời đi, ngón tay quấn lấy sợi dây đỏ, không hề cử động.

Khoảnh khắc nhìn thấy người cá, nàng chỉ cảm thấy không khí cô tịch chết chóc kia tựa như bọt nước trong bình trà, thổi cái là biến mất hết.

Nàng không nói cho y biết cảm xúc vừa rồi của chính mình, chỉ ngồi xuống, đem y phục đã hút đủ nước rải chút lên đuôi y, vừa giúp y xoa đều nước trên đuôi vừa hỏi: "Vết thương trên lưng cần không?"

Người cá gật đầu nói: "Cần."

Nàng nhìn chiếc lưng da thịt nứt toác như cũ của y: "Ta không giỏi giúp người ta trị thương, nên ra tay không biết nặng nhẹ. Ngươi nhịn chút."

"Nàng rất giỏi giúp ta trị thương."

Kỷ Vân Hòa không nghĩ đến, y cư nhiên lại nói câu này.

Tỉ mỉ nghĩ lại, bọn họ chỉ mới quen biết vài ngày, thế mà nàng đã ba lần giúp y trị thương rồi. Lần đầu là ở trong ngục giam, nàng không để ý lễ nghi mà giúp y thoa thuốc trị thương, lần thứ hai là lúc nãy nàng lừa y xoa đầu y, còn lần thứ ba chính là bây giờ.

"Ta cũng chỉ là giúp ngươi bôi thuốc, làm phép tạo chút nước thôi mà." Nàng vừa nói vừa đem y phục ướt đẫm rải nước lên vết thương sau lưng y.

Giọt nước dọc theo da thịt y, lăn trên miệng vết thương khiến người khác kinh tâm kia.

Thân thể y khẽ run run, chắc là sự đau đớn khi nước thâm nhập vào miệng vết thương, qua một lúc, giọng y lại như bình thường mở miệng: "Đều rất hữu hiệu."

Người cá này…

Kỷ Vân Hòa nhìn vết thương đang chậm rãi hấp thu nước trên lưng y, nàng nhìn gò má y, nhìn thấy y không có nửa phần thần sắc nói đùa…y thực sự cảm thấy, nàng giúp hắn "trị liệu" có hiệu quả ư…

Lần thứ nhất không nói, nhưng đến cả nàng xoa đầu y cũng hữu hiệu ư?

Kỷ Vân Hòa đột nhiên bắt đầu hoài nghi, trên thế giới này có phải thật là có một loại pháp thuật gọi là "Xoa xoa liền khỏi ngay"…

Đem giọt nước cuối cùng rải xuống, nàng giũ giũ y phục:

"Trước tiên ngươi nghỉ ngơi một chút, đợi vết thương ngươi bớt đau, ta sẽ đưa ngươi tiến về phía trước, bên đó có tiền bối của ngươi để lại một…cơ nghiệp." Nàng cố tìm một từ phù hợp nhất để hình dung hố đất mà thanh vũ loan điểu để lại.

Mà người cá hiển nhiên không hiểu từ của nàng có nghĩa gì, y chỉ trầm mặc một lúc, ngồi dậy: "Chúng ta qua đó đi."

Nàng nhìn thấy y ngồi dậy, có chút thất thần: "Ngươi không…" Nàng đưa mắt nhìn vết thương sau lưng y, chợt thần kì phát hiện ra những vết thương trông rất đáng sợ kia, sau khi được nước suối làm ẩm, cư nhiên không còn chảy máu khi y cử động nữa.

Trời ơi…(nguyên văn là trong trường hợp này không phải là ngoan ngoãn mà là biểu lộ sự ngạc nhiên tương tự OMG nên tớ dịch thành vậy) Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng kì lạ, chẳng lẽ thực sự là có loại pháp thuật gọi là "xoa xoa liền khỏi ngay" ư?

Nàng không nhịn được, đưa tay tự xoa đầu mình, thử xem xoa xong linh lực có quay về không, nhưng xoa hai cái, nàng lại càng thấy bản thân đại khái thật ngu rồi.

Nàng là người, y là yêu quái, nghe nói người cá ngoài biển trường thọ, trong người được thắp đèn trường mệnh, họ có bị thương cũng sẽ rất nhanh hồi phục, đại khái là vì ưu thế của giống loài. Con người làm sao có thể chỉ cần xoa xoa một cái liền hết bị thương được.

Cũng không phải thần tiên trong truyền thuyết…

Kỷ Vân Hòa cảm khái: "Tộc người cá các ngươi, thể chất thật không tệ."

"Chỉ là chăm chỉ tu hành mà thôi."

Nghe được câu trả lời đó, nàng lại thấy buồn cười, cảm thấy cá đuôi to này vừa thành thật vừa nghiêm túc, đáng yêu vô cùng.

Nàng vươn tay khoác qua vai y, dìu y đứng dậy: "Cá đuôi to, ngươi có thể đi đường không?"

Cá đuôi to cúi đầu, nàng cũng theo y cúi đầu——

Chỉ thấy đuôi cá hệt như hoa sen khổng lộ đang tản ra ánh sáng lấp lánh trên đất, ánh sáng luân chuyển, đẹp không tả xiết nhưng là...không thể đi đường được.

Đẹp mà không thực dụng!

Trong lòng nàng đưa ra bình luận này, sau đó rơi vào trầm mặc.

Cá đuôi to cũng có chút trầm mặc.

Hai người đứng ngốc hồi lâu, y nói: "Ở trong trận này, ta không thể sử dụng pháp thuật."

"Ta cũng vậy." Nàng tiếp lời, không nói nhiều nữa, cúi người trước người y, hai chân khụy xuống, tạo thành một thế đứng tấn tiêu chuẩn, thân thể hơi ngả về trước, lộ ra cả tấm lưng "Nào, ta cõng ngươi."

Y nhìn sau lưng nàng.

Sống lưng nàng rất thẳng trông rất cường tráng nhưng khung xương vẫn là của nữ tử gầy yếu.

Y vươn tay, một cánh tay của hắn cũng thô bằng cổ nàng rồi.

Nàng đợi rất lâu cũng không thấy y leo lên lưng nàng, liền ngoảnh đầu lườm y một cái, chỉ thấy người cá đứng sau lưng nhìn nàng chằm chằm, cũng không nói lời nào.

Kỷ Vân Hòa hỏi y: "Sao vậy? Sợ ta không cõng nỗi ngươi hả." Nàng nhếch môi cười, phải có lòng tin với nàng chứ "Yên tâm, ta thường ngày, cũng là người chăm chỉ tu luyện."

"Chăm chỉ tu luyện, rất tốt." Y thừa nhận sự nỗ lực của nàng.

"Vậy thì mau leo lên lưng ta đi. Ta cõng ngươi, không vấn đề gì hết."

"Nhưng nàng quá lùn rồi."

"..."

Dứt khoát trói y rồi đem đi thôi...Kỷ Vân Hòa nghĩ, người cá thành thật này, cũng thành thật quá rồi.

"Ngươi cố gắng đem đuôi cá nâng lên một chút!" Nàng chê bai y, cũng không tốt tính như lúc nãy nữa"Không có chuyện gì mọc ra cái đuôi dài như vậy làm gì, lên đây!"

Cá đuôi to bị nàng hung dữ, không dám đôi co nữa, hai tay khoác qua vai nàng, nàng kéo hai tay y, để y ôm lấy cổ mình, ra lệnh: "Ôm chặt vào, ôm đàng hoàng!"

Người cá thành thành thật thật ôm lấy cổ nàng.

Tay nàng đặt ở sau lưng, ôm "mông" của người cá để y ngồi vững trên tay nàng.

Lúc tay nàng đặt trên mông y, toàn thân y đột nhiên cứng đờ.

Kỷ Vân Hòa tưởng đè trúng vết thương y: "Đau không?"

"Không...không đau" Người cá thành thật chính chắn kia đột nhiên nói lắp.

Nàng không hỏi nữa, đem y cõng đi.

Nàng rất kiêu ngạo, mặc dù song mạch không thấy đâu, không có linh lực nhưng bàn về thể chất, nàng vẫn lợi hại đứng nhất nhì trong đám ngự yêu sư.

"Ngươi xem, ta nói ta cõng nỗi ngươi mà."

Nàng cõng người cá bước về phía chiếc, đuôi cá cực to không ngừng lê trên mặt đất, quét qua quét lại, tiếng xào xạc theo bước chân họ. Người cá ngây ngốc trên lưng nàng, cơ hồ thập phần không quen, phải cách rất lâu y mới quen dần, nhớ đến lời đáp vừa rồi của nàng.

"Ừm, ta vừa nãy không nói là nàng không cõng nổi ta, ta là nói, nàng quá lùn rồi."

"...Ngươi nên im miệng đi."

Kỷ Vân Hòa cảm thấy, nếu như Thuận Đức công chúa một ngày nào đó biết được phong cách nói chuyện của người cá này, e rằng nàng ta sẽ hối hận vì mệnh lệnh của bản thân "lệnh cho người cá nói tiếng người".

Lời nói của y, có thể làm người ta tức chết.

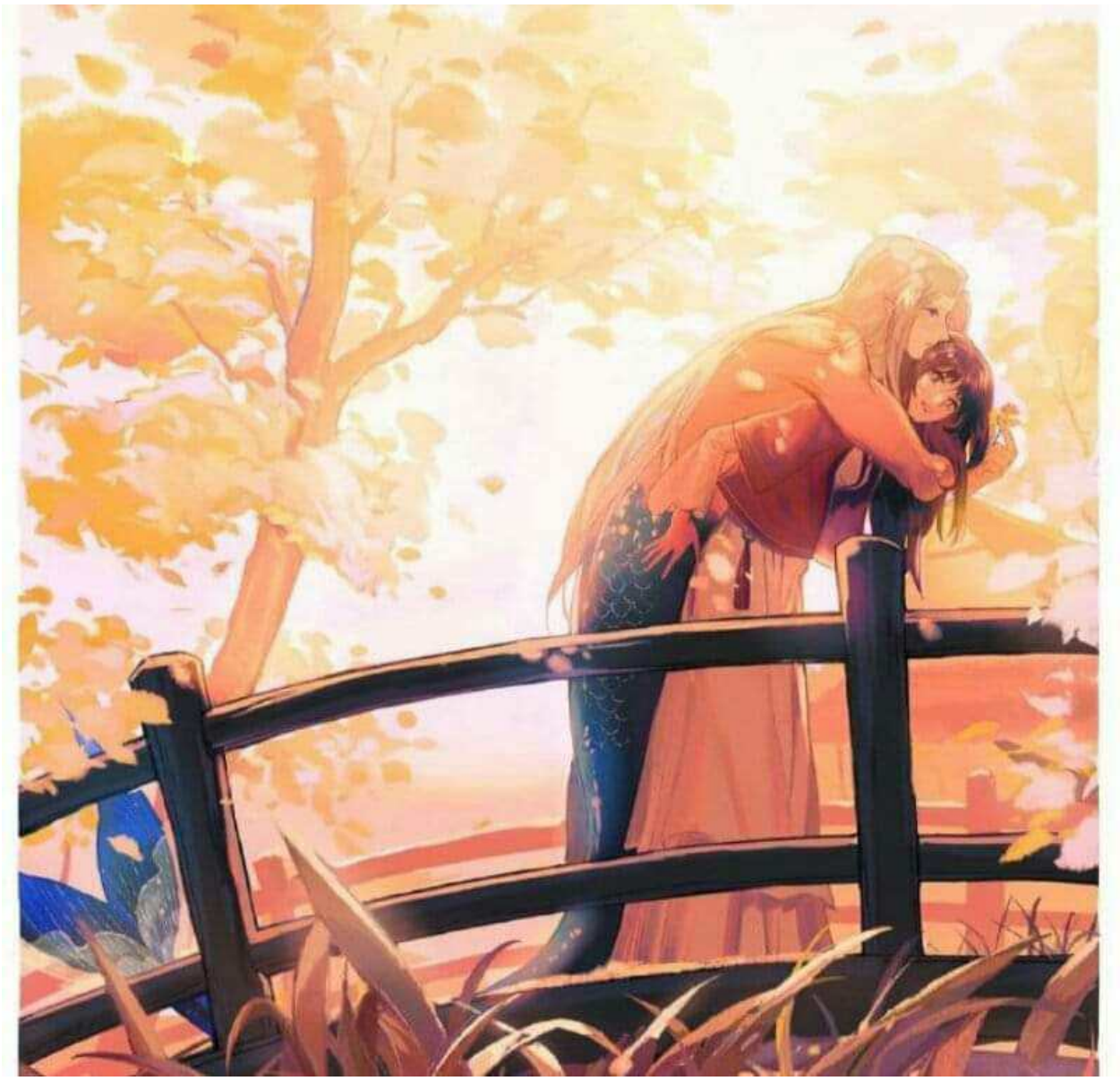

17. Chương 16: Trường Ý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoảng trời đất mà thanh vũ loan điểu tạo ra thật sự rất vi diệu.

Ở trong cái hố khổng lồ này, trước mặt là thảm cỏ, rừng cây cùng dòng suối nho nhỏ, ở giữa có một căn nhà gỗ nhỏ, còn sau lưng căn nhà là một cái đầm nhỏ sâu không thấy đáy, trong đầm hoa sen nở rộ, đẹp đến động lòng người.

Kỷ Vân Hòa vốn dĩ định đem người cá vào trong nhà nhưng mắt vừa nhìn thấy đầm nước liền vô cùng mừng rỡ.

"Cá đuôi to, ngươi ở trong nước sẽ mau khỏi hơn phải không?"

"Phải."

Vì vậy nên nàng không đặt y xuống, cõng y trên lưng, đuôi cá quét qua sảnh đường, một mạch kéo đến sau nhà, nàng xoay người ném y xuống đầm nước.

Người cá tuy đẹp nhưng cơ thể quá to, ném vào trong đầm, lập tức khiến cho vô số bọt nước văng lên, nàng đứng trên bờ bị bắn ướt nửa người. Dưới ánh kim quang, sau lớp sương mù, hậu viện xuất hiện cầu vồng.

Kỷ Vân Hòa nhìn xuyên qua cầu vồng ghé mắt vào trong đầm, chiếc đuôi cá to hệt như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước rồi lại ưu nhã chìm xuống. Chiếc đuôi to trông vụng về trên cạn là thế, nhưng khi di chuyển trong nước lại rất linh hoạt.

Y ở dưới nước mới có bộ dáng xinh đẹp hoàn mỹ nhất. Nàng cảm thấy cho dù là vì bất cứ lý do nào đi chăng nữa cũng không nên cướp y đem lên bờ.

Y ở trong đầm trở người mấy cái, tựa như cá gặp nước, đại khái đây là hình ảnh tả thực về y của hiện tại.

"Nước trong đầm này, ngươi có thể thích ứng không?" Kỷ Vân Hòa hỏi y.

Người cá ló đầu lên "Không có vấn đề gì, rất cảm tạ nàng." Y rất nghiêm túc thành thật trả lời câu hỏi của nàng. Mà trong mắt nàng bây giờ, y đáp gì cũng đã không còn quan trọng nữa, đôi đồng tử màu lam băng sau khi bị nước làm ẩm ướt toát ra ánh sáng tựa như bảo thạch, mái tóc ướt đẫm màu bạc phủ lên trên người y hệt như ranh giới phân biệt rõ ràng với cơ thể y, sinh ra một loại mâu thuẫn khiến nàng cảm thấy y rất cao không thể với tới nhưng đồng thời lại hấp dẫn chí mạng.

"Cá đuôi to." Kỷ Vân Hòa nhìn y, bất giác cười khẽ "Lớn lên có bộ dáng này, khó trách Thuận Đức công chúa lại muốn có được ngươi đến như vậy."

Nghe nàng nhắc đến tên Thuận Đức công chúa, sắc mặt y trầm xuống.

Nàng nhìn thấy biểu cảm này của y, nổi lên chút tò mò. Mọi người đều cho rằng người cá rất hiếm gặp được, bởi vì biển khơi rộng lớn, vốn dĩ không phải là nơi con người nên đến, ở nơi đó dù chỉ một giọt nước cũng do người cá chi phối, thế nên…

"Rốt cuộc vì sao ngươi lại bị Thuận Đức công chúa bắt được vậy?" Nàng hỏi y "Người cá các ngươi ở ngoài biển khơi tự do tự tại, thuyền của triều đình dù nhanh cách mấy cũng không thể đuổi kịp, mà dù có đuổi kịp, chỉ cần các ngươi lặn sâu thêm chút, cho dù là ngự yêu sư lợi hại đến mấy cũng chỉ có thể đứng ngốc trên biển…"

Yvẫn không nói một lời nào. Đuôi cá đung đưa dưới nước làm bọt nước nổi trên mặt đầm.

"Cũng rất ít người cá bị bắt lên bờ, có thể là vì bị thương sau đó bị sóng biển dạt vào bờ, hoặc là bị con người câu dẫn lừa lên bờ. Ngươi thuộc loại nào?"

"Đều không phải."

"Vậy làm sao ngươi lại bị bắt? Trong sách nói, đuôi cá đại diện cho sức mạnh của các ngươi, ta thấy đuôi cá to như thế này của ngươi…ngươi….có phải là quý tộc của tộc người cá?"

Người cá nhìn nàng, không phủ nhận đáp "Là ta cứu nàng ta."

"Ngươi cứu ai?"

"Người mà các nàng gọi là Thuận Đức công chúa."

Nghe được đáp án, nàng có chút kinh ngạc.

"Hôm đó ngoài biển nổi giông, thuyền của bọn họ bị chìm, nàng ta rơi xuống biển, là ta cứu nàng ta đưa về bờ."

"Sau đó thì sao? Ngươi không lập tức rời đi sao?'

"Lúc đưa nàng ta đến bờ, có mấy trăm người đang tìm kiếm. Nàng ta ra lệnh cho người bắt lấy ta."

"Thật không nên a." Kỷ Vân Hòa cảm thán "Nhưng mà ở trên bờ, gần biển như thế, ngươi vừa xoay người liền có thể trốn đi, kẻ nào lại có thể bắt được ngươi?"

Ánh mắt y chợt lạnh lẽo "Sư phụ của nàng ta, đại quốc sư của các nàng."

Nàng suýt nữa thì quên mất, Thuận Đức công chúa chính là tỉ tỉ cùng mẫu thân của hoàng đế, năm ấy Đức phi chuyên sủng, muốn đem hai người con bái đại quốc sư làm sư phụ, tiên hoàng liền mời hắn về dạy pháp thuật cho con.

Nhưng đương kim hoàng thượng không có song mạnh chỉ có danh là đệ tử của đại quốc sư. Còn Thuận Đức công chúa thì quả thật là người có song mạch. Thuận Đức công chúa mặc dù chỉ mang danh công chúa, nhưng nàng ta là đệ tử chân truyền duy nhất trong hoàng tộc có song mạch. Trong triều, Thuận Đức công chúa là người nắm giữ quyền lực.

Dân gian sớm truyền rằng thời thế bây giờ là long phụng cộng chủ (nghĩa là có 2 người chủ, 1 là hoàng đế, 2 là công chúa).

Đại quốc sư xem ra thập phần chiếu cố đệ tử chân truyền duy nhất này, nàng ta trên biển gặp nạn, hắn ta đương nhiên sẽ đích thân đến…

Chỉ tội cho người cá này, cứu ai không cứu lại cứu phải một người như vậy.

Kỷ Vân Hòa nhìn người cá, thở ra một hơi, muốn y nhớ kĩ bài học này nên vờ đùa "Ngươi xem, tùy tiện cứu nhầm người, có hối hận không?"

Y gật đầu: "Có."

"Lần sau vẫn còn tùy tiện cứu nhầm người chứ?"

Người cá có chút trầm mặc, giống như thật sự nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi tùy tiện đặt ra của nàng. Suy nghĩ rất lâu, y hỏi: "Các ngươi làm sao biết là chính mình có tùy tiện cứu nhầm người hay không?"

Câu hỏi y đặt ra có chút hóc búa, khiến cho nàng có chút kinh ngạc. Nàng cũng suy nghĩ thật lâu, sau đó nghiêm túc nói: "Ta cũng không biết, vậy thì cứ tùy tiện cứu nhầm người đi, xem tâm tình, tùy duyên. Làm những chuyện mình muốn làm, sau đó đảm đương hậu quả."

"Là như vậy?"

"Là như vậy."

Đơn giản, thô bạo, trực tiếp, rõ ràng.

Sau đó y bình tĩnh tiếp thu: "Nàng nói rất đúng." Y ở trong đầm, nhìn xuyên qua cầu vồng đang dần dần biến mất để nhìn nàng "Ta rất thưởng thức nàng, ta muốn biết tên của nàng."

Làm một ngự yêu sư, cả đời Kỷ Vân Hòa cũng chỉ mới nghe câu nói này từ miệng của một tên yêu quái.

Nàng bước xuyên qua cầu vồng, đi đến bên đầm, cúi người nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của y nói: "Ta họ Kỷ, Kỷ trong kỷ luật, tên là Vân Hòa."

"Tên nghe rất hay nhưng họ Kỷ của nàng là Kỷ trong kỷ luật ư?"

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Họ này không ổn sao?"

"Họ này không phù hợp với nàng." Người cá rất nghiêm túc thành thật nói "Ta ở trong ngục thấy, nàng không hợp với kỷ luật của loài người cho lắm."

Nàng vừa nghe câu này liền phì cười, trong lòng cảm thấy người cá này ngốc đến rất đáng yêu.

"Ngươi nói đúng, ta quả thật không hợp với kỷ luật của loài người, ta đối với loài người bọn ta có rất nhiều điểm không tương đồng, nhưng họ của loài người bọn ta không thể tự mình chọn, chỉ có thể theo họ cha. Tuy nhiên, ta vốn dĩ không biết cha ta trông thế nào…"

"Họ của cha nàng không hợp với nàng."

Nàng thấy thú vị "Vậy ngươi cho rằng họ nào sẽ hợp với ta?"

"Nàng nên họ Phong."

"Phong Vân Hòa?" Nàng khó hiểu "Nghe lạ quá, tại sao vậy?"

"Nàng nên giống như ngọn gió, tự do tự tại, không bị trói buộc."

Nàng có chút gượng cười, sau đó chầm chậm ngưng cười.

Nàng không nghĩ đến, khát vọng chôn sâu nhiều năm trong lòng, cư nhiên bị một tên người cá vừa gặp mặt mấy lần đã nhìn ra.

Kỷ Vân Hòa trầm mặc, nàng khẽ nhếch môi, cười nhưng không cười nói: "Ngươi…người cá này…" Nàng đưa tay búng vào trán y, y ngây ngốc nhìn nàng, cũng không né không tránh, nàng không thèm khách khí, búng một cái giữa mi tâm xinh đẹp của y.

Đồng thời nói "Cũng không biết là giả đần hay là thực sự đần đần đần đần."

Người cá chịu một cái búng tay, mắt cũng không nhắm chỉ là có chút bối rối, y nghiêm túc hỏi nàng: "Nàng có thể không thích cái họ ta đặt, nhưng vì sao lại đánh ta?"

Nàng đứng thẳng người lại, vặn eo, lười biếng trả lời một câu cho có lệ: "Đánh là thương mắng là yêu, quy định của loài người."

Người cá nhăn mày: "Loài người thật kì quái."

Nàng khoát khoát tay, xoay người rời đi "Ngươi ngâm nước một chút đi, ta đi tìm xem trong trận này có lối ra hay không."

Kỷ Vân Hòa ra khỏi căn nhà nhỏ, trong lòng tự hỏi, thập phương trận này không chỉ khống chế linh lực của nàng, mà còn chế ngự cả yêu lực của người cá, theo lý mà nói, ở nơi đây vốn dĩ không thể sử dụng phép thuật mới đúng.

Nhưng nơi này có gì đó kì lạ, có dòng suối trong vắt, có đầm nước, còn có cả cỏ cây hoa chim, mặc dù mọi thứ đều là giả…

Vẫn có thể chứng minh rằng thanh vũ loan điểu đã ở đây trăm năm, mặc dù không dùng phép thuật để ra ngoài, nhưng vẫn có thể sử dụng pháp thuật để chế tạo đồ vật. Nơi này, hoặc nói chính xác hơn là, bên ngoài cái hố này, nhất định có nơi có thể sử dụng linh lực mặc dù có thể là không dùng được nhiều…

Chỉ cần có linh lực nhất định sẽ có biện pháp ra ngoài, trước đây thanh vũ loan điểu không ra ngoài là vì thập phương trận hoàn mỹ không khuyết nhưng hiện tại, trận này bị Li Thù phá một lần, nàng là một ngự yêu sư lại có thêm một cá đuôi to ở đây, vẫn không thể liên thủ phá trận thêm lần nữa sao?

Chỉ cần tìm thấy nơi có thể lưu thông linh lực, nàng nhất định sẽ có biện pháp.

Kỷ Vân Hòa nghĩ như vậy nhưng khi nàng ở trong hố này tìm hết lần này đến lần khác, đào hết rễ cỏ gốc cây vẫn không tìm thấy ngọn nguồn linh lực, nàng cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Bầu trời nơi này phủ đầy kim quang, không có ngày đêm, nhưng căn cứ vào sự mệt mỏi của cơ thể, nàng đoán rằng bản thân đã tìm suốt một ngày một đêm.

Không có một chút thu hoạch.

Mặc dù bây giờ đang tách biệt với thế giới bên ngoài nhưng trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng.

Nếu một ngày một đêm đã trôi qua, thanh vũ loan điểu ở bên ngoài có phải là vẫn đang đấu với bọn ngự yêu sư hay đã đem Tuyết Tam Nguyệt đi rồi. Đều không thể lường trước được, nếu như trận đấu của bọn họ đã kết thúc, ngự yêu cốc lập lại trật tự, chỉ sợ rằng nàng có đem người cá rời khỏi được thập phương trận thì cũng chẳng được gì.

Nàng và người cá đều không có cơ hội trốn ra khỏi ngự yêu cốc, mặc dù nàng đã trộm được giải dược nhưng chuyện này nhất định sẽ bị lão già Lâm Thương Lan phát hiện, đến lúc đó nàng chỉ có thể đối mặt với cái chết.

Nàng dốc hết sức lực quay về căn nhà nhỏ, vốn dĩ nàng định đi chào hỏi người cá rồi nghỉ ngơi một chút nhưng khi đến bên đầm thì không thấy y đâu.

Nàng đứng một bên hô to mấy tiếng "Cá đuôi to" cũng không nghe thấy tiếng trả lời.

Không lẽ… cá đuôi to này tự mình tìm được lối ra, trốn đi rồi chăng?

Từ trong đầm nước trốn đi ư?

Nàng vừa nghĩ như thế, lập tức cúi đầu xuống nhìn. Đầm nước rất trong nhưng sâu không thấy đáy, bên dưới là một mảng xanh đen, hoa sen trong đầm chỉ là sinh trên trưởng mặt nước, không có rễ cây.

Nàng chuyên tâm nhìn, dột nhiên trong mảnh tối đen ấy xuất hiện ánh sáng đang chuyển động.

Trong chớp mắt, chiếc đuôi to tựa như đóa hoa sen từ trong mực nước sâu từ từ trồi lên. Y giống như con rồng nước, rất nhanh liền xuyên qua mặt nước nổi lên.

Y mở mắt, gương mặt từ trong nước hiện ra, tựa như thần tiên bước ra từ trong nước, y đứng trước mặt Kỷ Vân Hòa.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng ngây ngốc "A, cá đuôi to, ta còn không biết tên của ngươi."

Ánh mắt y vẫn trong veo, nàng cảm nhận được y đứng rất gần mình, gần đến nỗi chạm vào gò má nàng "Tên của ta, loài người gọi là Trường Ý."

Trường Ý…

Cái tên này giống như lúc nàng kinh ngạc nhìn thấy y ở dưới nước, trong một khoảnh khắc hít thở.

Nghe thấy cái tên này, Kỷ Vân Hòa đột nhiên nghĩ, người cá này vốn nên vĩnh viễn đung đưa cái đuôi cá to của y, có cuộc sống nhàn nhã trên biển khơi.

Trong lòng nàng cho rằng, y nên có được tự do.

Không phải bởi vì nàng quen biết y, mà là vì người cá như y chỉ nên tung hoành ở biển lớn, chỉ thế mới xứng với sự trong trẻo cùng tuyệt sắc của y.

大尾巴鱼长意
山云水一色

18. Chương 17: Phụ Yêu

Trường Ý nói với Kỷ Vân Hòa, đầm nước này sâu không thấy đáy.

Nàng suy nghĩ trong thập phương trận này khắp nơi bằng phẳng, chỉ có nơi họ đang ở là một cái hố rộng. Theo như trước đây nàng thăm dò khắp nơi thì đầm nước nãy vến dĩ cũng là trung tâm của cái hố.

Nếu như nàng đoán không sai, đầm này cũng có thể là trung tâm của thập phương trận hoặc là cũng có thể là mắt trận, nếu như có thể làm chấn động mắt trận, nói chừng có thể phá vỡ được thập phương trận này…

Kỷ Vân Hòa vươn tay vớt một chút nước trong lòng bàn tay. Lúc nàng chạm vào dòng nước, nàng liền biết, lối ra của bọn họ chính là trong đầm nước này.

Bởi vì…dòng nước trong tay nàng, khiến nàng cảm nhận được chút ít song mạch của chính mình, rất yếu nhưng có tồn tại.

Nàng tỉ mĩ quan sát màu sắc của nước trong lòng bàn tay, muốn tìm ra chút manh mối.

Đột nhiên, Trường Ý nhíu mày: "Có người."

Nàng nghe xong ngẩn người, trái phải dò xét: "Ở đâu?"

Hình như muốn đáp lại lời nàng, chỉ nghe thấy dưới đầm nước sâu truyền đến từng tiếng ầm ầm, giống như một con thú khổng lồ đang thức giấc.

Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý đưa mắt nhìn nhau.

Dưới nước hình như có thứ gì rất bất ổn.

Nàng lập tức nắm lấy cánh tay Trường Ý, tay tập hợp sức mạnh toàn thân, "nhổ" Trường Ý từ trong đầm nước ra. Nàng ngả trên đất, Trường Ý cũng bị ném ra tạo thành một đường cong trên không.

Đuôi cá cực to của y vẫy vẫy giữa không trung, nhất thời trong sân như đang đổ một trận mưa to.

Sau đó "mưa" còn chưa ngừng, giữa đầm đột nhiên xuất hiện một ngụm khí tức màu đen, khí tức tựa như một lưỡi kiếm sắc bén, chém nát mặt nước, xông thẳng lên trời, nhưng chưa đến mười trượng liền đột ngột dừng lại, giữa không trung xuất hiện hình dáng của loan điểu.

Một…một con loan điểu màu đen từ đầm nước xuất hiện, ở đó biến hình.

Loan điểu kêu lên, âm thanh rung động đến tận chín tầng mây, hai cánh cử động như chiếc quạt đang xoay, màu vàng của trời đất cũng vì thế mà nhạt đi chút ít.

Kỷ Vân Hòa kinh ngạc nhìn loan điểu ở giữa không trung. Trên đời này cư nhiên có thanh vũ loan điểu thứ hai ư? Lúc trước, mười vị ngự yêu sư hợp lực phong ấn hai con loan điểu lợi hại thế này sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, nàng lập tức phát hiện ra chỗ không đúng.

Con loan điểu đen này tuy có màu sắc khác thanh vũ loan điểu ở bên ngoài nhưng nó không có chân. Hoặc là…chân nó ở trong đầm nước, mặc kệ hai cánh đang vẫy nhưng nó không rời khỏi mặt nước.

Nó bị giam giữ ở trong đầm nước.

Tiếng kêu của loan điểu rất khủng bố, nhưng qua vài lần Kỷ Vân Hòa cũng nghe quen tai rồi, nàng áp xuống sự kinh ngạc trong lòng, xoay đầu nhìn Trường Ý bị nàng "nhổ" lên bờ: "Lúc nãy ngươi ở trong đầm đã chào hỏi nàng ta rồi chứ?"

"Ta chưa từng gặp nàng ta."

"Vậy nàng ta từ đâu đến…"

Thanh âm chưa dứt, loan điểu đen đột nhiên vỗ cánh, trong làn khí đen, đôi tròng mắt đỏ như máu đang trừng Kỷ Vân Hòa trên mặt đất.

"Ngự yêu sư!"

Loan điểu đen oán hận gào thét: "Ta phải nuốt ngươi!" Đôi cánh tựa như chiếc quạt, thân hình loan điểu vừa xoay, mỏ chim cực to theo hướng nàng mà giết đến.

Sát ý đột ngột nhân lúc nàng không phòng bị mà lao đến, nàng gấp đến độ lê mông lùi ra sau, trừng mắt nhìn chiếc mỏ nhọn đâm xuống mặt đất giữa nàng và Trường Ý.

Mặt đất bị chiếc mỏ sắc nhọn xuyên thủng, tạo thành một cái hố sâu. Đầu của loan điểu màu đen bị chôn xuống dưới đất.

Nàng nhìn cái hố, bĩu môi.

“Ta và ngươi có bao nhiêu đại thù…”

Kỷ Vân Hòa nhân lúc loan điểu muốn ngẩng đầu, vội chạy đi, nàng muốn chạy về căn nhà nhỏ, nhưng loan điểu màu đen nâng đầu, xông thẳng đến làm cho cả căn nhà bị lật ngược, sau khi cỏ rơm và cây gỗ của căn nhà bị hư hỏng, tất cả đều hóa thành cát vàng bay tán loạn giữa không trung.

Nàng nhào lộn vài vòng, tránh né sự tấn công của loan điểu đen, nhưng khi nàng vừa sảy chân, chiếc mỏ cực lớn liền nhắm hướng nàng mà mổ đến.

Không thể tránh né được nữa, nàng không còn đường lui, nàng trơ mắt nhìn chằm chằm cái miệng cực lớn của loan điểu đen đang há to. Đột nhiên, chiếc mỏ nhọn bị giữ lại trên mặt đất, cách mặt nàng khoảng một tấc.

Kỷ Vân Hòa nghiêng người, đưa mắt nhìn nó. Loan điểu đen như bị giam giữ trong đầm nước, không thể thoát được. Nó rất là tức giận, khi thì há to chiếc mỏ nhọn, lúc thì khép chặt mỏ lại, tiếng miệng đóng mở tựa như tiếng sập cửa gỗ.

Nàng nhân lúc nó khép miệng liền chạm xuống chiếc mỏ nhọn của nó: “Ta nói con gà to nhà ngươi thật sự là không nói đạo lý, ta đã làm gì ngươi chứ, ngươi lại muốn nuốt ta.”

Bị nàng sờ lên mỏ, loan điểu đen càng tức giận, bán mạng mổ về phía trước như muốn khoét một cái lỗ máu trên người nàng. Nhưng nó không thể rời khỏi một tấc.

“Nàng thật to gan.” Ngay lúc này, Trường Ý ma sát chiếc đuôi to của mình trên mặt đất, từ đầu của loan điểu đen đến nàng “Nếu như lúc nãy đoán sai, nàng đã mất mạng rồi.”

“Làm sao có thể đoán sai được chứ?” Kỷ Vân Hòa ở trước mặt loan điểu đen vẽ hai nét “Cả người nàng ta dài như vậy, thế mà cũng chỉ vươn lên được có nhiêu đây thôi.”

Loan điểu đen bị lời nói của nàng chọc tức đến độ kêu ầm ĩ, vừa kêu vừa hét lên “Ngự yêu sư, ta muốn các người chết không toàn thây, ta muốn nuốt các ngươi, muốn nuốt các ngươi!”

Nàng đánh giá trái phải loan điểu đen này, tiến lại gần, nàng có thể nhìn thấy có phải là toàn thân nó tản ra khí đen hay không, còn có đôi mắt đỏ như máu lóe ra lệ quang.

Phẫn nộ đến mức này sao?

“Ngươi khóc gì chứ?” Kỷ Vân Hòa hỏi nàng ta.

“Bọn ngự yêu sư các ngươi…đều là kẻ phụ tình, ta gặp một người nuốt một người.”

Ừm, lại còn có chuyện của một con gà lớn.

Loan điểu đen nói xong, toàn thân khí đen xoay chuyển, hóa thành hình người, đứng ngay giữa hồ, dáng vẻ hệt như thanh vũ loan điểu mà Kỷ Vân Hòa từng gặp ở bên ngoài.

Gương mặt bảy phần tương tự Tuyết Tam Nguyệt.

Chỉ là nàng ta toàn thân hắc y, tròng mắt đỏ như máu, trên khóe mắt vẫn còn khóe lệ.

Oán hận, phẫn nộ mà bi thương.

Thật là một con gà lớn kì lạ.

"Oa, người cùng thanh vũ có quan hệ gì?" Kỷ Vân Hòa không vòng vo nữa, trực tiếp hỏi nàng ta "Ngươi vì sao bị giam trong đầm nước này?"

"Thanh vũ loan điểu?" Loan điểu đen xoay đầu nhìn nàng "Ta chính là thanh vũ loan điểu, Thanh Cơ, là yêu quái bị nhốt trông thập phương trận." Loan điểu đen ở giữa đầm xoay một vòng, nàng ta nhìn tứ phía, khóe mắt lại trào lệ, từng giọt nước mắt rơi xuống đầm nước. Nàng chỉ lên bầu trời màu vàng, cao giọng chỉ trích "Ta chính là bị Vô Thường thánh giả lừa gạt, bị hắn giam trong thập phương trận."

Vô Thường thánh giả là một đại ngự yêu sư, năm đó đã hợp sức cùng chính ngự yêu sư khác đem nhốt thanh vũ loan điểu vào trong thập phương trận.

Kỷ Vân Hòa chỉ từng thấy trong sách khen ngợi văn chương của Vô Thường thánh giả nhưng chưa từng nghe về câu chuyện như thế giữa hắn và thanh vũ loan điểu.

Bất quá chuyện này nàng không thể đi tìm hiểu được.

Bây giờ nàng cảm thấy nơi này thật sự quá kì lạ rồi, nếu như người này thật sự là thanh vũ loan điểu vậy người thoát khỏi thập phương trận kia là ai? Thanh vũ loan điểu kia cũng tự xưng là Thanh Cơ, mèo yêu Li Thù cũng thực sự nhận ra nàng ta.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy khó hiểu, Trường Ý ở bên cạnh mở miệng nói:

"Nàng ta không phải là yêu." Y nhìn loan điểu đen "Trên người nàng ta không có yêu khí."

"Vậy nàng ta là gì?"

“Sợ là…một ít cảm xúc bị chủ thể tách ra.”

“Hả?”

Kỷ Vân Hòa từng thấy qua trên sách ghi những đại yêu quái vì muốn duy trì sự ổn định của bản thân, tu hành khônng bị hủy hoại, thường sẽ xem những cảm xúc ưu tư, vui vẻ ấy như là thứ vô dụng, vứt ra khỏi cơ thể. Có yêu quái tùy tiện vứt bỏ, có yêu quái lại cẩn thận tìm một nơi cố định chôn xuống.

Thời gian lâu dần, những cảm xúc bị vứt bỏ này sẽ hóa thành gió, tự động tiêu tan nhưng cũng có vài trường hợp đặc biệt là vì cảm xúc quá mạnh nên tự thành hình, người đời gọi nó là phụ yêu.

Phụ yêu có hình dáng hệt như chủ thể nhưng không có được sức mạnh như chủ thể, hình dạng cơ thể cũng lúc ẩn lúc hiện. Trên sách có ghi phần lớn các phụ yêu sống không lâu, bởi vì chúng không phải là vật sống nên sẽ tùy theo sự biến đổi thế gian, chúng sẽ từ từ tiêu tan, không còn hình dạng.

Kỷ Vân Hòa chưa từng thấy một phụ yêu thật thật tại tại như thế này, thậm chí…

Nàng nhìn xung quanh căn nhà bị phá hỏng.

Phụ yêu này tuy không có yêu lực nhưng cơ thể quá khỏe, có thể hóa thành hình người, có thể phá hỏng mọi thứ xung quanh đến trình độ này.

“Phụ yêu này cũng quá lợi hại rồi.”

“Ừm, có thể là cảm xúc của chủ thể quá mãnh liệt, hoặc là cảm xúc bị ném vào trong đầm quá nhiều, theo năm tháng mà thành hình.”

Có thể không nhiều ư, nàng nghĩ, thanh vũ loan điểu bị giam trong này cả trăm năm đó.

Nàng nhìn nữ tử hắc y ở giữa đầm xoay hai vòng, tự nói với mình vài câu rồi đau đớn khóc to: “Vì sao! Vì sao! Trữ Nhược Sơ vì sao ngươi lại phụ ta? Vì sao nhốt ta ở đây? Aaa!”

Nước mắt của nàng ta rơi xuống đầm, nhưng cảm xúc của nàng ta lại trào lên, nước trong đầm bắt đầu dao động, nâng lên, hoa sen bị ném đầy trên sân sau.

Mắt thấy khí đen bạo phát, cả người hóa thành loan điểu, nàng ta lần nữa không thèm để ý đến Kỷ Vân Hòa, tựa như nàng không hề tồn tại. Chỉ là nàng ta đã phát điên, vỗ cánh liên tục, không ngừng dùng đầu khoan thủng mặt đất, hết cái hố này đến cái hố khác, cát vàng xung quanh bay tán loạn.

Kỷ Vân Hòa đưa tay che mũi miệng, lùi hai bước.

"Chúng ta đi trước thôi, chờ nàng ta bình tĩnh lại đã." Nàng nhìn loan điểu đen đang phát điên trên đất, đầu mày nhíu chặt "Nếu ta đoán không sai, lối ra chính là ở giữa đầm."

Phụ yêu này đối với ngự yêu sư tràn đầy địch ý, nếu như nàng xông vào giữa đầm chắc chắn nàng ta sẽ lập tức tấn công nàng. Kỷ Vân Hòa nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy cần phải hóa giải phụ yêu này trước.

Nhưng phụ yêu có cảm xúc mãnh liệt thế này, làm thế nào hóa giải được đây?

Một nữ tử bị nam nhân lừa gạt, trái tim bị tổn thương…

Nàng một bên suy nghĩ, một bên cúi người cõng Trường Ý lên.

Nàng từ đằng sau ôm lấy đuôi cá của y, đi về phía trước, rời khỏi chốn hỗn độn này. Nhưng tâm tư nàng thì vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi. Nàng vẫn mãi nghĩ biện pháp để an ủi kẻ bị tình yêu tổn thương kia. Kỷ Vân Hòa cảm thấy nếu như là mình thì bị người ta phụ tình sẽ lập tức tìm người khác, cái cũ không đi cái mới không đến.

Nhưng trong thập phương trận này, kiếm đâu ra một nam nhân để an ủi phụ yêu chứ?

Đợi đã…

Kỷ Vân Hòa dừng bước, nhìn xuống cánh tay cường tráng đang ôm lấy cổ mình.

Nam nhân không có nhưng cá đực thì có một con to.

Nàng đặt Trường Ý xuống.

Trường Ý có chút buồn ngủ hỏi "Ta quá nặng ư? Nàng mệt rồi?"

"Không nặng không nặng không nặng." Nàng nhìn y, lộ ra nụ cười triều mến "Trường Ý, ngươi muốn đi ra đúng không?"

"Đương nhiên."

"Chỉ là chúng ta muốn ra ngoài, nhất định phải giải quyết phụ yêu đó, nhưng ở nơi này ngươi mất đi yêu lực, ta không còn linh lực, nó lại to như thế, chúng ta rất khó ra ngoài, ngươi thấy đúng không?"

"Đúng vậy."

“Nên ta có một biện pháp, ngươi có nguyện ý thử không?”

“Sẵn sàng nghe nàng nói chi tiết.”

“Ngươi đi câu dẫn nàng ta, giả vờ ngươi yêu nàng, để nàng…”

Nàng chưa nói xong, Trường Ý liền chau mày nói “Không được.”

Bị cự tuyệt thế này, Kỷ Vân Hòa có chút kinh ngạc “Không phải, ta không bắt ngươi làm chuyện gì gì đó với nàng…” Nàng nhịn không được cúi đầu nhìn chiếc đuôi tựa đóa hoa sen cực to của y.

Tuy nhiên…nàng không biết người cá bọn họ rốt cuộc “hành sự” như thế nào…

Kỷ Vân Hòa ho khan hai tiếng, nói tiếp suy nghĩ của mình “Ý của ta là ngươi cứ dỗ dỗ nàng ta, hóa giải khúc mắc trong lòng của nàng. Phụ yêu bọn họ, chỉ cần hóa giải khúc mắc trong lòng sẽ rất nhanh tiêu tan, đối với nàng ta mà nói cũng là một giải…”

“Không được.”

Lại lần nữa thẳng thắn cự tuyệt nàng.

Kỷ Vân Hòa không hiểu hỏi: “Tại sao?”

“Ta không nói dối, cũng không lừa gạt.”

Nhìn gương mặt chính trực của y, nàng trầm mặc “Vậy…lời nói dối thiện ý thì sao?”

“Không có lời nói dối thiện ý.” Thần sắc, ngữ khí của y vô cùng kiên định, dường như là y nói với đức tin của mình “Sở dĩ “thiện ý” chính là tự dối người gạt mình.”

Kỷ Vân Hòa đỡ trán: “Vậy thì thế nào? Chả lẽ lại để ta tự đi sao?” Nàng có chút giận, trừng mắt nhìn y, hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng tử y trong vắt như nước, nàng thực sự không muốn y nói ra một câu lừa gạt người khác.

Vậy thì…

Chuyện đến nước này, hình như…

Chính nàng phải một mình xông lên vậy.

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, tự sờ sờ ngực mình, trong lòng thầm nghĩ, cần quấn ngực một vòng, thay đổi kiểu tóc, áp giọng trầm thấp, xăn xăn tay áo…

Xông lên thôi.

19. Chương 18: Vô Thường Thánh Giả

Kỷ Vân Hòa tự xé phần còn lại của áo ngoài, biến thành mảnh vải quấn ngực, sau đó làm thành tóc quan (*) đem toàn bộ tóc búi lên.

*tóc quan: Vật ở trên đầu giống như cái mũ, ngày xưa các nam nhân thường đội lên đầu.

Trường Ý ngồi trên bãi cỏ, xoay lưng lại với nàng, Kỷ Vân Hòa không cho y ngoảnh đầu lại, y liền ngoan ngoãn nghe theo, đến cổ cũng không dám cử động, chỉ là chiếc đuôi có chút nhàm chán vẫy vẫy mấy cái.

"Xong rồi."

Chưa đợi y quay đầu, nàng đã chạy đến trước mặt y: "Như thế nào? Giống nam nhân chứ?"

Trường Ý nghiêm túc đánh giá cả người nàng trên dưới hai lượt, thành thành thật thật lắc đầu "Không giống, từ thân hình khí phách cho đến ngũ quan đều không giống nam nhân."

Nàng cúi đầu trừng mắt nhìn y: "Thế ngươi đi."

Y lắc đầu: "Ta không đi."

Người cá này quả thật là chỉ có nhan sắc xinh đẹp tựa thần tiên, những thứ còn lại cái gì cũng không dùng được, thật là quá vô dụng.

Nàng hừ một tiếng: "Còn biện pháp nào sao? Bình đã vỡ rồi thì ném nát luôn." Vừa nói xong, nàng xoay người bước đi, bộ dáng giống như muốn xông pha ra trận.

Nàng mang tâm thế sẽ bị đánh mà bước đi.

Nhưng nàng không nghĩ đến, sự tình tiến triển thuận lợi như vậy.

Nàng chạy đến khoảng sân hoang tịch bên ngoài của căn nhà gỗ, phụ yêu loan điểu vẫn còn ở đây, đã biến trở lại hình người. Dường như nàng ta đã bộc phát đủ rồi, cũng đã thấm mệt nên ôm gối ngồi xổm giữa đầm.

Bên cạnh nàng ta là hoa sen đã khô héo, mặt nước dưới chân tựa như mặt gương, nàng ta cùng cái bóng dưới nước, một trên một dưới, tựa như hai thế giới thế mà lại hợp thành một thể. Cho dù nhìn từ góc độ nào, đều giống như một bức tranh xinh đẹp… mang nét đẹp điêu tàn, héo úa.

Tiếng bước chân của Kỷ Vân Hòa kinh động đến phụ yêu, nàng ta ngoảnh đầu nhìn nàng.

Thân hình nàng ta vừa động, nước dưới chân lập tức dao động, những con sóng nhỏ tầng tầng lớp lớp nổi lên, phá tan chiếc bóng trong nước. Phụ yêu đứng dậy nhìn nàng hỏi: "Ngươi là ai?"

Lúc này, phụ yêu không nhận ra nàng ư?

Như vậy càng tốt, đỡ cho nàng phải nghĩ cách giải thích vì sao nàng và "cô nương" lúc nãy giống nhau như đúc.

"Ta là một thư sinh." Kỷ Vân Hòa mặt không đổi sắc nhìn phụ yêu, trước khi đến đây nàng cũng đã nghĩ được mấy chiêu. Trước tiên, nếu như nàng bị phụ yêu nhận ra thân phận nữ nhi, nàng lập tức sẽ tháo chạy, trở về nghĩ cách khác, còn nếu như nàng ta không nhận ra, nàng sẽ nói rằng mình là một thư sinh.

Bên ngoài ngự yêu cốc lưu truyền một số thoại bản nói rằng nữ yêu yêu thư sinh. Kỷ Vân Hòa đọc nhiều sách, ba cái loại sách nữ yêu mô tuýt kiểu này, nàng vô cùng quen thuộc.

Nàng giả vờ nhút nhát nói "Ta ở xa xa trông thấy cô nương cô đơn ngồi ở đây, được cô nương câu dẫn đến."

Phụ yêu nhíu mày, nghiêng đầu đánh giá nàng.

Kỷ Vân Hòa trong lòng nghĩ rằng xong rồi, nàng cảm thấy bản thân vừa ngốc vừa buồn cười, nữ giả nam trang, loại lừa gạt đơn giản này sẽ thành…

Phụ yêu đánh giá nàng rất lâu, ngay lúc nàng nghĩ rằng bản thân sẽ bị đánh thì phụ yêu lên tiếng "Thư sinh là cái gì? Ngươi vì sao lại ở đây? Tại sao lại bị ta câu dẫn?"

Hỏi nhiều vấn đề như vậy, thế nhưng lại không hỏi một câu - ngươi vì sao lại dám nói bản thân mình là nam tử?

Kỷ Vân Hòa thật không ngờ đến nàng ta vẫn tin nàng là nam a.

Chỉ là phụ yêu sau khi bình tĩnh này, tâm tư không khác gì một đứa trẻ, hỏi những vấn đề mà nàng không ngờ đến.

Nàng chầm chậm tiến gần phụ yêu, phát hiện ra nàng ta không hề kháng cự, mới bước đến bên đầm, nhìn nàng ta nói "Thư sinh là người đọc sách, ta đi lạc vào nơi này, nhìn thấy nàng một mình cô đơn ở đây, dáng vẻ ưu sầu, hình như nàng đang có chuyện thương tâm."

Muốn để một nử tử bị tổn thương động tâm, trước tiên phải hiểu nàng ta, hiểu được quá khứ và nguyên nhân bị tổn thương tình cảm, đúng bệnh hạ thuốc, đó mới chính là thượng sách. Ân oán giữa thanh vũ loan điểu và Vô Thường thánh giả cũng đã là chuyện của trăm năm trước, trong sách không ghi chép lại, chỉ có thể nghe từ phụ yêu này tự kể.

Phụ yêu nghe câu hỏi của nàng, tự mình độc thoại hai câu "Chuyện thương tâm? Ta làm gì có chuyện thương tâm?" Nàng ta cúi đầu trầm tư, sau đó lại ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt có chút si dại "Ta bị một gã ngự yêu sư lừa gạt."

Kỷ Vân Hòa nhìn chằm chằm nàng ta, chờ nàng ta nói tiếp.

Ánh mắt vô thần của phụ yêu nhìn nàng, tự mình độc thoại "Hắn tên là Trữ Nhược Sơ, là một đại ngự yêu sư, vừa bắt đầu liền muốn bắt ta, bọn ta đã đánh nhau, lưỡng bại câu thương, cả hai rơi vào trong cốc…"

Phụ yêu nói thế, sau đó dời mắt khỏi Kỷ Vân Hòa, đưa mắt nhìn tứ phía như muốn nhìn cảnh sắc xung quanh, lại như dõi mắt nhìn về nơi xa…

"Trong cốc cũng giống như nơi này, có hoa có cỏ, có một ngôi nhà gỗ, có con suối nhỏ, cũng có một cái đầm."

Kỷ Vân Hòa cũng đưa mắt nhìn xung quanh, thanh vũ loan điểu này sống trăm năm ở đây, chính nàng ta đã dùng sức mạnh của mắt trận tạo ra từng cây từng cỏ nơi này.

Nàng nghĩ, nơi này không phải là "rất giống" cốc núi năm đó mà vốn dĩ là giống như đúc.

"Trong cốc có dã thú, bọn ta đều bị trọng thương, ta không có yêu lực, hắn mất đi linh lực, bọn ta dùng cả máu thịt, hợp lực giết chết dã thú. Sau đó hắn thích ta, ta cũng thích hắn. Nhưng ta là yêu, hắn là ngự yêu sư…"

Không cần phụ yêu nói, nàng cũng biết, trăm năm trước, loại quan hệ thế này sẽ không được thế nhân chấp nhận.

Ngự yêu sư vốn dĩ sống vì ngự yêu.

"Sau đó bọn ta rời khỏi cốc, ta trở về nơi ta ở, hắn cũng trở về sư môn. Nhưng mấy năm sau, sư môn bọn hắn muốn giết mèo yêu Li Thù…" Nhắc đến chuyện này, nàng ta thở dài, Kỷ Vân Hòa nghe thấy cái tên quen thuộc, cũng nghiêm túc lắng nghe.

Cuộc sống trăm năm trước của thanh vũ loan điểu, điều khiến bọn ngự yêu sư đau đầu nhất chính là vua mèo yêu, vua mèo yêu thích ăn tim người, giết người vô số, tội nghiệt sâu nặng, thế nhân đều oán hận mèo yêu khôn nguôi.

Sau cùng, vua mèo yêu bị trăm ngự yêu sư hợp lực chế ngự, lang thang trong núi cát khó khăn, biến mất giữa thế gian. Mấy chục đứa con của vua mèo yêu bị giam, chỉ có mèo yêu con chạy thoát ra ngoài, chưa bị ngự yêu sư tìm thấy.

Trong sách sử của ngự yêu sư ghi chép lại, không có hồ sơ về hậu duệ của vua mèo yêu.

Kỷ Vân Hòa cho đến hiện tại mới biết rằng, mèo yêu con trốn thoát kia là Li Thù.

Cũng khó trách trước kia Li Thù hóa giải thập phương trận, đã bộc lộ sức mạnh kinh người như vậy.

Huyết mạch của vua mèo yêu đương nhiên phải như thế.

Phụ yêu tiếp "Bọn họ muốn giết Li Thù, ta bảo vệ hắn. Bọn họ muốn giết ta, Trữ Nhược Sơ cũng muốn giết ta."

Nói đến đây, hai mắt phụ yêu bắt đầu rớm lệ: "Ta luôn cho rằng hắn và những ngự yêu sư khác không giống nhau, ta giải thích với hắn Li Thù không ăn thịt người, những người ta đã giết đều là những kẻ ác hại người nhưng hắn không tin ta. Không… hắn giả vờ tin ta, lừa ta vào trong cốc - nơi lần đầu bọn ta gặp nhau. Nơi này lúc ấy chưa có thập phương trận, mười người bọn họ hợp lực bắt ép ta, hắn cũng bắt ép ta…"

Nước mắt phụ yêu không ngừng rơi, nhỏ giọt xuống đầm nước: "Trữ Nhược Sơ!" Nàng ta hét lớn "Ngươi nói bắt ép ta rồi ngươi sẽ ở cạnh bồi ta. Tại sao! Tại sao!"

Nghe nàng ta hét xong những lời này, Kỷ Vân Hòa giác ngộ, hóa ra Thanh Cơ này không cam tâm, không phải vì Vô Thường thánh giả bắt ép nàng mà là vì sau khi bắt ép nàng xong, hắn không ở lại bên nàng.

Nhưng Vô Thường thánh giả vừa tạo ra thập phương trận đã chết rồi.

Nàng ta…thật sự không biết sao…

"Trăm năm giam giữ, trăm năm cô độc. Ngươi vì sao không đến? Vì sao ngươi vẫn chưa đến!"

Khóe miệng Kỷ Vân Hòa khẽ động, dường như nhất thời nàng không nói nên lời.

Nhưng mà, nàng rất muốn nói cho nàng ta biết chuyện Trữ Nhược Sơ đã chết, nhưng lại không tìm được biện pháp tốt hơn. Nếu như không giải trừ cảm xúc của phụ yêu, mà càng gia tăng cảm xúc này, chuyện này sẽ càng phiền phức hơn.

Phụ yêu ngày càng kích động, đầm nước lại lần nữa nổi lên từng cơn sóng mạnh, mắt thấy phụ yêu hóa hình, nàng vội lùi ra sau, ngay lúc loan điểu kêu lên một tiếng, nàng đã quay về tìm đường của Trường Ý.

Nàng quay đầu nhìn sang hướng tiểu viện, lần này phụ yêu không đập phá mọi thứ xung quanh nữa, nàng ta vươn cánh khóc lớn, âm thanh dường như nhỏ ra huyết lệ, như muốn đem khoảng trời vô tận này khóc thét khoét ra một cái mật động, chất vấn cố nhân đợi không được kia.

Kỷ Vân Hòa nhíu mày trở về, Trường ý hỏi nàng "Đã phá vỡ chưa?"

"Không có. Nhưng kế hoạch mà ta dự đoán có chút biến hóa." Nàng xếp bằng, ngồi trước mặt Trường Ý "Ta cảm thấy thân phận thư sinh này của ta không dùng được rồi, ta phải đổi thân phận thôi."

"Nàng muốn giả thành ai?"

"Vô Thường thánh giả, Trữ Nhược Sơ."

20. Chương 19: Ca Và Múa

Kỷ Vân Hòa ngồi bên con suối nhỏ suy ngẫm về kiểu tóc của mình, thử vấn tóc mình thành kiểu khác kiểu trước đó.

Trường Ý ngồi bên bờ suối nhìn nàng, có chút khó hiểu: "Nếu như loan điểu yêu thích nam tử năm đó như vậy, làm sao nàng ta có thể nhận nhầm người khác được?"

Kỷ Vân Hòa ngắm nhìn bóng mình dưới dòng suối đáp: "Loan điểu nhất định sẽ không nhận nhầm, nhưng loan điểu này chỉ là một phụ yêu từ một phần cảm xúc của nàng ta sinh ra thôi. Nàng ta giống như có chút khùng điên, não bộ không nhận thức được quá rõ ràng…"

Nàng chưa nói xong, Trường Ý đã nhíu chặt hai đầu mày.

Không cần y mở miệng, nàng cũng biết, cá đuôi to vừa chính nghĩa vừa đơn thuần này đang nghĩ cái gì: "Này, cá đuôi to." Nàng thử thuyết phục y "Ngươi phải biết rằng nàng là một phần cảm xúc bị thanh vũ loan điểu vứt đi. Nàng không phải là thực thể, càng không được tính là một sinh mệnh. Chúng ta lừa gạt nàng là do thân bất vô kỷ, ngươi cũng không muốn cả đời bị nhốt ở nơi này mà, đúng không?"

Đôi mắt màu lam băng xinh đẹp rũ xuống.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên có cảm giác tội lỗi như là bản thân đang dụ dỗ con nít vậy…

Nàng đi đến bên cạnh Trường Ý, vỗ vỗ vai y: "Để thanh vũ có thể rời khỏi nơi này, Li Thù phải đánh đổi bằng tính mạng mình. Chúng ta có thể hay lấy lại tự do tự do đời này hay không đều dựa vào cơ hội này." Nàng sờ lấy hộp giải dược trong người, ngón tay xiết chặt hộp thuốc, đôi mắt nàng sáng rực nhìn chăm chăm y "Vì vậy ta nhất định phải đi gạt phụ yêu này, cũng nhất định phải hóa giải nút thắt này trong lòng nàng ta, cho dù biện pháp gì, ta đều sẽ thử."

Trường Ý lần nữa ngẩng đầu, lẳng lặng hoài nghi nhìn nàng. Dường như không nghĩ đến trong đôi mắt của nàng lại tồn tại cảm xúc mãnh liệt thế này, y lần nữa rơi vào trầm mặc.

"Nàng định sẽ thế nào?"

Kỷ Vân Hòa chớp mắt, ánh mắt sắc bén mãnh liệt kia đột nhiên biến mất.

Nàng mỉm cười, nụ cười có chút khó nắm bắt.

"Ta à…" Nàng nhếch môi "Ta định cùng nàng "nói rõ thân phận", sau đó sẽ dùng thi từ ca phú tỏ rõ tâm ý, nếu như lúc này mọi chuyện vẫn chưa vỡ lẽ thì cứ thuận theo tự nhiên, để nàng được chầm chậm chìm trong sự vỗ về vô tận trong hồi ức." Nàng vấn xong tóc, nhíu nhíu đuôi mày, trông rất soái.

"Tóm lại là nói yêu nàng ấy."

Trường Ý nghe xong, cảm thấy không ổn lắc đầu: "Lời nói của nàng không chút thật lòng, rất khó thành công."

"Không chút thật lòng?" Câu nói này giống như kích thích Kỷ Vân Hòa, nàng cúi người, bước lên trước nửa bước, lại gần Trường Ý, vươn tay xoa xoa mái tóc bạc của y nói "Đương nhiên rồi…"

Nàng khe khẽ gật đầu, đặt môi xuống mái tóc y, trong lúc y vẫn chưa có phản ứng, bờ môi có chút khô của nàng hôn lên mái tóc dài ẩm ướt của y.

"Đã gặp quân tử, tấm chân tình này, tự nhiên giữ không nổi rồi."

Nàng vẫn hôn lên mái tóc bạc, ánh mắt vừa ngẩng lên, ba phần nhu tình, bảy phần sắc bén, như tiễn như câu, giống như muốn đem tim của y moi ra từ ánh mắt y.

Nhưng…

Đôi mắt lam ấy giống như hải nạp bách xuyên (nghĩa là trăm sông sẽ thành biển rộng, vô cùng bao dung, thẳng thắn không kiêu ngạo), đem tất cả nhu tình cùng khiêu khích của nàng đều dung nạp.

Vẻ mặt của Trường Ý vẫn an tĩnh, không một chút biến động.

Giống như đánh vào trong bông gòn, khoảnh khắc ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào ánh mắt bình lặng của y, nàng biết bản thân đã thua cuộc.

Giống như có một loại cảm xúc - có lỗi vì đã đường đột, mạo phạm, quấy rối - xông thẳng vào tim.

Nhất thời, nàng chỉ cảm thấy đôi môi hôn lên mái tóc y như bị cỏ độc cưa vào, ngượng ngùng đến có chút tê dại.

Nàng ho khan một tiếng, sau đó đôi môi nàng rời khỏi tóc y. Tay cũng buông khỏi mái tóc mềm mại như tơ bạc kia. Nàng vỗ vỗ tay, bĩu bĩu môi dưới, dưới ánh mắt vân đạm phong khinh của Trường Ý, đứng thẳng người dậy.

Nàng nhăn nhăn mũi, ngại ngùng xoay người.

"Người cá nhà ngươi chưa từng giao tiếp với con người, không biết quy củ của thế gian, tóm lại, ta như thế này đi gặp phụ yêu kia, tám chín phần sẽ thành công."

Nàng nói xong không nhịn được nhìn y một chút, y vẫn như cũ, vẻ mặt bình lặng. Nàng bĩu môi, chỉ có thể nói rằng bản thân đã đụng vào một bức tường nam (bức tường nam: ý chỉ người cố chấp, bướng bỉnh, không hiểu trắng đen).

Nàng trái phải quét mắt, nheo mắt nhìn từ cổ đến sau lưng người cá, tùy tiện nói một câu: "Này, thương thế của ngươi khỏi nhanh nhỉ, thân thể người cá cũng tốt thật ha. Ngươi ở đây chờ ta, thành công thì chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi, ta đi đây, ở đây đợi ta đó."

Nói xong, nàng khoát khoát tay, rời khỏi.

Trường Ý vẫn ngồi yên trên bờ, chiếc đuôi to tựa như hoa sen ngâm dưới dòng suối, vẫy vẫy hai cái.

Y nhìn bóng lưng ngày một xa dần của nàng, chầm chầm cúi đầu, kéo lấy đoạn tóc tơ được nàng hôn xuống, khe khẽ nắm trong tay, y xoay đầu nhìn bóng mình dưới dòng suối.

Đôi đồng tử lam băng lạnh nhạt kia, sắc lam đậm màu hơn một chút so với bình thường.

Trường Ý trầm mặc ngồi bên bờ suối, đã qua rất lâu nhưng màu sắc của tròng mắt vẫn không nhạt đi.

Đột nhiên, đuôi cá cực to hất lên, đem nước suối hất lên, "rào rào" một tiếng, phá vỡ sự tĩnh lặng cả người y.

Nước suối mát lạnh chảy từ đỉnh đầu xuống mặt y, khiến cho tóc và người y ướt đẫm nước.

Nước bị đuôi cá khuấy động từ từ ngưng tụ lại, sóng nước vỗ đến, sau đó mặt nước chầm chậm bình lặng trở lại, mặt nước tựa như tấm gương phản chiếu màu sắc trong mắt y, màu lam đậm nhạt dần, đôi mắt của y cuối cùng cũng trở lại màu sắc thanh lạnh thường ngày.

Kỷ Vân Hòa đi vài bước liền quay về đầm nước.

Trước lúc gặp phụ yêu, nàng đã thu lại hết cảm giác ngượng ngùng vừa rồi, ho khan vài cái, tiến lên phía trước.

Hoặc có lẽ dưới ngòi bút của người viết sách, thánh nhân đều là không cần hỉ nộ ai lạc (vui vẻ, tức giận, bi ai, khoái lạc).

Nàng không có cách nào từ câu chuyện bên trong mà cố gắng tự phán đoán ra tính cách của một người. Nhưng có thể từ lời nói của phụ yêu, nàng biết được Vô Thường thánh giả Trữ Nhược Sơ, tuyệt không phải là người lòng dạ sắt đá. Nàng thậm chí có thể nhìn ra, hắn đối với thanh vũ loan điểu đã động tâm rồi.

Nếu không, với sự tín nhiệm cùng tình yêu của loan điểu, hắn cần gì phải lừa gạt giam nàng lại, trực tiếp giết nàng không phải tốt hơn sao. Há chi phải hứa hẹn "ở bên nàng".

Trữ Nhược Sơ này được xem là một ngự yêu sư vừa có tình vừa có nghĩa.

Kỷ Vân Hòa lý giải rõ chuyện này, biểu tình liền nghiêm túc hẳn, đem theo vài phần trầm trọng đi tìm phụ yêu trong đầm.

Phụ yêu vẫn ở trên mặt đầm nhưng không ngồi xổm như lần trước, mà là đang nhảy múa trên mặt nước.

Truyền rằng, phượng vũ cửu thiên, bách điểu lai triều, loan điểu mặc dù không phải là phượng hoàng nhưng dáng vẻ nhảy múa lại tuyệt vời nhất thế gian.

Phụ yêu ở trên mặt nước, giống như nhảy trên mặt gương, hoa sen khô héo bên cạnh như đang cùng nàng ta nhảy múa, lúc mở lúc khép, hoặc nhanh hoặc chậm, toàn thân nàng ta giống như vây quanh những sợi khí đen. Ánh mắt Kỷ Vân Hòa khẽ động, giống như nhìn thấy bức họa trước đây.

Nữ tử trong bức họa, tầm tầm mịch mịch (tìm kiếm), bồi hồi chờ đợi, nhưng vĩnh viễn không đợi được một người từng hứa hẹn kia.

Kỷ Vân Hòa nhìn nàng ta khiêu vũ, nhất thời ngẩn người, cho đến khi phụ yêu xoay người, quay đầu, vừa chớp mắt đã nhìn sang hướng nàng, nàng ta dừng bước, những con sóng nhỏ trong đầm dưới chân trở nên tĩnh lặng.

"Ngươi là ai?"

Lại là câu hỏi này, phụ yêu này, quả nhiên đầu óc không rõ ràng lắm, chuyện gì cũng không nhớ rõ.

"Nàng không nhớ ta ư?" Kỷ Vân Hòa nói "Ta là Trữ Nhược Sơ."

Phụ yêu toàn thân đờ ra, dưới chân không nhịn được khe khẽ lùi một bước. Mặt nước lần nữa bị khuấy đảo, dường như khuấy đảo cả ánh mắt của chính mình.

Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa, chau mày, như muốn nhìn xuyên qua nàng. Nhưng nàng ta soi xét như thế nào, đến cuối cùng vẫn là run môi hỏi: "Vì sao đến bây giờ chàng mới đến tìm ta?"

Không hề có một chút chất vấn, nghi ngờ cũng không hề tra xét kĩ càng, phụ yêu liền hoàn toàn tin tưởng nàng.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy, cho dù nàng không quấn ngực, không vấn tóc, không áp trầm thanh âm đến tìm nàng ta thì nàng ta vẫn như cũ tin nàng là Trữ Nhược Sơ.

Nàng không tìm ra nguyên nhân vì sao lại như vậy.

Hoặc giả ngay từ lúc thành hình, nàng ta đã là một phụ yêu tâm tri không toàn vẹn. Cũng có thể là nàng ta đã chờ đợi quá lâu, hồ đồ rồi. Hoặc là… đợi Trữ Nhược Sơ là một nhiệm vụ mà nàng cần phải hoàn thành.

Giống như nàng và Trường Ý phải ra ngoài, nàng ta cũng vậy. Nàng ta vì thù niệm của thanh vũ loan điểu mà sinh ra, cần phải hóa giải thù niệm này mới có thể giải thoát. Cho nên dù là ai, nàng ta cũng cho rằng đó là Trữ Nhược Sơ.

Ngoài những lý do này, nàng không nghĩ ra còn có lý do nào khác.

Phụ yêu từng bước từng bước tiến đến bên Kỷ Vân Hòa. Nàng không nghĩ ra nếu là Trữ Nhược Sơ thật thì sẽ phải nói gì lúc này. Cho nên nàng im lặng không nói gì, chỉ là chăm chú nhìn phụ yêu, cũng từng bước tiến gần đến đầm nước.

Hai người tiến gần nhau, phụ yêu không thể ra khỏi đầm nước, nàng cũng không bước vào trong.

Nàng ta lặng lẽ nhìn nàng, trong tròng mắt đỏ kia ngập tràn hình bóng của nàng.

Trong lúc yên tĩnh như thế này, nàng mới cảm nhận được, hóa ra thứ tình cảm hư vô, xa tít mù khơi kia, thực sự có thể khoan ra từ trong đôi mắt.

"Chàng nói rằng chàng sẽ ở bên cạnh ta." Đôi mắt của phụ yêu bắt đầu ươn ướt "Ta đã đợi chàng rất lâu."

Trong lòng Kỷ Vân Hòa nghĩ, nàng ta thật sự là một phụ yêu mít ướt.

Thanh vũ loan điểu được người đời xem là một đại yêu quái, nàng ta chắc chắn sẽ không mít ướt như vậy, cho nên cảm xúc bị vứt bỏ ra đương nhiên là nội tâm nàng ta có những xúc cảm này. Thật là sự mỏng manh hiếm có nha!

"Xin lỗi." Nhìn thấy cảm xúc đều bị tiếng khóc hu hu của nữ tử này chiếm lấn, nàng không nhịn được nói ra hai chữ này.

Nàng nghĩ, nếu như là Trữ Nhược Sơ, đại khái hắn cũng sẽ nói câu này.

Hai chữ này dường như đã chạm đến một cơ quan nào đó.

Phụ yêu vươn tay ra, hai tay ôm lấy Kỷ Vân Hòa. Thân thể của phụ yêu không có độ ấm, lạnh lẽo hệt như đầm nước. Nhưng lời nói của nàng ta lại ngập tràn ấm áp.

"Nhưng ta biết, chàng nhất định sẽ đến."

Nàng ta ôm lấy Kỷ Vân Hòa, thanh âm có tiếng khóc nấc nhưng nghe ra nội tâm vô cùng vui vẻ.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên nghĩ ra thêm một nguyên nhân, phụ yêu này lại có thể dễ dàng tin nàng là Trữ Nhược Sơ là vì... hoặc là có thể nói chính thanh vũ loan điểu, ngay từ lúc bắt đầu, trong mắt nàng ta đã cho rằng, cho dù là bao lâu, dù là năm nào giờ nào thì Trữ Nhược Sơ nhất định vẫn sẽ đến, thế nên nàng ta nhất định phải đợi hắn.

Cho nên ở trong thập phương trận có người bước vào, nàng ta đều tin rằng người đó là Trữ Nhược Sơ. Tin rằng hắn sẽ thực hiện lời hứa, hắn nhất định sẽ đến cho dù là ở hình thái nào.

Trong thập phương trận này, có lẽ trong lúc chờ đợi, nhẫn nhịn trăm năm cô tịch, hoặc là sinh hận hoặc là sinh oán, hoặc là có cả hận lẫn oán đều mãnh liệt đến đáng sợ. Nhưng những cảm xúc này, cuối cùng lại vì một câu nói mà hóa giải tất cả...

"Ta cuối cùng... cũng đợi được chàng rồi."

Tim Kỷ Vân Hòa đột ngột đập nhanh.

Toàn thân phụ yêu khí đen bùng lên, cuối cùng cả oán lẫn hận trăm năm đều đã được giải. Sự trông mong, đợi chờ mong manh cùng với tịch mịch trăm năm…

Khí đen bay lượn, tựa như phượng hoàng đen. Lông vũ phất phơ, bước nhảy động lòng người, phiêu phiêu niểu niểu bay lên trời.

Trong lúc khí đen bay lên, dường như có tiếng ngâm từ xa xa tùy ý truyền đến, giọng hát khàn khàn hòa cùng bước nhảy với khí đen, không nhanh không chậm, du dương mà đến, chậm rãi tan đi.

Điệu múa và khúc ca tuyệt mỹ kết hợp cùng nhau, tựa như tuyệt tác dưới ngòi bút của thần tiên, do trời cao tạo thành. Đây là tác phẩm tuyệt vời nhất mà Kỷ Vân Hòa từng thưởng thức qua.

Giọng ca đã dừng, bước nhảy tiêu tan, trong không trung chỉ còn tiếng khóc xa xa của thanh vũ loan điểu, dần dần…tất cả được biến mất vô hình.

Kỷ Vân Hòa nhìn khoảng trời đất màu vàng vô tận, dường như nhìn rất lâu vẫn chưa hồi hồn, cho đến khi bên tai nghe tiếng nước ầm ầm trầm thấp vang lên, nàng mới giật mình thanh tỉnh.

Vừa xoay đầu, đầm đầy nước sau khi phụ yêu biến mất giống như bị rút cạn nước, ầm ầm ù ù từ từ chìm xuống.

Nàng vẫn chưa biết rõ được tình hình, điều này biết duy nhất chính là mắt trận ở đây, bọn họ cần phải ở đây ra ngoài, nhưng hiện tại mắt trận biến hóa. Mặc dù nàng không biết đây là biến hóa gì nhưng nếu như hiện tại không rời khỏi, e rằng sau này có thể là sẽ không ra khỏi được nữa.

Nàng chạy đi thật nhanh, không phải là chạy vào đầm nước mà là chạy về hướng của Trường Ý.

Nàng không muốn trở thành Trữ Nhược Sơ, khiến cho người khác vừa chờ đợi liền phải đợi cả trăm năm.

Nàng đã từng hứa qua, như vậy thì nhất định phải thực hiện.

Nhưng không để nàng chạy xa, ở đầu nguồn suối, một con cá đuôi to bơi nhanh đến hệt như một mũi tên.

So với đôi chân của nàng, tốc độ của y không biết nhanh hơn biết bao nhiêu.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy như thế lập tức nổi giận: “Ngươi lại có thể tự bơi hả! Vậy mà trước đây còn bắt ta phải cõng đi cõng về!”

Trường Ý vừa bị mắng, oan ức nói: “Nhưng trước đây không phải ở bên dòng suối.”

"Bỏ đi. Bây giờ không có thời gian tính đến chuyện này." Nàng đến bên Trường Ý, hai người đứng đó nhìn nước suối đang chảy vào trong đầm. Tay nàng chỉ về hướng đầm nước nói: "Chúng ta thương lượng một chút."

"Thương lượng chuyện gì?"

"Ngươi xem, trước đây đầm đầy nước, hiện tại nước trong đầm đều do nước suối chảy vào, nước trong đầm đã rút đi, cho nên nước suối mới có thể chảy vào được. Trong thập phương trận này vốn dĩ cái gì cũng không có, theo lý mà nói thì cũng sẽ không có nước. Mà theo ngũ hành, thủy chủ sinh (nước chủ yếu tạo ra sự sống), bây giờ nước rút đi nhanh như vậy, theo ta giải thích, có lẽ là con đường sống đang dần dần bị chặt đứt rồi. Thập phương trận này, rất nhanh liền biến thành tử trận. Nếu như muốn đi ra, chỉ có thể nhảy xuống thôi."

Trường Ý chau mày: "Vậy thì nhảy thôi."

"Nhưng đây là phán đoán của ta, ta có thể đoán sai. Nếu như nhảy xuống, chúng ta có thể bị nhốt lại. Dưới kia là cái gì, chúng ta có thể xảy ra chuyện gì, ta đều không biết."

Trường Ý ngoảnh đầu nhìn nàng "Hai lựa chọn này đều không chắc chắn, nàng muốn cùng ta thương lượng chuyện gì?"

Nàng nghiêm túc nhìn y hỏi: "Ngươi biết chơi tù xì không?"

Trường Ý: "…"

Y trầm mặc một lúc, sau đó thành thật hỏi: "Đó là gì vậy?"

Y nghĩ, trong lúc này nàng đề ra chuyện này, chắc hẳn nó là một pháp thuật hoặc pháp khí nào đó rồi.

"Nào." Kỷ Vân Hòa vươn tay ra.

Y bắt chước nàng vươn tay.

Nàng nói: "Cái này là búa, này là kéo, này là bao." Nàng vừa nói, tay vừa làm động tác minh họa.

Y vô cùng nghiêm túc nhớ lấy.

Nàng nhìn y, tiếp tục giải thích: "Ta đếm một hai ba, ngươi tùy tiện ra một cái. Một, hai, ba!"

Nàng ra bao, y mặc dù có chút mơ hồ nhưng vẫn thành thành thật thật ra búa.

Nàng vươn tay bao lấy nắm tay của y nói: "Ta ra bao có thể bao lấy búa của ngươi, cho nên ta thắng."

Trường Ý có chút khó hiểu.

Tiếng nước vẫn ầm ầm ù ù rút xuống, y chăm chăm nhìn nàng hỏi: "Cho nên?"

"Trong lòng ta vừa quyết định, nếu như ta thắng, chúng ta sẽ nhảy xuống. Nếu như ngươi thắng, chúng ta sẽ ở lại." Nàng bao lấy nắm tay của y, nhếch môi cười "Vậy nên, chúng ta nhảy thôi."

Trường Ý lần nữa khó hiểu, người cá vốn dĩ lãnh đạm, bị ngược đãi đáng sợ như vậy như vẫn không làm suy yếu "đại hải chi hồn" (hồn của biển lớn) vậy mà giờ đây trên mặt vẽ một dấu chấm hỏi to.

"Tùy tiện như vậy ư?"

Quá sai trái rồi… Liên quan đến sinh tử mà…

"Lúc không thể lựa chọn, thì tùy theo ý trời thôi."

Kỷ Vân Hòa nói xong, không thèm để cho Trường Ý có cơ hội cự tuyệt, nàng cúi đầu nhìn y cười, thả cơ thể rơi xuống vực đen, lòng bàn tay nắm lấy nắm tay của y chuyển thành nắm bàn tay y, nắm chặt không buông.

Tay của loài người ấm hơn tay y nhiều. Dường như độ ấm truyền từ bàn tay truyền vào tim y, thậm chí đuôi cá cùng vẩy cá cũng cảm thấy ấm áp.

Tóc bạc bay loạn, mái tóc tựa tơ lụa của y dường như vẫn còn lưu giữ độ ấm trên môi nàng.

Trường Ý ngây ngốc nhìn đôi mắt cong cong đang cười của nàng, mặc nàng kéo đi, nhảy xuống vực sâu.

Y không kháng cự, cũng không cự tuyệt.

Y cảm thấy ngự yêu sư đang cười mà nhảy vào hố đen này so với y càng giống lời mà loài người bọn họ thường gọi là…

Yêu nghiệt.

21. Chương 20: Lựa Chọn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chìm vào trong bóng tối, kim quang của bầu trời càng lúc càng xa.

Lúc Kỷ Vân Hòa hoàn toàn chìm trong đó, trong lòng nàng vẫn không có một chút sợ hãi nào.

Chỉ là so với lúc ngồi trên mặt đất chờ đợi kết quả, nàng càng hi vọng nhiều hơn. Nàng biết bản thân phải làm gì mặc dù đó là một cuộc đấu tranh để chọn lựa, mặc dù rất có thể sẽ sai lầm.

Kỷ Vân Hòa nắm chặt thật chặt tay Trường Ý, trong bóng tối, âm thanh nước trong đầm rút xuống truyền đến càng lúc càng to, đột nhiên, đầm nước lạnh băng nhấn chìm nàng.

Bọn họ cuối cùng cũng chìm xuống trong lòng đầm nước.

Trường Ý từng nói đầm này rất sâu, quả nhiên không sai.

Nàng bịt chặt miệng mũi, nín thở, nương theo sức nước rút mà bơi xuống.

Ngay lúc này, nàng cảm nhận được tay bị ai đó dùng sức nhanh chóng kéo một cái. Sau đó nàng rơi vào một vòng ôm, chiếc ôm ấm áp hơn so với đầm nước lạnh băng này.

Trường Ý ôm lấy nàng.

Nước chính là vương quốc của y.

Y dùng một tay ôm nàng, tay còn lại vuốt nhè nhẹ lên mặt nàng.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên cảm thấy áp lực nước nhất thời giảm đi, đến cả sức nước áp bên tai cũng biến mất. Nàng kinh ngạc, chầm chầm hé miệng, nhất thời phát hiện ra nước không chui vào trong: "Trường Ý." Nàng gọi tên y.

"Ừm."

Nàng nghe thấy giọng y trả lời.

"Thật không ngờ người cá các ngươi còn có pháp thuật lợi hại như thế này nha." Kỷ Vân Hòa nói "Nhưng pháp thuật này với các ngươi hình như không có ích gì nhỉ?"

"Ừ, lần đầu sử dụng."

"Trường Ý, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ta lấy đi bao nhiêu lần đầu tiên của ngươi, ngươi có tỉ mỉ đếm qua không?"

Rời khỏi mảnh đất giam giữ kia, mặc dù vẫn còn ở trong bóng tối nhưng tâm tình của nàng đã thoải mái hơn nhiều, nàng nảy ra vài ý vui đùa. Mà sau khi nàng hỏi như vậy, Trường Ý cư nhiên tưởng thật, trầm mặc rất lâu.

Nghĩ đến cái tính tình của y, nàng cười hỏi: "Ngươi thật sự là đang đếm hả?"

"Vẫn chưa đếm xong…"

Nàng thực sự bị y làm cho vui vẻ, nằm trong vòng ôm của y lắc đầu cười rất lâu, cuối cùng nói: "Ngươi thật sự là một cá đuôi to vừa thành thật vừa nghiêm cẩn a."

"Thành thật và nghiêm cẩn đều nên có mà."

"Phải, chỉ là thật không ngờ kẻ thành thật nghiêm cẩn như ngươi, trong lúc phụ yêu biến mất, ngươi lại hát tặng nàng ta."

Trường Ý lần này thừa nhận, không hề lên tiếng.

"Lời ngươi hát có nghĩa gì vậy?"

Nàng tùy tiện hỏi một câu, y lại thành thật đáp: "Là nhạc của người cá, ca ngợi tự do."

Nghe xong lời này, ý cười trên mặt nàng thu lại một ít, nàng nhìn về khoảng đen vô tận ở trước mặt: "Vậy thì nên hát một chút, Trường Ý, chúng ta cũng sẽ thu được tự do rồi."

Kì thật lúc rơi vào trong nước, nàng liền cảm nhận được, trong nước có chứa sinh cơ, càng chìm sâu càng cảm nhận rõ sinh khí ở bên ngoài, Trường Ý có thể dùng pháp thuật để giữ lấy hô hấp cho nàng, nàng cũng có thể cảm nhận được song mạch trước đây đã biến mất của mình.

Tiếp tục chìm xuống, sẽ thoát ra khỏi thập phương trận, đến lúc đó, nàng có giải dược trong người, rời khỏi ngự yêu cốc, trong khoảng trời đất mênh mông, cũng không cần phải chịu sự trói buộc nữa.

Trùng với cách nghĩ của Kỷ Vân Hòa, ở giữa bóng tối bên dưới kia, thoát ẩn thoát hiện một đạo ánh sáng. Ánh sáng chiếu vào trong mắt nàng và y, cũng chiếu vào người y khiến vẩy toàn thân y phát sáng.

Trong bóng tối, vẩy cá lấp lánh phát ra ánh sáng tựa như những ngôi sao rực rỡ, sóng nước vỗ đến, những đốm sáng chậm rãi tan đi. Nàng có cảm giác rằng bọn họ dường như đang ở trong ngân hà ngoài tầm với tới kia.

"Trường Ý, đợi rời khỏi ngự yêu cốc, ta sẽ đưa ngươi đến biển lớn." Nàng nói "Đợi ngươi về nhà rồi, ta sẽ ngao du thiên hạ, trong lúc ta gần chết, ta sẽ chuyển đến sống bên bờ biển, nếu như có duyên gặp lại, ngươi cũng giống như hôm nay hát tặng ta một bài nhé."

Trường Ý kì thực không hiểu, vì sao ngay lúc này nàng lại nói như vậy, rõ ràng sau khi ra ngoài, trời cao biển rộng, nàng hình như luôn cảm thấy bản thân sẽ phải đối diện với cái chết.

Nhưng y không nhiều lời, chỉ hỏi: "Hát cái gì?"

"Ca ngợi tự do" Nàng nói "Tự do chân chính, cũng có thể chỉ có ngày đó mới có thể thấy được."

"Được. Đến lúc đó, nàng tìm ta."

Không hẹn thời gian, không hẹn địa điểm, Trường Ý đã đáp ứng, Kỷ Vân Hòa biết rằng người cá này nhất định sẽ giữ lời hứa.

Nàng khẽ cười, nhìn về điểm cuối của bóng tối.

Ánh sáng đẩy lùi bóng tối bên cạnh.

Người cá đem ngự yêu sư thoát khỏi mặt nước lạnh băng kia, một bước nhảy vọt ra ngoài. Ánh sáng chiếu rọi, nắng xuân tháng ba ấm áp sưởi ấm toàn thân.

Vừa bước ra từ trong nước, cả người nàng có chút vô lực, nàng nằm trên mặt đất, không ngừng hít thở. Trường Ý bên cạnh này cũng hô hấp dồn dập.

Nàng thở chậm lại, ngẩng đầu, nhìn y, trên mặt xuất hiện nét cười, nhưng nụ cười này có chút gượng gạo.

Không vì chuyện gì khác, chỉ là trong lúc bọn họ thoát ra từ trong nước, xung quanh vây lại thành một đoàn ngự yêu sư.

Biểu tình trên mặt nàng nhất thời trở nên nghiêm túc, trong tim truyền đến sự tuyệt vọng cực lớn, huyết sắc trên mặt nàng trở nên tái đi.

Nơi này, nàng vô cùng quen thuộc.

Là nơi ở của cốc chủ ngự yêu cốc, hậu viện Lệ Phong đường, tuy rằng hậu viện này hiện tại bị phá hoại không ít, lầu các đổ nát, đá vụn rơi đầy trên mặt đất, nhưng nàng đã sống ở đây nhiều năm, tuyệt đối không nhận nhầm. Nàng quay đầu nhìn, mặt nước mà vừa rồi Trường Ý ôm nàng nhảy vọt ra ngoài, cư nhiên lại là hồ sau của Lệ Phong đường.

Hóa ra...hồ nước này, lại là mắt trận của thập phương trận.

Trong lòng nàng chỉ cảm thấy hoang đường.

Nàng ngàn tính vạn tính, lại không tính ra, từ thập phương trận ra ngoài, lại rơi xuống hậu viện này.

“Hộ pháp?”

Trong đoàn ngự yêu sư có người nhận ra nàng, sau đó lại có người hô to “Nàng ta vì sao lại ở cùng người cá kia?”

Có người đang nói khẽ: “Chúng ta tìm cả một ngày, đảo ngược cả trời đất cũng tìm không ra, hóa ra là người đem người cá đi mất, hộ pháp đang muốn làm gì vậy?”

“Trước đây, mọi người trong cốc đang cùng thanh vũ loan điểu khổ đấu, cũng không thấy nàng ta…”

Kỷ Vân Hòa bất động nhưng trong lòng đang suy nghĩ vô vàn thứ.

Xem ra lúc này, thanh vũ loan điểu đã rời khỏi, có lẽ đã qua một khoảng thời gian rồi, mà tình hình của Tuyết Tam Nguyệt vẫn chưa rõ, không thể nghe ngóng được gì.

Sau khi thanh vũ loan điểu rời đi, ngự yêu sư trong cốc phát hiện ra người cá bị giam trong lồng đã biến mất liền chạy ra ngoài tìm. Bởi vì nhiệm vụ này do Thuận Đức công chúa giao xuống, nếu để mất người cá, mọi người trong cốc nhất định sẽ không có kết cục tốt gì.

Nhưng hiện tại, nàng là đại hộ pháp của ngự yêu cốc, lại cùng người cá cùng vọt ra từ hồ sau của Lệ Phong đường.

Muốn phá cục diện này, chỉ có hai phương pháp.

Một là, đánh trọng thương Trường Ý, đem y nhốt lại, để mọi người hiểu rõ, bản thân vì bắt người cá mà không cẩn thận rơi vào thập phương trận, vô cùng gian nan, cuối cùng cũng bắt được y đem ra ngoài.

Hai là, giết ra một con đường máu.

Đối với Kỷ Vân Hòa mà nói, con đường thứ nhất tương đối dễ đi. Nếu như đây là ngày đầu hai người quen biết, nàng nhất định sẽ chọn con đường này.

Nhưng nàng từng nghe y nói chuyện, nghe y hát, được y cứu mạng…

Nếu chỉ còn con đường này, nàng đành bước trên đường này vậy.

Nàng hít sâu một hơi, đứng thẳng người dậy, nước trên người nàng nhỏ xuống đá vụn trên đường đi.

Nàng luôn không nghĩ sẽ làm thế này. Nhưng kẻ nắm trong tay vận mệnh của nàng, giống như sẽ mãi không buông tha cho nàng.

Nàng cầm kiếm, trong chớp mắt, đuôi cá cực to của người cá vừa động, chiếc đuôi quét qua hồ nước. Nước trong hồ bay ra ngoài, bị đuôi cá y vừa vẫy, giọt nước tức thời hóa thành phiến phiến băng nhọn, hướng đến ngự yêu sư xung quanh mà giết đến.

Trường Ý không nói một lời…nhưng lại động thủ trước.

22. Chương 21: Đề Tuyến Mộc Ngẫu (điều Khiển Rối Gỗ)

Người cá đột nhiên động thủ, bọn ngự yêu sư hoảng hốt không kịp phòng thủ, bọn họ trước đó đã cùng loan điểu tranh đấu, cơ thể đã bị thương, mà hiện tại cũng không còn sức lực để phản kháng. Cả đám người hoảng loạn chạy trốn, trong lòng Kỷ Vân Hòa nghĩ chỉ có thể chọn lối thoát bằng con đường máu thôi, nói không chừng thực sự có bảy phần thành công!

Nàng nắm chặt kiếm, nhưng ngay lúc này, từ đằng sau mọi người đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang giết đến, nàng không nhìn thấy người đến, đôi mắt cố gắng đuổi theo hướng đạo bạch quang kia.

Yêu phó của cốc chủ Khanh Thư, nàng ta vừa cùng thanh vũ loan điểu tương đấu bị thương, trên trán có vết sẹo máu, nhưng vết thương này không hề ảnh hưởng đến sát khí nồng đậm của nàng ta.

Tim của Kỷ Vân Hòa dường như đang treo lơ lửng, nàng không phải lo lắng cho Trường Ý không đánh lại Khanh Thư, nàng chỉ là đang nghĩ…nếu như Khanh Thư cư nhiên đã đến, vậy thì Lâm Thương Lan…

Ánh mắt của nàng không tự chủ nhìn về phía chính điện của Lệ Phong đường, trong lúc lơ đảng, Lâm Thương Lan đang ngồi trên xe lăn bước ra. Nàng còn chưa kịp nhìn rõ, đạo bạch quang vừa lóe lên, trên

trán truyền đến sự đau đớn cùng cực vì bị kim châm!

Nhất thời, nàng cả thấy vô cùng khó chịu, xương sọ giống như bị ai đó từ tứ phương tám hướng gõ nát thành từng mảnh vụn.

Sự đau đớn dường như đoạt đi toàn bộ sức lực toàn thân, khiến nàng không còn cách nào chống đỡ cơ thể, kiếm trong tay rơi xuống, nàng ngã nhào xuống đất.

Trong lúc trời đất xoay vòng, nàng chỉ nhìn thấy trùy băng trên trời và trường kiếm va vào nhau, phát ra âm thanh "bang bang".

Sau đó, dường như cả thế giới rơi vào sự im lặng chết chóc.

Nàng không biết bản thân đã rơi vào trong bóng tối bao lâu, giống như cả vạn năm dài đăng đẳng lại giống như thời gian một cơn gió thổi qua, đến lúc nàng cảm nhận được sự tồn tại của tứ chi, là vì có người châm một châm vào đầu ngón tay nàng.

Năm giác quan trong giây lát được tìm về.

Kỷ Vân Hòa mở mắt, cả người mềm oặt không có cách nào cử động, nhưng đôi mắt lại chuyển động đánh giá xung quanh.

Nàng quay về rồi.

Quay về căn phòng vô cùng quen thuộc, đây là căn phòng nàng ở trong ngự yêu cốc, tiểu viện của nàng, nhà giam của nàng.

Tuy nhiên, căn phòng này trước đây vừa trải qua một trận đại loạn nên bây giờ có chút hư hỏng, nhưng lồng giam vẫn y nguyên, vô cùng kiên cố.

Lúc này, trong phòng nàng vẫn còn có một kẻ khác, hồ yêu Khanh Thư lặng lẽ ngồi bên giường nàng, dùng ngân châm, châm vào tất cả đầu ngón tay của nàng, những ngón tay giống như đã chết đi, lần nữa cử động trở lại.

Nàng muốn ngồi dậy nhưng chỉ cần dùng sức, trên trán lại truyền đến cơn đau, sau đó truyền ra toàn thân, nàng cảm thấy mỗi đoạn gân cốt đều đau đến run rẩy.

"Ấn hồn châm chưa giải, tùy ý động loạn, ngươi biết hậu quả không?" Khanh Thư đạm mạc nói.

Ấn hồn châm, là thủ pháp của Lâm Thương Lan, một châm định hồn người, có thể khiến cho năm giác

quan biến mất, cả người trở thành xác chết.

Khanh Thư vừa dùng ngân châm từng chút từng chút một châm lên các huyệt vị trên người nàng, vừa nói: "Cốc chủ vẫn không muốn giết ngươi."

Kỷ Vân Hòa nghe xong, chỉ muốn cười lạnh.

Đúng vậy, ngự yêu cốc này, giam giữ tự do của con người, khiến cho người ta đến quyền lợi chọn lựa cái chết cũng không có.

Nàng chống người, mở miệng hỏi: "Người cá đâu?" Chỉ là vừa nói xong ba chữ này, toàn thân khí lực đều tiêu biến.

Khanh Thư trừng mắt nhìn nàng: "Phải làm lại từ đầu rồi."

Cho dù là thương thế trên người y rất nhanh khỏi nhưng cuối cùng vẫn là đang bị thương, chưa thể một mình chống trả… nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng phải, mặc dù nàng và Trường Ý quen biết chưa lâu, nhưng với tính tình của y, nếu như đã xem ai là bạn bè, nhất định sẽ không bỏ rơi bạn mình mà trốn đi.

Trong lúc nàng hôn mê, có thể đã trở thành cơ hội cho Trường Ý rời đi, nhưng y không đi…

Vừa nghĩ như thế, nàng nhắm mắt.

Sau này, bọn họ còn có thể nghĩ ra cách gì để rời khỏi đây…

"Thuốc ngươi lấy trộm trong phòng cốc chủ, ta đã lấy đi rồi." Khanh Thư tiếp tục lãnh đạm nói.

Kỷ Vân Hòa nghe xong lời này liền kinh ngạc, chẳng qua là rất nhanh nàng liền bình tĩnh trở lại. Lúc nàng rời khỏi thập phương trận, rơi xuống hậu viện của Lệ Phong đường, nàng liền nghĩ đến kết cục này, mọi hành động trước khi nàng rơi vào thập phương trận, Lâm Thương Lan không thể nào không biết được.

"Các ngươi muốn làm gì?" Kỷ Vân Hòa không trốn tránh nhìn thẳng Khanh Thư.

Nàng làm ra chuyện này, đã quyết tâm làm thì đã chuẩn bị sẵn việc chịu trách nhiệm với hậu quả tệ nhất, hoặc sống hoặc chết, sự trừng phạt đáng sợ thế nào, nàng đều biết cả.

Khanh Thư nghe xong chỉ cười lạnh mỉa mai nàng: "Chỉ là một số thuốc trị thương hàn như là thuốc giữ ấm, nếu ngươi cần thì cứ lấy, cốc chủ khoan dung, sẽ không vì chuyện này mà trừng phạt ngươi." Khanh Thư châm kim xuống, cả gương mặt và ánh mắt của nàng ta đều có chút khinh thường "Ta giúp ngươi lấy ra, đặt ở trên bàn ngươi."

Thuốc giữ ấm…

Lâm Thương Lan sớm biết ý nghĩ trong lòng nàng, cho nên trong phòng giấu loại thuốc này, chờ đợi một ngày nàng tự nhảy vào cái bẫy này.

Lão giẫm vào tự do và tôn nghiêm của nàng mà nói, ta khoan dung, sẽ không vì chuyện này mà trừng phạt ngươi.

Cũng giống như kẻ bề trên nói với nàng rằng, ngươi xem đi, con kiến hôi đáng thương nhà ngươi, nỗ lực vô ích, lấy tay của bọ ngựa làm xe (ý chỉ là không biết tự lượng sức).

Kỷ Vân Hoa thu tay về, ngón tay chậm rãi nắm chặt thành quyền.

Khanh Thư không thèm để ý đến thần sắc của nàng, chỉ lãnh đạm rút lấy cây kim từ trên trán nàng ra. Cả cơ thể của Kỷ Vân Hòa lập tức nhẹ nhõm, tứ chi lần nữa quay về sự kiểm soát của chính mình.

Bọn họ đều là như vậy, một châm có thể định hồn nàng, khiến nàng không thể cử động, một tay vươn ra liền có thể rút bỏ cây châm này ra. Dường như không một thời khắc nào mà họ không nói với nàng rằng nàng chỉ là con rối trong tay họ, họ muốn nàng sống nàng phải sống, muốn nàng chết nàng phải chết.

Muốn điều khiển nàng, chỉ đơn giản như vậy.

"Kỷ Vân Hòa, trong lòng ngươi nghĩ gì, chủ nhân không quan tâm, nhưng những gì ngươi nghĩ chỉ có thể để trong lòng, trong đầu ngươi. Còn nếu ngươi muốn thực hiện, chỉ có thể là những chuyện do chủ nhân muốn ngươi thực hiện mà thôi."

Kỷ Vân Hòa cười lạnh một tiếng.

"Lần này, ngươi muốn trực tiếp động thủ với ngự yêu sư trong cốc, chủ nhân đã khống chế ngươi rồi." Kim trong tay Khanh Thư sáng lóa, châm vào người nàng "Chủ nhân vẫn giữ cho ngươi vị trí hộ pháp, ngươi nên đi cảm ơn đại ân của người đi."

Dường như cả căn phòng đều phủ đầy những sợi dây vô hình, càng ngày càng vây chặt nàng, lần nữa khống chế nàng. Kỷ Vân Hòa nhắm mắt, nàng không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của chính mình.

Nàng tưởng rằng chỉ cần thoát khỏi thập phương trận thì sẽ có được tự do rồi, nhưng nàng không thể ngờ rằng, ở trong thập phương trận, nàng mới thật sự có được tự do ngắn ngủi.

"Khanh Thư đại nhân."

Bên ngoài truyền đến một tiếng gọi khe khẽ.

Khanh Thư thu lại túi ngân châm, chậm rãi đáp lại: "Vào đi."

Ngự yêu sư ở bên ngoài đẩy cửa tiến vào, đi đến bên Khanh Thư, nói vài câu bên tai nàng ta, mắt nàng ta vừa lóe lên, ngoảnh đầu nhìn Kỷ Vân Hòa đang nằm trên giường.

"Kỷ Vân Hòa, chủ nhân truyền ngươi lập tức đến Lệ Phong đường."

Kỷ Vân Hòa xoay người, lưng đối mặt với Khanh Thư và ngự yêu sư, nàng vẫn không mở mắt nói: "Thuộc hạ bị thương trong người, khó lòng tuân lệnh."

Dù sao thì lão già Lâm Thương Lam vẫn muốn nàng phải sống, lão tạm thời không giết nàng, thậm chí vẫn giữ vị trí hộ pháp cho nàng. Hiện tại nàng không lên mặt thì còn đợi đến lúc nào lên mặt đây. Trước mặt bị họ tính kế cũng tính kế rồi, trào phúng cũng đã trào phúng rồi, chẳng lẽ bây giờ muốn nằm cũng không được nằm hay sao?

Khanh Thư nói: "Người cá mở miệng nói chuyện rồi."

Kỷ Vân Hòa mở to mắt.

Nàng ta tiếp tục nói: "Hắn ta hỏi, 'Tại sao các ngươi lại làm như thế với nàng?' "

Không cần nghi vấn, "nàng" trong miệng người cá là chỉ Kỷ Vân Hòa.

Kỷ Vân Hòa đang nằm trên giường, cả người khó chịu như đang lăn trên bàn đinh.

23. Chương 22: Điện Tiền Kích Biện (trước Điện Bàn Luận)

Thuận Đức công chúa có ba mong muốn, một là từ trong miệng người cá thốt ra tiếng người, hai là muốn y hóa đuôi thành chân, ba là muốn y một là chung tâm không phản nghịch.

Mà giờ, nguyện vọng đầu tiên của Thuận Đức công chúa đã được thực hiện rồi.

Là Kỷ Vân Hòa giúp nàng ta thực hiện. Mặc dù ngay lúc tỉ thí bắt đầu, nàng quyết định sẽ làm, nhưng trong lòng cũng không nắm chắc việc có thể khiến người cá nói chuyện trước Lâm Hạo Thanh. Nhưng…

Nhưng không phải là bằng phương thức hiện tại.

Kỷ Vân Hòa đi đến Lệ Phong đường, sau khi thanh vũ loan điểu làm loạn, Lệ Phong đường hỏng đi một nửa, trong tương lai sẽ phải tu sửa nhiều. Ánh mặt trời theo lỗ hỏng chiếu vào, ánh nắng bị chiếc ghế dày của cốc chủ chặn lại ở bên ngoài một thước. Lâm Thương Lan ngồi ở nơi râm mát, bởi vì dưới ánh sáng mặt trời, ánh mắt của lão càng thêm âm hiểm, hung ác, nếp nhăn trên mặt càng giống những cái rãnh sâu ở đồi núi vậy.

Khanh Thư đứng phía sau lão, trông như đang ẩn nấp sau người lão. Lâm Hạo Thanh đứng ở góc phải đại điện, hắn đứng dưới ánh mặt trời, liếc mắt một cái liền trông thấy dáng đứng thon dài tựa ngọc, dung mạo trầm tĩnh, dường như vẫn là đại ca ca ôn nhu mà Kỷ Vân Hòa từng quen biết.

Những ngự yêu sư khác đứng ở hai bên đại điện.

Tất cả mọi người đều đang lẳng lặng nhìn nàng từng bước bước đến bên ghế của cốc chủ. Cuối cùng nàng đứng cách Lâm Thương Lan ba thước thì dừng bước: "Cốc chủ vạn phúc." Nàng quỳ xuống đất hành lễ, hệt như ngày thường.

Lâm Thương Lan cười cười, nếp nhăn trên mặt nhiều thêm một chút: "Đứng lên đi. Con hiện tại là công thần của ngự yêu cốc ta."

"Tạ cốc chủ." Nàng đứng dậy, như cũ đứng ở trung tâm đại điện.

Lâm Thương Lan tiếp tục nói: "Thanh vũ loan điểu đại náo ngự yêu cốc, đem Tuyết Tam Nguyệt đi, nhiều ngự yêu sư thương vong, hoặc mất tích…khụ khụ" Lão ho hai tiếng, giống như vô cùng đau lòng, "…Triều đình phẫn nộ, đã lệnh cho đại quốc sư truy bắt Tuyết Tam Nguyệt và thanh vũ loan điểu."

Kỷ Vân Hòa nghe xong, trên mặt không có bất kì biểu tình gì, nhưng trong lòng lại vì Tuyết Tam Nguyệt mà thở phào một hơi.

Vẫn còn truy nã, có nghĩa là vẫn chưa bắt được.

Thật may, trong khoảng thời gian ngắn này, Tuyết Tam Nguyệt xem như là được tự do, vẫn còn an toàn.

Một trận hỗn loạn này, nếu như có thể đổi lấy tự do của một người, cũng xem như là có chút đáng giá.

"Triều đình vốn dĩ sẽ trừng phạt ngự yêu cốc ta, nhưng may mà có con…" Lâm Thương Lan chỉ về phía nàng "Con đã hoàn thành được nguyện vọng đầu tiên của Thuận Đức công chúa, công chúa rất vui vẻ, vì thế mà cầu tình hoàng thượng khai ân, không trách chúng ta. Vân Hòa, con lập được đại công rồi."

Ngự yêu cốc vô năng, để thanh vũ loan điểu trốn thoát là quốc sự, Thuận Đức công chúa muốn người cá nói chuyện là chuyện tư, nay lại vì chuyện tư mà biến quốc sự… Trong lòng Kỷ Vân Hòa cười lạnh, chỉ có thể nói tiểu hoàng đế này vô năng, bị người ta nắm trong tay mà nắn.

Vị tỉ tỉ này của hoàng đế, thực quyền đã che cả trời cao rồi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt nàng một phần cũng không để lộ ra, chỉ cúi đầu nói: "Vân Hòa may mắn."

"Cốc chủ." Bên cạnh có một ngự yêu sư bước ra, hành lễ với Lâm Thương Lan nói "Hộ pháp nay đã khiến cho người cá nói chuyện, đây là vinh hạnh của ngự yêu cốc ta, nhưng thuộc hạ có vài điểm nghi hoặc không hiểu, vẫn mong hộ pháp có thể giải đáp."

Kỷ Vân Hòa khẽ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn ngự yêu sư kia, trong lòng đã tỏ - đây là người của Lâm Hạo Thanh, hắn muốn làm khó nàng a.

Nàng quay đầu lại, tiếp tục cúi đầu, không có bất kì biểu hiện gì.

Lâm Hạo Thanh muốn làm khó nàng, Lâm Thương Lan há sao không biết. Lão ta không cho phép, ai dám làm khó nàng. Lão đã cho phép chính là lão muốn làm khó nàng.

Trong đại điện này, người nàng cần ứng phó không phải là bất kì ai khác, nàng chỉ cần ứng phó mình Lâm Thương Lan mà thôi.

Lão nhìn ngự yêu sư kia, ho khan hai tiếng: "Hỏi đi."

Nàng khẽ thở dài, lão hồ ly này, quả nhiên là không muốn nhìn thấy người ta sống yên.

"Vâng. Thuộc hạ muốn biết, lúc mình cùng thanh vũ loan điểu đại chiến, không hề nhìn thấy hộ pháp, hộ pháp năng lực cao cường, nhưng lại không cùng chúng ta chống lại cường địch, xin hỏi lúc ấy hộ pháp đang xử lý việc gì? Đây là nghi hoặc đầu tiên."

"Ngoài ra, mọi người đều biết người cá vô cùng cứng đầu. Hộ pháp và người cá đồng thời biến mất, rốt cuộc là đã đến nơi đâu, trải qua chuyện gì? Vì sao cuối cùng lại xuất hiện ở hậu viện Lệ Phong đường? Đó là nghi hoặc thứ hai. Còn thứ ba, sau khi hộ pháp và người cá xuất hiện, trong lúc hộ pháp bất tỉnh, người cá liều chết bảo hộ hộ pháp…"

Liều chết bảo hộ…

Con cá ngốc Trường Ý này, có cái gì mà liều chứ…

Trong lòng nàng khẽ động, nhưng cố giấu hết tất cả cảm xúc, không dám bộc lộ ra ngoài, tiếp tục nghe ngự yêu sư kia nói:

"Sau khi bị giam cầm, người cá cũng chỉ nói ra một câu, mà lời nói này lại vô cùng quan tâm đến an nguy của hộ pháp, thuộc hạ muốn biết, rốt cuộc hộ pháp và người cá có quan hệ gì?"

Ngự yêu sư đó ngừng lại một chút, Kỷ Vân Hòa quay đầu, nhìn hắn: "Hỏi xong rồi?"

Ánh mắt nàng lạnh lùng, khiến người vừa hỏi khẽ run rẫy.

Hắn cố gắng trấn định nói: "Vẫn mong hộ pháp giải đáp."

"Lời nghi hoặc này, chẳng qua là nghi ngờ ta. Đoạn thời gian này rốt cuộc đã làm gì, ở đâu ư? Chẳng có gì là không thể nói được."

Kỷ Vân Hòa quét mắt quan sát mọi người "Lúc cùng thanh vũ loan điểu chiến đấu, ta chưa tham chiến là vì sau khi mèo yêu Ly Thù phá vỡ thập phương trận, ta nhìn thấy mặt đất nứt ra, liền xuống địa lao tìm người cá. Sợ rằng người cá chạy thoát, nên trước tiên phải đi kiểm tra. Cùng thanh vũ loan điểu chiến đấu đối với ngự yêu cốc ta mà nói là quan trọng, còn việc bảo đảm người cá không chạy thoát, chẳng lẽ không quan trọng sao? Các vị ở đây cùng thanh vũ loan điểu chiến đấu, là vì bảo vệ danh tiếng của ngự yêu cốc, còn việc bảo vệ người cá lại là nhiệm vụ của ngự yêu cốc ta."

"Mà giờ đây, giữ được chân thanh vũ loan điểu hay không, có thêm ta, khả năng cũng không quá lớn, nhưng giữ lại người cá, chỉ cần mình ta, cũng đủ rồi."

Lời nói của nàng, hữu lực trầm tĩnh, không nhanh không chậm, lời nói rõ ràng, bọn ngự yêu sư trái phải nhìn nhau, cũng không có ai đứng ra phản bác nàng.

"Lúc ta tìm được người cá, lồng giam giữ y đã trũng xuống dưới, đất đá nứt ra, lúc ta đang nghĩ cách xử trí y, thập phương trận lần nữa khởi động, các vị chắc hẳn có ấn tượng."

Mọi người đều gật đầu tán thành.

"Ta và người cá biến mất, là vì thập phương trận lần nữa khởi động, kéo bọn ta vào trong."

Cả điện nhất thời choáng váng.

Ngự yêu sư muốn làm khó nàng lớn tiếng chất vấn: "Thập phương trận đã bị phá, cốc chủ đã dù sức lực tàn dư của trận pháp để đối phó với thanh vũ loan điểu, người làm sao lại bị kéo vào trong?"

"Ta không cần phải gạt ngươi, mắt trận của thập phương trận có mười cái, một cái có thể ở dưới mặt đất lồng giam người cá, một cái khác chính là ở hồ cá của hậu viện Lệ Phong đường. Vì thế mà ta cùng người cá đều đột nhiên xuất hiện ở đó. Ngươi nếu không tin, vậy thì ngươi nói đi, ta tại sao lại đem theo một người cá toàn thân phát sáng, muốn tránh tai mắt của mọi người, còn xuất hiện ở hậu viện Lệ Phong đường

ư? Ta hà tất phải làm như vậy?"

"Cái này..."

"Lại nói, người cá bảo hộ ta, quan tâm đến an nguy của ta, thì không thể sao?"

Kì thực, Kỷ Vân Hòa đi đến bước này, là không muốn lại có người làm khó nàng, nếu không nàng không tìm được cơ hội để tự đề bạt chính mình "lập công" rồi.

Nàng nhìn ngự yêu sư kia, nói:

"Lúc ta dạy người mới, đã nhiều lần nhắc qua, ngự yêu, không phải là thô bạo đánh đập, mà là thu phục. Ngự yêu là phải dùng tâm để ngự tâm, mà nếu tâm thuận, mới thật sự thuần phục. Các vị đừng quên rằng, Thuận Đức công chúa ngoài việc muốn y nói chuyện, muốn y biến đuôi thành đôi chân, còn muốn lòng y vĩnh viễn không phản nghịch."

Nàng khinh miệt nhìn bọn ngự yêu sư trong điện, lúc cần dùng kĩ năng chuyên nghiệp để nói chuyện, bọn họ đều á khẩu, không mở miệng nói.

Nàng tiếp tục hỏi: "Người cá này tính khí ngoan cố, chẳng lẽ các vị đều không biết? Nếu như dùng chút thủ đoạn thông thường liền có thể thu phục được y, Thuận Đức công chúa cần gì đưa y đến ngự yêu cốc của chúng ta? Ta chỉ dùng một ít thủ đoạn mềm mỏng, y liền bị ta thu phục, vì sao không thể? Ta vì ngự yêu, trước mặt y ra diễn một vở kịch, vì vậy mà thành kẻ có tội ư?"

Lời này vừa dứt, cả điện đều im lặng.

Chỉ là những lời nàng nói, nửa thật nửa giả, thật thật hư hư, ai cũng không có cách nào để chất vấn được.

Chỉ là bên trong lời nàng nói có một lỗ hổng, chính là nàng đến thư phòng của Lâm Thương Lan lấy thuốc.

Nhưng trước đó Khanh Thư cũng đã thay Lâm Thương Lan nói rồi, đó đều là thuốc giữ ấm, cốc chủ sẽ không vì chút chuyện này mà phạt nàng. Khanh Thư cũng nói, cốc chủ không muốn nàng chết, vẫn muốn giữ vị trí hộ pháp cho nàng.

Vì vậy, nàng ở trước mặt Lâm Thương Lan quang minh chính đại nói dối, lão cũng sẽ không bóc trần nàng.

Lão muốn làm khó nàng, chỉ là muốn đứa con trai bẩm sinh ôn hậu kia nhìn xem, Kỷ Vân Hòa gian xảo này làm sao có thể an nhiên vượt qua màn làm khó này. Lão muốn nói cho con mình biết, thủ đoạn này của hắn, quá mức đơn giản rồi. Lão là mượn nàng để giáo dục con mình, để hắn biết, muốn hại một người, không thể bài bố đơn giản như vậy.

Lão hồ ly này luôn như vậy, xem nàng làm "giáo trình sống" để giảng dạy.

Nàng liếc nhìn Lâm Hạo Thanh một cái, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt hắn trầm nghi, đôi tay bên người nắm chặt thành quyền.

Chuyện đã đến nước này, nàng đối với cảnh tượng này không còn cảm giác gì, đã nhiều năm như vậy, cho dù nàng không muốn nghĩ đến, nàng đều đã làm quen với việc bị người khác thù hận.

Chỉ là, Lâm Thương Lan dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người mà lợi dụng nàng. Mà hôm nay, nàng cũng lợi dùng loại "ánh nhìn trừng trừng này", đưa ra yêu cầu của chính mình.

"Cốc chủ, trong thập phương trận, thuộc hạ đã nghĩ ra biện pháp, sau khi rời khỏi thập phương trận, có thể thuần phục người cá càng ôn thuận hơn, thỏa mãn nguyện vọng của Thuận Đức công chúa."

"Ồ?" Lâm Thương Lan chăm chú nhìn nàng "Biện pháp ngươi nghĩ ra là gì?"

"Thuộc hạ cho rằng, người cá này tính tình cường ngạnh, vì vậy nên dùng kế ôn hòa. Đã có sẵn phương hướng rồi, mà nay thuộc hạ đã lấy được sự tín nhiệm của người cá, vẫn mong cốc chủ đồng ý, về sau, trong lúc thuộc hạ giao tiếp cùng người cá, hạ lệnh cho mọi người rời khỏi và ngừng hành vi trừng phạt y."

Kỷ Vân Hòa nhìn Lâm Thương Lan, trên mặt là thần sắc lạnh băng, dường như tất cả thật sự đều dùng toàn lực ứng phó, muốn thuần phục người cá, muốn giành được vị trí cốc chủ.

Đưa ra yêu cầu này, có thể là lão sẽ suy đoán rất nhiều đối với tâm tư của nàng, lão sẽ cảm thấy, Kỷ Vân Hòa này thật sự muốn thắng trong cuộc tỉ thí giành vị trí cốc chủ rồi. Hoặc là lão nghĩ, Kỷ Vân Hòa này, sau lưng không biết đang tính toán gì, mượn cuộc thi lần này, muốn phản kháng gì đó.

Nhưng lão vĩnh viễn không ngờ đến, nàng chỉ đơn thuần là không muốn người cá ngốc kia lần nữa phải chịu đòn bị đánh thôi.

Nàng không muốn y phải chịu đày đọa, càng không muốn lần nữa nhìn thấy bộ dạng suy yếu của y.

Trong lòng nàng luôn cho rằng, người cá như Trường Ý, vốn dĩ phải được trời cao đối đãi ôn nhu nhất.

Mà suy nghĩ đơn thuần này, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong não Lâm Thương Lan rồi.

Ánh mắt của lão cùng nàng giao nhau giữa đại điện trong thời gian ngắn, rất nhanh, lão liền đưa ra quyết định, bởi vì lão hồ ly này luôn cho rằng bản thân có thể tính kế được người trước mặt mình.

Lão ho khan hai tiếng "Đương nhiên rồi, tuy rằng nói con cùng Hạo Thanh đang tỉ thí, nhưng với tấm lòng

của ngự yêu cốc ta vẫn luôn vì hoàng gia mà hành sự, ai có thể thực hiện nguyện vọng của Thuận Đức công chúa, ai có phương thức nào để hoàn thành mong muốn nàu, lão phu đều sẽ ủng hộ."

Khóe miệng của nàng khẽ nhếch.

Dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người, Lâm Thương Lan buộc phải lựa chọn như thế. Bởi vì triều đình khống chế ngự yêu cốc, không thể chỉ vì uy phong của đại quốc sư mà có thể bình viễn được thiên hạ, trong ngự yêu cốc, nhất định là có tai mắt của triều đình, vì vậy nên lão hành sự không thể vô duyên vô cớ được.

Lời nàng nói ở đại điện hôm nay cũng không chỉ đơn giản là nói cho mọi người ở đây nghe, mà vẫn còn đôi tay khác, đôi mắt khác đang nhìn nàng, nhìn cả ngự yêu cốc.

Trong nháy mắt, nàng thật sự cảm thấy rất vui vẻ, sau này, nàng có thể danh chính ngôn thuận mà ngăn cản mọi sự đày đọa Trường Ý.

Mà người khác nhìn nụ cười của nàng nghĩ thế nào, nàng chẳng thèm quan tâm.

"Nhưng mà." Lâm Thương Lan lần nữa mở miệng "Vân Hòa vừa tỉnh lại, việc dưỡng thương vẫn vô cùng quan trọng, các con đều là con ta, không thể hành hạ thân thể mệt mỏi được."

Nàng hiểu ý đồ trong lời nói kia của lão, cuối cùng ôm quyền nói vâng.

Lão khoát khoát tay, "Đã vậy, các ngươi đều lui xuống đi."

Bọn ngự yêu sư hành lễ, sau đó tự mình giải tán. Kỷ Vân Hòa và Lâm Hạo Thanh đi sau dòng người, hai người không hề chào hỏi, chỉ là trong lúc lướt qua vai nhau, hắn nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái.

"Trận thứ nhất, nàng thắng rồi."

Kỷ Vân Hòa nhìn hắn, giống như lúc bình thường, lẳng lặng nhìn hắn rời đi.

Tất cả mọi người đều rời đi rồi, nàng mới từng bước rời khỏi đại điện.

Bên ngoài đại điện đổ nát, ánh mặt trời chiếu vào khiến nàng cúi đầu, phơi nắng một chút lại tiếp tục cất bước rời đi.

Nàng thích phơi nắng, bởi vì đây là thời điểm duy nhất nàng cảm nhận được "quang minh" (hiểu theo nghĩa ánh sáng, hoặc là quang minh chính đại) trong ngự yêu cốc này, trong những mưu kế âm mưu quỷ quyệt.

24. Chương 23: Khai Đuôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trời tối, Kỷ Vân Hòa dự định sẽ đi thăm Trường Ý một chút. Mà nàng vừa ra khỏi tiểu viện, ngoài cửa đã có hai ngự yêu sư cản nàng lại: "Hộ pháp, cốc chủ muốn mấy ngày nay người nghỉ ngơi thật tốt nên hi vọng người đừng phụ tâm ý này của cốc chủ."

"Ở trong phòng nằm đến mệt rồi, ta muốn ra ngoài đi dạo cũng xem như là nghỉ ngơi rồi." Nàng gạt tay một người ra, rảo bước về phía trước, hai người kia lại tiến lên một bước, đem nàng ngăn lại.

"Hộ pháp, ý của cốc chủ là, muốn người ở trong nhà nghỉ ngơi là được rồi."

Nàng chuyển mắt liếc hai người một cái, trong lòng cười lạnh, chỉ nói lão hồ ly Lâm Thương Lan lòng dạ hẹp hòi, lão ta chắc hẳn ghi hận với yêu cầu của nàng hôm nay trước đại điện, cho nên phái người đến quản thúc nàng, buộc nàng ở trong phòng.

"Vậy theo ý của cốc chủ, ta nên nghỉ ngơi bao lâu?"

"Ý của cốc chủ, ta không dám tự mình liệu đoán."

Miệng cũng thật kín a.

Kỷ Vân Hòa gật gật đầu: "Được." Nàng xoay người, quay về tiểu viện, cũng không đóng cửa, khiến cho cánh cửa viện mở ra, có thể nhìn thẳng vào trong phòng, bước vào phòng cũng không đóng cửa lại, ở trong phòng nàng lật ngược chiếc rương tìm đồ đạc.

Hai người kia đứng bên ngoài cửa đưa mắt nhìn nhau, có vài phần khó hiểu nhưng cũng không dám nhiều lời.

Qua được một khắc, nàng ôm bàn trà cùng một bộ ấm trà ra ngoài. Nàng cũng không vì bị giam giữ mà nổi giận, đem bàn trà đặt trên chiếc bàn đá, xoay người gọi hai người đang đứng ở cửa viện: "Ta ngồi trong phòng cũng buồn, các ngươi đứng đây cũng đã mệt, lại đây cùng ta uống trà đi, trò chuyện một chút."

Nàng nói xong liền bấm tay tạo một pháp quyết, thắp lên mấy nén hương, hương thơm từ từ bốc lên, tản vào trong gió, rất nhanh liền truyền đến mũi hai người kia.

Hai người vẫn không hiểu nhìn nhau, lập tức lắc đầu: "Hảo ý của hộ pháp thuộc hạ xin nhận. Nhưng bọn ta vẫn nên đứng đây canh giữ, không để người khác làm phiền hộ pháp thanh tịnh."

"Cũng được." Nàng không miễn cưỡng họ, tự mình ngồi xuống, bên cạnh nước bắt đầu sôi, nàng thật sự bỏ trà vào đun, trông vô cùng nhàn hạ.

Hai người trông thấy nàng như vậy, thật sự cho rằng hộ pháp này hệt như lời mọi người nói, tính cách tùy tiện, họ đứng ngoài cửa cũng không nói thêm lời nào.

Ánh trăng mông lung, đêm tối trong ngự yêu cốc rất yên tĩnh đến cả tiếng côn trùng cũng rất nhỏ.

Kỷ Vân Hòa lặng lẽ thưởng nguyệt ngắm sao, cả tiểu viện, dường như chỉ còn lại âm thanh của cốc và chén nhỏ chạm nhau, hương thơm nhàn nhạt mất dần, sương khói cũng tan đi. Nàng lười nhác vặn người, đứng dậy lần nữa bước ra ngoài cửa, lần này, đã không còn ai vươn tay chặn nàng.

Nàng ra khỏi tiểu viện, ngoảnh đầu nhìn hai kẻ đang nhắm mắt dựa tường ngủ, bọn họ đã ngủ rất sâu, có một người còn ngáy to.

"Mời các ngươi uống trà tỉnh thần thì không uống, quả nhiên là ngủ luôn rồi." Nàng nói xong lại lười biếng vặn người "Ngủ một tiếng đồng hồ cũng tốt, các ngươi cũng mệt rồi, ta đi lát sẽ về ngay a."

Nàng khoát khoát tay, như cũ không khóa cửa, nghiêng nghiêng ngả ngả rời đi.

Xuyên qua biển hoa của ngự yêu cốc, lúc này, so với trước khi ngự yêu cốc có trận chiến kia, biển hoa đã bị hư hỏng rất nhiều, trên mặt đất rạn nứt phủ đầy những cánh hoa tàn, không còn hương hoa ngào ngạt, và cũng không còn ai đi đến đây trong đêm khuya nữa.

Nàng thở dài, hương hoa trong biển hoa của ngự yêu cốc này, có tác dụng tịnh tâm an thần, nếu luyện chế thêm, sẽ có thể tạo ra thuốc mị hồn.

Chỉ là có chút tiếc nuối, chứ trước đây nàng chưa từng luyện hương, mà nay biển hoa đã lụi tàn, đợi chúng lần nữa sinh trưởng như trước kia, không biết phải đợi đến năm nào. Loại hương thơm an thần này ngửi ít đi vẫn tốt hơn, hôm nay nếu không vì muốn đi thăm Trường Ý, nàng cũng sẽ không đến đây rồi.

Nàng không dừng lại lâu trên khoảng đất hoang kia, đi thẳng theo hướng ngục giam mới giam giữ Trường Ý.

Trên đường đi, nàng không gặp một ngự yêu sư nào, lúc nãy nàng còn nghĩ phải trốn bọn họ một chút vẫn tốt hơn, nhưng nàng thong thả đi từ đầu đến giờ, càng đi càng cảm thấy lạ, người cá đối với ngự yêu cốc vô cùng quan trọng, lần trước y đã đào thoát một lần, Lâm Thương Lan làm sao có thể không để ai giám sát y chứ?

Bước nhanh đến ngục giam giam giữ người cá, sự kì lạ trong lòng này liền biến thành hoang mang cùng khẩn trương, kết hợp với hành động giam giữ nàng của Lâm Thương Lan, trong lòng nàng từ từ đoán ra. Mặc dù trong lòng nàng không quá tin tưởng với suy đoán này nhưng không hoàn toàn phủ nhận nó.

Ở ngoài địa lao vẫn như cũ không có ngự yêu sư nào, nàng vội bước vào trong ngục giam. Trong ngục, ánh lửa trên bức tường đá lay động, tiếng bước chân của nàng vang vọng lại trong địa lao trống rỗng, nàng bước xuống bên dưới địa lao, ngục trong phủ đầy phù vàng, nhiều phù vàng như vậy, giống như muốn để yêu lực của yêu quái áp chế toàn bộ vậy.

Ở trong ngục giam ẩm ướt, có hai người đang đứng đó.

Người cầm đao là Lâm Hạo Thanh, còn người bị ghim trên tường, máu tươi rơi đầy trên đất là Trường Ý.

Lưỡi dao trên tay Lâm Hạo Thanh phát ra hàn quang, máu tươi sền sệt theo lưỡi đao nhỏ xuống, từng giọt từng giọt, rơi xuống nền đất.

Đôi tay cùng cổ của Trường Ý bị gang thép cố định trên tường, da thịt toàn thân y trắng bệch, mái tóc bạc rủ xuống che khuất gương mặt y, mà chiếc đuôi cá cực to của y…đã không thấy đâu.

Đuôi cá của y từ từ tách ra, thật chậm, thật chậm, hóa thành hình dạng của chân người.

Kỷ Vân Hòa đứng ở bên ngoài, chỉ cảm thấy trong thân thể mình, độ ấm của máu trong khoảnh khắc này mà biến mất, hàn ý của người trước mặt hướng đến vai nàng, từng chút từng chút công kích xuyên qua cột sống của nàng, bò lên trên đầu, lập tức cả đại não đều lạnh cóng.

Cả mặt nàng như mất đi huyết sắc.

"Trường Ý." Nàng run run khóe môi, không ngừng gọi tên y.

Nhưng không hề có bất kì tiếng đáp lại.

Người cá bị ghim trên tường, dường như đã chết, toàn thân vô lực, lúc trước người cá này chịu biết bao nhiêu đày đọa, vẫn có thể duy trì thần trí thanh tỉnh, mà hiện tại, y giống như mất hết ý thức.

Âm thanh của nàng mặc dù không hô tỉnh Trường Ý nhưng lại khiến cho kẻ đứng trước mặt Trường Ý - Lâm Hạo Thanh quay đầu nhìn nàng.

Hắn dường như không cảm thấy kì quái khi nàng đến đây.

Lâm Hạo Thanh vung đao trên tay, máu tươi sền sệt văng đến dưới chân nàng, có vài giọt rơi trên áo nàng, máu thấm vào trong vải khiến cho áo nàng nở rộ một đóa hoa máu.

"Ngươi đến rồi cũng vô dụng." Hắn lãnh đạm thu đao về "Đuôi người cá này bị ta tách ra, mọi người đều biết cả."

Lâm Hạo Thanh lãnh đạm nói thế.

Hắn không quan tâm vì sao nàng đến, cũng không quan tâm bản thân đang làm gì với người cá, hắn chỉ quan tâm nguyện vọng thứ hai của Thuận Đức công chúa là do hắn thực hiện.

"Trận đầu tiên, coi như ngươi thắng." Câu nói trước đây không lâu của Lâm Hạo Thanh ở Lệ Phong đường, dường như hiện lên trong đầu nàng.

Hóa ra, "coi" trong "coi như ngươi thắng", là ý tứ này.

Hóa ra, hắn cố ý nói câu này, là vì chắn chắn sẽ phải thực hiện nguyện vọng thứ hai của Thuận Đức công chúa.

Lâm Thương Lan giam giữ nàng, là để Lâm Hạo Thanh tách đuôi người cá… Hóa ra phụ tử hai người họ, đã diễn ra một màn kịch hay thế này.

Nhất thời, vô vàn cảm xúc đổ dồn vào trong đầu nàng, khoảnh khắc độ ấm của máu rời đi kia giờ lại quay trở lại, máu nóng xông thẳng lên đầu nàng!

Trong lúc nàng toàn thân lạnh cóng, hắn nhếch môi cười lạnh.

Hắn giống như xem xong kịch, nhìn nàng: "Người cá tách đuôi, là cam tâm tình nguyện, cần phải bổ sung thêm thuốc. Ngươi dùng tình ý để hắn nói chuyện. Ta cũng có thể dùng tình ý của hắn dành cho ngươi, để khiến hắn cắt đuôi thành chân."

Lời nói của Lâm Hạo Thanh rơi vào tai nàng giống như tiếng nổ vang dội, nàng nhìn người cá ở trên tường, nhưng chỉ thấy chiếc đuôi của y chậm rãi hóa thành chân người, những vẩy cái xinh đẹp của y trở nên khô héo rơi trên đất, dường như toàn đất phủ đầy mảnh vụn chết chóc, chiếc đuôi cá tựa như hoa sen kia đã không thấy nữa, chầm chậm biến ngắn, hóa thành năm ngón chân.

Đôi tay bên người nàng, năm ngón chầm chậm xiết chặt thành quyền.

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, dường như quay lại ngày trước, hắn vẫn là một đại ca ca ôn nhu, hắn cất tiếng gọi tên nàng "Vân Hòa." Hắn cười một cái, ánh mắt trở nên âm hiểm ngoan độc, hệt như lão hồ ly ở đại điện kia, giống đến triệt để…

"Ngươi thật là đã đề ra cho ta một chủ ý tốt."

Vừa nghe xong, nàng cắn chặt răng, trên trán xuất hiện gân xanh giật giật, trong mắt xuất hiện tơ máu phẫn nộ nhìn hắn, không thể áp chế được cảm xúc nữa, nàng một cước đá cửa lớn của lồng giam, hai bước tiến vào trong.

Lâm Hạo Thanh quay đầu, chỉ nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên sự lạnh băng mà hắn chưa từng thấy qua.

Không nói một chữ, nàng một quyền đấm lên mặt Lâm Hạo Thanh.

Da thịt bị ma sát phát ra tiếng trầm nặng, hắn không có phòng bị, bị nàng đấm ngả xuống đất, nhổ ra một ngụm, nước bọt hòa lẫn máu tươi, lần nữa nhổ ra hai chiếc răng rơi xuống mặt đất.

Lâm Hạo Thanh vẫn chưa kịp đứng dậy, Kỷ Vân Hòa hệt như dã thú kiếm ăn, xông lên trước, túm lấy cổ áo của hắn không thèm nói lời nào, hai quyền, ba quyền, vô số quyền đấm xuống mặt hắn.

Đau đớn cùng chóng mặt khiến cho Lâm Hạo Thanh thất thần, mà nàng vẫn không thèm quan tâm, dường như muốn đem hắn đang sống sờ sờ đánh đến chết đi, những nấm đấm điên cuồng đều rơi xuống mặt hắn.

Cuối cùng, Lâm Hạo Thanh cũng dùng hết sức lực toàn thân nâng tay, cản lại nấm tay máu thịt mơ hồ của Kỷ Vân Hòa.

Máu tươi nhỏ giọt, đã không phân rõ đâu là máu hắn còn đâu là máu nàng.

"Kỷ Vân Hòa." Lâm Hạo Thanh một mắt đã bị đánh xung huyết, điều này khiến hắn trông giống hệt yêu quái. "Ngươi điên rồi."

Từ ánh mắt của hắn mà nhìn, toàn bộ lồng giam đều là một khoảng màu máu, mà Kỷ Vân Vân, người đã ngồi trên người hắn, túm lấy cổ áo hắn, đang dần dần tách khỏi khoảng màu máu này.

Trong mắt nàng chứa đựng quá nhiều cảm xúc, có thống hận, có phẫn nộ mà còn chất chứa quá nhiều bi thương.

"Ngươi vì sao lại biến thành thế này?" Âm thanh của nàng vạn phần nghẹn ngào, nếu không phải vì trong địa lao quá mức an tịnh, Lâm Hạo Thanh có lẽ sẽ không nghe thấy giọng nàng.

Hắn nằm trên mặt đất, đôi mắt xung huyết nhìn nàng, không có nửa phần trốn tránh, hắn giống như một mộc đầu nhân không biết đau đớn, mà gương mặt mơ hồ kia còn đem lại vài phần ý cười, ánh mắt dường như mất hết ánh sáng, tựa như không có linh hồn, hắn hỏi ngược nàng, âm thành giống như bị cát ma sát qua.

"Thiếu cốc chủ mà mọi người muốn, không phải chính là như vậy sao?"

@葱开开

25. Chương 24: Chuyện Cũ

Lời của Lâm Hạo Thanh khiến cho nấm đấm của Kỷ Vân Hòa không còn cách nào rơi trên mặt hắn lần nữa.

Hắn vì sao lại trở thành như vậy, nàng là người hiểu rõ nhất.

Nhân lúc nàng thất thần, Lâm Hạo Thanh đẩy nàng ra khỏi người mình, hắn lau máu bên khóe môi, đôi mắt xung huyết đỏ tươi liếc nhìn trên tường một cái, lập tức cười ra tiếng:

"Hộ pháp" Hắn xoay người, ngạo mạn nhìn nàng đang ngồi trên đất "Người cá đã tách đuôi xong rồi. Ngươi muốn cùng hắn nói chuyện, thì nói đi."

Hắn che miệng, ho khan hai tiếng, dường như không định tính toán chuyện nàng đánh hắn vừa rồi, tự mình mở cửa bước ra ngoài.

Đối với hắn mà nói, trận thứ hai đã thắng rồi, thế là được. Những thứ khác, hắn không quan tâm.

Hắn chỉ muốn thắng nàng, thắng hộ pháp của ngự yêu cốc, kẻ từ nhỏ đến lớn dường như đều mạnh hơn hắn.

Thắng nàng mới có thể khiến hắn vui vẻ lên.

Sự phẫn nộ của nàng, hắn xem đó là không cam tâm khi thua cuộc, nàng càng phẫn nộ, hắn sẽ càng vui vẻ.

Lâm Hạo Thanh đem theo ý cười rời khỏi địa lao, mà Kỷ Vân Hòa nhìn chăm chăm Trường Ý đang bị ghim trên tường, dường như nhìn rất lâu, nàng mới đứng dậy bước đến chỗ y.

Người cá đã tách đuôi xong rồi.

Y toàn thân lõa thể bị treo trên tường, y đã có đôi chân hệt như của nam nhân bình thường, đã có đặc trưng nam tính của nam giới, chỉ là mất đi chiếc đuôi to xinh đẹp của y, sau này cũng sẽ không mọc lại lần nữa.

Nàng xiết chặt nắm tay, răng cắn chặt, hung hăng đấm vào song sắt bên người.

Lồng giam rung lắc, một tấm phù vàng ở trên nóc bay lượn xuống đất.

Mà khoảng khắc tấm phù vàng rơi xuống, hô hấp của người ở trên tường nặng một chút, phát ra âm thanh khe khẽ, nhưng trong lồng giam yên ắng này, mọi tiếng động đều nghe được rất rõ ràng.

Nàng hít sâu một hơi, đem tất cả cảm xúc kiềm nén lại, đứng thẳng người, bước đến trước mặt Trường Ý.

Mái tóc màu bạc không ngừng rung động, Trường Ý đã tỉnh, y mở to mắt, vẫn là một mảng xanh lam trong vắt mà đơn thuần, sạch sẽ.

"Trường Ý." Nàng gọi y.

Nàng không đem y từ trên tường thả xuống, vì y vừa tách đuôi, bàn chân đứng trên đất, sẽ đau đớn hệt như bị kim châm vậy. Nàng ngẩng đầu nhìn Trường Ý bị ghim trên tường, lẳng lặng nhìn y.

Ánh mắt y cũng nhìn nàng, nhìn nàng thật lâu mới tìm về được ý thức của mình, y mở miệng, nhưng không có sức để lên tiếng.

Tim nàng nhất thời co rút, muốn người cá tách đuôi, điều kiện quan trọng nhất chính là khiến cho người cá cam tâm tình nguyện. Nếu như người cá không nguyện ý, cho dù họn họ có đút y ăn bao nhiên thuốc đi chăng, sẽ khiến đuôi cá y băm nát mà không thể tách đuôi thành công.

Nàng đã đoán ra cách bọn họ khiến y tách đuôi.

"Bọn họ nhất định là đã lừa ngươi rồi." Nàng càng xiết chặt nắm tay hơn, đôi môi khẽ mím lại: "Xin lỗi."

Trường Ý cúi đầu nhìn nàng thật lâu: "Nàng không sao…là tốt rồi." Âm thanh của y quá nhỏ, dường như không nghe thấy, nàng là dựa vào khẩu hình trên môi y mà đoán ra.

Mà câu nói này càng khiến tim nàng như bị ai giẫm lên một cước, vô cùng khó chịu.

Nàng mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói được.

Đối diện với Trường Ý thế này, nàng vốn dĩ không biết phải nói lời an ủi thế nào, hoặc là, y căn bản không cần nàng an ủi.

Y đã làm việc mà y chắc chắn phải làm, hậu quả của việc này, y sớm đã nghĩ rõ ràng rồi…

Làm sao có thể không rõ cơ chứ…

"Trường Ý, ta làm sao xứng được ngươi…đối đãi như vậy."

Trường Ý không đáp, y đã không còn sức để nói chuyện, việc tách đuôi đối với y mà nói, hao phí sức lực vô cùng.

Kỷ Vân Hòa không hỏi nữa, nàng đứng trước mặt y, bàn tay thi triển quyết chú, ngón tay trào ra dòng nước, ngón tay nàng khẽ động một cái, nước trong địa lao chảy xuống, giống như một cơn mưa, tí tách tí tách, khiến cho thân thể trắng bệch của y đều ướt đẫm, cũng dội sạch máu tươi nồng đậm trên mặt đất.

Tiếng nước tí tách, nàng cúi đầu nhìn dòng máu hòa lẫn trong nước chầm chậm chảy ra lối thoái nước của địa lao, dường như muốn xóa tan không khí yên ắng này, nàng mở miệng:

"Lâm Hạo Thanh trước đây không phải vậy." Nàng nói "Lúc ta vừa gặp hắn, tính cách của hắn rất ôn hòa, đối với ta rất tốt, thật sự xem ta như muội muội, ta cũng xem hắn như ca ca vậy. Lúc ấy, hắn nuôi một con cún nhỏ, là do Lâm Thương Lan tặng hắn, hắn đặt tên cho cún nhỏ là Hoa Hoa, bởi vì cún nhỏ thích nhất là đi cắn hoa ở biển hoa, cả ngày chỉ nghịch hoa cùng mật hoa."

Kỷ Vân hòa nói xong, giống như nghĩ đến cảnh tượng kia, đôi môi khẽ cong cong.

"Hắn rất sủng ái Hoa Hoa, sau đó không lâu, Lâm Thương Lan bắt hắn giết cún nhỏ. Hắn không chịu, bị ăn một trận đòn, cũng không chịu. Cuối cùng lão đe dọa hắn nói, hắn không giết cún nhỏ, thì sẽ để ta giết, ta không giết, lão sẽ động tay giết ta."

Giọng nàng bình thản, giống như đang kể chuyện của người khác.

"Lâm Hạo Thanh hu hu khóc lớn, cuối cùng giết Hoa Hoa."

Kỷ Vân Hòa khoát khoát tay, "mưa" trong địa lao lớn hơn một chút "Đó là một đêm mưa có sấm to, lúc hắn ở trong viện giết Hoa Hoa, toàn thân đều ướt đẫm. Nhưng đến lúc con cún chết đi, cũng không cắn hắn… Hắn bệnh nặng một trận, trong lúc hắn bệnh Lâm Thương Lan đem Hoa Hoa đi ninh, cho hắn ăn. Hắn vừa ăn vừa nôn, mà vẫn phải nghe lão mắng hắn vô dụng, chê hắn yếu đuối giống đàn bà."

"Lâm Thương Lan nói, cốc chủ tương lai của ngự yêu cốc, nhất định phải, tâm ngoan thủ lạt (ngoan độc thủ đoạn). Không chỉ phải ăn thịt con chó mình nuôi, mà phải ăn cả người mình nuôi."

Trường Ý nhìn nàng, mặc dù không có hành động phản ứng nào, nhưng đôi mắt y vẫn một mực nhìn nàng, không hề dời đi.

"Lâm Hạo Thanh khỏi bệnh, ta đi thăm hắn, ta hỏi hắn, có p

hải hắn ghét ta rồi, bởi vì ta, hắn mới phải đem cún nhỏ mà hắn yêu thích nhất giết đi. Nhưng Lâm Hạo Thanh nói không có, hắn nói ta không làm gì sai. Hắn nói, việc kia, vẫn khiến hắn tìm được chút an ủi, đó là hắn có thể cứu được ta."

Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu, đôi mắt nhìn vào mắt Trường Ý: "Trường Ý, trước kia Lâm Hạo Thanh rất giống ngươi. Nhưng sau này…"

Sau này phải trách nàng rồi.

"Tình cảm giữa ta và Lâm Hạo Thanh càng lúc càng tốt, bọn ta cùng làm bài tập, ta không hiểu, hắn liền dạy ta, hắn thường khen ta thông minh, Lâm Thương Lan cũng không tiếc lời khen ngợi ta, lão còn nhận ta thành nghĩa nữ, trong mắt mọi người, mối quan hệ của bọn ta rất tốt."

"Nhưng mà ta cũng chỉ là công cụ để huấn luyện Lâm Hạo Thanh mà thôi, giống hệt Hoa Hoa vậy, Hoa Hoa là chó bị hắn ăn, mà ta là người bị hắn ăn."

Ánh mắt nàng chợt lạnh đi: "Lâm Thương Lam bắt ta cùng Lâm Hạo Thanh đi vào một động huyệt thi luyện, trong động huyệt có một cái hang rắn, chuyện hắn sợ rắn, tất cả mọi người đều biết, cho nên lão muốn ta đẩy hắn vào trong."

Nàng nói rất giản lược, nhưng đằng sau vẫn còn chuyện Lâm Thương Lan ép nàng ăn bí dược. Sau khi cún nhỏ Hoa Hoa chết, lão bắt nàng ăn bí dược. Từ đó bắt đầu, mỗi tháng nàng đều đợi lão đưa giải dược, thứ này có thể giúp cơ thể nàng giảm chút đau đớn.

Nàng biến thành con rối gỗ bị lão ta điều khiển.

Lâm Thương Lan muốn nàng đẩy Lâm Hạo Thanh vào trong hang rắn, nàng không đáp ứng, nàng sống không bằng chết cả một tháng, lão nói với nàng rằng, không phải nàng cũng sẽ có người khác làm việc này.

Vì vậy nàng gật đầu.

Nàng đã đáp ứng.

Rất nhanh, Lâm Thương Lan an bài nàng cùng Lâm Hạo Thanh đến hang rắn.

"Lúc đến hang rắn, Lâm Hạo Thanh đứng trước mặt ta, phía sau có một con đường, ta chắn nó lại, hắn sẽ không ra được, mà hắn không nhận ra bản thân phải xử lý tình huống này, hắn chắn trước người ta bảo vệ, còn cố nhịn đi sợ hãi trong lòng nói, không sao đâu, huynh bảo vệ muội, muội mau chạy đi."

Kỷ Vân Hòa nhếch môi: "Ta không chạy, ta và hắn không giống nhau, ta không sợ rắn, ta chắn trước cửa không cử động, là vì ta vẫn đang do dự." Nàng cúi đầu, nhìn lòng bàn tay của mình "Ta vẫn đang nghĩ nếu như chính mình mạo hiểm tự nhảy vào trong, chuyện này sẽ được giải quyết. Nhưng chưa đợi ta hiểu ra, ta ta bị ai đó tấn công, tay ta đặt trên eo hắn, đẩy hắn vào trong hang rắn."

Kỷ Vân Hòa lúc ấy chưa động thủ, là Khanh Thư do Lâm Thương Lan phái đến không đợi được nữa, dùng

hòn đá ném vào tay nàng khiến nàng đẩy hắn vào trong.

Mà linh lực của nàng cùng hắn lúc đó, căn bản không thể phát giác được sự tồn tại của Khanh Thư.

"Ta vừa ngoảnh đầu liền trông thấy yêu quái làm việc cho Lâm Thương Lan, ả ta lạnh lùng trừng mắt với ta, ta vừa quay đầu, đã trông thấy Lâm Hạo Thanh rơi trong hang rắn, ta nhớ rõ đến tận hôm nay, ánh mắt không dám tin tưởng của y, giống hệt như nhìn thấy quỷ vậy."

"Lúc ấy ta mới hiểu rằng, Lâm Thương Lan muốn một người con trai tâm ngoan thủ lạt, hắn một ngày không trở thành như lão mong muốn, chuyện này một ngày sẽ không chấm dứt. Vì vậy, lúc hắn lần nữa vươn tay nhìn ta cầu cứu, ta liền quyết định chọn lựa."

"Ta đứng bên hang rắn, một cước đạp vào bàn tay vươn lên cầu cứu của hắn." Trong mắt nàng có tơ máu, từ từ đỏ lên "Ta nói với hắn, lúc ngươi vừa sinh ra đã phải đảm nhiệm vị trí cốc chủ của ngự yêu cốc, dáng vẻ nhu nhược của ngươi, căn bản không xứng. Ta còn nói, khoảng thời gian này ta ác tâm muốn giết ngươi. Ngươi hãy chết ở nơi này đi."

Nói đến chuyện cũ này, dường như cảm xúc của nàng không giữ được bình tĩnh, nàng trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lên tiếng, giọng nói vô cùng nghẹn ngào.

"Cuối cùng, Lâm Hạo Thanh giống như chết trong hang rắn kia."

"Sau khi hắn được người khác cứu lên, bị trúng độc rắn, không còn là thiếu niên ôn hòa mà lúc đầu gặp gỡ nữa."

Kỷ Vân Hòa không nói nữa, trong địa lao chỉ còn tiếng nước tí tách, tựa như gõ lên lòng người, khiến đầu tim khe khẽ run động, khó lòng bình tĩnh.

"Nhiều năm như vậy, ta luôn cho rằng bản thân đã lựa chọn đúng, chỉ để sau này Lâm Hạo Thanh sẽ không bị Lâm Thương Lan bức ép trừng phạt nữa. Nhưng mà Trường Ý a..." Nàng ngẩng đầu nhìn y.

Y bị ghim trên tường, máu đã được rửa trôi, phần da khô kết cùng vảy cá bị cuống đi hết, nhưng da thịt vẫn trắng bệch đáng sợ.

"Chọn lựa năm đó của ta, sợ rằng đã hại ngươi của ngày hôm nay." Nàng cắn chặt răng "Ta sai rồi...Xin lỗi ngươi, là ta sai rồi."

Địa lao đã yên tĩnh rất lâu, cuối cùng, nàng nghe được giọng nói khàn khàn nhẹ tênh, ôn nhu an ủi.

"Không trách nàng."

Âm thanh người cá tựa như một bàn chải mềm mại, khẽ quét lên đầu tim nàng, quét đi khoảng hoang tịch kia, cũng trấn an mọi cảm xúc khó bình ổn của nàng lại.

26. Chương 25: Xích Vĩ Tiên

Kỷ Vân Hòa ở trong ngục tạo mưa cả đêm cho Trường Ý.

Y đã quá mệt mỏi, lần nữa hôn mê, mà nàng đứng ở đằng xa, một bước cũng không động.

Cho đến buổi sáng ngày thứ hai, ánh mặt trời từ lỗ thông gió ở cầu thang chiếu vào, nàng trông thấy hai gã ngự yêu sư đứng canh trước cửa viện nàng hồng hộc chạy đến.

Nàng không để ý đến sự hoang mang của bọn họ, tự đem Trường Ý ở trên tường đặt xuống đất, cẩn thẩn che chở đặt cơ thể y xuống, để cho y nằm với một tư thế thoải mái nhất, sau đó tự cởi áo ngoài, phủ lên thân dưới lỏa thể của y.

"Hộ pháp làm sao có thể tự quyết đặt người cá xuống đất!"

"Không có lệnh của cốc chủ, hộ pháp làm vậy thật bất ổn! Hộ pháp trước tiên cùng ta gặp cốc chủ đã!"

Từng tiếng kinh hô vẫn theo đuổi nàng hệt như không dứt. Cho đến câu cuối cùng, nàng mới khẽ quay đầu: "Đi gặp cốc chủ thì đi đi, thật ồn ào chết được."

Nàng đưa mắt nhìn Trường Ý dưới đất một cái, linh lực lần nữa khởi động pháp thuật, dùng ngón tay ngưng tự thành nước, bôi lên đôi môi trắng bệch của y. Khóe môi y khẽ hé mở, đem sự ẩm ướt trên môi tiến vào trong.

Nàng đứng dậy, bước ra ngoài lao, cùng hai ngự yêu sư kia đến Lệ Phong đường.

Sau khi thanh vũ loan điểu trốn khỏi, người cá tìm về, chuyện lớn của ngự yêu cốc đều đã qua, nên việc tu sửa Lệ Phong đường đã bắt đầu được tiến hành, bên ngoài điện đã được phủ lên một tầng vải lụa mỏng, che khuất ánh nắng bên ngoài, dưới nắng đầu xuân, bên trong điện nhiệt độ tăng lên, mà thật ra không biết nên nói là ấm áp hay là oi bức nữa.

Kỷ Vân Hòa đi từ ngoài điện đang sửa chữa đập đập gõ gõ vào trong đại điện.

Mà loại âm thanh bình thường này không thể giải thích nỗi không khí bên trong điện, Lâm Thương Lan nhìn nàng chăm chăm, thần sắc nghiêm túc, khóe miệng hơi rũ xuống, biểu thị vị chủ nhân trên kia đang không vui, dưới ánh nhìn của lão, nàng tiếng vào trong, ngoài điện vẫn gõ đập đều đều, giống như đang chiếc dùi đang đục vào chân nàng, nàng bước một bước một tiếng dùi vang lên, càng đi càng cảm thấy tốn

sức.

Nhưng nàng không hề dừng lại, ánh mắt này trầm xuống, nhìn thẳng vào mắt của Lâm Thương Lan, đứng trước mặt lão, như thường hành lễ: "Cốc chủ vạn phúc."

"Khụ..." Lâm Thương Lan ho khan một tiếng nhưng không gọi nàng đứng dậy "Vạn phúc e là không được rồi, con cái đều đã trường thành rồi, đôi cánh cũng cứng cáp rồi, không nghe lời lão già này nữa."

Kỷ Vân Hòa quỳ xuống nhưng không tiếp lời.

Trầm mặc nhìn nàng, lão khoát tay, Lâm Hạo Thanh từ bên cạnh bước ra.

Sau một đêm, vết thương trên mặt hắn vẫn chưa biến mất, mà sưng lên trông càng dữ tợn.

"Phụ thân."

Lâm Thương Lan gật gật đầu, xem như đã nghe, khẽ nâng tay cho Lâm Hạo Thanh đứng lên, sau đó quay đầu tiếp tục hỏi Kỷ Vân Hòa, "Vân Hòa, tối qua, con không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, mà chạy đến địa lao động thủ với Hạo Thanh là vì lí do gì?"

Ánh mắt lão phát ra tia âm lạnh, lão nhìn chằm chằm nàng: "Hạo Thanh hôm qua giúp người cá tách đuôi, thực hiện thêm một nguyện vọng của Thuận Đức công chúa, đó là chuyện vui mừng, con vì ganh ghét nên ra tay đánh người?"

Lâm Thương Lan nói xong, tức đến ho khan, tiếng ho hòa lẫn vào trong tiếng đập gõ bên ngoài, khiến cho lòng nàng có chút phiền muộn.

Nàng nâng mắt nhìn Lâm Thương Lan ở trên đài cùng yêu quái vĩnh viễn đứng sau lưng lão Khanh Thư, lại nhìn sang kẻ trầm mặc không lên tiếng Lâm Hạo Thanh. Trong lòng có chút trào phúng, bọn họ sống biết bao nhiêu mệt mỏi chứ, càng buồn cười là bản thân nàng cư nhiên cũng không thoát khỏi "người một thuyền" (*) này.

(Nguyên văn " " là người chung một đường, dịch cho suông cho mướt í mà =))

"Các con đều là con ta, vốn không nên tương tàn." Lão nói xong, Khanh Thư từ sau lưng lão tiến lên một bước, trong tay cầm một sợi roi màu đỏ ném xuống đất.

Ánh mắt của tất cả những người có mặt đều tập trung vào sợi roi dài màu đỏ đang nằm trên điện.

"Trong cốc qui định, làm bị thương đồng môn, sẽ bị thế nào?"

Khanh Thư đáp: "Cốc chủ, dựa theo qui định trong cốc, mưu hại đồng môn, làm bị thương đồng môn, chịu mười roi Xích Vĩ, giết hại mạng người, bị roi Xích Vĩ đánh đến chết."

Roi Xích Vĩ, trên roi có kim, hệt như lưỡi hổ, một roi quật xuống, cả da lẫn thịt đều bị tróc ra, đánh mạnh xuống, vết thương lộ cả xương trắng.

"Vân Hòa thân làm hộ pháp, phải lấy mình làm gương." Lâm Thương Lan che miệng ho nửa ngày, lấy hơi nói "Hai mươi roi. Hạo Thanh, con đến hành hình."

Lâm Hạo Thanh không có bất kì cảm xúc dao động, bị gọi tên liền xoay người tiến đến nhặt roi Xích Vĩ trên điện lên, bước đến pháp sau lưng Kỷ Vân Hòa. Nàng ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt không gợn chút sóng, nhưng trong đầu nàng đột nhiên nhớ đến rất lâu về trước, trong hang rắn, đôi mắt hắn nhìn nàng, mới là đôi mắt của người sống, đem theo phẫn nộ cùng bi thương, đem theo cảm xúc không thể tin được.

Mà hiện tại, nàng nhìn mắt hắn, ở đại điện này, chỉ nhìn thấy đôi mắt tựa như đầm nước chết.

Nàng rời mắt khỏi hắn.

Mặc cho roi Xích Vĩ "vút" rơi trên người nàng.

Lâm Hạo Thanh nói không sai, hắn biến thành thiếu cốc chủ mà mọi người mong muốn, đúng hơn là hắn biến thành thiếu cốc chủ mà Lâm Thương Lan mong muốn, nên hắn xuống tay không hề lưu tình.

Mỗi một roi rơi xuống lưng này, da thịt liền rách toạc, không quá hai ba roi, sau lưng nàng là một mảng máu thịt mơ hồ. Nhưng nàng không kêu đau, nàng chỉ cảm thấy, đời người không có chuyện gì không thể làm, chỉ là bản thân có dám đảm đương hậu quả hay không. Nàng lựa chọn đi gặp người cá, ẩu đả Lâm Hạo Thanh, cả đêm qua, những việc này đều làm tùy hứng, có chuyện vì kích động, cũng có chuyện đã suy nghĩ thấu đáo.

Tất cả những chuyện đó, đều hướng đến kết quả của bây giờ.

Cho nên nàng chịu được, một tiếng cũng không rên, mắt cũng không chớp.

Hai mươi roi rơi trên người nàng, nàng đem máu muốn nôn ra đều nuốt xuống bụng.

Chịu đánh xong, Lâm Thương Lan nói: "Được rồi, phạt xong rồi, xem như mọi chuyện đã qua, đứng lên đi."

Kỷ Vân Hòa cắn chặt răng, lão khoát khoát tay để nàng một thân đầy máu cùng mọi người rời khỏi.

Những nơi nàng đi qua, máu nhỏ giọt rơi trên mặt đất, nếu là người khác chắc là sợ đến độ kêu người

khiêng đi rồi nhưng mà nàng giống như không có cảm giác gì.

Bọn ngự yêu sư đều đưa mắt nhìn nàng.

Thời gian nàng chịu hình phạt không lâu, nàng vẫn có ý định của riêng mình, biết mình cần làm gì, ví như lần này chọc giận Lâm Thương Lan, thậm chí là ở trên điện dùng thái độ cường ngạnh với lão, đều là quá ít đi.

Nên bọn ngự yêu sư kia đều không biết, hộ pháp này nhìn có vẻ lười nhác, nhưng thật ra lại là một kẻ vô cùng cứng đầu.

"Lâm Hạo Thanh." Ra khỏi đại điện Lệ Phong đường, ánh nắng rọi xuống, Kỷ Vân Hòa hé đôi môi trắng bệch gọi Lâm Hạo Thanh đang đi phía trước không xa một tiếng, giọng nàng rất nhỏ nhưng rõ ràng "Biển hoa, hang rắn, giờ ngọ gặp."

Hắn khẽ ngẩn người, không quay đầu, tựa như không nghe thấy gì, cất bước rời đi.

Nàng cũng không do dự, giống như chưa từng nói qua lời nào, xoay người rời đi.

Nàng quay về phòng, lau đi máu ở sau lưng, đổi bộ quần áo, lại bước ra ngoài.

Lần này không ai ngăn cản nàng nữa, chuyện Lâm Thương Lan muốn Lâm Hạo Thanh tách đuôi người cá đã làm xong, sự "không ngoan" của nàng cũng đã phạt rồi nên bây giờ nàng lên cái thân sống sở chết dở này muốn làm gì cũng được.

Nàng để ý, không để người khác đi theo, đi đến giữa biển hoa.

Biển hoa đã trở nên hoang tàn, xa xa chỉ là một mảng cỏ dại.

Hang rắn vô cùng đáng sợ mà bọn họ nói lúc nhỏ, bây giờ xem ra cũng chỉ là một hang động nhỏ xíu mà thôi.

Khi nàng đến nơi, Lâm Hạo Thanh đã đứng trước cửa tiểu động. Hắn đến một mình, chắp tay đứng trước hang động, nhìn vào con đường tối tăm phía trước, không biết đang nghĩ gì.

"Lâm Hạo Thanh." Kỷ Vân Hòa gọi hắn một tiếng.

Lâm Hạo Thanh cười lạnh: "Thế nào? Trên điện vừa chịu xong đòn roi, còn muốn bị đánh nữa?"

"Chuyện xảy ra nơi này ngươi còn nhớ không?" Nàng không cùng hắn nhiều lời, đưa tay chỉ xuống hang động nhỏ kia, "Ngươi muốn biết chân tướng không?"

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, trên mặt thu lại nét cười lạnh, biểu tình khẽ trầm lại.

27. Chương 26: Đổi Thay

"Nàng nói đi, là chân tướng gì?"

Gió thổi qua biển hoa hoang tàn, cuốn lấy cát vàng bay lên, lướt qua vành tai hai người, để lại tiếng vù vù bên tai.

"Nếu như nàng muốn nói, trước kia ở hang động không phải là nàng đẩy ta xuống, đều là do Lâm Thương Lan ép nàng..." Hắn nói, sau đó cười lạnh "Chuyện đó ta sớm biết rồi."

Nghe Lâm Hạo Thanh nói vậy, thật sự là ngoài ý liệu của Kỷ Vân Hòa nhưng khi tỉ mỉ nghĩ lại, cũng giống như hợp tình hợp lí.

"Vân Hòa, năm đó ta nhu nhược nhưng không hề ngốc." Hắn quay đầu nhìn nàng "Sau khi được người khác cứu từ hang rắn ra, ta thật sự rất hận nàng, nhưng vài ngày sau, ta hiểu rõ tất cả rồi."

Đúng vậy, Lâm Hạo Thanh không ngốc. Nhiều năm như vậy, nhiều chuyện như thế, tác phong hành sự của Lâm Thương Lan, nàng đều rõ vô cùng, hắn chẳng lẽ lại không nhìn ra chuyện gì sao?

"Hộ pháp, không cần tự trách bản thân đâu." Lâm Hạo Thanh biểu tình đạm mạc nhìn nàng "Kẻ khiến ta trở thành như vậy, không phải là ngươi."

Là Lâm Thương Lan.

Là lão khiến cho Kỷ Vân Hòa hiểu rằng nếu như nàng không đẩy Lâm Hạo Thanh xuống, thì sau đó, hắn sẽ phải đối mặt càng nhiều sự phản bội cùng tính kế hơn, cho đến khi hắn thay đổi hệt như ý nguyện của lão.

Lâm Hạo Thanh cũng hiểu được như vậy...

Cho nên hắn cam tâm tình nguyện làm theo những gì mà lão sắp đặt, hắn bước trên con đường biến thành một bộ dạng giống hệt phụ thân của hắn.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy hắn như vậy, bốn mắt nhìn nhau, những lời nàng muốn nói đều tan thành mây khói.

“Nếu như ngươi đều biết cả rồi, vậy thì ta không còn gì để nói với ngươi nữa.” Nàng hé đôi môi trắng bệch, giọng khản đặc nói “Thiếu cốc chủ phải bảo trọng.”

Kỷ Vân Hòa xoay người bước đi, Lâm Hạo Thanh lên tiếng “Đợi đã.”

Nàng chầm chậm xoay đầu.

“Nàng hôm nay tìm ta, chỉ vì chuyện này?”

“Chỉ vì chuyện này.”

Lâm Hạo Thanh khẽ nhếch môi: “Là vì ta tách đuôi người cá, khiến nàng cảm thấy, chuyện năm đó, nàng làm sai rồi, đúng không?”

Kỷ Vân Hòa trầm mặc.

“Nàng muốn thay đổi chuyện gì, phải không?”

Nàng nghe xong, tâm tư khẽ chuyển, xoay người lại đối mặt với Lâm Hạo Thanh: “Thiếu cốc chủ nghĩ thế nào?”

“Nàng hôm nay đến đây, muốn nói với ta một chuyện, mặc dù là ta đã biết rồi. Nhưng theo lễ đáp lại, ta cũng sẽ nói cho nàng biết một chuyện.” Hắn tiến lên hai bước, đứng đối mặt với nàng, hắn cúi người, đôi môi tiến gần đến bên tai nàng, khẽ nói “Ta muốn cùng hộ pháp liên thủ, giết…Lâm Thương Lan.”

Lời nói của hắn rất khẽ, bị gió cuốn đi, tựa như bồ công anh, tan biến giữa không trung, nhưng rơi vào trong lòng nàng lại trở thành từng đợt sóng kinh ngạc dao động.

Ánh mắt nàng vừa động, lông mi khẽ run lên, nhất thời không đáp lời. Cho đến khi hắn đứng thẳng người, lui về sau một bước, nàng nhìn gương mặt bình thản của hắn, trong lòng mới chắc rằng vị thiếu cốc chủ này không phải cùng nàng nói đùa.

Hắn nói thật, hắn muốn giết Lâm Thương Lan.

Hắn muốn giết cha mình.

“Ngươi bắt đầu nghĩ đến chuyện này từ lúc nào?”

“Rất lâu rồi.”

Hắn bình thản nói, giống như đang nói, sắc trời đã âm u rất lâu rồi vậy.

Nhìn Lâm Hạo Thanh của hiện tại, nàng không biết vì sao trong lòng lại thốt lên câu - Lâm Thương Lan đã thành công rồi.

Thành công thay đổi Lâm Hạo Thanh, biến hắn trở thành kẻ dám làm chuyện mà người khác không dám làm.

"Ngươi không sợ ta sẽ đi mật báo ư?" Nàng hỏi hắn "Lâm Thương Lan sẽ không cho phép ngươi có suy nghĩ như vậy, vì ngươi là con trai lão."

Lâm Hạo Thanh cười cười, đối với câu nói của nàng không có ý kiến.

"Ta biết nàng muốn gì." Hắn nhìn vào mắt nàng "Nàng không thích ngự yêu cốc, muốn rời khỏi."

Mắt nàng khẽ động "Ngươi biết chuyện này từ khi nào?"

"Ta trước đây luôn có cảm giác này, mặc dù Lâm Thương Lan ép nàng làm rất nhiều việc, nhưng ta vẫn không thể xác định, bên trong đó có việc nàng tự mình muốn làm hay không. Nhưng lần này…khi thanh vũ loan điểu đại náo ngự yêu cốc, với bổn phận của hộ pháp, không vội vàng nghĩ cách công kích, giam giữ nàng ta lại, mà ngược lại chạy đến nơi người cá kia…"

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, trên mặt là nụ cười đắc ý "Mà ta đã tra những ngự yêu sư mất tích trong ngự yêu cốc qua sau trận chiến với thanh vũ loan điểu. Tuyết Tam Nguyệt bị đem đi, Cù Hiểu Tinh mất tích, mà nàng, lúc ấy cũng muốn chạy trốn đúng không?"

Kỷ Vân Hòa mặc nhận.

"Nhưng đáng tiếc, nàng muốn quá nhiều rồi, nàng muốn đem người cá kia đi." Lâm Hạo Thanh đưa tay, khẽ vén tóc mai bên tai nàng "Lão già kia nhìn nhầm nàng rồi, làm việc do dự, thiếu quyết đoán, tính tình nhỏ mọn, rõ ràng là nàng a. Vân Hòa, nếu như lúc đó không có người cá kia cản trở, nàng đã thoát ra khỏi ngự yêu cốc, tự do khoái hoạt rồi."

Kỷ Vân Hòa đẩy bàn tay đang nghịch tóc mai nàng của hắn ra.

"Vậy nên? Ngươi biết ta muốn gì, ngươi tính sẽ làm sao đây?"

"Ta cho nàng tự do." Lâm Hạo Thanh nói "Nàng cùng ta liên thủ, khi thành đại sự, ta làm chủ của ngự yêu cốc, sẽ cho nàng ra khỏi cốc, cả đời không bị ngự yêu cốc trói buộc lần nữa."

Điều kiện này, với nàng mà nói, là vô cùng cám dỗ. Nhưng mà…

"Ta không thể giết Lâm Thương Lan."

Lâm Hạo Thanh nhíu mày: "Nàng không có lí do để cự tuyệt."

"Chỉ là ngươi không biết lí do này." Kỷ Vân Hòa nói "Ta bị Lâm Thương Lan ép uống thuốc độc, mỗi tháng, lão đều sai Khanh Thư đưa ta một viên giải dược, trước khi ngươi rơi xuống hang rắn, ta đã mỗi tháng đều dựa vào giải dược để sống."

Lâm Hạo Thanh nghe xong, mày nhíu chặt lại. Việc Lâm Thương Lan ép nàng uống thuốc độc, xem ra được giấu rất kĩ, e rằng trừ lão cùng Khanh Thư, cũng không có kẻ thứ tư biết được.

"Cho nên, ta không thể liên thủ cùng ngươi, ta cần Lâm Thương Lan sống, trừ phi…" Nàng nhìn hắn "Ngươi đưa cho ta giải dược. Ta chỉ có điều kiện này."

Gió lần nữa thổi qua hai người, sự trầm mặc lan rộng sau câu nói của nàng.

Qua rất lâu, nàng tiếp: "Thiếu cốc chủ, ân oán giữa ta và Lâm Thương Lan, ta không cần người khác vì ta mà kết. Cho nên ta đưa ra điều kiện, chỉ vò trong lòng ta biết, điều kiện này khó lòng đạt được."

Nàng trầm mặc nhìn Lâm Hạo Thanh tiếp tục nói "Liên quan đến ân oán giữa hai phụ tử ngươi, ta cũng vô năng. Ta chẳng qua chỉ là một con rối, chuyện đến nước này, những việc ta có thể làm chỉ là không trái với lương tâm. Nhưng ngươi yên tâm, ta ghê tởm Lâm Thương Lan không hề thua kém ngươi, chuyện ngươi nói với ta, ta cũng sẽ không nói cho người khác biết. Hôm nay, cáo biệt."

Nàng nói xong, xoay người rời đi.

"Vân Hòa." Lâm Hạo Thanh lần nữa mở miệng gọi nàng, nhưng lần này nàng không ngoảnh đầu lại, chỉ nghe hắn ở phía sau nàng khẽ nói "Nàng tưởng rằng, bị lão thay đổi, chỉ có mình ta sao?"

Hắn dứt lời, nàng khẽ dừng bước, nhưng sau đó tiếp tục rảo bước rời đi.

Ý của Lâm Hạo Thanh, nàng hiểu rõ.

Lâm Hạo Thanh lần đầu nàng gặp không phải hắn của hiện tại, mà Kỷ Vân Hòa lần đầu hắn gặp cũng không phải bộ dáng của nàng bây giờ.

Trong ngự yêu cốc này, nàng và thiếu niên năm xưa kia, đều đã thay đổi rồi.

28. Chương 27: Lạc Cẩm Tang

Kỷ Vân Hòa chầm chậm bước về phòng, vết thương trên lưng bị roi Xích Vĩ đánh lại rách ra, máu làm ướt đẫm cả mảng lưng áo.

Nàng có chút dùng sức mới cởi được áo ra, bản thân đứng trước gương dùng bột thuốc rải lên miệng vết thương. Nhưng việc tự bôi thuốc cho bản thân thật sự rất khó, nàng đã thử mấy lần nhưng bột thuốc vẫn rơi ra ngoài, số bột thuốc rải được trên lưng lại quá ít.

"Ai…"

Kỷ Vân Hòa không thở dài, trong phòng đột nhiên truyền đến âm thanh thở dài của một nữ từ. Nàng khẽ nhíu mày, lập tức xoay người sang góc phòng truyền đến tiếng thở dài kia, nàng không lên tiếng, trở tay ném lọ thuốc sang.

Lọ thuốc bị ném vào không trung nhưng không rơi xuống đất, mà dừng lại ở giữa, tựa như bị ai đó bắt lấy. Chiếc lọ lượn lờ giữa không trung, từ bên kia bay trở lại.

"Tỉ một chút cũng không sợ ta bắt không được sao." Trong phòng lại truyền đến giọng nói của nữ tử, âm sắc vui tươi sống động "Nếu như lọ thuốc rơi vỡ, ta cũng không thể đem cho tỉ lọ thuốc mới đâu."

Nàng nghe xong, nhìn vào gương cười cười, từ đêm qua đến giờ, nụ cười trên mặt nàng lúc này được xem là đem theo mấy phần vui vẻ thật lòng.

"Thả muội đi nhiều năm như vậy, có cái lọ này cũng không bắt được, vậy thì ta phải đánh đòn muội rồi." Kỷ Vân Hòa nói xong, đi đến bên giường.

Mà lọ thuốc kia cũng theo nàng lượn lờ đến bên cạnh giường.

Kỷ Vân Hòa nằm xấp trên giường, đem phần lưng máu thịt nhầy nhụa kia lộ ra: "Nhẹ chút."

Chiếc lọ thuốc hơi thấp, nắp đậy màu đỏ bị lấy ra ném sang một bên. Âm thanh yêu kiều của nữ tử lần nữa truyền đến: "Tỉ còn biết nhẹ chút hả, ta xem tỉ quay về, tự cởi y phục bôi thuốc, giống như hoàn toàn không biết đau mà. Ta còn cho rằng hộ pháp của ta có thể nhịn giỏi hơn so với trước kia đó."

Theo âm thanh trách móc kia, lọ thuốc dịch chuyển đến sau lưng Kỷ Vân Hòa, bột thuốc từng chút một rơi xuống, từ từ phủ lên vết thương trên lưng nàng.

Lúc thuốc tan ra trên vết thương, vẻ mặt nàng lộ ra đau đớn, nàng cắn chặt răng, nhíu chặt mày, tay nắm chặt lại, cơ thịt toàn thân đều căng cứng, mà bột thuốc cũng không vì thế mà được đổ xuống nhau hơn,

từng chút từng chút, rơi xuống trên từng miệng vết thương trên người nàng.

Cho đến khi lọ thuốc đứng thẳng lại, bị thả sang một bên, trán nàng xuất hiện một lớp mồ hôi làm ướt cả gối nằm.

"Xong rồi." Giọng nữ khẽ nói "Thuốc bôi xong rồi, băng gạc để đâu? Tỉ đứng lên, ta giúp tỉ băng bó."

"Ở dưới hộc tủ kia." Giọng nàng khản đặc, khẽ đưa tay chỉ xuống bên dưới tủ sách.

Sau đó cửa tủ sách bị kéo ra. Băng gạc ở bên trong lại "bay" ra ngoài, ở trên người nàng, từng lớp từng lớp quấn vào.

Nàng lườm sau lưng nói "Vẫn còn ẩn thân, phòng ta như phòng trộm hả?"

"Ồ!" Âm thanh kia tức thời có chút giác ngộ, giống như mới nhớ ra chuyện gì "Thường ngày ẩn thân hoạt động cho thuận tiện, ta suýt chút quên mất." Lời vừa dứt, nên giường nàng xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng, một thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi ở đó, trong tay vẫn đang cầm băng gạc chưa băng bó xong.

Thiếu nữ quay đầu cười to, hệt như một mặt trời nhỏ, xua tan đi không ít âm u trong lòng Kỷ Vân Hòa.

Lạc Cẩm Tang, cũng là một ngự yêu sư, chỉ là nàng cùng những ngự yêu sư khác không giống nhau, trong ấn tượng của mọi người, Lạc Cẩm Tang đã là một người chết.

Nàng đã chết vào một ngày lập đông của năm năm trước, ngự yêu cốc bắt được một tuyết yêu bị điên, nàng đi khống chế tuyết yêu, bị tuyết yêu nuốt vào. Tất cả mọi người đều tưởng là nàng đã chết, Kỷ Vân Hòa cũng tưởng như vậy.

Lạc Cẩm Tang tính tình hoạt bát, đơn thuần khả ái, là người vô cùng hiếm có thể duy trì được tính tình thật sự của mình trong ngự yêu cốc này. Nàng không giống với Tuyết Tam Nguyệt, Kỷ Vân Hòa đem bí mật của bản thân chia sẻ với Tuyết Tam Nguyệt, hai người là cùng nhau đón lấy gió mưa, mà đối với Lạc Cẩm Tang, nàng bảo vệ nàng ta giống hệ như bảo vệ muội muội vậy.

Sau khi Lạc Cẩm Tang "chết", nàng đã trải qua một đoạn thời gian dài khó khăn.

Cho đến khi bi thương dần dần tan đi, nàng mới phát hiện…bên cạnh mình bắt đầu phát sinh ra rất nhiều chuyện không thể lí giải được…

Thức ăn trong phòng biến mất không thấy, trong góc phòng truyền đến tiếng kẽo kẹt, cửa phòng không gió không mưa nửa đêm đột nhiên bị đẩy ra…

Nàng cảm thấy bản thân hình như gặp ma rồi.

Đoạn thời gian đó, người có tính tình kiên cường như nàng cũng bị làm đến mất ngủ, ở trong phòng vừa treo bùa vừa thắp hương, mấy lần tìm Tuyết Tam Nguyệt, hai người ngồi giữa phòng, nửa đêm đợi "bắt ma", nhưng không có thu hoạch gì.

Hơn nửa tháng trời, vẫn là Li Thù nhắc nhở, hai người mới biết trong phòng này còn có một khí tức vô hình khác.

Trôi qua một khoảng thời gian dài, Kỷ Vân Hòa cùng Tuyết Tam Nguyệt mới có thể chắc chắn rằng người kia là Lạc Cẩm Tang.

Là sau khi Lạc Cẩm Tang bị tuyết yêu nuốt vào bụng, không chết, tuyết yêu sau khi bị giết, nàng từ trong bụng nó bò ra, nhưng mọi người đều không trông thấy nàng. Nàng cũng không biết làm thế nàng để bản thân hiện thân trước mặt người khác, nói chuyện cũng không ai nghe thấy, thậm chí có lúc còn có thể xuyên tường mà đi, giống như thật sự đã trở thành ma vậy.

Nàng thập phần hoang mang cùng khẩn trương, vì vậy nên chạy về tìm Kỷ Vân Hòa nhưng Kỷ Vân Hòa không nhìn thấy nàng, nàng chỉ có thể ngồi trong phòng, không biết làm gì mà run rẩy, trải qua vài ngày như thế, bụng đói đến không chịu nổi mới bắt đầu trộm thức ăn trong phòng Kỷ Vân Hòa ăn.

Sau cùng, lúc Li Thù nhắc nhở, Kỷ Vân Hòa cùng Tuyết Tam Ngyệt mới bắt đầu nghiên cứu cách "chữa trị" cho Lạc Cẩm Tang.

Cuối cùng vẫn tìm ra chút tâm pháp dạy nàng, mặc dù không có cách khiến nàng biến lại giống hệt như người bình thường, nhưng ít ra vẫn có thể giúp nàng tự khống chế thời gian ẩn thân.

Sau đó, Kỷ Vân Hòa không cho Lạc Cẩm Tang xuất hiện trước mặt người khác, nàng muốn Cẩm Tang rời khỏi ngự yêu cốc, ra bên ngoài thế giới kia, ở bên ngoài du ngoạn. Thuật ẩn thân của nàng khiến nàng trở thành ngự yêu sư duy nhất, không chịu sự không chế của ngự yêu cốc, cũng không chịu sự khống chế của triều đình.

Lạc Cẩm Tang vẫn thường ẩn thân chạy về tìm Kỷ Vân Hòa, cùng nàng nói chuyện bên ngoài, mỗi lần nàng nhìn nàng ta cười, nhìn nàng ta làm loạn, nàng liền cảm thấy đời này vẫn không tệ lắm.

"Cẩm Tang, muội lần này quay về có chút chậm." Đợi Cẩm Tang giúp nàng băng bó xong, nàng xoay người nhìn nàng ta "Đã đến đâu chơi rồi?"

Lạc Cẩm Tang gãi gãi đầu "Tỉ mượn hoa truyền tin cho ta, ta sớm đã nhận được rồi, nhưng… bị Khống Minh hòa thượng mê hoặc một lúc." Lạc Cẩm Tang cười không có chút hảo ý.

Nàng từng nhắc qua với Kỷ Vân Hòa, nàng ở bên ngoài thích một họa thượng không quá bình thường, hòa

thượng kia không thích uống rượu, không thích ăn thịt, đương nhiên cũng không thích nàng, hắn ta chỉ thích mỗi việc cầm cây thiền trượng đi khắp nơi, gặp chuyện bất bình thì quản, gặp kẻ ác thì giết. Một chút tâm tính của kẻ xuất gia cũng không có.

Nhưng Lạc Cẩm Tang thích hắn muốn chết rồi. Ngày ngày đều chạy theo đuôi hắn. Mà Khống Minh hòa thượng kia cũng không thèm quan tâm nàng, xuất quỷ nhập thần, vẫn thường không để nàng tìm được người.

"Hòa thượng kia vẫn vậy hả?" Kỷ Vân Hòa hỏi nàng.

"Vậy là sao?"

"Gặp bất bình thì quản, gặp kẻ ác thì giết?"

"Đúng vậy!"

Kỷ Vân Hòa cười khẽ một tiếng "Sớm muộn cũng bị triều đình thanh toán."

"Còn không phải sao!" Lạc Cẩm Tang xếp bằng ngồi lên giường nàng "Dạo trước, hắn gặp một lão đại quan đang tác oai tác quáy ức hiếp người nghèo, liền một gậy giết đến, khiến cả nhà đại quan kia, cả đầu lẫn mũ đều rơi xuống, ha…" Lạc Cẩm Tang hung hãn thở ra hơi "Triều đình đã ra lệnh lùng bắt, treo thưởng rất cao!"

Nàng ta giơ cao hai tay, chép miệng nói "Nếu không phải nể tình ta thích hắn, ta liền muốn đem hắn bắt đi lĩnh thưởng rồi."

Kỷ Vân Hòa cười nói "Khống Minh đại sư xảy ra chuyện này, muội còn về đây? Không chạy theo bảo vệ hắn hả?"

"Vậy thì ta phải cảm ơn ngự yêu cốc của chúng ta a." Nàng ta cười đến híp mắt "Đem Thanh Vũ loan điểu thả ra, bên ngoài đều loạn rồi, đại quốc sư bên kia toàn bộ lực chú ý đều rơi trên người con chim kia rồi, Khống Minh hòa thượng tiếp tục tiêu dao tự tự, ta đã đón Cù Hiểu Tinh, giúp hắn an bài tốt rồi, đây còn không phải cưỡi ngựa không ngừng để đến tìm tỉ sao?"

"Cù Hiểu Tinh đã an bày ổn thỏa rồi?"

"Ổn ổn thỏa thỏa rồi. Không có vấn đợi gì, ta và đại hòa thượng đã đánh nhau lâu như vậy, bắt hắn giúp ta chiếu cố Cù Hiểu Tinh. Hòa thượng kia tính khí có chút tệ nhưng được cái vẫn là nói một không nói hai, chuyện đáp ứng người khác sẽ không nuốt lời, sẽ không gạt ta."

Kỷ Vân Hòa lắc đầu, liên tục cảm khái "Không được không được rồi, bây giờ có thể đem Khống Minh hòa

thượng nắm trong tay rồi a."

Lạc Cẩm Tang hi hi cười: "Còn tỉ thì sao? Vân Hòa nhà ta gọi ta đến đây làm gì? Tỉ vì sao lại chịu đòn đánh a?"

Nhắc đến chuyện này, ý cười trên mặt Kỷ Vân Hòa chầm chậm thu lại.

"Cẩm Tang, ta muốn muội giúp ta đi trộm thuốc của Lâm Thương Lan." Sắc mặt nàng trầm xuống nói "Càng nhau càng tốt, ngự yêu cốc, cần đổi chủ rồi."

Cho dù cốc chủ là Lâm Thương Lan hay là Lâm Hạo Thanh, đối với nàng mà nói, đều không phải chuyện tốt gì.

Mà bây giờ, nàng vẫn muốn cùng Trường Ý rời khỏi nơi này.

29. Chương 28: Đau

Kỷ Vân Hòa đem những biến hóa trong đoạn thời gian này kể cho Lạc Cẩm Tang nghe.

Nàng nghe xong, trầm mặc rất lâu.

"Vân Hòa a, cho ta nói thẳng nhé, ta giúp tỉ trộm thuốc thì không có vấn đề gì, ta có thể giải quyết được, nói không chừng là sẽ được, nhưng tỉ muốn ta giúp tỉ đem người cá trộm ra ngoài, việc này thật sự là không có cách a, hắn to như vậy này."

Kỷ Vân Hòa trầm mặc, nàng cũng không tính đến việc để Lạc Cẩm Tang đem Trường Ý ra ngoài, nàng biết rõ đó là nhiệm vụ không thể hoàn thành được.

Muốn đem Trường Ý đi, hiện tại nàng cũng chưa nghĩ ra biện pháp hay nào.

"Vân Hòa a, tỉ cùng Lâm Hạo Thanh hợp tác đi, nếu bọn tỉ có thể giết Lâm Thương Lan rồi, lúc đó chẳng phải tỉ có thể thoải mái tìm giải dược, Lâm Hạo Thanh cũng sẽ để tỉ tự do a."

Kỷ Vân Hòa lắc lắc đầu: "Nguy hiểm quá lớn. Một là không chắc Lâm Hạo Thanh có bản lĩnh như vậy hay không, hai là ta không chắc, hiện tại Lâm Hạo Thanh là loại người gì."

"Tỉ có ý gì?"

Kỷ Vân Hòa nhìn nàng, cười nói: "Muội xem, Lâm Hạo Thanh cùng ta nói những lời này, có thể có hai âm mưu, thứ nhất, hắn đang lừa ta, nói muốn cùng ta giết Lâm Thương Lan nhưng không động thủ mà là ở sau lưng âm thầm bẫy ta, muốn Lâm Thương Lan phát hiện ta muốn tạo phản, từ đó trừ khử ta. Hoặc là hắn thật sự muốn giết Lâm Thương Lan nhưng không nhất định sẽ giữ chữ tín thả ta đi, con thỏ tinh ranh mà chết rồi thì con chó săn giỏi sẽ bị đem nấu, giết cha còn là được, thì giết ta có khó gì?"

Lạc Cẩm Tang nghe xong liền ngẩn người: "Cũng đúng… chẳng qua, hắn không sợ tỉ sẽ đem âm mưu của hắn đi nói với Lâm Thương Lan sao?"

"Lâm Thương Lan tự phụ. Lão luôn tưởng rằng sau khi biến Lâm Hạo Thanh trở thành như vậy. Người lão một tay dưỡng thành, lòng lão còn không rõ sao? Nếu như thật sự có ngày Lâm Thương Lan chết trên tay Lâm Hạo Thanh, sợ rằng lão già kia sẽ rất kiêu ngạo đó. Mà trước khi ngày này xảy ra, chỉ cần hắn chưa động thủ, lão sẽ nuông chiều hắn. Trong lòng lão hồ ly, ngự yêu cốc này, vốn là thiên hạ của phụ tử hai người họ. Hơn nữa…"

Nàng dừng một chút tiếp "Lâm Hạo Thanh cũng chắc rằng, ta sẽ không nói cho Lâm Thương Lan nghe."

"Tại sao vậy?"

"Sự ghê tởm của ta dành cho Lâm Thương Lan, cả thiên hạ này, Lâm Hạo Thanh là người hiểu rõ nhất."

Kỷ Vân Hòa nhịn không được cười trào phúng.

Vì vậy Lâm Hạo Thanh nói nàng đã thay đổi rồi, nàng cũng vì sự ghê tởm cùng thù hận đối với một người mà biến thành dạng người xấu xa như lão.

Trong lòng tràn ngập tính kế, trái phải do dự. Muốn trả thù cũng sẽ không trực tiếp trả đũa.

Thật sự là quá khó coi rồi.

"Sao chọn thế nào cũng sai vậy…." Lạc Cẩm Tang nhíu mày "Nói như vậy, nếu như trừ khử cả phụ tử hai người họ, như vậy không phải là biện pháp an toàn nhất ư?"

Kỷ Vân Hòa trầm mặc.

Lạc Cẩm Tang nhất thời đảo đảo tròng mắt: "Ai! Đúng rồi! Không phải triều đình vẫn còn đại quốc sư, Thuận Đức công chúa sao! Chúng ta có thể mượn đao giết người a!" Lạc Cẩm Tang hưng phấn kéo Kỷ Vân Hòa nói "Thuận Đức công chúa không phải là có ba nguyện vọng sao! Bây giờ chỉ còn nguyện vọng cuối cùng, tỉ đem người cá thuần phục, giao cho Thuận Đức công chúa, khiến hắn nói với Thuận Đức công chúa, nói rằng nhiều năm qua Lâm Thương Lan bề ngoài thì vờ như tuần thủ nhưng thật chất ra là tự dùng yêu quái luyện thuốc…"

Thuốc Lâm Thương Lan đưa cho Kỷ Vân Hòa chính là dùng thân thể của những yêu quái kia mà luyện ra.

Kỷ Vân Hòa trước đây cũng không định nói cho Lạc Cẩm Tang biết, chỉ là có một lần nàng làm sai chuyện, Lâm Thương Lan không đưa giải dược tháng đó cho nàng, nàng ở trong phòng phát độc, cho đến khi Lạc Cẩm Tang trở về, nhìn thấy tình trạng của nàng, mới biết rõ chuyện.

"Tỉ sai người cá đem chuyện đó nói cho Thuận Đức công chúa, sau đó tạt cho Lâm Hạo Thanh một thau nước bẩn, triều đình hận nhất là ngự yêu sư hai mặt, lúc ấy, phụ tử họ Lâm bị triều đình ruồng bỏ, mà tỉ sẽ thuận lợi ngồi lên vị trí cốc chủ." Lạc Cẩm Tang nói "Lúc ấy, tỉ mới có thể xem là thu được an toàn cùng tự do chân chính."

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn chăm chăm Lạc Cẩm Tang: "Muội ngày ngày ở cạnh Khống Minh hòa thượng, hắn ta đã dạy ngươi mấy thứ quyền mưu chi thuật?"

Thần sắc của nàng khiến Lạc Cẩm Tang ngẩn ngơ, nàng ta có chút sợ hãi lui sau một bước.

"Không phải hắn dạy a…Bình thường hắn còn chẳng nguyện ý nói với ta hơn hai câu. Những chuyện…những chuyện này, không phải rất thường gặp ở ngự yêu cốc hay sao, lợi dụng những yêu quái bị thuần phục, đưa đến nhà của quan lại quý nhân, để chúng ở bên tai thổi gió, giúp bản thân làm một chút việc…"

Đúng vậy, thường gặp đến không thể nói nữa rồi.

Nhưng này trước đây cũng không nghĩ đến việc để Lạc Cẩm Tang nhiễm mấy thứ này. Càng không nghĩ, người bị bản thân lợi dụng, là Trường Ý…

"Ta đem người cá tiến cung, vậy người cá tính sao đây? Y phải làm sao?" Kỷ Vân Hòa hỏi Lạc Cẩm Tang, "Muội vào trong cung, dưới tầm mắt của đại quốc sư, bên cạnh Thuận Đức công chúa, lần nữa cứu y ra ư?"

Lạc Cẩm Tang ngẩn người.

Nàng cùng rất nhiều ngự yêu sư đều đồng dạng, căn bản không ở góc độ của yêu quái mà xem xét mọi chuyện.

"Ta là…không nghĩ đến biện pháp phá vỡ cục diện này…"

Kỷ Vân Hòa khẽ thở ra một hơi: "Tóm lại, đoạn thời gian này, muội hãy giúp ta tình huống ở bên Lâm Thương Lan trước. Chú ý quan sát lão, từ đó mà tìm ra nơi lão để giải dược. Lấy được thuốc trước, chúng ta tính mưu kế sau."

"Được, hôm nay muội liền đi giám sát lão."

Lạc Cẩm Tang nói xong, tâm pháp vừa động, thân thể nàng lại từ từ ẩn vào trong không trung.

Kỷ Vân Hòa mặc quần áo, bước đến bên cửa.

"Ai? Tỉ không nghỉ một chút hả?" Không trung truyền đến giọng nói của Lạc Cẩm Tang.

"Ừm, vẫn chưa phải là thời gian nghỉ ngơi."

Nàng bước ra khỏi cửa, đi thẳng đến nơi giam giữ Trường Ý.

Đến bên ngoài ngục, những ngự yêu sư cũng giữ đều đã trở lại, trái phải đứng đó, nàng cho bọn họ lui xuống, một mình bước vào trong ngục.

Trường Ý vẫn đang ngủ sâu.

Gương mặt y bình thản giống như những chuyện tranh đấu bên ngoài đều không liên quan đến y. Nàng nhìn y, những cảm xúc phức tạp náo loạn vừa rồi trong khoảnh khắc đều yên tĩnh lại.

Người cá hóa ra vẫn có bản lĩnh này, nàng nghĩ, làm thế nào có thể khiến người khác vừa nhìn một cái trong lòng liền yên tĩnh như vậy được nhỉ.

Nàng ngồi bên cạnh Trường Ý, đem đầu y gối trên chân mình, muốn y thoải mải nhiều hơn.

Mà vừa đem đầu y đặt lên chân mình, đôi mắt màu lam mở ra, y nhìn nàng, chớp chớp mắt, ánh mắt tản ra sự mông lung khi vừa tỉnh dậy: "Nàng đến rồi."

Không có lời nói dư thừa nào, nhưng lại khiến nàng cảm thấy, bọn họ giống như không phải gặp nhau ở trong ngục giam mà y tựa như ẩn sĩ, tỉnh lại ở trên núi, tựa như hai người bạn già gặp nhau cùng uống rượu, bình đạm nói một câu, nàng đến rồi.

"Ừm."

Trường Ý ngồi dậy, khẽ động chân, y ngẩn người, đưa tay sờ chân mình, chân y vẫn phủ áo ngoài mà trước lúc nàng rời đi phủ lên.

Y không gỡ chiếc áo ra, chỉ là đưa tay thông qua lớp vải sờ sờ đôi chân.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy, trong lòng chua chát: "Trường Ý...xin lỗi."

Trường Ý quay đầu, trong mắt không có sự đau khổ nào: "Ta không trách nàng."

"Ta biết, nhưng mà…" Nàng khẽ đưa tay đặt lên chân y "Vẫn là muốn xin lỗi…nhất định, rất đau đó…"

"Ừm." Trường Ý thành thật gật đầu, lần nữa khiến tim nàng bị ai bóp chặt lại.

Nàng nâng tay, Trường Ý đột nhiên khẽ động chớp mũi, y không nói đến đôi chân mình nữa, mày đầu khẽ nhíu lại "Mùi huyết tinh?" Y quay đầu, cúi người, từ cổ nàng khe khẽ ngửi xuống, hơi thở lành lạnh của y bên cổ nàng làm lay động những sợi tóc con.

Nàng khẽ nghiêng người.

Trường Ý mở miệng hỏi nàng: "Nàng bị thương rồi?"

"Vết thương nhỏ."

"Mùi huyết tinh rất nồng."

Môi nàng động động, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh đêm qua, nàng nhìn thấy y bị ghim trên tường. Vết thương của nàng, nàotính là huyết tinh rất nồng…

"Không sao, vết thương ngoài da thôi."

"Đau không?"

Kỷ Vân Hòa hé môi, vốn muốn nói không đau nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thương tiếc của Trường Ý, trong khoảnh khắc này lại cảm thấy những lời kia giống như quan miện đường hoàng (mũ miện bệ vệ), khó nói nên lời. Nàng cũng cảm thấy sự kiên cường, ương ngạnh của mình đều không cần nữa.

"Đau."

Mọi lời nói dối đều như bị phá vỡ, bức tường thép kiên cố trong lòng nàng nứt ra một lỗ hỏng, nàng cuối cùng cũng đem chữ này nói ra "Đau đó."

Không nói là vì thấy không đáng nói, mà giờ đây, nàng lại cho rằng, trước mặt người cá này, lại đáng để nàng kêu đau.

Giống như phải hồi đáp nàng. Trường Ý khó khăn nâng tay, đặt trên đỉnh đầu nàng, sau đó thuận theo mái tóc nàng, vuốt vuốt, từ đỉnh đầu, vuốt đến đuôi tóc, vô cùng cẩn thận, thật sự xem nàng như một đứa

trẻ vậy.

"Xoa xoa chút liền khỏi rồi."

Kỷ Vân Hòa nhìn y, cảm nhận đầu ngón tay lành lạnh của y, chóp mũi dâng lên chút chua chát.

Ai...

Cá đuôi to này, quả thật rất ngốc a.

Mà lúc này, Kỷ Vân Hòa cũng cho rằng bản thân đại khái cũng bị truyền nhiễm bệnh ngốc này rồi.

Bất chợt, nàng cảm thấy vết thương của mình, thật sự là bị "pháp thuật" "xoa xoa chút liền khỏi" trị khỏi rồi a.

30. Chương 29: Thế Giới Của Trường Ý

Mấy ngày sau, trong cốc vẫn bình yên không xảy ra chuyện gì.

So với những ngày trước liên tục xuất hiện chuyện lớn, ngự yêu cốc yên ắng hơn nhiều, mọi người giống như quay trở lại trạng thái thường ngày, nhưng có lẽ sau sự yên ắng này sẽ rất khó mà không xuất hiện tình huống căng thẳng hơn.

Tất cả mọi người đều quan tâm đến việc thuần phục người cá.

Lạc Cẩm Tang ngày ngày đều chăm chăm quan sát Lâm Thương Lan mà vẫn chưa tìm được nơi lão để giải dược, nhưng lại nghe được không ít chuyện của bọn ngự yêu sư trong cốc.

Mọi người đều đang bàn về vị trí cốc chủ của ngự yêu cốc e rằng sẽ rơi vào trong tay Kỷ Vân Hòa.

Riêng chỉ mình nàng vẫn không để chuyện này ở trong lòng.

Lạc Cẩm Tang ngày ngày chạy về nói với nàng, mọi người đều cho rằng người thuần phục được người cá nhất định là nàng, mọi người cũng chắc chắn cho rằng, nếu như nàng thực hiện được nguyện vọng thứ ba của Thuận Đức công chúa, như vậy, Lâm Thương Lan sẽ đem vị trí cốc chủ truyền cho nàng.

"Lời bọn họ nói cũng có thể thành hiện thực lắm, ta cũng tin như vậy rồi." Lạc Cẩm Tang nói với nàng "Tỉ nói, Lâm Thương Lan sẽ thực hiện lời hứa, thực sự đem vị trí cốc chủ truyền cho tỉ không?"

Kỷ Vân Hòa nhìn Lạc Cẩm Tang cười: "Lão thực sự truyền cho ta, vậy con trai lão phải làm sao đây? Lão hồ ly kia chỉ có duy nhất một người con trai, sau khi lão chết chẳng lẽ đợi ta lập tức đem con trai lão đi theo lão ư?"

Lạc Cẩm Tang có chút ngẩn người: "Tỉ thật sự phải làm như vậy hả?"

Kỷ Vân Hòa cốc đầu Lạc Cẩm Tang: "Muội thức tỉnh đi. Chuyện này không đến lượt ta lựa chọn. Muội chỉ cần tập trung điều tra giải dược ở đâu là được."

"Được thôi."

Kỷ Vân Hòa không quan tâm đến những lời đồn trong cốc cũng không quan tâm âm mưu của Lâm Hạo Thanh rốt cuộc là gì.

Những chuyện này nàng bận tâm, cũng không có tác dụng gì. Mà trong lúc dầu sôi lửa bỏng, mọi người lại giống như đều đang bận chuyện của mình, không ai đến tìm nàng sinh sự, nàng trái lại càng vui vẻ thoải mái, trải qua những ngày "phù sinh thâu đắc bán nhật nhàn" (, trong lúc bộn bề trộm được nửa ngày nhàn hạ).

Nàng ngày ngày đều vào trong ngục gặp Trường Ý, ở trước đại điện nàng đã được Lâm Thương Lan cho phép trong lúc nàng đến đây sẽ không có ngự yêu sư khác đến quấy rầy để họ có không gian tìm hiểu.

Mà lúc nàng đến thăm y, cũng không làm gì, chỉ đem bộ ấm trà của mình đến, dùng hai tảng đá to làm thành bàn trà, trong không gian có chút chật hẹp này cùng Trường Ý pha trà, nói chuyện phiếm.

Không ai biết nàng cùng y ở trong ngục làm gì, bọn họ chỉ biết hộ pháp ngày ngày cầm hồ lô đến, lại đem hồ lô về, đoán già đoán non, cứ tưởng nàng đang dùng canh mị hồn mê hoặc người cá. Khiến cho người cá kia, dù không bị trói chặt lại cũng sẽ không ở trong cốc gây sự nữa.

Kỷ Vân Hòa từ miệng Lạc Cẩm Tang nghe được tin đồn kia, liền tìm một ngày, cầm hồ lô đổ cho Trường Ý một chén nước hỏi y:

"Đây là canh mị hồn, ngươi uống hay không?"

Trường Ý nhìn chén nước vừa đổ ra, nhíu mày: "Nóng quá, không uống."

Tiếng cười của nàng truyền từ trong ngục ra ngoài: "Trường Ý, ta từng nói với ngươi chưa, ta thật sự rất thích tính cách của ngươi."

"Chưa từng nói, mà ta cảm nhận được."

“Cảm nhận được cái gì? Sự yêu thích của ta dành cho ngươi hả?”

Nàng vốn chỉ định đùa một chút với y nhưng Trường Ý sẩy tay khiến cho chén nước làm ướt chân y, qua một lúc y mới có phản ứng, đem chén nước đặt trên bàn, lau lau quần mình.

Y vừa bắt đầu mặc quần nhưng vẫn rất không quen với cách ăn mặc này, hai chân đang đặt cạnh nhau, nên khi nước tràn ra, hai bên quần đều bị ướt.

Nàng vội dùng tay áo chùi giúp y: “Có bị bỏng không?”

Nàng cúi người, Trường Ý ở đằng sau có chút thất thần tránh né.

“Sao vậy?” Nàng hỏi y “Có phải đụng vào chân ngươi, vẫn còn đau không?”

“Không…” Y nhìn nàng, nghiêng đầu, do dự một hồi. Hiếm khi thấy y do dự, nàng cũng không nghĩ ra lúc nãy nàng có phải nói sai gì không, thì Trường Ý hỏi nàng “Nàng yêu thích ta?”

Bốn chữ này vừa nói ra, nàng cũng có chút ngẩn người.

Cá đuôi to này…là đang hỏi rõ ràng ư….

“Sự yêu thích giữa bạn bè với nhau.” Nàng giải thích “Để ý, quan tâm.”

Trường Ý gật gật đầu, biểu thị đã hiểu: “Giữa ta và nàng, tuy là có tình hữu nghị nhưng không có tình cảm nam nữ, lời nói hành vi, vẫn nên có chút chú ý thì tốt hơn.” Trường Ý nhìn nàng nghiêm túc nói ra những lời này xong lại nghe nàng cười.

“Ngươi…cá đuôi to…” Nàng dừng một chút, ý cười từ từ thu liễm, chuyển thành khẽ thở dài “Cái tính này của ngươi, rốt cuộc làm thế nào dưỡng thành vậy? Rõ ràng là chất phác lương thiện, nhưng vẫn cứ xem trọng một số lễ tiết không tên kia. Ta có thể đoán ra được, về chuyện nam nữ kia, ngươi để ý hơn ta rồi.”

“Có thể nói vậy, tộc ta cả đời chỉ có một bạn đời, nhận định rồi sẽ đồng sinh cộng tử, mãi mãi chịu sự ngưng giám của thần dưới vực sâu. Không được lừa gạt chính mình, cũng không được lừa gạt người khác.”

Cả đời chỉ cùng một người, khó trách lại thận trọng như vậy.

“Các ngươi đúng là tộc độc nhất vô nhị đó.”

Không chỉ độc nhất, hơn nữa còn thành thật, bất khuất, vĩnh viễn sống dựa vào tấm lòng của bản thân.

Cách sống của bọn họ tựa như ánh sáng rực rỡ khiến cho Kỷ Vân Hòa tự cảm thấy xấu hổ.

"Thật sự ngưỡng mộ người cá bọn ngươi, những đạo đức được nhắc đến trong thơ ca loài người đều có trên người các ngươi."

"Loài người vì sao không thể sống như vậy?"

Nàng trầm mặc rất lâu "Ta cũng không biết, vấn đề này, có thể sẽ có rất nhiều đáp án. Điều duy nhất ta có thể nghĩ ra chính là vì loại người muốn...quá nhiều rồi." Nàng đổ một li trà "Không bàn về thế giới của ta nữa, ngươi cũng tự trải nghiệm rồi." Nàng nhìn y "Thế giới người cá của bọn ngươi, là như thế nào vậy?"

"Rất yên tĩnh." Trường Ý nói "Ở dưới biển, mọi người đều không thích nói chuyện."

"Các ngươi ăn gì vậy?"

"Cái gì cũng ăn."

Đáp án này có chút dọa đến nàng "Cái gì cũng ăn?" Nàng đánh giá Trường Ý một cái, trong ấn tượng của nàng, y vốn phải là một trích tiên không dính khói lửa nhân gian, hóa ra y ở dưới biển sâu vẫn là một đại bá vương ư...

Bắt nạt cá nhỏ tôm nhỏ...

"Tảo biển, động vật có vỏ, những loại cá khác. Không ăn đồng loại."

"Vậy ngươi thích ăn gì nhất?"

"Động vật có vỏ. Thịt rất non."

Ừm, Kỷ Vân Hòa đột nhiên cảm thấy người cá trước mặt trông có vẻ thanh đạm nhưng chốc lát lại trở nên hơi máu me rồi.

"Vậy các ngươi ngủ ở đâu?"

"Mỗi người cá thích nghỉ ngơi ở những nơi khác nhau." Y uống một ngụm trà "Ta thích sau khi ăn con trai to, sẽ ngủ trong vỏ của chúng."

Nàng nuốt một ngụm nước bọt "Động vật có vỏ đã làm sai gì sao?"

Khiến y bắt nạt chúng đến độ…đã ăn chúng còn ngủ lên chúng…"

Trường Ý chỉ vào gà quay mà nàng đem đến đặt ở trên tảng đá to: "Chúng không làm sai gì cả, chỉ là vì ăn ngon thôi."

Hoài bích kì tội…

(Người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.)

Kỷ Vân Hòa bĩu bĩu môi, xé một bên cánh xuống "Nếu như có cơ hội, thật muốn xuống đáy biển của các ngươi xem xem. Bên dưới có phải là một mảng u tối không?

"Vỏ trai lớn của ta đặt một viên trân châu lớn, tự nhiên phát sáng, có thể chiếu rọi mọi thứ xung quanh nàng."

"Lớn cỡ nào?"

"Lớn bằng người nàng."

Nàng vô cùng kinh ngạc: "Vậy vỏ trai nơi ngươi ở lớn cỡ nào?"

Trường Ý ngẩng đầu nhìn lồng giam: "Lớn hơn so với chỗ này."

Kỷ Vân Hòa trầm mặc thật lâu, lắc đầu cảm khái: "Người cá các ngươi…e rằng không phải là quái vật biển sâu chứ…động một cái là ăn cả con trai to hơn căn phòng này, còn ngủ ở bên trong…dùng viên trân châu lớn mà người ta cực cực khổ khổ ấp ra để chiếu sáng…nếu như tỉ mỉ ngẫm lại, loài người làm việc vẫn xem là nói đạo lí rồi."

Trường Ý nghĩ rồi nghĩ, nghiêm túc nói với nàng: "Ta không lừa bọn nó, nhìn thấy trai lớn kia, vừa bắt đầu đã không tính để nó sống tiếp. Chỉ là tận dụng hết lợi ích của sự vật mà thôi. Bọn ta không thích xa xỉ lãng phí."

Cả tộc người cá thật sự rất thành thật, đến cả đã ăn người ta cũng thành thật như vậy.

Kỷ Vân Hòa gật gật đầu: "Ngươi nói như thế khiến ta càng muốn xuống đáy biển rồi."

"Ừm, có cơ hội sẽ đưa nàng đi."

Kỷ Vân Hòa gật đầu nói được, nhưng vừa cúi đầu, nhìn thấy đôi chân đang mặc quần của y lập tức trầm mặc xuống, không nói thêm lời nào.

Có thể, nàng...không dám nói với y về chuyện của biển cả nữa...

Nàng thở dài, cầm li trà, vừa muốn uống một ngụm, đột nhiên, lồng ngực chợt nhói, cơn đau kịch liệt trào đến. Nàng ngẩn người, lập tức ôm ngực.

"Sao vậy?"

Nàng không đáp lời y, thở dồn dập, trên trán đã xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh.

Cơn đau đang nhắc nhở nàng, trong nhiều ngày an nhàn vừa rồi, nàng đã quên mất, một tháng mới lại đến nàng phải uống giải dược thôi, mà thuốc tháng này, Lâm Thương Lan không hề sai Khanh Thư, đem đến cho nàng...

31. Chương 30: Phát Độc

Kỷ Vân Hòa loạng choạng đứng dậy.

Thân hình khẽ nghiêng ngả, nàng xô đổ ấm nước ở trên tảng đá to, nước trong ấm tràn ra ngoài làm ướt một mảng đất.

Âm thanh "binh bang" phá vỡ sự yên ắng của địa lao.

Trường Ý nhíu mày nhìn nàng, thần sắc có chút khẩn trương: "Thân thể nàng có chỗ nào không thoải mái?" Y đứng dậy muốn dìu nàng. Nhưng nàng lập tức tránh khỏi bàn tay y, nàng không muốn Trường Ý biết được, giờ này khắc này, mạch tượng của nàng đang rất loạn.

Nàng lắc lắc đầu, vốn dĩ không muốn giải thích nhiều với y: "Ta về trước đây, không cần bận tâm." Dứt lời, nàng đứng dậy tự mình bước ra khỏi phòng giam, loạng choạng bước đi.

Ra khỏi ngục giam, nàng có chút chóng mặt, ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn đang xuống núi, ráng trời như ngọn lửa, nuốt lấy cả khoảng trời.

Nàng nghiêng nghiêng ngả ngả bước đi, may mà các ngự yêu sư đều đã về rồi, nên trên đường không có ai, nàng xoay người đi con đường ít người, vội vàng bước đi, tránh bị người khác nhìn thấy.

Cho đến khi trở về tiểu viện, nàng ngồi trên bàn, nhìn chiếc giường thấp của mình hồi lâu, nhưng chưa tìm

Khanh Thư đến đưa thuốc giải.

Nàng chỉ ở trong phòng cắn chặt răng mà nhịn.

Nhưng sự đau đớn trong lồng ngực vẫn kéo dài, mà càng ngày càng dữ dội khiến nàng khó thể nhịn được. Giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn nát da thịt nàng, theo dòng huyết quản bò vào lục phủ ngũ tảng của nàng, bọn chúng cắn nát nội tạng nàng, đục khoét xương cốt nàng, mà vẫn muốn từ trong cơ thể nàng bò ra bên ngoài.

Nàng đau đến quỳ xuống đất, nửa ngày vẫn chưa ngồi dậy.

Không biết là cơn đau này đã kéo dài bao lâu, cuối cùng, cơn đau dần dần ngừng lại. Kỷ Vân Hòa biết, đây là đặc tính khi phát độc, đau đớn chỉ là đang tạm ngừng lại, vừa nãy chỉ là cơn đau lần thứ nhất khi phát độc, một lát sẽ lại đau thêm lần nữa, chỉ là lần sau sẽ càng đau hơn so với lần trước.

Nàng trước đây cũng từng phản kháng qua mệnh lệnh của Lâm Thương Lan - đó là lúc lão muốn nàng đẩy Lâm Hạo Thanh vào trong hang rắn.

Nàng đã chịu cơn đau sống không bằng chết suốt mấy ngày liền.

Cảm giác đau đớn trong mấy ngày đó khiến nàng rất khó quên, cho đến hiện tại, dù biết Lâm Thương Lan dùng giải dược để thao túng nàng khiến nàng trở thành con rối, mặc dù là vô cùng chán ghét giải dược kia nhưng mỗi tháng sau khi Khanh Thư đem thuốc đến, nàng cũng không dám chậm trễ một khắc nào.

Cơn đau đó sẽ không lấy mạng nàng, nhưng nó làm tiêu tan ý chí cùng thần trí của nàng.

Khiến nàng trở nên đau khổ, không còn là chính mình nữa.

Sau khi cơn đau biến mất, nàng lại đứng dậy, nàng không đi tìm giải dược nữa, nàng biết rằng không phải nàng muốn tìm là sẽ tìm được, mà là tháng này Khanh Thư chưa đem thuốc giải đến đây.

"Cẩm Tang…" Nàng cắn răng, âm thanh khàn khàn cất lên "Cẩm Tang…"

Nàng muốn bước ra ngoài vườn, mượn hoa trong vườn để truyền tin cho Lạc Cẩm Tang.

Mượn hoa truyền tin, đây là cách liên lạc của bọn nàng và Li Thù. Ngày trước khi dạy Lạc Cẩm Tang tâm pháp ẩn thân thuật, nàng cũng Tuyết Tam Nguyệt đã cùng nhau nghiên cứu ra.

Mà biện pháp này chỉ có thể dùng để liên lạc với Lạc Cẩm Tang, Tuyết Tam Nguyệt và nàng không thể thông qua tâm pháp này để liên lạc với nhau. Giống như khi tuyết yêu nuốt Lạc Cẩm Tang vào bụng, đã

truyền cho nàng ta cách liên lạc độc nhất vô nhị vậy.

Nàng kéo cửa ra, muốn giấu đi đôi chân có chút đứng không vững của mình, nhưng vừa cúi đầu liền nhìn thấy trên đất có một mảnh giấy không biết bay từ nơi nào bay đến. Trên đó là bút tích viết tắt của Lạc Cẩm Tang, viết một câu: "Có người nói Khống Minh hòa thường bị bắt rồi, ta ra ngoài cốc xem xem, sẽ rất nhanh lại về."

Nàng đọc xong, hận không thể đốt nát mảnh giấy: "Gã trọc kia! Thật là làm hỏng chuyện!"

Lồng ngực nàng không lâu sau lại đau đớn trở lại. Khanh Thư không đến, nàng cũng không thể đợi được nữa. Nàng xoay người, vào phòng cầm kiếm đi đến Lệ Phong đường.

Nàng dùng kiếm chống đỡ, tránh những người khác, từ hậu viện Lệ Phong đường bước vào.

Kì lạ là hôm nay Lệ Phong đường không có nhiều người canh giữ.

Thậm chí ngoài phòng Lâm Thương Lan còn yên tĩnh hơn, một người cũng không có, nàng trong lòng cảm thấy vô cùng kì quái mà trước tình cảnh này không cho phép nàng suy nghĩ quá nhiều.

Nàng đi đến ngoài phòng lão, nhưng không gõ cửa, trực tiếp đẩy vào. Trong phòng không khóa, nàng trực tiếp bước vào bên trong.

Bước vào trong phòng, lại càng kì lạ.

Nếu như ngày thường, có người dám vào phòng của Lâm Thương Lan, thân là yêu phó của lão, Khanh Thư đã sớm hạ đao chặt đầu kẻ đó rồi. Mà bây giờ, trong phòng là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến chỉ nghe nhịp tim kịch liệt nhảy loạn mà nàng không khống chế được.

Không khí u ám đến có phần hơi đáng sợ.

Nàng dùng kiếm chống đỡ thân thể bước vào trong, bước qua bức bình phong cực lớn ở trước mặt, nàng nhìn thấy ngọn nến bên trong, dưới ánh lửa vàng rực phản chiếu bóng của ba người trên rèm trúc.

Kỷ Vân Hòa ngẩn người.

Mặc dù cơ thể nàng đang không thoải mái nhưng thần trí vẫn còn, nàng có thể hiểu được cái bóng kia biểu thị điều gì.

Đang ngồi trên xe lăn là Lâm Thương Lan, đứng ở trước mặt lão là Khanh Thư, còn có kẻ đứng sau đang dùng kiếm chỉ vào cổ lão là…Lâm Hạo Thanh.

Thiếu cốc chủ này, hắn rốt cuộc đã động thủ, hắn muốn giết cha mình rồi.

Nàng đứng ngoài rèm trúc, giống như đang ở một không gian khác, trong lúc này, nàng che giấu hơi thở không nói lời nào, mà trong phòng ba kẻ kia cũng không nói lời nào.

Cho đến khi lồng ngực nàng lại đau, nàng nhịn không được đưa tay ôm ngực, khẽ động thân người.

Trong lúc yên tĩnh thế này, một chút động tĩnh của nàng khiến cho ba kẻ kia đều cảm nhận được.

Bên trong, rốt cuộc Lâm Hạo Thanh cũng mở miệng: "Vân Hòa, giết Khanh Thư đi."

Kỷ Vân Hòa từ bên ngoài có thể hiểu được tình hình căng thẳng ở bên trong. Lâm Thương Lan già rồi, Lâm Hạo Thanh dám xuất hiện tâm tư giết lão nhất định là từ trận chiếu cùng với Thanh Vũ loan điểu, nhìn ra đầu mối này nên hắn mới dám động thủ. Bởi vì Lâm Hạo Thanh đang khống chế Lâm Thương Lan nên Khanh Thư mới không dám động thủ, nếu như hắn đã giết lão, nhất định Khanh Thư sẽ không bỏ qua cho hắn.

Ba người đều đang căng thẳng, chỉ nhìn chằm chằm vào nhau, nàng đã đến đây chính là sức lực để phá vỡ cục diện này.

Nàng giết Khanh Thư, Lâm Hạo Thanh sẽ thắng, nàng động thủ với Lâm Hạo Thanh, Lâm Thương Lan có thể được cứu.

Lâm Hạo Thanh dám mở miệng trước là vì hắn biết được nội tâm của nàng có bao nhiêu chán ghét lão hồ ly khống chế nàng nhiều năm như vậy. Mà Khanh Thư…

"Kỷ Vân Hòa, tư vị phát độc, không ổn chút nào đi. Cốc chủ xảy ra chuyện, ngươi vĩnh viễn cũng đừng hòng muốn có được giải dược."

Tay nàng nắm chặt trường kiếm, lồng ngực đau đớn càng lúc càng kịch liệt, nhưng trong cơn đau này, hận ý của nàng dành cho Lâm Thương Lan nhiều năm nay cũng đang bộc phát nồng đậm.

Để trong lòng mãi, hoặc là nhận mệnh…

Đặt trước mặt nàng là một vấn đề khó lựa chọn.

"Nàng vẫn đang do dự chuyện gì?" Lâm Hạo Thanh nói.

"Ngươi có gì để mà do dự." Khanh Thư cũng nói.

Cơn đau trong người cùng với áp lực này đồng thời đè lên đầu nàng, hợp lực xé rách tất cả những do dự của nàng. Trong trái tim đang đập, xuất hiện một đốm lửa trong đêm đen nhảy càng lúc càng kinh thiên động địa.

32. Chương 31: Thí Phụ (giết Cha)

"Hừ, bọn ranh con."

Tiếng cười già nua của Lâm Thương Lan phá vỡ thế cục bế tắc trong phòng: "Lão phu ở tuổi các ngươi, làm bất cứ việc gì cũng sẽ không sợ hãi. Chỉ là tuổi già không bỏ qua cho ta…" Lão nói xong lại ho khan hai tiếng, âm thanh chấn động, ánh lửa nhảy nhót, ánh mắt Kỷ Vân Hòa trầm xuống, trong lòng cảm thấy không ổn.

Mà lúc này, bàn tay cầm kiếm của Khanh Thư khẽ động, một vật nhỏ đánh lên trường kiếm của Lâm Hạo Thanh.

Trường kiếm chấn động, rung lên không ngừng, cổ tay cầm kiếm của Lâm Hạo Thanh bị lực lớn tác động lên khiến cho trường kiếm tuột khỏi tay, cả người Lâm Thương Lan ngồi trên xe lăn liền động, lập tức rời khỏi sự khống chế của Lâm Hạo Thanh.

Lúc này thân ảnh của Khanh Thư ở trên rèm trúc đột nhiên lóe qua.

Trong đầu Kỷ Vân Hòa lúc này không suy nghĩ được gì cả, nàng cắn chặt răng, cố gắng áp chế cơn đau ở lồng ngực, lách người bước vào trong, trong tay là hàn kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, chém nát rèm trúc, chỉ nghe thế một tiếng leng keng, kiếm trong tay nàng va chạm với kiếm trong tay Khanh Thư.

Kiếm khí lay động, một vòng bổ nát cột và vách tường xung quanh, căn phòng vốn đang trùng tu lần nữa chịu đòn công kích nặng, cột trong phòng "rắc rắc" vang lên, cả căn phòng hình như đã nghiêng sang một bên, những viên ngói ở trên trần nhà rơi xuống như mưa.

Nàng đứng chắn trước người Lâm Hạo Thanh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào lưỡi đao của yêu hồ Khanh Thư.

"Lựa chọn của ngươi thật khiến người khác quá thất vọng rồi."

Lúc này, Kỷ Vân Hòa đã đứng chắn trước mặt Lâm Hạo Thanh, nàng đang bị yêu lực của Khanh Thư khống chế, cơ thể vẫn chịu sự đau đớn khi phát độc nhưng trong lòng, lại cảm thấy thống khoái quá rồi.

"Phải không…" Khóe môi nàng khẽ nhếch lên nói "Ta lại cảm thấy không tệ."

Khanh Thư dứt lời, ánh mắt lạnh đi, nàng ta vẫn chưa có động tác gì, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng

rên đau đớn, là tiếng của Lâm Thương Lan.

Lúc lão bị giết, đôi đồng tử chưa từng mang theo cảm tình của Khanh Thư đột nhiên trợn to, nàng ta nhìn đằng sau, gương mặt bộc lộ cảm xúc không thể tin được.

Kỷ Vân Hòa lập tức đâm đến một kiếm, buộc nàng tránh ra.

Khanh Thư liên tục lùi sau ba bước, cầm chặt kiếm nhìn sang bên cạnh, không tiến lên đánh trả.

Kỷ Vân Hòa nhìn theo hướng nhìn của nàng ta.

Lúc nãy, nàng từ lưỡi kiếm của Khanh Thư đã cứu Lâm Hạo Thanh, lúc này hắn đang đứng cạnh Lâm Thương Lan, kiếm trong tay hắn đâm vào lồng ngực lão.

Lâm Thương Lan ngồi trên xe lăn, lão đã quá già, vốn dĩ không có sức lực phản kháng.

Không thể là đối thủ của Lâm Hạo Thanh được.

Sau trận chiến với thanh vũ loan điểu, Lâm Thương Lan chỉ còn lại thân thể cứng đờ, chỉ nhờ uy danh trước đây, không có sự bảo vệ của Khanh Thư, lão đã không thể làm được gì, thậm chí là đỡ lấy nhát kiếm của Lâm Hạo Thanh, cũng không còn sức đỡ.

Đồng tử âm hiểm của lão nhìn chằm chằm vào Lâm Hạo Thanh "Được…được…" Lão vừa nói, khóe môi vừa trào máu tươi, âm thanh mơ hồ không nghe rõ "Ngươi có dã tâm giết lão phu, ngươi…"

Cơ hồ không muốn nghe lão nói lời cuối cùng, Lâm Hạo Thanh nâng tay rút kiếm ra khỏi lồng ngực lão, bước đến đằng sau xe lăn, nắm lấy tóc lão, để ngang trường kiếm trực tiếp chém đứt cổ họng lão.

Máu tươi văng ra, hòa trộn cùng tiếng đổ nát của căn phòng, giống như căn phòng dần thu hẹp lại.

Nàng không nghĩ đến…không nghĩ đến sự quả quyết của Lâm Hạo Thanh, cũng không nghĩ đến thủ pháp của hắn gọn gàng suông sẻ như vậy.

Hắn thực sự đã giết chết Lâm Thương Lan rồi.

Hắn thực sự đã giết chết lão hồ ly này, giết chết cha của hắn.

Trong một khắc chấn động kinh ngạc này, cơ hồ nàng đã quên đi nỗi đau trong cơ thể, mà Lâm Hạo Thanh toàn thân máu tươi bước ra ngoài, giống như hắn mới ý thức được hắn đang làm gì vậy.

Hắn cầm kiếm trong tay, khẽ mở miệng, hít vào một hơi, lồng ngực phập phồng, sau đó mới phát ra tiếng "Ha…"

Hắn cười: "Ha ha! Lão ta cuối cùng cũng chết rồi."

Lời nói này khiến cho Khanh Thư đang đứng đờ đẫn thanh tỉnh lại.

"Cốc chủ!" Khanh Thư cắn răng, oán hận nhìn hắn như muốn xé nát hắn ra "Ta giết chết ngươi!" Khanh Thư trở kiếm, Kỷ Vân Hòa muốn chắn nhát kiếm ấy lại nhưng cơn đau trong người khiến nàng không đuổi theo kịp.

Mắt thấy kiếm Khanh Thư đâm vào ngực Lâm Hạo Thanh, hắn cầm kiếm, đôi mắt ngoan lệ, cầm thanh kiếm dính đầy máu cản lấy nhát kiếm của nàng ta.

Khanh Thư và Lâm Thương Lan có chủ phó khế ước, giống như Li Thù và Tuyết Tam Nguyệt, Khanh Thư đã thề mãi mãi là yêu phó của lão.

Trong lời thề chỉ có một chủ nhân, yêu phó sẽ đem một phần yêu lực trong thân thể mình đưa cho chủ nhân, để biểu thị sự tôn trọng cùng phục tùng. Mà sau khi Lâm Thương Lan chết, một phần yêu lực kia sẽ không mất đi mà qua về cơ thể yêu phó.

Theo lý mà nói, lúc Lâm Thương Lan chết, yêu lực đã từng đưa cho Lâm Thương Lan vốn dĩ đã về lại cơ thể của Khanh Thư. Nàng ta so với lúc lão còn sống sẽ khó đối phó hơn.

Mà Lâm Hạo Thanh có thể chống đỡ được nàng ta.

Tỉ mỉ nghĩ lại, lúc nãy thực sự là nàng thật lòng mà chắn lấy, mặc dùng là dùng toàn lực nhưng là vì lúc đó nàng đang phát độc, theo lý nàng vốn phải không có biện pháp hoàn toàn đấu lại Khanh Thư mới phải.

Sức lực của Khanh Thư vốn không thể suy yếu, mà Lâm Thương Lan cũng sẽ…

Linh lực của bọn họ và yêu lực giống như sau trận đấu thanh vũ loan điểu, đột nhiên suy yếu đi rất nhiều.

Nàng lúc này không nghĩ ra được nguyên nhân. Nàng chỉ thấy Khanh Thư đột nhiên mất đi chủ nhân giống như phát điên, điên cuồng công kích Lâm Hạo Thanh, vừa bắt đầu hắn vẫn có thể chống cự nhưng thời gian càng dài, hắn như cũ không phải là đối thủ của Khanh Thư. Nàng ta rốt cuộc vẫn là một đại yêu quái sống nhiều năm như vậy, bên cạnh Lâm Thương Lan rất lâu, càng không biết đã thay lão tham gia bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, giết chết bao nhiêu người.

Bàn về kinh nghiệm chiến đấu, e rằng Lâm Hạo Thanh lấy hết lực bú sữa ra cũng không thể là đối thủ của nàng ta.

Lúc này, tuy là Kỷ Vân Hòa đang phát độc nhưng vẫn có thể điều khiển tốt thân thể này. Cố gắng nhịn đau cùng Khanh Thư sống mái một trận! Mặc kệ hôm nay Lâm Hạo Thanh đã làm gì, sau này trở thành loại người nàng, trước sự lựa chọn của nàng, chỉ còn một con đường, chạy vào trong bóng tối.

Trong lòng đã hạ quyết tâm, nàng lập tức công kích mạnh vào tử huyệt của mình, lúc này toàn thân huyết mạch của nàng đều chảy ngược, tứ chi tê dại không còn tri giác.

Mà cách "lấy độc kích độc" này khiến cho nàng tạm thời kiềm chế được cơn đau.

Trong lòng nàng rõ ràng, biện pháp chế ngự cơn đau này, nếu như trong ba chiêu không thể giết chết Khanh Thư, thì không cần kẻ khác giết nàng, kinh mạch toàn thân của nàng sẽ đứt hết mà chết.

Không tiếp tục do dự, năm ngón tay nàng nắm chặt trường kiếm, trong lúc Lâm Hạo Thanh đang tránh chiêu thức của Khanh Thư, Kỷ Vân Hòa nhảy lên từ đằng sau nàng ta mà đâm lên, một chiêu đâm vào sau lưng nàng ta.

Khanh Thư cảm nhận được sát khí từ đằng sau liền xoay người, tránh sát chiêu của Kỷ Vân Hòa nhưng nàng lập tức biến chiêu, sau khi rơi xuống, đầu ngón chân điểm đất tựa như ngựa đạp yến bay, đạp vào không trung nhảy lên cao, tiếp tục hướng đến Khanh Thư.

Ánh mắt Khanh Thư rét lạnh, xoay lưng, sau đó tiếp được sát chiêu của nàng từ phần hông.

Kiếm khí của Kỷ Vân Hòa ép Khanh Thư công kích mà bay lên, sau lưng nàng ta tuôn trào máu tươi, nhưng không ảnh hưởng đến việc nàng ta trở người giết ngược kiếm chiêu của nàng, yêu lực khiến cơ thể nàng ta chuyển động ở không trung, cả người nàng cùng trường đao giống như mũi tên được kéo căng ra từ khung tên bắn ra, nhắm thẳng hướng nàng mà giết đến.

Kỷ Vân Hòa mắt thấy không thể tránh được, mà Lâm Hạo Thanh lúc nãy được nàng cứu kia đột nhiên đá vào chân sau nàng khiến nàng cong gối ngã xuống.

Nàng ngã ngửa trên đất, trở tay cầm kiếm đặt ngay trên trán mình.

Lúc Khanh Thư giết đến, cả người lăn qua lưỡi kiếm của nàng.

Máu tươi phun đầy mặt nàng.

Nàng thậm chí không rãnh để quan tâm sự sống chết của Khanh Thư, sau khi nàng ta bay qua người nàng, Kỷ Vân Hòa lập tức nâng tay, lần nữa công kích mạnh vào tử huyệt của bản thân.

Kinh mạch đang chảy ngược lập tức ngừng lại, huyết dịch lần nữa lưu thông bình thường, cơn đau lần nữa phát tán toàn thân.

Lúc này, nàng cắn răng nhịn đau, xoay người nhìn xem.

Yêu phó Khanh Thư uy phong một đời toàn thân đầy máu ngã ở góc phòng.

Y phục cùng trên mặt đều là vết xước rỉ máu bị lưỡi kiếm quét qua, trông vô cùng khủng khiếp. Nàng ta vẫn muốn đứng dậy nhưng máu toàn thân đều đang trào ra ngoài khiến cho nàng ta đã không còn sức lực mà đứng dậy. Trên mặt nàng ta xuất hiện màu xám chết chóc, lúc này không nhìn Kỷ Vân Hòa cũng không nhìn Lâm Hạo Thanh, ánh mắt nàng ta lướt qua hai người trực tiếp rơi xuống trên người Lâm Thương Lan ở phía sau.

"Ngươi không nên làm như vậy." Khanh Thư nói "Ngươi nếu như biết cha ngươi đã làm gì, ngươi sẽ biết hôm nay ngươi đi đến bước này một nửa là vì đại nghiệp, một nửa là vì ngươi. Ngươi không nên hủy đại nghiệp của cha ngươi."

Đại nghiệp?

Kỷ Vân Hòa ôm lồng ngực nhìn Khanh Thư. Nàng không còn sức tiếp lời nhưng Lâm Hạo Thanh vẫn có thể. Hắn lạnh lùng nhìn Khanh Thư.

"Mà đại nghiệp của lão đã hủy nửa đời của ta."

"Hạn hẹp…"

Ánh mắt nàng ta không rời khỏi người Lâm Thương Lan, cũng không nói lời nào khác, cho đến khi hơi thở ngừng lại, thân thể nàng ta nằm trên đất hóa thành đất bụi.

Yêu quái sau khi chế, giống như bây giờ, càng tinh khiết, càng hóa vô hình. Khanh Thư khiến cho trong lòng Kỷ Vân Hòa có chút kinh ngạc.

Hình thái, yêu lực của nàng ta sau khi chết đại khái không giống với Li Thù.

Trước khi Li Thù chết, lấy sức của một người phá vỡ thập phương trận, hồ yêu Khanh Thư này…yêu lực không phải vì trận chiến hôm nay…

Nàng ta từng nói qua đại nghiệp của Lâm Thương Lan…lại là cái gì?

Chưa tìm được đáp án, cơn đau trong lồng ngực khiến nàng không nhịn được mà rên lên, nàng quỳ trên đất, áp chặt lồng ngực, Lâm Thương Lan đã chết, Khanh Thư cũng đã chết, trên thế gian này sẽ không ai biết giải dược để đâu.

Nàng trước đó còn nói với Trường Ý sau này phải xuống đáy biển nhìn xem, nhưng không nghĩ đến…hôm nay, cư nhiên lại là ngày cuối cùng của nàng, sau này…cũng không còn có sau này nữa rồi.

33. Chương 32: Mâu Thuẫn Tái Khởi

Kỷ Vân Hòa tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, nhẫn nhịn cơn đau trong người.

Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, nàng nghĩ đến trước khi vào ngự yêu cốc, nàng là một đứa trẻ có ẩn mạch, liền bị cha mẹ đem đi, muốn tránh khỏi sự truy lùng của triều đình, nhưng rốt cuộc vẫn tránh không khỏi, cha mẹ nàng bị binh lính bắt được, lập tức bị giết, nàng cũng bị bắt đưa đến ngự yêu cốc.

Cho đến bây giờ, nhiều năm như vậy, nỗi đau khi mất cha mẹ đã sớm bị thời gian bào mòn, sau này, nàng luôn sống trong cảnh u ám bị Lâm Thương Lan khống chế.

Nàng luôn nghĩ, nếu một ngày nàng không bị lão khống chế nữa, nàng có thể thoát ra khỏi ngự yêu cốc, ở bên ngoài thới giới rộng lớn kia chạy nhảy, vui cười, tự do tự tại, không bị trói buộc.

Nhưng đáng tiếc, nàng bây giờ đã thực hiện được nguyện vọng thứ nhất, nàng không bị lão khống chế nữa, nhưng nàng vĩnh viễn không có biện pháp rời khỏi ngự yêu cốc rồi…

Thật muốn…ngửi ngửi hương hoa ở thế giới ngoài kia.

Nàng nhịn đau, đồng thời không hi vọng bản thân bị đau đến chết, sau đó bình tĩnh chấp nhận tử vong.

Nhưng hình như ông trời không muốn nàng thanh thản chết đi, lúc Kỷ Vân Hòa nghĩ rằng bản thân không thể chống cự tiếp được, đột nhiên bên cạnh có người đỡ nàng dậy.

Miệng nàng bị người khác cậy ra, một viên thuốc bị nhét vào trong.

Vị của viên thuốc này vô cùng quen thuộc, lúc vị thuốc vừa tiếp vào trong, nàng đang bị đau đến mất hết thần trí, lập tức bị kéo trở về.

Giải dược!

Khát vọng sinh tồn lần nữa trỗi dậy, nàng lấy sức lực cuối cùng, tốn sức nuốt viên thuốc xuống.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng viên thuốc ở cổ họng trượt xuống dạ dày đường ruột, cơn đau chầm chậm tiêu giảm, cuối cùng biến mất. Mà lần này giải dược so với những lần trước không giống nhau.

Sau khi nuốt viên thuốc, nàng không chỉ cảm thấy cơn đau biến mất mà còn cảm thấy trong viên thuốc có một luồng khí nóng, từ ruột vị không ngừng trào ra, lan tỏa khắp tư chi cuối cùng tập trung ở đan điền, giống như từng tầng từng tầng, ngưng tụ lại thành một viên đan.

Sau khi cơn đau biến mất, khí nóng cũng không thấy nữa.

Kỷ Vân Hòa cuối cùng lấy lại thần trí, nàng nâng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy giấy ở khung cửa đã sáng ra, vừa nãy trời tối mà bây giờ đã gần sáng rồi.

Hóa ra đã trôi qua một đêm.

Toàn thân nàng đều ướt đẫm mồ hôi, lúc nàng ngẩng đầu giống như nàng đang ở trong nước lúc lao ra vậy, tóc tơ đều đang nhỏ nước.

Sau khi trải qua cơn chóng mặt kia, cuối cùng nàng cũng nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Nàng không nằm trên đất nữa, nàng được bế nằm trên giường của Lâm Thương Lan. Lâm Hạo Thanh lúc này đang ngồi bên cạnh nàng, hắn nhìn nàng, ánh mắt trầm ngưng. Trên người họ là những vệt máu đã khô. Mà lúc này trong phòng vẫn còn có thi thể phát xanh của Lâm Thương Lan.

Hòa vào trong đó là tiếng gà gáy, bên ngoài yên tĩnh đến lạ.

"Cuộc sống này giống như một tuồng kịch." Giọng Kỷ Vân Hòa khàn khàn, mở miệng, phá vỡ sự mông lung của buổi sớm, phá vỡ sự yên ắng lạ lùng "Ngươi nói xem đúng không, thiếu cốc chủ. Ồ..." Nàng dừng chút "Nên gọi là cốc chủ rồi."

Lâm Hạo Thanh trầm mặc một lúc, không nói theo chủ đề mà đang nói, hắn nhìn nàng mở miệng hỏi: "Độc trên người nàng, e rằng, nàng đã chịu đựng rất nhiều năm rồi?"

Hóa ra là lúc đêm qua nàng phát độc hắn vẫn luôn thủ ở bên cạnh này hả...

Kỷ Vân Hòa nhìn hắn một cái: "Cho nên ta rất nghe lời." Nàng nhìn thi thể Lâm Thương Lan sau đó rời đi hỏi Lâm Hạo Thanh "Giải dược, ngươi tìm được ở đâu? Còn bao nhiêu viên?"

"Chỉ tìm được một viên."

Nàng khẽ híp mắt, đánh giá hắn.

Hai người biết nhau nhiều năm, hắn sẽ không thể không rõ đằng sau ánh mắt này của nàng là đang nghĩ gì, hắn nói thẳng "Đêm qua, nàng đến, ở bên ngoài rèm trúc, trên tay Khanh Thư dùng vật màu đen bắt

lên tay cầm trường kiếm của ta, nàng nhớ rõ không."

Kỷ Vân Hòa gật đầu "Ta vẫn chưa đau đến mất trí."

"Đó chính là giải dược ta cho nàng nuốt." Lâm Hạo Thanh nói "Đêm qua lúc ta đến tìm Lâm Thương Lan, trùng hợp là lúc đó Khanh Thư rời khỏi, xem ra theo như lời nàng nói, là đi đưa giải dược mỗi tháng cho nàng, chỉ là bị ta hiểu lầm…"

Nghĩ lại, những gì nàng nói cũng đã nói qua.

Nàng lựa chọn tin hắn. Thở dài một hơi: "Thuốc khác có thể tìm được chứ?"

"Sau khi cho nàng nuốt thuốc kia, ta đã thử tìm trong phòng một vòng, chưa tìm ra tầng hầm hoặc mật thức, cho nên tìm không thấy."

Ý này chính là tháng sau, nàng vẫn sẽ lần nữa chịu cơn đau này, đau cho đến chết đi…

Nàng trầm mặc.

"Kỷ Vân Hòa." Lâm Hạo Thanh đột nhiên gọi họ tên nàng.

Nàng quay đầu nhìn hắn, từ nhỏ nàng luôn nghe hắn ôn ôn nhu nhu gọi nàng "Vân Hòa", lớn lên thì nghe hắn lãnh đạm gọi nàng là "hộ pháp" hoặc là mấy phần trào phúng gọi nàng "Vân Hòa", nhưng lần này là lần đầu tiên hắn tiết chế, xa cách gọi cả họ tên nàng.

"Đa tạ nàng hôm qua liều chết tương cứu."

Nàng nghe xong, khẽ nhíu mày. Rất nhanh, nàng liền che giấu cảm xúc: "Không cần đa tạ, nếu không phải ngươi đá ta khiến ta cong gối nằm trên đất, ta cũng không có cách giết Khanh Thư."

Lâm Hạo Thanh lại trầm mặc nói: "Nếu như ta không may mắn tìm được thuốc giải kia, nàng sẽ thế nào?"

"Có thể thế nào?" Nàng nhếch môi, trào phúng cười "Nhận mệnh thôi."

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng một lúc, đứng dậy: "Trước đó ở hang rắn biển hoa, ta nói, nàng cùng ta liên thủ giết chết Lâm Thương Lan rồi, ta sẽ cho nàng tự do. Bây giờ ta sẽ giữ lời hứa, đợi ta ngồi lên vị trí cốc chủ, ngự yêu cốc sẽ không trở thành ngục giam nàng nữa, mà giải dược, ta không có cách điều chế, nhưng cho dù đào ba tấc đất ta cũng sẽ đem giải dược của Lâm Thương Lan đào ra, đưa cho nàng."

Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn hắn, thật kì lạ, sau khi Lâm Thương Lan chết, nàng đột nhiên cảm thấy, Lâm Hạo Thanh ngày xưa dường như đã trở về một chút…

"Giải dược nếu như tìm được, ta sẽ rất mừng, nhưng nếu như không tìm được, ta cũng sẽ cam chịu. Nhiều năm như vậy, trong ngự yêu cốc này, ta đã sớm rõ, kẻ mà ta cùng ngươi chống lại, Lâm Thương Lan chống lại, không phải là ai khác mà là ông trời. Ý trời nếu đã như vậy ta đành thuận theo ý trời, chỉ là…"

Nàng nhìn chằm chằm Lâm Hạo Thanh: "Ta vẫn còn một yêu cầu."

"Nàng nói đi."

"Ta cần phải rời khỏi ngự yêu cốc, hơn nữa ta vẫn muốn đem người cá rời khỏi tù giam này."

Nói ra lời này, cả căn phòng lần nữa rơi vào im lặng.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt nàng thể hiện sự kiên quyết nhưng Lâm Hạo Thanh cũng không lùi bước, nhìn nhau hồi lâu cuối cùng hắn mở miệng: "Nàng biết người cá đối với ngự yêu cốc có ý nghĩa gì không." Hắn trầm mặt nói: "Ngự yêu cốc mất đi một ngự yêu sư, triều đình chưa chắc sẽ để ý, nhưng người cá thì không ai được đem đi."

"Nếu như ta nhất định muốn thì sao?"

"Vậy thì ta lần nữa xem nàng thành kẻ địch."

34. Chương 33: Đồng Mưu

Thi thể của Lâm Thương Lan ở bên cạnh đã lạnh ngắt.

Mà trong lúc này không khí trong phòng rơi vào trầm tịch, hai người sống vẫn ở đây trông không khác gì xác chết.

Cuối cùng, Kỷ Vân Hòa từ trên giường bước xuống, đứng trước mặt Lâm Hạo Thanh, nàng thấp hơi hắn hơn nửa cái đầu nhưng khí thế không thua kém hắn.

"Lâm Hạo Thanh." Nàng cũng gọi cả họ tên hắn, không khác chút nào "Chuyện đã đến nước này, nếu như ta như cũ trở thành kẻ địch của ngươi, ta sẽ cảm thấy rất đáng tiếc nhưng ta cũng sẽ không hối hận."

"A." Lâm Hạo Thanh cười lạnh một tiếng, lập tức âm trầm nhìn nàng "Ta thấy nàng vẫn là chưa nghĩ kĩ, nàng đem người cá đi, không chỉ bị ta xem là kẻ địch mà còn bị cả ngự yêu cốc xem là kẻ địch, thậm chí là

cả Thuận Đức công chúa, cả một triều đình xem nàng thành địch!" Hắn tiến lên một bước, tiến đến gần nàng "Hơn nữa, chưa nói đến việc nàng có thể đem hắn ra khỏi ngự yêu cốc hay không, cho dù nàng có thể đem hắn đi, nàng nghĩ như vậy là kết thúc ư? Nàng và hắn sẽ tiêu diêu tự tại ư?"

Hắn ném cho nàng hai chữ: "Ngây thơ"

"Ngây thơ hay không ta không biết." Nàng đáp "Ta chỉ biết, y vốn thuộc về biển cả không nên bị giam lại ở nơi này."

"Hắn đã tách đuôi rồi, nàng còn cho rằng hắn vẫn thuộc về biển cả?"

Lâm Hạo Thanh nhắc đến chuyện này khiến cho tay nàng nắm chặt thành quyền, nàng trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn là ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, lập tức nói với hắn:

"Y thuộc về."

Mặc kệ y có tách đuôi hay không, mặc kệ y có bộ dáng không giống với người khác, đuôi cá xinh đẹp của y, đã từng xuất hiện sẽ không biến mất.

Kỷ Vân Hòa luôn cho rằng, Trường Ý vĩnh viễn thuộc về biển xanh trong vắt và tuyệt đẹp kia, bất kể là quá khứ hay hiện tại, hoặc là tương lai mà không ai có thể biết trước được. Nhưng nàng vẫn cố chấp tin tưởng, Trường Ý cuối cùng cũng sẽ tìm về biển lớn.

Lâm Hạo Thanh nhìn thần sắc kiên định trong mắt nàng, trầm mặc hồi lâu, "Nàng nghĩ kĩ đi, ta chỉ cho nàng cơ hội lần này. Nàng muốn tự do nhiều năm mong ước hay muốn đem người cá thả ra?"

Nàng nghe xong lời hắn nói, có chút suy nghĩ: "Lâm Hạo Thanh, ngươi giết Lâm Thương Lan, là do may mắn ta đến hỗ trợ trợ ngươi. Vì vậy, cơ hội lần này không phải ngươi cho ta mà là trời cao cho ta. Mà tự do cũng không phải thứ ngươi cho ta. Nó vốn dĩ thuộc về ta."

Nàng nói xong, sau khi đã suy nghĩ kĩ càng, trong lòng nàng cũng đã có tính toán. Hôm nay xem như là cùng Lâm Hạo Thanh nói xong rồi.

Không có Lâm Thương Lan, sau khi nàng cùng hắn hòa giải ngắn hạn, nên đấu thế nào vẫn sẽ đấu thế ấy.

Nàng cất bước muốn rời đi, hắn đứng phía sau nàng hỏi: "Giải dược nàng không cần sao?"

"Ta cần chứ, ngươi hiện tại cũng không có để đưa ta." Nàng chỉ thi thể Lâm Thương Lan trên ghế "Ngươi trước tiên nghĩ cách an táng tốt cho lão đi. Người già trong cốc, tai mắt của triều đình, ý của đại quốc sư, cũng sẽ không thể chấp nhận một kẻ mưu phản giết cha để lên ngôi cốc chủ, bọn họ chỉ cần một cốc chủ tuyệt đối nghe lời mà thôi."

Kỷ Vân Hòa bước ra bên ngoài. Lời nói vừa rồi của nàng giống như được linh nghiệm, lúc nàng đẩy cửa ra, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

"Cốc chủ! Cốc chủ!"

Ngoài cửa, một tên ngự yêu sư khẩn trương gọi, hắn dừng bên cửa, gõ cửa hai tiếng.

Mặt trời bên ngoài đã lên cao, bóng của ngự yêu sư in lên trên cửa, cùng nàng chỉ cách nhau một cánh cửa.

Tay đẩy cửa của nàng ngừng lại.

Kì thực, sau khi nàng cùng Lâm Hạo Thanh nói rõ, nàng vẫn muốn lật đổ hắn ngồi lên vị trí cốc chủ, muốn mọi người biết hắn giết Lâm Thương Lan, đây là biện pháp tốt nhất. Hắn sẽ bị người trong ngự yêu cốc bỏ mặc, cũng sẽ bị triều tình bỏ rơi. Lúc này, nàng sẽ là người được đề cử trở thành cốc chủ ngự yêu cốc. Quyền lực trong tay mà không có người đằng sau điều khiển, nàng có thể đem Trường Ý rời đi.

Nhưng mà…

Ngự yêu sư ngoài cửa, nàng và Lâm Hạo Thanh ở trong nhà, hai người toàn thân máu tươi.

Ai là kẻ giết Lâm Thương Lan, chuyện này vốn dĩ không rõ ràng.

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn Lâm Hạo Thanh ở trong nhà.

Hắn lập tức bước ra nhìn nàng một cái, hai người đều không nói gì, cho đến khi người ở bên ngoài gõ cửa lần nữa: "Cốc chủ!" Giọng ngự yêu sư có chút gấp gáp, giống như sẽ đẩy cửa ra.

"Thân thể cốc chủ đang không thoải mái cần phải nghỉ ngơi." Lâm Hạo Thanh rốt cuộc mở miệng "Ồn ào chuyện gì?"

Nghe thấy giọng hắn, ngự yêu sư bên ngoài cuối cùng tìm được chủ ý "Hồi thiếu cốc chủ! Bên ngoài núi truyền tin, Thuận Đức công chúa bãi giá ngự yêu cốc, bây giờ đã ngự giá đến trước sơn môn rồi!"

Kỷ Vân Hòa ngẩng người, lồng ngực lập tức đập nhanh.

"Ngươi nói cái gì?" Lâm Hạo Thanh cũng không thể tin được.

"Thiếu cốc chủ, Thuận Đức công chúa đã ngự giá đến trước sơn môn rồi! Vẫn mời thiếu cốc chủ nhanh chóng báo lại với cốc chủ, thay mặt ngự yêu cốc chúng ta tiếp giá a!"

Thuận Đức công chúa…

Vị cao cao tại thường kia, hình như chỉ tồn tại trong tin đồn "Nhị Thánh". Cư nhiên…thân lâm ngự yêu cốc rồi…

Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh nhìn nhau. Hai người không hẹn cùng nhìn về thi thể đã lạnh của Lâm Thương Lan.

Nàng khẽ nắm chặt quyền đầu.

Lâm Thương Lan chết thật không đúng lúc rồi. Nếu Thuận Đức công chúa biết hai người họ đã giết chết lão, bọn họ sẽ bị đánh và tội bất hiếu, sẽ bị in dấu lửa lên người, triều đình không thích kẻ phản nghịch, Thuận Đức công chúa cũng vậy.

"Thiếu cốc chủ!"

Giọng ngự yêu sư bên ngoài gấp gáp.

Kỷ Vân Hòa khẽ huých tay vào Lâm Hạo Thanh đang thất thần. Hắn hồi thần định tâm: "Biết rồi, ngươi trước tiên đem các ngự yêu sư đến ngoài sơn môn, ta sẽ vào gọi cốc chủ dậy, lập tức ra ngoài nghênh đón."

"Vâng."

Ngự yêu sư bên ngoài vội lui xuống.

Cũng may là hắn vội vàng rời đi, nên không phát hiện ra trận chiến đêm qua trong phòng cốc chủ có gì không đúng.

Sau khi kẻ kia rời đi, Lâm Hạo Thanh cùng Kỷ Vân Hòa không nói lời nào, bước vào trong nhà.

Hai người nhìn Lâm Thương Lan đã đoạn khí ngồi trên xe lăn, lão như cũ trừng mắt, giống như đối với ham muốn nhân gian có chút không cam. Mà vết thương trên cổ lão khiến người khác kinh tâm.

Lâm Hạo Thanh trầm mặc nâng tay, khép mắt lão lại.

"Lão già sống không đúng lúc, chết rồi vẫn khiến người khác hỗn loạn." Lời hắn có chút khinh bạc.

Kỷ Vân Hòa nhìn hắn một cái: "Lão sống đáng hận lão, nhưng lão chết rồi thì không còn chuyện của lão nữa." Nàng nhìn xung quanh "Bây giờ quá bắt mắt nếu đưa lão ra ngoài, cũng không có thời gian làm

những chuyện này nữa."

"Nàng định thế nào?"

Kỷ Vân Hòa nâng tay chỉ về phía giường: "Ngươi đem lão đặt lên giường, đắp chăn đàng hoàng, nhớ phủ lấy vết thương trên cổ lão."

"Sau đó?" Hắn cười lạnh "Đợi lão tự sống dậy hả?"

"Lão sống dậy, ngươi ta cũng chết." Nàng nhìn hắn "Dẹp thái độ nói lời mát mẻ của ngươi đi, ta và ngươi, nên đấy sẽ đấu, nên tranh sẽ tranh. Nhưng trước mặt Thuận Đức công chúa, ngươi ta chỉ là con châu chấu trên cùng một dây mà thôi. Ngươi giết Lâm Thương Lan rồi, tay ta cũng không sạch. Bây giờ, ngươi và ta, tốt nhất là liên thủ diễn một màn kịch, mau chóng thỉnh đi vị thần không mời mà đến."

Lời này của nàng không khiêm tốn cũng không cao ngạo, thần sắc nhịp nhàng hữu lực. Lâm hạo Thanh nhìn nàng, nụ cười trào phúng trên mặt rốt cuộc thu lại.

35. Chương 34: Thuận Đức Công Chúa

"Ngươi đưa Lâm Thương Lan, bố trí tốt cho lão, lão ngày thường nằm như thế nào, xe lăn để ở đâu, ta cần ngươi để lại không sai một ly. Ta sẽ đem máu trên nền nhà dọn dẹp sạch sẽ trước."

Kỷ Vân Hòa vừa nói vừa cởi xuống y phục của mình, đặt trên bàn trà "Đợi làm xong những chuyện này, ta và ngươi trở về thay bộ quần áo sạch sẽ, rửa sạch mặt, chúng ta sẽ đi gặp Thuận Đức công chúa."

"Chúng ta sẽ đi gặp?"

"Đúng, chúng ta sẽ đi gặp." Kỷ Vân Hòa quỳ trên đất, lau sạch máu trên đất "Chúng ta đi nói với Thuận Đức công chúa, cốc chủ tối qua đột nhiên bị bệnh nặng, nằm liệt giường không đứng nổi, khí tức suy yếu."

Trong lúc nói những lời này, nàng đang lau góc tường, ở góc tường Khanh Thư hóa thành bụi đất, nàng đặt y phục lau máu để qua một bên, thu đống bụi đất đó lại, đặt vào trong lọ hoa trong phòng Lâm Thương Lan.

"Động tác nhanh một chút đi." Nàng ngoảnh đầu nhìn Lâm Hạo Thanh "Chúng ta không có thời gian chậm trễ nữa."

Sau khi nàng cùng hắn dọn dẹp xong phòng Lâm Thương Lan, hai người trốn khỏi mắt người khác, nhanh chóng trở về thay thường phục, lần nữa gặp nhau là lúc đến trước sơn môn của ngự yêu cốc.

Lúc này ngoài ngự yêu cốc hoa xuân đã tàn, trước mắt chỉ còn một màu xanh ngắt.

Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh đã lau sạch máu trên mặt, thay xuống bộ thường phục nhiễm máu, hai người trái phải đứng ở trước sơn môn. Không nói một lời, vẫn hệt như thường ngày, mối quan hệ không quá ổn giữa thiếu cốc chủ cùng hộ pháp.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào, chỉ nhìn con đường ở trước mặt, lẳng lặng đợi gió xuân thổi Thuận Đức công chúa trong truyền thuyết đến.

Không lâu sau, trên đường núi xa xa truyền đến tiếng bước chân ầm ầm, người ngựa rất đông, xếp thành hàng dài, không cần phải nhìn cũng có thể đoán ra rõ ràng.

Ngự yêu cốc tọa ở hướng tây nam, cách kinh thành rất xa, hiếm khi có cảnh tượng rầm rộ, ngự yêu sư đa số khoanh ở trong ngự yêu cốc, trừ đi Tuyết Tam Nguyệt có năng lực hơn người, còn lại đều rất ít ra ngoài.

Cho nên khi nghe thấy động tĩnh ở xa, bọn ngự yêu sư liền có chút ồn ào, đứng ngồi không yên, kinh ngạc nghi ngờ, còn cả chút tò mò về kẻ ở vị trí tối cao của hoàng gia.

Ở hướng trên đường núi, tiếng bước chân càng lúc càng gần, dần dần xuất hiện trước mắt mọi người, trên mặt cờ đỏ rực thêu một con rồng cực to có năm vuốt.

Hoàng đế lấy hình hoa văn thêu con rồng màu vàng, đại diện quyền lực tối cao của ngài, mà Thuận Đức công chúa thích màu đỏ, màu đỏ càng tươi, nàng ta càng thích. Vì vậy nên cờ của nàng ta là cờ đỏ thêu con rồng chỉ vàng năm vuốt.

Những lịch triều đại từ trước đến nay, công chúa, hoàng hậu, phàm là nữ tử đều chỉ được thêu phụng, duy chỉ mình Thuận Đức công chúa, không thêu phụng, chỉ thêu rồng.

Dã tâm này của nàng ta, đến cả che đậy cũng lười. Mà tiểu đệ hoàng đế của nàng, cũng không để ý, mặc nàng muốn tham gia triều chính, thậm chí là quản cả quân đội và phủ quốc sư.

Sắc cờ thêu hình rồng năm vuốt tiến lại gần, Kỷ Vân Hòa cúi đầu nhìn mặt đất, không muốn quan tâm đến những chuyện này, đến khi cờ rồng dừng lại, đằng sau xe ngựa cũng đều dừng lại. Nàng mới ngẩng đầu nhìn hàng người xếp hàng dài kia.

Chiếc kiệu đỏ tươi diễm lệ đến quá khoa trương, nhiều người nâng kiệu đến độ nàng không đếm xuể.

Trên kiệu treo tầng tầng lớp lớp rèm sa, chiếc rèm dùng chỉ vàng chỉ bạc mà dệt nên, phản chiếu ánh sáng mặt trời, rực rỡ bức người, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mà ở trung tâm ánh sáng kia, giữa tầng tầng rèm sa có một nữ tử mặc áo đỏ đang nằm, thân ảnh lười nhác,

khẽ nâng tay lên, giống như nằm trong rèm uống rượu.

Không lâu sau, một gã thái giám trong hàng ngũ bước đến, nhìn Lâm Hạo Thanh một cái sau đó lại lườm sang Kỷ Vân Hòa đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Nàng cũng đánh giá nhìn gã, chỉ cảm thấy ngũ quan thái giám này có chút quen thuộc.

"Cốc chủ ngự yêu cốc đâu? Công chúa thân lâm, vì sao cốc chủ chưa đến đón tiếp? Các ngự yêu sư trong ngự yêu cốc các ngươi, đơn giản chỉ vì sự trễ nãi mà thôi."

Thái giám nhìn Kỷ Vân Hòa nói ra những lời này.

Khi âm thanh sắc nhọn cứa vào tai, nàng mới nhất thời nhớ ra, một tháng trước, chính thái giám nàu đưa chiếc rương giam giữ Trường Ý đến ngự yêu cốc. Nàng khi ấy còn dán lên tấm phù cấm ngôn lên cổ gã ta. Nghĩ lại, là trở về tìm người của quốc sư phủ lấy ra rồi…

Bây giờ nhìn ngữ khí thần sắc của hắn, chắc là chưa quên nàng, mà vẫn còn ghi thù, nhớ rõ như vậy. Hôm nay hắn lại theo Thuận Đức công chúa đến đây, xem ra có chúa khó đối phó.

Nàng cúi đầu, không nói lời nào, giống như bản thân chuyện gì đều không biết. Dù sao nơi này vẫn còn một thiếu cốc chủ đỡ lấy.

"Mong công chúa tha tội." Lâm Hạo Thanh cúi người hành lễ "Đêm qua cốc chủ đột nhiên phát bệnh nặng, người vẫn chưa tỉnh táo, thực sự khó lòng đến đây nghênh đón công chúa."

"Bệnh nặng?" Trương công công nghi hoặc "Cốc chủ bệnh nặng, sao không thấy báo?"

"Đột nhiên phát bệnh…"

"Bệnh rồi?"

Xa xa, ở trong rèm sa truyền lại một tiếng hỏi khẽ.

Thái giám ngạo mạn vừa rồi, trong chốc lát giống như bị đánh một quyền, cả người cúi xuống lập tức bước ra phía sau, cung cung kính kính đứng bên cạnh chiếc kiệu: "Công chúa tức giận."

"Đã sinh bệnh rồi, bổn cung giận cái gì?" Bên trong rèm sa khẽ động, thân ảnh đỏ rực ngồi dậy "Bổn cung vốn nghĩ, phải thưởng cho Lâm cốc chủ thật tốt, vì ngự yêu cốc liên tục thỏa mãn hai nguyện vọng của ta, công vẫn chưa thành, sao lại đột nhiên bệnh rồi."

Rèm sa bên trong bị một đôi tay trắng đến quá đáng khe khẽ vén lên.

Mỗi ngón tay nàng ta trông giống như thông bạch (một loại thuốc ở TQ), trên móng tay đều có bông hoa nhỏ bằng tơ vàng hơn rủ xuống.

Nàng ta vừa vén rèm, kiệu phu trước kiệu lập tức đồng loạt quỳ xuống, chiếc kiệu đáp xuống một góc độ vừa đẹp để nàng ta từ màn sa bước ra ngoài.

Chân ngọc chưa mang giày, đôi chân trần đạp trên đất, mà chưa đợi ngón chân chạm đất, sớm đã có một thị nữ chuẩn bị sẵn từng làn cánh hoa tươi rải xuống đất, cánh hoa bao phủ đất đá trên mặt đất thành tầng tầng lớp lớp, để cho bàn chân trần của công chúa đạp lên cũng không bị sao.

Thuận Đức công chúa cũng không để ý đến người hầu bên cạnh, cất bước đến bên Lâm Hạo Thanh cùng Kỷ Vân Hòa, thị nữ bận rộn rải hoa, chưa được chốc lát, cả mặt đất đã phủ thành một con đường hoa tươi.

Hương thơm của trăm hoa phủ đầy trước sơn môn, nàng nhìn cánh hoa bị dẫm lên trên mặt đất, nhất thời chỉ cảm thấy đáng tiếc.

Đáng tiếc cho những cánh hoa xuân mơn mởn kia, hoa vừa nảy mầm trong ngày đông, dùng một ngày xuân để trưởng thành, cuối cùng lại có kết cục thế này.

"Đường trong sơn cốc không thể để loan giáo (xe đi theo công chúa)." Thuận Đức công chúa khoát khoát tay, sau lưng có thị nữ khoát lên chiếc áo choàng cho nàng "Bổn cung đi xem xem Lâm cốc chủ." Nàng nói xong lườm Lâm Hạo Thanh một mắt, chưa từng hỏi qua người khác trực tiếp nói "Thiếu cốc chủ, dẫn đường đi."

Kỷ Vân Hòa cúi đầu nhìn mặt đất, trên mặt không có bất kì dao động, chỉ là trong lòng nói thầm, Thuận Đức công chúa này, e rằng không dễ ứng phó.

36. Chương 35: Thăm Bệnh

Kỷ Vân Hòa và Lâm Hạo Thanh cùng Thuận Đức công chúa từ trước sơn môn đi vào trong cốc.

Dưới chân Thuận Đức công chúa hoa tươi không ngừng rải, từng lớp dày phủ trên đường đi, mà Lệ Phong đường của Lâm Thương Lan ở vẫn còn khá xa, trong lòng Kỷ Vân Hòa đã có tính toán.

Nàng nhìn cánh hoa dưới chân của Thuận Đức công chúa, nghe thanh âm bận rộn của các tì nữ phía sau, đột nhiên dừng bước.

"Công chúa." Nàng mở miệng.

Thuận Đức công chúa dừng lại nhưng tì nữ rải hoa vẫn không dừng, bận rộn tiến về phía trước như muốn dùng cánh hoa phủ tất cả lối đi ở ngự yêu cốc.

Lâm Hạo Thanh cũng ngoảnh đầu nhìn nàng, thần sắc có vài phần không thoải mái, giống như không muốn nàng mở miệng nói bất kì lời không liên quan nào.

Nhưng nàng không nhịn được, nàng hành xong lễ nói: "Trong ngự yêu cốc đã bị thanh vũ loan điểu náo loạn, đá rơi loạn các nơi. Trong những ngày này, cũng không có ai dọn dẹp đàng hoàng, công chúa đi chân trần, cho dù có trăm hoa phủ lên, thảo dân cũng sợ rằng những mảnh đá rơi loạn kia sẽ tổn thương đến phụng thể, vẫn mời công chúa mang giày vào ạ."

Thuận Đức công chúa nghe xong, khẽ nhíu mày, nàng ta đánh giá Kỷ Vân Hòa hồi lâu, không mở miệng, khiến cho người bên cạnh đoán mò nàng ta đang nghĩ gì.

"Ngươi là người thương tiếc cho hoa." Sau đó, nàng ta đột nhiên cười nói "Tốt bụng."

Kỷ Vân Hòa không nói lời nào.

Lúc mọi người tưởng rằng Thuận Đức công chúa đang khen Kỷ Vân Hòa thì đột nhiên nàng ta thu lại nụ cười: "Nhưng bổn cung không phải." Bông hoa đỏ rực điểm ở mi tâm nàng ta tức thời lộ rõ sát ý "Bốn cung là kẻ hái hoa." Nàng ta nói "Bổn cung càng thích hái hoa vừa nở rộ, càng thích đem chín phần diễm lệ trên thiên hạ dẫm dưới chân, phần còn lại sẽ khoác trên người."

Nàng ta vươn tay, ngón tay thon dài, móng tay sắc nhọn bóp lấy cằm Kỷ Vân Hòa.

Khiến nàng phải ngẩng đầu nhìn nàng ta.

"Thiên hạ giang sơn, một nửa là của ta, trăm hoa này cũng là của ta. Kẻ thương tiếc hoa này như ngươi, vẫn là của ta." Ngón tay nàng ta khẽ quét qua mặt nàng "Ta không thích hoa không nở, cũng không thích kẻ nhiều lời."

Tay Thuận Đức công chúa đặt trên hai má nàng, nàng ta tuyệt sắc diễm lệ, tựa như lời vừa nói, thiên hạ mười phần diễm lệ, chín phần bị nàng ta dẫm dưới chân, vẫn còn một phần bị nàng ta khoác trên người. Mà Kỷ Vân Hòa, một thân bố y, không trang điểm, sắc môi còn có vài phần trắng bệch, cả người đều quá nhạt rồi.

Một kẻ ở trên trời cùng một người dưới mặt đất, trong lúc Thuận Đức công chúa nâng tay, nàng như bị ép khung vào một bức họa lạ lùng.

Nàng không hề né tránh, chăm chăm nhìn vào mắt của Thuận Đức công chúa, không khiêm tốn không kiêu ngạo hỏi: "Vậy công chúa vẫn mang giày chứ?"

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Thuận Đức công chúa lạnh đi mấy phần, mà Lâm Hạo Thanh bên cạnh cũng nhíu chặt mày, tùy tùng cùng các ngự yêu sư đều thấy rét lạnh, chỉ dám nín thở sợ rằng mình hít thở quá lớn tiếng.

Duy chỉ Kỷ Vân Hòa vẫn không cảm nhận được áp lực này. Nàng nhìn Thuận Đức công chúa nói: "Đường trong ngự yêu cốc, gồ ghề khó đi."

Nàng nói xong, Lâm Hạo Thanh càng nhíu chặt mày, cuối cùng không nhịn được đứng ra ôm quyền hành lễ: "Công chúa, ngự yêu cốc ở xa, ngự yêu sư trong cốc lỗ mãng, không biết lễ nghi, vẫn mong công chúa tha tội."

Thuận Đức công chúa liếc nhìn Lâm Hạo Thanh một cái: "Nàng ta rất thú vị."

Ngoài ý liệu của mọi người, Thuận Đức công chúa mở miệng, nhưng giống như là một câu bình luận, không giết cũng không trách, cư nhiên nói Kỷ Vân Hòa…thú vị.

Lâm Hạo Thanh có chút ngẩn người.

Thuận Đức công chúa ở bên cạnh vừa nhìn một cái, Trương công công liền hiểu ý, lập tức chạy vào trong đoàn người ngựa xếp dài, không lâu sau liền đem một đôi giày đến cho Thuận Đức công chúa, ngoài ra còn có một thái giám lập tức quỳ bục xuống, cong lưng bất động. Nàng ta cũng không thèm nhìn thái giám kia trực tiếp ngồi lên lưng hắn. Tay thái giám áp trên đất, bình bình ổn ổn, không hề nhúc nhích.

Tì nữ cầm giày giúp nàng ta mang vào.

Đôi giày thêu tơ đỏ, cùng với y phục trên người nàng phối thành một bộ.

Ai cũng không nghĩ đến, sau khi Kỷ Vân Hòa "mạo phạm", Thuận Đức công chúa không nổi giận mà trái lại vẫn nghe lời nàng. Mọi người không nhịn được gãi đầu. Mà trong lòng Kỷ Vân Hòa đang tính toán, qua mưu kế vừa rồi có thể thấy, nàng ta rất giống với Lâm Thương Lan.

Ở vị thế cao, giận mà không giận, cười như không cười, trừ bản thân nàng ta ra, đại khái mọi người đều không nhìn ra nội tâm nàng ta rốt cuộc nghĩ gì.

Mang xong giày, Thuận Đức công chúa đứng dậy, lườm Kỷ Vân Hòa một cái tiếp tục đi về phía trước.

Một đường không nói lời nào cho đến phòng ngoài Lâm Thương Lan.

Lâm Hạo Thanh bước lên cầu thang, gõ cửa phòng Lâm Thương Lan, trong miệng không hề do dự gọi: "Cốc chủ."

Mặc dù trong lòng hắn và Kỷ Vân Hòa đều hiểu rõ, bên trong vĩnh viễn sẽ không có người đáp lại.

Đợi được một lúc, trên mặt Lâm Hạo Thanh lộ ra chút khó xử nhìn Thuận Đức công chúa, lại gấp gáp gõ thêm hai cái: "Cốc chủ, công chúa đến thăm người."

Kỷ Vân Hòa đứng dưới bậc thang nhìn Lâm Hạo Thanh diễn, không nói lời nào.

Không thấy có hồi đáp, Lâm Hạo Thanh nói: "Công chúa, gia phụ bệnh nặng…"

"Lâm cốc chủ vì sao đột nhiên bệnh nghiêm trọng như vậy? Tháng trước truyền thư cho triều đình vẫn không thấy nhắc đến chuyện này." Thuận Đức công chúa nói, bước lên bậc thang, mắt nhìn vào trong phòng.

Kỷ Vân Hòa như cũ đứng dưới bậc thang, trên mặt không có biểu tình, mà tay trong tay áo, khẽ nắm chặt lại.

Thuận Đức công chúa đi đến bên cửa, Lâm Hạo Thanh đứng mệt bênh trầm giọng, không hề kinh loạn hỏi: "Công chúa có muốn vào trong không?"

Chưa đợi hắn nói xong, Thuận Đức công chúa đã đẩy cửa phòng ra.

Kỷ Vân Hòa khẽ nín thở.

Thuận Đức công chúa đứng ngoài cửa nhìn vào trong.

Nàng đại khái biết được từ góc độ của nàng ta có thể nhìn thấy gì.

Bình phong nhiễm máu ở ngoài cửa, nàng đã dặn Lâm Hạo Thanh dẹp đi, trong phòng cùng gian ngoài được rèm trúc che chắn đã bị nàng chém nát, sáng hôm nay bọn họ cũng đã xử lý xong. Cho nên trong mắt Thuận Đức công chúa sẽ không có bất kì thứ gì che chắn, nàng sẽ trực tiếp nhìn thấy Lâm Thương Lan đang "nằm" trên giường.

Lâm Thương Lan bị chăn che phủ, nên chỉ lộ ra nửa mặt bên đang nhắm mắt.

Trông lão không khác gì bệnh nặng, chỉ có một điều không giống chính là lão không hô hấp, chỉ cần Thuận Đức công chúa không tiến lại gần, không kéo chăn ra sẽ không thể nhìn thấy được vết thương máu thịt nhày nhụa trên cổ lão…

Thuận Đức công chúa ở bên ngoài đánh giá trong phòng, lúc này Trương công công đột nhiên mở miệng: "Công chúa, công chúa." Gã vô cùng nịnh nọt cho nên lúc này cũng lộ chút gấp gáp, "Công chúa vừa đi

đường xa đến đây, phải cẩn thận, tránh nhiễm khí bệnh!"

Thuận Đức công chúa ngoảnh đầu nhìn Trương công công một cái "Ừ." Nàng đáp xong, quét mắt trong phòng rồi xoay người bước ra ngoài cửa.

Lâm Hạo Thanh không vội vàng đóng cửa lại, đứng bên cửa mặc kệ người khác đánh giá.

Kỷ Vân Hòa khẽ thở phào một hơi. Nàng cũng nhìn sang hướng Trương công công đang cười nịnh nọt, dìu Thuận Đức công chúa kia.

Nàng lúc này chỉ muốn xin lỗi Trương công công, muốn nói với gã, Trương công công, ngài chính là một công công tốt, tháng trước vừa dùng phù khiến ngài á khẩu thật sự là lỗi của ta, xin lỗi nha.

"Được rồi." Thuận Đức công chúa bước xuống cầu thang nói "Lâm cốc chủ cư nhiên bệnh nặng, ta cũng không làm phiền ông ấy nữa, ta lần này đến là vì muốn nhìn người cá."

Nàng ta vừa nói ra lời này, trong lòng Kỷ Vân Hòa vừa thả lỏng đột nhiên lại căng thẳng.

Thuận Đức công chúa xoay người hỏi Lâm Hạo Thanh: "Người cá đang ở đâu?"

37. Chương 36: Bức Bách

Lâm Hạo Thanh đóng cửa phòng Lâm Thương Lan lại, nghe Thuận Đức công chúa hỏi về người cá liền thẳng thắn nói: "Trước đó bị thanh vũ loan điểu làm loạn ngự yêu cốc nên phòng giam người cá đã đổ nát. Thế nên hiện tại hắn đang bị giam ở ngục giam khác, chỉ là không an toàn bằng ngục giam trước kia…"

Thuận Đức công chúa cười, đánh đứt lời hắn "Bổn cung chỉ hỏi, người cá đang ở đâu?"

Lâm Hạo Thanh trầm mặc một lúc, cúi đầu dẫn đường: "Công chúa, mời đi theo thảo dân."

Một đoàn người từ Lệ Phong đường lại đi đến bên ngoài ngục giam Trường Ý.

Lúc Kỷ Vân Hòa đi đến bên ngoài ngục giam, bước chân không nhịn được dừng lại, cho đến khi người sau lưng va vào vai nàng, nàng mới hít một hơi sau, cất bước tiến lên phía trước.

Nàng chưa từng nghĩ đến, hôm nay gặp Trường Ý lại phải đem theo tâm lý nặng nề thế này.

Nhưng nàng nhất định phải vào, bởi vì nàng là người duy nhất vì y mà nghĩ cách.

Kỷ Vân Hòa theo đoàn người bước vào trong.

Trong ngục, tùy tùng đã chuẩn bị xong ghế ngồi cho Thuận Đức công chúa. Nàng ta ngồi trước lồng giam, nhìn Trường Ý bị tách đuôi ngồi bên trong, lộ ra nụ cười khẽ hài lòng.

Mà Trường Ý nhìn thấy Thuận Đức công chúa, ánh mắt lộ rõ sự xa cách cùng địch ý. Y đứng ở trong lồng giam, không nói lời nào, hệt như ngày đầu tiên đưa đến ngự yêu cốc. Y là yêu quái trong ngục giam, mà bọn họ là người đứng bên ngoài, bọn họ bị ngăn cách qua những song sắt, ngăn cách thâm thù đại hận, nước lửa bất dung.

Y chán ghét Thuận Đức công chúa.

Nàng đều cảm nhận rõ sự khinh bỉ cùng ghê tởm đối với loài người của Trường Ý, tất cả chỉ vì nữ tử giẫm đạp mười phần diễm lệ của thiên hạ kia.

Y và nàng ta vốn dĩ không giống nhau. Nàng ta cho rằng thiên hạ giang sơn đều thuộc về nàng ta, còn Trường Ý lại cho rằng, y thuộc về trời đất rộng lớn này, không có bất kì ai có tư cách cùng năng lực có thể thao túc sơn hà mênh mông.

Cho đến khi Kỷ Vân Hòa bước vào ngục giam, ánh mắt Trường Ý mới rời khỏi người Thuận Đức công chúa.

Y nhìn nàng, khẽ nhíu mày, đôi mắt trong vắt chưa đầy sự lo lắng.

Đúng rồi, đêm qua sau khi nàng phát độc, vốn dĩ không đến gặp y giải thích rõ ràng. Cá đuôi to này… ở trong ngục nhất định sẽ lo lắng rất lâu rồi.

Nàng vừa nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy trái tim chợt ấm lên, nhưng khi nhìn thấy y ở trong lồng giam, lại cảm thấy lồng ngực chua xót.

"Thiếu cốc chủ, ngươi giúp người cá này tách đuôi, thực sự không tệ." Lời Thuận Đức công chúa đánh dứt cảm xúc của nàng. Lần nữa tất cả mọi người đều nhìn sang nàng ta "Chỉ đáng tiếc thế gian này không có biện pháp song toàn, bổn cung muốn chân hắn, lại muốn ngắm đuôi cá xinh đẹp của hắn lần nữa." Nàng ta thở dài, đánh giá Trường Ý, hệt như đang thưởng thức một món đồ chơi yêu quý "Chẳng qua, thiếu cốc chủ vẫn là nên thưởng. Bổn cung thích đôi chân hắn hơn là đuôi cá."

Kỷ Vân Hòa nghe xong, đột nhiên nhớ đến đêm ấy, trong ngục giam toàn đất đầy máu tươi, cùng với gương mặt trắng bệch dọa người của Trường Ý.

Sự đau đớn sống không bằng chết kia, trong miệng nàng ta chỉ là một câu nói nhẹ tênh – nàng ta thích.

Sự yêu thích của nàng ta, quả thật là trân quý hơn cả sinh mạng.

Nắm đấm của nàng nhịn không được nắm chặt lại.

Mà Lâm Hạo Thanh không nghĩ giống như Kỷ Vân Hòa, hắn hành lễ cảm tạ: "Tạ công chúa."

"Nào, khiến người cá mở miệng nói một câu với bổn cung xem." Nàng ta lại ra lệnh.

Mà lần này, cả ngục đều rơi vào một mảng yên ắng lạ lùng. Lâm Hạo Thanh lườm Kỷ Vân Hòa một cái, nhưng nàng vẫn đứng yên không cử động, hắn bước đến bên ngục, trừng mắt nhìn Trường Ý nói: "Ngươi cá, mở miệng."

Trường Ý không thèm nhìn hắn một cái.

Trong ngục yên ắng. Thuận Đức công chúa cũng không vội, nàng ta nhấc ngón tay, bên cạnh lập tức có người dâng lên một bình nhỏ bằng ngọc, nàng ta ngẩng đầu uống một ngụm rượu.

Lúc nàng ta vui vẻ, bầu không khí dễ chịu cũng được hình thành.

Tiểu thái giám Châu Tử dâng rượu cho công chúa cũng không dám xoay loạn, đến cả Trương công công nịnh nọt cũng ngoan ngoãn đứng một bên, nhìn xuống mặt đất như một pho tượng phật.

Rất lâu sau, Thuận Đức công chúa cuối cùng đã uống hết rượu trong bình ngọc nhỏ, nàng không đưa lại bình cho tiểu thái giám mà tiện tay ném xuống, bình ngọc vỡ nát trên phiến đá trong ngục, nát thành từng mảnh.

Tiểu thái giám dâng rượu lập tức quỳ xuống, dập đầu xuống đất, toàn thân run rẫy.

"Là vị ngự yêu sư nào trong cốc dạy người cá nói chuyện?" Nàng ta rốt cuộc mở miệng, nụ cười ôn hòa, khẽ hỏi Lâm Hạo Thanh "Bổn cung nhớ khi báo tên lên không phải là tên thiếu cốc chủ thì phải."

Không khí nhất thời yên lặng.

Kỷ Vân Hòa từ trong đoàn người bước ra.

Sống lưng nàng rất thẳng, đứng trước mặt Thuận Đức công chúa.

Ánh mắt Trường Ý lập tức dừng sau lưng nàng.

"Là ta."

Thuận Đức công chúa nhìn nàng, mở miệng nói từng câu từng chữ: "Bốn cung muốn người cá, miệng nói tiếng người."

Kỷ Vân Hòa không quay đầu nhìn Trường Ý, chỉ nhìn nàng ta nói: "Công chúa, ta không bức bách y."

Nói xong lời này, mọi người đang yên lặng không nhịn được nhìn nàng một cái, có người kinh ngạc, có người sợ hãi, có người khó hiểu.

Mà Trường Ý cũng có chút ngẩn người.

Thuận Đức công chúa híp mắt, nàng ta nghiêng đầu, trái phải đánh giá nàng hai lượt: "Được." Nàng ta nhìn sang Trương công công bên cạnh "Ngự yêu cốc bọn họ, không phải có sợi roi Xích Vĩ sao? Đem ra đây."

"Đã chuẩn bị rồi ạ."

Trương công công vừa dứt lời, tì nữ bên cạnh liền dâng lên một sợi roi màu đỏ tươi.

Thuận Đức công chúa nhận lấy roi Xích Vĩ, nhìn một cái, lập tức ném xuống như ném bình ngọc, roi Xích Vĩ bị ném xuống đất.

"Thiếu cốc chủ." Nàng ta chỉ roi Xích Vĩ.

Lâm Hạo Thanh chỉ đành tiến lên trước, nhặt roi Xích Vĩ lên.

"Trước đây bổn cung gửi thư cho ngự yêu cốc các ngươi, viết như thế nào, thiếu cốc chủ vẫn nhớ rõ chứ."

"Nhớ rõ."

"Vậy ngươi từng điều từng điều nói cho vị...hộ pháp này." Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa "Nguyện vọng của bổn cung là gì? Nói một điều, đánh một điều, bổn cung sợ hộ pháp, lại quên mất."

Lâm Hạo Thanh cầm roi, đi đến sau lưng Kỷ Vân Hòa.

Hắn nhìn thấy nàng vẫn đứng thẳng như cán bút, khẽ cắn răng, hắn đá nàng khụy gối xuống.

Nàng bị bắt quỳ xuống.

Đêm qua, động tác này của hắn đã cứu nàng một mạng, hôm nay, cùng một động tác nhưng không giống tình huống của ngày hôm qua.

Lâm Hạo Thanh cầm roi Xích Vĩ, trong lòng hắn hoàn toàn không thể hiểu nàng.

Lúc này, rốt cuộc nàng cố chấp vì cái gì.

Khiến người cá nói một câu, chẳng lẽ đau hơn khi nàng lần nữa bị roi Xích Vĩ đánh ư? Vết thương trên lưng nàng, vẫn chưa khỏi nữa.

"Thuận Đức công chúa có ba nguyện vọng." Hắn áp chế tất cả cảm xúc nhìn lưng nàng nói "Nguyện vọng thứ nhất là muốn người cá nói tiếng người."

"Ba" một tiếng, hắn dứt lời, roi Xích Vĩ rơi trên lưng nàng.

Một roi vừa quất xuống, cả da lẫn thịt đều bị rách ra, áo sau lưng vị roi quét rách. Vết thương chằng chịt sau lưng nàng lộ ra trước mặt Trường Ý.

Y trừng mắt nhìn.

"Nguyện vọng thứ hai là muốn người cá hóa đuôi thành chân!"

"Ba!" lại một roi hung hãn quất xuống.

Lâm Hạo Thanh nắm roi rất chặt mà nàng cũng nắm chặt quyền đầu, nàng hệt như trước đây, cắn răng nhịn tất cả máu tươi cùng đau đớn, nuốt máu vào trong bụng.

Hắn nhìn nàng thế này, trong lòng không biết vì sao lại trỗi lên lửa giận.

Nàng rốt cuộc vẫn là trong lúc cần kiên trì lại không kiên trì, bình thường nàng đều thỏa hiệp, tính kế, nhưng giờ đây, rõ ràng chỉ là cách thức đơn giản, nàng lại kiên quyết ương ngạnh, cắn răng nuốt hết tất cả máu muốn phun ra.

Mà nàng càng kiên trì, càng khiến hắn…

Đố kị.

Hắn đố kị sự kiên trì của nàng, đố kị sự ương ngạnh kia, đố kị nàng trong lúc này lại chen vào nội tâm hắn…những chuyện hắn làm, đã bẩn đến không thể nhìn ra.

Sự kiên trì của nàng khiến Lâm Hạo Thanh tự chán ghét chính mình.

"Nguyện vọng thứ ba là muốn người cá vĩnh viễn không phản nghịch!"

Roi thứ ba đánh xuống.

Lâm Hạo Thanh cầm chặt rơi Xích Vĩ, bàn tay dùng sức đến trắng bệch.

Mà sắc mặt Trường Ý còn khó coi hơn mặt hắn. Đôi mắt trong vắt, ôn nhu của y tựa như kéo đến một trận bão to gió lớn, lộ rõ sự vẫn đục mà u ám.

Y trừng mắt nhìn Thuận Đức công chúa đang ngồi ngay giữa ngục.

Nghe nàng ta hỏi nàng: "Bây giờ, ngươi có thể bức bách hắn không?"

"Không thể."

Lời đáp này, đơn giản, gọn gàng, mà không thiếu đi sự kiên cố.

Thuận Đức công chúa cười cười "Được, hắn không nói lời bổn cung muốn nghe, ngươi cũng không nói. Bổn cung thấy đầu lưỡi của ngươi để lại cũng không có tác dụng gì." Thần sắc nàng ta đột nhiên lạnh đi "Cắt đi cho ta."

"Ngươi muốn nghe cái gì?"

Trường Ý rốt cuộc…cũng mở miệng.

38. Chương 37: Tán Ca

Giọng thanh lạnh mà ngữ điệu không cao, truyền đến rõ vào tai mỗi người nghe.

Trong ngục giam u tối, lần nữa yên tĩnh lại.

Ánh mắt của Thuận Đức công chúa rốt cuộc rời khỏi người Kỷ Vân Hòa, chuyển sang nhìn người cá bên trong lồng giam.

Kỷ Vân Hòa cũng nghe được thanh âm này, nàng không quay đầu nhìn Trường Ý, nàng chỉ khẽ cúi đầu,

lúc chịu roi Xích Vĩ, nàng không thèm lộ ra chút nhu nhược nhưng mà giờ đây hai vai nàng lại khẽ run lên.

Người khác không thấy nhưng Lâm Hạo Thanh đứng sau lưng nàng thấy vô cùng rõ ràng.

Cũng là trong khoảnh khắc thấy vai nàng khẽ run lên, cùng nàng xa cách nhiều năm như vậy, đến bây giờ hắn mới đột nhiên phát hiện ra bờ vai của nàng kì thực rất mỏng manh, giống hệt như những nữ tử khác, mảnh mai, gầy yếu. Tựa như cánh bướm…

Chỉ là con bướm này, vẫn nói rõ với hắn, nói nàng muốn bay qua biển lớn, thế nên hắn liền muốn nàng cất cánh trở thành đại bàng mà quên rằng, nàng vốn dĩ nhỏ bé gầy yếu như vậy, sự vô năng cùng bất lực của nàng.

Mà nhiều năm như vậy, hắn chưa từng nhìn thấy cảm xúc trên người nàng, lúc này, nàng cư nhiên vì một người cá rốt cuộc lộ ra vài phần.

Chỉ vì yêu tiếc thứ tôn nghiêm không đáng nói đến của người cá kia ư?

Nghĩ đến hành động cử chỉ của nàng dành cho người cá trong khoảng thời gian qua, hắn bất chặt nắm chặt rơi Xích Vĩ trong tay, quay đầu nhìn Trường Ý trong lao.

Kỷ Vân Hòa đối với người cá này…

"Thả nàng đi, ngươi cần ta nói gì" Trường Ý nhìn Thuận Đức công chúa, lần nữa mở miệng "Ta nói."

"Ừm, thanh sắc thật dễ nghe." Thuận Đức công chúa nheo mắt nhìn y, giống như là thập phần hưởng thụ "Đều nói là giọng ca của người cá tuyệt vời nhất thiên hạ." Nàng ta tiếp "Hát một bài cho bản cung nghe đi."

Lời nàng ta vừa nói ra khiến cho Kỷ Vân Hòa đang quỳ trên đất, đột nhiên nắm chặt năm ngón tay lại.

Đồ chơi.

Lời nói của Thuận Đức công chúa, giống như là nói với nàng vậy.

Trường Ý là đồ chơi của nàng ta mà những kẻ khác cũng đều là nô lệ của nàng.

Có thể đánh, có thể giết, có thể cắt lưỡi, có thể móc mắt.

Vạn lý sơn hà đều là của nàng, thiên hạ thương sinh cũng là của nàng.

Trong ngục, sau khoảng ngắn yên ắng, giọng hát của người cá đột nhiên truyền đến. Giọng hát du dương, rung động lòng người.

Lúc nàng nghe bài hát này, đột nhiên ngẩn người.

Bài hát này…nàng đã nghe qua.

Chỉ nghe một lần, nhưng khó lòng quên được, làm thế nào có thể quên, âm điệu cùng giọng hát như thế này, vốn dĩ không thuộc về nhân thế này.

Giọng hát này đột nhiên đem nàng trở về quá khứ, trong thập phương trận tàn nát kia, nàng hóa trang thành Vô Thường thánh giả, độ hóa phụ yêu Thanh vũ loan điểu, trong lúc phụ yêu xoay tròn, hóa thành bụi bay lên trời cao, Trường Ý đã theo điệu múa của nàng ta, hát lên khúc ca này.

Sau khi nàng kéo y cùng nhảy vào đầm nước.

Nàng từng hỏi y, nàng hỏi y hát gì vậy, khi ấy y nói với nàng, đây là bài ca của người cá, là đang…ca ngợi tự do.

Ngay lúc ấy, nàng tưởng rằng tự do mà nàng khao khát đang đến gần trước mắt rồi, lúc ấy trong lòng nàng chỉ cảm thấy rất vui vẻ.

Mà lúc này, lời nhạc lại vang lên bên tai, nhưng nàng nghe thấy chỉ có sự bi tráng vô danh.

Y đã mất đi đuôi cá rồi, bị giam trong ngục tù, nhưng y vẫn như cũ tán tụng tự do.

Thuận Đức công chúa muốn Trường Ý hát cho nàng ta nghe, mà Kỷ Vân Hòa lại biết rằng Trường Ý không hát cho nàng ta nghe, y là đang hát cho nàng nghe.

Nàng nhắm mắt, không muốn nhìn thấy sự bất kham này, mặc kệ sự lạnh lẽo cùng bi thương đang lan tràn trong lòng cỏ dại sinh trưởng. Nàng chỉ muốn yên tĩnh, thật tốt để nghe xong khúc ca này.

Giọng ca hát xong, cả ngục lại yên ắng.

Cơ hồ đến cả tiếng hô hấp cũng đều biến mất, sự ô trọc, sát phạt trong địa lao giống như được gột rửa sạch sẽ vậy.

Trong khoảnh khắc yên tĩnh này, đến cả Thuận Đức công chúa cũng không muốn đánh vỡ.

Trường Ý tiến lên một bước, bước đến bên lồng "Thả nàng đi." Y nói.

Tất cả mọi người nhất thời kinh tỉnh, bọn họ hít một hơi sâu, Thuận Đức công chúa nhìn người cá trong lồng, đôi mắt diễm lệ nhìn Trường Ý, đầy khí thế nói: "Bổn cung cũng chưa giam nàng lại."

Nàng ta đưa mắt nhìn bên cạnh. Trương công công lập tức tiến lên phía trước, thu lại roi Xích Vĩ trong tay Lâm Hạo Thanh.

"Nguyện vọng của bổn cung, ngự yêu cốc hoàn thành không tệ. Bổn cung rất hài lòng." Thuận Đức công chúa đứng dậy, nàng ta vừa động, tùy tùng sau lưng lập tức giống như sống lại "Nhưng mà bổn cung cũng không muốn đợi quá lâu đâu." Nàng ta quay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh một cái.

"Cho bọn ngươi thêm mười ngày, bổn cung không muốn vẫn phải đến nơi này mới có thể nghe giọng hắn."

Để lại một câu sau cùng, nàng ta rảo bước ra ngoài, không hề dừng lại.

Tất cả mọi người đều theo sau nàng ta đi ra, Lâm Hạo Thanh nhìn Kỷ Vân Hòa một cái lại nhìn người cá trong ngục, rốt cuộc không nói gì, xoay người bước ra.

Không lâu sau, trong ngục chỉ còn lại hai người Kỷ Vân Hòa và Trường Ý, yên tĩnh hệt như ngày thường, nhưng không khí không giống như vậy.

Nàng vẫn quỳ trên đất, chưa đứng dậy.

Rất lâu sau, đến khi Trường Ý gọi tên nàng "Vân Hòa."

Nàng vẫn như cũ không quay đầu.

Nhưng nàng đưa tay, lưng đối diện Trường Ý, tay ôm lấy mặt.

Tiếng hô hấp của nàng có chút dồn dập, nàng đang khống chế cảm xúc của mình, cố gắng áp chết tất cả phẫn nộ, không cam cùng sự oán hận nhân gian đáng ghét này.

Trường Ý lẳng lặng nhìn lưng nàng, đợi một lúc sau, nàng mới buông tay, giống như hạ xuống quyết tâm, nàng không đờ đẫn dưới đất nữa, lập tức đứng dậy, lau lau mặt, quay đầu nhìn y.

Vành mắt nàng đo đỏ nhưng cảm xúc đã bị nàng khống chế xuống.

Nàng cất bước đến bên lồng giam, kiên định nhìn Trường Ý, cũng không nhắc đến chuyện khác, thẳng thắn

hỏi: “Trường Ý, ngươi mặc dù đã tách đuôi nhưng yêu lực chưa hoàn toàn biến mất đúng không?”

Trường Ý trầm mặc.

“Mười ngày. Ta sẽ đem cho ngươi một viên thuốc. Ngươi cố gắng phục hồi thân thể, phù vàng trong ngục sẽ không chế ngự nổi ngươi.”

“Nàng muốn làm gì?” Y trầm tĩnh nhìn nàng, thanh tích hỏi nàng.

Nàng đáp rõ ràng: “Ta muốn giúp ngươi đi.”

Cả ngục giam này, không thể kiên cố bằng ngục giam trước kia.

Trường Ý trước kia từ bên đại quốc sư vận chuyển đến ngự yêu cốc, mà còn có thể chấn động địa lao một hai lần, huống hồ ở gì nơi này. Hơn nữa thập phương trận ở ngự yêu cốc đã vỡ, Lâm Thương Lan cũng chết rồi, với yêu lực của Trường Ý, y muốn trốn đi, không còn là vấn đề.

Hoặc là, với Trường Ý mà nói, hiện tại y đã có thể rời khỏi rồi.

Y chỉ là…

“Ta đi rồi, nàng sẽ thế nào?”

Trường Ý hỏi nàng, mà vấn đề này hệt như những gì nàng đã nghĩ.

Y chỉ là, đang lo lắng cho nàng.

Rời khỏi thập phương trận, rơi vào từ đường của hậu viện Lệ Phong đường, y đã có thể trốn đi rồi. Nhưng y không đi bởi vì y đang “liều chết bảo vệ nàng”.

Bị giam ở địa lao này, Lâm Hạo Thanh muốn y tách đuôi, y cam tâm tình nguyện tách. Cũng là vì y đang “liều chết bảo vệ nàng”.

Mà hôm nay, Thuận Đức công chúa muốn y nói chuyện, y có thể không nói, nhưng y vẫn là từ bỏ kiêu ngạo, nói chuyện.

Cũng là vì y đang “liều chết bảo vệ nàng”.

Y không đi, không phải là không thể đi, mà là vì y cũng muốn đem nàng, cùng đi.

Nàng nhắm mắt, cố nhịn sự chua xót trong mắt.

Đem tất cả cả xúc cảm tính trong lòng lau đi, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Trường Ý nói với y:

"Trường Ý, ta rất lâu trước kia đã sống như thế này. Thế nên ta mới mong đợi, sau này sẽ có thể trải qua cuộc sống không giống thế này. Ta phản kháng, bất khuất, tranh đấu, ta muốn ta có thể xứng đáng khi ta ngửi mỗi một đóa hoa, có thể xứng đáng khi ăn mỗi một ngụm cơm! Ta muốn sống tiếp, càng muốn thống khoái sống tiếp! Nhưng cuối cùng ta cũng không làm được những thứ ta muốn, đây là mệnh ta, ngươi hiểu không Trường Ý, đây là mệnh ta."

Nàng dừng chút nói: "Nhưng đây không phải là mệnh ngươi."

Nàng đã quen biết Trường Ý. Y khiến nàng nhìn thấy được linh hồn thuần phác nhất thế gian. Mà nàng không muốn làm chậm trễ, hoặc trở thành gánh nặng với linh hồn như vậy. Nàng không muốn khiến cho linh hồn này mắc cạn, chìm sâu.

"Ngươi phải rời khỏi."

Nàng đứng đối diện y, lời nói có chút kích động, Trường Ý vẫn như cũ rất ôn nhu mà hồi đáp. Y nói:

"Ta sẽ không rời khỏi."

Ánh mắt của y ôn nhu mà kiên định.

Khiến cho trái tim được nàng bọc từng lớp từng lớn băng cứng, lần nữa vì thế mà khẽ run, tan tác.

39. Chương 38: Tâm Cảnh Biến Động

Thuận Đức công chúa đã đi rồi.

Trăm hoa được rải trên đường không quá nửa ngày đã héo tàn, hương hoa biến thành mùi thịt ôi. Thời tiết mùa xuân, rơi xuống một cơn mưa rào, muỗi hoành hành quanh cả ngự yêu cốc, khiến mọi người khổ không chịu được.

Thi thể của Lâm Thương Lan cũng không thể giấu được nữa, Lâm Hạo Thanh không lâu sau cũng công bố tin tức về cái chết của lão.

Tin tức vừa truyền ra, cả ngự yêu cốc đều kinh ngạc, tất cả mọi người đều chưa có sự chuẩn bị. Đối với đa số ngự yêu sư trong cốc, Lâm Thương Lan không phải là một lão hồ ly có đôi mắt âm hiểm, mà là lão cốc chủ cả đời tâm huyết vì ngự yêu cốc mà hi sinh.

Bọn họ nhìn thấy biểu tượng của ngự yêu cốc vì Lâm Thương Lan. Nên mặc dù lão đã già rồi, cơ thể suy nhược, cũng bắt đầu tự tìm cho mình kẻ kế thừa nhưng mọi người vẫn luôn tôn trọng lão, hơn nữa họ luôn tin rằng lão sẽ sống mãi ở đây.

Thậm chí đến cả Kỷ Vân Hòa cũng cho rằng, lão hồ ly này sẽ không dễ chết đi.

Nhưng mà lão cũng đã chết rồi.

Lâm Hạo Thanh nói lão bệnh chết, nhưng cự tuyệt tất cả những người muốn nhìn thi thể lão, đến đêm khuya liền dùng lửa thiêu thi thể lão.

Kỷ Vân Hòa lại cho rằng đó không phải là một cách làm thông minh, nhưng nàng cũng không nghĩ được cách làm nào tốt hơn.

Vết thương trên cổ Lâm Thương Lan vô cùng rõ ràng, nói rõ nguyên nhân cái chết của lão, chỉ có lửa thiêu, mới có thể thiêu thành tro bụi, mặc kệ người ta nói loạn.

Cho nên rất nhiều người không tin tưởng Lâm Hạo Thanh.

Bọn trưởng lão trong ngự yêu cốc bắt đầu đi tìm Khanh Thư, yêu phó của cốc chủ cả đời chỉ trung thành với một mình lão, bọn họ trong lúc này lại đi tin tưởng yêu quái mà cả đời chê bai, tin hơn cả huyết mạch của cốc chủ.

Nhưng làm thế nào có thể tìm được Khanh Thư.

Cốc chủ đột nhiên bệnh chết, yêu phó cũng biến mất, cho nên dù Lâm Hạo Thanh có cường biện thế nào cũng không thể chế ngự lời đồn đãi trong cốc.

Đây điều là những phiền phức với hắn, Kỷ Vân Hòa cũng không quá quan tâm. Nàng vốn không có hứng thú với vị trí cốc chủ, mong muốn của hắn cùng với mong muốn của nàng, khi không có ngoại lực áp bách, vốn là nam viên bắc triệt.

Nàng sống trong tiểu viện của mình, mỗi ngày chỉ buồn rầu vì một chuyện.

Không phải vì giải dược tháng sau, cũng không phải là thời hạn cuối cùng để thuần phục người cá của Thuận Đức công chúa.

Nàng chỉ buồn vì không có cách thuyết phục Trường Ý, khiến y tự rời khỏi.

Sau ngày nàng bị Thuận Đức công chúa đánh, nàng cũng không đến ngục giam nữa, nàng không muốn khiến cho Trường Ý đi sâu vào mối quan hệ giữa hai người, nàng muốn để cho y từ từ quên nàng, ý nguyện này của nàng mạnh đến nỗi, thậm chí trong lúc mơ, nàng cũng mơ thấy Trường Ý trốn khỏi ngục giam.

Y sẽ đẩy cửa phòng nàng ra nói với nàng "Kỷ Vân Hòa, ta nghĩ kĩ rồi, nàng sẽ sống cuộc sống của nàng, ta sẽ sống cuộc sống của ta, ta sẽ trở về biển cả, ta sẽ không ngốc ở đây nữa đâu."

Sau đó này sẽ vui mừng vỗ tay, vui vẻ tiễn y, đi cùng y đến sơn môn, vẫy tay tiễn y rời khỏi.

Nàng nhìn thân ảnh càng lúc càng xa của y, trong lòng vui đến muốn nhảy cẫng lên.

Nhưng khi trời sáng, ánh mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, nàng tỉnh lại, Trường Ý vẫn chưa đến tìm nàng.

"Ta sẽ không rời khỏi."

Y nói chắc nịch như vậy. Không định để cho bất kì ai làm lung lay.

Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể khiến y rởi khỏi đây nhỉ…

Nàng toàn tâm toàn ý nghĩ về vấn đề này cho đến khi hai trưởng lão ngự yêu cốc đến tìm nàng.

Là hai trưởng lão già nhất.

Hai lão già này không phải là có năng lực mạnh nhất trong ngự yêu cốc, thậm chí họ còn không lợi hại bằng Cù Hiểu Tinh, nhưng thời gian bọn họ ở ngự yêu cốc là lâu nhất. Sau khi Lâm Thương Lan đột nhiên qua đời, theo quy định của ngự yêu cốc, phải để các trưởng lão chủ trì hình thức nhậm chức của tân cốc chủ.

Nhưng bọn họ không định làm việc này.

Đại trưởng lão nhìn thấy Kỷ Vân Hòa liền trực tiếp nói: "Bọn ta hoài nghi, là thiếu cốc chủ động thủ với cốc chủ."

Trong lòng Kỷ Vân Hòa nói, đúng vậy, các người hoài nghi không sai.

Nhưng nàng không nói gì, không động thanh sắc uống trà.

"Ngày Thuận Đức công chúa đến ngự yêu cốc ta, có ngự yêu sư trước khi mời cốc chủ, theo lời của kẻ đó, người đáp lời trong phòng cốc chủ là thiếu cốc chủ."

Đúng vậy, trong phòng còn có nàng.

Kỷ Vân Hòa tiếp tục uống trà.

"Mà sau đó, Thuận Đức công chúa vừa đi, thiếu cốc chủ lập tức công bố cốc chủ bệnh nặng mất đi." Nhị cốc chủ tiếp lời "Hắn thậm chí không cho bất kì kẻ nào đến nhìn thi thể, trực tiếp thiêu thân thể. Tất cả mọi hành vi cử chỉ đều vô cùng quái lạ."

"Cho nên hai vị trưởng lão đến đây tìm ta, là muốn ta đại diện mọi người đứng ra, chỉ trích thiếu cốc chủ?"

Hai vị trưởng lão nhìn nhau: "Bọn ta muốn ngươi làm cốc chủ."

Kỷ Vân Hòa đặt tách trà xuống, ngón tay lướt qua chiếc tách một vòng: "Vì sao vậy?" Nàng rốt cuộc quay đầu nhìn về hai vị trưởng lão, "Ngự yêu cốc chỉ nhỏ thế này, đều là những con thú bị giam, ai làm vua thú, có gì không giống ư?"

Nàng và Lâm Hạo Thanh, một kẻ giết Lâm Thương Lan, một kẻ giết Khanh Thư, đều cùng một mẻ.

Kỷ Vân Hòa cười nói: "Các người hoài nghi Lâm Hạo Thanh là đại nghịch bất đạo, vạn nhất, ta cũng không khác gì thì sao?"

Cơ hồ không nghĩ nàng sẽ đáp như thế, hai vị trưởng lão đều ngẩn người.

"Mặc dù ta bây giờ bị giam ở tây nam, nhưng ta tuyệt không nhận kẻ giết cha là chủ. Hộ pháp, lúc cốc chủ còn sống, đã nói qua, ai có năng lực thực hiện ba nguyện vọng của Thuận Đức công chúa, người đó sẽ trở thành cốc chủ ngự yêu cốc. Mà nay, người trong cốc đều biết người cá ỷ lại ngươi thế nào, ngươi dùng thật tâm đối đãi, khiến cho người cá cam tâm tình nguyện đi theo Thuận Đức công chúa, nếu không…"

"Được rồi." Nghe xong lời trưởng lão, nàng lập tức đứng dậy "Hai trưởng lão tự an bài chuyện của mình là được rồi, ta có chuyện, không phiền mọi người hao tâm."

Thần sắc của nàng đột nhiên lạnh xuống, hai trưởng lão nhìn thấy, nhíu mày không vui: "Kỷ Vân Hòa, ta nể tình ngươi nhiều năm qua vì ngự yêu cốc làm không ít việc, nên mới đến thuyết phục ngươi, cơ hội lần này, người khác cầu mà không được. Ngươi bây giờ, là có ý gì?"

Kỷ Vân Hoa có chút trầm mặc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn trưởng lão "Không có ý gì, chỉ không muốn chơi cùng các người mà thôi."

Nàng cảm thấy nàng mệt rồi.

Tranh mệnh rồi, đấu cũng mệt rồi, Thuận Đức công chúa đã đi, nàng trừ nghĩ đến việc khiến Trường Ý rời khỏi, cũng không có nguyện vọng khác nữa.

Hoặc là sinh mệnh nàng thật chỉ có thể thế thôi, không thể rời khỏi ngự yêu cốc này, cũng không thể trốn thoát xiềng xích của số mệnh.

Nàng không tranh, không giành, cũng không đấu nữa, đưa Trường Ý đi, nàng chỉ còn chưa đến một tháng để sống, nên như thế nào sẽ làm như vậy.

Nhìn thấy nàng như vậy, hai vị trưởng lão phẫn nộ vô cùng, tức đến chỉ để lại một câu: "Cốc chủ bao năm qua, đã uổng phí bồi dưỡng ngươi rồi." Nói xong xoay người rời đi.

Nàng nhếch môi trào phúng cười khẽ: "Thật là đa tạ sự bồi dưỡng của cốc chủ rồi."

Mắt nhìn hai vị trưởng lão rời khỏi, nàng lại ngồi xuống, tiếp tục uống trà của mình, nghĩ chuyện đưa Trường Ý đi.

Đột nhiên bên nàng khe khẽ xuất hiện một cơn gió mát, nàng ngẩng đầu, Lạc Cẩm Tang đã ngồi đối diện nàng, thân ảnh dần xuất hiện, chầm chậm biến thành thực thể, nàng ta thở hồng hộc ngồi xuống, cũng không khách khí với nàng, ngẩng đầu rót một bình trà, nói: "Ai, vội vàng trở về, thật mệt chết ta rồi."

Kỷ Vân Hòa lườm nàng ta một cái: "Còn biết phải về a? Khống Minh hòa thượng không còn chuyện gì rồi?"

"Hừ! Đừng nhắc đến gã hói chết tiệt kia nữa, ta gấp gáp chạy đi cứu hắn, hắn còn chê bai ta, nói ta vụng tay vụng chân, mặc kệ hắn đi, để hắn tự chạy nhảy đi." Lạc Cẩm Tang nhìn nàng cười rạng rỡ "Ta về giúp tỉ trộm thuốc, chẳng qua, nghe Lâm Thương Lan chết rồi, lúc ta đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi hai lão già kia đến tìm tỉ chuyện gì vậy?"

Nghĩ đến những ngày Lạc Cẩm Tang không ở đây, nàng cười cười: "Tìm ta là tân cốc chủ."

"A? Chuyện tốt a! Tỉ đáp ứng rồi hả?"

"Chưa."

"Vì sao vậy?"

"Không muốn xen vào."

"Nhưng tỉ không phải muốn cứu người cá sao? Tỉ làm cốc chủ, không phải quang minh chính đại thả người cá kia ư?"

Lạc Cẩm Tang nghĩ mọi chuyện đều rất đơn giản, nhưng lời này của nàng ta lại nhắc Kỷ Vân Hòa, cho dù làm cốc chủ cũng không có biện pháp quang minh chính đại, nhưng đem người cá ra khỏi ngự yêu cốc, hiện đang có một cách làm quang minh chính đại.

Nàng búng vào mi tâm của Lạc Cẩm Tang: "Muội cũng chưa tính là vô dụng lắm."

Nàng đứng dậy, Lạc Cẩm Tang vội gọi nàng: "Trà còn chưa uống xong a, tỉ muốn đi đâu vậy hả?"

"Tìm Lâm Hạo Thanh."

40. Chương 39: Mưu Hoạch

Lúc Kỷ Vân Hòa đến ngoài phòng Lâm Hạo Thanh, bên ngoài vừa khéo xung quanh là một vòng trưởng lão.

Sắc mặt mọi người trầm ngưng, họ nhìn trong phòng, mà bên trong truyền đến từng lời chất vấn.

"Vì sao không đáp ứng thỉnh cầu của ta! Mà tự thiêu xác của cốc chủ!"

"Thiếu cốc chủ có phải đang muốn che giấu chuyện gì không!"

Kỷ Vân Hòa nghe xong, khẽ nhíu mày, hóa ra bọn trưởng lão này, một bên đến viện nàng muốn thuyết phục nàng làm cốc chủ, một bên đến đây tìm Lâm Hạo Thanh ư…

Kỷ Vân Hòa đẩy lùi những trưởng lão đang chắn trước người nàng, rảo bước tiến vào trong phòng Lâm Hạo Thanh, mọi người nhìn thấy nàng, trong lòng đang tự tính toán, nhường đường cho nàng. Khiến cho nàng thuận lợi tiến thẳng vào trong.

Nàng vừa đến, bên trong lập tức yên tĩnh không ít.

Lâm Họa Thanh quay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa một cái, lúc bị mọi người bức hỏi, thần sắc của hắn vốn không tốt, tay ở trên bàn đang nắm chặt cây bút, mà mực trên đầu bút đã thấm ướt trên giấy thành một mảng mực lớn.

Thần sắc hắn nhìn nàng, có chút trào phúng, ánh mắt ấy giống như đang hỏi một câu "Ngươi cũng là đến bức cung đúng không?"

Nàng không tránh né ánh mắt hắn, cũng không nói nhảm, ôm quyền hành lễ: "Cốc chủ."

Lâm Hạo Thanh ngẩn người.

Tất cả mọi người ở đây đều ngẩn người.

Nàng hành lễ gọi "cốc chủ", chứ không phải là "thiếu cốc chủ".

Nàng cư nhiên trực tiếp trước mặt mọi người lộ rõ thái độ, muốn thần phục Lâm Hạo Thanh!

Có trưởng lão nói: "Nay hình thức lập cốc chủ kế vị vẫn chưa thành, hộ pháp xưng hô như thế, không tính hợp lễ!"

"Vậy thế nào mới tính là hợp lễ nhỉ?" Nàng quay đầu, trực tiếp nhìn những vị trưởng lão vừa hỏi kia "Xưng ngươi là cốc chủ có tính là hợp lễ hay không?" Đại trưởng lão sắc mặt khẽ biến, nàng cười tiếp "Cốc chủ bệnh nặng, trước đó Thuận Đức công chúa đã đến thăm, thiếu cốc chủ đưa ta đến tiếp công chúa, thay cốc chủ làm việc. Công chúa rời khỏi, cốc chủ cũng qua đời, với thân phận thiếu cốc chủ bây giờ, hình thức kế vị kia còn cần ư? Không phải là chuyện thuận lý thành văn ư? Ta xưng hắn một câu cốc chủ, thì có gì sai?"

"Cái này!..." Trưởng lão không nói được lời nào, vị khác mở miệng nói: "Cái chết của cốc chủ ly kì, chân tướng chưa rõ, làm sao có thể hấp tấp lập tân cốc chủ?"

"Chân tương vẫn chưa rõ, không nên gấp gáp lập tân cốc chủ, còn phải tra những chuyện này sao? Tiền cốc chủ đã mất, cốc chủ thân là con trai của người, sẽ không thương đau ư? Vẫn còn có kẻ muốn khiến hắn phải tra rõ chân tướng? Các người đối xử với hắn như vậy, phải chăng là còn có mưu đồ khác?"

Lời này của Kỷ Vân Hòa vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc, các trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, không ai nhiều lời nữa.

Mà nhìn thấy nàng như vậy, họ nhất thời cũng mất đi chủ ý, trầm mặc hồi lâu, tất cả đều rút đi.

Không lâu sau, trong phòng Lâm Hạo Thanh chỉ còn lại hai người.

Kỷ Vân Hòa đem cửa phòng đóng lại, lần nữa tiến vào trong, đem một cái ghế, ngồi đối diện bàn của Lâm Hạo Thanh, nàng cười: "Nhiều năm như vậy, miệng lưỡi cũng không phí công luyện tập. Vẫn xem là có chút tác dụng. Đúng không?"

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, thần sắc của nàng hôm nay, phút chốc khiến hắn nhớ đến thiếu nữ ở trong biển hoa của ngự yêu cốc thẳng thắn cười to.

Nàng đeo vòng hoa hắn tặng nàng, hỏi hắn "Hạo Thanh ca ca, huynh xem muội xinh không?"

Lâm Hạo Thanh đem tâm tư trở lại, thần sắc ôn nhu hơn một chút, hắn đáp: "Đúng, miệng lưỡi này thật sự lợi hại. Chẳng qua..." Hắn dùng chút "Hôm nay hộ pháp sao lại tốt bụng vậy?"

"Không, ta không tốt bụng, ta giúp ngươi là vì muốn ngươi giúp ta." Nàng trực tiếp mở miệng "Cốc chủ."

Lâm Hạo Thanh đặt bút trong tay xuống, vò lấy tờ giấy đã nhiễm mực: "Ta không thể thả người cá đi. Nàng cũng nhìn thấy ánh mắt của Thuận Đức công chúa nhìn người cá rồi đó."

Nhắc đến chuyện này, nụ cười trên mặt nàng thu lại.

"Thả hắn đi, cả ngự yêu cốc đều phải bồi táng." Lâm Hạo Thanh ngẩng đầu nhìn nàng "Bọn người kia và ta mặc dù cũng không tính là người tốt. Nhưng ta không muốn chết, họ vốn cũng không cần phải chết."

"Ta không định để ngươi trực tiếp thả người cá." Nàng nói "Ta chỉ cần ngươi giúp một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Ta muốn ngươi lấy danh nghĩa cốc chủ, lệnh cho ta, đưa người cá đến Kinh Sư."

Lâm Hạo Thanh nhíu mày: "Nàng muốn làm gì?"

"Người cá cố chấp, y xem ta là bạn bè, nên lúc này dù ngươi thả y đi, y cũng không đi."

"Ồ?"

"Ngươi không tin? Ngươi cũng từng thấy qua lực lượng của y lúc đầu đến ngự yêu cốc rồi. Y mặc dù bị ngươi tách đuôi, nhưng yêu lực vẫn còn, nếu y liều chết dốc hết sức, ngươi thật sự nghĩ y không thoát khỏi ư?"

Lâm Hạo Thanh trầm mặc.

Kỷ Vân Hòa bất lực cười, lắc lắc đầu: "Người cá này, có phải là rất đần không?"

"Cho nên, nàng lại muốn vì người cá này, làm chuyện đần gì?"

"Ta cần gạt y." Nàng nói "Ta cần gạt y, nói rằng tuân lệnh Thuận Đức công chúa, ta buộc phải đưa y về

Kinh Sư. Y sẽ không cự tuyệt. Ta sẽ đưa y rời khỏi ngự yêu cốc."

Lâm Hạo Thanh nhíu mày: "Nàng đưa hắn rời khỏi ngự yêu cốc, sau đó trốn mất? Nàng nghĩ như vậy sẽ không liên lụy đến ngự yêu cốc?"

"Không. Ta muốn ngươi báo với triều đình, để họ phái người đến nhận người cá. Đồng thời ta sẽ nhận lệnh hộ tống người cá tiến cung từ ngự yêu cốc đến Kinh Sư, hẹn một ngày rưỡi lộ trình. Sau khi ta đem người cá rời khỏi ngự yêu cốc một ngày, đêm đến sẽ nhốt y ở trong một doanh trướng, lúc đó ta cần ngươi xuất cốc, nói với y một số chuyện."

"Nói chuyện gì?"

"Ta muốn ngươi nói với y, Kỷ Vân Hòa ta, ngay từ lúc bắt đầu, tất cả mọi hành động, lời nói, đều có mưu đồ. Ta đối với y tất cả đều là giả, thật lòng đối đãi với y cũng là giả, ta làm tất cả mọi chuyện, đều là vì lúc này, có thể đem y lên Kinh Sư. Ta vẫn muốn ngươi nói với y, lần hành động ở trong ngục bị Thuận Đức công chúa đánh, chẳng qua cũng chỉ là ở trước mắt y diễn màn khổ nhục kế. Ta muốn ngươi, chân chân thực thực, gạt y."

Nàng càng nói, thần sắc càng thả lỏng. Giống như nàng vô cùng đắc y, nàng cuối cùng cũng nghĩ ra biện pháp hoàn mỹ để thả người cá đi.

"Con cá này, ghét nhất là người khác gạt y. Lúc này, ngươi hãy mở khỏi lồng giam để y đi. Sau đó trở về ngự yêu cốc, đợi Thuận Đức công chúa, triều đình truy trách nhiệm, ngươi hãy đưa ta ra, ta là kẻ hộ tống người cá đến Kinh Sư, mà kẻ kề cận ta là những kẻ triều đình của nàng ta, lửa giận của nàng ta sẽ không trút xuống ngự yêu cốc. Kẻ đáng chết, chỉ có thể là ta."

Nàng nói xong, đắc ý hỏi: "Thế nào?"

Lâm Hạo Thanh nghe xong, sắc mặt càng trầm ngưng hơn lúc nãy.

"Nàng không cần mạng nữa rồi?"

"Lâm Hạo Thanh. Ngươi tìm ra giải dược chưa?" Nàng hỏi ngược lại hắn.

Hắn trầm mặc.

"Cho nên, mạng của ta vốn chỉ có một tháng thôi." Nàng ngả ra sau, lộ rõ sự thoải mái tự nhiên, thậm chí có vài phần lười nhác, nàng giống như đang không nói đến việc nàng chỉ còn sống một tháng. Nàng giống như đang nói.

Ngươi xem, ta lập tức tìm được tự do vĩnh viễn rồi.

Nàng cũng thật sự muốn nói với Lâm Hạo Thanh như vậy.

"Kì thực trong ngự yêu cốc ngột ngạt này, ta khiến ngươi chướng mắt, khiến bọn trưởng lão chướng mắt, chi bằng để ta ra ngoài một ngày, được một ngày tự do, sau đó bị tỏa cốt dương hôi (bị bẻ gãy xương cốt hóa thành tro bụi). Ta cả đời này, cũng không tính là trôi qua lãng phí."

Lúc ấy, Lâm Hạo Thanh đã có được thứ hắn cần, Trường Ý lần nữa trở về biển cả.

Mà nàng…

Rốt cuộc cũng đối diện với số phận của mình.

41. Chương 40: Tam Sinh Hữu Hạnh

Đối diện những lời này của Kỷ Vân Hòa, Lâm Hạo Thanh rất lâu cũng không nói lời nào.

Y trầm mặc nhìn Kỷ Vân Hòa, đúng lúc ánh mặt trời chiếu vào phòng, khiến cho ánh sáng trở nên có chút khác biệt, y giống như lại nhìn thấy nữ tử trước mặt mọc ra cánh bướm, nàng lại nói với hắn, nàng muốn bay ra ngoài rồi, lần này nàng sẽ bay qua biển lớn.

Cố chấp đến buồn cười nhưng lại chân thực đến khiến người khác khóe mắt cay cay dòng lệ nóng.

"Tại sao vậy?" Qua rất lâu, hắn rốt cuộc mở miệng, ba chữ này giống như không đầu không đuôi, khiến người khác không biết phải đáp thế nào, nhưng nàng lại rất nhanh đáp lời hắn.

"Ta đau lòng y." Ánh sáng xiên xiên chiếu sau lưng nàng, khiến ánh mắt này có chút mị hoặc, cả người nàng giống như đồng thời tỏa ra sự sắc bén cùng ôn nhu, nàng nói "Ta cuối cùng cũng không có được tự do, ta hi vọng y có thể có được tự do. Nếu như sinh mạng của ta vẫn còn có giá trị, ta hi vọng sẽ dùng giá trị ấy trên người y."

Lâm Hạo Thanh có chút thất thần, khẽ nhìn nàng.

Nhiều năm xa cách, cho đến bây giờ, hắn cuối cùng đã trở thành kẻ chỉ biết quan tâm đến bản thân.

Mà nàng, lại muốn dùng sinh mạng mình, để đổi lấy tự do của một người.

Thời gian trôi đi, vận mệnh luân chuyển, bọn họ rốt cuộc cũng có lựa chọn của chính mình, trở thành hai loại người khác nhau.

Không thể nói đúng sai, cũng nói không rõ thị phi, chỉ là khi ngoảnh lại, lưu lại một mảng đất hoang tàn, trước mặt mọc đầy cỏ dại.

Kỷ Vân Hòa ngồi trên ghế đứng dậy, tỉnh táo nhìn Lâm Hạo Thanh đột nhiên như đang nằm mơ.

"Sao vậy, cốc chủ?" Nàng khẽ cười, hỏi hắn "Đây chính là di nguyện của ta, nể thân phận khăng khít nhiều năm của chúng ta, tiễn ta một đoạn nhé."

Lâm Hạo Thanh trầm mặc rất lâu, dưới ánh nắng mùa xuân của ngự yêu cốc, hắn nhìn gương mặt đang cười của nàng, cũng khẽ nhếch môi.

"Được."

"Đa tạ."

Cũng không nói nhiều lời nữa, nàng xoay người.

"Kỷ Vân Hòa."

Nàng khẽ ngoảnh đầu.

"Nàng tính toán khi nào đi?"

Nàng trầm tư một lúc: "Hôm nay ngươi viết thư gửi triều đình đi, để bọn họ phái người đến tiếp chúng ta, tính toán khoảng thời gian thư từ cùng thời gian họ đến, chắc là ba ngày sau sẽ bắt đầu lộ trình rồi." Nàng cười nói "Cũng tốt, vẫn có thể xem ngươi ngồi lên vị trí cốc chủ của Lệ Phong đường."

Lâm Hạo Thanh cúi đầu.

"Đi đi, bây giờ ta giúp nàng viết thư."

Kỷ Vân Hòa khoát khoát tay, bước ra ánh nắng bên ngoài.

Nàng quay về tiểu viện, Lạc Cẩm Tang vẫn ngồi trong viện uống trà, nàng nói với nàng ta: "Cẩm Tang, lần này muội trở về, thật là đưa cho ta một chủ ý tốt."

"Cái gì? Lâm Hạo Thanh đáp ứng nhường vị trí cốc chủ cho tỉ hả? Tỉ có thể thả người cá đi rồi?"

Kỷ Vân Hòa cười cười: "Đúng, ba ngày sau, ta có thể đưa người cá đi rồi, muội trước tiên ra khỏi cốc, đến bên ngoài tìm Khổng Minh hòa thượng của muội đi, nếu như có thể nghe ngóng được tin tức của Tuyết Tam Nguyệt, sẽ càng tốt rồi. Muội cùng bọn họ hội tụ, sau đó ở bên ngoài đợi ta."

"Ai? Tỉ giữ được vị trí cốc chủ, mà không làm cốc chủ, là vì cần phải đem người cá trốn đi hả?"

"Đúng vậy." Nàng đưa tách trà cùng bình trà cho Lạc Cẩm Tang "Bộ tách trà này dùng nhiều năm rồi, ta vẫn rất thích, muội đem giúp ta ra ngoài trước, tự dùng đi, lúc về ta sẽ tìm muội lấy lại."

Lạc Cẩm Tang nghe vậy, liền đáp "Được rồi. Rất cuộc đại nghiệp cũng có hi vọng rồi!"

Kỷ Vân Hòa cười nhìn nàng: "Muội mau ra cốc đi."

"Ừm, được. Vậy muội đi trước, tỉ đại khái lúc nào làm xong chuyện?"

"Đại khái... mười ngày sau đó."

Lạc Cẩm Tang ẩn thân, đem theo bộ tách trà của nàng, đinh đinh đang đang đi khỏi. Mắt nhìn Cẩm Tang đi xa, nàng đã nhì thấy ánh hoàng hôn gần xuống núi, hít sâu một hơi, nàng xoay người vào ngục tìm Trường Ý.

Lúc nàng bước vào ngục, Trường Ý đang tự ngồi chơi cờ.

Bàn cờ là do nàng cùng y trước đây ở trong địa lao vẽ, cờ là do nàng đem đến, nàng dạy y chơi cờ, đã chơi được vài ván. Trường Ý không có tâm kế, nên không thể thắng được nàng, nhưng y cũng không tức giận, rất nhẫn nại, từng ván từng ván thua trận nghe giáo huấn, là một học sinh rất ngoan ngoãn.

Kỷ Vân Hòa tiến vào địa lao, Trường Ý xoay người nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh, không có nửa phần tức giận, cơ hồ mấy ngày nay nàng tránh y không gặp vốn dĩ không hề tồn tại.

Y nói với nàng "Ta tự chơi mấy bàn cờ, ta đã tiến bộ rất nhiều."

Học sinh này, cũng không ngần ngại mà tự khen bản thân.

Nàng cười, mở cửa ngục giam, tiến vào bên trong: "Phải không, chúng ta cùng chơi một ván đi."

Trường Ý dọn cờ trên bàn cờ, đưa hộp cờ màu trắng cho nàng. Nàng nhận lấy, hai người tâm chiêu bất tuyên (gần giống nghĩa tâm linh tương thông), đều không nhắc đến chuyện hôm Thuận Đức công chúa, cũng không nhắc sự hung hãn của nàng khi cảm xúc dâng trào.

Bọn họ yên yên tĩnh tĩnh đánh cờ. Ván cờ kết thúc đã là nửa đêm.

Trường Ý vẫn thua, nhưng thời gian "tồn tại" của y trong ván cờ đã lâu hơn lần trước khá nhiều.

"Thật sự tiến bộ rồi." Nàng thừa nhận thực lực của y.

Trường Ý nhìn nhìn bàn cờ, vẫn còn chút trầm tư: "Bước này đi sai rồi, những bước sau đều sẽ sai. Không thể quay về."

Nàng lẳng lặng đợi y nghiên cứu ván cờ, tổng kết ra nguyên nhân thất bại, sau đó mới nhìn y mở miệng nói: "Trường Ý, ta muốn...nhờ ngươi giúp một chuyện."

Trường Ý ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt lam trong vắt in bóng hình nàng.

Mà lúc này dưới ánh nhìn của y, mặc dù trước khi đến nàng đã chuẩn bị vô số phương án, nhưng mà khoảnh khắc khắc này, nàng vẫn đang hoài nghi.

Nàng hoài nghi rằng có nên gạt y không, cũng đang do dự lời mình định nói sẽ tổn thương y không.

Nhưng thế gian này vẫn là như vậy, khó có biện pháp song toàn.

"Trường Ý," Kỷ Vân Hòa bình tĩnh nhìn vào mắt y, trầm giọng nói "Ngươi nguyện ý...đi Kinh Sư, phục vụ cho Thuận Đức công chúa không?"

Trường Ý lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt không hề né tránh "Nàng hi vọng ta đi ư?"

"Đúng vậy, ta hi vọng ngươi đi."

Y rủ mắt, nhìn xuống ván cờ thua trận ở trên mặt đất.

Bảng đá ở địa lao được khắc thành bàn cơ đơn giản, tất cả con cờ, y nhẫn nại sắp xếp chúng, trắng ra trắng, đen ra đen, sắp xếp ngay ngắn vô cùng.

"Nàng hi vọng, ta sẽ đi."

Kỷ Vân Hòa sớm đã đoán ra y sẽ trả lời thế nào, nhưng khi ngồi trong lồng giam u ám này, nghe giọng đáp bình đạm như nước, tiếng va chạm thanh thúy giữa các con cờ, trong lòng nàng vẫn là không nhịn được mà run lên.

Nàng trầm mặc nhìn Trường Ý, chỉ cảm thấy trong tim hỗn loạn trăm vị, mà tất cả cảm xúc muốn tràn ra, rốt cuộc vẫn bị chặn lại trong mắt.

"Trường Ý." Nàng nhếch môi "Ngươi thật là quá ôn nhu."

Trường Ý dọn xong tất cả các con cờ, nâng mắt nhìn nàng.

"Ta không muốn nàng lại chịu sự đày đọa nhân thế này."

"Đa tạ ngươi."

Nàng đứng dậy, xoay lưng bước ra ngoài: "Ngày mai, ta lại đến thăm ngươi."

Nàng bước vội ra bên ngoài ngục, bước chân không dám dừng lại, nàng tiếp tục đi, tiếp tục đi, tiếp tục đi đến biển hoa đã hoang tàn kia, đến khi không có tiếng người, nàng mới dùng lại.

Lúc này bầu trời đầy sao, nàng ngẩng đầu nhìn khoảng trời sao mênh mông, cắn chặt răng, cuối cùng đưa tay hung hãn đấm vào lồng ngực mình hai đấm, dùng sức đấm đến bản thân cúi người.

Ngươi không muốn ta lại chịu sự đày đoạ của nhân thế.

Mà ta càng không muốn ngươi lần nữa lênh đênh trên nhân gian này.

Cho nên, xin lỗi, Trường Ý.

Đồng thời, cũng rất cảm tạ, cảm kích, tam sinh hữu hạnh để gặp được ngươi…

42. Chương 41: Rời Cốc

Hai ngày qua, Kỷ Vân Hòa ở ngự yêu cốc cũng xem như là yên ắng.

Nàng nhìn Lâm Hạo Thanh đăng vị cốc chủ ngự yêu cốc.

Đó là ngày thời tiết rất tốt, ánh nắng chiếu rọi cả cốc, gió mát cuối xuân đầu hạ thổi đến khiến lòng người có vài phần mị hoặc.

Trong Lệ Phong đường vẫn chưa tu sửa xong, Lâm Hạo Thanh một thân hắc bào, từng bước từng bước

bước đến vị trí cao nhất. Gió khẽ từ bên ngoài điện thổi vào, khiến cho áo bào cùng tóc trước trán y bay bay,

Hắn đi đến trước vị trí cốc chủ, nhưng chưa xoay người lại, hắn đứng trước chiếc ghế kia, trầm mặc hồi lâu.

Một đường trắc trở, thiên hạ bất dung (tớ chỉ hiểu nghĩa đại khái, chưa tìm được cụm từ dịch chính xác, nguyên văn là [thương hoàng bất kham]), phản nghịch giết cha, hắn rốt cuộc cũng đi được đến bước này, lúc này Kỷ Vân Hòa khó lòng đo lường được cảm xúc nội tâm của Lâm Hạo Thanh, nàng chỉ lẳng lặng đứng ở vị trí ngày thường nhìn hắn.

Cho đến khi đằng sau truyền đến tiếng nho nhỏ thảo luận của các ngự yêu sư, hắn mới xoay người lại, y bào khẽ động, hắn ngồi xuống ghế.

Khoảnh khắc hắn ngồi xuống, nàng liền quỳ xuống một chân, hành lễ nói: "Cốc chủ vạn an."

Các ngự yêu sư đằng sau cũng dần hết tiếng xì xào, họ đồng loạt quỳ xuống.

"Cốc chủ vạn an."

Tiếng hành lễ thanh thanh, lần nữa một người trở thành tân cốc chủ.

"Mọi người không cần đa lễ." Lâm Hạo Thanh nâng tay, cho mọi người đứng dậy.

Trong lúc nàng đứng dậy, ánh nắng chiếu lên vị trí cao đường, hình ảnh của tân cốc chủ giống như hợp lại với cựu cốc chủ.

Cùng vị trí đó, cùng dòng huyết mạch, giống cả về ánh mắt, khiến cho nàng đột nhiên kinh tâm. Mà khi ánh mắt hắn lướt đến, nàng chỉ nhìn hắn lạnh nhạt cười khẽ.

Những phân tranh này của ngự yêu cốc, thậm chí là đại chiến nhân gian, cũng đều không liên quan đến nàng nữa.

Xem xong Lâm Hạo Thanh kế vị, nàng trong ngự yêu cốc không còn cần làm gì nữa.

Nàng dạo quanh ngự yêu cốc một vòng, cảnh tượng quen thuộc đến ghê tởm này, lúc nghĩ đến sau này cũng không nhìn thấy nữa, cơ hồ đều trở nên không quá chán ghét, thậm chí là nàng cảm thấy có chút trân quý nó.

Đêm trước ngày rời khỏi ngự yêu cốc, nàng nằm trên nóc nhà ngắm sao, đến hôm sau tỉnh lại, nàng phát hiện cơ hồ đêm qua bản thân đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, mà cũng giống như chuyện gì cũng chưa nghĩ

đến.

Có chút mơ hồ, cũng có chút vội vã.

Mà lúc này thời gian vẫn tiếp tục trôi đi. Không cho nàng có cơ hội cảm khái nhiều, đội quan đến tiếp nhận người cá của triều đình đã đến từ sớm, đang đợi bên ngoài sơn môn ngự yêu cốc.

Kỷ Vân Hòa đi đến ngục giam Trường Ý, mà trong lao, sớm đã có ngự yêu sư đẩy ra cái lồng sắt ra.

Lúc nàng đến, các ngự yêu sư đang tính toán bắt Trường Ý đeo xiềng xích dày cộm, sau đó nhốt y vào trong lồng.

"Không cần làm những chuyện dư thừa này."

Nàng vừa nói vừa tiến vào trong ngục đem xích sắt trên tay ngự yêu sư đang cầm ném xuống đất "Cái lồng này cũng dẹp đi, không cần dùng."

"Nhưng mà..." Các ngự yêu sư rất không yên tâm.

Kỷ Vân Hòa cười cười: "Nếu như bây giờ y muốn chạy, vậy chúng ta vẫn còn có thể đưa y đến nơi Thuận Đức công chúa sao?"

Nàng nói những lời này, các ngự yêu sư đưa mắt nhìn nhau, không nói gì nữa.

Kỷ Vân Hòa ngoảnh đầu, đưa tay ra với Trường Ý: "Đi thôi."

Trường Ý nhìn tay nàng một cái, lúc này vẫn còn mở miệng nói "Không tính hợp lễ nghi."

Đúng rồi, người cá bọn họ, cả đời chỉ có một bạn đời, bọn họ muốn tặng cho bạn đời tương lai, biểu thị tuyệt đối trung thành. Mà y lúc này sẽ không nhận Thuận Đức công chúa sắp phải gặp mặt làm bạn đời. Mà trong nhận định của y, sau này y cũng không còn có thể tự do, cho nên y sẽ không xem nàng trở thành bạn đời được.

Nàng đều thấu hiểu cách nghĩ trong lòng y, nên cũng không miễn cưỡng: "Được, đi thôi."

Nàng xoay người, đem y rời khỏi địa lao.

Sau khi Trường Ý tách đuôi thành chân, đây có lẽ lần đầu tiên y dùng chân mình đi một đoạn đường dài, y đi không được nhanh, Kỷ Vân Hòa cũng chầm chậm đi bên cạnh.

Đến sơn môn ngự yêu cốc, bọn lính triều đình phái đến đã đợi đến buồn bực.

Tướng quân mặc giáp sắt đang ngồi trên lưng ngựa, đeo mặt nạ sắt, không ngừng kéo dây cương, đi lại trước cửa ngự yêu cốc, nhìn thấy Kỷ Vân Hòa đem Trường Ý đến. Hắn nói: "Hí yêu tiện nô, thật là tiêu dao, đã biết là đến giờ đưa người cá đi, nên đáng tội gì?"

Lâm Hạo Thanh đưa Kỷ Vân Hòa đến, nghe xong, hắn cau mày.

Trong triều đình luôn xem ngự yêu sư bên ngoài đại quốc sư phủ không ra gì, đến cả các đại quan quý nhân đưa yêu quái đến cũng xem nhẹ tên họ, gọi hí yêu nô, nói bọn họ là yêu quái diễn trò, hệt như nô lệ để những kẻ đó mua vui.

Lời nói này rất chướng tai, Lâm Hạo Thanh muốn mở miệng, Kỷ Vân Hòa đã cười ra tiếng trước: "Thời gian hẹn là một nén hương, tướng quân nếu như gấp gáp, tâm tính bất nhẫn, sau này ở trên trận chiến e là sẽ chịu tổn thất lớn a."

Thiết giáp tướng quân nghe thế, giận dữ, tuốt trường kiếm bên hông ra, giật cương ngựa đạp đến trước mặt Kỷ Vân Hòa, tay cầm kiếm chém xuống.

Lưỡi kiếm cách đỉnh đầu của Kỷ Vân Hòa ba tấc, cả thân kiếm như bị một sức mạnh vô hình chắn lại.

Đôi mắt xanh lam của Trường Ý đứng sau lưng Kỷ Vân Hòa, đang trừng mắt nhìn thiết giáp tướng quân, màu lam trong đồng tử lưu chuyển, ánh sáng vừa lóe lên, kiếm trong tay tướng quân liền hóa thành bột mịn, bị gió ngoài sơn môn cuốn bay.

Cảnh tượng trước mặt yên ắng lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Yêu lực xuyên qua không khí làm nát đồ vật, biểu thị yêu lực hùng hậu của Trường Ý.

Tướng quân ngồi trên ngựa đột nhiên ngẩng người, lui về sau, cho dù hắn có kéo dây cương thế nào, cũng không khống chế được chiến mã, hắn càng muốn tiến về trước, ngựa càng phản kháng kịch liệt.

Tướng quân rất giận, xoay người xuống ngựa, trực tiếp rút ra một đại đao trên người một tướng sĩ, trực tiếp chém đầu ngựa, đầu ngựa rơi xuống đất, máu chảy đầm đìa, bên ngoài ngự yêu cốc lập tứng xông lên mùi tanh bay ra tứ phía.

Thiết giáp tướng quân cởi mặt nạ thiết đen xuống, xoay đầu giận dữ mắng: "Ai là kẻ nuôi chiến mã! Tra cho bổn tướng! Phải trảm!"

Đợi hắn gỡ mặt nạ xuống, Kỷ Vân Hòa mới nhìn thấy, tướng quân thiết giáp kia chẳng qua chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, mà toàn thân ngạo khí cùng lệ khí vô cùng lợi hại.

Hắn trút xong tức giận với những người đằng sau, xoay đầu, trừng mắt nhìn Trường Ý: "Người cá nhà ngươi, không phải vì ngươi đi phục vụ công chúa có thể miễn tội! Bổn tướng không cần đầu của ngươi, nhưng cũng có thể chặt đứt tay chân ngươi."

Lời nói của hắn khiến Kỷ Vân Hòa khẽ cười: "Vị tiểu tướng quân này, chuyện chặt tay chân hắn, chuyện này không phải chuyện ngươi có thể làm hay không, mà là ngươi vốn dĩ không thể làm vậy."

Tiểu tướng quân nhìn sang nàng, ánh mắt ngoan lệ, vẫn muốn tiến lên, nhưng đột nhiên có một người sau lưng chạy lên trước giữ hắn lại: "Tiểu tướng quân, công chúa cùng quốc sư đã dặn dò, bình an trên đường là quan trọng nhất. Đừng cùng ngự yêu sư này gây chuyện."

Người đến mặc một thân bạch y, trên tóc còn buột sợi dây trắng, mặt tựa quan ngọc, đó là...đệ tử phủ quốc sư.

43. Chương 42: Cốc Ngoại Nhân Thế

Kỷ Vân Hòa nhìn đệ tử phủ quốc sư ở trước mặt, đột nhiên nhớ đến chuyện đại quốc sư thích nhất là màu trắng, truyền thuyết kể rằng cả phủ quốc sư từ trang sức đến trang phục của các đệ tử, tất cả đều lấy màu trắng làm chủ đạo.

Từng có quý nhân trong cung, dò xét về đại quốc sư.

Người đó nói: "Người trong thế ngoại phiêu dật mới mặc áo bào trắng."

Mà đại quốc sư chỉ lành lạnh hồi đáp: "Ta mặc bạch y, là vì bán tang cho thiên hạ."

Quý nhân biến sắc. Mọi người đều im lặng không nói lời nào.

Chuyện này truyền đến nhân gian, càng khiến cho địa vị cùng năng lực của đại quốc sư được nói đến vô cùng thần kì.

Kỷ Vân Hòa lúc trước chưa từng nhìn thấy người của phủ quốc sư, mà nay nhìn thấy đệ tử cả người bạch y này, trên trán còn cột sợi dây đeo màu trắng, xem ra đúng là giống như đeo tang, giúp thiên hạ bán tang...chẳng qua dung mạo thiếu niên này hiền hòa hơn tiểu tướng quân mặc giáp đen kia nhiều.

Hắn chặn tiểu tướng quân lại, quay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa và Trường Ý nói: "Thuận Đức công chúa muốn người cá vĩnh viễn không phản nghịch, tâm tính người cá này xem ra chưa hoàn toàn thuần phục, nếu như giao cho Thuận Đức công chúa, sau này không cẩn thận làm tổn hại đến công chúa, e rằng ngự yêu cốc khó tránh khỏi bị khiển trách."

"Ta sẽ không tổn hại đến công chúa loài người." Trước khi Kỷ Vân Hòa mở miệng, Trường Ý nhìn đệ tử

phủ quốc sư nói "Nhưng cũng không để ai có thể làm tổn thương Vân Hòa."

Lời nói của Trường Ý khiến cho tất cả mọi người có mặt đều ngẩn người.

Kỷ Vân Hòa không nghĩ rằng đến lúc này, Trường Ý vẫn bảo vệ nàng như thế, rõ ràng…nàng muốn đem y đưa đến Kinh Sư, giao cho Thuận Đức công chúa kia a.

"Là tiểu tướng quân đường đột rồi, tại hạ Cơ Thành Vũ, thay tiểu tướng quân nói lời xin lỗi." Đệ tử phủ quốc sư ôm quyền cúi người hướng về phía Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của nàng cùng Lâm Hạo Thanh.

Đều nói đại quốc sư đã lịch kinh mấy đời đế vương, uy danh vô cùng cao, những đệ tử phủ quốc sư đều là những ngự yêu sư có song mạch mạnh nhất trên thiên hạ, nàng vốn cho rằng, những đệ tử đi theo quốc sư, nhất định sẽ ngạo mạn ngang ngược, hệt như vị tiểu tướng quân kia, nhưng không ngờ rằng vẫn nói lễ nghĩa như vậy.

"Ngươi cần gì phải xin lỗi hí yêu nô cùng yêu quái này chứ!" Tiểu tướng quân ở bên cạnh vội vàng kéo hắn "Bổn tướng không cần ngươi thay ta! Ta mới không thèm xin lỗi đó!"

Kỷ Vân Hòa nhìn tiểu tướng quân, lộ ra một nụ cười khẽ…

Hóa ra hắn vẫn chỉ là một đứa oắt con thôi.

Cơ Thành Vũ nhíu mày: "Chu Lăng." Giọng hắn rất trầm, khiến cho toàn thân tiểu tướng quân sợ hãi, Cơ Thành Vũ xoay người kéo vị tiểu tướng quân sang một bên. Hình như nói hai câu với hắn mới quay trở lại, tiểu tướng quân Chu Lăng đã đeo lại mặt nạ giáp đen, cũng không biết giận dỗi ai mà "hừ" một tiếng, không quay đầu, cũng không lên tiếng.

"Hai vị." Cơ Thành Vũ cười nói "Phía trước đã chuẩn bị hai cỗ xe ngựa cho hai người, xin mời."

Kỷ Vân Hòa nói: "Ta cùng y ngồi một cỗ xe ngựa là được."

Cơ Thành Vũ đánh giá nhìn Kỷ Vân Hòa một cái: "Được."

Mà hắn chưa nói xong, Trường Ý cũng mở miệng nói: "Vẫn là nên ngồi tách nhau ra đi."

Đáy lòng của nàng có chút buồn cười, nàng biết y đang nghĩ gì, cũng là vì nguyên nhân thụ thụ bất thân, không hợp lễ nghi…

Cơ Thành Vũ gật đầu: "Cũng được."

"Sao lại phiền phức như vậy." Chu Lăng xoay người rời đi, "Ngựa của bổn tướng mất đầu rồi, không chạy được nữa, cỗ xe ngựa đó, bổn tướng muốn ngồi, hai ngươi ngồi một cỗ thôi."

Không thèm nghe lời bất kì ai, tiểu tướng quân xoay người rời đi, Cơ Thành Vũ cười: "Vậy…"

"Cứ như vậy đi." Kỷ Vân Hòa tiếp lời.

Nàng cùng Trường Ý cùng ngồi trên xe ngựa, rốt cuộc vẫn là xe ngựa do hoàng gia phái đến, mặc dù không xa hoa khoa trương như xe của Thuận Đức công chúa ngày đó đến đây, nhưng bên trong xe ánh sáng vàng ngọc lấp lánh.

Màn thêu kim tơ rủ xuống, bốn vách xe ngựa, đệm ngồi phủ da cáo, dưới lớp da cáo còn lót không ít bông gòn, ngồi trên xe ngựa, vốn dĩ không có cảm giác đường đi gập ghềnh. Mà vì tiết trời gần đến mùa hè nên trong xe có chút nóng bức, trên đỉnh xe vẫn có một cái móc câu, dán phù chú của phủ quốc sư, không phải để bắt giữ yêu quái mà là tản ra từng trận gió mát, có công dụng làm mát.

Nàng đánh giá phù chú trên móc câu kia.

Giấy màu vàng rắc vàng kim cùng với chu sa sắc tím đến từ mây núi, chu sa này, giá hơn một hai trăm lượng vàng.

Cái này đặt trong ngự yêu cốc, trừ phi là vì hàng phục đại yêu, chứ theo quy cách của phù chú thường ngày này đều không dễ lấy ra, huống chi là dùng để làm mát.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý trước mặt, cười cười.

"Sao vậy?" Mặc dù không nguyện ý cùng nàng ngồi chung một xe ngựa nhưng Trường Ý vẫn rất quan tâm nàng.

Nàng lắc đầu, vẫn cười nói: "Chỉ là cảm thấy người trên nhân thế này, có rất nhiều chuyện hoang đường."

May mà, chuyện hoang đường này, đối với nàng mà nói, cũng mau chóng phải kết thúc rồi.

Đoàn xe xuất phát, Kỷ Vân Hòa kéo màn đang rủ xuống lên, nhìn cảnh vật bên ngoài. Đi được nửa ngày, nàng lẳng lặng nhìn nửa ngày, Trường Ý cũng không làm phiền nàng. Đến trưa đoàn xe dừng lại, tìm được trạm dịch ở đường lớn để dừng chân.

Nàng cùng Trường Ý xuống xe, Cơ Thành Vũ đưa hai người lên lầu hai của trạm dịch dùng bữa, tránh cho

xe ngựa bên dưới làm phiền họ.

Kỷ Vân Hòa không đáp ứng, ngồi ngay trong góc lầu một, nhìn thấy người người đang ngồi ở phòng trà của trạm dịch rời khỏi. Thần sắc mỗi người không giống nhau, cách ăn mặc có người giống có kẻ khác. Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn, đến mắt cũng không chớp một cái.

"Trường Ý." Nàng nhìn xong đoàn người, lại nhìn trà trên bàn, giống như đang tự độc thoại, "Nhân gian thật là rất hoang đường."

Những người qua qua lại lại này, vẫn tiếp tục nói chuyện bình thường. Nhưng đối với nàng mà nói, chưa từng trải qua náo nhiệt như nàng, cảm thấy chuyện này không hề bình thường.

Bọn họ dường như cũng không biết rằng, trong ngự yêu cốc trên nhân gian vẫn còn có chuyện hoang đường này chăng.

"Trước đây ngươi có từng gặp qua những người giống vậy chưa?"

Trường Ý lắc đầu.

"Tò mò không?"

Trường Ý nhìn nàng, trong đáy mắt nàng hình như lóe lên ánh sáng loang lỗ, nhất thời, y cư nhiên đối với ánh mắt của nàng nổi lên mấy phần hiếu kì.

Y gật đầu, nhưng không phải đối với nhân thế này có hứng thú. Y là đối với nàng có hứng thú.

Y cũng không hiểu, trên người nàng rốt cuộc có thứ gì thu hút y, khiến y hiếu kì, để ý, không cách nào không quan tâm nàng.

"Lại đây." Nàng đứng dậy, kéo tay áo y, y cũng đứng dậy theo nàng.

Kỷ Vân Hòa chào Cơ Thành Vũ một cái: "Ngồi cả ngày trời có chút buồn, ta đưa y ra ngoài dạo chút."

Cơ Thành Vũ gật gật đầu: "Được."

Nàng ngược lại có chút tò mò: "Ngươi không sợ ta đem y trốn mất ư?"

Cơ Thành Vũ vẫn chưa đáp, Chu Lăng bên cạnh đã uống một ngụm trà, đặt cốc lên bàn nói: "Quốc thổ Đại Thành đều dưới đôi mắt của đại quốc sư, ai có thể trốn đi."

Kỷ Vân Hòa nhếch môi cười: "Thanh vũ loan điểu cùng Tuyết Tam Nguyệt cũng trốn rồi."

Sắc mặt Chu Lăng liền thay đổi: "Ngươi ít cùng ta tranh luận đi! Yêu quái cùng phản đồ này, sớm muộn cũng bị bắt được!"

Nhưng mà bây giờ vẫn chưa bắt được.

Nàng không nói nhiều lời nữa, kéo lấy tay áo Trường Ý, kéo y ra cửa sau trạm dịch.

Phía trước trạm dịch là đường lớn, sau lưng là một tiểu viện, trong viện có một hàng bụi tre làm thành bờ rào, lâu ngày, trên thân tre đã mọc đầy rêu xanh, mà bên ngoài là rừng cây xanh mướt.

Cuối xuân, hoa trên cây đã sớm tàn nhưng những mầm non xanh biếc vẫn như cũ khiến cho lòng người vui vẻ.

Kỷ Vân Hòa bước qua hàng rào đi về hướng rừng cây.

Bước chân giẫm lên bãi cỏ dại sinh trưởng rậm rạp, mỗi một bước đi, đem theo mùi bùn đất cùng cỏ xanh thơm ngát, ánh sáng loang lỗ, gió thổi nhè nhẹ, nàng dang rộng đôi tay, muốn ôm lấy khung cảnh ấm áp cuối xuân đầu hạ này vào lòng.

Trường Ý đưa tay phủi xuống chiếc lá non trên mặt. Y đánh giá mầm non trên tay, giống như vì màu tươi xanh sống động này mà cảm thấy hiếm có. Lần nữa ngẩng đầu, Kỷ Vân Hòa đã đi xa, nàng chạy nhanh về phía trước như muốn chạy đến điểm tận cùng của rừng cây.

Hệt như muốn chạy vào màu sắc thanh thúy không biết xa đến bao nhiêu kia, sau đó vĩnh viễn biến mất dưới ánh mặt trời loang lỗ của rừng cây.

Mà trong lúc thân ảnh nàng thoắt ẩn thoát hiện, nàng đột nhiên dừng bước, xoay người, quay đầu lại, dang rộng hai tay chạy về phía y, vẫy tay: "Trường Ý" Nàng gọi y "Mau lại đây! Bên này có một tòa núi nhỏ!"

Giọng nàng tựa như tinh linh dưới vực thẳm (nguyên văn [thâm uyên tinh linh]) trong truyền thuyết dưới biển của bọn y, nàng dụ hoặc y đi đến nơi y chưa biết đến.

Trường Ý vô thức bước qua hàng rào, đi về hướng nàng.

44. Chương 43: Không Sợ Hãi

Xuyên qua rừng cây, Kỷ Vân Hòa đứng ở một sườn núi nhỏ, ánh mặt trời chiếu rọi khắp người nàng, nàng ngây người nhìn về phương xa, sau đó xoay người lại nhìn Trường Ý dưới sườn núi, hưng phấn như một đứa trẻ gọi y: "Trường Ý Trường Ý! Mau lại đây!"

Trường Ý trước giờ chưa từng nhìn thấy một Kỷ Vân Hòa sinh khí bừng bừng như vậy.

Trong ngự yêu cốc hoặc là trong thập phương trận, y nhìn thấy được là sự trầm ổn của nàng, hoặc là đôi lúc sẽ lộ ra chút tùy hứng nhưng nàng chưa bao giờ buông thả chính mình.

Không giống như hiện tại, nàng đang nhảy nhót trên sườn núi.

"Ngươi xem ngươi xem!" Nàng chỉ về xa xa.

Y bước lên sườn núi, đưa mắt nhìn ra xa, trước mắt là đồi núi thấp trải dài vô tận, liên miên trập trùng, không biết là kéo dài bao nhiêu, càng xa càng nhiều núi to nguy nga, chọc thủng trời cao, chót vót khoảng mây, tình này cảnh này, khiến cho y cũng không nhịn được mà thất thần.

Sông núi tráng lệ mênh mông, dưới núi sông trời cao này, tất thảy mưu kế tính toán, dường như đã không còn quan trọng.

Kỷ Vân Hòa thất thần nhìn trời đất mênh mông, khóe môi khẽ run run, mở miệng nói:

"Trời đất sông núi này, có phải là rất đẹp không?" Cũng không biết là đang hỏi y hay là đang hỏi chính mình.

Trường Ý quay đầu qua, nhìn gò má nàng, nàng yên tĩnh, đôi mắt nhìn về xa xa, đồng tử cùng khóe môi đều khẽ run lên, giống như biểu thị cảm xúc nội tâm của nàng đang kích động mất khống chế.

Nàng cơ hồ muốn dùng đôi mắt này, đem trời đất núi sông đều khắc vào trong đầu.

Trường Ý nhìn nàng nói: "Rất đẹp."

"Đúng a." Nàng đáp "Ta không thích nhân thế này, nhưng hình như...yêu thích sự thoát li của núi sông rộng lớn."

Dứt lời, nàng giống như nhớ ra chuyện gì, quay đầu nhìn vào đôi mắt Trường Ý, lập tức lui hai bước, đứng cách y một khoảng, đánh giá y.

Y khó hiểu: “Sao vậy?”

“Ngươi cũng vậy.”

“Cũng vậy cái gì?”

“Giống như núi sông này vậy, đều khiến người ta yêu thích.”

Trường Ý ngẩn người, nhìn đôi mắt cười khẽ nheo lại của nàng, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy bản thân không cách nào có thể nhìn thẳng gương mặt tươi cười của nàng. Y xoay đầu, chuyển sang nhìn dãy núi, đám mây ở xa xa, không nhìn nàng nữa.

Nhưng nhìn qua mây núi, vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn nàng: “Lời nói này của nàng, đừng nói lại lần nữa?”

“Tại sao?”

“Sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Nàng cười hỏi, giống như không hiểu.

Mà vì vẻ mặt không hiểu này của nàng khiến y nhìn nàng chằm chằm nói: “Hiểu lầm nàng yêu thích ta.”

“Cũng không tính là hiểu lầm gì.”

Trường Ý lại ngẩn người.

“Nàng yêu thích ta?”

“Đúng vậy, yêu thích gương mặt tuyệt mỹ cùng tính cách của ngươi.”

Y suy nghĩ một lúc: “Hóa ra là như vậy, nếu như chỉ vì loại yêu thích này, vậy cũng không sao.”

Thật là một người cá tự tin!

Nàng cười, qua một lúc sau mới tiếp: “Trường Ý, ngươi biết ngươi giống gì không?”

Y cúi đầu, nhìn chính mình: "Giống con người."

Từ lập trường của y mà nói…nàng trái lại không có gì để phản bác, bây giờ người cá Trường Ý, thật giống một con người…

Kỷ Vân Hòa lắc đầu nói: "Ngươi giống như một câu chuyện. Tất cả mong ước tốt đẹp của con người đều ở trên người ngươi, chính trực lại bền bỉ, ôn nhu mà cường đại. Ngươi hệt như một câu chuyện tươi đẹp trong truyền thuyết."

Nàng nói đến những lời này xong thì dừng lại, y đợi một lúc mới hỏi: "Ta giống một câu chuyện, sau đó thì sao?"

Lúc này, sườn núi đột nhiên truyền đến giọng của tiểu tướng quân giáp đen: "Ai, phải đi rồi."

Nàng quay đầu nhìn, thấy Cơ Thành Vũ cùng Chu Lăng đều đã đến, sau lưng còn có vài binh lính. Nàng quay đầu nhìn Trường Ý: "Đi thôi."

Y gật đầu, cũng không tiếp tục cuộc nói chuyện vừa rồi, bước xuống sườn núi.

Nàng nhìn bóng lưng của y, theo mấy người kia xuống núi, xuyên qua rừng cây, bước qua hàng rào, lần nữa trở về trạm dịch.

Sau đó đi ra ngoài, ngồi lên phía trước xe ngựa, nàng lướt qua Chu Lăng trực tiếp nói với Cơ Thành Vũ: "Buổi chiều ta cưỡi ngựa của ngươi được không?"

Lời cự tuyệt của Chu Lăng vẫn chưa nói ra, Cơ Thành Vũ đã cười mỉm chi gật đầu: "Được."

Chu Lăng vô cùng không vui: "Vì sao ngươi lại đáp ứng nàng ta?"

"Ngự yêu sư không dễ xuất cốc, chẳng qua là muốn ngồi xe thành cưỡi ngựa mà thôi, có gì không thể?"

Chu Lăng bĩu bĩu môi: "Vậy ngươi qua ngồi với ta."

"Không qua." Cơ Thành Vũ không thèm đáp ứng Chu Lăng, nâng chân lên xe ngựa của Trường Ý.

Trường Ý nhìn nàng một cái, không nói nhiều, bước lên xe ngựa.

Kỷ Vân Hòa cưỡi ngựa của Cơ Thành Vũ, cùng đoàn xe bước đi trên đường lớn.

Phong cảnh xa xa thu vào trong mắt, người qua đường đều hiếu kì đánh giá bọn họ, nàng cũng nhìn họ khẽ cười.

Ngựa nàng luôn chạy bên cạnh xe ngựa Trường Ý, rèm xe bị gió thổi bay, nàng trừ việc ngắm phong cảnh, ngắm người trên đường, những lúc còn lại nàng đều đánh giá tất cả tình huống trên xe ngựa.

Cơ Thành Vũ cùng Trường Ý ngồi ở hai bên xe ngựa, Trường Ý nhắm mắt dưỡng thần, không mở miệng nói chuyện, Cơ Thành Vũ đối với y vẫn có chút hiếu kì, đánh giá y rất lâu, vẫn là mở miệng hỏi: "Người cá tính tình cố chấp, dù chết cũng không khuất phục, trên thế gian này dường như không có người cá nào bị thuần phục, ngự yêu sư kia rốt cuộc đã làm gì với ngươi, khiến ngươi bị nàng thuần đến thần phục như vậy."

Kỷ Vân Hòa nhịn không được đưa mắt nhìn qua, qua khoảng rèm xe lộ ra, nàng chỉ nhìn thấy bàn tay yên tĩnh đặt trên đùi của Trường Ý, chứ không thể nhìn thấy biểu tình y.

"Nàng không thuần ta, ta cũng không phục tùng."

"Ồ?" Cơ Thành Vũ khẽ cười nói "Vậy…đoàn xe này của ta đều phải rơi đầu rồi, lại phải đi ngự yêu cốc một chuyến rồi."

"Không cần, ta đã nói, ta sẽ không tổn hại đến công chúa loài người."

"Vậy là ngươi thần phục rồi."

"Ta chỉ là đang bảo vệ một người."

Y không thần phục, cũng không nhận thua, y chỉ là đang ở trong một thế giới không thuộc về y, dùng biện pháp tốt nhất mà y có thể nghĩ ra để bảo hộ nàng.

Kỷ Vân Hòa rủ mắt, xoa đầu con ngựa to mà nàng đang cưỡi.

"Tại sao vậy? Ngươi hiểu rõ việc ngươi đang làm là lựa chọn gì không?" Cơ Thành Vũ tiếp tục hỏi.

"Ta hiểu rõ."

Sau đó, cũng không còn đối đáp nữa.

Nàng giật dây cương, cho người chạy đến xe ngựa phía trước, nhìn đường núi phía xa, khóe môi treo nụ cười nhàn nhạt.

Đêm xuống.

Xe ngựa Chu Lăng ngồi bị hư một bánh xe, đoàn xe cũng không gấp gáp đến trạm dịch, mà lúc này ở lại trong núi dựng doanh.

Kỷ Vân Hòa đã đánh giá qua toàn bộ địa hình xung quanh, nhìn một cái về hướng đường lớn, trong lòng tính toán, đường đi của đoàn xe vẫn là khá rõ ràng, nhưng chưa đến trạm dịch, Lâm Hạo Thanh có lẽ cũng đã tìm đến đây, chỉ là cần phải tìm phương pháp bảo đảm nhất, nàng vẫn nên để lại một ấn kí gì đó…

Trong lúc này đang suy nghĩ thì Trường ý bước đến bên cạnh nàng: "Nàng đang xem gì vậy?"

Nàng quay đầu nhìn y một cái: "Không có gì, doanh trướng của bọn họ đều đã dựng xong rồi chứ?"

"Ừm."

"Đi thôi."

Doanh trướng trong núi trừ đi bọn binh lính, doanh trướng của nàng, Trường Ý và hai người kia đều tách riêng, xếp thành hình chữ nhất, Chu Lăng ở bên trái, tiếp đến là Cơ Thành Vũ, bên phải còn hai cái, Kỷ Vân Hòa suy nghĩ một hồi, chọn cái bên cạnh Cơ Thành Vũ. Như vậy, chỉ cần doanh trướng bên cạnh có động tĩnh gì, nàng đều có thể xem tình hình mà ứng phó rồi.

Trường Ý sẽ không dành chỗ với nàng, ngoan ngoãn bị an bài tốt, trước khi y tiến vào trong, nàng đột nhiên gọi y.

"Trường Ý."

"Ừm?"

Nàng nhìn y, đến giờ này, nàng đột nhiên có chút cảm xúc buồn bã khi phải chia ly, bây giờ, có thể là lần cuối cùng trong đời nàng nhìn thấy y rồi.

Nàng giúp y kéo lại vạt áo trước hơi bị nhăn: "Y phục nhăn rồi."

"Cảm ơn." Y ngoảnh đầu khi nàng lần nữa gọi y.

"Trường Ý."

Trường Ý quay đầu nhìn nàng, hai người dưới ánh lửa đêm khuya nhìn nhau, nàng cười nói: "Hôm nay, ta

cảm thấy ta sống rất vui vẻ, cũng rất tự do."

"Bởi vì rời khỏi ngự yêu cốc ư?"

"Cũng có chút, nhưng hôm nay ta đột nhiên phát hiện, tự do không phải là phải đi xa, mà là quả tim này, không sợ hãi." Nàng nói "Ta hôm nay, sống một tí cũng không sợ hãi."

Y nhìn nàng đang khẽ cười, giống như bị nàng lây nhiễm, khóe môi cũng khẽ cong lên.

"Ừ, sau này nàng cũng sẽ vậy."

"Đúng, ta sẽ." Nàng nâng tay, xoa xoa đầu y "Ngươi cũng sẽ vậy."

Sẽ tự do, sẽ vui vẻ, sẽ không sợ hãi.

Nàng buông tay, y có chút khó hiểu nhìn nàng: "Trên người ta không có chỗ nào đau."

"Xoa xoa cũng sẽ càng khỏe mạnh." Nàng khoát khoát tay, rốt cuộc xoay người rời đi "Ngủ ngon."

Kỷ Vân Hòa quay về doanh trướng của mình, rèm trướng phủ xuống một khắc, nàng nhìn không gian không có hơi người ở bên trong, hít một hơi thật sâu. Nàng nói với chính mình. Trường Ý là một câu chuyện tươi đẹp.

Tươi đẹp thế này, vốn dĩ phải tiếp tục đi tiếp.

Mà câu chuyện này, vẫn chưa đến lúc phải kết thúc.

45. Chương 44: Tru Tâm (trái Tim Tổn Thương)

Đêm khuya, trong doanh trướng chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Kỷ Vân Hòa lẳng lặng nằm trên giường đắp một tấm chăn đơn giản, trong bóng tối, nàng mở mắt ngây người nhìn đỉnh doanh trướng như đang ngẩng đầu ngắm nhìn dải ngân hà đầy sao bên ngoài.

Đột nhiên, tiếng côn trùng ở bên cạnh yếu đi một chút, trong lòng nàng đoán ra Lâm Hạo Thanh đã tìm đến.

Nàng biết, nếu như hắn đã đến, sẽ làm như theo lời nàng nói. Cho nên doanh trướng bên cạnh phát sinh chuyện gì, nàng không cần nhìn, không cần nghe, mọi chuyện tựa như đều lọt vào mắt nàng, ở trong tai nàng.

Nàng có chút đau lòng. Thậm chí cảm thấy cách làm này của nàng, đối với Trường Ý mà nói là có một chút tàn nhẫn.

Nhưng, không còn đường lui nữa rồi.

Đêm khuya như cũ yên ắng.

Dường như có chuyện gì đó sẽ phát sinh trong đêm yên tĩnh này, hồi ức ngày xưa đột nhiên không khống chế được, xuất hiện trong đầu nàng.

Đó là những kí ức mơ mơ hồ hồ lúc nhỏ, hoảng loạn chạy theo phụ mẫu lưu lạc để tìm lối thoát thoát khỏi cơn hoạn nạn, còn có một chút chuyện hơi rõ ràng về những ngày tháng sống trog ngự yêu cốc…ví dụ như ngày đầu tiên Lâm Thương Lan bắt nàng uống thuốc độc.

Đó không phải là một đêm trăng sáng, lão gọi nàng đến phòng lão, chưa đợi nàng nói câu nào, Khanh Thư đứng một bên đã cậy miệng nàng ra, bỏ vào một viên dược, sau đó nâng cằm nàng lên, bắt nàng phải nuốt viên thuốc ấy xuống.

Trong lúc mơ hồ, nàng không biết đã bị bắt uống thứ gì, chỉ ngây ngốc nhìn Lâm Thương Lan cùng Khanh Thư.

Hai người họ cũng quan sát nàng, trong phòng yên lặng rất lâu, nàng vừa mở miệng muốn hỏi thứ nàng vừa ăn là gì thì đột nhiên đầu tim truyền đến một trận nhói đau.

Đó là lần đầu tiên nàng biết được sự lợi hại của thuốc độc, nàng không biết bản thân đã làm gì sai, đau đến lăn trên mặt đất, Lâm Thương Lan cùng Khanh Thư không quan tâm, chỉ lắc đầu nói đáng tiếc.

Nàng chịu đựng tất cả cơn đau suốt một đêm, bọn họ luôn ở bên cạnh nhìn nàng, dường như là đang đợi đến lúc nàng chết đi. Bây giờ nghĩ lại, đêm đó cùng với đêm nay giống nhau đến kì lạ.

Chỉ là lúc ấy là cơn đau trong người công kích. Mà bây giờ, là do không chịu nỗi mà đau lòng…

Sau đó, sáng ngày thứ hai Khanh Thư lại đưa cho nàng một viên thuốc, chữa khỏi cơn đau cho nàng. Lúc ấy nàng ta nói, nàng là kẻ đầu tiên.

Cho đến bây giờ nàng cũng không hiểu lúc ấy Khanh Thư nói nàng là kẻ đầu tiên có nghĩa là gì, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy trên thế gian này người khiến nàng đau lòng, Trường Ý là người đầu tiên.

Bên cạnh lại truyền đến một tiếng vang.

Tiếng vang này có hơi lớn rồi, kinh động đến bọn binh lính, bên ngoài truyền đến âm thanh của bọn họ: "Người cá bên kia hình như có động tĩnh, mau đi xem xem."

Kỷ Vân Hòa đẩy chăn ra, ngồi dậy.

Đột nhiên, bên ngoài doanh trướng lóe qua một đạo ánh sáng màu lam, theo sau đạo ánh sáng kia là tiếng băng nứt thanh thúy.

Giống như bên hồ ngày đông, tiếng băng trên mặt hồ nứt ra. Âm thanh chưa dứt, một đạo trùy băng phá nát doanh trại của Kỷ Vân Hòa.

Chậu lửa đang cháy bên ngoài đột nhiên bị trùy băng làm đổ, chiếc chậu lăn xuống khiến cho gỗ khô trên đất bị đốt cháy, nhất thời ánh lửa bừng lên, khiến cho trùy băng trong doanh trướng của nàng phát lên ánh sáng lấp lóe.

Nàng vẫn chưa bước ra ngoài, đã nghe binh lính rống lên: "Người cá trốn rồi! Người cá trốn rồi!"

Âm thanh binh mã hỗn loạn bên ngoài hòa lẫn tiếng mắng chửi của Chu Lăng cùng tiếng bình tĩnh sắp xếp của Cơ Thành Vũ, rốt cuộc phá vỡ sự yên ắng của cánh rừng.

Mà trong lúc đang vô cùng hoảng loạn này, nàng đột nhiên mỉm cười, trên mặt nàng hiếm khi có nụ cười rạng rỡ như vậy.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, từ sau khi nàng uống thuốc độc, cả đời này, những ngày vui vẻ cười lên còn không nhiều bằng hai tháng khi gặp Trường Ý.

Y đi rồi, sẽ không bị nàng cản trở nữa.

Thật phải chúc mừng.

Nàng ngồi xuống, lúc này, nàng thực hiện được ba chữ "Không sợ hãi" mà khi nãy nàng cùng y cáo biệt đã nói.

Ít ra, lúc Trường Ý chưa đi nàng còn sợ nếu như y không đi, mọi chuyện sẽ hỏng mất.

Bây giờ, chuyện cuối cùng này, nàng đã làm xong rồi.

Trên thế gian này, rốt cuộc không còn chuyện gì khiến nàng phải sợ hãi nữa.

Nàng thả người nằm xuống. Đột nhiên, rèm trong doanh trướng bị một người nhất lên. Trong tim nàng đột nhiên căng thẳng, tưởng rằng Trường Ý lại trở về tìm nàng, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy là Cơ Thành Vũ.

Cơ Thành Vũ đứng bên cửa doanh trướng, chiếc bóng bị ánh lửa bên ngoài kéo dài đến bên chân nàng.

Hắn nhìn nàng, nụ cười mỉm ôn hòa trên mặt đã thu lại: "Người cá trốn rồi, ngươi thân là ngự yêu sư, vì sao lại an ổn ngồi ở đây?"

Cơ Thành Vũ này, đến bây giờ vẫn không to tiếng mắng nàng, xem ra đúng là được nuôi dưỡng rất có lễ độ rồi.

Nàng cũng bình tĩnh nhìn hắn nói: "Người cá yêu lực cao thâm, y chạy rồi thì sẽ không ai có thể đuổi kịp."

"Ngươi tự nhận là đã thuần phục người cá, mà nay người cá trốn đi, công chúa truy cứu xuống, ngươi có biết sẽ có kết quả gì không?"

Nàng nghĩ ngợi, cố tỏ ra vẻ ưu sầu lắc đầu thở dài: "Ta chắc là sẽ không cứu được rồi, chỉ liên lụy ngươi cùng tiểu tướng quân chịu phạt."

Nàng tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng hiểu rõ. Hai kẻ đến đây, trong phủ quốc sư cùng triều đình, thân phận tuyệt đối không thấp, nhìn cách hành sư của họ, dứt khoát một hai. Thuận Đức công chúa có bá đạo hơn nữa, e rằng cũng không thể nói giết liền giết người trong phủ quốc sư và con của cao quan võ tướng.

Nhìn thấy Kỷ Vân Hòa thế này, Cơ Thành Vũ hiển nhiên không còn lời gì để nói. Hắn thả cửa rèm, xoay người rời đi, bên ngoài lại truyền đến tiếng ra lệnh của hắn: "Một đội quân ngựa, đi theo ta."

Cơ Thành Vũ này, xem ra không dễ đối phó. Trong lòng nàng tính toán, bây giờ có nên đi theo hay không thì cửa doanh trướng lại bị kéo ra.

Lòng nàng chê bai người trong triều đình làm việc thật là rườm ra. Nhưng vừa ngẩng đầu, nàng liền ngẩn người.

Người trước mặt nàng, mái tóc màu bạc rủ xuống, cả người bạch y đã nhiễm bụi lửa, khiến cả người y lộ ra sự hoảng loạn. Mà đôi đồng tử màu lam băng kia, một mực nhìn nàng không dời đi.

Bên ngoài tiếng binh ngựa hỗn loạn đã đi đi xa, chỉ còn lại tiếng "xì xèo" của gỗ khô bị lửa đốt cháy.

Y vẫn chưa đi, vẫn cố chấp đến tìm nàng.

Nàng nhìn y, cố đem tất cả cảm xúc trong lòng lau đi, bây giờ nàng chỉ có thể nói một câu, trừ câu này ra, tất cả những câu trả lời khác đều là sai——

"Ta đoán ngươi sẽ quay về, Trường Ý."

Ánh lửa bên ngoài chiếu vào trùy băng trong doanh trướng, khiến ánh sáng phát ra in trong mắt nàng.

Nụ cười của nàng, mang bảy phần giả tạo.

Trường Ý lẳng lặng nhìn nàng: "Kỷ Vân Hòa, ta chỉ tin lời nàng nói, cho nên ta chỉ đến để hỏi nàng."

"Hỏi cái gì?"

"Bắt đầu từ lúc nàng gặp ta, tất cả hành vi cùng lời nói, đều là có mưu đồ?"

Kỷ Vân Hòa thu lại ý cười, thần sắc trở nên lạnh lẽo: "Là ai nói với ngươi."

Trường Ý nhìn thấy thần sắc trên mặt nàng, sắc môi bắt đầu chầm chậm trắng bệch, âm thanh của y có chút run rẩy: "Nàng đối với ta đều là giả sao? Thật lòng đối đãi cũng là giả? Những gì nàng đã làm, đều là vì thuần phục ta, khiến ta cam tâm tình nguyện, đi phục vụ cho công chúa loài người kia?"

Nàng tiến gần đến bên y: "Trường Ý, nói cho ta biết, là ai nói với ngươi."

"Có phải không?" Y cố chấp hỏi.

Kỷ Vân Hòa trầm mặc.

"Có phải không…" Lần nữa mở miệng, y né tránh ánh mắt nàng, xoay đầu nhìn sang hướng khác, không hiểu, không cam tâm, còn có tổn thương.

Nàng nhìn y: "Phải."

Trường Ý xiết chặt tay lại, ánh mắt đục đi.

"Hôm đó công chúa loài người vào trong ngục, đánh nàng, bức nàng, hại nàng, cũng đều là giả, là nàng đang diễn cảnh khổ nhục kế ư?"

“Đúng vậy.”

Trong phòng trầm mặc hồi lâu, ánh lửa bên ngoài càng cháy càng kịch liệt, mà không khí trong phòng lạnh đến thấu xương.

Trường Ý nhắm mắt: “Kỷ Vân Hòa.” Y dùng hết toàn bộ sức lực để khống chế hô hấp rối loạn của chính mình “Ta…cứ tưởng nàng cùng những nhân loại khác, không giống nhau.”

Câu nói này, nàng nghe ra y đang cố gắng áp chế sự phẫn nộ, đau khổ còn có bao nhiêu…ủy khuất.

Đúng vậy, y rất ủy khuất.

Giống như một đứa trẻ, nâng niu món đồ chơi mình yêu thích nhất lại bị đối phương giành mất.

“Trường Ý, ta cùng những người khác không giống nhau.” Nàng nhìn y “Người khác không có biện pháp khiến ngươi phục vụ Thuận Đức công chúa, nhưng ta thì có.”

Nàng nói câu này xong, đâm thẳng một nhát xuyên tim Trường Ý.

Cuối cùng nàng cũng đã làm được rồi.

Trường Ý lần nữa quay đầu nhìn nàng.

Kinh ngạc, đau khổ cùng không thể tin được.

Truỳ băng bên cạnh bị rút ra đâm thẳng vào lồng ngực y, khiến cả người từ đầu xuống đuôi y đều lạnh cóng.

Y khẽ loạng choạng một bước, lúc này y mới lộ ra chiếc đuôi bị tách thành đôi chân, kì thực đối với y mà nói có rất nhiều chuyện không thể thích ứng được——loạng choạng một chút, y bám lấy khung gỗ dựng doanh trướng mới nhịn lại được.

Kỷ Vân Hòa lạnh lùng nhìn y.

Đi đi.

Nàng bước đến gần y: “Ngươi chính là công cụ để ta có được tự do.”

Đi đi.

Nàng vươn tay, lòng bàn tay ngưng tụ linh lực, giống như muốn giam giữ Trường Ý lại: "Ngươi đừng hòng đi."

Tại sao ngươi còn chưa chịu đi vậy...

Lúc linh lực trong lòng bàn tay nàng tiến gần Trường Ý, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng của Chu Lăng: "Người cá ở bên này!"

Lòng nàng chợt rét lạnh, ánh mắt đột nhiên trở nên ngoan lệ, linh lực ngưng tụ trong tay, cũng không thèm tiếc sức lực đánh đến người y.

Mà Trường Ý chỉ đứng ngẩn người nhìn một chưởng đầy sát khí này của nàng, ngây ngốc tiếp xuống, y rên lên một tiếng, trực tiếp vọt từ trong doanh trướng ra ngoài, đau đớn ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu.

Máu cùng bùn đất làm bẩn tóc và y phục y, Trường Ý quay đầu, chỉ nhìn thấy Kỷ Vân Hòa đang đứng trước doanh trướng, sắc mặt lạnh lẽo nhìn y. Mà sau lưng nàng có mười mấy tên tướng sĩ.

Y cắn chặt răng, phun ra một ngụm mắt tươi, khoát tay, dưới bùn đất đột nhiên bắn ra vô số trùy băng, hướng thẳng đến bọn tướng sĩ, có kẻ bị xuyên qua lồng ngực, có kẻ bị trùy băng chém đứt chân. Nhất thời tiếng rên rỉ trong rừng vang lên không dứt, mặt đất phủ đầy máu tươi, khí tanh xông trời.

Mà trùy băng bắn đến như từng cơn sóng biển, chỉ có mình Kỷ Vân Hòa đứng phía trước, không bị trúng một cây nào.

Giống như là, trong khoảnh khắc này, tất cả sự ương ngạnh cùng ngoan lệ của y đều đã lộ ra, nhưng vẫn không có cách nào có thể đối với người này, sắc bén vô tình.

46. Chương 45: Quyết Tuyệt Cùng Bảo Hộ

Ánh trăng lạnh xuyên qua rặng mây chiếu sáng cả núi sông.

Trong đêm khuya tĩnh mịch, giữa ngàn vạn dặm sông núi, cả một cánh rừng, lộ ra sự hoảng loạn.

Tiếng côn trùng râm rang, tựa như âm thanh hối thúc mạng sống, dưới bóng cây bị ánh trăng chiếu rọi, một nam tử tóc bạc ôm lấy đầu vai, hoảng loạn mà chạy, tốc độ rất nhanh, sau lưng y, tiếng binh ngựa không dứt truyền đến bên tai.

Trường Ý ngoảnh đầu nhìn, trong đám người đằng sau cưỡi ngựa đuổi theo, đập vào mắt y chỉ là hình ảnh Kỷ Vân Hòa ở trong đám đông kia.

Vốn dĩ không có ý cảm thương nhiều hơn, y cắn răng, quay đầu vội vàng rời khỏi. Đột nhiên, cây cối bốn phía lui về sau lưng, trước mặt xuất hiện một mảng đất trống, Trường Ý chạy lên thêm vài bước, một trận gió từ phía trước thổi đến, y đột nhiên dừng lại.

Trước mắt là một vực sâu, không còn đường đi nữa.

Trường Ý quay đầu, sau lưng binh lính đã cưỡi ngựa đuổi kịp, mà lúc này bọn họ nghiêm ngặt bao vây y thành một vòng tròn.

Bọn tướng sĩ đều không hề cử động, duy chỉ mình Kỷ Vân Hòa từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nàng cầm kiếm, từng bước tiến gần y.

Trường Ý ngoảnh đầu nhìn vực thẳm đằng sau rồi lại quay sang nhìn gương mặt không còn chút ôn hòa của Kỷ Vân Hòa.

Y chịu một chưởng của nàng, yêu lực bên trong cơ thể nhất thời không thể sử dụng thuật cưỡi mây, lui một bước là vực sâu vạn trượng, mà tiến một bước…lại phải chăng không phải vực sâu ư.

Kỷ Vân Hòa dừng lại trước mặt y một trượng.

Đám mây trên trời tản đi, ánh trăng tròn rọi xuống vách núi, khiến cho bóng của bọn họ đều được kéo dài ra. Trường Ý nhìn bóng mình bị kéo đến dưới chân nàng, mà nàng đang giẫm lên cổ họng trên bóng y.

Nàng nói: “Không còn đường lui nữa rồi.”

Y trầm mặc nhìn chiếc bóng của mình, như bị nàng giẫm đạp lên, ngây ngốc dính chặt trên đất, không có sức lực để phản kháng.

Nàng nâng kiếm lên, tuốt kiếm khỏi vỏ, đem vỏ kiếm ném sang một bên, lưỡi kiếm của nàng chỉ thẳng vào Trường Ý.

Lúc này ánh mắt của y mới rời khỏi chiếc bóng kia, dừng trên mặt nàng, trong đôi đồng tử màu lam phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của thanh kiếm, khóe môi y khẽ động: “Ta không tin.” Cho đến tận lúc này, y vẫn như cũ nhìn nàng nói ra lời nói đó.

Gió đêm thổi đến, đem lời y đến bên tai nàng, nhưng lời nói của y không thể ngăn cản lưỡi kiếm của nàng.

Ánh mắt nàng lạnh băng, không một lời cảnh báo nào, dưới ánh trăng lạnh lẽo mà động thủ với y.

Lưỡi kiếm đâm thẳng vào lồng ngực y, nhưng nỗi tuyệt vọng cực lớn đã xâm nhập toàn thân y, thậm chí là không cảm nhận được sự đau đớn trong lồng ngực nữa rồi.

Cả lồng ngực tê dại, cả cơ thể, từ mi tâm đến ngón tay đều tê dại, cảm giác duy nhất của y chính là lạnh.

Y chỉ cảm thấy lạnh.

Cơn lạnh xuyên tim, thấu tận xương cốt.

Một kiếm xuyên tim này của Kỷ Vân Hòa, lực đạo rất lớn, trực tiếp đem y đẩy xuống vực sâu.

Y vốn dĩ không có sức lực phản kháng, hoặc nói là, y vốn dĩ không hề phản kháng.

Y chỉ nhìn nàng, nhìn bóng mình in trong đôi đồng tử đen như mực của nàng, y nhìn sự hoảng hốt, bất kham của bản thân, cũng nhìn thấy sự trì độn, bàng hoàng của mình. Mà trong mắt nàng không hề có chút tình cảm dao động nào.

Tiếng gió bên tai đem tất cả âm thanh cuốn đi xa, hình bóng xa xa của thiết giáp tướng quân cùng bạch y ngự yêu sư kia đều đã không còn trong tầm quan sát của y.

Trong khoảnh khắc thân thể y ngã xuống vực sâu, tiếng gió như đánh nát thân thể y, nhưng không hề chém nát ánh mắt lạnh lẽo tựa như ánh trăng của Kỷ Vân Hòa…

Ta không tin…

Y vẫn muốn nói, nhưng toàn thân không còn sức lực, gió ở phía dưới cùng bóng tối dưới vực đem đi tất thảy.

Cả thế giới của y, rơi vào khoảng yên ắng…

“Dừng tay! Công chúa muốn giữ lại vật sống!”

Giọng của Chu Lăng phá vỡ đêm tối, chưa truyền đến bên tai của Trường Ý dưới vực, nhưng đã truyền đến bên tai Kỷ Vân Hòa.

Mà theo sau giọng nói y là thân ảnh màu trắng ngự kiếm xông đến, trực tiếp lướt qua Kỷ Vân Hòa, bay xuống dưới vực, muốn kéo người cá lên, nhưng không để hắn bay qua một thước, kiếm dưới chân hắn đột

nhiên bị một lực lớn đánh vào.

Thân hình Cơ Thành Vũ vừa chuyển, dừng lại giữa không trung, nhưng không để hắn lần nữa đuổi theo, chỉ nghe một tiếng "rắc", hàn kiếm dưới chân hắn đã gãy.

Cơ Thành Vũ chỉ đành tung người nhảy xuống đất. Hắn cùng Chu Lăng đuổi theo phía sau nhìn thanh kiếm gãy trên mặt đất, có mấy phần ngẩn người.

Cơ Thành Vũ quay đầu, ánh mắt trực tiếp nhìn về hướng phát ra lực lượng đánh gãy trường kiếm của hắn.

Là Kỷ Vân Hòa.

Nàng vẫn mặc bố y của ngự yêu cốc, nhưng khí tức toàn thân hoàn toàn không giống.

Nàng nâng tay phải lên, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa lau đi máu của người cá trên lưỡi kiếm, sau đó dùng ngón tay dính đầu máu tươi chạm lên trán mình, dùng máu của người cá vẽ lên hai dấu máu trên trán.

Trông như những người man di ở ngoài biên giới, vẽ xuống tổ vật tín ngưỡng trên thân thể.

Nàng cầm kiếm xoay người, kiếm hoa trong tay vừa chuyển, giữa không trung liền để lại kiếm khí lạnh lẽo.

"Đêm nay, kẻ vượt qua vực này, giết."

Nàng cầm ngang kiếm chắn trước vực bên, sau lưng là vực sâu vạn trượng, thân ảnh ở dưới ánh trăng, cơ hồ đều nhiễm sát khí cùng mùi máu tanh. Đáy vực truyền lên trận gió to đem theo hơi nước lạnh lẽo, ngựa chiến dao động, móng ngựa đạp lên, không theo khống chế mà lui về đằng sau.

Nàng cơ hồ trong giây phút này, từ một ngự yêu sư bình thường trở thành một sát thần, như lời nàng nói, nếu có người dám vượt lên, giết.

"Phóng thích! Hí yêu nô hung dữ này to gan dám chặn ta!"

Chu Lăng không tin lời nói kia của nàng, hắn lập tức leo lên yên ngựa, kéo dây cương, con ngựa bị kinh động, liền xông đến hướng của Kỷ Vân Hòa.

"Chu Lăng!" Cơ Thành Vũ muốn ngăn cản lại, nhưng ngựa đã lướt qua.

Cơ Thành Vũ không dám chậm trễ, lập tức tay tạo kết ấn, đem trường kiếm bên hông của tướng sĩ bên cạnh hút đến, cầm vào trong tay, bay người cản lấy Chu Lăng phía trước, động thủ với Kỷ Vân Hòa.

Nàng đỡ lấy kiếm của hắn, đại đao của Chu Lăng bên cạnh lại chém xuống, tay phải nàng vội tạo kết ấn, dùng tay không chắn lấy đại đao trong tay Chu Lăng.

Chu Lăng nhìn thấy thế, lạnh lùng chê bai: "Chỉ chút kỹ xảo nhỏ!" Hắn vừa thu đao, lại rống lên một tiếng, lần nữa chém xuống.

Kỷ Vân Hòa vốn dĩ không đặt hắn vào trong mắt, kết ấn trong tay lóe lên, đại đao của Chu Lăng lập tức bị văng ra, hắn ngã xuống chiến mã, không có người khống chế, chiến mã phát hoảng, vội chạy trốn.

Mà trong lúc tay phải nàng ứng phó với Chu Lăng, tướng sĩ ở xa xa đột nhiên kéo cung, một cung tên bắn ra, sượt qua bên tai nàng.

Chu Lăng xoay người hạ lệnh: "Các ngươi tìm đường xuống vực, người cá này nhất định phải còn sống cho bổn tướng, nếu hắn chết, bổn tướng cũng phải khiêng về Kinh Sư!"

"Tuân lệnh!" Binh lính cao giọng đáp.

Ánh mắt Kỷ Vân Hòa chợt rét, nhưng nhìn thấy bọn họ muốn kéo dây cương, lập tức rút cây kiếm đang chắn lấy kiếm của Cơ Thành Vũ về, hung hăng đâm một nhát về phía hắn, rồi trở tay ném kiếm ra, trường kiếm bay ra chém đứt vô số chân ngựa của các tướng sĩ kia.

Chiến mã đau đớn kêu rên, bọn tướng sĩ đồng loạt nhảy xuống ngựa.

Kỷ Vân Hòa cắn răng, tay giữ lấy trường kiếm trong tay Cơ Thành Vũ, quát lớn một tiếng, dùng thân chém gãy trường kiếm kia, mà đoạn kiếm gãy bị nàng ném về hướng Chu Lăng. Thân thủ hắn nhanh nhẹn, lập tức cúi người né nhưng vẫn tránh không kịp, mũ quan trên đầu hắn lập tức bị đoạn kiếm gãy chém nát, tóc đen xỏa xuống, khiến hắn lộ rõ sự chật vật cùng lúng túng.

Toàn thân nàng lộ ra linh lực, chắn lấy Cơ Thành Vũ.

Nàng bịt lấy vết thương trên vai bị kiếm hắn đâm phải, ánh mắt chứa đầy sát khí lãnh lẽo quét qua mọi người.

"Ai còn muốn tiến lên, ta sẽ chém đầu kẻ đó xuống. Nói được, làm được."

47. Chương 45-2: Một Chút Cảm Nhận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay lướt page đợi má Cửu đăng bài thì tớ đột nhiên nhìn thấy 2 cái bình luận của bạn song [sub

sát nghĩa nick name tiếng Trung - Anh kết hợp thì là Cho bạn một khúc thanh ca =)], bình luận của bạn rất dài và được nhiều like, tớ đọc thấy hay hay nên sub cho mọi người cùng đọc trong lúc đợi chương mới của má Cửu nè:

Cmt phía trên ngày 12/11/2018 lúc 13:28: "Bắt đầu rơi lệ, Vân Hòa của mị còn có cá đuôi to của chị ấy thật quá khổ cực rồi. Có thể là cuộc sống gần đây khiến A Cửu của mị giác ngộ được nhiều điều sâu sắc, cho nên quyển tiểu thuyết này thực sự bao gồm quá nhiều quá nhiều hiện tượng xã hội. Những cái khác không nói đến, bất luận là Vân Hòa hay là Trường Ý, thậm chí là thiếu cốc chủ và những ngự yêu sư khác, trong cuộc sống của bọn họ đều tràn ngập sự bất lực, cho dù là cố gắng muốn thay đổi cũng bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau, như Vân Hòa vì tồn tại mà trở thành chủy thủ của cốc chủ, Trường Ý vì Vân Hòa mà lựa chọn từ bỏ kiêu ngạo mở miệng nói chuyện, thiếu cốc chủ vì muốn trở thành kẻ mạnh mà thay đổi trở thành kẻ vô tình lãnh đạm. Cảm ơn A Cửu của mị nhiều lắm, những chuyện mà Vân Hòa trải qua đến tận bây giờ, từng chút từng chút, không chỉ là sự trưởng thành của A Cửu mà đồng thời sách của cậu cũng khiến mị trưởng thành lên không ít, đây cũng là lí do vì sao có nhiều loại hình tiểu thuyết như thế nhưng mị vẫn chỉ thích của cậu. Hi vọng tiếp theo sau đây A Cửu có thể cố gắng cố gắng cố gắng cố gắng đem lại cho mọi người càng nhiều tác phẩm lợi hại hơn nữa (mị đặc biệt mong đợi phim chuyển thể Chiêu Diêu nè) và trong những ngày sau, Vân Hòa của mị cùng Trường Ý sau khi trải qua vô vàn sóng gió vẫn có thể ở bên nhau lâu dài nha (ngàn vạn lần đừng ngược quá, mị biết là xã hội rất hiện thực nhưng mà mị muốn cầu xin cậu, đừng quá tàn nhẫn với Vân Hòa của mị và Trường Ý). Cuối cùng, hi vọng A Cửu viết quyển này vì lấp hố cho bọn tớ đừng quá mệt mỏi nè, phải chăm sóc bản thân thật tốt đó!!!"

Cmt phía dưới ngày 14/11/2018 lúc 13:00: "Vân Hòa của chúng ta vì sao lại tốt như vậy chứ! Bởi vì con cá kia ghét nhất bị người khác lừa gạt, tất cả vì muốn khiến ảnh rời khỏi, mà chị lại dùng phương thức này lừa gạt anh để cho anh được tự do, đồng thời cũng tự hi sinh tự do của chính mình, hi sinh cả tính mạng, chỉ vì không muốn cá đuôi to nhiễm phải bụi trần, gặp được cá đuôi to là phúc ba đời của Vân Hòa, mà vì sao chị lại không nghĩ đó cũng là phúc phận của Trường Ý nhỉ. Vừa bắt đầu, Vân Hòa đã vì tự do của chính mình mà nhẫn nhịn phục tùng làm việc cho cốc chủ, nhưng sau này lại vì bảo vệ sự lương thiện của Trường Ý, chị đã từ bỏ bao nhiên công sức trong nhiều năm qua của mình, có thể nói, là vì sự xuất hiện của Trường Ý mà khiến cho chị thay đổi trở về với chính con người thật của mình ngày trước, chị vốn dĩ là một cô gái lương thiện tốt đẹp, chỉ vì cuộc sống vô thường mà khiến chị học cách ngụy trang. So với Trường Ý, kì thực chị càng khiến người khác đau lòng, mặc dù anh chịu qua rất nhiều khổ cực nhưng chí ít vẫn còn có Vân Hòa bảo vệ anh, còn đối với Vân Hòa, trước khi gặp Trường Ý, tuy rằng có Tuyết Tam Nguyệt bầu bạn nhưng trên con đường chông gai mà chị bước đi, vẫn chỉ có một mình chị chống đỡ. Cho nên sự chăm sóc cùng ôn hòa của anh chính là một chút bằng phẳng trên con đường đầy chông gai của chị, cuộc gặp gỡ an nhiên này khiến cho Vân Hòa càng thêm quý trọng, nguyện ý dùng sinh mạng để báo đáp anh. Dựa vào chương này có thể thấy, Vân Hòa và Trường Ý đều định dùng tự do của mình để đổi lấy tự do của đối phương, có thể chính vì nguyên nhân anh ghét bị người khác lừa gạt cho nên sau này Trường Ý mới trở nên lạnh lùng bởi vì Vân Hòa vì sự tự do của anh mà lựa chọn gạt anh (ha ha, cũng có thể là càng đau lòng vì chị đi, cho nên lúc đọc tiết tử, mị cảm thấy Trường Ý mặc dù có chút hận Vận Hòa nhưng thật ra là vì đau lòng nàng, thậm chí là yêu chị ấy sâu sắc…"

Thật ra thì sau khi đọc 45 chương truyện Ngự yêu tớ cũng có một chút cảm nghĩ giống với bạn này.

Tớ cảm thấy cốt truyện lần này của má Cửu khá là độc đáo và có nét gì đó khác với những tác phẩm trước.

Tình yêu của hai người này rất sâu nặng, cho dù là khoảng thời gian hai người tiếp xúc không lâu nhưng lại có thể hi sinh cho nhau nhiều hơn cả những cặp vợ chồng sống nhiều năm bên nhau.

Nếu nói đây là tình bạn thì cảm thấy khó có thể chấp nhận được, hai người rõ ràng biết rõ vị trí của đối phương trong lòng mình là ở đâu nhưng vì bao nhiêu ngăn cách, họ quyết định tự che giấu thứ tình cảm "không dám tin yêu" ấy. Hoặc cũng có thể là vì hai người đều là "gà mờ" trong lĩnh vực này, chưa một lần rung động vì người khác nên mới chưa nhận thức rõ bản thân đã yêu sâu sắc người kia như thế nào.

Nhưng tớ thật sự rất thích hai nhân vật này, cả hai đều suy nghĩ cho nhau, một người hết lòng tin tưởng, một người dốc sức bảo hộ. Sự đồng điệu về tâm hồn khiến họ như tìm được tri âm tri kỷ, tìm được một người đặc biệt so với tất cả những kẻ còn lại. Hai nhân vật đều lương thiện tốt đẹp, khiến tớ không thể nào không yêu thích.

Dù thế nào đi nữa, tớ vẫn rất cảm khái tác phẩm mới này của má Cửu. Rất mong đợi ngày ngày má đều up chương mới, và hi vọng sẽ có cái kết HE như mong đợi.

Tiết tử về Trường Ý vẫn khiến tớ tò mò mãi, suy nghĩ đủ thứ để đoán tiếp tình tiết =)) mọi người có đoán tiếp được mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào không???

46% 8:29 AM
驭妖最新章节 微信阅读_九
评论(2339)
m.yuedu.163.com/sns/comment/m
精彩评论(2339)
许你一曲清song
11月12日 13:28
开始哭泣，我的云禾还有她的大尾巴鱼真的太辛苦了，可能是最近的生活让我的阿九有了更深的感悟，这本小说真的包含了太多太多的社会现象，别的不说，无论是云禾还是长意亦或是少谷主还有其他的很多云禾派的驭妖师，大家的生活里都充满着无可奈何，就算极力想改变，也总是因为各种原因，像云禾为了活着而被迫成为谷主的匕首，长意为了云禾而选择放下傲骨开口说话，少谷主为了成长到足够强大变的残酷冷漠。谢谢我的阿九，从祥云相遇到现在的驭妖追更，一点一滴，可以说不仅仅是阿九的成长，同时，你的书也让我长大了不少，这就是为什么所有类型的小说，我只喜欢你的。希望接下来的阿九可以加油加油加油加油给大家带来更厉害作品（超级期待我的招摇开播呐），还有在接下来的日子里，我的云禾和长意可以在历经千帆以后走到一起，长相厮守（千万千万不要太虐，我知道社会很现实，可是我求求你，不要对我的云禾和长意太狠呐）。最后，希望在写剧本以及为我们更文的阿九不要太累啦，要好好照顾自己！！！！
回复 95
许你一曲清song
11月14日 13:00
我们的云禾怎么会这么好啊！因为那条鱼最讨厌别人骗他，所以为了让他离开，云禾以欺骗他的方式给予他自由，同时也放弃了自己的自由，放弃生命，只为了大尾巴鱼能够像一直一直纤尘不染。其实，遇上大尾巴鱼是云禾的三生所幸，也何尝不是长意的所幸。一开始，云禾为了自由可以忍辱负重的为前谷主做事，但到了后面，为了守护住长意的善良，她放弃她多年来的经营，可以说，是长意彻底的让云禾变回了以前的她，她本来就是一个善良美好的女孩子，只是无常的世事让她变的学会伪装。相对于长意，其实还是更心疼云禾的，毕竟长意从遭受苦难以来，至少还有一个云禾在守护他，可对于云禾，在长意以前，虽然有三月她们的陪伴，但是实际上在荆棘上行走的，也还是只有云禾一人，所以长意的温柔和照顾，约莫是这条荆棘路上难得的平坦之地吧，正是这一隅的安宁，使得云禾更加的珍惜，愿为他报以生命吧。其实从目前的章节来看，云禾和长意都是打算为了对方的自由而牺牲自己，可能正是因为讨厌别人骗他，所以后面长意才会因为云禾为了他可以自由而选择欺骗他变的黑化（咳咳，也可能更多的是为云禾心疼吧，毕竟看楔子的时候，我觉得长意虽然表现的有点恨云禾，但是更多的是心疼她，以及，对云禾的...
回复 50
黄酒不炖汤
昨天 17:24
喜欢九九很久了，她的书我基本上都看过， 喜欢小祥子跟初空 喜欢三生跟陌溪 喜欢司命跟长渊 喜欢小兰花跟魔尊 喜欢招摇和墨青 喜欢雁回和天曜 喜欢云禾跟长
我要评论
网易云阅读
每天都有阅点领，免费就能看好书
立即打开

48. Chương 46: Cửu Vĩ Hồ

Trên vực, tiếng ngựa hí không ngừng vang lên bên tai, sắc trăng cơ hồ bị nhiễm khí tanh, mặt đất nơi Kỷ Vân Hòa đứng cũng bị máu nhỏ giọt tí tách nhiễm đỏ, máu tươi từ tay trái nàng nhỏ xuống, các ngón tay chuột rút như đang run rẩy. Nhưng dù thế nào đi nữa, đồng tử của nàng còn sáng hơn so với vầng trăng trên trời.

Nàng một mình đứng bên vách vực, sau lưng là hơi nước đang bốc lên từ vực sâu vạn trượng khiến nàng cảm thấy an tâm.

Dưới vực có sông.

Năng lực hồi phục cơ thể của người cá vô cùng mạnh mẽ, trong lòng nàng cũng đã tính qua việc nàng sẽ tổn thương y, nhưng sẽ không để y chết. Cho nên để Trường Ý rơi xuống sông dưới vực, bị nước cuốn đi, là điều tốt nhất, nhưng không đảm bảo bên dưới có sự cố gì không, cho nên nàng phải dốc hết sức lực tranh giành thời gian để y trốn thoát.

Nhưng e rằng một mình nàng, chỉ có thể cản thêm một khoảng thời gian ngắn, như vậy cũng được.

Cơ Thành Vũ nhìn Kỷ Vân Hòa như muốn hi sinh cả sinh mệnh ra, trường kiếm trong tay khẽ lạnh: "Kỷ Vân Hòa, ngươi thân là hộ pháp ngự yêu cốc, hiểu rõ chuyện bây giờ ngươi làm là gì không?"

"Không thể rõ hơn."

Nàng đáp rất quả quyết, ánh mắt hắn khẽ trầm ngưng, rót linh lực vào thanh kiếm trong tay: "Nếu đã như vậy, đừng trách ta thực sự động thủ."

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thiếu niên bạch y phong độ phiên phiên, nàng nhịn không được nhếch môi cười mỉa: "Tất cả đều là kẻ bị ẩn mạch làm hại, hà tất…"

"Bớt nói nhảm cùng ả ta!" Chu Lăng một tiếng gạt đi, đánh đứt lời nói của nàng, hắn dùng đao chém đứt đoạn tóc ngắn trên đầu mình, mái tóc dài không buộc tóc quan che chắn tầm nhìn của hắn, tóc đen bị hắn bỏ đi như một món đồ cũ trên đất: "Giết tiện nô này trước! Sau đó đuổi theo người cá! Lên cho ta!"

Hắn vừa ra lệnh, tất cả tướng sĩ đều cao giọng hét lên, cầm đao tiến gần về hướng Kỷ Vân Hòa.

Nàng nhìn vực thẳm sau lưng mình.

Dưới vực sâu ấy, bóng tối vô tận, nàng quay đầu lại, sự quả quyết trong mắt dường như càng kiên định hơn so với vừa rồi.

Nàng cúi đầu nhìn cánh tay trái còn chưa đến nửa phần sức lực, tiến về phía trước, cánh tay phải đang bịt lấy đầu vai trái đang nhiễm đầy máu tươi ra, không còn lực áp vào, máu bên vai trái đột nhiên trào ra càng lợi hại hơn.

Sắc mặt nàng trắng bệch, cơ hồ như không biết đau là gì, từng bước từng bước, tiến gần bọn tướng sĩ phía trước, tay phải nàng kết ấn, đem đoạn kiếm gãy thu về, kiếm gãy nằm trên bùn đất chịu sự chiêu hô, vừa rời mặt đất liền bị thanh kiếm bên cạnh chắn lấy, "đinh" một tiếng, bay thẳng xuống vực sâu.

Ánh mắt Cơ Thành Vũ lạnh lẽo nhìn nàng: "Ngươi đi sai đường rồi."

Âm thanh vừa dứt, thân ảnh Cơ Thành Vũ hóa thành một luồng sáng, tựa như mũi tên hướng nàng mà lao đến, từng chiêu từng thức, lẫm liệt vô cùng, như lời hắn nói, quả nhiên không chừa cho nàng đường sống.

Kỷ Vân Hòa không có vũ khí, lại thiếu đi một cánh tay, chỉ đành dùng tay phải kết ấn, dùng linh lực bảo vệ máu thịt trong người, liều mạnh phản kích lại công kích của Cơ Thành Vũ.

Nhưng mà nàng không chỉ phải đối phó với mình hắn, Chu Lăng bên cạnh cũng cầm đại đao xông vào cuộc chiến.

Chu Lăng không có linh lực nhưng cùng Cơ Thành Vũ phối hợp đến thiên y vô phùng, một người dùng linh lực công kích lối đi của nàng, một người làm loạn thân pháp nàng. Một người toàn lực công kích, một người kim thương cố thủ…

Thân thể Kỷ Vân Hòa vốn suy nhược, linh lực tiêu hao, không đỡ nổi nữa, liên tiếp chịu ba kiếm của Cơ Thành Vũ, lại bị Chu Lăng một đao chém lên đầu gối.

Nàng rên một tiếng, một gối quỳ xuống bên vách vực.

Chu Lăng nóng lòng, muốn một đao chém nát hộp sọ nàng, nhưng Cơ Thành Vũ không tiến lên theo, nhất thời, bàn tay phải của Kỷ Vân Hòa vừa động, hung hăng đánh lên phần bụng của hắn.

Lực đạo một chưởng này rất lớn, toàn thân Chu Lăng run lên, đại đao rời khỏi bàn tay, liên tục lui về sau mười bước, ngã trên đất, miệng phun ra một búng máu tươi, giáp đen trước ngực vỡ thành bột mịn.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Lòng Cơ Thành Vũ nhất thời trầm xuống, nhảy đến bên người Chu Lăng, niệm huyết bảo hộ tâm mạch hắn. Cơ Thành Vũ kiểm tra kĩ thương thế của Chu Lăng, tâm kinh không nói, chỉ là, nếu như không phải hắn có huyền thiết hắc giáp hộ thể, lúc này e là tâm mạch đều bị đánh nát! Kỷ Vân Hòa này vốn đã là cường nỗ chi mạt (ẩn dụ, sức mạnh đã suy yếu, không còn sức nào), cư nhiên vẫn còn phần công lực này…

Kỷ Vân Hòa nhặt đại đao rơi trên đất của Chu Lăng, tay phải cầm đại đao, dùng một chân đứng dậy.

"Vẫn còn…ai?"

Nàng một thân đầy máu tươi, âm thanh khàn khàn không rõ, nhưng nàng vẫn đứng dậy, thủ bên vực, tựa như vị sát thần từ địa ngục bước ra, muốn bảo hộ lấy cổng của địa ngục.

Chu Lăng ôm lấy lồng ngực, ngón tay khẽ động: "Giết! Người cá…nhất định phải đuổi theo."

Cơ Thành Vũ áp lấy lồng ngực hắn, không cho hắn ngồi dậy, dùng linh lực bảo hộ tâm mạch hắn, Cơ Thành Vũ quay đầu nhìn chúng binh sĩ một cái:

"Phóng tên."

Tất cả tướng sĩ bị Kỷ Vân Hòa làm cho chấn sợ, nhất thời kinh tỉnh, bọn họ vội vàng rời khỏi lưng ngựa bị chặt đứt chân giương cung lên, đồng loạt kéo cung, Cơ Thành Vũ khoát tay, cung tên mũi tên như bị phủ lên một tầng linh lực màu trắng nhàn nhạt.

"Phóng."

Hắn vừa ra lệnh, tất cả tên đều đồng loạt phóng ra.

Phía trước vực sâu vạn trượng, nàng không còn đường để lui, lúc trời đất phủ đầy mưa tên hướng đến nàng giết đến, nàng vẫn như cũ không muốn bỏ cuộc, cao giọng hét một tiếng, dùng một chân mà nhảy lên, ở giữa không trung, đại đao như khiên, đem tất cả mưa tên đỡ xuống.

Nhưng trận mưa tên này chưa dừng, trận khác lớn hơn lại ùa đến, đến trận thứ ba, nàng đã không còn sức lực, cánh tay phải trúng tên trước, nàng cắn răng, dùng miệng cắn lên thân mũi tên, cắn lấy túm lông vũ trên mũi tên đem tên nhổ ra khỏi cơ thịt, da thịt bị rách ra, máu tươi tuôn trào, mũi tên nhổ ra nhưng tay phải nàng cơ hồ như phế rồi, không thể cầm lấy đại đao nữa, mà lúc này một mũi tên lại bắn đến, bắn thẳng vào đầu gối còn lại của nàng.

Nàng không còn cách nào đứng lên, hai đầu gối của nàng quỳ trên mặt đất, chỉ còn tay phải vẫn cầm lấy cán đao, đao cắm trên đất, trở thành vật chống đỡ cuối cùng cho cơ thể nàng.

Nàng chưa ngã xuống.

Cơ hồ không ai hiểu nổi, nàng vì sao vẫn chưa ngã xuống.

Nàng rũ đầu, cả người giống như đã ngất xỉu.

Mưa tên ở trong trung vẫn tiếp tục bay đến, bắn đến đầu vai nàng, mà nàng giống như một tấm bia thịt, chịu một tên này cũng không cũng phản ứng…

Nàng giống như đã chết rồi.

Máu như đã chảy tận, lực như đã dùng hết, đã liều cả cái mạng này rồi.

Dùng một tư thế cương cứng, chết ngay bên trên vực sâu vạn trượng.

Cơ Thành Vũ nhìn về hướng Kỷ Vân Hòa đang quỳ, nàng giống như một pho tượng, nói lên kết cục bơ vơ cùng bi thương nhất của ngự yêu sư.

Hắn cho rằng nàng đã chết, ngoảnh đầu, nhìn Chu Lăng cũng đã hôn mê, tay bảo vệ tâm mạch hắn không dám buông ra, chỉ quay đầu ra lệnh: "Mấy người các ngươi, đi tìm đại phu, mau. Còn các ngươi, tìm đường xuống vực đuổi theo người cá."

"Vâng."

Tướng sĩ vừa tuân lệnh, còn chưa cất bước, đột nhiên mặt đất nổi lên cuồn phong, từng trận mạnh mẽ quét qua, tựa như sóng lớn, công kích tất cả mọi người.

Tiếng gió vi vu, mây đen trên trời ngưng tụ lại, che khuất ánh trăng, khiến cho đêm tối lập tức trở nên âm u khủng bố.

Mọi người cơ hồ bị cuồng phong thổi đến đứng không vững, nhịn không quay đầu lại, nhìn theo hướng cuồng phong nổi lên từ bên vực.

Ở bên kia, Kỷ Vân Hòa như cũ quỳ xuống, dùng đao để chống đỡ cơ thể, nàng vẫn rũ đầu xuống, không hề cử động, nhưng xung quanh nàng nổi lên khí tức màu đen, khí đem kéo lấy đầu tóc cùng y phục nàng, chuyển động hỗn loạn quanh người nàng.

Cuồng phong này, từ xung quanh nàng mà nổi lên.

Lúc khí đen di chuyển, nó từ từ ngưng tụ lại, chầm chầm, chầm chậm…ở sau lưng nàng, ngưng tụ thành hình chiếc đuôi.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc…khí đen càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nồng đậm, một lúc sau đó, dưới ánh mắt mọi người, sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện chiếc chiếc đuôi màu đen kì lạ vẫy động.

"Yêu…yêu quái…"

Bọn tướng sĩ kinh ngạc không thôi.

Cơ Thành Vũ nhìn về hướng Kỷ Vân Hòa, đôi mắt kinh ngạc trợn to, trong lúc chấn kinh chỉ phun ra ba chữ:

"Cửu…vĩ hồ…"

Đầu của Kỷ Vân Hòa khẽ động, giữa mái tóc tán loạn, một đôi đồng tử màu đỏ tươi xuyên qua khí đen trừng mắt nhìn Cơ Thành Vũ:

"Kẻ nào dám đuổi theo?"

49. Chương 47: Đại Quốc Sư

Khí đen lan tràn, cuồng phong rít gào như muốn đem âm khí ở địa ngục đều cuốn lên trên cửu trùng thiên.

Những vết thương bị chém rách, máu chảy ướt đẫm trên toàn thân Kỷ Vân Hòa đều bị khí đen thâm nhập, tựa như một đôi tay đến từ thế giới khác trị lấy vết thương đang chảy máu, cũng giúp nàng băng bó lại da thịt bị rách.

Trong chín chiếc đuôi hồ yêu kì lạ màu đen kia, có một chiếc trôi đến trước người nàng, đem tất cả mũi tên trên người đều nhổ ra, ném xuống đất, tên lập tức bị khí đen hóa thành bột mịn, trong cuồng phong hóa vô hình.

Đuôi hồ giống như cho nàng sức mạnh, khiến nàng lần nữa đứng dậy.

Tóc đen bay tán loạn, giữa không trung kéo ra một hình thù kì lạ.

Các tướng sĩ không thể không kinh hãi, dù là tướng sĩ được triều đình huấn luyện nghiêm ngặt, đối diện với sức mạnh cùng yêu khí thế này, cơ hồ không khống chế được cánh tay đang run rẩy. Bọn họ không còn sức lực để nâng lên cung tên trong tay, rối rít lùi về sau, một bước một bước, lui về sau lưng Cơ Thành Vũ.

Chu Lăng lúc này đã hôn mê, Cơ Thành Vũ không dám buông bàn tay đang bảo hộ tâm mạch của hắn ra, chỉ có thể ngây ngốc ở đằng xa, ngẩn người nhìn Kỷ Vân Hòa.

Hắn không thể hiểu nổi.

Hắn trong phủ quốc sư tu hành nhiều năm, từng nhìn thấy vô số ngự yêu sư cùng yêu quái, hơn nữa đến yêu quái cường đại cũng không thể che giấu yêu khí trong người, nửa điểm không để lộ ra. Mà ngự yêu sư

trời sinh song mạch, linh khí trong người vốn tương xung với yêu lực.

Từ trước đến nay, cho dù là trong sử sách hay những truyền thuyết kì quái, đều chưa ghi đến việc ngự yêu sư vừa có song mạch mà còn có linh lực của yêu quái.

Kỷ Vân Hòa này…rốt cuộc là vì sao…

Không đợi Cơ Thành Vũ nghĩ nhiều, Kỷ Vân Hòa một bước giẫm lên, đột nhiên, mặt đất rung chuyển, khí đen xoay tròn khiến cho mây đen trên trời càng đặc hơn, theo bước chân nàng mà chuyển động về phía trước, sau lưng nàng khí đen ngưng thành hình đuôi yêu đem tên trên mặt đất quét qua.

Nhất thời mũi tên đều bị khí đen nâng lên, hàng trăm chiếc tên bay lơ lửng trên không, mũi tên xoay chuyển hướng về Cơ Thành Vũ cùng các tướng sĩ, trong cuồng phong, những chiếc tên ẩn sau lưng nàng tựa như một mặt tường cắm đầy tên chỉ chực chờ phóng ra.

Lúc tên nhọn lóe ra hàn quang hướng về chính mình, tất cả mọi người đều cảm nhận thiết thực về sự đe dọa.

Sự đe dọa đến từ cái chết.

Giữa mái tóc bay tán loạn của nàng đột nhiên lộ ra đôi đồng tử màu đỏ tươi khiến mọi người không thể không thấy lạnh người. Không lâu sau, chưa đợi nàng bước đến một trượng, bọn họ đã rối rít ném bạt bỏ giáp, hoảng loạn chạy trốn.

Cơ Thành Vũ căn bản không có cách nào để gọi các binh lính quay về, lúc này Kỷ Vân Hòa hoàn toàn đánh thức sự sợ hãi phải đối diện với cái chết chân thực nhất trong nội tâm của tất cả mọi người.

Nàng rất cường đại, vượt xa sức mạnh mà nàng bộc lộ ra một chút ít kia.

Mà Cơ Thành Vũ nhìn nàng không hề cử động, hắn không thể đi, trên người Chu Lăng bị thương rất nặng, hắn nhất định phải bảo hộ tâm mạch của Chu Lăng.

Cho nên hắn chỉ có thể nhìn nàng từng bước từng bước đi đến trước người hắn.

Cho đến khi nàng cách hắn ba bước, nàng dừng chân, mũi tên sau lưng rối rít chỉ về Cơ Thành Vũ trên mặt đất.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, đôi đồng tử đỏ tươi trong khí đen trông khủng bố hơn so với ở xa gấp mười lần.

Trán hắn rỉ ra lớp mồ hôi lạnh, bàn tay bảo hộ tâm mạch của Chu Lăng cũng không khống chế được mà

run rẩy.

"Ngươi không chạy?" Nàng mở miệng.

"Ta không thể chạy."

Kỷ Vân Hòa nhìn hắn cùng Chu Lăng, nhìn thấy hắn lúc này vẫn đang bảo vệ Chu Lăng, nàng trầm mặc rất lâu, sau đó nâng tay…

Cơ Thành Vũ cơ hồ cho rằng, bản thân phải mất mạng ở đây, vì vậy, hắn nhắm chặt mắt lại. Nhưng một nhoáng, chỉ là trên trán truyền đến cảm giác lạnh băng, thân nhiệt có chút lạnh lẽo này là thuộc về thân nhiệt của yêu quái…

Dây buộc quấn trên trán bị kéo xuống. Nhưng nàng không hề làm hắn bị thương. Cơ Thành Vũ trợn mắt, chỉ nhìn thấy Kỷ Vân Hòa toàn thân khí đen trên tay đang cầm dây buộc trắng thuần. Cuồng phong lôi kéo đoạn dây buộc ấy, mà giọng nàng vô cùng bình tĩnh, thậm chí được xem là ôn hòa.

"Thiên hạ này, vạn lý sơn hà, phong cảnh đẹp như vậy, vì sao ngươi lại phải bán tang?"

Nàng thả lỏng tay, dây buộc màu trắng theo gió cuốn đi. Hàng trăm tên vũ ở sau lưng nàng lúc này đột nhiên rơi xuống đất.

Cơ Thành Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, cơ hồ có vài phần ngây ngốc.

Nàng không có sát khí, cũng không có lệ khí, giữa khí đen bay loạn, thậm chí mang theo vài phần bi mẫn… khác thường. (*)

(*): nguyên văn ……

[chỉ người đối với những người đang gặp khó khăn không xem thường hoặc thương hại; nói về sự khác thường.]

Kỷ Vân Hòa này…rốt cuộc là người như thế nào? Trên người nàng, rốt cuộc đang che giấu quá khứ cùng bí mật gì?

Mà trong chớp mắt, ánh sáng trắng lạnh lẽo đánh tan mây đen dày đặc trên bầu trời, một đạo bạch quang hình như từ cửu trùng thiên chiếu xuống, phá vỡ bóng tối, mây đen tan đi, vầng trăng sáng lại lộ ra, lần nữa nhìn thấy bầu trời mênh mông đầy sao.

Dây buộc màu trắng bị gió thổi đi, đột ngột bị một bàn tay trắng bệch nắm lấy giữa không trung.

Người đó bước đến bên vách vực, toàn thân bạch y, phản chiếu ánh sáng của ánh trăng, giống như thần tiên trong truyền thuyết từ vầng trăng bước ra.

Dây buộc trong tay hắn phấp phới, hắn ngoảnh đầu, nhìn về chín chiếc đuôi màu đen ở sau lưng Kỷ Vân Hòa.

"Yêu không phải yêu, người không phải người." Hắn đánh giá nàng, ánh mắt trời sinh mang chín phần lạnh lẽo khẽ nheo lại, khiến người nhìn sinh ra cảm giác sợ hãi. "Ngươi rốt cuộc là vật gì?"

Đôi đồng tử đỏ tươi của nàng lẳng lặng nhìn người vừa đến, chưa kịp đáp lời, Cơ Thành Vũ bên cạnh đã hô lên: "Sư phụ…"

Đệ tử phủ quốc sư tuy nhiều nhưng môn đồ trong đó đều chỉ có một sư phụ, bên trong chỉ có sư huynh đệ, sư tỉ muội. Người được Cơ Thành Vũ gọi là "sư phụ", toàn thiên hạ này, e rằng chỉ có một người mới được gọi như thế…

"Đại quốc sư."

Nàng phun ra ba chữ này.

Nàng từng nghe trong miệng vô số người nói về cái tên này, câu chuyện về hắn được giang hồ truyền miệng không biết bao nhiêu lần, hắn cũng được viết vào trong sách, chính sử, truyền thuyết kì quái, trong thiên hạ này, không ai không biết đến sự tồn tại của hắn.

Hắn đã trải qua mấy đời hoàng đế, một tay kiến lập thành thế giới như ngày nay, các quy tắc tương giao giữa người, yêu cùng ngự yêu sư.

Hắn giữ vị trí cực cao trong thiên hạ này, thậm chí không đoán được đã trải qua bao nhiêu thời đại đế vương.

Hắn chưa từng gặp qua Kỷ Vân Hòa, cũng chưa từng nghe qua về sự tồn tại của ngự yêu sư nho nhỏ này, nhưng đối với nàng mà nói, kẻ trong sách, trong truyền thuyết, trong các câu chuyện, vừa bắt đầu đã thao túng cuộc đời của nàng——

Cho đến hiện tại.

Hoặc là, giữa đại nhân vật cùng với một vai diễn nhỏ, nhất định có chút liên hệ.

Trong hô hấp, lời nói của đại nhân vật, chính là mạng sống của bao nhiêu người.

Kỷ Vân Hòa, chỉ là một hạt cát nhỏ trong "bao nhiêu người" ấy.

Nàng nhìn đại quốc sư, chưa từng nghĩ qua, trong ngày nàng còn sống, cư nhiên vẫn có thể nhìn thấy kẻ trong vô hình trung khiến bản thân đi đến bước này.

Nàng nhất thời cảm thấy có chút buồn cười.

Nàng đột nhiên bắt đầu liệu đoán ra ý đồ của vận mệnh.

Vận mệnh cho nàng song mạch, khiến nàng lưu ly hoạn nạn, khiến nàng từ nhỏ đã cô độc, nhưng lại cho nàng một thân phản nghịch, không cam tâm, không nguyện ý dừng bước trong nơi giam giữ kia, khao khát tự do, muốn được nhìn thấy khoảng trời đất này.

Mà cuối cùng, lại khiến nàng gặp được Trường Ý, khiến nàng nhìn thấy linh hồn thuần túy của y, khiến nàng nhất định phải bảo vệ người này.

Khiến nàng từng bước từng bước đi đến thời này khắc này.

Mà thời này khắc này, vận mệnh giống như không dừng lại, trao cho nàng một thân sức mạnh được bổ sung kia, vẫn khiến nàng nhìn thấy được "kẻ đầu sỏ gây họa" đó (nguyên văn [tội khôi họa thủ]).

Nàng chuyển động bước chân, đồng thời, tên vũ bị chiếc đuôi quét qua mặt đất, mũi tên như rời khỏi cung tên, xông thẳng hướng đại quốc sư mà bắn đến!

Một lời chưa phát, một chữ chưa nói! Kỷ Vân Hòa cư nhiên trực tiếp động thủ với đại quốc sư rồi!

50. Chương 48: Quốc Sư Phủ

Một ngày tranh đấu ấy, trong hồi ức của Kỷ Vân Hòa, trở nên thập phần mơ hồ.

Nàng chỉ nhớ được một chút bắt đầu và phần kết thúc không toàn diện, nàng biết lúc mình hướng đại quốc sư mà giết đến, đã đối mặt với linh lực cực lớn biến hóa thành áp lực, cơ hồ như muốn xé rách mỗi tấc cơ thịt trên người nàng, đè gãy mỗi tấc xương nàng.

Nhưng nàng vẫn xông lên, mùi máu tanh cùng sát ý cường liệt đầy ắp trong lồng ngực, cơ hồ khiến nàng không thể khống chế được.

Nàng không có vũ khí, lại giống như một yêu quái thực thụ, dùng móng tay sắc bén cùng máu thịt trong người mà xông lên.

Trận chiến ấy, kết quả cuối cùng là nàng thua.

Nàng ngã dưới tay áo của đại quốc sư, bại dưới kiếm của hắn.

Ngón tay nàng bám lấy tay áo vân sa màu trắng của đại quốc sư mà kiếm hắn lại chỉ ngay cổ họng nàng. Nhưng hắn chưa giết nàng, mà là nàng tự hôn mê bất tỉnh.

Thảm bại.

Cơ hồ nàng chỉ cần động ngón tay một khắc cũng tự nghĩ được kết quả này.

Đại quốc sư là kẻ nào chứ, từ trăm năm trước, là tôn giả từ thời thịnh vượng của ngự yêu sư, lúc ấy hắn đã đứng trên đỉnh cao của các ngự yêu sư rồi.

Huống chi là đến tận bây giờ…

Đại quốc sư bao nhiêu tuổi không ai hay biết, nhưng trăm năm qua, dung mạo chưa từng thay đổi, mọi người biết thân thể cùng tu vi của hắn đều đã đạt đến hóa cảnh, không thể phán đoán ra.

Thiên hạ này, e rằng không có ai có thể là đối thủ của hắn.

Nhưng ngày tranh đấu ấy vẫn còn có rất nhiều chuyện nàng không nhớ ra.

Mà những chuyện nàng không nhớ được Cơ Thành Vũ đều đã kể lại cho nàng nghe rồi – khi nàng bị đại quốc sư bắt về, lúc nhốt trong ngục giam của phủ quốc sư, hắn đã nói với nàng.

Hắn nói đêm đó nàng cùng đại quốc sư chiến đấu, khiến cho núi đá rơi vụn xuống bờ vực, gió mây chuyển màu, yêu khí trên người nàng quyện vào gió đêm, lướt đến vực sâu không thấy đáy, thổi khắp thiên hạ. Ngự yêu cốc phía nam, Kinh Sư hoàng đô phía bắc, cùng ba nơi ngự yêu khác, tất cả đều có thể cảm nhận được.

Thế gian đều nói, thiên hạ lại xuất hiện thêm một yêu quái cường hãn giống như thanh vũ loan điểu, có người nói đó là động tĩnh lúc người cá trốn đi gây ra, cũng có người bảo là thanh vũ loan điểu trước đây đã cứu người cá, cả hai hợp lực mà thành.

Lời đồn trong gian hồ, cái này so với cái kia càng rời xa nguyên bản.

Mà triều đình cũng không ra mặt nói gì.

Bởi vì đại quốc sư, hạ lệnh cho Cơ Thành Vũ, chuyện đêm đó, không được nói với bất kì ai.

Hắn muốn Kỷ Vân Hòa trở thành một bí mật.

Một bí mật bị nhốt trong phủ của hắn.

Kỷ Vân Hòa không biết vì sao hắn lại muốn nhốt nàng ở đây, Cơ Thành Vũ cũng không biết.

Nhưng dù là vì lí do gì, nàng đều cảm thấy bây giờ thế này so với kết cục xấu nhất mà nàng từng nghĩ vẫn tốt hơn nhiều. Ít ra đại quốc sư nhốt nàng cũng không hành hình, vẫn chưa đem nàng trói lại, thậm chí đến cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng.

Thật là tốt hơn nhiều so với Trường Ý ban đầu bị giam trong ngự yêu cốc rồi.

Kỷ Vân Hòa cũng không hiểu vì sao, mà nàng cũng lười phải nghĩ.

Bây giờ nàng có rất nhiều chuyện đều lười nghĩ đến, bao gồm cả ngày kia, vì sao bản thân lại mọc ra chín cái đuôi, bao gồm chuyện vì sao đại quốc sư đem nàng giam lại mà không giết nàng. Nàng mỗi ngày chỉ hiểu một chuyện…

Tháng này, thời gian cần ăn "giải dược" ngày càng đến gần rồi, mà bây giờ không nói đến giải dược, đến Lâm Hạo Thanh nàng cũng không gặp được mặt. Nàng chỉ chờ chết mà thôi.

Trong khoảng thời gian nàng chờ chết, chỉ quan tâm một chuyện, chuyện này lúc Cơ Thành Vũ mỗi ngày đến đưa thức ăn cho nàng, nàng đều hỏi một lần.

Hôm nay Cơ Thành Vũ lại đến, đem theo thức ăn vào trong ngục, nàng vừa nhận vừa hỏi: "Hôm nay bắt được người cá chưa?"

Nàng ngày ngày đều hỏi câu này, Cơ Thành Vũ nghe xong có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn thành thật đáp: "Vẫn chưa bắt được."

Sau đó nàng bắt đầu ăn thức ăn của mình.

Nàng ước tính thời gian, đã nhiều ngày như vậy, Trường Ý dù là bò thì cũng đã bò từ trên bờ đến biển lớn rồi.

Ở dưới biển, chính là thiên hạ của y, cho dù là đại quốc sư hay tiểu quốc sư, không lí nào vẫn có thể trong biển sâu mà mò y về được.

“Hôm nay lại không có thịt a.” Nàng nghe được tin tức khiến bản thân yên tâm rồi nên bắt đầu nhìn thức ăn của mình “Quốc sư phủ các ngươi, thiên hạ chí tôn, thế mà thức ăn trong ngục còn thua cả ngự yêu cốc bọn ta đó.”

“Sư phụ thích ăn chay.” Cơ Thành Vũ nhìn nàng, có chút bất lực “Ngươi vì sao thích ăn mặn như thế?”

“Phần lớn người có song mạch đều thích ăn chay, ta cũng không ngoại lệ, nhưng từ sau ngày đó, ta cũng không biết vì sao, ngày ngày đều mong muốn ăn thịt.”

Cơ Thành Vũ nghe xong, trầm mặc xuống.

Bộ dáng hôm đó của nàng, có thể cả đời đều in sâu trong đầu hắn. Hắn không hiểu nổi, rõ ràng Kỷ Vân Hòa đã biến thành yêu quái, thậm chí có thể cùng đại quốc sư đánh nhau một trận kịch liệt, nhưng vì sao lại qua một đêm đó, bây giờ lại biến trở về không khác gì một người bình thường.

Vẫn còn có song mạch, vẫn còn có linh lực, vẫn là một ngự yêu sư bình thường…

Nàng kéo ra một hộp thức ăn, nhìn thấy một mảng xanh mượt, thực sự không có khẩu vị, nên cũng buông đũa xuống, “À nói đến thương thế của Chu Lăng tiểu tướng quân đã khỏi chưa? Hôm đó thực tại là có chút gấp, hạ thủ không biết nặng nhẹ, e rằng đã đánh đau hắn.”

Nói đến đây, Cơ Thành Vũ khe khẽ nhíu mày, lắc lắc đầu: “Hắn thực sự bị thương rất nặng.”

“Sẽ chết ư?”

“Chưa đến nỗi đó, may mắn là hôm ấy có huyền thiết giáp hộ thể, ta cũng kịp thời bảo hộ tâm mạch cho hắn, thương mặc dù nặng nhưng khoảng nửa năm sẽ không còn vấn đề gì. Chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?”

Cơ Thành Vũ bất lực cười: “Chu Lăng dù sao cũng là biểu đệ của Thuận Đức công chúa, từ nhỏ đã cùng công chúa lớn lên, võ công trước giờ chưa từng thua người cùng lớp, được công chúa vô cùng thương yêu, lần này bảo hộ người cá không thành, làm việc không thuận lợi, bị công chúa chỉ trích một trận, nên ngày ngày buồn bực, e là đối với thương thế của hắn không tốt.”

Nàng nghe đến bốn chữ Thuận Đức công chúa thì khẽ nhíu mày.

“Không tìm được người cá, Thuận Đức công chúa có thể rất tức giận.”

Cơ Thành Vũ nhìn nàng, nghiêm túc gật đầu: “Vô cùng tức giận.”

“Có giận lây cả ngự yêu cốc không?”

“Không có, sư phụ nói với công chúa rằng là ngươi đem người cá trốn đi, công chúa nay lệnh cho tân cốc chủ ngự yêu cốc Lâm Hạo Thanh của các ngươi đi bắt ngươi về. Vẫn chưa giận lây.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong cười cười: “Cơ thiếu công tử, ngươi nói xem, đại quốc sư bọn ngươi sao lại dối trên lừa dưới (nguyên văn [man thượng man hạ]) nhốt ta lại, rốt cuộc là vì gì nhỉ?”

“Bởi vì hiếu kì.”

Bốn chữ hồi đáp này, không phải là đến từ Cơ Thành Vũ, đại quốc sư toàn thân bạch vân sa từ cửa ngục bước vào.

Cơ Thành Vũ nghe xong, lập tức quỳ một chân xuống đất, hành lễ gọi: “Sư phụ.”

Đại quốc sư “ừ” một tiếng, lập tức quay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa, ánh mắt ở trên người nàng lướt nhanh một vòng, lập tức nhìn hai cái xuống hộp thức ăn một ngụm cũng chưa ăn trong tay nàng, hỏi: “Muốn ăn thịt sao?”

Kỷ Vân Hòa ngẩn người, không nghĩ đến đường đường đại quốc sư, lần đầu gặp mặt cư nhiên lại hỏi vấn đề nghiêm túc như thế này.

“Ừ. Thức ăn phủ quốc sư các ngươi quá nhạt rồi.” Nàng ngược lại cũng không sợ, thẳng thắn không kiêng kị (nguyên văn [trực ngôn bất húy]) mà mở miệng nói: “Không có thịt, dầu cũng không nốt, thực sự ăn không trôi.”

“Ngày mai chuẩn bị cho nàng ít thịt.” Đại quốc sư quay đầu dặn dò Cơ Thành Vũ nhưng ngữ khí này giống như đang dặn dò hắn đem chút thịt cho chó ăn.

“Dạ.” Cơ Thành Vũ cũng đáp lại phi thường nghiêm cẩn.

Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn đại quốc sư, khoảng cách gần hơn ngược lại không thấy sợ, giống như đại nhân vật này chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường.

“Đại quốc sư, ngươi bắt ta đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Đại quốc sư đánh giá nàng một lúc, đột nhiên nhếch miệng cười châm biếm: “Nghĩ thử xem, trong nhân gian này lại có người, đang chơi trò mới lạ gì (nguyên văn)”

Hắn cúi người, cách nàng gần thêm một chút.

Trên mặt hắn thu lại nụ cười lạnh, nhất thời khiến cho nàng cảm thấy như đang chạm vào băng lạnh.

Ánh mắt của...đại quốc sư này, dường như không có chút cảm xúc nào, hắn nhìn nàng, hệt như thực sự xem nàng như một miếng thịt vậy, lãnh đạm mà tê liệt.

Suốt nhiều năm qua, sự lạnh băng của thân phận khi vị trí cao...

{Nguyên văn là:

…… (dịch sát nghĩa là: [nhiều năm qua, thân ở vị trí cao của...])

[lạnh băng]

Mà nếu ghi như vậy rất quái lạ, nên tớ đành phải chuyển lại theo ngữ pháp tiếng Việt để vẹn không làm mất nghĩa của tác giả mà cũng không làm cho mạch văn ngắt quãng}

51. Chương 49: Lần Nữa Phát Độc

"Ha." Kỷ Vân Hòa cười khẽ một tiếng, nàng nhìn thẳng đại quốc sư như tường tận nhân thế, mà trong đôi mắt nàng lại không có chút tình cảm nào, nói thẳng, "Nhân gian này, còn có chuyện gì mới lạ ư?"

Đại quốc sư đứng thẳng người dậy, tử trên cao nhìn xuống nàng, đưa cho nàng một đáp án: "Ngươi."

Một ngự yêu sư biến thành yêu quái, thực sự là mới lạ.

Kỷ Vân Hòa trầm mặc.

Đại quốc sư cũng không nhiều lời nữa, trong tay áo rút ra một thanh chủy thủ, ném vào trong ngục.

Kỷ Vân Hòa cầm lấy chủy thủ nhìn chằm chằm hắn: "Quốc sư đây là muốn...giết chết ta?"

"Lấy máu."

Nàng nghe hai chữ này, bĩu môi một cái, cũng không do dự đem lưỡi chủy thủ thuận tay cứa một nhát vào mu bàn tay, trên lưỡi đao dính máu của nàng, lập tức như con đỉa, hút máu ấy vào bên trong chủy thủ. Không lâu sau, toàn thân chủy thủ hóa đỏ, nàng trở tay đưa nó cho đại quốc sư.

Nàng biết hắn muốn lấy máu nàng để làm gì, hắn muốn làm ra người chứa độc hàn sương.

Thể chất song mạch của ngự yêu sư thập phần đặc biệt, không chỉ cho họ có linh lực, mà còn khiến họ có thể miễn độc, nhưng đại quốc sư nghiên cứu chế tạo ra độc hàn sương, là loại độc dược duy nhất có hiệu quả với ngự yêu sư.

Độc hàn sương đối với người bình thường không có hiệu quả, nhưng đối với ngự yêu sư mà nói thật mà một loại độc lấy mạng. Hắn mượn loại độc này để thiết lập các qui tắc tương giao giữa con người, ngự yêu sư cùng yêu quái, giam cầm ngự yêu sư, đưa vị trí hoàng gia lên đến đỉnh cao.

Đại quốc sư là một ngự yêu sư vô cùng lợi hại nhưng đồng thời cũng là một đại phu rất thông minh.

Lúc trong ngự yêu cốc, nàng mỗi tháng đều bị Lâm Thương Lan ép ăn, chính là độc hàn sương, bây giờ xem ra, thứ thuốc ấy không chỉ đơn giản là độc dược, nó nhất định là đối với thân thể nàng tạo thành biến đổi gì rồi. Lâm Thương Lan vẫn trên người nàng làm chuyện mà nàng vốn dĩ không hề biết đến.

Đại quốc sư muốn làm rõ xem lão đã làm gì với nàng, nàng cũng đồng dạng hiếu kì.

Chỉ là, cùng đại quốc sư không giống nhau…nàng sợ là không đợi được kết quả nghiên cứu của hắn.

Đại quốc sư nhận lấy chủy thủy, Kỷ Vân Hòa không lập tức buông tay mà nhìn hắn nói: “Thuốc cầm máu cùng băng gạc.”

Hắn vừa nhướng mày, Cơ Thành Vũ bên cạnh lập tức đưa nàng một chiếc khăn tay trắng: “Cô nương dùng cái này trước nhé.”

Nàng cũng không kén chọn, đợi tay Cơ Thành Vũ đưa khăn tay vào trong ngục, nàng vươn tay nhận lấy, dùng răng cắn một đầu khăn tay, phối hợp với tay còn lại, thành thục băng bó xong vết thương trên mu bàn tay mình. Nàng ngẩng đầu, nói với đại quốc sư: “Ngày tháng trong ngục không dễ qua, có thể thể diện một chút là phải chớp lấy một chút.”

Hắn lườm nàng một cái, cũng không thèm đáp nàng, cầm chủy thủ hút đầy máu tươi của nàng rồi rời đi.

Cơ Thành Vũ lúc này mới thở phào một hơi, có chút bất lực nhìn nàng: “Ngươi là người đầu tiên trừ công chúa dám to gan nói chuyện với sư phụ như thế.”

Nàng nhìn vết thương của mình, cười cười: “Đại quốc sư không nộ mà uy, thông thường người sợ hắn, là bình thường thôi.”

Cơ Thành Vũ hỏi nàng: “Làm thế nào mà ngươi sinh ra bất thường vậy?”

"Thông thường người sợ hắn là sợ chết." Nàng nói "Mà ta không sợ."

Nghe nàng nói vấn đề nghiêm trọng một cách thoải mái như vậy, hắn nhất thời trầm mặc: "Vân Hòa, ngươi không phải là kẻ ác, sư phụ cũng không phải, mà nay thiên hạ này, rất nhiều bá tánh có con cái mang song mạch trực tiếp đột ngột chết đi, ngự yêu sư ngày càng ít, ngươi chỉ cần phối hợp tốt với sư phụ, người sẽ không giết ngươi…"

"Việc bị ai giết hay không không liên quan đến ta, mà là mạng ta gần tận rồi." Nàng đáp lời này rồi nhìn hắn "Nhưng thuốc cầm máu vẫn là phải đem đến."

Cơ Thành Vũ bị thái độ của nàng làm cho có chút bất lực, chỉ đành thở dài nói: "Ừm, ngươi đợi chút đi. Ta đi lấy cho ngươi."

Cơ Thành Vũ rời đi. Trong ngục lại chìm vào sự yên ắng.

Nàng một mình ngồi trong ngục, nhìn theo song ngục giam cơ hồ đã theo nàng hơn nửa đời người, nàng vươn tay sờ sờ, lập tức bị cấm chế khiến tay nàng văng ra: "Ai…" Nàng trong ngục giam thở dài.

"Trường Ý, những ngày ngươi ở trong này, cũng vô vị như vậy không?"

Trong ngục không có người đáp lời nàng.

Nàng quay đầu ngủ.

Giấc ngủ này, nàng ngủ rất sâu, ngủ rất ngon, nàng nhìn thấy biển cả mênh mông, trên mặt biển lăn tăn, có một đuôi người cá cực to đang bơi lượn giữa biển, y bơi rất nhanh, so với chim bay trên trời còn nhanh hơn. Nàng trong mơ luôn một mực đuổi theo y, nhìn y bơi đến tận cùng đại dương, bơi đến biển cả sâu thẳm…

Cuối cùng, cũng không quay đầu lại.

Những ngày tháng sau cùng này của nàng, rất nhiều lần mơ thấy như vậy, cho nên nàng rất thích ngủ, mỗi ngày nàng ngủ hơn phân nửa thời gian, mà mỗi lần mơ thấy cảnh này đều mơ đến cười tỉnh.

Nhìn thấy trước mặt một phòng trống không, vẫn có thể duy trì ý cười một lúc, bởi vì tự do ở trong mơ thực sự là quá mị người rồi.

Nhưng đêm nay, sau khi nàng tỉnh, nụ cười trên khóe miệng có chút không thể duy trì được.

Lồng ngực nàng lần nữa tiếp nhận cảm giác đau đớn quen thuộc kia.

Là phát độc rồi.

Lần này, trong phủ đại quốc sư, không có Khanh Thư đem thuốc giải đến cũng không có Lâm Hạo Thanh, nàng cũng không có thêm một lần cầu may như lần trước nữa.

Nàng nhịn cơn đau trong ngực, vặn vẹo co rút trên mặt đất, cố gắng không để bản thân rên ra tiếng, cho đến khi đôi môi bị cắn nát, mà cơn đau trong lồng ngực hết trận này đến trận khác, cuối cùng nàng cũng nhịn không được mà đứng bật dậy, không do dự đụng đầu vào cấm chế của lồng giam.

Nàng không muốn trực tiếp làm vỡ cấm chế để thoát ra ngoài, nàng chỉ hi vọng là, nàng cố gắng hết sức động vào cấm chế, để đánh ngất mình hoặc là một phen đụng đầu này có thể khiến nàng chết đi cũng tốt.

Nàng không muốn lần nữa nhẫn nhịn thêm cơn đau không ngừng của thế gian này.

Mà chuyện nàng mong muốn đều không phát sinh, cấm chế không đánh ngất nàng, nàng cũng không thể đụng chết, trái lại đụng vỡ đầu chảy máu, cả mặt ướt đẫm máu tươi, trông vô cùng khủng bố dọa người. Mà nàng vẫn không muốn từ bỏ, một mực cắn răng, nhịn đau, hướng cấm chế bên trên mà đụng đến.

Mà một lần đau này, cư nhiên không giống với những lần trước, vẫn còn có một khoảng thời gian tạm dừng lại.

Độc trong cơ thể nàng giống như phát điên vậy, triền miên không để nàng có thời gian nhàn rỗi, rốt cuộc khiến nàng nhịn không được mà phát ra tiếng đau đớn.

Cơ Thành Vũ bị nàng kinh động vội vàng chạy đến, nhìn thấy nàng một mặt đầy máu đang lăn trên đất.

Hắn nhất thời có chút hoảng loạn: “Vân Hòa cô nương? Ngươi thế nào rồi!”

Kỷ Vân Hòa ôm lấy lồng ngực tựa như một kẻ tuyệt vọng (nguyên văn [khốn thú], con thú khốn cảnh, để chỉ người trong tình huống tuyệt vọng), lổm cổm bò trên đất, dùng sức mạnh duy nhất vẫn còn khống chế được, khống chế đầu mình đập trên đất. Nhưng bởi vì sức khống chế của nàng còn lại quá ít, nên động tác này cư nhiên trông giống như đang khấu đầu gào khóc.

Tựa như thời khắc vận mệnh cuối cùng này, nắm lấy đầu nàng, áp kẻ không chịu thua như nàng trên đất, từng cái từng cái một khấu đầu với ông trời.

Mỗi một cái đều là một cái huyết ấn, mỗi một tiếng đều là dốc hết sức lực.

Cơ Thành Vũ nhìn đến kinh tâm.

Rốt cuộc, nàng dừng lại với một tư thế cương cứng, bất động, giống như ngày hôm ấy, ở bên vách vực, nàng dùng đao chống tay, đứng thẳng người, như một bức tượng điêu khắc.

Cơ Thành Vũ khẽ tiến gần một bước: "Vân…"

Hắn vừa mở miệng, đột nhiên, đầu đang áp sát mặt đất của nàng cử động, đôi mắt đỏ tươi nhìn thẳng về phía Cơ Thành Vũ ở ngoài ngục!……

52. Chương 50: Tân Kì Chi Vật

Đôi mắt đỏ tươi của Kỷ Vân Hòa tựa như bị ngưng tụ máu tươi mà thành, trong địa lao tối tăm, lóe lên ánh sáng lạ lùng chứa đầy sát khí.

Cơ Thành Vũ bị ánh mắt này của nàng nhìn đến rét lạnh.

Lúc này, khí đen bên người nàng lần nữa ngưng tụ, hóa thành chín chiếc đuôi hồ ly vô cùng kì lạ, hệt như ngày kia ở bên vách vực sâu.

Nàng cư nhiên…lần nữa biến thành cửu vĩ yêu hồ rồi!

Lúc Cơ Thành Vũ ngây người, đột nhiên, ánh sáng đỏ trong mắt nàng nồng đậm, chín chiếc đuôi khí đen đột nhiên đụng vào song lồng giam, nhưng bị cấm chế trên song ngục của đại quốc sư cản lại, song ngục bị đụng phát ra một tiếng vang lớn, "bang" một tiếng, cả lồng giam đều rung lên, sức mạnh của cấm chế tản ra, bạch quang chiếu sáng, khiến cả lồng giam sáng như ban ngày.

Cơ Thành Vũ bị sức mạnh sót lại công kích, ngã ngồi trên đất.

Chín chiếc đuôi sau lưng nàng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, chúng nhảy nhót càng tùy ý dưới bạch quang trong ngục, nhảy nhót cuồng loạn.

Chưa đợi hắn ngồi dậy, chiếc đuôi kia lập tức từ đằng sau rụt lại, lần nữa hướng cấm chế địa lao mà xông lên! Tình thế lần này càng lợi hại hơn so với lần trước, cư nhiên đụng vỡ đạo bạch quang, trong tiếng vang cực to, xông ra ngoài lồng, hướng Cơ Thành Vũ giết đến!

Hắn muốn đỡ, nhưng dưới áp chế của yêu lực, hắn vốn dĩ không thể động được một đầu ngón tay.

Trong lúc cực kì nguy hiểm (nguyên văn [thiên quân nhất phát] ẩn dụ tình cảnh cực kì nguy hiểm), một đạo bạch quang tựa tên lập tức từ bên ngoài bắn vào, đột ngột khiến một chiếc đuôi khí đen của nàng ghim trên mặt đất, nàng rên lên một tiếng, không có thời gian đem mấy chiếc đuôi thu về, lại bị mấy chiếc tên màu trắng phá vỡ không trung mà lao đến, dem chín chiếc đuôi nàng ghim trên nền đất.

Kỷ Vân Hòa than một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm máu đen, tức thời, chín chiếc đuôi nàng biến mất vô hình, lần nữa biến thành khí đen tán loạn lơ lửng chuyển động quanh người. Nàng nằm trong ngục, hô hấp dồn dập, chín chiếc đuôi này tan đi hình như giảm bớt ít nhiều đau đớn cho nàng, mặc dù nàng hô hấp dồn dập nhưng không còn rối loạn như lúc nãy nữa.

Một đôi chân mang giày trắng lúc này mới bước vào bên trong. Tay áo làm từ mây trắng không nhiễm bụi trần khẽ khoát một cái, những mũi tên trắng xung quanh hóa thành bạch quang, tất cả tập hợp trên ngón tay trắng bệch kia.

Ngón tay thon dài của đại quốc sư vừa cuộn lại, một thanh trường kiếm màu trắng xuất hiện trong tay hắn.

"Thành Vũ, ngươi đi ra đi."

Hắn đạm đạm phân phó một tiếng, Cơ Thành Vũ lập tức nghe lệnh hành lễ, rồi lui ra.

Đại quốc sư đẩy cánh cửa địa lao ra, từng bước bước vào trong ngục, đứng trong lồng giam cùng với nàng.

Sắc mặt nàng rất tệ (nguyên văn [như giấy vàng], ẩn dụ bệnh tật hoặc sợ hãi), cả mặt ướt đẫm mồ hôi, nàng ngẩng đầu nhìn đại quốc sư một cái, khóe môi cười tự trào: "Quốc sư đại nhân, ngài xem, ta được xem là chuyện hi kì gì đây?" (hi hữu, kì lạ)

Đại quốc sư bước đến, khí đen bên cạnh nàng tản ra nhưng không tan đi, nhất mực trên không trung, vây xung quanh hai người, giống như đang tham dò, tìm kiếm nhược điểm của đại quốc sư này, đợi có cơ hội liền đem hắn giết chết.

Mà trên tay hắn trừ thanh kiếm kia, hình như cũng không có thêm phòng bị gì, khí đen cũng không dám động thủ, đại quốc sư đi đến trước mặt nàng, ngồi chổm, bàn tay gầy gò còn lại dùng ngón trỏ quét qua khóe môi nàng.

Máu đen bên môi nàng bám lên ngón tay trắng bệch của hắn.

Đôi đồng tử đỏ tươi của nàng nhìn hắn đang dùng máu bên môi mình nghịch trên đầu ngón tay.

Hắn nói: "Luyện người thành yêu, thực sự hi kì."

Tám chữ này khiến nàng ngẩn người: "Ý gì vậy?"

Đại quốc sư không đáp nàng, lại vươn tay ra, trong lúc nàng chưa có phản ứng, đem một viên thuốc bỏ vào trong miệng nàng, dùng ngón tay nâng cằm nàng lên, nàng chưa kịp phòng bị mà nuốt viên thuốc kia xuống.

“Ngươi cho ta ăn thuốc gì?”

“Hàn sương.”

Sắc mặt nàng khẽ biến.

Hàn sương là độc mà đại quốc sư chế ra, chuyên môn đối phó với ngự yêu sư, những ngự yêu sư bị ép uống hàn sương đều chết thảm, nên mới khiến triều đình có khả năng khống chế tộc ngự yêu.

“Ngươi muốn giết ta?”

“Ta không muốn giết ngươi.” Mắt hắn lãnh đạm nhìn nàng, lúc này, đôi mắt ấy cũng không có cảm xúc gì, hắn nhìn nàng hay nhìn vạn vật đều giống như nhìn tảng đá, nhìn thi thể hay nhìn tất cả vật chết không có linh hồn vậy “Ta chỉ là dùng ngươi thử thuốc.”

Dùng nàng thử thuốc…

Kỷ Vân Hòa cười lạnh: “Độc hàn sương, đã thử bao nhiên lần rồi? Cần gì lãng phí cho ta?”

Đại quốc sư nhìn nàng, lẳng lặng đợi một lúc rồi lãnh đạm nói: “Đúng, hàn sương thử qua vô số lần, chưa có ngoại lệ ngự yêu sư nào mà không chết dưới nó…” Hắn lại đứng dậy, dùng tư thái của kẻ bề trên nhìn xuống, tạo cho nàng áp lực càng lớn hơn “Ngươi là kẻ ngoại lệ đầu tiên.”

Ngươi là kẻ đầu tiên…

Lời nói nàng, trong bối cảnh này, cư nhiên khiến nàng cảm thấy có chút quen thuộc.

Nàng đột nhiên nhớ ra, lần đầu sau khi Khanh Thư cùng Lâm Thương Lan ép nàng uống thuốc, họ cũng nói như vậy.

Nàng là kẻ đầu tiên…

“Nhân gian này, quả nhiên có nhiều chuyện mới mẻ.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thần sắc lãnh đạm của hắn lúc này mới nổi lên chút hứng thú, khóe môi nhếch lên, nhìn nàng.

Nàng bây giờ mới bắt đầu quan tâm đến sự tình trên người mình.

“Ta ăn hàn sương rồi, ta chưa chết?”

Nàng trước đây không quan tâm vì cho rằng bản thân nhất định sẽ chết, nhất định sẽ chết trong ngày này tháng này, chưa có giải dược của Lâm Thương Lan, nàng sẽ sống đau đớn đến chết nhưng bây giờ nàng vẫn chưa đau đến chết, nàng còn bị đại quốc sư cho uống độc hàn sương, cũng chưa chết…

Thân thể của nàng…

“Ta mọc ra chín chiếc đuôi, vì sao vậy? Trên người ta rốt cuộc phát sinh ra chuyện gì? Luyện người thành yêu, là cái gì?” Đôi đồng tử đỏ ngầu của nàng sáng lên, nàng nhìn hắn, rốt cuộc lần nữa quan tâm đến cái mạng rách này của chính mình.

Không vì những cái khác, chỉ vì…nàng hình như lần nữa sống lại từng chút một, tràn đầy hi vọng.

Mà loại hi vọng này, dù chỉ là một cọng rơm, nàng cũng muốn bắt lấy.

Hi vọng được sống tiếp.

“Hàn sương chỉ giết ngự yêu sư, bởi vì chỉ hữu hiệu đối với người có song mạch mà cơ thể ngươi bây giờ, không chỉ có linh lực của song mạch, mà còn có yêu lực, yêu lực giúp ngươi hóa giải độc hàn sương, cho nên ngươi không chịu sự khống chế của hàn sương.” Đại quốc sư nói “Có kẻ đem ngươi biết thành quái vật, không phải người cũng không phải yêu.”

“Không phải người cũng không phải yêu…có linh lực, có yêu lực…” Nàng nhíu mày, khẽ thì thầm “Tại sao?” Nàng hỗn loạn tự nói với mình, suy đoán rằng “Lâm Thương Lan…Khanh Thư…nhất nguyệt nhất phục…” (nhất nguyệt nhất phục trong tình huống này là tháng dùng thuốc một lần)

Trong đầu nàng hỗn loạn lóe lên bức tranh về những chuyện đã qua.

Bức tranh về lần đầu tiên Khanh Thư cùng Lâm Thương Lan cho nàng uống thuốc, bức tranh về những lần sau đó mỗi tháng nàng đều nhận được thuốc, nàng nhớ ra được rất nhiều tiểu tiết, sau khi nàng bắt đầu dùng thuốc, Khanh Thư đã lén lút tự theo dõi nàng suốt mấy ngày, sau đó lâu dần, nàng ta mới không quản nàng.

Khanh Thư là hồ yêu, mà chân thân của nàng ta, chưa có ai thấy qua, chỉ biết rằng nàng ta là một hồ yêu rất mạnh, vì lý do gì mà thần phục Lâm Thương Lan, kí khế ước chủ phó cũng không ai biết.

Mà ngày nàng ta cùng Lâm Thương Lan bị nàng cùng Lâm Hạo Thanh giết chết. Một cốc chủ lâu năm, một đại yêu quái có sức mạnh cường đại trong truyền thuyết, lại bại không thanh tức, dễ dàng chết đi như vậy…

Tất cả nghi ngờ trước đây của nàng ở ngự yêu cốc, bây giờ đều in rõ trong lòng.

Nàng sờ sờ người mình.

Ngày trước bên vách vực, vì bảo hộ Trường Ý chạy thoát, chịu bao nhiêu tên, trúng bấy nhiên đao, mà lúc này, thân thể nàng, những vết thương này cơ hồ đã hồi phục, nàng thương thành thế này, vốn dĩ sớm phải chết rồi, huống hồ có thể sống đến bây giờ.

Năng lực hồi phục này, thật sự giống như yêu quái vậy.

Khanh Thư trước khi chết, trong miệng nói đến đại nghiệp của Lâm Thương Lan…

Đại nghiệp của lão, chẳng lẽ là luyện người thành yêu, chống lại độc hàn sương, muốn khiến tộc ngự yêu…lần nữa đứng trên đỉnh cao của nhân thế…?

"Khó trách." Kiếm trong tay đại quốc sư múa lên trên không, khí đen lơ lửng bên người nàng nhất thời trở nên khẩn trương, chúng vây quanh hắn, tình thế căng thẳng. Tư thế đại quốc sư ngược lại khá thoải mái, "Kỷ Vân Hòa, ta nhớ rõ tên ngươi rồi."

Hắn nhìn nàng, nói: "Ngươi là một vật mới lạ."

53. Chương 51: Sinh Cơ Cùng Tuyệt Cảnh

Đại quốc sư dùng tay áo, lau lấy máu đen trên mặt đất mà lúc nãy Kỷ Vân Hòa nhổ ra, cũng không chê bẩn, trực tiếp để dưới tầm mắt mà nghiên cứu.

"Máu đen, khí đen, đồng tử đỏ tươi." Đại quốc sư ngồi chổm xuống, trái phải đánh giá nàng, hắn vừa nâng tay, muốn chạm vào mắt nàng, đột nhiên khí đen xung quanh khẽ động đậy, lập tức ở trước mặt nàng biến thành một bức bình phong, chắn lấy ngón tay trắng bệch của hắn.

Kỷ Vân Hòa ngẩn người, đại quốc sư cũng khẽ nhướng mày.

"Yêu lực này, mặc dù ngươi không có cách khống chế, nhưng chúng lại biết hộ chủ." Khóe môi hắn hứng thú nhếch lên "Không tệ."

Ngón tay hắn rút về, khí đen cũng tự động tản ra, không có hình dạng lơ lửng xung quanh.

Nàng quay đầu nhìn sương mù đen giăng tứ phía: "Đây là yêu lực…của ta?"

Yêu lực của yêu quái cũng giống như linh lực của ngự yêu sư vậy, đều là sức mạnh mà bọn họ có. Đa số yêu quái, lúc sử dụng yêu lực, chúng sẽ tự phát ra ánh sáng, ánh sáng của Li Thù là màu đỏ nên lúc huyết tế thập phương, cả bầu trời bị phủ đầy ánh sáng đỏ, đánh thức loan điểu. Mà trừ phi giống như thanh vũ loan điểu hoặc là Trường Ý, ánh sáng không màu, là vì ở bậc cao nhất.

Yêu quái loại này, cũng khá kì quái, chết vô hình, ánh sáng không màu, cũng là đắc đại đạo. Trong xương tủy họ muốn cầu, hình như là chữ "vô" trong truyền thuyết.

Không giống con người.

Dù là người bình thường hay ngự yêu sư, luôn cầu…đều là một chữ "được."

"Chưa có hồ yêu nào là màu đen cả." Giọng của đại quốc sư kéo nàng quay về, hắn nói "Cửu vĩ hồ càng không có."

Hoặc giả nói rõ ràng chính là, trên thế giới này, trước nay chưa từng xuất hiện yêu quái có ánh sáng màu đen.

Tại sao?

Đại quốc sư nheo mắt đánh giá nàng, hứng thú trong mắt càng phát ra nồng đậm hơn. Giống như rốt cuộc cũng tìm được một chuyện hi kì, hắn nhất định phải nghiên cứu kĩ càng "Trong thân thể ngươi, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì rồi?"

Lúc này, giọng hắn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng của Cơ Thành Vũ: "Công chúa! Công chúa! Sư tỉ! Quốc sư có lệnh, bên ngoài không thể vào…"

"Phóng túng! Đại Thành quốc ta có nơi nào mà bổn cung không thể vào!?"

Một giọng mắng thô bạo, kèm theo đó là tiếng bạt tay vang lên, theo sau là bộ dáng Thuận Đức công chúa tóc vẫn chưa chải, mặc một bộ áo ngủ đỏ đi chân không bước vào trong ngục, đôi mắt chia thiên hạ làm mười phần diễm lệ kia khẽ trợn to.

Cơ Thành Vũ chạy vào, đứng bên cạnh Thuận Đức công chúa, vẫn còn lưu lại rõ dấu bàn tay trên mặt. Hắn không nhiều lời, chỉ hành lễ với đại quốc sư: "Sư phụ, đồ nhi vô năng. Không ngăn được sư tỉ."

Ánh mắt của đại quốc sư vẫn chưa rời đi, chỉ cân nhắc nhìn khí đen bên cạnh Kỷ Vân Hòa: "Không sao, ra ngoài đi."

"Vâng."

Cơ Thành Vũ vừa muốn lui đi, Kỷ Vân Hòa ngoảnh đầu nhìn, cùng Thuận Đức công chúa ở ngoài ngục bốn mắt tương giao.

Nàng đột nhiên cười: "Lâu rồi không gặp, công chúa."

"Ngươi..."

Chưa đợi nàng ta nói thêm chữ nàng, khí đen quanh người nàng đột nhiên khẽ động, xông qua song ngục mà cấm chế đã bị đụng nát, hướng thẳng về phía Thuận Đức công chúa giết đến!

Thuận Đức công chúa nhất kinh, nàng ta là đứa trẻ duy nhất trong hoàng gia mang song mạch, cũng là đồ đệ của đại quốc sư, trong thân thể cũng có linh lực, lập tức kết ấn, nhưng nửa điểm cũng không chặn được thế công kích của Kỷ Vân Hòa! Khí đen kia tựa như mũi tên đụng vỡ ấn kí linh lực, xông thẳng vào tim nàng ta! Lúc khí đen cách lồng ngực nàng ta một tấc, thì bị một đạo bạch quang lập tức chắn lại.

Khí đen cùng bạch quang va chạm, tựa như quả lắc của đồng hồ cực đại, âm thanh vang lên trong phòng mãi vẫn chưa dứt.

Thuận Đức công chúa ngẩn người, Cơ Thành Vũ cũng vậy.

Trong ngục yên ắng hồi lâu, Kỷ Vân Hòa mở miệng trước, nàng nhìn đại quốc sư cười nói: "Xem ra, ta cũng không phải hoàn toàn không khống chế được nó." Khí đen bên cạnh trôi đến trước má nàng, tựa như dây tơ lướt qua má nàng "Việc muốn nó làm, nó vẫn làm đấy."

"Ngươi muốn giết bổn cung?" Đại quốc sư chưa đáp, Thuận Đức công chúa bên ngoài đã khẽ híp mắt lại, nhìn nàng ở trong ngục "Làm mất người cá, phản nghịch hoàng lệnh, mà nay, còn muốn ám sát bổn cung, Kỷ Vân Hòa, gan chó của nhà ngươi cũng rất to."

Khóe môi nàng khẽ nhếch lên, tựa như nhàn rỗi nhìn nàng ta ở ngoài ngục: "Ta không muốn giết ngươi, ta chỉ tò mò, tim của Thuận Đức công chúa, rốt cuộc có phải màu đen hay không, có điểm gì bất đồng với khí đen xung quanh ta. Nếu như ngươi vì vậy mà chết, vậy thì chỉ xem như ta thuận tay, lại làm được thêm một chuyện tốt."

Thái độ cùng ngôn từ của nàng, đều nhắm về nàng ta. Thuận Đức công chúa khẽ cuộn chặt tay, đại quốc sư liếc nhìn nàng ta một cái: "Nàng sao lại đến đây?"

Ngôn từ ngữ ý đều ôn hòa, không hề trách tội xông vào đây của nàng ta. Trong lòng Kỷ Vân Hòa nghĩ, đều nói đại quốc sư rất sủng Thuận Đức công chúa, xem ra lời đồn đều không giả.

"Sư phụ, trong đêm nghe thấy quốc sư phủ truyền đến động tĩnh lớn, trong lòng lo lắng, những kẻ khác không dám tiến lên, ta liền đến đây." Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa "Không ngờ được, kẻ mà đồ nhi nhất mực lật tung trời đất để tìm, cư nhiên lại ở chỗ người."

Lúc này Thuận Đức công chúa đã tìm về sự ngạo mạn của chính mình, sống lưng nàng ta rất thẳng, cằm khẽ ngẩng cao, đôi chân trần giẫm trên nền đất, phá vỡ phù ấn màu trắng lưu lại trước đó mà đại quốc sư dùng để bảo vệ nàng ta.

"Sư phụ." Thuận Đức công chúa cũng không sợ hãi đạo công kích vừa rồi của Kỷ Vân Hòa, nàng ta đi thẳng đến sau lưng đại quốc sư, khí đen bao vây toàn phòng, rời khỏi Kỷ Vân Hòa chỉ cách một mình đại quốc sư.

"Ta muốn giết nàng ta." Móng tay vẽ hoa tơ vàng chỉ về phía Kỷ Vân Hòa. Cao ngạo hệt như lúc vừa giá lâm đến ngự yêu cốc.

Kỷ Vân Hòa cũng là một thân chật vật ngồi dựa vào tường, chật vật như trong ngự yêu cốc ngày đó nhìn thấy nàng ta.

Chỉ là, lúc ấy so với bây giờ, tâm tình hiện tại đỡ hơn không ít. Không vì chuyện gì khác, chỉ là nay nàng đối với Thuận Đức công chúa – không sợ hãi.

Nàng ta không tìm được Trường Ý, cũng không giết nổi nàng.

"Ngươi không giết nổi ta."

"Không thể giết nàng ta."

Kỷ Vân Hòa cơ hồ cùng đại quốc sư đồng thời nói ra lời này.

Rốt cuộc, nàng hài lòng khi nhìn thấy trên gương mặt nàng ta càng thêm chứa đầy sát ý…tàn nhẫn.

"Tội nhân này khiến ta đau khổ mất đi người cá, lại vô cùng phản nghịch, không thể giữ lại được."

"Đó đều là trước đây." Đại quốc sư nhàn nhạt nói."

Thuận Đức công chúa nhíu chặt đầu mày: "Sư phụ có ý gì?"

"Nàng ta bây giờ, là người thuốc của ta rồi."

Đúng vậy, nàng bây giờ, là người thuốc của đại quốc sư rồi, hắn nói nàng là vật mới lạ, nhất định sẽ nghiên cứu nàng nhiều hơn, cho nên lúc này sẽ không để bất kì kẻ nào giết nàng.

Trong thiên hạ này, đô thành này, còn lựa chọn nào an toàn hơn khi trở thành kẻ mà đại quốc sư muốn bảo hộ chứ?

Đại quốc sư nói không thể giết, cho nên, dù là thiên hạ nhị chủ cao quý như Thuận Đức công chúa cũng không thể giết.

Kỷ Vân Hòa cười cười nhìn nàng ta, bọn họ bây giờ, ai cũng không thể giết được đối phương, chỉ cần nàng ta không bắt được Trường Ý, nàng vĩnh viễn có thể đứng trước mặt nàng ta mỉm cười như vậy.

Nàng ôm lấy lồng ngực, cơn đau vốn dĩ triền miên không dứt, lúc này đã mất tích không dấu vết rồi. Vật mà trước đây đày đọa nàng, muốn đoạt lấy mạng nàng mà giờ đây lại ngoài ý muốn đem đến cơ hội sinh tồn cho nàng. Vận mệnh tựa như đem nàng bỏ vào trong quan tài, sau đó lại kéo nàng ra, nói với nàng rằng, tất thảy trước đây chỉ là đang đùa nàng thôi.

Mà Thuận Đức công chúa cũng không cam tâm bỏ cuộc, sau một hồi, nàng ta gật gật đầu.

"Được, sư phụ, từ nay về sau, đồ đệ nguyên theo người cùng luyện người thuốc này."

Kỷ Vân Hòa nhìn nàng ta, chỉ nhìn thấy một trong nhị chỉ thiên hạ này đang nhếch môi cười, nụ cười âm lạnh tà ác như rắn độc: "Nói về thủ thuốc luyện đan, bản cung có không ít biện pháp."

Đại quốc sư như cũ nhìn khí đen sau lưng nàng, không để ý mà đáp ứng: "Được."

Nàng ta cười càng sáng lạn.

Kỷ Vân Hòa bitn, đây chính là vận mệnh.

Vận mệnh lúc nãy vừa kéo nàng ra khỏi quan tài, lại bất cẩn để nàng đụng phải một đứa trẻ.

Nói đùa ngươi, liền đùa ngươi, không có nửa điểm hàm hồ.

Đến đêm khuya, Cơ Thành Vũ rời đi, Thuận Đức công chúa rời đi, đại quốc sư nhìn xong khí đen biến hóa cũng rời đi. Chỉ còn mình nàng ngồi trong ngục, cấm chế lần nữa khởi động, khí đen bên trong vẫn chưa tan, chỉ tựa như một con thú bị giam cầm lơ lửng trong ngục. Bên ngoài ngục chỉ có một ngọn nến vô tri nhảy nhót trên tường.

"Tiếp tục sống tiếp…ta vẫn có thể không…" Nàng thất thần nhìn chút ánh nến, cơ hồ tự mình thì thầm độc thoại "Tự do vẫn còn có thể mong đợi…không?"

54. Chương 52

Thuận Đức công chúa như lời nàng ta đã nói, thực sự bắt đầu say sưa "luyện chế người thuốc".

Thủ đoạn của kẻ luyện thuốc trong cung, cũng rất nhiều, Kỷ Vân Hòa trong một tháng, cũng nếm qua một lượt. Chi tiết cụ thể thế nào, sau khi trải qua, nàng càng không muốn nghĩ lại.

Một tháng này, thậm chí nàng nghĩ rằng, ông trời muốn nàng sống tiếp, rốt cuộc là vì cái gì.

Chẳng lẽ…là vì để nhân loại khai quật, nghiên cứu, chế tạo ra trí tưởng tượng ư?

Khi tay nàng bị treo trên vách tường, cánh tay bị rạch hơn ngàn nhát vết thương, miệng vết thương rốt cuộc không nhanh chóng hồi phục nữa, máu đen tí tách rơi xuống, khí đen toàn thân nàng cũng không như tháng trước khí thế dữ dội, đừng nói ngưng tụ thành chín đuôi hồ màu đen, chúng nó chỉ muốn lơ lửng cũng không thể trôi nổi nữa rồi, khí đen cơ hồ tan biến.

Nhưng nàng vẫn chưa chết.

Tại sao vẫn chưa chết được nhỉ?

Tại sao?

Gương mặt vô cảm của nàng nhìn cổ trùng trong cơ thể mình hút lấy máu tươi trên miệng vết thương, sau đó từ từ chui vào trong da thịt nàng.

Chuyện này, đã xem như rất nhẹ nhàng rồi. So với những gì đã trải qua trong một tháng nay, "luyện người chi thuật" như thế này đã là nhẹ nhàng nhất.

Chẳng bao lâu, cổ trùng bị máu đen của nàng độc chết, thân thể nổ tung.

Thuận Đức công chúa đứng bên ngoài lồng giam, lắc lắc đầu: "Cổ đế vương cũng không trấn được ngươi, xem ra thế gian này cũng không có con trùng nào có thể đối phó được với ngươi. Được rồi, sau này đừng để đám phế vật hướng tây kia lấy cổ đến nữa, không có công dụng gì. Sau này cho nàng ta thử những kì độc tìm được ở bên ngoại. Có phản ứng bất đồng nào, phải mau ghi lại đấy."

Nàng ta hôm nay hình như khá cao hứng, nói với Cơ Thành Vũ lời đó xong, liền xoay người rời đi.

Cơ Thành Vũ không đáp lời, sau khi đợi nàng ta rời đi, hắn mới ngẩng đầu, nhìn Kỷ Vân Hòa trong ngục, đồng tử khẽ dao động: "Kỷ cô nương…"

Như thường lệ, đến lúc này nàng mới chầm chậm mở mắt nhìn hắn một cái: "Người…" Nàng chỉ nói một chữ.

Không cần nàng nói tiếp, hắn đã biết nàng muốn hỏi gì, bởi vì hằng ngày, cho dù bị đày đoạn nặng như

thế nào, sau khi chịu bao nhiêu đau đớn, nàng đều sẽ hỏi vấn đề này.

"Người cá vẫn chưa bắt được." Hắn đáp, sắc mặt nàng thả lỏng hơn, trừ đi chuyện này, dường như trên đời này nàng cũng không quan tâm đến chuyện gì khác. Mà hôm nay, hắn nói một câu không giống mọi hôm, như muốn nói với nàng "Nhưng mà…"

Hắn vừa nói như thế, ánh mắt nàng lần nữa dừng trên người hắn.

Cơ Thành Vũ trầm mặc một lúc, nói: "Ngự yêu sư hướng bắc truyền tin đến, có người nhìn thấy Khống Minh hòa thượng…cùng một nam tử tóc bạc mắt xanh, nam tử…dung mạo hình dạng, hệt như người cá bị triều đình truy nã xuất hiện ở hướng bắc Cổ Hàn."

"Khống Minh hòa thượng…tóc bạc mắt xanh…" Kỷ Vân Hòa suy nhược thì thầm "Đất bắc…tại sao?"

Đất bắc Cổ Hàn, sâu trong nội địa, cách xa biển lớn vạn dặm.

Trường Ý tại sao lại xuất hiện ở đó?

Nàng đẩy y xuống vực, khiến y rơi vào vực sâu, là vì nàng cho rằng, mỗi con sông đều sẽ chảy về biển lớn, nên dù y không bơi nổi, cũng sẽ có một con sông tiễn y một đoạn, nhưng vì sao lại có người nhìn thấy Trường Ý ở đất bắc Cổ Hàn? Còn đi cùng Khống Minh hòa thượng?

Một tháng qua, trên người Trường Ý…lại phát sinh chuyện gì rồi?

Y vì sao không quay về biển cả?

Y…đang nghĩ cái gì? Y lại muốn làm gì đây?

Vô số câu hỏi quẩn quanh trong lòng nàng, nàng hít hai ngụm khí, suy nhược hỏi Cơ Thành Vũ, "Tin tức…có mấy phần thực?"

"Tin tức trực tiếp báo cáo với công chúa, không được mười cũng phải được tám chín."

Khó trách…

Khó trách hôm nay nàng ta không tập trung đày đoạ nàng, hóa ra là vì nghe ngóng được tin tức của Trường Ý.

"Nàng…Thuận Đức công chúa, vẫn muốn làm gì?" Nàng nắm chặt nắm tay, biết được Trường Ý không quay

về biển cả, mà tiếp tục lênh đênh ở phàm trần thế tục, lòng nàng như bị đao cắt vậy.

Y vẫn sẽ gặp tình cảnh nguy hiểm, hoặc y sẽ bị bắt về giam giữ thêm lần nữa, y thậm chí có thể mất cả tính mạng…

Nàng vận chuyển sức mạnh còn xót lại trong cơ thể, dùng sức chống cự, khí đen ngưng tụ trên tường tiếp thêm sức mạnh cho cánh tay nàng, nàng hét một tiếng, khiến dây xích trên vách tường bị kéo đứt.

"Bảo nàng ta quay lại đây!" Kỷ Vân Hòa chống cự, kéo lên xích sắt, cơ hồ đi đến bên song ngục.

Nàng nói: "Nói với vị công chúa kia, hãy để những chiêu thức mà nàng ta nghĩ ra, đều dùng trên người ta…"

Cơ Thành Vũ nghe câu nói này, hai mày nhíu chặt, hắn nhìn nàng một thân chật vật, dường như không nhịn được mà nhìn thẳng nàng: "Kỷ cô nương, nàng hà tất vì người cá kia mà làm đến bước này?"

"Y là người duy nhất có…" Sức chống cự vừa rồi của nàng cơ hồ kiệt sức, y phục rách nát để lộ ra vết thương trên cổ nàng, vết thương bên trong đã hồi phục, nhưng những vết sẹo xấu xí ngang dọc trên da nàng, tựa như một con rết, kéo dài từ cổ xuống bên dưới, không biết là bò đến bộ phận nào trên người nàng.

"Y là người duy nhất có…"

Nàng thì thầm, vô lực ngã nhào bên song ngục.

Chưa đợi phía sau đáp lời, giày sắt giẫm trên đất truyền đến tiếng leng keng, tiểu tướng quân Chu Lăng khí thế bức người tiến vào địa lao.

Nhưng nhìn thấy Kỷ Vân Hòa trong ngục đã kéo đứt xích sắt, ngã bên song ngục, Chu Lăng lập tức nhíu mày, nhìn thấy Cơ Thành Vũ bên ngoài ngục: "Hừ, công chúa biết ngươi tâm từ thủ nhuyễn (lòng dạ nhân từ, thủ đoạn mềm mỏng), cho nên đặc biệt phái ta đến giám sát ngươi, những kì độc ngự yêu sư khó khăn tìm về, ngươi rốt cuộc chưa để nàng ta dùng?"

Cơ Thanh Vũ trầm mặc nhìn Kỷ Vân Hòa không đáp.

Chu Lăng nóng lòng đẩy Cơ Thành Vũ ra, đi đến bên góc đặt dược liệu dụng cụ, hắn nhìn một lượt, cầm lấy một cây tên sắt, mở chiếc hộp sơn nặng ra.

Chiếc hộp vừa bị mở ra, cả ngục tản ra mùi hương kì lạ. Chu Lăng đem mũi tên sắt ngâm rồi lại ngâm trong dung dịch hộp sơn.

Hắn nhếch môi cười, trở tay đem Thiên Quân cung sau lưng hắn ra, lắp tên trên dây cung, nhắm mũi tên chứa đầy dung dịch về hướng Kỷ Vân Hòa, hắn đắc ý nhìn nàng: "Ngày ở bên vực, không phải ngươi rất uy phong sao? Bổn tướng hôm nay muốn xem thử, ngươi vẫn có thể uy phong thế nào được!"

"Được rồi!"

Lúc mũi tên định rời khỏi cung, Cơ Thành Vũ đột nhiên chắn lấy trước mũi tên muốn bắn về hướng nàng.

Hắn trừng mắt nhìn Chu Lăng: "Loại độc này là do sư phụ sai người tìm về, mà nay người ra ngoài, ngày mai mới về, độc này cần đợi người về thông qua, mới có thể dùng cho Kỷ…dùng cho người thuốc."

"Đừng đem đại quốc sư ra dọa ta." Chu Lăng hừ lạnh "Công chúa hạ lệnh, ta là tướng của công chúa, chỉ nghe lệnh nàng, ngươi tránh ra."

Cơ Thành Vũ bất động: "Chu Lăng, nàng là người thuốc của sư phụ, không phải người thuốc của công chúa. Nàng ấy có trục trặc gì, sư phụ hỏi tội…"

"Cả tháng nay, những chuyện công chúa làm đối với nàng ta, còn không bằng chút thuốc này ư? Đại quốc sư có trách tội công chúa qua chưa? Hơn nữa, ngươi không thấy chuyện gì, đại quốc sư cũng lo lắng cho công chúa của chúng ta sao." Chu Lăng khinh miệt nhìn Cơ Thành Vũ "Chẳng qua chỉ là một người thuốc, chết thì chết thôi, ngươi bảo hộ nàng ta như vậy, là có ý gì?"

Cơ Thành Vũ trầm mặc.

"Chẳng lẽ, ngươi muốn giống như ca ca ngươi, kẻ phản nghịch?"

Chu Lăng nhắc đến chuyện này, chạm đến nỗi đau của Cơ Thành Vũ, Cơ Thành Vũ ngây người không đáp, Chu Lăng tiến lên hai bước, đá Cơ Thành Vũ ra, nâng tay bắn tên.

Kỷ Vân Hòa vốn dĩ không còn sức lực để chống đỡ, mà khí đen lơ lửng ở một bên bị mũi tên xuyên qua, chỉ thấy mũi tên dính kì độc kia bắn vào chân nàng.

Sự đau đớn mà mũi tên đem lại không đủ để nàng nhíu mày, nhưng trên đầu mũi tên có độc, khiến kẻ bị đày đọa lâu ngày đã bị tê liệt như nàng cảm nhận được chút cảm giác lạ lùng.

"Nhìn đi, ta có tính toán, không bắn vào tim nàng ta." Chu Lăng đứng ngoài ngục, vỗ vỗ vai Cơ Thành Vũ "Ngươi đừng có trưng ra bộ mặt như vậy được không, mỗi ngày chỉ ở đây làm việc vặt dễ dàng, canh chừng một phế vật, sao ngươi lại trưng ra bộ mặt như vậy…"

"Chu Lăng! Đủ rồi!"

"Ngươi sao vậy?"

Tiếng cãi vã của Chu Lăng và Cơ Thành Vũ ở bên ngoài ngục thành một mảnh mông lung, nàng bắt đầu chầm chậm không nghe thấy giọng của Chu Lăng, không nhìn thấy đồ vật trước mắt, thậm chí nàng cũng không cảm nhận được mặt đất dưới chân nữa. Nàng chỉ cảm thấy năm giác quan đã bị mất đi, chỉ còn lại nhịp đập càng lúc càng nhanh ở lồng ngực.

Đông, đông, đông.

Như tiếng trống đánh gấp gáp, càng lúc càng dày đặc, trực tiếp biến thành một mảng, cuối cùng cũng biến mất.

Thế giới của Kỷ Vân Hòa, chìm vào một mảng tối đen.

55. Chương 53: Đất Cổ Hàn Phương Bắc

Khi lần nữa cảm nhận được sự tồn tại của thế giới bên ngoài, trong lòng Kỷ Vân Hòa chỉ có một cảm nghĩ.

Cái mạng này của nàng, thực sự là một cái mạng quèn, đày đọa thế này, vẫn chưa chết được.

Nếu đã như thế, đành phải gắng gượng tiếp thôi.

Nàng nghĩ, Trường ý vẫn chưa quay về biển cả, chưa trở về với cuộc sống vốn dĩ của y, đó chính là lí do để nàng kiên định mà sống tiếp. Cái mạng quèn này của nàng, vẫn không thể dừng ở đây được. Ở trong quốc sư phủ này, nhất định vẫn có chuyện nàng có thể giúp được cho Trường Ý, ví dụ như ——

Giết chết Thuận Đức công chúa chẳng hạn.

Sức mạnh của đại quốc sư cường đại nhưng hắn ta không có hứng thú gì với Trường Ý, điều khiến hắn hứng thú là quái vật nửa người nửa yêu như nàng. Kẻ thực sự muốn hại Trường Ý, chỉ có mỗi Thuận Đức công chúa. Nếu như giết chết nàng ta, cho dù y có ngốc nghếch sống trên đất liền, cũng sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Nàng mở mắt.

Lồng giam vẫn là một mảnh tối tăm quen thuộc, nhưng bên cạnh thân nàng, khí đen đã không thấy nữa. Kỷ Vân Hòa vươn tay, bàn tay gầy gò trắng bệch của nàng, cơ hồ có thể nhìn thấy rõ mạch máu dưới da. Khí đen nhất mực bên cạnh người nàng cả tháng nay đã hoàn toàn biến mất không còn tung tích, Kỷ Vân Hòa xoa xoa cánh tay, vết thương rách toạc trước đó cũng không thấy nữa, cơ thể nàng, giống như quay về trạng thái bình thường trước khi yêu lực bạo phát.

"Ta quả nhiên nghĩ không hề sai, kì độc của hải ngoại tiên đảo kia, thật sự hữu hiệu." Giọng đại quốc sư từ ngoài ngục truyền đến.

Nàng quay đầu, nhìn đại quốc sư đẩy cửa ngục giam ra, tiến vào, hắn ngồi xổm bên cạnh nàng, thực tự nhiên mà kéo lấy tay nàng, ngón tay đặt trên mạch tượng của nàng.

Lúc hắn chẩn mạch hệt như một đại phu, vô cùng tập trung, chỉ là lời nói trong miệng thốt ra không hề giống một y giả có nhân tâm: "Ẩn mạch vẫn còn, linh lực vẫn tồn tại, yêu lực mặc dù suy yếu nhưng đang bình ẩn. Có lẽ là ẩn trong máu mạch trong cơ thể ngươi. Nhữ Lăng xem như đã làm được một chuyện tốt."

Nhữ Lăng, là tên của Thuận Đức công chúa, trừ đại quốc sư ra, trên thế gian này e rằng cũng không có kẻ dám gọi nàng ta như thế.

"Chuyện tốt?" Kỷ Vân Hòa buồn cười nhìn đại quốc sư.

Hắn lãnh đạm nói: "Ẩn mạch là linh lực của ngươi bây giờ bị yêu lực chiếm cứ, mà ngươi lại có mạch tượng của người bình thường. Những kì độc mà ta lệnh đã cho người tìm về từ hải ngoại tiên đảo, đã dung hợp yêu lực cùng linh lực của ngươi, ngươi bây giờ, thực sự là..."

"Quái vật." Nàng đánh đứt lời hắn, tự đặt cho mình một tên gọi.

"Nếu ngươi thích tự xưng hô chính mình là vậy, ta cũng không còn cách nào. Đồng thời sở hữu yêu lực cùng sức mạnh của ngự yêu sư, thế gian này từ trước đến nay đều chưa từng có, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh."

Nàng cười lạnh một tiếng: "Cơ Thành Vũ nói, độc này, ngươi vốn vẫn muốn chế luyện thêm."

"Ừ. Vẫn chưa chế luyện xong, cần phải có thêm thời gian quan sát thêm để xem có gì bất ổn."

"Quan sát?" Nàng hỏi "Muốn Thuận Đức công chúa lại dùng ngược hình với ta?"

Đại quốc sư thả cổ tay nàng ra, độ ấm vẫn còn lưu lại trên da thịt nàng: "Đây là nghiên cứu ngươi, là thủ đoạn cần dùng." Hắn xoay người rời đi.

Kỷ Vân Hòa nhìn bóng lưng một thân bạch y của hắn, lớn tiếng nói: "Quốc sư đại nhân, ta rất hiếu kì, thân phận cao quý như ngài và Thuận Đức công chúa, là nhìn quen tàn nhẫn hay là đã làm quen với ác độc rồi? Các ngươi đối với hành vi của bản thân, chưa từng hoài nghi...hoặc bi ai sao?"

Bước chân của hắn khẽ dừng lại. Hắn ngoảnh đầu, thân ảnh phản chiếu trên tường dưới ánh nến có chút lơ đãng:

“Ta cũng từng hỏi lời này với kẻ khác.”

Nàng vốn chỉ định hỏi, chưa từng nghĩ rằng sẽ được một câu trả lời như thế.

Đây là ý gì? Đại quốc sư này, chẳng lẽ cũng từng rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng cùng cực như nàng bây giờ ư?

Không cho nàng thêm bất kì tin tức nào, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, hắn xoay người rời đi, chỉ để lại nàng một mình ngồi trong ngục. Nàng cũng không nghĩ những chuyện khác, những kẻ ở vị trí cao nghĩ như thế nào, vốn cũng không phải là chuyện nàng nên nghĩ. Nàng ngồi xếp bằng dựa vào tường, suy nghĩ cách tìm lại hai luồng sức mạnh bên trong cơ thể.

Nàng nhất định phải tìm lại sức mạnh này, chỉ có như thế mới có thể nhân lúc bất ngờ mà giết Thuận Đức công chúa.

Năm ngày sau.

Thuận Đức công chúa đem theo Chu Lăng đến, mấy ngày không gặp, cảm xúc của nàng ta so với mấy ngày trước, trầm trọng hơn nhiều lần, cơ hồ nàng ta đang áp chế sự phẫn nộ.

Chu Lăng đứng một bên nhìn thấy sắc mặt Kỷ Vân Hòa đã hồi phục chút huyết sắc, hừ lạnh một tiếng: “Trái lại tình cờ mà có lợi cho ngươi rồi.”

Lời nói này của Chu Lăng càng khiến Thuận Đức công chúa trở nên bất ổn: “Chu Lăng. Roi mà Thận Hình tư làm theo giống roi Xích Vĩ đã làm xong chưa?”

“Có lẽ đã làm xong rồi, ta tìm giúp công chúa.” Chu Lăng nói xong liền bước đến bên để dụng cụ hành hình lục lọi.

Thuận Đức công chúa tiến lên hai bước, đứng trước cấm chế ở bên ngoài, trừng mắt nhìn Kỷ Vân Hòa như cũ ngồi trên mặt đất, đột nhiên nói:

“Người cá liên kết cùng với Khống Minh hòa thượng cùng một đám ngự yêu sư phản nghịch, đem theo đống yêu quái hèn mọn chạy thoát kia, từ đất bắc Cổ Hàn mà xuất phát, một đường xuống nam, giết về ngự yêu đài hướng bắc.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong, tựa như khẽ mở to mắt. Nàng không nâng mắt nhìn Thuận Đức công chúa, chỉ nhìn mặt đất trước mặt, trầm mặc không nói.

“Hộ pháp ngự yêu cốc đại nhân, ngươi thả người cá đi, thật sự là tặng cho bổn cung và triều đình một phiền phức rất lớn.”

Lúc này nàng mới nâng mắt nhìn Thuận Đức công chúa ở ngoài ngục, sau đó hài lòng khi thấy sự phiền não chuyển thành phẫn nộ, nghiến răng nghiến lợi cùng sự âm hiểm cay độc trên gương mặt nàng ta.

Gương mặt luôn cao ngạo của nàng ta rốt cuộc cũng vì sự phẫn nộ trong lòng mà biến thành bộ dáng xấu xí kia.

Vân Hòa biết rằng tiếp theo nàng phải nghênh đón những gì nhưng tâm tình nàng lúc này rất tốt, nàng cười: "Thuận Đức công chúa, cực khổ cho ngươi rồi, xem như ngươi đem đến cho ta một tin tức tốt."

Trường Ý chưa quay về biển cả, nhưng hình như y ở trên đất liền cũng tìm được vị trí cho chính mình.

Lời nói của Kỷ Vân Hòa càng dấy lên lửa giận của Thuận Đức công chúa: "Ngươi cho rằng đây là tin tức tốt? Mà bây giờ, bổn cung sẽ không bỏ qua cho người cá, triều đình cũng sẽ không, một đoàn ô hợp phản loạn đó, chỉ hai tháng nữa, nhất định sẽ bị dẹp loạn, mà ngươi, là kẻ bị trừng phạt đầu tiên."

"Công chúa, ngươi sai rồi, ngươi không có cách trừng phạt ta, bởi vì sư phụ ngươi không cho phép. Hơn nữa, bọn họ không phải là một đoàn ô hợp, bọn họ bị các ngươi bức đến bần cùng không còn đường đi, ngươi cho rằng trong thế gian rộng lớn này, chỉ có bọn họ bị triều đình nhiều năm nghiêm ngặt khống chế ư?"

Thuận Đức công chúa trừng mắt nhìn Kỷ Vân Hòa, khẽ nheo mắt lại.

Nàng như cũ cười nói: "Hai tháng? Ta nghĩ hai năm, cũng chưa chắc đã bình ổn phản loạn, ai thắng ai thua, vẫn chưa đoán được."

"Hay cho một nha đầu mồm mép." Thuận Đức công chúa đi đến bên kia, Chu Lăng đã tìm được roi "Bổn cung không cách nào trừng phạt ngươi, nhưng cũng có thể khiến ngươi, sống không bằng chết."

Ánh mắt nàng không dao động nhìn nàng ta: "Ngươi thử xem."

Thuận Đức công chúa nắm chặt trường tiên trong tay, cất bước muốn mở khỏi cửa ngục.

Kỷ Vân Hòa chăm chăm nhìn động tác của nàng ta, chỉ chờ nàng ta mở cửa, sẽ bạo phát, giết chết nàng ta. Đến lúc đó, Thuận Đức công chúa chết đi, giữa "thiên hạ nhị chủ", nhiều năm che giấu mâu thuẫn tranh đấu, tất sẽ nổi trên mặt nước, triều đình đại loạn, càng không thể quản nổi việc phương bắc phản loạn.

Kỷ Vân Hòa thân là "vật mới lạ" của đại quốc sư, có thể cũng không bảo toàn được tính mạng, nhưng cũng không sao, nàng có thể tranh thủ càng nhiều thời gian cùng cơ hội cho Trường Ý đang ở phương bắc xa xôi, xứng đáng.

Nàng khẽ nắm chặt quyền đầu.

"Công chúa! Công chúa!" Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng hô gấp gáp của Cơ Thành Vũ.

Thuận Đức công chúa dừng bước, nhìn về hướng cửa bên ngoài, Cơ Thành Vũ vội vàng tiến đến hành lễ với nàng ta: "Công chúa, thánh thượng truyền người vào cung. Đám phản tặc ở phương bắc một đường đánh như chẻ tre, đã đại phá cấm chế của ngự yêu đài, trục xuất ngự yêu sư của triều đình, đem ngự yêu đài biến thành cứ địa rồi!"

Thuận Đức công chúa vô cùng kinh ngạc, Kỷ Vân Hòa nhướng mày.

Nàng cong môi cười: "Công chúa, tình thế phương bắc này, nghe ra, hình như là đoàn "ô hợp" kia đã mượn vị trí của ngự yêu đài, tiếp theo có lẽ sẽ hoành hành chống đối lại triều đình rồi."

Ánh mắt âm hiểm của Thuận Đức công chúa trừng lấy Kỷ Vân Hòa, nàng ta ném mạnh roi xuống đất "Chu Lăng, đánh, đánh đến khi nàng ta nói không ra lời." Dứt lời, nàng ta nộ khí xung thiên bước ra ngoài.

56. Chương 54: Cá Cược

Chu Lăng là đang giả vờ hành hình với Kỷ Vân Hòa nên không tính là đáng sợ.

Dù sao chăng nữa, hắn cũng chỉ là một tiểu công tử quen thói nuông chiều, chưa thực sự ra chiến trường, cộng thêm Cơ Thành Vũ nhiều lần khuyên giải, nên nàng không chịu bao nhiêu đau khổ.

Nhưng sau ngày hôm đó, Thuận Đức công chúa thực sự như những gì nàng ta đã nói, chỉ cần nàng ta ở đây, hình phạt mà Kỷ Vân Hòa phải chịu, thực sự sống không bằng chết.

Mà nàng nhất mực nhẫn nhịn, nàng đang lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi cơ hội chỉ cần một cử động liền có thể giết chết Thuận Đức công chúa.

Nhưng đại quốc sư vẫn ở đây khi nàng ta đến, lẳng lặng đứng một bên quan sát. Hắn cơ hồ nhìn thấu tâm tư nàng, nhưng không vạch trần, cũng không khuyên răn, trước sức mạnh chênh lệch tuyệt đối như vậy, hắn không thèm để ý đến Kỷ Vân Hòa. Hắn như lúc đầu vậy, chỉ tò mò với sự biến hóa trong thân thể của nàng thôi.

Thân thể của nàng, ngược lại không có biến hóa gì.

Ba tháng sau, Thuận Đức công chúa lại đến ngục giam, đem theo lửa giận càng thêm hung bạo so với ngày kia.

Không nghe Cơ Thành Vũ chặn lại, cũng chẳng đợi đại quốc sư đến, trực tiếp đẩy cửa phòng giam ra: "Bọn phản tặc các ngươi…"

Nàng ta giận đến đôi mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn nàng, cầm lấy roi Xích Vĩ mô phỏng, cùng gậy Song Xích, bước vào trong ngục "Tất cả đều đáng chết!" Nàng ta nói xong, hung hăng đánh xuống trên đầu trên mặt nàng.

Mà Kỷ Vân Hòa một khắc khi nhìn thấy nàng ta một mình tiến vào, một mực vận sẵn khí.

Nàng biết, thời cơ mà nàng chờ đợi rất lâu đã đến rồi.

Đợi chiếc roi quất xuống, khí đen trong tay nàng bạo phát, quấn lấy chiếc roi, dùng thế kéo một cái, bắt lấy đầu roi mà Thuận Đức công chúa đang cầm.

Thuận Đức công chúa ngã xuống mặt đất, chưa kịp phòng bị đã bị nàng bóp cổ, nàng ta ngây người trừng to mắt, ánh mắt Kỷ Vân Hòa chợt lạnh, năm ngón tay dùng sức, muốn bóp chết nàng ta, mà lúc này một phần sức mạnh cực lớn trong người Thuận Đức công chúa đột nhiên bị hút đi.

Năm ngón tay của Kỷ Vân Hòa trên cổ nàng ta để lại vết máu rất đậm.

Một luồng sức mạnh từ đằng sau đột nhiên công kích đến, lực đạo đánh trên người nàng, vẫn chưa lui đi, tựa như một mạng nhện, quấn lấy cả người nàng, khiến nàng dính trên tường không thể cử động được.

Thuận Đức công chúa bên kia vừa được cứu thoát lập tức sờ lên cổ mình, nhìn thấy cả tay dính đầy máu, nàng ta nhất thời đại kinh thất sắc, lập tức chạy ra ngoài lồng ngục, dùng thân của một thanh kiếm to đặt ở nơi để dụng cụ hành hình làm mặt gương, soi lấy vết thương của mình. Nàng ta thận trọng xem xét, lại nhìn lên gương mặt mình, xác định trên mặt không có vết thương, ánh mắt liền lạnh băng, tuốt thanh kiếm ra khỏi giá để dụng cụ.

Gương mặt nàng ta âm trầm, hòa lẫn huyết dịch, tựa như Dạ Xoa đến từ địa ngục, muốn chém thân thể của Kỷ Vân Hòa thành hàng vạn mảnh vụn.

Nhưng trước khi nàng ta tiến vào trong ngục lần hai, cửa ngục bên ngoài đột nhiên mở ra.

"Đủ rồi." Đại quốc sư bây giờ mới chầm chậm bước đến, nhìn Thuận Đức công chúa một cái "Nhữ Lăng, không thể giết nàng ta."

"Sư phụ. Nhưng ta muốn giết nàng." Móng tay vẽ hoa tơ vàng của Thuận Đức công chúa nắm chặt cán kiếm, năm ngón dùng sức đến trắng bệch, nàng ta gần như nghiến răng nghiến lợi nói "Tiện nô này, muốn giết ta."

"Ta nói, không thể giết."

Đại quốc sư nhẹ nhàng phun ra năm chữ này, Thuận Đức công chúa hít sâu một hơn, cơ hồ đang dùng toàn

lực để áp chế lửa giận của bản thân, tùy tiện đem thanh kiếm trong tay ném đi, lưỡi kiếm tiếp xúc với mặt đất, vang lên tiếng leng keng.

"Được, ta không thể giết nàng ta, nhưng sư phụ, phản tặc phương bắc đã ngồi vững trong ngự yêu đài, càng ngày càng mở rộng, ta muốn người ra tay dẹp loạn."

Kỷ Vân Hòa nghe xong, mặc dù bị ghim trên tường nhưng vẫn cười khẽ "Hóa ra công chúa tức giận vì không thể áp chế được khởi nghĩa phương bắc, muốn lấy ta trút giận ư. Kết quả trút giận không thành, liền bắt đầu tìm trưởng bối, khóc lóc đòi ăn kẹo hả?"

"Kỷ Vân Hòa!" Thuận Đức công chúa gằn từng chữ tên nàng "Ngươi đừng cuồng vọng! Đợi bổn cung dẹp yên ngự yêu đài, bổn cung muốn để người trong thiên hạ tận mắt nhìn thấy bổn cung cứa từng tấc từng tấc thịt của ngươi!"

"Hai tháng đã qua." Nàng trêu Thuận Đức công chúa, cười nói "Công chúa có muốn cùng ta cá cược kết quả hai năm sau không?" Nàng thu lại ý cười trên mặt "Ta cược ngươi, bình loạn không nổi, không giết tận được phản tặc trong thiên hạ này."

"Được!" Thuận Đức công chúa oán hận nói "Bổn cung cá cược cùng ngươi, lấy gân cốt máu thịt ngươi cá, nếu ngươi thua, bổn cung sẽ chọn ngày cắt từng tấc thịt của ngươi, đem ngươi thành nhân trư!"

(Nhân trư , là hình phạt thời phong kiến, bắt nguồn từ thời Hán, hình phạt của Lữ Hậu dành cho Thích Cơ (thời Lưu Bang, Hán Cao Tổ). Hình phạt chặt chân tay, rồi móc mắt, đốt tai, cho uống thuốc thành câm rồi treo trong nhà vệ sinh)

"Cư nhiên đã là kẻ cá cược thì công chúa cũng phải bình đẳng nhỉ, nếu như ngươi thua rồi, thì thế nào."

"Đợi xem đi."

"Đương nhiên phải đợi xem, không bằng, ta cũng như vậy?"

Đối mặt với nụ cười mỉa mai của Kỷ Vân Hòa, Thuận Đức công chúa không thèm để ý nàng nữa, lần nữa nhìn sang đại quốc sư, nhưng lại chỉ thấy hắn đang đánh giá Kỷ Vân Hòa trong ngục, hắn khoát tay, Kỷ Vân Hòa một mực bị sức mạnh kia ghim trên tường đột nhiên được thả xuống.

"Sư phụ." Nàng ta hô lên để kéo sự chú ý của hắn về, nói "Chuyện đã như thế này, người vì cớ gì mà không nguyện ra tay?"

"Những kẻ nho nhỏ, không đáng để tâm, thanh vũ loan điểu mới là đại địch, sau khi diệt trừ nàng ta, ta mới trị phương bắc."

Nhưng vừa nghe xong, Thuận Đức công chúa rốt cuộc cũng im lặng, nàng ta lại nhìn Kỷ Vân Hòa trong ngục một cái, lúc này mới chịu rời đi. Sau khi Thuận Đức công chúa ra ngoài, Kỷ Vân Hòa ngồi dựa vào một bên ngục, nhìn đại quốc sư vẫn chưa chịu rời đi hỏi "Thanh vũ loan điểu trong truyền thuyết rất lợi hại, đáng giá để đại quốc sư kiêng kị như vậy sao?"

"Đáng, nàng ta đáng."

Một câu trả lời ngắn gọn khiến Kỷ Vân Hòa nhíu mày: "Một ngự yêu sư cùng yêu quái kia trăm năm trước, các ngươi có phải đã trải qua câu chuyện gì không?"

"Cũng chẳng phải chuyện hay ho gì." Đại quốc sư xoay đầu nhìn nàng "Bị giam trong ngục, vẫn dám động thủ với Nhữ Lăng, ngươi cho rằng với thân phận vật mới lạ, là có kim bài miễn tử ư?"

Nàng cười "Ít ra trước mắt là như vậy." Nàng đánh giá đại quốc sư "Nếu như ta thực sự giết chết công chúa này, kim bài miễn tử của ta sẽ vô dụng ư?"

"Ta sẽ không cho phép bất kì kẻ nào giết nàng."

"Đại quốc sư, có phải là ngươi đã sống qua lâu, cho nên hồ đồ rồi không, ngươi có sức mạnh cường đại như vậy, lại trường sinh bất lão, nhưng Thuận Đức công chúa kia, rõ ràng không cường đại đến thế, dù ta không giết nàng ta, thời gian cũng sẽ giết nàng ta, chả lẽ đến cả ông trời, ngươi cũng chế ngự được?"

Kỷ Vân Hòa dứt lời, trầm mặc đánh giá đại quốc sư hồi lâu: "Vì sao phải cố chấp với nàng ta như vậy? Ngươi yêu nàng ta sao?"

Đại quốc sư ngập ngừng một chút rồi nói: "Ta yêu gương mặt của nàng."

Kỷ Vân Hòa: "……"

Thật không nghĩ ra đường đường là đại quốc sư, cư nhiên lại là một kẻ nông cạn……thất kính thất kính……

"Gương mặt nàng, giống hệt người yêu đã mất của ta."

"Ồ……"

Kỷ Vân Hòa tiêu hóa xong lời này của đại quốc sư, sau đó lại nổi lên tò mò: "Người yêu đã mất?"

"Ta đã mất đi một lần, cho nên những dấu vết còn sót lại thuộc về nàng trên thế giới này, ta đều sẽ không để mất đi lần nữa, bất kì ai cũng không thể từ bên người ta mà đem nàng đi."

Thần sắc Kỷ Vân Hòa trở nên nghiêm túc: "Nhưng chỉ là tướng mạo giống nhau thôi, cũng không phải nàng ấy."

"Không được."

Nàng ngồi xếp bằng, nhấc tay áo lên: "Làm sao bây giờ, Thuận Đức công chúa, ta vẫn là phải giết. Nàng ta đã làm quá nhiều chuyện khiến người khác không thoải mái rồi."

Ánh mắt lãnh đạm của đại quốc sư khóa chặt trên người nàng "Vậy ngươi, cũng phải theo nàng bồi táng."

"Chẳng sao cả." Nàng nhếch môi cười "Mạng quèn này của ta, đổi lấy mạng quèn của nàng ta, công bằng mà."

Đại quốc sư nghe xong, nhíu mày: "Ngươi lại vì sao cố chấp với nàng như vậy?"

"Ta cũng có người cần bảo hộ a." Nàng cười, ánh mắt sắc bén tựa lưỡi kiếm, nhìn đại quốc sư "Ai cũng không thể động vào."

Nàng cùng "tâm sự" với đại quốc sư, sau đó trầm mặc một hồi, không có kết quả mà tự kết thúc.

Sau này, bởi vì phản loạn phương bắc ngày càng kịch liệt, Thuận Đức công chúng bận rộn với sự vụ trong triều, hiếm khi đích thân đến phủ quốc sư. Trừ phi chiến sự đột ngột căng thẳng, hoặc là binh ngũ của triều đình ở tiền tuyến tổn thất nặng nề, nàng ta mới đem theo mười mấy ngự yêu sư vào trong ngục, ra lệnh cho bọn họ, đem lửa giận của nàng ta phát tiết lên người Kỷ Vân Hòa.

Nàng một mực nhẫn nhịn, chờ đợi cơ hội phản công.

Mà thời gian đày đọa với nàng của Thuận Đức công chúa cũng càng lúc càng lâu.

Lúc bắt đầu là mười ngày nửa tháng đến một lần, sau này là một hai tháng đến một lần, sau nữa thậm chí là ba đến năm tháng cũng không thấy bóng dáng của nàng ta.

Chiến sự càng lúc càng căng thẳng.

Nhưng thanh vũ loan điểu vẫn chưa xuất hiện, đại quốc sư cũng lẳng lặng nhẫn nại, chưa hề ra tay. Nhưng hắn cũng không bủn xỉn mà cho mượn đệ tử trong phủ quốc sư.

Triều đình cần đệ tử trong phủ quốc sư, hắn cũng rất rộng lượng, cần bao nhiêu đưa bấy nhiêu, cần bao nhiêu phù vẽ bấy nhiêu phù nhưng hắn vẫn ngồi vững như thái sơn, mặc kệ người trong triều khuyên thế nào, Thuận Đức công chúa cầu xin ra sao, hắn cũng không quan tâm.

Sau đó, hai năm lại hai năm, bốn năm đã qua, thời gian lâu dần cũng không ai đến tìm đại quốc sư nữa.

Mà mấy năm nay, đệ tử phủ quốc sư bị mượn đi rất nhiều, thường ngày đến người canh gác Kỷ Vân Hòa cũng chẳng có, trong quốc sư phủ chỉ còn một phạm nhân và một tư lệnh. Trong lúc tư lệnh rảnh rỗi, hắn sẽ vào trong ngục, ngồi bên cạnh phạm nhân đọc sách, thỉnh thoảng cũng chia sẻ với nàng một số quan điểm.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy bản thân giống như từ một tù nhân trở thành một kẻ chăm sóc cho người già cô đơn.

Hắn thậm chí đột nhiên kể với nàng về thế cục của thiên hạ này. Mặc dù không ra mặt nhưng chuyện gì hắn cũng biết rõ ràng.

Hắn nói với nàng rằng số người đi theo bọn phản tặc ngự yêu đài phương bắc, từ mười mấy người biến thành mấy trăm người, sau đó là mấy ngàn người, mấy vạn người, bây giờ đã trở thành đội đại quân ở bên Đông Bắc.

Bọn họ đều là những yêu quái không còn đường đi, những ngự yêu sư phản nghịch, bởi vì đánh thắng triều đình mấy trận lớn nên danh tiếng của bọn họ cũng càng lúc càng lớn, người gia nhập càng lúc càng nhiều.

Thậm chí những phản tặc này đã lấy trung tâm ngự yêu đài, biến thành "đế quốc" của phương bắc, bọn họ tự xưng thành "cõi Cổ Hàn", gọi bản thân là "người Cổ Hàn", và lập thủ lĩnh——

Người cá, Trường Ý.

Khi đại quốc sư bình tĩnh nói với nàng những tin tức này, Kỷ Vân Hòa vạn phần kinh ngạc. Đầu tiên kinh ngạc vì sự "trưởng thành" của Trường Ý. Thứ hai là kinh ngạc vì những kẻ phản nghịch trong thiên hạ này, so với nàng tưởng tượng còn nhiều hơn.

Thông qua những tin tức này, nàng có thể đoán ra thiên hạ ngày nay, thế gian này nhất định đang binh hoang mã loạn. Mà đại quốc sư, cư nhiên vẫn an nhiên ngồi trong địa lao, có thời gian nhàn rỗi mà vững an đọc sách, hình như chỉ cần Thuận Đức công chúa không có nguy hiểm sinh tử, thì thiên hạ này đều không liên quan với hắn vậy.

Nàng thậm chí nghĩ, thế cục ngày hôm nay, phải chăng là thế cục mà hắn muốn không.

Hắn dung túng phản loạn, dung túng chém giết lẫn nhau, dung túng thiên hạ đại loạn.

Hắn muốn chiến tranh.

Hắn muốn……

Thiên hạ này đội tang.

Hoặc nói là, hắn muốn dùng máu tươi thiên hạ này để tế cho người yêu đã mất……của hắn.

57. Chương 55: Duyên Do Của Bạch Cốt Lũy Lũy

Lại là một năm tuyết lớn.

Thiên hạ đã loạn từ lâu.

Kỷ Vân Hòa không còn nhớ nổi bản thân mình đã bị giam trong ngục bao lâu rồi. Phản tặc phương Bắc biến tình huống bây giờ trở thành chiến tranh kéo dài, cuộc đối đầu giữa người "cõi Cổ Hàn" và triều đình Đại Trần Quốc đã không còn gì mới mẻ. Đại quốc sư cũng mất đi hứng thú bàn luận, cho nên cũng lười nói với nàng.

Mỗi ngày hắn chỉ ngồi trong ngục cầm sách đọc, dường như chỉ cần Thuận Đức công chúa chưa bị nguy hiểm đến tính mạng, hắn sẽ không ra tay.

Kỷ Vân Hòa cũng không chê bai hắn, vì nếu như hắn không đến, cũng sẽ không ai đến nữa. Nàng một mình cả ngày ngồi trong ngục, bí bách đến chịu không nổi rồi. Đại quốc sư tự tìm cho mình người bầu bạn, cũng khiến nàng được chút an ủi.

"Đại quốc sư." Nàng ở trong ngục, nhàn rỗi đến vô vị, cầm lấy thanh gỗ gõ gõ xuống đất "Ngày đông quá lạnh rồi, đem một cái lò lửa đến đi."

Đại quốc sư lật sách, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

Kỷ Vân Hòa vẫn không ngừng lại, tiếp tục gõ trên sàn gỗ "Vậy quyển sách trong tay ngươi khi nào mới đọc xong?" Nàng hỏi "Quyển lần trước ta đã đọc xong rất lâu rồi, ngươi đọc nhanh một chút, đọc xong đưa ta đọc nha."

"Quyển trước đọc xong rồi, ta sẽ hỏi ngươi mấy vấn đề, sau đó mới đưa quyển này cho ngươi."

"Lại nữa……"

Nàng một mực cảm thấy, đại quốc sư muốn bán tang thiên hạ này, kì thực là một người già có nội tâm cô độc đến hoang tưởng. Người đời sợ hắn, nhưng nàng lại cảm thấy, tiếp xúc với hắn so với tiếp xúc với Lâm Thương Lan thoải mái hơn nhiều, thậm chí còn thoải mái hơn so với Lâm Hạo Thanh.

Bởi vì, nàng ở trước mặt hắn, không cần tính kế —— với sức mạnh chênh lệch thế này, mưu kế của nàng đều vô dụng.

Như vậy, trái lại khiến nàng càng thêm là chính mình khi cư xử với hắn.

"Nói đi, lại là vấn đề gì?"

"Trang thứ nhất, hàng thứ nhất, tác giả 'Dục Hành Xứ Thanh Yên', vậy Thanh Yên ở đâu?"

"Ở nơi này."

Đại quốc sư nhíu mày.

Kỷ Vân Hòa cười, tiếp tục nói "Quyển sách trước tựa là Thiên Nam Quốc Chú , tác giả là vì nằm mơ mà viết ra, mượn giấc mộng đi đến nước Thiên Nam, viết về núi sông Thiên Nam, một mực đuổi theo bước chân của một người khác, mà người trong mộng của nàng ta, áo trắng phấp phới, dáng người thon dài tựa ngọc, quyền thế vô song, cho nên nàng nguyện ý theo người ấy đi khắp thiên hạ, cuối cùng vì người này mà chìm đắm trong cõi mộng, chết ở trong đó."

"Nơi tác giả muốn đi, không phải là nước Thiên Nam ở trong mộng, mà là đang muốn đi tìm một người, cũng không phải hình bóng của người trong mộng kia, mà là ở ngoài mộng, chỉ là người này ở vị trí quá cao, không chạm tới nổi, cầu mà không được, nên nàng nguyện ý chìm vào trong mộng, cho đến khi mạng tận, cũng không muốn tỉnh dậy, đối diện với người mà bản thân mãi mãi không có được."

Đại quốc sư nghe xong liền trầm mặc.

"Quyển trước Thiên Nam Quốc Chú và quyển trước trước Trường Thủy Chú còn có quyển trước trước trước Ngâm Trường Dạ , đều là do cùng một nữ tử sáng tác phải không?" Kỷ Vân Hòa đánh giá đại quốc sư.

"Sao ngươi biết được người ấy là nữ tử?"

"Còn sao biết được hả, ý tứ trong đây đều thể hiện rõ như vậy. Ngươi nghĩ ta có thể không biết được ư?"

Nàng vừa gõ thanh gỗ vừa nói:

"Quyển sách này, tình ý nồng đậm, mà ý văn đều chìm trong mối tình tương tư, có lúc cũng có vài chỗ bất cập. Quyển sách này khiến ta đọc đến dồi dào ý vị. Chỉ là, không quá phù hợp với thân phận quốc sư nhỉ, ngươi ngày thường nghiên cứu loại sách nữ nhi tương tư này, trừ phi là……" Nàng đánh giá hắn.

"Tác giả sách này, là người yêu của ngươi?"

Đại quốc sư cũng không hàm hồ: "Là nàng viết." Hắn nhìn quyển sách trong tay "Ta sao chép lại."

Hóa ra là không nỡ đọc bản gốc nên sao lại để đọc ư……

Nàng có chút thở dài: "Cư nhiên nàng thích ngươi, ngươi cũng thích nàng như vậy, vì sao đời đời bỏ lỡ nhau?"

Ngón tay hắn đang sờ lên chữ viết trên trang giấy trong tay, đột nhiên ngừng lại: "Nếu không, ngươi nghĩ, ta vì sao lại khiến cho thiên hạ bán tang?"

Kỷ Vân Hòa trầm mặc, sau đó nói: "Mặc dù ta chưa đọc quyển trong tay ngươi, nhưng những quyển trước ta đã đọc qua, nữ tử này dù đang chìm trong mối tình tương tư, nhưng cũng có tình yêu cháy bỏng với sông núi nước non, với vạn vật đất trời, ngươi……"

Nàng chưa dứt lời, đại quốc sư đột nhiên đứng dậy.

Kỷ Vân Hòa ngây người nhìn thần sắc nghiêm túc của hắn, nàng đưa tay ném thanh gỗ đi, nói "Được rồi, ta không phiền ngươi, ngươi từ từ đọc."

Hắn xoay người muốn đi.

"Có chuyện gì vậy?"

"Nhữ Lăng gặp nguy hiểm." Hắn để lại năm chữ, thân thể hóa thành một đạo bạch quang, chớp mắt liền biến mất. Quyển sách vừa rồi trong tay hắn bị ném lại trên mặt đất.

Nàng lập tức đứng ở trước cửa ngục hô: "Ngươi đem sách ném lại cho ta a! Ai!"

Cho đến khi lời nói nàng xuyên qua khí lạnh hai vòng, thân ảnh đại quốc sư đã sớm không thấy.

Nàng ngồi trong ngục, đôi mắt trân trân nhìn quyển sách bị ném trên mặt đất bên ngoài ngục. Phải đợi hắn quay về thôi.

Cứ như vậy mà chờ đợi, liền đợi hơn mười ngày.

Đợi đến qua năm mới.

Phủ đại quốc sư nằm ở Kinh Sư, là một nơi yên tĩnh giữa vùng đất phồn hoa nhất. Có thể tưởng tượng, thời kì hòa bình ở kinh thành, hương vị của năm mới từ ngoài ngục trôi vào trong ngục.

Mấy năm trước mặc dù Đại Trần Quốc và cõi Bắc Cổ Hàn có chiến loạn, nhưng năm mới ở kinh thành cũng không suy giảm đi, cả tháng trời, mỗi đêm, lồng đèn đỏ rực đều soi sáng đêm tuyết trắng. Giao thừa còn bắn pháo hoa ăn mừng, pháo hoa được thúc đẩy bởi linh lực của ngự yêu sư, thắp sáng cả bầu trời đêm Kinh Sư.

Nàng tuy ở trong ngục nhưng có thể nhìn ra ô cửa thấy được ánh sáng lấp lánh ở bên ngoài.

Mà năm nay, cái gì cũng không có.

Nàng ở trong ngục không biết được ngày tháng trôi qua thế nào, chỉ đoán rằng bây giờ có thể đã qua giao thừa được vài ngày rồi.

Trước cửa ngục cũng không có động tĩnh gì, nàng ngồi hơn một tháng, hi vọng có người đến đây, quả thật sau đó, Thuận Đức công chúa cơ hồ đã mất đi lý trí bước vào.

Đôi chân trần của Thuận Đức công chúa đã mang giày bước đến, trên người vẫn còn bị thương, nhưng dưới tình thế vội vã, nàng ta cũng đi khập khiễng đến. Theo sau nàng ta là một đoạn ngự yêu sư mặc áo đen.

Kỷ Vân Hòa đã rất lâu không thấy nhiều người như vậy rồi, nàng nhìn bước chân khập khiễng của nàng ta, mở miệng thú vị hỏi: "Công chúa, sao bây giờ so với lần đầu ta gặp ngươi, chẳng qua chỉ mới năm năm rưỡi, mà dáng vẻ lại chật vật thành thế này rồi?"

Thuận Đức công chúa không nói lời nào, vừa đưa mắt ra hiệu, ngự yêu sư bên cạnh liền mở cửa lồng giam ra.

Cơ Thanh Vũ bây giờ mới vội vã tiến vào từ đoàn ngự yêu sư đông đúc.

"Công chúa! Công chúa! Sư phụ vẫn đang ở cõi Bắc cùng thanh vũ loan điểu chiến đấu!"

Thanh vũ loan điểu?

Ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên, thanh vũ loan điểu rốt cuộc cũng xuất thế rồi!

"……Có thể là không bao lâu nữa, sư phụ sẽ quay về, chi bằng chúng ta đợi sư phụ quay về hãy……"

"Chiến sự của hôm nay! Tất cả đều vì tiện nô này mà thành! Bao nhiêu hảo hán của Đại Trần quốc ta, đều bỏ mạng sa trường, xương trắng chất đống, tất cả đều do tiện nô này hại!"

Đôi mắt đỏ ngầu của Thuận Đức công chúa trách cứ nhìn Cơ Thành Vũ "Cơn giận này, nếu không giết tiện nô này thì sẽ không thể giải tỏa!"

Kỷ Vân Hòa nghe xong, trong lòng đại khái đoán ra mọi chuyện.

Xem ra, thanh vũ loan điểu xuất thế, Đại Trần Quốc bại một trận lớn, thậm chí chân của Thuận Đức công chúa cũng bị thương. Điều này mới khiến cho đại quốc sư phải đi phương Bắc ra tay. Mà nay ở cõi Bắc, cùng thanh vũ loan điểu chiến đấu, chắc hẳn trong một lúc chưa thể thoát thân được.

Bọn ngự yêu sư tiến vào trong ngục, Thuận Đức công chúa cũng tiến vào trong.

Thấy bản thân không khuyên nỗi, Cơ Thành Vũ nhìn Kỷ Vân Hòa một cái, xoay người rời khỏi, xem ra, hắn hình như đang tìm biện pháp để liên lạc với đại quốc sư ở cõi Bắc.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy Cơ Thành Vũ đã rời đi, nàng đứng dậy, tuy quần áo trên người cũ rách, nhưng thái độ cũng không hề thua kém: "Công chúa, chiến sự ngày nay vì sao mà nổi, người bây giờ vẫn chưa hiểu rõ ư?"

Một chiếc roi hung hãn quất vào mặt nàng: "Hiểu rõ cái gì? Bổn cung chỉ muốn biết, cái mạng quèn của ngươi khi nào mới chết, là đủ rồi."

Ngón tay Kỷ Vân Hòa lau đi máu trên mặt, lần nữa nhìn về Thuận Đức công chúa. Trong mắt đã nổi lên sát ý mãnh liệt: "Đây chính là nguyên nhân xương trắng chất đống trên sa trường."

Kỷ Vân Hòa vừa nâng tay, chiếc roi lập tức bị hút vào lòng bàn tay nàng, khí đen nổi lên, nàng bắt lấy roi của nàng ta.

"Không có ai vừa sinh ra phải trở thành tiện nô của ngươi."

Thuận Đức công chúa nghe được lời này của nàng. Hung dữ quát lên một tiếng: "Giết chết ả ta cho bổn cung!"

Ngự yêu sư nghe lệnh cử động, đủ loại vũ khí được rót linh lực vào, trong không gian chật hẹp hướng về phía nàng mà giết đến.

Kỷ Vân Hòa đem tất cả sát ý lạnh lẽo đều thu vào mắt. Tay nàng nắm chặt thành quyền, toàn thân khí đen mạnh mẽ bùng phát.

Trong không gian chật hẹp, vô số vũ khí bay đến bị khí đen quanh người nàng hung hãn đánh trở về. Tốc độ rất nhanh, thậm chí khiến cho các ngự yêu sư không kịp đề phòng mà bị vũ khí của mình trực tiếp tấn công.

Sau lưng Kỷ Vân Hòa, chín chiếc đuôi hồ kì lạ lần nữa xuất hiện, lơ lửng trôi giữa trong ngục, tựa như một con thú to đang phẫn nộ, đánh nát tứ phía ngục giam.

"Ngươi muốn giết ta, vừa vặn, ta cũng vậy."

Chiếc đuôi đen vươn về phía trước, quấn lấy một thanh kiếm gãy, nàng bắt lấy thanh kiếm gãy đó, chỉ thẳng lưỡi kiếm về hướng Thuận Đức công chúa: "Đến đây."

Cả đôi mắt Thuận Đức công chúa đỏ rực, tất cả kiêu ngạo cùng cao cao tại thượng lúc này đều bị thù hận nuốt hết, khiến gương mặt của nàng ta trở nên xấu xí, thậm chí trông dữ tợn.

58. Chương 56: Tái Tương Kiến

Cuộc chiến với Thuận Đức công chúa, Kỷ Vân Hòa có thể thắng được nhưng không hề dễ dàng.

Gần sáu năm bị giam trong ngục, không nhìn thấy ánh mặt trời, tay chân nàng đã không còn linh hoạt như ngày trước.

Mà Thuận Đức công chúa với tư cách là đệ tử mà đại quốc sư coi trọng nhất, đương nhiên có ba phần chân truyền của hắn, có khả năng đáng để tự hào, hơn nữa có đội ngự yêu sư bên cạnh dò xét thời cơ mà hành động, khiến nàng không có thời gian nghỉ ngơi, bị rất nhiều vết thương, toàn thân đều là máu tươi, nhưng may thay là trong nhiều năm bị đày đọa, những thương tích này không đủ khiến nàng phân tâm, nàng tập trung toàn bộ chú ý, không phòng cũng không thủ, dùng toàn lực tấn công, dù cho chảy thêm nhiều máu, chịu thêm nhiều vết thương, nàng cũng phải đạt được mục đích của chính mình.

Rốt cuộc, tất cả ngự yêu sư mà Thuận Đức công chúa đưa đến đều bị đánh bại, nàng ta cũng đã kiệt sức, Kỷ Vân Hòa sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, có thể một chiêu mà lấy được mạng của Thuận Đức công chúa rồi! Mà không như nàng nghĩ, nàng ta cư nhiên đưa tay kéo ngự yêu sư bên cạnh, dùng hắn làm lá chắn trước người, một kiếm của Kỷ Vân Hòa đâm vào bả vai của hắn, ngự yêu sư chấn kinh: "Sư tỉ……"

Thuận Đức công chúa giống như không nghe thấy, một roi quất đến, quấn lấy Kỷ Vân Hòa và ngự yêu sư lại với nhau.

Nàng chưa kịp tránh, Thuận Đức công chúa đã trực tiếp dùng một thanh trường kiếm, trực tiếp đâm từ sau lưng của ngự yêu sư kia.

Trường kiếm xuyên qua lưng ngự yêu sư, đâm vào lồng ngực nàng.

Kỷ Vân Hòa rên lên một tiếng, lập tức làm đứt trường tiên đang quấn lấy mình ra, lùi về sau ba bước, vừa rồi nàng vừa tránh được một chiêu công kích chí mạng.

Nhìn thấy nàng vẫn sống, Thuận Đức công chúa một chân đá văng ngự yêu sư trước người mình ra: "Phế vật!" Ngự yêu sư ngã trên đất, đã tắt thở.

Lúc này, tất cả ngự yêu sư đều kinh hãi nói không nên lời.

Kỷ Vân Hòa che lấy vết thương của mình, dùng khí đen để chữa trị, mà Thuận Đức công chúa bây giờ cũng mệt đến không nâng nổi kiếm, lấy sức lực cuối cùng mà ra lệnh cho những ngự yêu sư còn lại: "Lên! Đều lên cho ta! Giết chết ả ta!"

Tất cả những người có mặt, đều không nói gì cả, linh lực của bọn họ cơ hồ đã dùng hết, không ít người vẫn bị trọng thương, nhìn thấy Thuận Đức công chúa như vậy, không thể không lộ ra thần sắc kinh ngạc, lúc này, có người mở cửa lồng ngục ra, một người loạng choạng trốn ra ngoài.

Sau đó, người thứ hai, người thứ ba……trừ đi ngự yêu sư đã tắt thở nằm trên đất, những người khác đều đã loạng choạng ra ngoài.

Mới nãy lồng giam còn đông chật người, giờ đây cư nhiên vô cùng trống vắng.

Chỉ còn Kỷ Vân Hòa chật vật suy yếu cùng Thuận Đức công chúa còn chật vật hơn cả nàng.

Không một tấc y phục trên người họ không dính máu tươi.

Kỷ Vân Hòa dùng khí đen chữa trị vết thương trên lồng ngực, máu đã ngừng chảy, nàng lại nắm chặt thanh kiếm gãy, tiến lên phía trước một bước.

Thuận Đức công chúa nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, không nhịn được mà lùi một bước.

Kỷ Vân Hòa tiến lên thêm một bước, Thuận Đức công chúa lại loạng choạng lùi hai bước, cho đến khi gót chân trần của nàng ta giẫm vào thanh kiếm vứt trên mặt đất. Nàng ta khẽ giật mình, ngã ngửa ra sau.

Kỷ Vân Hòa tiến lên thêm hai bước, ngồi cưỡi trên bụng của Thuận Đức công chúa, một tay bóp lấy cổ nàng ta, tay còn lại cầm lấy thanh kiếm gãy, hung hãn dùng sức, "leng keng" một tiếng, thanh kiếm gãy cắm vào mặt đất bên tai Thuận Đức công chúa.

"Sư phụ ngươi nói sẽ không để ai giết ngươi, có thể thấy được, thế sự vô thường, lời nói của hắn cũng không nhất định có tác dụng."

Máu tươi bám trên mặt Kỷ Vân Hòa vẫn như cũ không che đậy được sắc mặt trắng bệch của nàng, mà nụ cười của nàng tựa như ác quỷ ở địa ngục, khiến cho Thuận Đức công chúa nhìn đến toàn thân đều lạnh run.

"Ngươi vẫn nhớ trận cá cược lần trước của chúng ta không?"

Thanh kiếm gãy của nàng cắm bên tai Thuận Đức công chúa vẫn chuyển động qua lại, nhưng bởi vì lực

khống chế cơ thể mình của nàng không đủ, nên trong lúc chuyển động, đã cứa vào tai của nàng ta. Lưỡi kiếm gãy lần nữa dính chút máu tươi.

Mà vị Thuận Đức công chúa muốn đem chín phần diễm lệ của thiên hạ giẫm dưới chân, sắc mặt bây giờ đã trắng bệch. Khóe môi thậm chí có mấy phần run rẩy. Tai bị cứa nát chảy máu không ngừng, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất của lồng giam giam giữ Kỷ Vân Hòa suốt năm năm qua.

"Trên mặt đất này, dáng vẻ của mỗi một tấc đất, ta đều biết rõ. Mà hôm nay, ta cảm thấy, trên mặt đất này là nhìn đẹp nhất." Nàng cười nói "Bởi vì, trên đó phủ đầy máu tươi của ngươi."

Thuận Đức công chúa nghiến răng nghiến lợi, trong lòng trỗi lên cơn sợ hãi.

"Sợ rồi sao? Đã biết mùi vị của sợ hãi là như thế nào rồi?" Nàng trừng mắt nhìn vào mắt nàng ta, ý cười trên mặt dần dần thu lại, sát ý lại nổi lên "Nhưng miệng vàng lời ngọc của ngươi cùng ta cá cược, bình loạn không nổi phương Bắc, ta sẽ biến ngươi thành nhân trư."

Nàng nói xong, tay hạ đao xuống! Tức thời nghe thấy một tiếng quát hung hăng, Kỷ Vân Hòa cả người bỗng bị nàng ta đẩy ngã.

Mà thanh kiếm gãy trong tay nàng vẫn hung hãn cứa một nhát lên mặt của Thuận Đức công chúa.

Lưỡi kiếm gãy quét ngang trên mặt nàng ta, lướt qua má, cứa qua sống mũi, một bên mặt vẫn lưu lại một vết sẹo dài.

"A!" Thuận Đức công chúa kêu lên một tiếng thê lương, lập tức ngồi dậy, che lấy mặt mình, đôi tay nàng ta dính đầy máu tươi: "Mặt của ta! Mặt của ta! A!" Nàng ta đau khổ ngồi trong ngục khóc lóc.

Kỷ Vân Hòa bị xô ngả sang một bên, sức mạnh trong thân thể cơ hồ đã cạn kiệt.

Nàng ngồi dậy, cố mở đôi mắt đang dần híp lại, muốn nhìn rõ người trước mặt mình……

Tướng sĩ giáp đen, hình như là tiểu tướng quân Chu Lăng đã trưởng thành……

"Công chúa!" Chu Lăng nhìn chằm chằm Thuận Đức công chúa gần như bị hủy dung, lập tức quay đầu, hung hãn trừng mắt về hướng Kỷ Vân Hòa "Hí yêu nô! Năm năm trước ta nên giết chết ngươi ở cổng ngự yêu cốc!"

Hắn nói xong rút đại đao bên hông ra, ác liệt chém về hướng nàng.

Kỷ Vân Hòa cố gắng điều khiển khí đen trên người để chống đỡ, nhưng mấy năm nay, Chu Lăng không hề

nhàn rỗi, hắn chém thanh đao nặng nề kia xuống, chém nát khí đen bên người nàng, muốn đem nàng chém nứt đôi ra!

Lúc này, giống như ánh sáng đột nhiên chiếu vào, lại tựa như có giọt nước nhỏ giọt rơi vào dòng suối sâu, một trận gió trong trẻo mà mát lạnh quét đến bên tai nàng, sợi tóc bạc lướt qua trước mắt Kỷ Vân Hòa.

Đôi tròng mắt đen trong chốt lát, bị ánh sáng chiếu rọi. Mắt nàng chầm chậm mở ra, cơ hồ như có thần lực trong linh hồn đang trợ giúp nàng, khiến nàng ngẩng đầu lên.

Lòng bàn tay trắng nõn, sạch sẽ tựa như không dính chút bụi bặm, trực tiếp ngăn lấy đại đao huyền thiết của Chu Lăng.

Đại đao kiên cố giống như rơi vào trong một đám bông gòn.

Người đến vẫn chưa cử động, chỉ nghe tiếng chuông buổi sáng ở trong ngục vang lên, cả người Chu Lăng bị ném đi nặng nề, sau lưng va vào bức tường của lồng giam, máu chưa kịp phun ra đã hôn mê bất tỉnh.

Thuận Đức công chúa một thân hồng y dơ bẩn che mặt, thông qua khe hở giữa các ngón tay, ánh mắt chấn kinh mà nhìn người vừa đến: "Người……người cá……"

"Trường Ý……"

Tóc bạc, mắt xanh, lạnh lùng, lẫm liệt, y là điều tồn tại duy nhất trong lồng giam dính đầy máu đục không nhiễm chút bụi trần.

Y vẫn như vậy, một mực như vậy……

Điểm bất đồng lúc này đối với Kỷ Vân Hòa mà nói chính là……

Lúc này lần nữa gặp lại, cú sốc càng thêm mãnh liệt so với năm ấy lần đầu gặp gỡ……

59. Chương 57: Phục Thù

Ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người Kỷ Vân Hòa.

Bốn mắt tương giao, hệt như mấy năm trước, lần đầu gặp gỡ trong địa lao ngự yêu cốc. Chỉ là vai diễn của bọn họ, đã hoàn toàn bị hoán đổi bởi sự trêu ngươi của vận mệnh rồi.

Đôi mắt của Trường Ý vẫn trong vắt có thể soi được bóng người, dưới ánh lửa địa lao nhảy nhót, nàng mượn lấy ánh sáng này, nhìn thấy hình bóng mình trong đồng tử sáng trong tựa nước của y – toàn thân nàng đều là máu, gương mặt trắng bệch, đầu tóc rối tung, y phục rách bươm, đến cả thở một ngụm hơi, cũng phải chia thành mấy phần ngắt quãng, nàng là một kẻ chỉ còn ngụm khí tàn cố gắng kéo dài thời gian mà tiếp tục sống sót thôi. (nguyên văn [cẩu diên tàn suyễn])

Quả thật là cực kì khó coi.

Nàng nhếch môi, ba phần tự trào, ba phần giễu cợt, còn có thật nhiều, là sự nhung nhớ sâu đậm dồn nén nhiều năm xen lẫn cùng tiếng thở dài:

"Đã lâu không gặp, cá đuôi to."

Đáy mắt sâu thẳm tĩnh lặng tựa mặt gương kia, bởi vì những chữ này mà thoáng gợn sóng, nhưng lại lập tức bình ổn lại.

"Kỷ Vân Hòa." Trường Ý mở miệng, âm sắc lạnh lùng, sự ôn nhu cùng ấm áp của năm ấy, lúc này đều hóa thành lưỡi đao sắc nhọn chỉ thẳng vào người nàng:

"Nàng thật chật vật."

Đại đao của Chu Lăng chưa cắm xuống người Kỷ Vân Hòa, hình như là vì trì hoãn một khoảng thời gian thật dài, sau đó mới đâm thẳng vào lồng ngực nàng vậy.

Nàng nhìn Trường Ý, không né không tránh.

Qua nhiều năm, trải qua nhiều chuyện như vậy, vẫn có thể gặp được Kỷ Vân Hòa xui xẻo, lòng y bây giờ, làm sao có thể còn chân thành với nàng giống như năm ấy……

Đây đều là chuyện đương nhiên.

Tất cả đều là vì sai lầm của nàng.

Trong lòng nàng trăm vị hỗn tạp, nhưng nàng không nói gì, nụ cười của nàng không đổi, vẫn đem theo vẻ giễu cợt và chứa đầy sự không quan tâm, nàng nhìn Trường Ý, thừa nhận trọng điểm trong lời nói của y.

"Đúng vậy, có phải là ta, chật vật đến cùng cực không……"

"Người cá……xông vào phủ quốc sư……đệ tử phủ quốc sư……đệ tử phủ quốc sư……" Giữa đối thoại vài ba câu của Kỷ Vân Hòa và Trường Ý, Thuận Đức công chúa ôm mặt dùng sức bò ra bên ngoài ngục, trong miệng

nàng ta lầm bầm câu này, mà bây giờ, trừ kẻ đã chết kia, không còn đệ tử phủ quốc sư nào ở đây nữa.

Trường Ý quay đầu, liếc mắt nhìn qua Thuận Đức công chúa càng thêm chật vật một cái.

Sự ngoan lệ trong đồng tử lam băng của y, là sự xa lạ mà Kỷ Vân Hòa chưa từng gặp qua.

Trước đây, nàng chỉ nghe qua tin tức liên quan đến "vua của cõi Bắc" qua miệng của người khác, giờ đây đều trở thành sự thật, y đang đứng trước mặt nàng.

Trường Ý không còn là người cá bị giam giữ trong ngục nữa, y có thế lực, quyền lợi, cũng có sự quyết đoán sát phạt cùng tâm tính khát máu của mình.

Không để nàng nghĩ nhiều, Trường Ý khẽ cúi người, bàn tay lạnh băng của y không khách khí mà bắt lấy cổ tay nàng, không chút thương sót mà xốc nàng lên.

Thân thể nàng lúc này cơ hồ cương cứng như một khúc gỗ, đột nhiên bị lực mạnh tác động kéo lên, từng xương khớp trên người nàng đều đau đớn, trong đầu đột nhiên choáng váng.

Trước mắt nàng tối sầm lại nhưng nàng cắn chặt răng không nói lời nào, loạng choạng hai bước, đầu va vào lồng ngực của Trường Ý.

Y không đợi nàng đứng vững, cơ hồ có chút thô bạo mà kéo nàng bước ra ngoài cổng.

Lực đạo của Trường Ý quá lớn, Kỷ Vân Hòa của bây giờ vốn dĩ không cách nào để chống lại.

Nàng chỉ loạng choạng bước theo y ra ngoài cửa ngục.

Trên cửa vẫn còn cấm chế của đại quốc sư, Trường Ý cũng không thèm nhìn một cái, một cước đá cửa ngục ra, cấm chế cũng thế mà răng rắc vỡ ra, y kéo nàng một bước giẫm qua.

Ngục giam giam giữ nàng hơn năm năm, cuối cùng nàng cũng ra ngoài rồi, nhưng một khắc giẫm qua, nàng không chống đỡ nổi cơ thể nữa, hai gối mềm oặt, đột ngột quỳ trên đất.

Trường Ý vẫn nắm chặt cổ tay nàng, dùng sức đến độ khiến da thịt xung quanh cổ tay đều xanh tím.

Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn Trường Ý, gương mặt trắng bệch cứng rắn hơn nửa ngày trời cũng chưa nở một nụ cười, nàng chỉ cúi đầu nói:

"Ta đi không nổi……"

Trường Ý trầm mặc, trong ngục rất yên ắng, sau đó, y vươn tay, ôm lấy một tay nàng, thân thể vô lực của nàng dựa vào lồng ngực y, trong khoảng khắc ấy nàng đột nhiên thất thần, giống như quay về trong đầm nước của thập phương trận, đuôi của y vẫn còn, nàng cũng tràn đầy kì vọng đối với tương lai.

Bọn họ ở trong đầm nước, đi ra ngoài, hình như thứ nghênh đón họ, sẽ là trời đất mênh mông không ràng không buộc, sẽ là biển xanh, sẽ là trời rộng……

Đó chính là thời khắc mà cả đời nàng mong đợi nhất……

"Cạch" một tiếng, ánh lửa chuyển động, đem những lơ đãng của nàng đốt đi sạch sẽ.

Trường Ý đã cầm ngọn đuốc trên vách tường xuống.

Nơi đặt ngọn đuốc, bên góc chứa đầy dụng cụ dụng hình, ánh mắt của y quét qua những dụng cụ lóe ra hàn quang này.

Y không nói lời nào xoay người, một tay ôm lấy nàng, một tay cầm ngọn đuốc, lần nữa đi về hướng lồng ngục huyền thiết kia.

Thuận Đức công chúa vẫn ở trong ngục, sắc mặt tràn đầy sự hoang mang, nàng ta nhìn Trường Ý, vừa run rẩy vừa kinh hãi, lui về sau hai bước: "Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn làm gì……"

Trường Ý đóng cửa ngục lại. Ánh sáng lam trên cửa ngục vừa chuyển, hắn hệt như đại quốc sư, hạ xuống cấm chế trên lồng ngục.

Trường Ý lạnh lùng nhìn Thuận Đức công chúa: "Trong cơn sóng thần, ta cứu ngươi một mạng, mà nay, ta đem mạng sống đã được cứu kia, thu về lại."

Y lạnh giọng nói xong cũng không có chút tình cảm nào, đưa tay ném ngọn đuốc vào trong lồng giam.

Cỏ rơm trong lồng có chút bụi nên tức thời bắt lửa bừng lên.

Thuận Đức công chúa cả mặt đầy máu kinh hoàng hô to: "Người đâu! Người đâu!" Nàng ta một bên tránh, một bên gắng sức dập lửa, nhưng ngọn lửa kia tựa như đến từ địa phủ, bừng cháy trong không trung với vô vàn hận ý, nháy mắt đã cháy khắp lồng giam, khiến cho ngục giam ẩm ướt âm u trở nên nóng rực sáng bừng lên.

"Cứu mạng! Cứu mạng! A! Sư phụ!" Thuận Đức công chúa hô khóc trong ngục.

Trường Ý cũng không nhìn thêm cái nào, ôm lấy Kỷ Vân Hòa, xoay người rời đi.

Rời khỏi ngục giam trong phủ quôc sư.

Lúc y đem nàng đi, ánh mắt nàng lướt qua vai y, mới nhìn thấy nơi giam giữ mình, chẳng qua là ở trong phủ quốc sư, xem ra cũng chỉ là một toà biệt viện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Mà lúc này, cả viện đang chìm trong ánh lửa ngút trời, cơ hồ rọi sáng cả màn đêm của kinh thành, tiếng gào "sư phụ" thê lương của Thuận Đức công chúa đã biến mất, ánh lửa in trong đồng tử đen láy của Kỷ Vân Hòa, nàng đột nhiên nói "Không nên tùy tiện cá cược."

Bước chân Trường Ý khẽ dừng lại, nhìn nàng trong vòng ôm của mình, nhìn thấy ánh mắt của Trường Ý, nàng ngẩng đầu nhìn y.

"Ông trời sẽ giúp ngươi ghi lại."

Thuận Đức công chúa nay xem như……lấy một loại phương thức khác, thực hiện "giao cược" giữa họ đi.

Trường Ý không nghe hiểu nàng đang nói gì, nhưng y cũng không để ý, đưa nàng đi như giữa chốn không người trong đường lớn trung tâm của phủ quốc sư.

Biệt việt chìm trong biển lửa thu hút một đội binh sĩ triều đình đi đến.

Vô số đệ tử phủ quốc sư bị kéo ra chiến trường, duy chỉ có một bộ phận quay về, vẫn không cam tâm bị Thuận Đức công chúa kéo đi. Lúc này, đứng trước đám tướng sĩ kia, Cơ Thành Vũ chạy đi báo tin vừa về.

Hắn nhận ra Trường Ý, nhưng nhìn thấy y đem Kỷ Vân Hòa bước ra, kinh ngạc đến trợn to đôi mắt: "Người…… người cá……"

Yêu quái trên mặt đất rất nhiều, nhưng người cá tóc bạc mắt xanh, vang danh thiên hạ chỉ có một.

Chúng tướng sĩ đang cầm đuốc trên tay, lúc nghe Cơ Thành Vũ nói ra hai chữ này, lòng quân liền có chút tan rã. Ánh lửa trong phủ đại quốc sư, chiếu lên mái tóc y thành màu đỏ. Trường Ý không nói gì, chỉ vứt ra một thứ từ trong tay áo–

Là một con búp bên bằng vải dơ bẩn, rách nát.

Búp bê vải bị ném đến chân Cơ Thành Vũ.

Hắn vừa nhìn thấy vật này, càng kinh ngạc hơn so với vừa rồi, mà sau khi kinh ngạc cũng không nhặt búp bê vải kia lên, hắn trầm mặc rất lâu, mới ngẩng đầu hỏi Trường Ý: "Huynh trưởng ta nhờ ngươi đem đến ư? Huynh ấy đâu? Huynh……"

Lời nói chưa dứt, Trường Ý cũng không lưu lại lâu, ánh sáng trong tay vừa lóe lên, y đem theo Kỷ Vân Hòa, thân ảnh hệt như ánh sáng, lập tức biến mất.

Ánh sáng xanh lam tựa như sao băng lướt qua nền trời đen.

Đừng nói đến quân sĩ triều đình, đến cả Cơ Thành Vũ cũng không kịp đuổi theo.

Dưới màn sao đêm, Trường Ý đưa Kỷ Vân Hòa cưỡi mây đi về phía trước.

Kỷ Vân Hòa trong vòng ôm của y ngắm nhìn bầu trời đầy sao đã rất lâu chưa nhìn thấy, nhất thời, cơ hồ bị mê hoặc đến không dời mắt được, mà thứ khiến người khác bị mê hoặc, vẫn chính là gương mặt này trước mặt mình.

Cho dù đã qua bao nhiêu năm, cho dù đã trải qua bao nhiêu chuyện, gương mặt của Trường Ý vẫn khiến người khác kinh diễm không thể dời mắt. Tuy nhiên thần sắc trong ánh mắt y đã thay đổi rồi……

"Trường Ý, ngươi muốn đem ta đi đâu?" Kỷ Vân Hòa hỏi "Đi về cõi Bắc ư?"

Y không đáp lời nàng.

Nàng im lặng một lúc, lại hỏi:

"Ngươi đặc biệt đến đây cứu ta ư?"

Nàng vốn dĩ tưởng rằng Trường Ý sẽ tiếp tục im lặng, nhưng lúc nàng nghĩ rằng nàng hiểu rõ y, thì không ngờ đến y lại mở miệng: "Không phải."

Nói xong, hai người dừng lại trên một đỉnh núi, y buông nàng ra, chân nàng tiếp đất đứng không vững, loạng choạng lùi hai bước, dựa trên tảng đá to ở phía sau.

Y rốt cuộc nhìn nàng một cái, tựa như đêm họ chia cách, nhưng thần sắc của Trường Ý đã hoàn toàn bất đồng rồi. Y nhìn chằm chằm nàng, vừa xa lạ vừa lãnh đạm, y nâng tay, ngón tay thon dài lướt qua vành tai nàng, kéo lấy một lọn tóc, ngón tay tựa như lưỡi đao sắc bén, khẽ động một cái, lọn tóc của nàng lẳng lặng rơi xuống đất.

Y cắt đứt một lọn tóc của nàng, nói với nàng:

"Ta đến để phục thù."

Lần này, ta đến để làm tổn thương nàng.

Kỷ Vân Hòa lĩnh ngộ được ý tứ của Trường Ý, nhưng nàng không nói gì.

Lúc này, trời đã trắng phau như bụng cá, dãy núi xa xa, một tia nắng đột nhiên chiếu xuống tảng đá to trên núi này, ánh mặt trời chầm chậm chiếu lên sau lưng Trường Ý.

Ngược nắng, nên nàng không nhìn rõ mặt y, đến khi mặt trời sáng dần, chiếu lên vai nàng, Kỷ Vân Hòa đột nhiên cảm nhận được cơn đau kịch liệt truyền đến bên vai, tựa như bị người ta dùng kim châm nung đỏ đâm vào vậy, đau đến tận xương tủy.

Nàng lập tức dùng tay ôm lấy đầu vai, nhưng bàn tay ấy cũng lập tức chịu cơn đau giống vậy, nàng vừa xoay đầu, khi nhìn thấy bàn tay mình, lập tức kinh ngạc mà cơ hồ quên cả cơn đau.

Ánh mắt của Trường Ý lúc này rơi trên bàn tay nàng.

Ánh ban mai bao trùm khắp nơi.

Phần lớn thân nàng đứng dưới thân ảnh của Trường Ý bị y chắn đi ánh sáng, mà chỉ có đôi tay bị mặt trời chiếu vào, như bị ánh nắng khoét đi da thịt, chỉ còn lại xương trắng……

60. Chương 58: Không Đáng Sợ Bằng Lòng Nàng

Kỷ Vân Hòa ngẩn người nhìn bàn tay mình, thậm chí quên cả cơn đau kịch liệt này.

Xương trắng bị ánh mặt trời tróc đi máu thịt chuyển động một cái trong không trung, nàng đưa tay vươn ra ngoài thân ảnh của Trường Ý……

Rốt cuộc, bộ phận lộ ra ngoài ánh nắng, máu thịt đều biến mất. Từ ngón tay đến bàn tay, cổ tay……cho đến cả cánh tay.

Cảnh tượng kì lạ này khiến nàng có chút thất thần, đau đớn không thể đánh thức được lý trí của nàng. Gần sáu năm, nàng chưa nhìn thấy qua ánh mặt trời, giờ này khắc này, nàng đem theo những khao khát không thể nói rõ được, nhìn xương trắng lộ dưới nắng ban mai, dường như ánh dương này đã tróc đi máu thịt nàng, dùng cơn đau này thiêu rụi khí tức ở trong ngục tù kia, khiến linh hồn nàng lần nữa sống lại……

Nàng thậm chí khẽ bước sang bên cạnh một bước, muốn khiến cho mặt trời rọi lên càng nhiều bộ phận trên người nàng, nhưng khi nàng bước thêm một bước nữa, bàn tay còn lại của nàng đột nhiên bị người khác bắt lấy, Kỷ Vân Hòa lần nữa bị kéo về, núp trong thân ảnh to lớn của Trường Ý.

Thân thể Trường Ý cơ hồ chắn hết ánh sáng cho nàng, dưới ánh sáng chiếu ngược, đôi mắt lam của y vẫn sáng trong, dường như trong đôi mắt ấy chứa đựng ánh sáng đến từ biển sâu.

Y nâng tay giữ lấy cằm nàng, ép nàng ngẩng đầu nhìn y, động tác không còn giống như năm ấy ở trong ngự yêu cốc một mực giữ lễ nữa.

"Nàng đang làm gì?" Y hỏi nàng, ngữ khí không hiền lành, có chút đem theo tức giận "Nàng muốn tự giết chính mình ư?"

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, nàng cảm nhận được sự tức giận của y rồi, nhưng có chút không hiểu vì sao y lại tức giận. Kỷ Vân Hòa không thoát khỏi giam cầm của Trường Ý, nàng dường như nhàn rỗi nhìn y, khóe môi thậm chí vẫn đem theo vài phần cười khẽ.

"Tại sao phải tức giận?" Giọng nàng suy nhược nhưng từng chữ rõ ràng "Ngươi nói, muốn đến tìm ta phục thù, là vì một kiếm của ta năm đó đâm ngươi, trong lòng vẫn còn ghi hận. Cư nhiên như thế, ta tự tìm đường chết, ngươi phải vui mừng mới phải." Nàng nhìn y, không nhanh không chậm hỏi "Tại sao phải tức giận?"

Trường Ý trầm mặc nhìn nàng, nghe giọng tùy ý của nàng, nhìn thấy vẻ lười biếng trong mắt nàng, cảm nhận được nàng không để ý, không quan tâm. Tay y quét qua cằm nàng, chuyển xuống bóp lấy cổ nàng. Y cúi xuống gần bên vành tai nàng, thì thầm:

"Kỷ Vân Hòa, trước đây mạng của nàng là của ngự yêu cốc, trước ngày hôm nay, mạng của nàng là của phủ quốc sư, mà sau này, mạng của nàng là của ta." Giọng của Trường Ý lãnh đạm "Ta muốn nàng chết, nàng mới có thể chết."

Kỷ Vân Hòa nghe xong liền cười: "Trường Ý, ngươi thực sự hống hách không ít nhỉ. Chẳng qua……như vậy cũng tốt lắm."

Như vậy, những kẻ dám bắt nạt y, có thể bắt nạt y, sẽ không được mấy người nữa.

Nàng nâng tay, đặt lên lồng ngực y, bàn tay dùng sức, đẩy y ra xa một chút, sau đó tiếp: "Nhưng ta vẫn phải đính chính với ngươi, mạng của ta, là của chính mình. Cho dù là trước đây hay sau này, vẫn là của ta, cho dù là ta cũng không thể nói những lời này."

"Nàng có thể nghĩ như vậy." Trường Ý nói "Mà ta sẽ không cho nàng quyền chọn lựa."

Nói xong, Trường Ý khoát tay, hắc bào to rộng thoáng cái phủ lấy cả người Kỷ Vân Hòa, khiến cho ánh nắng không thể chiếu vào người nàng. Thậm chí còn nâng tay làm một cái pháp ấn trên cổ áo nàng, khiến nàng cởi không được áo này xuống, chỉ để nàng lộ ra đôi mắt nhìn bên ngoài.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy có chút buồn cười: "Ta ở trong ngục ngây ngốc gần sáu năm rồi, lần đầu tiên phơi

nắng, ngươi tại sao lại cho rằng ta có thể bị phơi chết? Có kẻ nào có thể bị nắng phơi đến chết không?"

Trường Ý lạnh nhạt lườm nàng nói: "Nàng có thể." (nguyên văn)

Hai chữ này, khiến nàng dường như lại thấy Trường Ý năm đó, thành thật, chân thành, nói một là một, hai là hai.

Nàng đột nhiên có chút muốn nói chân tướng năm đó cho Trường Ý nghe, nàng muốn nói với y, năm đó, thật ra ta không phản bội ngươi, không bỏ rơi ngươi, cũng không muốn giết ngươi. Ngươi có thể hận ta, có thể ghét ta thay ngươi quyết định nhưng ta chưa từng muốn thực sự tổn thương ngươi……

Kỷ Vân Hòa thử vươn tay ra khỏi tay áo, muốn chạm vào Trường Ý, nhưng pháp ấn trên y phục như một sợi dây, trói nàng thật chặt ở bên trong áo, khiến cánh tay nàng không thể cử động.

Nàng bất lực: "Trường Ý, phơi nắng sẽ không giết được ta, mặc dù sẽ bị đau, nhưng……"

Nàng chưa dứt lời, dường như muốn giáo huấn nàng một phen, con ngươi đột nhiên khẽ động, tức thời, tất cả sức mạnh trong cơ thể đều bị đoạt đi, trái tim tựa như bị một bàn tay bóp chặt khiến nàng vô cùng đau đớn, cơ hồ không thể đứng thẳng người, nàng hoa mắt, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra.

Kỷ Vân Hòa nhìn máu trên mặt đất, cảm nhận được nhịp tim đập hỗn loạn, những chuyện vừa rồi đã thừa nhận, nàng thực sự sẽ bị mặt trời phơi chết……

Thậm chí, hoặc là sau đó……nàng sẽ chết……

Nàng dựa vào tảng đá to, dưới thân ảnh của Trường Ý thở ngắt quãng rất lâu, nàng ngẩng đầu nhìn y, ngược sáng, ánh mắt nàng trở nên mơ hồ, cũng không thể thấy rõ thần sắc trong mắt y, nhưng nàng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của y đang dừng trên người nàng, chưa từng rời khỏi.

"Trường Ý……" Nàng nói "Hoặc là, chúng ta đều sai rồi……mạng này của ta, không thuộc về ngươi, cũng không thuộc về bản thân ta. Mạng này của ta, là thuộc về ông trời……"

Lần nữa đi đến bên bờ sinh tử, nàng đối mặt với tử vong, đã không còn sợ hãi. Nàng không sợ, nàng chỉ cảm thấy hoang đường, không vì chết, chỉ vì sống.

Nàng một đời này, từ đầu đến cuối, hình như nàng chỉ là một con rối bóng * do ông trời lúc nổi hứng mà làm ra, sau lưng con rối bóng có một bàn tay vô hình điều khiển, khống chế, khiến nàng nhảy, khiến nàng cười, khiến nàng sống, khiến nàng cử động……cũng khiến nàng hoang mang mà chết đi.

(Con rối bóng là một đạo cụ trong múa rối bóng, người cầm chơi cầm những hình người được làm từ da động vật hoặc bìa giấy, và phản chiếu trên tấm màn qua ánh sáng, chơi những câu chuyện kèm theo dây và trống

nhạc với giai điệu phổ biến địa phương.)

Mỗi khi nàng nghĩ rằng bản thân có thể khống chế được cuộc đời của chính mình, ông trời lại lần nữa thì thầm nói bên tai nàng, muốn nàng thức tỉnh, muốn nàng nhìn rõ, tự do mà nàng hi vọng muốn có đã đến gần như thế, nhưng chỉ là nàng không thể chạm đến được.

Trên thế gian mênh mông này, nàng chỉ nhỏ như hạt cát, tựa như lục bình, trong thế cục, vận mệnh, trôi nổi lênh đênh. Thân bất do kỷ ……

Những "chân tướng" đến bên miệng nàng, lần nữa nuốt xuống.

Nàng có thể cảm nhận được thân thể mình sau sáu năm chịu sự dày vò, đã dùng hết sức lực vốn có, trận chiến với Thuận Đức công chúa kia, có thể chính là tất cả sức mạnh hồi quang phản chiếu của nàng.

(Hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời)

Sinh mạng của nàng, lần nữa tiến về phía trước, đi đến tận cùng.

Trong tình huống này, nàng nói chân tướng cho Trường Ý biết, lại có thể thế nào nhỉ?

Người cá đơn thuần này, bởi vì sự "phản bội" của nàng, mà tâm tính đại biến, đến khi cuối cùng y có thể trừng phạt "phạm nhân" như nàng, phạm nhân lại nói với y rằng, không phải vậy, nguyên nhân năm đó tất cả những việc ta làm đều là vì tốt cho ngươi. Nói xong liền buông tay rời khỏi nhân gian, như vậy Trường Ý sẽ phải thế nào đây?

Trong sinh mạng của nàng, vốn dĩ đã rất ngắn rồi, nếu đã ngắn ngủi như thế, làm thêm vài việc tốt vậy……

Nàng cong lưng, nhìn máu xanh đen trên mặt đất, khàn giọng mở miệng: "Trường Ý, dáng vẻ hiện tại của ta, có lẽ rất xấu xí, rất đáng sợ nhỉ……"

Trường Ý trầm mặc một lúc, giọng nói cũng khàn khàn trầm tháp: "Không đáng sợ bằng lòng nàng."

Nàng cúi đầu, dưới tầm che chắn của áo đen, khẽ cong khóe môi.

Nếu như trừng phạt nàng, có thể khiến Trường Ý thu được sự bình ổn và giải thoát trong nội tâm.

Như vậy……

Thì cứ vậy đi.

61. Chương 59: Ta Không Cho Phép

Dãy núi xa xa đã chìm vào bóng đêm, đêm nay lại là một đêm không trăng.

Lò sưởi đỏ rực đặt trong phòng, tiếng tí tách nho nhỏ của củi cháy đánh thức Kỷ Vân Hòa đang đắm chìm trong hồi ức.

Tựa như dãy núi xa xa biến mất trong bóng đêm vậy, những chuyện đã qua, vô số đều tan biến vào đôi đồng tử đen láy của nàng.

Lúc này, trước mắt nàng là một chiếc bàn gỗ vuông, vài món thức ăn nóng hổi, nửa chén cơm được nàng cầm trong tay, đối diện bàn vuông, là một nam tử hắc bào, tóc bạc, sắc mặt cực kì khó coi, Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu, nhìn Trường Ý đối diện.

Y khoanh tay, gương mặt âm trầm, không nói lời nào, đôi đồng tử lam nhìn chằm chằm nàng, một chút cũng không rời đi, hoặc gọi đó là……giám sát.

"Ăn hết đi." Nhìn thấy nàng rất lâu không động đũa, y mở miệng ra lệnh.

"Ta ăn không được nữa." Kỷ Vân Hòa bất đắc dĩ, cũng có chút muốn ý xin tha mà nói "Không có khẩu vị. Ngươi có thể mắt nhắm mắt mở xem như ta đã ăn xong là được rồi."

"Đừng cò kè mặc cả với ta."

Lần đầu tiên gặp y ngày ấy tính đến giờ cũng đã qua sáu năm rồi, mà nay, nàng cảm thấy người cá này, so với lúc mới quen, ngang ngược bá đạo hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng……

Cũng không thể trách y……

Nàng thở dài một cái, chỉ có thể tuân lệnh mà cầm chén lên, lùa vài ba hạt cơm vào miệng.

Nàng bắt đầu ăn cơm, Trường Ý càng im lặng hơn, y không quan tâm nàng ăn nhanh hay chậm, y chỉ muốn nàng ăn cơm thôi. Mà y vẫn giám sát nàng ăn cơm, một ngày ba bữa, ngoài ra còn có hoa quả, trà nước, một chút cũng không thể thiếu. Chỉ là người khác hoạt động ban ngày còn nàng thì đợi mặt trời xuống núi mới bắt đầu thức dậy ăn cơm.

Thông thường, sau khi nha hoàn hầu hạ nàng đưa thức ăn đến, sẽ khóa cửa rời đi, cho đến bữa ăn tiếp theo,

bọn họ sẽ dùng chìa khóa mở cửa, đưa cơm canh đến, sẵn tiện dọn dẹp những dĩa thức ăn đã dùng xong.

Cho nên, không ai biết được, sau khi nha hoàn đem đồ ăn đến, khóa chặt gian phòng, người cá đã làm chủ cõi Bắc kia sẽ lẳng lặng đến đây. Ngồi đối diện Kỷ Vân Hòa, lẳng lặng nhìn nàng, hoặc sẽ bắt ép nàng ăn sạch toàn bộ thức ăn mà nha hoàn đưa đến.

Nếu như không phải lần này vừa vặn gặp nha hoàn kia phạm lỗi, Trường Ý trực tiếp ném nàng ta xuống dưới qua ô cửa sổ, e rằng vẫn không ai biết được chuyện này.

Kỷ Vân Hòa cơ hồ lùa từng hạt từng hạt cơm vào miệng, mắt nhìn thấy rốt cuộc cũng gần ăn xong nửa chén cơm, vị "thần" ngồi đối diện lại trưng ra gương mặt không vui đem dĩa thức ăn đẩy đến trước mặt nàng.

"Thức ăn."

Không hề nói nhảm, chỉ có mệnh lệnh.

Nàng thực sự không muốn ăn, bản thân bị Trường ý đưa đến cõi Bắc, sau khi bị nhốt ở tiểu viện của đảo Hồ Tâm này, nàng mỗi ngày đều cảm thấy cơ thể mình suy nhược hơn so với ngày trước. Nàng không muốn ăn, thậm chí cảm thấy động tác này rất tốn sức.

Nhưng Trường Ý không cho phép.

Y không cho phép nàng nhịn đói, không cho phép nàng bỏ bữa cũng không cho phép nàng kén ăn……

Vẫn còn rất nhiều "không cho phép", sau khi đưa nàng đến đây, Trường Ý liền lập ra những "quy định" này cho nàng.

Trường Ý không cho phép người khác nhìn thấy nàng, thế nhưng nàng biết, Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh bây giờ cũng đang ở ngự yêu đài cõi Bắc.

Y cũng không cho phép nàng rời khỏi, cho nên giam nàng ở tầng ba, hạ cấm chế, còn cho người dùng khóa to để khóa cửa phòng nàng lại. Tầng tầng phòng bị, còn nghiêm ngặt hơn lúc nàng bị giam trong phủ quốc sư.

Hơn nữa y vẫn không cho phép nàng nhìn thấy ánh mặt trời, căn phòng này vào ban ngày không thể mở cửa sổ ra, chỉ có lúc bình minh và hoàng hôn, nàng mới có thể xem cảnh sắc ban mai và tịch dương.

Trường Ý giống như một bạo quân, kiểm soát toàn bộ ăn ở đi lại của Kỷ Vân Hòa, thậm chế hận không thể khống chế cả hơi thở của nàng, y muốn nắm trong tay tất cả liên quan đến nàng.

Quá đáng nhất là……

Y không cho phép nàng chết.

Nếu như ông trời là một con người, khi gã ta muốn cướp đoạt thời gian sống sót của nàng, Trường Ý có thể sẽ chặt đứt ngón tay gã, chặt từng đốt từng đốt xuống.

Y nói: "Kỷ Vân Hòa, trong lúc ta muốn đày đọa nàng, nàng nhất định phải sống."

Kỷ Vân Hòa hồi tưởng câu nói đầu tiên y nói với nàng, khóe môi nàng khẽ cong lên, người cá tên Trường Ý này, vẫn còn quá ngây thơ, khiến nàng mỗi ngày ngắm gương mặt ăn cơm của y, thì tính là đày đọa gì nhỉ.

Đây rõ ràng là điều tốt đẹp nhất trong chuỗi ngày còn lại của nàng.

Nhưng nàng vẫn rất tham lam, cho nên vẫn nhìn y đưa ra yêu cầu: "Trường Ý, hoặc là……có thể có một loại khả năng, ngươi thả ta đi một ngày, ta sẽ về lại đây một ngày, thả ta hai ngày, ta sẽ quay về hai người, thả ta đi một tháng, tháng sau ta sẽ ngoan ngoan trở về, mỗi ngày ngươi bắt ta ăn gì thì ta sẽ ăn nấy……"

"Không được." Trường Ý nhìn vào trong mâm "Miếng cuối cùng."

Kỷ Vân Hòa lại thở dài, ngoan ngoãn ăn miếng rau xanh cuối cùng trong mâm.

Ngày đông ở cõi Bắc, thời đại binh hoang mã loạn, muốn ăn một miếng rau xanh tươi mới là không dễ dàng, nàng biết điều này, nhưng nàng không nhiều lời, há miệng nuốt xuống.

Mà chính rau xanh kia, lại khiến cho hơi chua trong dạ dày nàng cuộn lên, thần sắc nàng khẽ biến, cổ họng nghẹn lại, vẫn chưa nói lời nào, vừa xoay đầu liền dựa vào thùng nước tưới hoa, đem những thứ vừa ăn vào nôn ra toàn bộ.

Đến khi bắt đầu nôn ra dịch vị, vẫn chưa thấy nàng dừng lại.

Trong dạ dày nàng có một trận đau, cơ hồ sau khi dịch vị đều nôn ra, vẫn dữ dội nôn ra một ngụm máu đen.

Ngụm máu này tuôn ra đột ngột khiến nàng nhất thời không thể nhịn vào được, nàng ngã quỳ trên mặt đất, toàn thân không nhịn được cơn lạnh, mồ hôi lạnh từng hạt từng hạt tuôn ra, khiến nàng giống như được vớt lên từ trong nước lạnh. Đột nhiên, một bàn tay ấn trên lưng nàng, từng luồng từng luồng khí lạnh từ bàn tay kia truyền đến, áp chế huyết dịch đang bạo động trong cơ thể nàng.

Sau đó cơn đau trong dạ dày cũng chầm chậm bình ổn lại, mồ hôi lạnh toàn thân cũng được lau đi, nàng

choáng váng hồi lâu, trước mắt mới có thể lần nữa nhìn rõ mọi vật,

Nàng khẽ quay đầu, nhìn Trường Ý đang ngồi xổm trên đất.

Y bây giờ, cũng không còn là người cá bị giam trong ngục nữa rồi, y là chủ nhân của cả cõi Bắc, có bản lĩnh cùng cả vương triều đối đầu. Thân phận y cao quý, được mọi người tôn sùng và kính sợ.

Lúc này, y đang ngồi xổm bên cạnh nàng, khoảnh khắc này khiến nàng đột nhiên quay về địa lao trong ngự yêu cốc của sáu năm trước, ánh mắt của người cá này vẫn trong vắt như cũ, nội tâm vẫn ấm áp và chân thành. Y không có thù hận, không biết tính kế, y chỉ sẽ nói với nàng rằng, ta đỡ một đạo này sẽ chỉ bị thương, nhưng nếu là nàng thì sẽ chết.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, khàn giọng nói: "Trường Ý, mạng ta……sống không lâu nữa."

Bàn tay đặt sau lưng nàng khẽ dùng sức. Khí tức xâm nhập vào cơ thể nàng càng nhiều hơn chút. Vì thế nên cũng khiến nàng có thêm sức nói chuyện với y "Ngươi để ta đi đi……"

"Ta sẽ không để nàng đi."

"Ta muốn tận dụng thời gian sau cùng, đi dạo khắp nơi, nếu như may mắn, ta vẫn có thể trở về quê nhà, lá rụng về cội……"

"Nàng không thể đi."

"……Vậy cũng không tính là hoàn toàn phụ đi công ơn phụ mẫu đã cho ta đời này kiếp này……"

Cơ hồ hệt như ông nói gà bà nói vịt, dứt lời, nàng có chút kiệt sức, ngã về phía sau.

Nàng nhẹ tựa lông hồng, dựa vào trong lồng ngực của Trường Ý, chỉ lay động vào lọn tóc bạc của y.

Đôi mắt nàng nhắm nghiền, ánh mắt y rũ xuống, gương mặt bị tóc bạc che phủ, chỉ lộ ra đôi môi đang mím lại thật chặt của y. Trong phòng yên ắng hồi lâu.

Trường Ý nắm lấy cánh tay gầy gò cơ hồ không còn chút da thịt của nàng, giọng chống đối: "Ta không cho phép." Giọng y tựa như hoa tuyết lơ lửng trôi giữa không trung, chầm chậm rơi xuống, lặng lẽ rơi trên mặt tuyết, không còn dấu vết.

62. Chương 60: Trù Mã

Tiêu đề truyện có chút trừu tượng, "trù mã" (nguyên văn) ở đây theo tớ được hiểu, thì nó có nghĩa là sự vật hoặc điều kiện để trao đổi nhằm hưởng được lợi ích, nên tớ dịch tạm là "giá trị". Nhưng vì trình độ chưa cao, sợ có sai xót nên hi vọng có bạn nào hiểu được từ này thì góp ý giúp tớ với, được không? Tớ rất mong nhận được sự đóng góp để hoàn thiện bản dịch a ~

Thời điểm Kỷ Vân Hòa tỉnh lại lần nữa, đã là đêm khuya. Ngọn đèn chập chờn trong phòng, ánh lửa cháy trong lò sưởi bạc khiến cho cả phòng trở nên ấm áp hơn, tiếng gió tuyết đặc trưng của cõi Bắc vi vu ngoài cửa sổ đã khép chặt. Đây chính là đêm của Khổ Hàn, là nơi đang diễn ra chiến tranh khiến cho không biết bao nhiêu người phải chôn thân.

Nhưng nay thời loạn thế chiến tranh, chết đi nói không chừng là một loại giải thoát.

Kỷ Vân Hòa trở mình ngồi dậy, nam tử hắc bào đang ngồi bên lò sưởi nghiêng mắt quét qua người nàng một cái.

Sắc mặt nàng nhợt nhạt, cánh tay chống đỡ cơ thể gầy đến có chút đáng sợ, lửa đỏ phản chiếu xương cốt lồi ra cùng huyết quản của nàng tạo thành chiếc bóng trên tường, khiến sau tay nàng trông càng khó coi hơn.

Bàn tay cầm thư của Trường Ý khẽ siết chặt, ánh mắt y dời khỏi người nàng, rơi trên mặt sách, ngồi thẳng người, dường như không hề quan tâm.

Mà nàng cũng không chút lảng tránh nhìn bóng lưng y, đánh giá một hồi, tò mò mở miệng hỏi: "Ngươi đang xem gì vậy?" Qua bên ngoài phần cánh tay y che chắn, nàng từ xa có thể nhìn thấy vài chữ ẩn hiện ghi "phủ quốc sư", "thanh điểu".

Sau khi thanh vũ loan điểu rời khỏi ngự yêu cốc, cuối tháng trước, nàng ta đã ở cõi Bắc tái xuất nhân gian, khiến cho Thuận Đức công chúa bại trận, gặp hiểm nguy mất mạng, dẫn dụ đại quốc sư đến cõi Bắc cùng thanh vũ đại chiến mười ngày mười đêm vẫn chưa phân thắng bại ở giữa sông núi Khổ Hàn.

Thế nên, Trường Ý một mình xông vào phủ quốc sư, đem nàng đi, giết Thuận Đức công chúa, phóng hỏa phủ quốc sư, sau đó……

Sau đó nàng cũng không biết chuyện gì nữa rồi.

Từ khi nàng bị nhốt trong tiểu viện của đảo Hồ Tâm này. Những người mỗi này nàng gặp, ngoại trừ nha hoàn Giang Vi Nghiên bị Trường Ý ném đi, những nô bộc ở dưới lầu nàng đi lại quét dọn, đương nhiên……còn có cả Trường Ý.

Bọn nô bộc không nói cho nàng biết, Trường Ý cũng vậy.

Lúc này, nhìn thấy những câu từ trên bức thư này, nàng mơ hồ có một loại cảm giác như vẫn đang kết nối với thế giới bên ngoài vậy. Nàng tiếp tục hiếu kì hỏi Trường Ý: "Ngươi một mình xông vào phủ quốc sư, những chuyện khác không nói, nhưng chỉ việc giết đi một mạng của Thuận Đức công chúa……dựa theo những hiểu biết của ta về đại quốc sư, chắc hẳn hắn cũng sẽ không ngồi yên một chỗ. Hắn có thể sẽ đến tìm ngươi gây phiền phức?"

Trường Ý nghe xong, lúc này mới quay đầu lại, nhìn nàng suy yếu đang nằm trên giường một cái: "Dựa theo hiểu biết của nàng về đại quốc sư……" Thần sắc của y lãnh đạm, đem theo bảy phần không vui, "Hắn có thể tìm ta gây phiền phức gì?"

Kỷ Vân Hòa ngẩn người, nàng cứ tưởng Trường Ý sẽ không đáp lại nàng, tệ hơn là sẽ khiển trách nàng, nói rằng chuyện này không liên quan đến nàng, nhưng không nghĩ đến, y cư nhiên quan tâm đến một khía cạnh kì lạ như vậy, khiến nàng nhất thời không biết phải đáp thế nào.

"Hắn……" Nàng do dự một hồi, lại hỏi tiếp "Chuyện gì cũng không làm sao?"

Trường Ý quay đầu, đem thư trong tay đặt vào lò sưởi đốt đi, ngón tay thon dài cầm lấy bức thư cho đến khi lửa bén đến đầu ngón tay, y mới buông tay ra, khoát tay áo, phủi bụi đi, y đứng dậy, câu chuyện lúc này mới quay về như nàng đoán lúc nãy——

"Chuyện này, không liên quan đến nàng."

Kỷ Vân Hòa gật đầu, bĩu môi, đúng là không ngoài dự đoán, vẫn không chút mới mẻ như vậy.

Nàng nhìn Trường Ý muốn rời đi, hỏi: "Vậy trên thế gian này, còn có chuyện gì, liên quan với ta không?"

Bước chân rời khỏi của Trường Ý khẽ dừng lại một chút, không đáp, nàng hỏi tiếp: "Trường Ý, có phải là cho đến khi ta chết đi, ngươi vẫn sẽ giam cầm ta không?" Nàng cúi đầu nhìn ngón tay tái nhợt, gầy gò của mình, "Ngươi biết rõ ta muốn gì nhất, ghét gì nhất, cho nên, ngươi dùng phương thức như vậy để giày vò ta, trừng phạt ta, ngươi muốn khiến ta đau khổ, cũng muốn khiến ta tuyệt vọng……"

Thời điểm nàng nói những lời này, y không quay đầu cũng không rời đi.

Cho đến khi nàng nói: "…..Ngươi thành công rồi."

Lúc này y mới xoay đầu lại, trong đôi đồng tử lam băng kia, không hề có chút cảm xúc dao động: "Nếu là như vậy, thật tốt quá rồi."

Để lại câu này, thân ảnh y hệt như lúc đến, vô thanh vô tức mà rời đi.

Ngọn lửa lò sưởi trong phòng vẫn không ngừng cháy, Kỷ Vân Hòa cũng vén chăn ra, đi xuống giường, nàng

đi đến bên ô cửa, đẩy cửa sổ ra, gió tuyết bên ngoài không chút khách khí quật vào mặt nàng. Gió lạnh thâm nhập tận xương tủy, cơ hồ lóc đi một chút ít da thịt còn sót lại trên gương mặt nàng.

Nàng đứng một hồi trong gió lạnh, cho đến khi hơi ấm trên người tản đi, nàng mới đóng cửa sổ lại, ngồi trước gương trang điểm, nhìn chính mình trong gương nói: "Mặc dù có chút lỗi với y, nhưng như vậy thật quá khổ sở rồi." Kỷ Vân Hòa nói xong, đưa tay xoa xoa má mình, gương mặt gầy gò, mệt mỏi này làm thế nào có thể che giấu được đây, nàng thở dài nói:

"Không thể cầu xin Trường Ý ra ngoài, ngây ngốc trong căn phòng này, một chút phong cảnh cũng không nhìn thấy, sức khỏe ngày càng tệ, cơm không ăn nỗi, còn nôn ra máu…… những ngày tháng này thực sự quá khó sống rồi."

Nàng xòe bàn tay, khởi động sức mạnh trong thân thể, khiến cho khí tức màu đen yên ắng lâu ngày trong người nàng lần nữa thoát ra khỏi ngón trỏ, khí đen giãy giụa, hỗn loạn dao động. Kỷ Vân Hòa nhìn nó nói, ánh sáng trong mắt khẽ chuyển động:

"Cũng không sống được bao nhiêu ngày nữa, dựa vào ngươi thêm một lần thì thế nào nhỉ?"

Dứt lời, một đốm lửa đen sáng như ngôi sao lóe lên trên đầu ngón tay nàng.

Mà lúc này, một nơi khác ngoài khoảng tuyết trắng mênh mông.

Thủ đô Đại Thành quốc, ánh trăng bao phủ vạn vật, trong đô thành, đang trong giờ giới nghiêm, bốn bên yên tĩnh. Kinh Sư còn chưa rơi tuyết, nhưng đã lạnh vô cùng.

Ở phủ đại quốc sư, trong gian phòng của hắn, giữa lớp lớp màn che màu trắng, hơi thở của nữ tử áo đỏ hóa thành sương trắng giữa không trung. Nàng nằm trên giường, chân trái, đôi tay, cổ, thậm chí cả gương mặt, toàn bộ đều bị vải trắng băng bó. Duy chỉ miệng và một con mắt lộ ra ngoài.

Nàng ta nhìn giá đèn bên giường, một con mắt nhìn chăm chăm ánh lửa, sương trắng từ miệng nàng thở ra càng lúc càng gấp gáp, thần sắc kinh hãi trong mắt càng lúc càng tăng thêm, lồng ngực nàng kịch liệt phập phồng, nhưng tứ chi không thể cử động, không có chút cảm giác.

Nàng chỉ có thể dùng sức hô hấp, cổ họng phát ra tiếng ồ ồ hỗn tạp.

Ánh lửa kia phản ánh trong mắt nàng, hệt như đêm lửa cháy đỏ rực kia, thiêu đốt cổ họng nàng, đun lấy huyết dịch trong người nàng, nung chín da thịt trên cơ thể nàng, cho dù nàng có hô khóc thế nào những đau đớn này cũng không hề biến mất.

Da thịt nàng ta lại cảm nhận được cơn đau, đau đến khiến tâm hồn nàng dường như bị rút ra khỏi thân xác.

Cho đến khi gương mặt nam tử lạnh lùng xuất hiện trước mặt nàng, hắn chắn trước ánh lửa bên giường, hệt như ngày đó, thời điểm hắn xuất hiện, tất cả ánh lửa đều hóa thành tro bụi, hắn chính là thần minh, lần nữa, mặc kệ ngàn dặm vạn dặm, đều có thể cứu nàng……

"Nhữ Lăng."

Thuận Đức công chúa dần bình tĩnh xuống.

Sư phụ……

Nàng muốn gọi hắn, nhưng không gọi được gì, sau khi người này xuất hiện, cơn đau thiêu đốt toàn thân dần dần biến mất, hô hấp cũng chầm chậm bình ổn lại.

Đại quốc sư nói với nàng ta "Thuốc hôm nay, tuy uống vào có chút đau đớn, nhưng có thể chữa khỏi cổ họng của ngươi."

Thuận Đức công chúa chớp chớp mắt, đại quốc sư đỡ nàng ta ngồi dậy, đút thuốc cho nàng uống.

Nuốt thuốc đắng xuống, ánh mắt Thuận Đức công chúa đột nhiên run lên, cổ họng như bị người ta dùng hai tay bóp chặt lại, nàng ta bỗng há to miệng, muốn hít thở không khí, nhưng hít thở không được, cơn đau khiến nàng ta muốn giãy giụa kịch liệt, nhưng tứ chi vô lực chỉ có thể run lẩy bẩy.

Trong mắt nàng ta đầy tơ máu, ánh mắt tha thiết nhìn đại quốc sư đang cầm chén thuốc.

Sư phụ, sư phụ……

Nàng muốn cầu cứu, nhưng hắn chỉ cầm chén thuốc đứng một bên, hắn nhìn nàng, nhưng cũng không hoàn toàn là nhìn nàng. Hắn muốn chữa khỏi cho nàng, nhưng dường như đối với nàng vốn dĩ không có chút thương tiếc nào. Cuối cùng, đau đớn dần dần biến mất.

Thuận Đức công chúa nghỉ ngơi hồi lâu……

"Sư phụ……"

Nàng ta cuối cùng khàn giọng phun ra hai chữ này. Lúc này, đại quốc sư mới gật đầu, nhưng gương mặt không thấy được chút ý cười: "Thuốc này hữu hiệu, Nhữ Lăng, chẳng bao lâu nữa, ta nhất định có thể trị khỏi gương mặt cho ngươi."

Dứt lời, Thuận Đức công chúa trầm mặc một lúc: "Sư phụ." Cả gương mặt nàng ta đều bị băng bó nên nói chuyện không hề dễ dàng, nhưng nàng vẫn có thể dùng một con mắt này để nhìn hắn, hỏi "Người muốn

chữa trị cho ta, hay chỉ muốn chữa trị gương mặt của ta?"

"Nhữ Lăng." Không hề do dự, không hề trầm tư, hắn trực tiếp nói "Đây không phải là một câu hỏi thông minh."

Đây không phải là một câu hỏi thông minh. Đại quốc sư trước giờ sẽ không trả lời những kẻ ngu dốt và những câu hỏi ngu đần.

Hắn vì cái gì mà một mực đứng bên cạnh nàng, cứu nàng, bảo hộ nàng, thậm chí giúp nàng ngồi lên tôn vị "Nhị thánh". Những đáp án này, xem ra Thuận Đức công chúa đều rất rõ ràng, cho nên trước giờ nàng ta chưa từng hỏi, không làm kẻ ngốc, không hỏi việc ngốc, dựa vào giá trị của mình, bước trên con đường người thường không thể đi, làm những việc mà người khác không dám làm.

Bởi vì, nàng có giá trị. Nàng có được sự bảo hộ của kẻ đứng đầu thiên hạ.

Mà những thứ nàng nhận được……chẳng qua cũng chỉ là một trị giá.

Gương mặt nàng ta đều bị băng bó, thế nên đại quốc sư đút thuốc cho nàng xong liền xoay người rời đi, Thuận Đức công chúa nằm trên giường, ngón tay bị lửa thiêu đến đen thui đem tấm ga trải giường làm từ vải cao quý kia khẽ nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

63. Chương 61: Thiên Chấp

Ban ngày, Kỷ Vân Hòa ngủ một giấc ngon, nha hoàn đến đưa cơm tối đã đổi người khác. Nha đầu này yên tĩnh hơn nhiều, đưa thức ăn đến liền đi ngay. Trường Ý cũng như thường ngày ghé qua đây "tuần tra", nhìn thấy hôm nay nàng ngoan ngoãn ăn cơm, không nói lời nào liền rời đi.

Hai người kia đến đây, thế nhưng một tí sinh khí cũng không có, Kỷ Vân Hòa bắt đầu nhớ đến Giang Vi Nghiên thích làm trò kia rồi.

Nàng kéo tấm chăn xuống, vì để chống nắng nên chăn của nàng sẫm màu, được làm từ vải bông, so với những cái khác dày và nặng hơn, dùng để làm áo choàng là thích hợp nhất, nàng tự may cho mình một cái áo choàng lớn, khi khoác lên người, soái khí vô cùng.

Kỷ Vân Hòa đẩy cửa sổ ra, đêm nay tuyết không rơi, ánh trăng sáng soi rọi khắp nơi, không gió cũng không mây, đúng là thời điểm tốt để ngắm trăng.

Nàng vươn tay ra ngoài cửa sổ, không gặp cản trở, nàng lại ló đầu ra khỏi cửa sổ bên ngoài, nhưng mặt vừa tiếp xúc với cửa sổ liền cảm nhận được một cổ hàn ý lành lạnh. Lần nữa dán vào, bên cửa sổ liền xuất hiện một phù chú cấm chế màu xanh.

Tay có thể vươn ra ngoài nhưng đầu thì không, cấm chế này của Trường Ý vẫn còn biết chọn lọc ra nữa.

Kỷ Vân Hòa cười cười, khí đen lóe lên trên đầu ngón tay.

Cấm chế của Trường Ý, nàng không chắc chắn có thể đánh vỡ nhưng nếu như đánh vỡ rồi, nàng phải chạy đi, nắm chắc thời gian chạy trên núi tuyết to lớn này, đợi đến khi đi vào núi sâu, trời cao biển rộng, dù là Trường Ý cũng không nhất định có thể tìm được nàng, đến lúc ấy, nàng và những cố nhân, những chuyện cũ đã qua kia, e rằng cũng sẽ không gặp lại nữa rồi.

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn căn phòng trống rỗng, hít sâu một hơi, nếu như nói bây giờ nàng đang đi đến điểm cuối cùng của cuộc đời, như vậy, hãy để nàng vì chính mình, ích kỷ sống một lần.

Hạ xuống quyết tâm, nàng khởi động sức mạnh trong cơ thể, lúc này, chín chiếc đuôi to màu đen lộ ra đằng sau người nàng, trong tay kết ấn, khí đen trong lòng bàn tay ngưng tụ, nàng một chưởng đánh lên cấm chế lam trên cửa sổ.

Chỉ nghe "xoảng" một tiếng vang lên, bên ngoài lầu các nhất thời truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

Cấm chế lam cùng khí đen tương xung với nhau, chưa được bao lâu, cấm chế vang lên tiếng vỡ vụn dưới một đòn công kích được nàng rót toàn lực vào.

Cấm chế rơi vỡ, Kỷ Vân Hòa lập tức thu tay, nhưng sau đòn vừa rồi, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân yếu đi, cơ thể của nàng, không biết có chống đỡ tiếp được hay không.

Nhưng nàng biết được cấm chế bị phá vỡ, Trường Ý sẽ lập tức cảm nhận được, nàng nhất định phải chạy ngay, nếu không một chút cơ hội cũng không còn nữa!

Không trì hoãn, nàng giẫm lên khung cửa sổ, cả người nhảy xuống! Áo choàng phấp phới, tựa như một con đại bàng đang dang rộng đôi cánh mà bay lượn, đón lấy hàn phong lạnh lẽo, một khắc này hệt như chặt đứt vô số xiềng xích vô hình trong gian phòng, hòa mình vào trăng sáng cùng ngàn sao lấp lánh.

Khoảnh khắc nàng nhảy ra khỏi ô cửa sổ, mọi người ở dưới lầu của đảo Hồ Tâm liền xông ra.

Họ nhìn nàng từ cửa sổ bay xuống, có người kinh ngạc vì sau lưng nàng có chín chiếc đuôi to kì lạ, cũng có người sợ hãi vì nàng cư nhiên dám phá vỡ cấm chế của Trường Ý, có người lại hoang mang hô to nói nhanh thông báo cho đại nhân.

Nhưng nàng không nhìn bọn họ, đạp qua mấy mái hiên, thân ảnh liền biến mất khỏi tiểu viện Hồ Tâm. Để lại toàn bộ sự kinh ngạc, hoảng loạng ở đằng sau.

Hàn phong lạnh lẽo tựa băng giá thâm nhập vào trong xương cốt, khiến gương mặt nàng đỏ bừng, nhưng

nàng lại cảm thấy như rất lâu rồi mới được tiếp thêm sinh lực.

Ngụm khí kết tụ trong lồng ngực từ sáu năm trước đến tận bây giờ dường như trong khoảnh khắc này đều bị gió lạnh quét tan đi, nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, dõi mắt về dãy núi xa xa, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cơn đau trong ngực bởi vì chạy quá nhanh không khiến nàng cảm thấy khó chịu mà nó chỉ làm nàng cảm nhận được sức nóng đang thiêu đốt sinh mạng mình.

Đang sống. Đúng vậy, nàng vẫn đang sống rất tốt.

Một đường chạy đến biên giới đảo Hồ Tâm, không ai đuổi theo, xung quanh là một mảng yên ắng, Kỷ Vân Hòa nhìn hồ nước mênh mông trước mặt, không biết lớp băng kết trên mặt hồ dày bao nhiêu, nàng một bước giẫm trên mặt băng, tiếp tục chạy theo hướng núi xa xa.

Tốc độ của nàng đã không thể do nàng làm chủ nữa, từ từ chậm lại nhưng nàng vừa chạy vừa ha ha cười lớn, hệt như một đứa trẻ, vì sự hồ nháo của chính mình mà cười không ngừng được.

Nhưng cuối cùng đầu gối nàng mềm oặt, cả người trực tiếp ngã xuống mặt băng, lăn đi vài trượng, áo choàng quấn lấy người nàng, trên mặt băng lăn thêm vài vòng, rốt cuộc cũng dừng lại.

Kỷ Vân Hòa đã chạy không nổi nữa, chín chiếc đuôi cũng đã biến mất, nhưng nàng vẫn nằm trên mặt băng cười lớn.

Đến khi nàng cười mệt, nằm thành hình chữ đại, ngắm trăng nhìn sao sáng trên nền trời, từng ngụm khí thở ra hóa thành sương trắng, cơ hồ như hòa lên rặng mây trên trời, làm tăng thêm vẻ đẹp mông lung cho vầng trăng cùng những vì sao trên khoảng trời rộng lớn kia.

Nàng lẳng lặng nằm trên mặt băng hồi lâu.

Cho đến khi nghe tiếng bước chân chầm chậm bước đến bên nàng, không cần xoay đầu, nàng cũng biết là ai đến.

Nhưng nàng không còn sức chạy nữa, thân thể nàng không giống như tim nàng, vẫn còn năng lực tái tạo.

"Trường Ý. Đây là một lần đào tẩu lãng mạn." Nàng ngắm trăng sáng nói "Ta cảm thấy bản thân hệt như một dũng sĩ, ở trong lòng chống đối lại với ma vương."

"Ma vương" đứng một bên, đôi đồng tử lam băng lành lạnh nhìn nàng, âm sắc so với nhiệt độ nơi này càng lạnh hơn, y nói:

"Đứng lên. Mặt đất lạnh."

Lời nói có ý tứ quan tâm, nhưng ngữ điệu không hữu hảo như thế.

Đối với Trường Ý mà nói, đuổi theo Kỷ Vân Hòa của bây giờ là một chuyện vô cùng đơn giản, Kỷ Vân Hòa lúc này mới cảm thấy bản thân trước khi chạy trốn thật ngây thơ. Hoặc giả, nội tâm nàng thực sự biết được kết cục này, nhưng nàng không hối hận với việc đã làm, thậm chí nàng cảm thấy, trong một khắc chết đi kia, nàng cũng sẽ không hối hận vì hành vi ngày hôm nay.

Đầu của "dũng sĩ" Kỷ Vân Hòa xoay lại, nhìn "ma vương" Trường Ý đứng ở một bên, anh dũng mở miệng: "Mặt trăng thật đẹp, người ngồi cùng ta một lúc đi."

"Ma vương" không thích nói đùa, thậm chí ngữ khí càng thêm không vui: "Đứng lên."

"Dũng sĩ" hệt như lợn chết không sợ nước sôi, mông vẫn dán trên mặt băng, thân thể hệt như sao biển, nhích sang bên kia một chút: "Không dậy."

Dường như đã rất lâu không ai dám thế này mà khiêu chiến với quyền uy của "ma vương". Y gật đầu: "Được."

Vừa dứt lời, ngón tay Trường Ý vừa động, chỉ nghe tiếng "rắc rắc" vang lên, Kỷ Vân Hòa nằm trên mặt băng bên dưới đột nhiên xuất hiện vài cột nước, trong lúc nàng chưa phản ứng lại, cột nước chia nhau bắt lấy tứ chi và cổ nàng, đem nàng dựng dậy.

"Ê ê ê, đang làm gì vậy?"

Cột nước ấm, trong đêm lạnh bốc lên khí trắng, bắt lấy tứ chi nàng nhưng không hề lạnh, hâm nóng tứ chi lạnh lẽo của nàng. Kỷ Vân Hòa muốn giãy giụa nhưng không làm gì được.

"Nàng không dậy, thì ta nâng nàng về."

Nói xong, Trường Ý xoay người rời đi, y đi phía trước, Kỷ Vân Hòa liền bị mấy cột nước kia nâng lên, đi theo phía sau.

"Trường Ý……"

Y không thèm quan tâm nàng.

"Ta oanh oanh liệt liệt phá vỡ cấm chế, lần này trở về như vậy, quá mất mặt rồi."

Trường Ý cười lạnh một tiếng: "Cần thể diện, hà tất phá vỡ cấm chế."

Kỷ Vân Hòa hiểu rồi, người cá này, ngoài mặt không nói gì, nhưng thực ra trong lòng là đang giận nàng rồi. Nàng cười xoa dịu y:

"Hôm nay tinh thần ta khá tốt, nên muốn hoạt động một tí, bởi vì nếu không phá hủy căn phòng của ngươi thì không thể chạy xuống dưới được, cũng không gây ra đại loạn gì, ngươi buông ta ra, ta tự đi, nâng thế này về, không ưu nhã."

Bước chân Trường Ý dừng lại một chút, ngoảnh đầu nhìn nàng: "Ta thả nàng xuống, nàng đi đàng hoàng cho ta."

Cột nước tan đi, đôi chân nàng đáp đất, đứng vững trên mặt băng, mà khi nước rơi xuống, chẳng mấy chốc liền kết thành lớp băng dưới chân nàng.

Trường Ý nhìn nàng một cái, xoay người tiếp tục đi trước dẫn đường, mà cổ tay nàng mềm oặt, nhìn bóng lưng Trường Ý một cái, lại nhìn trăng sáng trên trời. Đáy lòng nàng khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này, chín chiếc đuôi nàng lần nữa lơ lửng trong không trung, bàn chân nàng giẫm trên mặt băng, lần nữa xoay người chạy, nhưng nàng vừa xoay người, một bóng đen liền cách một trượng nhảy đến, người ấy tóc bạc mắt xanh chắn trước người nàng, nàng khẽ kinh ngạc, vẫn chưa nâng tay lên, một tay Trường Ý liền bóp lấy cổ nàng, đem nàng từ trên không kéo xuống trên mặt băng.

Ngón tay y không dùng sức, chỉ là khống chế hành vi của nàng lại.

Sắc mặt Trường Y tức giận đến xanh đen, trừng mắt nhìn nàng, gần như nghiến răng nói:

"Nàng tưởng rằng, ta vẫn hệt như năm xưa sao, sẽ tin tưởng tất cả lời nàng nói ư? Nàng cho rằng, nàng vẫn có thể lừa ta?…" Chưa dứt lời, Trường Ý đột nhiên nâng tay, xoay nàng lại, một chiếc đuôi khí đen muốn đánh lén y. Y nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt không hề chuyển động, "Nàng cho rằng, nàng vẫn có thể tổn thương ta?"

Không thể rồi.

Lúc này, Trường Ý chỉ cần dựa vào khí tức thay đổi liền có thể khống chế tất cả cử động của nàng. Bọn họ bây giờ vốn dĩ không phải đối thủ ngang hàng.

Hoặc nói là, từ khi bắt đầu đến bây giờ, bàn về võ lực, nàng luôn không phải là đối thủ của y……

Năm xưa nàng có thể đâm y một kiếm, là bởi vì một kiếm kia, y vốn dĩ không muốn đỡ.

Tay Trường Ý vừa dùng sức, yêu khí xuyên qua chiếc đuôi màu đen truyền vào trong cơ thể Kỷ Vân Hòa, nàng chỉ cảm thấy lồng ngực vừa đau, sức mạnh toàn thân lập tức tan đi, tứ chi vô lực, chỉ có thể nhìn

Trường Ý, mặc y bài bố.

"Kỷ Vân Hòa, nàng bây giờ đang ở trong tay ta." Y nhìn nàng, trong đôi mắt lam kia, dường như nổi lên gợn sóng, như hóa thành biển cả nổi bão giông, một mảng thâm trầm, "Ta có thể nói rõ ràng với nàng, nàng muốn tự do, ta sẽ không cho nàng, nàng muốn lá rụng về cội, ta cũng sẽ không cho nàng." Y vừa nói vừa khẽ khom người, khóe môi thì thầm bên vành tai nàng "Nàng chỉ có thể ở trong tay ta, nơi nào đều không thể đi."

Trong đêm lạnh giá, Trường Ý khẽ hé môi, hơi thở nóng rực quẩn quanh bên tai nàng, khiến nàng run lên từ vành tai đến đầu ngón tay, lông mao nửa người cơ hồ đều dựng lên.

Lúc nàng vẫn không đoán ra y muốn làm gì, Kỷ Vân Hòa chỉ cảm thấy tai phải đau dữ dội, hóa ra là bị Trường Ý cắn một cái!

Một cái cắn này khiến tai nàng rách da chảy máu, nhưng trên vành tai nàng bị hạ xuống một ấn kí màu xanh.

"Ngươi……đang làm gì……" Nàng tắt tiếng nói.

Ngón tay Trường Ý quét qua máu tươi bên tai nàng, máu lập tức bị y lau đi, chỉ để lại một phù chú ấn kí cực nhỏ màu lam, in xuống vành tai nàng.

"Trừ ở bên cạnh ta……" Y nói "Chân trời góc bể, hay xuống hoàng tuyền, ta đều sẽ không cho nàng đi."

Y nói đến vô cùng cố chấp lại chắc nịch, Kỷ Vân Hòa biết, chuyện này, sẽ không thể nào quay lại được nữa.

64. Chương 62: Túc Hĩ

Kỷ Vân Hòa bị đưa về tiểu viện Hồ Tâm.

Lần nữa bị giam giữ, lần này, cấm chế nghiêm ngặt đến mức cả tay nàng cũng không thể vươn ra ngoài được.

Đây chính là tự tìm đường chết không thể sống, điều này đã thể hiện vô cùng rõ ràng trên người nàng.

Nhưng nàng không hề hối hận.

Nàng một mực nhớ đến khoảnh khắc của cái đêm nhảy từ cửa sổ ra bên ngoài, cũng nhớ đến đêm thống khoái vui đùa kia, sau khi kiệt sức nằm trên mặt băng, trong lòng vui vẻ thoải mái —— gió lạnh thật ngọt

ngào, bầu trời đêm rất sáng, tất thảy đều đơn giản mà xinh đẹp.

Thứ khiến nàng luôn nhớ đến, đó chính là hương vị của tự do.

Mà sau khi có một đêm này rồi, Kỷ Vân Hòa dường như không còn luyến tiếc gì nữa, nàng nhìn cấm chế trùng trùng, một ngày nọ, đột nhiên nàng muốn chết đi, cũng không còn gì quan trọng nữa rồi.

Ý niệm này không thể nào áp xuống được nữa.

Mà ấn kí Trường Ý để lại bên tai nàng, Kỷ Vân Hòa nghiên cứu hai ngày trời cũng không nghiên cứu ra công dụng của nó, cho nên cũng không thèm để ý đến.

Nàng nhiều năm làm ngự yêu sư, biết được có những yêu quái sẽ đánh dấu những kí hiệu khác nhau lên trên người "con mồi" mà mình bắt được, để biểu thị đó là vật thuộc sở hữu của bản thân. Có thể là Trường Ý cũng nghĩ như vậy, thông qua ấn kí kia mà muốn nói với nàng rằng, nàng đã không còn là một cá thể độc lập nữa rồi, nàng chỉ là một trong những đồ vật thuộc quyền sở hữu của y mà thôi.

Cho dù dưới ánh mắt của mọi người xem sự thật là như thế. Nhưng nàng vẫn không thừa nhận.

Giống như trước đây, Thuận Đức công chúa cho rằng Trường Ý là của nàng ta. Mà cũng như Kỷ Vân Hòa tuyệt đối không thừa nhận chuyện này vậy.

Chuyện đến nước này, nàng nhất định sẽ không thừa nhận mình là người của Trường Ý.

Nàng thuộc về bản thân nàng, thời điểm trong ngự yêu cốc hay trong phủ quốc sư hoặc là bây giờ đang ở trong lầu các của tiểu viện đảo Hồ Tâm bị vận mệnh trớ trêu, đều là như vậy.

Từ trước đến nay số mệnh không thể khiến nàng chân chính thần phục.

Lâm Thương Lan dùng thuốc độc để khống chế nàng, nàng một mực mưu đồ tìm giải dược. Thuận Đức công chúa muốn dùng hình phạt tàn khốc để trừng trị nàng, nàng cũng chưa từng nhượng bộ.

Nàng vẫn luôn cùng vận mệnh tranh đấu, giành quyền làm chủ sinh mệnh của mình, có thắng có thua nhưng chưa từng từ bỏ.

Một mực đấu tranh đến ngày hôm nay.

Kỷ Vân Hòa nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt gầy gò, hốc mắt lõm vào, sắc mặt nhợt nhạt, nàng cùng vận mệnh tranh đấu đến bây giờ, có lẽ đã vô cùng khốc liệt rồi. Mà trước nay, nàng giành "sinh", bây giờ nàng muốn cùng vận mệnh hoán đổi cách chơi.

Nàng muốn tranh "tử".

Nàng muốn bất kì lúc nào cũng có thể tự quyết định, dù ở nơi đâu, với phương thức gì, đi đến chương cuối cùng của sinh mệnh.

Phải thật kiêu ngạo, có tôn nghiêm, không hốt hoảng, không chật vật mà kết thúc một cuộc hành trình đầy chông gai này.

Mà nay Kỷ Vân Hòa không còn chuyện phức tạp nào cần phải giải quyết nữa, nàng chỉ dùng tất cả thời gian để suy xét về chuyện này, lên kế hoạch, chiến lược, toan tính, sau đó đưa ra phương án và quyết đoán. Hệt như trước đây nàng nghĩ cách để bảo vệ bản thân, bảo vệ bạn bè mình trong ngự yêu cốc vậy.

Cấm chế của lầu các trong đảo Hồ Tâm này, bây giờ chỉ dựa vào một mình nàng sẽ không thể phá vỡ được, cho nên nàng chỉ có thể chết trong vài tấc đất của lầu các này thôi. Nhưng không sao cả, mưu hoạch nhất định sẽ có cái được cái mất, mục đích cuối cùng của nàng là chết đi, dù là ở nơi nào giờ nào, dùng phương thức gì, chỉ cần có thể thực hiện đều ổn cả, chỉ cần đạt được mục đích quan trọng cuối cùng mà thôi.

Hơn nữa mục đích này của nàng, chỉ cần quan tâm chuyện trước mắt, không cần lo lắng về sau này, thập phần đơn giản, trực tiếp, dù sao……chuyện sau này là chuyện của người sống cần lo.

Điều duy nhất nàng cần nghĩ chính là làm thế nào để đạt được mục đích này. Việc này có chút khó khăn, bởi vì mục đích của nàng và Trường Ý hoàn toàn tương xung với nhau——Trường Ý không để nàng chết.

Trong lúc ở một mình, nàng lật tung cả phòng một lần, nhưng không tìm được vũ khí nào cả.

Tự vẫn không được rồi, nhảy lầu cũng không thể thực hiện, muốn bản thân nhịn đói đến chết, mỗi ngày ba bữa vẫn bị y nhìn chằm chằm cho đến khi thức ăn nuốt vào trong miệng.

Chẳng lẽ phải tự làm cho mình ngạt khí mà chết ư?

Nàng cũng thử rồi, lúc trời sáng đi ngủ, nàng đem chăn phủ lên đầu, đè thật chặt, chẳng một lúc liền thấy ngột ngạt nhưng sau khi ngạt thở tay nàng liền không còn sức, cư nhiên nằm trong chăn gà gà gật gật ngủ cả ngày trời.

Lúc tỉnh lại, ngoại trừ cảm giác mũi có chút không thoải mái, cũng không có bất kì không ổn nào.

Ánh mắt nàng rơi trên xà ngang trên trần, muốn dùng ra giường bệt thành dây vắt qua xà, treo cổ tự tử cũng được.

Nàng cảm thấy biện pháp này khả thi, nhưng tìm đi tìm lại vẫn không tìm được kéo.

Lúc này mới nhớ ra, vì lần trước nàng dùng kéo cắt ra giường thành áo choàng trốn ra ngoài, Trường Ý liền tịch thu cây kéo của nàng rồi. Không xé rách được ra giường, nàng đành kéo ra trải giường ra, nhưng vừa giật một cái, tấm vải tung lên vừa rơi xuống, sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện một vị sát thần mặt đen.

Gương mặt Trường Ý không vui, chắp tay đứng trước mặt nàng.

Ra giường rơi trên mặt đất.

Kỷ Vân Hòa ngơ ngác nhìn Trường Ý đột nhiên xuất hiện, nhất thời còn cho rằng chiếc ra giường này là một đạo cụ, có thể biến ra cả một người sống.

"Ngươi……đến lúc nào vậy?" Nàng nhìn cửa phòng chính mình "Không phải cơm vẫn chưa đưa đến sao……"

Trường Ý đen mặt, giống như không nghe thấy lời nàng nói, chỉ hỏi: "Nàng lại muốn làm gì?"

"Ta……" Nàng giũ giũ ra giường hai cái "Ta cảm thấy ra giường có chút bẩn rồi, giũ giũ thôi."

"Giũ xong rồi?"

"Ừm."

"Trải lại đi."

Trường Ý chắp tay sau lưng, nhìn nàng quy quy củ củ trải lại ra giường, sau đó gương mặt không vui vẻ rời đi. Hệt như lúc đến vô ảnh vô tung.

Nàng ngồi trên giường, cảm thấy bản thân xuất chiêu không thuận lợi. Nhưng thông qua chuyện này, nàng cũng biết được, người cá này, không hiểu vì sao lại giống như có thể nhanh chóng nắm bắt được nhất cử nhất động của nàng. Lần này vẫn may mắn không lộ ra manh mối, nếu không sau này hành sự càng phiền toái hơn.

Xem ra……không thể kéo dài phương thức tự vẫn rồi.

Kỷ Vân Hòa xoa cằm, buồn bực thở dài một tiếng.

Nàng nhìn than đỏ trong phòng, cách lấy than đốt phòng e rằng cũng không được. Lửa còn chưa bốc lên, đã bị núi băng to kia dập tắt rồi……

Chẳng qua……Kỷ Vân Hòa nhìn than đỏ đang cháy không một tiếng động này trong phòng, đột nhiên nhớ

đến trước đây, lúc nàng bị giam trong địa lao phủ quốc sư, quyển sách mà đại quốc sư từng đưa nàng đọc, người mà hắn yêu kia đã du ngoạn khắp thiên hạ, viết mấy quyển du kí, trong du kí, ngoại trừ một chút thiên văn địa lý, ghi chép về sông núi còn có một chút chuyện tản mạn thú vị.

Nàng mơ hồ nhớ đến, bên trong có một chương viết về một gia đình phú quý ở phương Bắc, đã dùng một loại than gỗ gọi là "than Hồng La" để sưởi ấm, loại than gỗ quý hiếm này được làm từ gỗ vụn mà thành, có màu xám trắng, có thể dùng được rất lâu, vô cùng ấm áp. Nhưng trẻ con trong gia đình phú quý kia đều chết yểu, thọ mệnh của nữ quyến đều không dài, nam tử cũng bệnh tật, thậm chí trong một đêm, gia chủ và phu nhân cũng đột ngột qua đời.

Sau khi gia chủ và phu nhân tử vong, nghe nói sắc mặt thanh thản, như đang ở trong mộng, tướng mạo không hề đáng sợ, người bản địa cho rằng là vì phong thủy không tốt, có yêu quái làm loạn, gia chủ và phu nhân đều bị yêu quái hút mất linh hồn.

Nhưng tác giả quyển sách sau khi tìm hiểu thật kĩ mới phát hiện ra là vì than gỗ mà bọn họ dùng trong phòng kín không thông gió mới tạo thành thảm án này, tác giả gọi đó là "ngộ độc than".

Kỷ Vân Hòa nhớ rõ sự việc này là bởi vì sau khi nàng xem xong chương kia đã từng cùng đại quốc sư thảo luận một phen.

Nàng nói rất nhiều người trong thế gian này đều đem những chuyện bản thân không thể lý giải đổ tội cho yêu quái làm loạn, từ đó nảy sinh ra lòng chán ghét yêu quái, thật hiếm hoi khi vẫn còn một người nguyện ý phí nhiều công sức như vậy để điều tra rõ chân tướng, viết vào trong sách, mặc dù cuối cùng quyển sách này không ai đọc được……

Đại quốc sư nghe xong chỉ nói: "Nàng ấy luôn rất nghiêm túc."

Ban đầu nàng chỉ cảm khái đại quốc sư là kẻ thâm tình, hắn yêu thích nữ tử kia cũng có chút đáng tiếc.

Mà nay, nàng nghĩ đến những chuyện này, chỉ cảm thấy vui mừng muốn nhảy cẫng lên.

Cửa sổ này của nàng, nàng muốn mở cũng không ai đồng ý cho nàng mở, vốn phải thường xuyên đóng chặt. Hơn nữa thân thể nàng lại suy yếu, nếu nói nàng không thể chịu lạnh, nhờ người đem thêm vài lò than đến, thậm chí có thể chỉ rõ loại than quý giá như than Hồng La, dù cho tùy tùng hiếu kì, cũng chỉ cho rằng nàng kiêu ngạo. Dù Trường Ý biết được cũng sẽ không nghi ngờ.

Đốt thêm vài lò than, ngạt thở một ngày, hôm sau liền vô thanh vô tức mà ra đi, vẻ mặt thanh thản, giống như đang trong mộng……cũng sẽ không khiến người khác nhận ra cái chết kì lạ của nàng, bởi vì cơ thể nàng vốn suy nhược, mọi người chỉ nghĩ rằng nàng tận thọ khi đang ngủ mà thôi.

Đây có thể nói là cách chết ổn nhất.

Kỷ Vân Hòa vui vẻ khen ngợi trí nhớ của mình.

Nàng mong đợi ngồi xuống một bên, đợi tùy tùng đưa cơm đến, Kỷ Vân Hòa giữ nàng ta lại, đợi Trường Ý đến đây, nàng liền hỏi y: "Căn phòng này của ta quá lạnh, một lò than vẫn khiến chân tay ta lạnh băng, lát nữa, cho người đem thêm vài lò than đến đây nhé."

Trường Ý không nghi ngờ, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Nha hoàn nhận lệnh, lúc muốn rời khỏi, nàng lại gọi: "Trong viện có than Hồng La không? Trước đây ta nghe nói, loại than này là loại tốt nhất."

Nha hoàn cung cung kính kính đáp: "Có ạ."

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Đem thêm mấy lò than đến nhé. Trời càng lúc càng lạnh rồi."

Nha hoàn không đáp lại nàng, cho đến khi Trường Ý gật đầu. Nàng ta mới cung kính rời đi.

Kỷ Vân Hòa hài lòng cầm chén lên, nàng nhìn Trường Ý ngồi đối diện một cái, hôm nay y dường như đang bận sự vụ, trong tay vẫn cầm một bức thư rất dài, nhíu mày đọc.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, đôi mắt y rời khỏi bức thư, nhìn về hướng nàng, lại nhìn thấy nụ cười như có như không của nàng. Nàng cười vừa ôn hòa lại điềm tĩnh, cảm xúc buồn phiền vì bức thư của y cũng dần dần vơi đi, hai mày đầu giãn ra, đặt bức thư xuống.

"Có chuyện gì ư?" Y lạnh lùng hỏi.

"Không có." Nàng đáp "Chỉ là cảm thấy ngươi bây giờ càng lúc càng uy nghiêm rồi, so với trước đây, biến hóa này, có thể lật tung trời đất. *"

(Nguyên văn: [thiên phiên đất phúc])

Mỗi khi nàng nhắc đến hai chữ "trước đây", tâm tình Trường Ý liền không vui. Y hừ lạnh một tiếng, lần nữa cầm thư lên: "Đều nhờ nàng ban cho."

Kỷ Vân Hòa cười cười, ngoan ngoãn ăn hết cơm, tựa như ở nhà nhàn rỗi nói chuyện phiếm: "Nhưng dung mạo của ngươi vẫn đẹp mắt như vậy. Thậm chí so với trước kia càng thêm hương vị thành thục rồi."

Ánh mắt đang tập trung vào những con chữ trên thư lần nữa rơi trên mặt nàng.

Hôm nay nàng ngoan ngoãn đến kì lạ, vừa ăn cơm vừa ăn thức ăn, ăn chậm nhai kĩ, không hề cần người thúc giục. Trong lòng y nổi lên chút cảm giác kì quái nhưng không nói rõ được kì quái chỗ nào.

Cho đến khi nàng ăn xong cơm và thức ăn trong chén. Trường Ý cũng đọc xong bức thư. Y đứng dậy rời đi, thường ngày thời điểm này nàng sẽ giục y mau đi. Ánh mắt của y đối với nàng hệt như là sự giám sát vậy.

Trong lòng Trường Ý đều hiểu rõ.

Nhưng hôm nay, nàng đột nhiên mở miệng:

"Trường Ý."

Nàng níu giữ bước chân y.

Trường Ý xoay đầu, nhưng chỉ nhìn thấy nàng mi mắt cong cong, nụ cười khiến sắc mặt trắng nhợt của nàng hồng nhuận vài phần, đột nhiên y hình như nhìn thấy nữ tử ngày đó mỉm cười, nắm lấy tay y, kéo y nhảy vào trong đầm nước sâu thẳm ở thập phương trận, nàng xinh đẹp kiên cường, lại tràn đầy mị hoặc.

Nụ cười hệt như ngày ấy, đồng dạng khiến người khác đoán không ra cảm xúc cất giấu sau nụ cười kia.

"Trường Ý, ngươi là người đẹp nhất cũng là người tốt nhất mà ta từng gặp……"

Lời nói của nàng khiến bàn tay đang cầm thư trong tay áo của Trường Ý siết chặt.

Nàng tiếp: "Cũng là người ôn nhu nhất, lương thiện nhất. Sáu năm trước, nếu như không gặp tình cảnh ấy, có thể ta sẽ rất thích, rất thích, rất thích ngươi." Nàng cố bày ra vẻ nhẹ nhõm cười, cười rồi lại cười nói "Có thể, vẫn muốn cùng ngươi một đời một kiếp, hệt như người cá các ngươi vậy."

Trường Ý nhìn Kỷ Vân Hòa, không hề tránh né ánh mắt nàng, bốn mắt tương giao, không có triền miên, cũng không chém giết lẫn nhau, trong khoảnh khắc này, tĩnh lặng như nước chảy ngoài biển sâu, nuốt hết cảm xúc của bọn họ, chảy xuống vực thẳm vô tận.

Giữa ánh nến loang lỗ, Trường Ý bỗng cảm thấy đôi mắt nàng hình như ươn ướt.

Nhưng vừa chớp mắt, đồng tử đen nhánh của nàng vẫn trong vắt như thường.

Trường Ý im lặng một lúc, dường như nhàn rỗi mà đánh giá nàng: "Chuyện đến nước này, nàng nói những lời này là có ý đồ gì?" Giọng nói kiên cố, vững như bàn thạch.

“Ta chỉ là muốn nói với ngươi mà thôi.”

”Được, ta biết rồi.

Không phản bác nàng, Trường Ý xoay người rời đi.

Trong phòng lại rơi vào một mảnh yên ắng.

Kỷ Vân Hòa ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn hai ba nha hoàn, đem than Hồng La đưa đến cho nàng.

Nàng ngồi rất lâu, cho đến khi nha hoàn đặt than xuống, thu dọn xong, hỏi nàng: “Cô nương, than đủ rồi chứ?”

Nàng nhìn lò than trong phòng, than đỏ ánh lên gương mặt thiếu nữ thật mị hoặc, lúc này vẫn là mùa đông lạnh lẽo nhưng nàng lại hệt như đã đi đến biển hoa nở rộ vào tháng ba mùa xuân.

Gió xuân thổi đến, mang theo nắng ấm cùng hoa xuân, tô lên mi mắt, gò má nàng, khiến cho cột sống lạnh băng kiên cố của nàng từ từ tan chảy, hóa thành một dòng nước mềm mại dịu dàng.

Kỷ Vân Hòa nhìn ánh lửa đỏ hồng, đột nhiên cười ra tiếng.

Đủ rồi, đủ rồi, những lời muốn nói cũng đã nói ra rồi.

“Đủ rồi……”

65. Chương 63: Khích Tướng

Kỷ Vân Hòa dường như đã mơ một giấc mộng thật dài thật dài.

Nàng mơ thấy Lâm Hạo Thanh lúc nhỏ, nàng đang ở trong biển hoa ngự yêu cốc bện thành hai chiếc vòng hoa, một cái cho mình, một cái cho Lâm Hạo Thanh, nàng cùng vị ca ca nhỏ tuổi này cùng nhau vui đùa dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Sau đó nàng chạy sâu vào trong biển hoa, lại nhìn thấy dưới gốc cây tử đằng, Tuyết Tam Nguyệt khe khẽ hôn Li Thù.

Nàng cảm nhận được có chút thẹn thùng xoay đầu, mà cái xoay đầu này, nàng lại nhìn thấy Lạc Cẩm Tang đang ẩn thân chầm chậm lộ ra thân ảnh, còn có Cù Hiểu Tinh đang nhoẻn miệng nhìn nàng cười. hai người

này hoạt bát như trẻ nhỏ vậy, mỗi người kéo một tay nàng, một đường băng qua biển hoa, đi về một tảng đá xa xa.

Chạy đến trên tảng đá, tất cả mọi người đều biến mất, trước mắt nàng chỉ nhìn thấy biển lớn mênh mông.

Có tiếng chim hót, có tiếng cá ngâm.

Nàng đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trong biển cả mênh mông, một chiếc đuôi cá cực lớn màu xanh lam xuất hiện trên mặt biển, rồi lại chìm xuống.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy đuôi cá cực to kia trên mặt biển càng bơi càng xa, cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, nàng vẫy vẫy tay về phương xa. Đột nhiên, ánh sáng trên bầu trời luân chuyển, nàng tiến về ánh bạch quang đang lóe lên kia, từng bước từng bước, giẫm vào không trung, tựa như có một dải bậc thang vô hình ở dưới chân nàng.

Nàng cất bước đi lên, Kỷ Vân Hòa cảm thấy thân thể chưa từng trải qua cảm giác nhẹ tênh này. Tất cả ốm đau đều đã không còn, nàng đi lên phía trên, nhưng sau khi nàng rời khỏi mặt đất một hồi lâu, đột nhiên, lại có một trận gió thổi đến bên tai nàng.

Gió lạnh đem theo hàn ý bất đồng so với toàn bộ mộng cảnh, khẽ cứa một nhát vào người nàng.

"Ngươi vẫn chưa thể đi được."

Một giọng nữ tử đột nhiên xuất hiện bên tai Kỷ Vân Hòa.

Nàng ngoảnh đầu, xoay người nhìn về phía sau. Sau lưng nàng, xung quanh đều là bạch quang, tại phương hướng gió thổi đến kia, nàng dường như cảm thấy trong ánh bạch quang ấy vẫn còn có một người đứng đấy, bóng hình xinh đẹp, toàn thân bạch y, mái tóc tán loạn, nói với Kỷ Vân Hòa: "Ngươi lưu lại thêm một lúc nữa đi."

"Ngươi là ai?"

Kỷ Vân Hòa vừa mở miệng, vẫn chưa nhận được đáp án.

Đột nhiên, nàng chỉ cảm thấy bậc thang vô hình dưới chân bỗng bắt đầu rung chuyển, một tiếng sụp đổ vang lên, bậc thang vỡ vụn, Kỷ Vân Hòa chưa kịp phòng bị, mắt thấy bạch quang xung quanh nhạt dần, nàng lần nữa rơi xuống vực sâu đen tối.

Cảm giác nhẹ tênh trĩu xuống, tựa như cả người va vào trong ngục, ngục giam này vừa lạnh vừa ẩm, bao phủ cả người nàng, giống như một sợi xiềng xích có sinh mệnh, khóa giữ từng tấc da thịt nàng.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên mở to hai mắt.

Nàng cảm thấy ngục giam này cùng với chính mình hòa thành một thể rồi, nàng động động ngón tay, nâng tay lên, nhưng vốn dĩ……chiếc lồng giam này, cư nhiên lại là cơ thể của bản thân.

Ngục giam trong ngự yêu cốc, phủ quốc sư, tiểu viện Hồ Tâm này có tính là gì, lồng giam kiên cố nhất trên thế gian này vốn dĩ chính là cỗ thân thể này của mình.

Nàng nhếch môi cười, vẫn chưa kịp cảm khái xong, đột nhiên sau khi nàng nâng tay lên, liền nhìn thấy thân ảnh của một người mặc hắc bào.

Y đứng ở cuối giường nàng, một mực đứng đấy, nhưng không nói chuyện, cho đến khi nàng tỉnh dậy, y cũng không nói một lời nào. Y nhìn nàng chằm chằm, trong đôi đồng tử màu lam kia, dường như ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn suy tư, lại dường như không chứa đựng gì.

Một luồng gió lạnh làm dao động mái tóc nàng, Kỷ Vân Hòa xoay đầu vừa nhìn, cửa sổ vẫn thường khép chặt giờ đây đã mở rộng, bên ngoài mặc dù là ban ngày nhưng gió lạnh vù vù, tuyết trắng tựa lông ngỗng đang rơi lả tả, không nhìn thấy cả ánh mặt trời, rất nhiều hoa tuyết bị gió lạnh thổi vào trong phòng, rơi trên lò sưởi, phát ra tiếng tách tách, tuyết tan ra thành nước bị hun thành khói trắng, từ từ biến mất vô hình trong không trung.

Hóa ra……gió là từ nơi này mà đến……

"Trường Ý……" Nàng gọi tên y, nhưng giống như đang thở dài một tiếng "Hà tất……"

Hà tất không tha cho nàng, lại hà tất không tha cho chính mình……

Trường Ý không đáp nàng, y phục trên người y so với thường ngày nàng gặp còn nghiêm chỉnh hơn một chút, mái tóc bạc vẫn đang vấn tóc quan, dường như là từ hội trường vô cùng nghiêm túc quan trọng mà vội chạy về vậy.

Trường Ý tiến lên một bước, ngồi bên giường nhưng không nhìn nàng, y nhìn lò than trước cửa sổ, nhìn thấy khói trắng kia, cơ hồ có chút ngây ngốc hỏi:

"Nàng muốn tìm cái chết?"

"Thân thể này của ta……" Kỷ Vân Hòa suy nhược ngồi dậy, cả người nàng đều mềm nhũn vô lực, ngơ ngác một hồi, dựa vào đầu giường ngồi vững "Sinh tử vô thường."

Trường Ý khẳng định ý nghĩ của nàng: "Nàng muốn tìm đến cái chết." Y thì thầm độc thoại.

Hiếm khi Kỷ Vân Hòa không đoán được suy nghĩ cùng ý đồ của y, nàng vươn tay, nắm lấy cổ tay Trường Ý, y khẽ ngẩn người, không lập tức hất tay nàng ra. Y xoay người qua, nhìn gương mặt nhợt nhạt của nàng.

Nàng nói: "Trường Ý, ngươi không phải muốn trả thù ta sao?" Nàng nhìn vào mắt y, đôi đồng tử xanh lam kia cũng đang gắt gao nhìn nàng.

Trong khoảnh khắc hai người nhìn nhau, Kỷ Vân Hòa đột nhiên ngưng tụ toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, một tay nắm lấy cổ tay Trường Ý, tay còn lại bỗng giật lấy ngọc quan trên tóc y, nhanh như chớp đâm trâm ngọc vào cổ họng nàng!

Lúc này, bàn tay khác của Trường Ý chưa bị nàng giữ lấy liền nâng lên, giữ chặt cổ nàng, đẩy nàng ngã trên giường, y cúi người đè lên trên người nàng, mà cây trâm cài kia đâm vào bàn tay y.

Một đạo công kích này nàng cũng không tiếc sức lực, một cản này của y là ngoài sở liệu.

Cây trâm ngọc này cơ hồ xuyên qua bàn tay thon dài kia, máu tươi chảy xuống, khiến cho cổ cùng xương quai xanh nàng đều nhiễm đỏ, máu tươi chảy vào trong vạt áo, viền áo nàng cũng bị máu tươi vấy bẩn.

Nàng vô cùng kinh ngạc, nhìn Trường Ý đang đè chặt mình.

Tay y thoát hỏi gông kiềm của nàng, lúc này liền áp chặt cổ tay nàng lại, ấn tay nàng xuống giường, một tay khác đặt trên cổ nàng vẫn cắm chặt trâm ngọc, máu tươi không ngừng trào ra, mái tóc dài màu bạc kia rủ xuống như thác, phủ lấy giữa hai người, tạo thành một không gian chật hẹp, vô cùng ám muội.

"Nàng dựa vào cái gì mà tự kết thúc sinh mạng mình?"

Trường Ý nhìn nàng, đôi đồng tử kia, âm u hung bạo, một mực áp chế cảm xúc đang ẩn nấp bên trong, đại nộ xung thiên, y chất vấn nàng "Ai cho nàng cái gan ấy?"

Kỷ Vân Hòa nhẫn tâm, mặc kệ vết thương trên bàn tay Trường Ý, nàng nhìn thẳng y hỏi: "Sáu năm trước, gió lạnh trên vực, không đủ lạnh, đúng không?"

Trường Ý sững sờ, sắc lam trong mắt bắt đầu trở nên sâu hơn, tựa như một đầm nước không nhìn thấy đáy.

Nàng nhếch môi cười khinh, tiếp: "Năm đó ta lợi dụng ngươi, nhưng ngươi lại trốn thoát được, nếu như ngươi bị bắt lại, nhất định sẽ chịu không ít trách phạt, niệm tình quen biết của chúng ta, ta vốn động chút ẩn tâm với ngươi, nếu đưa ngươi đến chỗ Thuận Đức công chúa bên kia chịu tội, chi bằng giết chết ngươi, giúp ngươi kết thúc tất cả đau khổ."

Bàn tay đặt trên cổ nàng, chầm chậm siết chặt.

Nàng tiếp tục nói: "Không nghĩ đến, ngươi cư nhiên có thể thoát được, ta cũng vì vậy mà phải chịu sự trừng phạt của Thuận Đức công chúa. Bây giờ, ngươi muốn ta sống cuộc sống chịu tội, khiến ta muốn chết cũng không được."

Bàn tay siết chặt kia khiến nàng bắt đầu khó thở, nhưng nàng vẫn cắn răng nói: "Trường Ý, ngươi so với ta năm đó còn nhẫn tâm hơn rồi."

Dứt lời, màu sắc trong mắt Trường Ý dường như đã biến đổi, biển cả nổi lên cuồng phong bão táp, hóa thành xoáy nước dày đặc xanh đen.

Lòng bàn tay y dùng sức, vết thương trâm ngọc gây ra lại chảy máu, y không cảm thấy đau, Kỷ Vân Hòa cũng nhắm mắt lại.

Cho đến khi sắc mặt nàng tái xanh, rốt cuộc, bàn tay kia cũng rời khỏi cổ nàng.

Không khí đột nhiên xông vào lồng ngực khiến nàng ho khan.

Trường Ý ngồi dậy: "Kỷ Vân Hòa, nàng nói đúng." Y nhìn nàng "Ta không giết nàng, sẽ khiến nàng muốn chết cũng không được." Y đẩy cửa ra, bên ngoài truyền đến giọng nói lạnh băng của y, "Người đâu. Vứt hết những lò than dư thừa kia đi, để lại một lò thôi, gọi người đến gác cửa sổ, chỉ để một khe hở, trước cửa cũng phái hai người đến canh giữ, không có lệnh của ta, không được rời đi."

Giọng nói bên ngoài biến mất, Kỷ Vân Hòa cũng thở lại bình thường, nàng nhìn tuyết to ngoài phòng, lại nhìn nha hoàn sợ sợ hãi hãi tiến vào.

Nha hòa đem từng lò sưởi ra ngoài, cũng khóa cả cửa sổ, chỉ để lại một chút lỗ thông khí.

Bọn họ ai bận việc nấy, ánh mắt nửa điểm cũng không dám dừng trên người Kỷ Vân Hòa nằm trên giường.

Kỷ Vân Hòa thở dài một hơi, lần này thật toi rồi, chết cũng không thành, ý đồ bại lộ, ý nghĩ cũng bị nhìn thấy, đến cả kế khích tướng cũng dùng rồi, vẫn vô dụng. Nàng xoa xoa cổ mình, lòng bàn tay nàng dính đầy máu nhơn nhớt.

Nàng nhắm mắt, nằm xuống: "Rốt cuộc là vật khốn nạn nào chắn đường thăng thiên của bà….."

Bọn nha hoàn toàn thân run rẫy, vẫn không dám nhìn nàng, chỉ là động tác trên tay càng nhanh hơn. Kỷ Vân Hòa lại thở dài, cũng không biết trong mắt những tùy tùng này, quan hệ giữa nàng và Trường Ý rốt cuộc không phù hợp đến mức nào.

Suốt cả ngày trời, trong phòng nàng đều là người qua người lại, một lúc lại có người khiêng bàn đến đổi, lúc khác lại có người đặt một cái tủ đến, bọn tùy tùng bận lên bận xuống cả một ngày một đêm, Kỷ vân

Hòa rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, giữ một kẻ trông giống quản sự mà hỏi: "Cần đổi phòng sao?"

Quản sự cung cung kính kính đáp nàng: "Cô nương phúc khí tốt, sau này chủ thượng dọn đến đây ở."

Nàng ngẩn người, nhất thời không hiểu ý tứ trong câu nói này: "Hả?" Nàng chớp mắt hai cái "Ai? Dọn đến đây ở gì?"

"Chủ thượng, hôm qua chủ thượng hạ lệnh, sau này công vụ của ngài ấy đều sẽ đến tiểu viện Hồ Tâm này để giải quyết."

Cả người Kỷ Vân Hòa cứng đờ.

Quản sự nói, "Chẳng qua là cô nương yên tâm, chủ thượng đã dặn dò, ban ngày sẽ không làm phiền cô nương nghỉ ngơi, ngài ấy sẽ tăng thêm một bức màn cấm chế, một chút âm thanh đều không thể lọt vào."

"Bức……bức rèm cấm chế?" Cả mặt nàng không thể tin được "Bức nào? Trên giường ta? Không phải lầu này có ba tầng sao!?"

"Đúng vậy, chủ thượng chỉ thích muốn ở tầng này."

Dứt lời, quản sự hành lễ, quy quy củ củ lui ra ngoài cửa, lại đi chỉ đạo công việc.

Kỷ Vân Hòa ngây ngốc ngồi trên giường.

Đột nhiên cảm thấy……bản thân hình như……lại gây ra họa lớn rồi.

Địa bàn của nàng……cư nhiên chỉ còn một chiếc giường thôi.

66. Chương 64: Sổ Sinh Tử

Kỷ Vân Hòa vốn cho rằng Trường Ý sợ nàng lại phát tác cho nên mới dời công vụ dọn sang tiểu viện trên đảo Hồ Tâm xử lý, thuận tiện giám sát nàng.

Nhưng khi nàng nhìn thấy mấy người kia vất vả khiêng một chiếc giường dài đến, Kỷ Vân Hòa cảm thấy sự tình này có chút không ổn rồi.

"Y không phải sẽ ở lại đây chứ?" Nàng không dễ gì mới ngăn được quản sự để hỏi chuyện.

"Chủ thượng nói sẽ qua đây ở, liền sẽ ở đây." Thái độ của quản sự rất tốt, vô cùng cung kính "Chính là buổi sáng sẽ ở đây, đêm cũng ở đây."

Giây tiếp theo nàng liền ngây ngốc.

"Đây không phải là tiểu viện Hồ Tâm sao? Không phải rất hẻo lánh ư? Y dọn qua đây làm gì?"

"Cô nương nói đùa rồi, chủ thượng ở nơi nào, nơi đó tự nhiên sẽ là trung tâm, sao có thể nói là hẻo lánh chứ."

Kỷ Vân Hòa nhìn quản sự, bị lời kia làm nghẹn họng. Nàng không nghĩ đến, chỉ vài năm trôi qua, ngự yêu đài Cổ Hàn, một trong bốn vùng đất ngự yêu, đã thực sự bị Trường Ý biến thành trung tâm quyền lực trong thiên hạ này. Nội quy cũng thật khuôn khổ, chỉ hận không thể học hết những thuật sử dụng quyền lực chế ngự dân chúng của Kinh Sư.

Bận rộn một ngày, cho đến khi mặt trời xuống núi, Kỷ Vân Hòa giật mình thức dậy, vừa đưa mắt nhìn một vòng, những đồ vật trong phòng đều đã được bố trí xong rồi.

Nơi nàng ở, trước đây mặc dù không thiếu vật gì nhưng vẫn gọi là bố trí đơn sơ, mà bây giờ, trên mặt đất phủ một tấm thảm mềm mại, trên bàn đã trải khăn trải bàn thậm chí đến cả bình và tách trà cũng đã đổi loại khác.

Lúc Trường Ý đến, những chuyện nàng cũng không nhắc đến chỉ ngồi trên giường, đưa ngón tay chỉ lên căn phòng chứa toàn đồ trân quý nói với y: "Người cá ngươi, từ đâu lại nuôi ra cái sở thích thích dùng đồ trân quý như vậy? Ngoài kia đang chiến tranh, ngươi là lãnh đạo há có thể sống lãng phí xa hoa như thế được, vị trí này e là ngồi không lâu."

Trường Ý nghe xong, cũng không giải thích, chỉ hỏi: "Vị trí này ta có thể ngồi được bao lâu, liên quan gì đến nàng?"

Kỷ Vân Hòa cười rồi lại cười: "Đương nhiên là có liên quan rồi, nếu ngươi bị người ta hạ bệ, ta không phải là nên mau trốn đi sao, nhưng ta hi vọng ngươi có thể sống lãng phí xa hoa lâu thêm một chút."

Ánh mắt Trường Ý khẽ lạnh, vẫn chưa nói được lời nào thì bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh: "Kỷ cô nương e là đã nghĩ nhiều rồi. Người cá này, ta vẫn chưa thấy y ở nơi khác sống lãng phí xa hoa qua."

Kỷ Vân Hòa khẽ xoay đầu, nhưng lại nhìn thấy một hòa thượng tiến vào, đứng sau lưng Trường Ý, ngạo nghễ nhìn nàng. Thần sắc chứa đầy sự chán ghét nàng.

Kỷ Vân Hòa đánh giá hắn một lượt, chuỗi phật châu xương trắng được hắn giữ trong tay, toàn thân khoác cà sa đen khiến cho chuỗi phật châu kia càng nổi bật hơn. Ánh mắt nàng dừng trên xâu chuỗi, khẳng định

được thân phận của người đến——Khống Minh hòa thượng.

Chất liệu phật châu kia không phải làm từ gỗ quý nổi tiếng, cũng không phải là ngọc châu bảo thạch mà là từ xương trắng.

Đồn rằng Khống Minh hòa thượng là một người chính trực, không dung tha điều ác *, thích quản chuyện bất bình, giết tận ác đồ, mỗi kẻ hắn giết, da đầu sẽ bị lột ra, lấy xương sọ trên đỉnh đầu xâu thành phật châu.

(* nguyên văn [tật ác như cừu]: ghét cái ác như kẻ thù)

Nàng từng vô số lần nghe tên của người này trong miệng Lạc Cẩm Tang. Nhưng vẫn không nghĩ đến có một ngày nàng sẽ gặp được hắn, nhưng không phải do Lạc Cẩm Tang dẫn đến…

"Khống Minh đại sư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Kỷ Vân Hòa nói.

Khống Minh hòa thượng: "Không dám, tên của Kỷ hộ pháp, mới khiến mổ đây ngưỡng mộ đã lâu."

Đã rất lâu chưa từng có người dùng thân phận ở ngự yêu cốc để xưng hô với nàng, Kỷ Vân Hòa nhất thời có chút xa lạ. Nàng nhìn Khống Minh hòa thượng, cảm thấy có chút buồn cười: "Lần đầu tiên gặp mặt, đại sư vì sao lại đối với ta giận dữ như thế?"

Khống Minh hòa thượng nhìn nàng, thẳng thắn nói: "Ta ghét ác như thù."

Nàng cũng không giận: "Nói như vậy, ta trong mắt đại sư, là một đại ác nhân?"

"Đúng vậy."

Khống Minh hòa thượng có thể ở trong đây, xem ra giao tình mấy năm nay với Trường Ý không tệ, Kỷ Vân Hòa nàng lúc vẫn còn làm hộ pháp trong ngự yêu cốc, đối xử với y như thế, có lẽ hắn cũng đã nghe hết mọi chuyện từ miệng Trường Ý rồi, cũng khó trách ghét nàng như thế.

"Được rồi. ta gọi ngươi đến không phải cùng người khác nói chuyện phiếm." Trường Ý đánh gãy đối thoại của hai người, y đi đến bên giường, Khống Minh hòa thượng cũng giẫm bước chân nặng nề, kéo một cái ghế ngồi bên giường nàng.

"Đưa cổ tay cho ta." Khống Minh hòa thượng không khách khí nói.

Kỷ Vân Hòa cũng mau chóng chìa cổ tay ra: "Ta chỉ nghe qua đại sư ghét ác như thù, không nghĩ đến đại sư còn biết giúp người ta xem bệnh?"

"Sáu năm trước, có người thân mang trọng thương, bị đẩy xuống vực, rơi xuống nước sông chảy xiết, đá trong sông làm gãy hết xương trên người y, cơ hồ mất mạng, là ta cứu y về, chữa khỏi cho y."

Kỷ Vân Hòa nghe xong, tim chợt nhói, Khống Minh hòa thượng đang bắt mạch cho nàng chợt nhíu mày, lườm nàng một cái.

Nàng bất động thanh sắc, cười khẽ nhìn hắn "Nếu nói như vậy, y thuật của đại sư, thật là tinh thông?"

"Không dám, chỉ có thể cứu được yêu quái suýt mất mạng mà thôi." Dứt lời, Khống Minh hòa thượng thu tay về, hắn đứng dậy "Mà ngươi, ta cứu không nổi."

"Nàng ấy sao rồi?" Trường Ý cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Khống Minh hòa thượng dùng y phục lau đi bàn tay chạm qua cổ tay nàng, giọng lạnh nhạt: "Cả mặt đều là tướng đoản mệnh, vẫn có thể sống đến cuối tháng."

Cuối tháng……

Đã thế này rồi, vẫn có thể sống đến cuối tháng. Trong lòng nàng trách mạng mình thật quá dài rồi.

"Khống Minh!" Trường Ý nhíu mày "Ta gọi ngươi đến để chữa trị cho nàng."

"Ta có thể chữa cho yêu, có thể chữa cho người." Khống Minh hòa thượng vẫn đang lau tay, dường như ngón tay vừa rồi chạm qua Kỷ Vân Hòa lau thế nào cũng không sạch được "Nàng ta không phải yêu cũng chẳng phải người, ta trị không được."

Hắn nói rất kiên định, mà Trường Ý đáp lại càng kiên định hơn: "Đáp án ta cần, không phải là không trị được."

Khống Minh hòa thượng quay đầu lại, nhàn hạ nhìn y: "Đây là nể mặt ngươi ta mới như vậy, nếu đổi lại là người nhà bệnh nhân khác, ta sẽ khiến ngươi cùng nàng ta đều cút đi."

"Lời nói gắt gỏng đều vô nghĩa, ta muốn phương pháp trị liệu."

Hai người gay gắt nhìn nhau, một câu thì thầm "Ai là người nhà của ta……" của nàng trực tiếp bị Khống Minh hòa thượng bỏ qua.

Hắn nhìn thẳng Trường Ý nói: "Nàng ta bị loại thuốc từ người biến thành yêu quái, trong cơ thể có linh lực của ngự yêu sư, cũng có yêu lực của yêu quái. Ta vốn tưởng rằng nàng ta suy nhược, do linh lực cùng yêu lực tương xung, nếu là như vậy ta có phương pháp có thể trị được, ta từng đọc qua cổ thư, ngoài biển

có một vị thuốc, có thể lấy độc trị độc, nó có thể dung hòa hai sức mạnh này, nhưng trước mắt thấy thân thể này, thuốc độc kia nàng ta đã từng dùng qua. Yêu lực cùng linh lực trong cơ thể bổ sung cho nhau, không hề tương xung."

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Không sai, ta vẫn nhớ rõ, bị mũi tên mang độc bắn trúng."

Trường Ý nhìn nàng một cái, nàng đang xoa cằm chìm đắm trong hồi ức kia nên không phát giác.

Khống Minh hòa thượng trực tiếp nói: "Nàng ta suy yếu như vậy, không vì gì khác, bởi vì thân thể nàng ta đã hao tổn gần hết rồi. Huyết khí vô lực, thân thể giảm sút hơn cả người già tám mươi. Diêm Vương muốn lấy mạng của nàng ta, dù ta là Đại La Kim Tiên, cũng không sửa được sổ sinh tử."

Kỷ Vân Hòa nghe thế liền gật đầu: "Đừng nói thân thể ta tựa như người già tám mươi, nói ta hơn cả người già trăm tuổi, ta cũng tin nữa."

Nàng hoàn toàn không giống với người bệnh nghe được hạn chết của mình, Khống Minh hòa thượng vì thế mà nhìn nàng thêm một cái, Kỷ Vân Hòa cũng nhìn hắn cười khẽ: "Nghe nói đại sư thấy người ác tất giết, bây giờ, có thể làm một việc tốt rồi, giúp ta giải thoát cũng là thỏa mãn sở thích diệt trừ kẻ ác của ngươi."

"Câm miệng."

Khống Minh đại sư chưa nói gì, lời nói đùa cợt của nàng đã bị Trường Ý cắt ngang, y nhìn nàng chằm chằm, trong đôi đồng tử lam kia, hiện đầy vẻ cố chấp: "Sổ sinh tử này, ta sẽ sửa."

67. Chương 65: Đại Nghiệp

Trường Ý muốn nghịch thiên cải mệnh cho nàng.

Việc này, Khống Minh hòa thượng không đồng ý, hắn thẳng thắn nói chuyện này còn khó hơn lên trời. Kỷ Vân Hòa cũng không đồng ý, nàng cảm thấy chuyện này quá đày đọa rồi, nàng chỉ muốn tận hưởng "tuổi già". Thậm chí hi vọng thời gian cuối cùng này có thể đến nhanh thêm chút nữa.

Nhưng Trường Ý vô cùng cố chấp.

Y cưỡng ép Khống Minh hòa thượng đến khám bệnh, cũng cưỡng ép nàng chấp nhận để Khống Minh hòa thượng khám.

Vì để tránh cho đại phu và bệnh nhân không phối hợp, cùng nhau liên thủ lười biếng, cho nên trong lúc khám bệnh, Trường Ý sẽ ở một bên canh gác. Một bước không rời.

Chỉ là công vụ thực sự rất bận rộn, cho đến đêm khuya cũng có người đến tìm gặp, Trường Ý ở trong phòng đặt một bức bình phong, ngồi trên thư án trước bình phong để xử lý công vụ, Kỷ Vân Hòa ở bàn trà nhỏ sau bình phong tiếp nhận sự vấn chẩn của Khống Minh hòa thượng.

Thông thường vào lúc này, phía trước bình phong sẽ tăng thêm một cấm chế, ngăn chặn mọi âm thanh, ngăn ngừa hai bên quấy nhiễu nhau.

Hiện tại thân thể của nàng suy yếu, nhưng đầu óc vẫn chưa hỏng, chỉ cần có cơ hội thoát khỏi khống chế của Trường Ý, nàng liền bắt đầu tính toán chống lại người của y.

Nàng cười đến mày mắt cong cong nhìn Khống Minh hòa thượng: "Khống Minh đại sư, ngươi không nguyện ý chữa, ta cũng không nguyện ý sống, ngươi và ta hà tất phải khổ sở lãng phí thời gian ở nơi đây?"

"Ngươi có nguyện ý sống hay không đều không liên quan đến ta, ta đồng ý chữa trị cho ngươi với yêu quái kia, cho nên phải giữ lời hứa."

"Làm người vì sao phải cứng ngắc như vậy chứ." Nàng nói "Người cá kia cũng không hiểu dược lý, ngươi bây giờ không phải mỗi ngày đều khai dược cho ta sao, ngươi tùy tùy tiện tiện đổi một vị thuốc thành độc, đưa cho ta uống, y cũng không biết được. Vốn dĩ chữa bệnh đều có nguy hiểm, nhưng dù không chữa khỏi cho ta, y vẫn sẽ không vì thế mà trách ngươi."

Nàng nói xong lời này, Khống Minh hòa thượng liền giúp nàng bắt mạch, dường như nhàn rỗi mà nhìn nàng: "Kỷ hộ pháp, thứ nhất, ta không phải là kẻ cứng ngắc, chỉ là người xuất gia không nói dối……"

Kỷ Vân Hòa cười ra tiếng, xen ngang lời hắn: "Đại sư, phật châu bạch cốt trước ngực ngươi đã một trăm linh tám viên rồi, còn nói thanh quy giới luật của người xuất gia với ta sao? Ngài đang nói đùa ư?"

"Ta là người xuất gia, dù ta ăn mặn, phạm vào sát giới nhưng không ảnh hưởng đến việc ta giữ những thanh quy khác."

"Thế cưới gả thì sao?" Nàng cười, giúp Lạc Cẩm Tang hỏi một câu, mặc dù nhiều năm nàng chưa gặp Lạc Cẩm Tang nhưng nàng biết, tính cách của nha đầu kia, luôn để tâm chuyện đó.

Khống Minh hòa thường ngây người, nhìn nàng đang mỉm cười, hai đầu mày nhíu lại: "Không liên quan đến ta."

Nhìn thấy biểu tình của hắn, nàng gật đầu, dường như tự biên tự diễn mà thở dài nói: "Nha đầu Cẩm Tang đơn thuần của ta thật đáng thương, lại va phải một bồ tát tâm địa sắt đá."

Lời này của nàng dường như chọc trúng Khống Minh hòa thượng, ngón tay đặt trên mạch nàng khẽ tăng thêm một chút lực đạo, nói tiếp: "Thứ hai, ai nói người cá kia không thông dược lý?" Khống Minh hòa thượng nhìn vào mắt nàng, tựa như trả đũa nàng, cười nói, "Bệnh lâu sẽ thành y sĩ, người cá kia từ quỷ

môn quan bò về, nhưng có một đoạn thời gian rất dài đều không có ngày nào sống tốt."

Chốc chốc, khóe môi nàng khẽ run, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, dường như không để ý đến lời hắn nói.

Nhưng Khống Minh hòa thượng rất hài lòng, ngón tay nâng cao một chút, tay hắn vẫn đặt trên mạch nàng, cảm nhận mạch tượng suy yếu của nàng.

"Kỷ hộ pháp, những năm nay ta thực sự rất hiếu kì, sáu năm trước ở ngự yêu cốc, ngươi rốt cuộc đã sử dụng thủ đoạn gì, có thể đổi lấy thật lòng giao phó của người cá kia, thậm chí sau khi trọng thương, hận ý khắc cốt, cơ hồ hận ngươi đến ngày hôm nay."

"Cái gì mà thật lòng giao phó chứ, chẳng qua là đối nhân xử thế quá thành thật mà thôi. Chỉ có trẻ nhỏ mới dễ dàng thành thật như vậy." Nàng cười nhìn Khống Minh hòa thượng "Lừa gạt trẻ nhỏ rất khó sao?"

Khống Minh hòa thượng cũng bất động thanh sắc, bình tĩnh hỏi: "Xích tử chi tâm *, hiếm gặp như thế, ngươi làm sao có thể xuống tay?"

*(*lòng dạ đơn thuần, chân thành như trẻ thơ, xuất phát từ Li Lâu Hạ của Mạnh Tử.)*

"Xích tử chi tâm sao, trước quyền mưu sinh tử lại tính là gì chứ?" Nàng bất cần hỏi "Người cá ngây thơ, đại sư, ngươi cũng xem như là một nửa mưu thần của y, ngươi cũng ngây thơ như vậy sao?" Nàng nói rồi cười lạnh, ra vẻ khinh thường, rút tay mình về.

Ánh mắt của Khống Minh hòa thượng lướt một vòng từ cổ tay đến mắt nàng, nhìn chằm chằm nàng, ngữ khí cũng càng áp bách: "Sáu năm trước, một chút cảm giác hối hận vì chuyện năm đó cũng không có sao?"

"Ta bước sai một bước liền rơi xuống vực sâu, một lòng mưu cầu quyền lực, chẳng qua là chuyện thường tình của con người, vì sao ta lại phải hối hận?" Nàng lộ ra dáng vẻ âm hiểm, những lời này nói ra dường như là những lời giấu sâu trong nội tâm nàng nhiều năm qua.

"Hại y, ngươi không hối hận?"

"Không hối hận."

"Ngươi có biết mưu lược sáu năm của y, chỉ vì tìm được thời cơ, cứu ngươi ra khỏi phủ quốc sư đến cõi Bắc không?"

"Biết, y muốn tìm ta phục thù."

"Ngươi có biết, hôm kia ngươi tìm cái chết, trong lúc bình minh lên, y đang ở cõi Bắc phong vương, cảm nhận được ngươi gặp nguy hiểm, liền lập tức rời đi, mặc kệ mọi người khuyên ngăn."

Ngày nàng tìm cái chết……trong đầu nàng nhanh chóng lóe qua y phục cùng ngọc quan của Trường Ý hôm ấy, nàng vẫn còn rút ngọc trâm trên đầu y xuống dùng để tự tận. Trường Ý rất ít khi đội ngọc quan cùng ngọc trâm……

Hóa ra là……y cư nhiên từ nơi như thế vội vàng trở về……

Nhưng những thứ này chẳng qua chỉ lóe lên trong não nàng giây lát. Thần sắc của nàng vẫn không thay đổi, đến do dự cũng không có: "Ta không biết, lại thế nào?"

"Thế nào?" Khống Minh hòa thượng khẽ nheo mắt nhìn nàng "Hộ pháp đại nhân của ngự yêu cốc, nữ tử có thể đùa bỡn xích tử chi tâm trong lòng bàn tay, thế mà bây giờ không nhìn rõ nội tâm của người cá kia sao?"

Nghe xong lời này, rốt cuộc nàng cũng trầm mặc.

Khống Minh hòa thượng không buông tha nàng, như cũ từng bước áp bách: "Ngươi một lòng mưu cầu quyền lực, nhưng lúc này lại không nhân cơ hội mê hoặc lòng người cá, lấy tín nhiệm của y, giết chết y, đưa về Kinh Sư để lập đại công……ngược lại cố tình khiến người ta chán ghét, thậm chí một lòng cầu chết……Kỷ hộ pháp, người cá bản tính đơn thuần, đến nay vẫn chưa hiểu lòng người thiên biến vạn hóa, nhưng ta không giống y."

Dứt lời, sắc môi nàng càng nhợt nhạt hơn, nhưng sống lưng vẫn như cũ thẳng tắp. Nàng nhìn về hướng bình phong một cái, Trường Ý cơ hồ vẫn ở ngoài kia thương nghị những chuyện khiến người ta cực kì nhức đầu, không hề chú ý đến tình hình "vấn chẩn" trong này giữa nàng và Khống Minh hòa thượng.

Lòng nàng dần trấn định xuống.

"Đại sư." Nàng cong môi "Ngươi là một người thông minh, ngươi biết nếu đem sự thật nói ra, dù với ta hay với Trường Ý đều không tốt. Ta đã là kẻ sắp chết……"

"Ngươi là kẻ sắp chết, ta là người xuất gia. Ta không nói dối, cho nên cũng sẽ không nói nhảm." Khống Minh hòa thượng tiếp "Tất cả những suy nghĩ tâm tư của ngươi ta đều không để ý, rốt cuộc mọi chuyện vì sao lại như vậy ta cũng không muốn biết, nhưng người cá này nay là bạn của ta, từ nay về sau, chỉ cần ngươi không làm việc gì tổn hại đến y, chuyện trước kia ngươi làm, ta cũng xem như không hay biết gì cả."

"Rất tốt. Thực sự rất tốt, người cá này cuối cùng cũng xem như có bạn bè rồi." Nàng cười rồi lại cười, cảm xúc đột nhiên dao động, lại ho khan một tiếng "Nhưng mà……"

Nụ cười của nàng, cuối cùng cũng tắt đi, nàng nhìn chằm chằm vào Khống Minh hòa thượng, trong mắt

lóe lên sát khí "Ngươi tốt nhất hãy như lời ngươi nói, giữ vững lời hứa. Nếu không, ta sẽ khiến ngươi biết được, ta thật ra không phải là một người tốt."

"Trên thế gian này, làm sao có người tốt chứ." Khống Minh hòa thượng đáp.

"Ngươi yên tâm, ta không nói, không phải vì ngươi mà bởi vì cách nghĩ của ta giống với ngươi. Người cá trọng tình, nói chân tướng với y, sẽ khiến tâm thần y khủng loạn, nay đại nghiệp của cõi Bắc, thắng lợi không ngừng. Trận phân tranh này mặc dù do người cá mà nên, nhưng chuyện đến nước này, không biết đã chịu bao nhiêu thù mới hận cũ trong Đại Thành Quốc này rồi. Sở cầu sở mưu kiếp này của ta, cũng chỉ thông qua việc làm hiện tại của y, mới có thể thực hiện được, dù sao chăng nữa, ta tuyệt đối sẽ không làm loạn đại cục."

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, nhìn bàn tay trắng bệch của mình: "Ngươi hiểu rõ thì tốt."

Khống Minh hòa thượng đứng lên, liếc nàng một cái, thân người nàng gầy gò, cơ hồ không giống người, hắn nói: "Mặc dù biết được nỗi khổ của ngươi năm đó, nhưng ta vẫn không thích ngươi."

Kỷ Vân Hòa cười, ngẩng đầu nhìn hắn: "Thật khéo, ta cũng vậy."

*(**Mục ngoài lề:** Các cậu ơi, tớ muốn làm một mục bình luận về truyện sau khi các cậu đã đọc. Sau đó sẽ lọc những bình luận đặc sắc lên một trang trong mục đăng chương này. Mọi người nhiệt tình cmt nhé ~ để mọi người có cái nhìn sâu sắc hơn về truyện nè ~~~~)*

68. Chương 66: Thử Thử

Kỷ Vân Hòa quan sát Khống Minh hòa thượng hai ngày, như lời hắn đã nói, hắn hoàn toàn không có ý định đem những chuyện biết được kể với Trường Ý.

Nàng có thể yên tâm được rồi. Nhưng mấy ngày nay cùng Trường Ý ở chung một phòng, nàng lại phát hiện ra một chuyện khiến nàng lo lắng……

Không vì gì khác, chuyện này chính là liên quan đến Trường Ý—— người cá Trường Ý này……không hề chợp mắt.

Hiện tại nàng là người không thể nhìn thấy ánh mặt trời, cho nên nàng hoạt động vào ban đêm, khi hoàng hôn buông xuống mới thức dậy và lên giường ngủ khi bình minh lên, thời gian lâu dần cũng trở thành thói quen, tinh thần cũng rất ổn. Nhưng Trường Ý không như vậy, trước kia nàng cho rằng, mỗi tối khi y đến gặp nàng, nhìn nàng ăn cơm, sau đó rời đi sẽ về phòng ngủ.

Nhưng mấy đêm trôi qua, nàng chợt phát hiện ra, thời điểm nàng ăn cơm, Trường Ý ngồi đọc tài liệu; lúc nàng ngồi trước chậu than nghịch lửa, y cũng ngồi đọc tài liệu, đến khi bình minh lên, nàng tắm rửa chuẩn

bị đi ngủ, y vẫn ngồi đó xem tài liệu.

Mà sau khi mặt trời mọc, sau thư án đặt trước bình phong, sẽ hiện lên bóng của từng người từng người một kéo đến đây, đem theo giấy tờ công vụ đến tìm y.

Thỉnh thoảng giữa trưa nàng có thể nhìn thấy Trường Ý sau khi ăn trưa xong sẽ nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều lại tiếp tục bận rộn. Đêm đến, thời gian nghỉ ngơi nhiều nhất của y cũng chỉ là chợp mắt một lúc khi nàng ngồi ăn cơm. Trước sau cả một ngày trời nghỉ ngơi không quá hai tiếng đồng hồ.

Kỷ Vân Hòa quan sát mấy ngày, rốt cuộc trong lúc ăn tối, nàng không nhịn được mà hỏi Trường Ý đang ngồi đối diện nàng——

"Ngươi muốn đấu với ta không, một tháng sau xem ai chết trước?"

Ánh mắt Trường Ý lúc này mới rời khỏi tài liệu, dừng trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng. Lần nữa nhấn mạnh: "Nàng sẽ không chết."

"Đúng vậy." Kỷ Vân Hòa gật đầu "Nhưng ngươi sẽ chết."

Trường Ý đặt tài liệu xuống bàn, cả người dường như nhàn hạ nhìn nàng "Ta chết sớm, nàng sẽ không vui vẻ sao?"

Kỷ Vân Hòa cười cười, đặt chén đũa xuống, đứng dậy đẩy đĩa rau ra một bên, nửa người nàng cúi xuống nằm bò trên bàn, hai tay chống má, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn Trường Ý cách nàng một tấc: "Ta đổi ý rồi."

Trường Ý không né tránh nhìn thẳng vào mắt nàng, gương mặt bình tĩnh.

"Dựa vào tình huống bây giờ, ngươi có phải sẽ chết trước ta hay không, cho nên……" Giọng nàng trở nên dịu dàng "Ta định sẽ đối xử với ngươi tốt một chút, như vậy……ngươi cũng sẽ tốt với ta hơn, đúng không?"

Sắc mặt Trường Ý vẫn âm trầm như cũ, tựa như hung thần được vẽ trong tranh: "Sẽ không." Y cự tuyệt.

Nhưng nhìn dáng vẻ cứng rắn cự tuyệt của y, nàng lại khẽ cong môi, niềm vui ngập tràn trong lòng.

Nàng đưa ngón tay chạm lên sống mũi của Trường Ý, y cũng không tránh, vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, nghe giọng nói khàn khàn "Trường Ý, là vì ngươi chưa từng bị nữ nhân câu dẫn……" Dứt lời, ngón tay nàng dừng trên đầu mũi y, da mặt của Trường Ý mịn màng hệt như trẻ con vậy, nàng không nhịn được, đầu ngón tay vân vê khẽ vẽ hai vòng trên mũi y "……chưa thử qua, ngươi sao biết được sẽ hay không?"

Theo hiểu biết của nàng về Trường Ý, người cá này, cả đời chỉ tìm một bạn đời, trong lòng đối với chuyện nam nữ đều rất quy củ, thậm chí còn thua xa nhân loại, sáu năm trước trong thập phương trận của ngự yêu cốc Kỷ Vân Hòa biết, người cá này, nội tâm thật ra là một kẻ dễ ngượng ngùng, không hề hiểu biết về chuyện nam nữ, nàng tương bức thế này, muốn khiến y hoang mang, sau đó sẽ quên đi vấn đề vừa rồi……

Suy nghĩ trong lòng nàng vẫn chưa thực hiện được thì cánh tay sờ mũi y đột nhiên bị giữ chặt.

Kỷ Vân Hòa sững sờ, nhưng nhìn thấy gương mặt vẫn lạnh lùng của Trường Ý đang nhìn nàng, lạnh giọng đáp: "Được."

"Hả?" Chữ được kia, khiến nàng có chút không hiểu.

"Vậy thì thử thử xem."

"Hử?"

Đôi mắt nàng vừa trừng to, chưa kịp phản ứng, đột nhiên cổ tay bị kéo một cái, cả người nàng mất đi điểm tựa nằm xuống mặt bàn, đột nhiên phía trước có người giữ nàng lại, vai bị người kia giữ lấy, thời điểm thân hình vừa vững vàng, trên môi nàng bị một cánh môi lạnh lẽo khác áp xuống.

Đôi mắt nàng trợn to, khoảng cách quá gần, thậm chí nàng vốn dĩ không nhìn rõ được dáng vẻ của người trước mặt, nhưng cảm giác truyền đến từ đôi môi kia khiến nàng không cách nào mặc kệ tình hình này được.

Cái……cái gì!?

Người cá này đang làm gì vậy!

Y……y……y không phải là cả đời chỉ chọn một người thôi sao!

Y thay đổi rồi……

Y hoàn toàn thay đổi rồi!

Khi đôi môi lành lạnh kia rời khỏi, nàng chỉ cảm thấy môi lưỡi bản thân tựa như bị thiếc nóng thiêu đốt, tất thảy đều tê dại.

Trên mặt nàng toàn bộ đều là kinh ngạc, nửa người thẫn thờ nằm trên bàn, hồn vẫn chưa quay lại.

"Thử qua rồi đấy." Trường Ý đứng thẳng người, mái tóc bạc tán loạn che khuất gương mặt y, giọng y vẫn không chút dao động "Vẫn sẽ không."

Sẽ không cái gì?

Dù bị nàng câu dẫn cũng sẽ không đối tốt với nàng sao?

Nhưng……nhưng……vấn đề này……vẫn quan trọng ư……

Nàng hoàn toàn đơ rồi, đến khi Trường Ý lấy tài liệu đè dưới tay nàng ra, bước qua bình phong, ngồi xuống trước thư án, nàng vẫn chưa hồi thần.

Nàng cứng ngắc xoay đầu, nhìn hình bóng của Trường Ý được ánh nến phản chiếu trên bình phong, y ngồi trên ghế, một tay cầm tài liệu, tay khác cũng không biết là đang che mặt hay chống cằm, y ngồi bất động, tựa như dáng ngồi trong tranh vẽ.

Kỷ Vân Hòa cũng nằm trên bàn như một bức tượng điêu khắc.

Toàn thân cương cứng, đại não hỗn loạn.

Nằm một hồi lâu, nửa người đều tê liệt, nàng mới cử động cơ thể, đỡ người đứng dậy, lại bất cẩn, bàn tay chống xuống đĩa rau bên cạnh, rau xanh chưa ăn xong bị đổ lên bàn, làm bẩn tay áo nàng.

Nàng ngồi xuống, vẫn chưa ngồi vững liền ngã xuống, mông đặt trên mặt đất, tay khua loạn khiến cho nửa chén cơm úp ngược, rơi đầy trên người nàng, nàng ngồi trên sàn, toàn thân vô cùng chật vật.

Không dễ gì mới bò lên trên bàn, ngồi vững trên ghế, nàng liếc mắt nhìn phía trước bình phong một cái, nãy giờ nàng ồn ào như thế nhưng người ngồi trước bình phong kia vẫn như một bức tượng, tựa một tòa núi ngồi yên bất động, không biết là bị điếc hoặc bị ngốc hay là chết rồi nữa……cũng không gọi tùy tùng vào trong dọn dẹp.

Trong lúc căn phòng chìm vào một mảng yên ắng, yên ắng đến độ có thể nghe được tiếng nổ nho nhỏ của than cháy trong chậu sưởi, bên ngoài đột nhiên vang lên hai tiếng "cốc cốc" gõ cửa.

Tựa như tiếng sấm, phá vỡ sự trầm lặng trong phòng, người trước bình phong cử động, nàng cũng cử động, Trường Ý làm gì nàng không biết nhưng nàng bắt đầu dọn dẹp cơm cùng thức ăn bị mình làm đổ, còn có cơm dính trên y phục nàng, vội vàng giũ xuống, kéo phẳng y phục trên người lại.

"Hôm nay ta nghiên cứu ra một loại thuốc, có thể hỗ trợ nâng cao……" Khổng Minh hòa thượng cầm phương thuốc tiến vào, hắn vốn đang chìm đắm trong lời nói của mình, nhưng đột nhiên dừng lại, một lúc lại hỏi "Ngươi sao vậy? Vì sao màu sắc trong mắt đều biến thành……aiz……ngươi đi đâu vậy?"

Người bên ngoài bình phong biến mất rồi, Khống Minh hòa thượng không hiểu nổi, lại cầm phương thuốc tiến vào bên trong bình phong, nhìn thấy Kỷ Vân Hòa, bước chân hắn lại ngừng lại:

"Ngươi lại sao thế?"

Kỷ Vân Hòa ho khan một tiếng, thật hiếm thấy, trong đời nàng lại có lúc khiến kẻ miệng lưỡi khéo léo như nàng lại lúng túng mở miệng thế này……

"Ta……vừa bị ngã……"

Khống Minh hòa thượng nheo mắt, nghiêng mắt nhìn nàng: "Thức ăn cũng đổ lên người?"

"Ừ……ngã hơi nghiêm trọng một chút……"

Kỷ Vân Hòa phủi phủi y phục, xắn tay áo lên, hiếm khi phối hợp với Khống Minh hòa thượng: "Ngươi đến bắt mạch đi, nói về vị thuốc ngươi vừa nói, còn những chuyện khác thì đừng hỏi……"

Khống Minh hòa thượng: "……"

69. Chương 67: Ẩn Ký

Chuyện lạ lùng này chỉ phát sinh trong chốc lát nhưng lại khiến Kỷ Vân Hòa thẫn thờ xấu hổ rất lâu.

Kì thực, mặc dù nàng mỉa mai Trường Ý chưa từng bị nữ nhân câu dẫn qua, nhưng thực tế là nàng cũng chưa từng câu dẫn nam nhân a! Lần đầu tiên xuống tay, lại gặp phải tình huống đột ngột diễn ra gây cấn như vậy, khiến nàng không kịp ứng phó.

Ngượng ngùng vẫn hoàn ngượng ngùng a. Sau khi ngượng ngùng xong, nàng tự nghĩ lại việc này cũng cảm thấy buồn cười, nhưng cười xong rồi nàng lại ngộ ra chỗ không đúng.

Trường Ý là người thế nào chứ, dù cho y vì bị phản bội, cho nên tâm tính thay đổi, trở nên cường ngạnh, ngang ngược nhưng y cũng không thể trở thành một lãng tử phụ tâm bạc tình được.

Bởi vì, nếu như y thực sự là kẻ phóng lãng hình hài*, cũng sẽ không dùng thời gian sáu năm, thực hiện mưu hoạch này, cứu nàng ra khỏi phủ quốc sư, đưa về đây đày đọa.

(*nguyên văn : không thích nghi lễ thế tục ràng buộc)

Y đày đọa nàng, giam giữ nàng, không phải là vì canh cánh trong lòng quá khứ kia, nội tâm vẫn không buông bỏ được sao……

Y một mực là một kẻ cố chấp, hơn nữa người cá cố chấp này sẽ không đột nhiên từ bỏ việc giữ gìn quy củ của tộc người cá……từ bỏ luật lệ mà to gan đi hôn một kẻ không phải bạn đời của y chăng?

Chỉ là vì phục thù? Hoặc là vì khiến nàng xấu hổ?

Kỷ Vân Hòa cảm thấy, người cá này, nhất định là vẫn còn có chuyện giấu nàng.

Nàng cũng không tính sẽ đem chuyện này trở nên phức tạp hơn.

Sau đó, bữa cơm tiếp theo, người cá cố chấp kia vẫn cố chấp giữ vững "quy củ" của y, lại đến giám sát nàng ăn cơm.

Kỷ Vân Hòa cầm đũa, áp chế sự ngượng ngùng của mình, cũng không nhìn thấy sự xấu hổ của người ngồi đối diện, quả quyết trực tiếp hỏi Trường Ý:

"Hôm qua, ngươi vì sao lại hôn ta?"

Người ngồi đối diện, gương mặt đều giấu sau tài liệu, nghe thấy lời này, dùng tài liệu tiếp tục che mặt một lúc, không lâu sau mới buông xuống.

Gương mặt Trường Ý vẫn lạnh lùng như thường.

"Nàng không phải muốn thử xem sao?"

"Ai muốn thử cái đó chứ!" Kỷ Vân Hòa nhất thời không che giấu gương mặt đỏ bừng của mình, vừa muốn đập bàn đứng lên, nhưng lại kịp thời khống chế cảm xúc, nàng hít sâu một hơi, sử dụng lý trí áp chế tất cả dao động cùng ngượng ngùng, trầm giọng hỏi: "Trường Ý, ngươi biết ta đang nói gì không?"

"Người khiêu khích ta là nàng." Trường Ý ném tài liệu xuống bàn, cả người nhàn hạ nhìn nàng "Bây giờ vặn hỏi ta cũng là nàng. Ta không biết nàng muốn nói gì."

"Được, vậy ta sẽ toàn bộ hỏi một lần." Nàng gắt gao nhìn vào mắt y, không bỏ qua bất kì cảm xúc nào trên mặt y "Quy củ của người cá các ngươi, một đời chỉ có một bạn đời. Hôm qua, ngươi vì sao lại hôn ta?"

Giữa ánh nến, bốn mắt tương giao, bàn về chuyện nam nữ, nhưng hoàn toàn không có nửa điểm triền miên.

“Ta vẫn giữ vững quy củ trong tộc ta, chưa từng phá vỡ.”

Sau nửa ngày, Trường Ý mới đáp lại như thế.

Mà một lời này khiến nàng lại thẫn thờ một hồi lâu.

Kì thực trước đó, trong lòng nàng từng nghĩ đến chuyện này, chỉ là khi nghe y đích thân nói ra, đáy lòng nàng vẫn có chút sững sờ: “Ngươi……lúc nào……”

Trường Ý tiếp: “Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta thân mật với nhau.”

Dứt lời, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một khung cảnh, đó là đêm nàng trốn khỏi tiểu viện Hồ Tâm này, đi đến mặt băng kia, nàng chọc giận Trường Ý sau đó y cắn vào vành tai nàng, máu tươi chảy xuống để lại một ấn ký màu lam……

Kỷ Vân Hòa đưa tay sờ ấn ký trên tai mình, nàng nhìn y: “Ngươi điên rồi.”

“Chỉ là vì giam giữ nàng mà thôi.” Trường Ý nói “Ấn ký tộc ta, có thể khiến ta thấy được điều muốn thấy, nàng đang ở đâu, tình huống gì, ta muốn biết đều có thể biết.”

Khó trách……khó trách……

Sau đó, nàng mấy lần muốn tự tận, vừa kéo chăn ra y liền tìm đến, hóa ra là như vậy!

“Ta không phải con rối của ngươi.”

“Nàng không phải.” Y chăm chú nhìn nàng, không hề chớp mắt “Nàng là thú trong lồng.”

“Ha……” Kỷ Vân Hòa đột nhiên cười một tiếng, ba phần bất lực, bảy phần bi ai, “Trường ý, ngươi muốn dùng một đời ngươi để giam cầm ta ư.”

Nàng nói xong, rốt cuộc y cũng trầm mặc.

Rất lâu sau đó, Trường Ý đứng dậy: “Ăn xong rồi thì gọi người đến dọn.” Y nói xong, xoay người bước ra ngoài bình phong.

“Đứng lại, ta vẫn còn một câu hỏi.” Nàng gọi y.

Trường Ý xoay đầu.

"Người cá các ngươi có thể tái hôn không?"

Bàn tay trong tay áo hắc bào đột nhiên siết chặt thành quyền. Sắc mặt Trường Ý trầm xuống, không đáp lời nàng, trực tiếp bước ra ngoài bình phong, vừa khoát tay, lập tức giăng một cấm chế về hướng nàng.

"Aiz!" Lần này nàng chạy theo "Ngươi trả lời ta a!"

Nhưng mặc cho nàng đứng sau cấm chế gọi thế nào, Trường Ý cũng thèm để ý nàng.

Gọi một hồi, nàng mệt nên ngồi xuống giường, bắt đầu tính toán, cũng may nàng là một kẻ đoản mệnh, nếu Trường Ý có thể tái hôn, cũng không phải là chuyện to tác gì, chỉ sợ rằng não của một tộc người cá đều không tốt, quy định không thể tái hôn, tộc người cá kia đều trường mệnh, chẳng phải sẽ thủ tiết đến chết ư……

Chắc cả tộc đều không ngốc như vậy nhỉ……

Nàng nằm trên giường suy tư, cũng không nghĩ được bao lâu liền mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Gần đây, nàng thường hay ngủ mê man, Khống Minh hòa thượng nói thân thể nàng không tốt, tinh thần không đủ, Trường Ý cũng không để ý. Nàng thực ra cũng cho rằng như vậy, nhưng sau khi nữ tử toàn thân bạch y kia xuất hiện đến ba lần trong giấc mơ của nàng, nàng mới phát hiện ra, chuyện này có chút không đúng.

Tối nay, là lần thứ tư rồi……

Kỷ Vân Hòa cảm thấy dưới chân có một trận gió, đưa nàng đến bên người nữ tử kia.

Nhưng gương mặt nữ tử ấy, vẫn bị một đám mây trắng che lại, khiến nàng nhìn không rõ.

"Mấy ngày trước là ngươi chắn lấy đường thăng thiên của ta." Nàng bị gió đưa đến trước mặt nàng ta, hỏi "Ngươi là ai, vì sao ba lần bốn lượt xuất hiện trong giấc mơ của ta?"

"Ta muốn nhờ ngươi giúp ta một việc." Giọng nữ tử như truyền trong gió đến, bị thổi đến đứt đoạn, nghe không rõ ràng.

"Ta không biết ngươi là ai, vì sao phải giúp ngươi?"

"Ta là……" Giọng nàng ta bị gió to lấn át "Giúp ta…….thanh vũ……loan điểu……"

Kỷ Vân Hòa lắng tai, cố gắng nghe rõ những gì nàng ta nói, nhưng tiếng gió lấn cả giọng nàng ta, khiến nàng chỉ nghe được vài từ rời rạc, không nghe rõ những câu khác.

Đột nhiên, đám mây dưới chân biến mất, nàng lần nữa rơi xuống không trung, chợt tỉnh dậy, khiến cho nha hoàn đắp chăn cho nàng bị dọa giật mình.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, mới thấy trong phòng có ba nha hoàn, một người giúp nàng đắp chăn, một người giúp nàng dọn dẹp mâm cơm, một người đóng cửa sổ mở toang lại. Nàng mơ hồ nhớ đến ngày nàng đốt than tự tận, lúc thanh tỉnh cũng là nhờ Trường Ý mở cửa sổ ra để thông gió, gió hôm ấy vẫn có chút lớn……

Nàng nhớ chuyện này nhưng không nghĩ nhiều: "Ta không ngủ nữa, không cần giúp ta đắp chăn."

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ngoài bình phong, giọng nữ thập phần quen tai—— "A, ta đều nghe thấy rồi, tỉ ấy nói tỉ không ngủ nữa, tỉ ấy dậy rồi, ngươi để gã trọc Khống Minh đến chữa bệnh cho tỉ ấy, sao không tin đại phu ta tìm chứ, đại phu ta tìm có thể chữa khỏi cho tỉ ấy!"

Trường Ý thấp giọng: "Đừng ồn."

"Ưm……" Nữ tử kia lập tức không nói lời nào, dường như sợ hãi mà bịt miệng lại.

Kỷ Vân Hòa vừa xoay đầu, nhìn thấy ba bóng người dưới ánh nến in trên bình phong, ngoài Trường Ý đang ngồi vẫn còn hình dáng của hai nữ tử.

Nàng muốn xuống giường, nha hoàn vội vàng chặn nàng lại: "Cô nương……" Nàng vỗ vỗ tay nha hoàn, đi đến bên bình phong, bởi vì nha hoàn đến, cho nên Trường Ý gỡ cấm chế xuống, Kỷ Vân Hòa tựa vào bình phong, nhìn thấy Lạc Cẩm Tang vừa sợ vừa giận nhìn Trường Ý, nàng phì cười.

"Tiểu nha đầu, đã lâu không gặp."

Trường Ý ngồi sau thư án liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không ngăn nàng, lẳng lặng cho phép nàng gặp Lạc Cẩm Tang.

Lạc Cẩm Tang vừa xoay đầu, đôi mắt xinh đẹp tức thời đỏ lên, nước mắt bắt đầu lã chã rơi xuống: "Vân Hòa……Vân Hòa……" Nàng ta tiến lên hai bước, lại đưa tay che miệng "Tỉ vì sao……vì sao gầy như vậy rồi……"

Nhìn thấy nàng ấy khóc, trong lòng Kỷ Vân Hòa cũng có vài phần cảm thương, nhưng nàng vẫn cười đáp: "Gầy chút mặc y phục sẽ dễ nhìn hơn."

Trường Ý cầm lấy tài liệu: "Cần trò chuyện với cố nhân, ra phía sau."

Lời này của y cũng không ngăn cản nàng gặp Lạc Cẩm Tang nữa. Lạc Cẩm Tang lập tức tiến lên hai bước, dang hai tay, ôm lấy nàng. Nhưng sau khi ôm, lại xoa xoa lưng Kỷ Vân Hòa trong vòng tay, càng khóc to hơn: "Tỉ vì sao gầy như vậy rồi, vì sao gầy như vậy rồi……"

Nàng chỉ nói mãi hai câu này, có lẽ vì thương tâm cho nên nhất thời không nghĩ ra lời nào khác.

Kỷ Vân Hòa chỉ vỗ vỗ lưng nàng ta, an ủi "Đều qua nhiều năm như vậy rồi, trở thành người lớn rồi, sao vẫn hệt như con nít thế."

Lạc Cẩm Tang mặc kệ tất thảy tiếp tục khóc, lúc này, một nử tử thanh y tiến đến bên cạnh nàng, nàng ta xoa xoa lỗ tai, nhu mì thở dài: "Còn không phải sao, phiền chết ta rồi."

Kỷ Vân Hòa vừa nhìn thấy nữ tử thanh y, đột nhiên ngẩn người.

"Thanh……vũ loan điểu."

Thanh Cơ nhìn Kỷ Vân Hòa, cười đáp: "Đúng vậy, chẳng phải chỉ là một con chim như ta thôi mà."

Kỷ Vân Hòa nhìn nàng, nhất thời thất thần, giọng nói trong mơ của nàng, cư nhiên chỉ chốc lát……gọi được người đến đây, xuất hiện trước mặt nàng rồi. Chuyện này……e rằng không trùng hợp như thế.

70. Chương 68: Tuyết Nguyên Vãn Sự

Kỷ Vân Hòa gọi hai người ngồi xuống bàn trà nhỏ.

Thanh vũ loan điểu hiếu kì đánh giá ngọn nến trên bàn nàng, ngữ khí của Lạc Cẩm Tang hệt như cơn mưa to làm ngập bể, sau đó tràn ra khắp nơi.

Nàng ta kéo tay Kỷ Vân Hòa hệt như mẫu thân già đang đau lòng vì nữ nhi vậy, Kỷ Vân Hòa không dễ gì mới an ủi nàng xong, nàng lại bắt đầu rơi nước mắt, ôm lấy Kỷ Vân Hòa khóc, nói bản thân một đường đến đây gặp Kỷ Vân Hòa có bao nhiêu cực khổ.

"Từ khi biết tỉ bị giam ở đây, muội liền muốn đến gặp tỉ……" Lạc Cẩm Tang hu hu khóc, nói hai câu lại xoay đầu nhìn tấm bình phong kia một cái, lập tức thấp giọng, thì thầm bên tai nàng:

"Muội đã tốn rất nhiều tiền để mua chuộc, cũng từng cứng đầu, mặt dày đến đây nhưng đều không thành công. Sau cùng gã lừa trọc Khổng Minh kia lại nói với muội, bảo muội đừng lãng phí tâm cơ đi tìm tỉ nữa,

hắn nói tỉ gần chết rồi. Muội tức đến không chịu nổi, đánh hắn một trận, lại chạy đi cầu nàng ta……" Lạc Cẩm Tang không khách khí chỉ về Thanh Cơ đang nghiên cứu ngọn nến kia: "Nàng ta cũng vô dụng! Còn gọi là thanh vũ loan điểu gì chứ! Một chút dùng được cũng không có!"

Thanh Cơ buồn cười nhìn nàng ta: "Tiểu nha đầu nhà ngươi, còn dám lưu loát chê ta vô dụng." Dung mạo của nàng ta rất giống Tuyết Tam Nguyệt, đột nhiên khiến cho Kỷ Vân Hòa cho rằng, đây là cuộc trùng phùng từng bỏ lỡ giữa ba người trong tiểu viện Hồ Tâm này, nhưng nếu tỉ mỉ nhìn thêm lần nữa, ánh mắt cùng thần thái của nàng ta là thứ Tuyết Tam Nguyệt chưa từng có.

Thanh Cơ nhìn Lạc Cẩm Tang: "Mấy ngày trước ta không phải cũng giúp ngươi cầu xin rồi sao, người cá kia không đáp ứng để người khác đến xem tâm can bảo bối của y, ta còn có cách gì chứ."

Môi Kỷ Vân Hòa giật giật, nhỏ giọng thì thầm: "Tâm can bảo bối……" Mà lời thì thầm này của nàng lại rơi vào trong tiếng oán trách của Lạc Cẩm Tang.

"Ngươi đánh y! Với yêu lực này của ngươi, còn sợ gì chứ!" Lạc Cẩm Tang ai oán "Ngươi nhìn đi, y làm gì xem tỉ ấy là tâm can bảo bối chứ, nếu là tâm can bảo bối, còn có thể gầy thế này sao!" Lạc Cẩm Tang kéo cánh tay của Kỷ Vân Hòa lắc lắc "Ngươi nhìn tay này! A? Lại nhìn khuôn mặt này! A? Còn tóc nữa! Tâm can bảo bối nhà ai có thể nuôi dưỡng thành như vậy?"

Kỷ Vân Hòa cười rồi cười, kéo Lạc Cẩm Tang lại: "Ta là một kẻ bị giam giữ, trong miệng hai người, ngược lại như là đến làm khách vậy."

Lạc Cẩm Tang nhìn nàng, khóe môi khẽ động, im lặng nửa ngày mới nói với nàng: "Vân Hòa, ta trước giờ không tin y sẽ là một kẻ xấu."

Kỷ Vân Hòa trước nay cho rằng chưa từng hối hận hoặc ủy khuất với việc sáu năm trước nàng làm, bởi vì chuyện này là việc nàng muốn làm cho nên nàng nguyện ý đảm đương hậu quả. Nàng một mực đều cho rằng bản thân đã nghĩ thông rồi. Cho đến thời khắc này, nghe Lạc Cẩm Tang nói, nàng đột nhiên thấy tim mình khẽ dao động.

Nhưng nàng vừa quét mắt nhìn về bình phong, lại rũ mắt, cuối cũng chỉ nhìn Lạc Cẩm Tang cười khẽ, không đáp lại câu kia của nàng: "Nói về ta làm gì chứ, ta sáu năm nay vẫn hệt như vậy, còn muội thì sao, sáu năm nay muội làm gì? Chịu bao nhiêu khổ, lại học được bao nhiêu bản lĩnh rồi?"

"Muội……" Lạc Cẩm Tang liếc nhìn bên ngoài bình phong, "Đây là một chuyện nói ra rất dài dòng……"

Lúc này, nha hoàn trong phòng đã quét dọn sạch sẽ, tất cả đều lui ra, người bên ngoài bình phong đột nhiên mở miệng: "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, các ngươi nên đi rồi."

Trường Ý hạ lệnh đuổi khách.

"Aiz, đợi đã, Thanh Cơ ngươi cũng đến rồi, nhanh chóng giúp Vân Hòa nhà ta xem thử." Lạc Cẩm Tang nói "Ngươi tuy rằng không phải đại phu, nhưng dù sao cũng sống nhiều năm vậy rồi, lỡ có biện pháp thì thế nào."

Dứt lời, Trường Ý quả nhiên trầm mặc.

Thanh Cơ nhếch môi: "Vậy cứ để ta xem thử." Nàng ta nắm lấy cổ tay nàng, mày lập tức nhíu lại.

Lạc Cẩm Tang khẩn trương nhìn Thanh Cơ: "Sao rồi?"

"Khống Minh hòa thượng của ngươi nói nàng vẫn có thể sống được bao lâu?"

"Cuối tháng."

Sắc mặt Thanh Cơ nghiêm túc gật đầu: "Theo ta thấy, có một biện pháp có thể cứu được."

Ba cặp mắt lập tức rơi trên người nàng ta, Thanh Cơ đứng dậy, trái phải xem xét, ánh mắt dừng trên người Lạc Cẩm Tang, nhanh như cắt, Thanh Cơ từ bên hông của Lạc Cẩm Tang rút ra một cây chủy thủ chỉ vào cổ họng của Kỷ Vân Hòa.

Lạc Cẩm Tang lập tức kinh hô: "Aiz! Làm gì vậy!?"

Trường Ý cũng tức khắc đứng sau lưng Kỷ Vân Hòa.

"Thân thể này của nàng ta, chết đi là giải thoát."

Lạc Cẩm Tang lớn tiếng: "Ta gọi ngươi đến để cứu người, ngươi đang làm gì vậy!"

"Ra ngoài." Trường Ý cũng quát lên.

Duy chỉ Kỷ Vân Hòa ngồi trên ghế như chuyện không hề liên quan đến mình, cười cong mắt, liên tục gật đầu: "Thật hợp ý ta, thật hợp ý ta."

Lạc Cẩm Tang càng giận: "Vân Hòa tỉ nói gì chứ! Dù sao vẫn còn một tháng mà!"

Trường Ý lại hung dữ trừng mắt nhìn Lạc Cẩm Tang: "Đều ra ngoài!"

Một tiếng quát mắng này, hai người kia đều bị đuổi ra ngoài.

Kỷ Vân Hòa ngồi trên ghế cười một mình, khiến gương mặt cười đến đỏ bừng: "Nha đầu Lạc Cẩm Tang này, đi đến đâu chỗ đó liền có tiếng cười. Cũng không biết làm sao có thể trở thành bạn bè với thanh vũ loan điểu……"

Trường Ý đuổi hai người kia đi rồi, sắc mặt vừa thối vừa cứng rắn, xoay đầu nhìn thấy nàng đang cười tủm tỉm, sắc mặt kia mới khẽ hoãn lại đôi chút.

Nàng nhìn y: "Trường Ý, ngươi sau này để bọn họ đến thăm ta được không?"

Nghe yêu cầu này của nàng, thần sắc trong mắt y chợt lạnh xuống, y trầm mặc một lúc, lập tức không nói lời nào, xoay người rời đi.

Kỷ Vân Hòa cho rằng y không đồng ý, y trước giờ đều không thèm để ý đến yêu cầu của nàng. Kỷ Vân Hòa quen rồi, cho nên cũng không để trong lòng, nàng chỉ là tùy miệng nhắc chút mà thôi.

Nhưng nàng không nghĩ đến, sáng hôm sau, mặt trời chưa mọc, sương lạnh bên ngoài vẫn còn đọng lại, dưới lầu liền truyền đến tiếng bước chân. Bước chân nhanh nhẹn, giẫm giẫm đạp đạp, khiến tinh thần người khác được gọi đến tỉnh táo lên.

Cửa phòng kia vừa "kẽo kẹt" một tiếng, bị người khác đẩy ra, nhưng không có ai tiến vào trong. Không lâu sau, cánh cửa kia tự động nhè nhẹ khép lại.

Chân của một người khẽ đi trên nền, sàn gỗ dưới nền phát ra âm thanh.

Trường Ý vừa đi không bao lâu, nói là ra ngoài giải quyết sự vụ. Kỷ Vân Hòa ngồi trên giường, chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên bên người xuất hiện bóng một người, Lạc Cẩm Tang ẩn thân từ từ hiện hình.

Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn nàng, Lạc Cẩm Tang cười hi hi ngồi bên giường nàng, lại nhiệt tình ôm nàng một cái: "Vân Hòa, bất ngờ không, muội lại đến tìm tỉ rồi."

Kỷ Vân Hòa khẽ nhíu mày: "Không ai cản muội sao?"

"Ai cản được muội chứ." Lạc Cẩm Tang cười nói "Đâu ai nhìn thấy muội đâu!"

"Vậy sao trước đây muội ẩn thân, vì sao vẫn không thể thành công tiến vào?"

"Phải ha." Lạc Cẩm Tang kì lạ gãi đầu "Trước đây đều sẽ bị cấm chế ngoài đảo Hồ Tâm cản lại, hôm nay không có cấm chế a."

Kỷ Vân Hòa cười, nhưng không đem lời trong lòng nói ra: "Sáng sớm muội đến tìm ta, quấy rầy giấc ngủ

của ta, là muốn làm gì?"

Lạc Cẩm Tang lấy bao phục ra, mở bao phục nói: "Tỉ xem, đây là lúc đầu tỉ muốn rời khỏi ngự yêu cốc, nên nhờ muội giữ lấy bộ tách trà cổ này, muội vẫn giữ đến tận bây giờ."

Kỷ Vân Hòa cúi đầu vừa nhìn, lần nữa gặp lại vẫn cũ, những kí ức đã qua nhất thời ùa về trong tim, tuy chẳng có kí ức tốt đẹp nào để lưu giữ cả, nhưng đột nhiên nhớ đến, vẫn có mấy phần hoài niệm.

Nàng nhận lấy bộ tách trà, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Cẩm Tang, cảm ơn muội."

Lạc Cẩm Tang gãi gãi đầu: "Chỉ là bộ tách trà mà thôi, không cần cảm ơn, chỉ cần giữ gìn chúng, thực sự quá khó khăn rồi."

Nàng nghe xong, có chút buồn cười nhìn nàng ta: "Một bộ tách trà không đáng tiền, còn có người cố ý muốn đập vỡ chúng sao?"

"Đúng vậy!" Lạc Cẩm Tang giận dữ nói, "Chính là con lừa trọc Khống Minh kia! Sáu năm trước không phải tỉ rời đi sao, sau đó muội đem theo bộ tách trà này, hệt như trước đây đi tìm hành tung con lừa trọc đó, nhưng lần này thực sự tìm rất lâu, sau khi muội tìm được hắn, hắn không chỉ đem theo Cù Hiểu Tinh mà muội nhờ hắn bảo vệ, còn cứu cả người cá."

Nghĩ đến đêm trăng ấy, một kiếm trước vực kia, tim nàng vẫn như cũ dao động.

"Gã lừa trọc kia nói hắn trên sông vớt người cá lên, lúc ấy người cá sắp chết rồi, y hoàn toàn không có khát vọng sống tiếp, trong lời độc thoại của hắn nghe ra là bị……" Lạc Cẩm Tang dừng một chút "Bị tỉ sở hại…..Muội đương nhiên không tin rồi, nhưng gã lừa trọc kia lập tức tin ngay, sau khi người cá hồi phục xong, gã lừa trọc không biết từ đâu lại biết tất cả, giận đến muốn đập vỡ bộ tách trà, nói muội đem chúng đi chính là đang giúp kẻ ác làm việc."

"Ha." Lạc Cầm Tang cười lạnh "Bộ tách trà này vẫn đang yên đang lành, chúng có làm sai gì đâu mà đập vỡ chúng chứ. Còn nữa, tỉ sao có thể là người ác được!"

Kỷ Vân Hòa cười ra tiếng, vừa sờ tách trà vừa nói: "Đúng vậy, đập vỡ một bộ tách trà thì trút được giận gì chứ, nếu ta là Khống Minh hòa thượng, bây giờ vốn dĩ phải đem ta giết đi."

"Tỉ lại nói bừa rồi!" Lạc Cẩm Tang trách nàng một câu, nói tiếp "Lúc ấy ta giúp tỉ giải thích rồi. Trước khi muội rời khỏi ngự yêu cốc, chẳng phải tỉ đã nói với muội sao, muốn muội đem bộ tách trà này đi, ở ngoài kia đợi tỉ, sau đó Lâm Hạo Thanh sẽ nhường vị trí cốc chủ cho tỉ sao. Lúc ấy, tỉ sẽ lợi dụng vị trí cốc chủ thả người cá đi."

Kỷ Vân Hòa nghĩ nửa ngày, ồ, hóa ra nàng nói như vậy.

"Nhưng gã lừa trọc lại mỉa mai muội, nói lời này kì lạ như vậy, nghĩ sao cũng không thông, hắn nói đến muội tỉ cũng gạt, nói tỉ là người xấu."

Nàng sờ tách trà: "Muội thì sao? Muội đáp thế nào?"

"Muội mắng hắn một trận, sau đó rời đi."

Kỷ Vân Hòa cười đến lắc đầu: "Muội mắng hắn một trận, vẫn có thể đi nơi đâu?"

"Đi tìm Tuyết Tam Nguyệt a!" Lạc Cẩm Tang nghĩ đến chuyện năm đó, cảm xúc vẫn như cũ kích động "Lúc ấy muội biết tỉ áp giải người cá không thành công, bị triều đình bắt, bị giam trong phủ quốc sư, gấp đến muội muốn nhảy dựng lên, vừa khéo gã trọc giận muội rồi, muội một mình dọn dẹp đồ đạc, xuất phát." Nàng ta vỗ vỗ tách trà trong tay Kỷ Vân Hòa "Trách sau này gã lừa trọc nhân lúc muội không ở đây mà đập vỡ đồ của tỉ, muội liền đem chúng giao cho Cù Hiểu Tinh, bảo hắn phải giấu cho thật kĩ, đem đến cõi Bắc, đợi muội trở về. Tỉ xem, chúng vẫn nguyên vẹn đấy."

"Cù Hiểu Tinh cũng đang ở ngự yêu đài phải không?"

"Ừm, đúng vậy, sáu năm trước hắn một mực đi theo Khống Minh hòa thượng, bây giờ đang ở ngự yêu đài cũng có quan chức rồi. Hắn cũng muốn gặp tỉ, chính là người cá kia, đêm qua để muội đến đảo Hồ Tâm nhưng không để hắn vào, muội thấy, chắc là cảm thấy Cù Hiểu Tinh là thân nam tử, cho nên không để tỉ gặp hắn nhỉ."

"Cù Hiểu Tinh lớn hơn chút, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếu niên."

"Sáu năm rồi, tiểu thiếu niên cũng trưởng thành rồi."

Kỷ Vân Hòa lắc đầu cười: "Sau đó thì sao? Muội tìm được Tuyết Tam Nguyệt chưa?"

"Trước kia tỉ ấy được thanh vũ loan điểu đưa đi, sau đó muội nghe nói, thanh vũ loan điểu xuất hiện qua ở cõi bắc, cho nên muội đi về hướng bắc, đến khi vào trong bắc, nhưng đất bắc quá rộng, muội trong tuyết nguyên lạc đường, thực sự tuyệt vọng đến cực điểm. Nhưng……" Nói đến đây hai má Lạc Cẩm Tang khẽ đỏ lên, nàng ta có chút không tự nhiên ho khen, xoay đầu nói.

"Đại khái là ý trời gì đó, gã lừa trọc kia cũng xuất hiện ở tuyết nguyên, hắn cứu muội."

Kỷ Vân Hòa cười hỏi, "Ồ, tuyết nguyên mênh mông, cô nam quả nữ, cùng chung hoạn nạn?"

"Đúng vậy, sau đó muội bất cẩn ngủ cùng hắn."

Tay nàng chợt run, bộ tách trà sáu năm được bảo quản kĩ lưỡng, một chiếc tách lúc này rơi trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh, tựa như đột nhiên nghe thấy chuyện lớn vậy. Kỷ Vân Hòa há miệng, nhưng một chữ không nói.

Lạc Cẩm Tang ngược lại đau lòng đến độ ngồi xổm xuống: "Aaa! Tách trà, tách trà, tách trà a!"

Kỷ Vân Hòa đặt những chiếc tách còn lại trên giường, kéo nàng ấy lên: "Muội làm gì hắn rồi?"

Lạc Cẩm Tang trầm mặc một lúc, thành thật đáp: "Ngủ với hắn."

"Vậy muội bây giờ với hắn, với hắn……"

"Vẫn hệt như trước vậy."

"Hả!?" Kỷ Vân Hòa bỗng cảm thấy, bản thân không thể chết như vậy được, nàng phải tra hỏi Khổng Minh hòa thượng này, hỏi hắn có nên chết trước hay không……

"Aiz ya, tuyết nguyên mênh mông, mặt đất rất lạnh, muội mượn dương khí của hắn, làm ấm thân thể, cũng đâu phải làm sai chuyện gì đâu……"

Nếu……nếu nói như vậy……ngược lại là Lạc Cẩm Tang chiếm tiện nghi người ta rồi……

71. Chương 69-1: Rất Nhiều Bí Mật (1)

"Vậy hắn đối với muội, có khác gì với trước đây không?" Kỷ Vân Hòa đánh giá thần sắc của Lạc Cẩm Tang.

Lạc Cẩm Tang nghĩ nửa ngày trời: "Nếu nói là không có, lại có chút không giống, nhưng nếu nói là có, lại hình như không thực sự có……Dù sao người như hắn âm dương quái khí, muội không thể nhìn ra. Sau này tỉ giúp muội cùng nhìn hắn nha."

"Được." Kỷ Vân Hòa đáp ứng, trầm mặc một chút lại nói "E là……kéo dài không lâu, cũng chỉ giúp muội xem được vài lần thôi, sau này, muội vẫn phải tự tính toán cho bản thân mình."

Dứt lời, Lạc Cẩm Tang cũng trầm mặc, nàng ấy vẫn kiên trì an ủi nàng, Kỷ Vân Hòa lại cười, kéo chủ đề vừa rồi lại: "Sau đó thì sao? Sau khi hai người rời khỏi tuyết nguyên, tìm được Tuyết Tam Nguyệt và thanh vũ loan điểu rồi chứ?"

"Tìm được rồi. Nhưng khi bọn muội tìm được Thanh Cơ, Tam Nguyệt tỉ đã không còn bên cạnh nàng ta nữa. Thanh Cơ nói, nàng ta cứu Tam Nguyệt tỉ ra khỏi ngự yêu cốc, không lâu sau, Tam Nguyệt tỉ đã rời đi rồi."

Kỷ Vân Hòa ngẩn người: "Nàng ta đi đâu chứ?"

"Lúc ấy Li Thù không phải không còn ở đây sao……"

Nàng nhớ rõ, lúc ấy Li Thù vì cứu thanh vũ loan điểu, huyết tế thập phương trận, Li Thù chết rồi, Tuyết Tam Nguyệt cũng biết bản thân chẳng qua chỉ là một người liên quan đến hoài niệm cố nhân trong lòng hắn mà thôi.

"Thanh Cơ nói với muội, ban đầu sau khi nàng ta cứu Tam Nguyệt tỉ ra, Tam Nguyệt tỉ rất suy sụp nhưng sau đó lại cùng Thanh Cơ đánh nhau, đánh xong rồi, nói bản thân không muốn để tâm đến chuyện quá khứ nữa, muốn rời khỏi Đại Trần Quốc, một mình đi thật xa, Thanh Cơ nhìn thấy gân cốt của tỉ ấy, chỉ điểm cho tỉ ấy ra hải ngoại tiên đảo du ngoạn……"

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: "Thanh Cơ đem Tuyết Tam Nguyệt tránh đi ở hải ngoại tiên đảo sao?"

"Cái này sao có thể gọi là tránh chứ. Thanh Cơ nói trước khi nơi này có bốn vùng đất ngự yêu, rất nhiều đại ngự yêu sư và đại yêu quái, đều là du ngoạn từ hải ngoại tiên đảo về, bây giờ đều đạt được thành công lớn."

Kỷ Vân Hòa gật gù: "Ta có đọc sách của ngự yêu cốc, cũng ghi lại rất nhiều lại linh trân dị thảo của hải ngoại tiên đảo, rất có ích đối với linh lực trong cơ thể, chỉ là cuối cùng đều quy vào truyền thuyết chí quái, không nghĩ đến, vẫn có người sống đến tận bây giờ để làm chứng……"

"Đúng vậy, muội cũng nghĩ như vậy. Tam Nguyệt tỉ là vì không biết tỉ đang gặp phải khó khăn cho nên mới có thể an tâm rời đi, nhưng muội thì không được, muội một lòng muốn cứu tỉ ra, cho nên mới ở lại đây."

"Chỉ có muội quan tâm ta nhất rồi." Kỷ Vân Hòa chọc lên trán Lạc Cẩm Tang "Nhưng quan tâm như vậy, cuối cùng người đưa ta rời khỏi nơi kia, không phải là người cá nọ sao."

Lạc Cẩm Tang nghe xong, không vui đáp: "Người cá có thể cứu tỉ ra! Cũng nhờ công lao của muội!"

"Ồ?"

"Thanh Cơ là dựa trên tình cảm với muội, mới đồng ý giúp người cá đấy!" Nhìn thấy công lao của mình bị người khác cướp đi, Lạc Cẩm Tang vội vàng nói "Lúc ấy không phải muội gặp con lừa trọc kia ở tuyết nguyên sao, sau này muội mới biết, hắn không phải đến tuyết nguyên tìm muội, mà là tìm thanh vũ loan điểu. Đoạn thời gian muội lạc đường trong tuyết nguyên, người cá kia, dưới sự giúp đỡ của gã lừa trọc, thành công công kích ngự yêu đài ở phương Bắc!"

Kỷ Vân Hòa nghe vậy, nhớ đến bối cảnh nghe được tin tức này khi bị giam trong phủ quốc sư.

Nàng gật đầu: "Ta cũng nghe qua."

"Người cá đuổi toàn bộ ngự yêu sư trong ngự yêu đài ra ngoài, khiến ngự yêu đài trở thành vùng đất thống soái ở cõi bắc này, sau đó y cùng Khống Minh hòa thượng bắt đầu vạch ra chiến lược, muốn chiêu lãm những người bất bình trong thiên hạ, đảo ngược đại cục diện của phủ quốc sư. Gã lừa trọc một mực có cách nghĩ này, muội cũng biết được khát vọng mãnh liệt kia của hắn, chỉ là trước kia không tìm được ngự yêu sư hoặc yêu quái có sức mạnh cường đại ủng hộ. Cho nên mọi chuyện vẫn gác lại một bên, đến khi người cá xuất hiện, kế hoạch của bọn họ liền được thực hiện rồi……"

Kỷ Vân Hòa nghe đến chuyện này, mở miệng, vốn dĩ muốn xen ngang, hỏi điều gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

"Người cá lúc ấy trấn giữ cõi bắc, con lừa trọc liền lên tuyết nguyên phía trên, thử lôi kéo thanh vũ loan điểu gia nhập."

"Ừm." Nàng gật đầu "Đây quả thật là lựa chọn chính xác."

Lúc ấy lực lượng của Trường Ý và Khống Minh vẫn chưa mạnh, tuy rằng dựa vào sức mình có thể đoạt được ngự yêu đài, nhưng chưa chắc có thể ngồi vững vị trí, nếu như có đại yêu quái vang danh thiên hạ trăm năm trước giúp đỡ, thực lực hay danh tiếng của bọn họ đều sẽ tăng vọt lên, dù ai đối với thiên hạ này có bao nhiêu bất mãn, nhưng đều phải để tâm đến thế sự, biết được bọn họ được thanh vũ loan điểu hỗ trợ, nhất định sẽ không suy nghĩ nhiều mà đầu quân đến đây.

"Đúng vậy, bọn họ nghĩ đến rất hoàn mĩ. Nhưng!" Lạc Cẩm Tang nhếch môi cười "Thanh Cơ không đồng ý."

"Vì sao?"

Kỷ Vân Hòa nhớ lúc ở trong thập phương trận, phụ yêu được sinh ra từ tình cảm nồng đậm của thanh vũ loan điểu, nàng ta hận ngự yêu sư đến cùng cực.

Nếu dựa theo suy nghĩ của đại quốc sư, thanh vũ loan điểu e rằng muốn ngự yêu sư trong thiên hạ này đều bồi táng vì những tháng năm quá khứ của nàng ta mới phải. Nhưng có cơ hội trời cho như vậy dâng đến tận cửa, thanh vũ loan điểu cư nhiên không đáp ứng.

Lạc Cẩm Tang lẳng lặng nói: "Thanh Cơ trước đây hình như thích qua một người, nhưng sau khi nàng ta rời khỏi thập phương trận, người kia đã chết rồi."

"Cho nên……"

"Thanh Cơ cảm thấy, thế gian này thật vô vị, cũng không định sẽ tham gia vào phân tranh của nhân thế, định ở ẩn sâu bên trong tuyết nguyên kia."

Kỷ Vân Hòa nhíu mày, trong lòng cảm thấy thanh vũ loan điểu này, ngũ quan kiều mị, là tướng mạo của thế tục hồng trần nhưng không nghĩ đến nội tâm này của nàng ta, cư nhiên ẩn giấu mấy phần xuất thế quả đạm.

Trong thập phương trận nọ, lưu lại là trăm năm bất cam cùng tình yêu của thanh vũ loan điểu, cho nên phụ yêu kia điên cuồng, si mê như vậy, nhưng thanh vũ loan điểu không hề cố chấp như thế.

"Đây có lẽ là lựa chọn tốt nhất……"

"Aiz, tỉ đừng vội vàng cảm khái, muội nói cho tỉ biết, muội còn biết được một bí mật lớn kinh thiên." Lạc Cẩm Tang cố ý tỏ ra thần bí.

Kỷ Vân Hòa có chút buồn cười: "Là bí mật gì?"

"Người Thanh Cơ thích, tỉ biết là ai không? Muội nói cho tỉ biết, là……"

"Biết." Kỷ Vân Hòa xen ngang lời nàng ta "Vô thường thánh giả, Trữ Nhược Sơ."

Lạc Cẩm Tang quay cuồng: "A, sao tỉ……" Nàng ta hệt như một đứa trẻ, có chút không vui, nhíu mi nói "Vậy tỉ biết Trữ Nhược Sơ cùng ngự yêu sư nào trong thiên hạ bây giờ của chúng ta có quan hệ không?"

Kỷ Vân Hòa đoán mò: "Đại quốc sư?"

"A!" Lạc Cẩm Tang khó hiểu "Sao cái gì tỉ cũng đều biết hết vậy!"

Kỷ Vân Hòa cười nhéo mặt nàng ta "Muội thật ngốc, trên thế gian của chúng ta, kẻ có thể sống lâu như vậy được bao nhiêu người chứ, còn có thể là ai?"

"Được rồi, vậy tỉ biết, Trữ Nhược Sơ là sư huynh của đại quốc sư không?"

Kỷ Vân Hòa sững sờ, chuyện này……nàng thật sự không biết.

"Bọn họ là đồng môn ư?" Nàng đột nhiên hỏi "Vậy sư phụ của họ là ai? Vô thường thánh giả trước kia cùng với đại quốc sư ngày nay, hai nhân vật quan trọng như vậy, vì sao chưa từng thấy qua quan hệ giữa họ được ghi lại trong thư tịch?"

"Chuyện này muội cũng không biết, là do Khống Minh hòa thượng nói ra để thuyết phục Thanh Cơ. Chẳng qua hắn chưa từng nghĩ đến Thanh Cơ lại thích Trữ Nhược Sơ, hắn chỉ cho rằng, Trữ Nhược Sơ năm đó là một ngự yêu sư có tầm quan trọng nhất, chủ đạo phong ấn thanh vũ loan điểu cho nên nàng ta vốn hận hắn nhất, mà Trữ Nhược Sơ chết rồi, thanh vũ loan điểu kia đương nhiên phải tìm kẻ duy nhất có quan hệ với hắn để báo thù rồi, nhưng không nghĩ đến Thanh Cơ căn bản không quan tâm chuyện này. Lúc ấy nàng ta nói Trữ Nhược Sơ là mắc nối duy nhất liên kết nàng với thế gian này, Trữ Nhược Sơ chết rồi, nàng không còn liên quan gì nữa."

Kỷ Vân Hòa có chút cảm khác, sau đó lại nhìn Lạc Cẩm Tang hỏi "Vậy muội có bản lĩnh gì lôi kéo nàng ta tiến vào thế tục hồng trần này?"

"Muội có thể uống a!" Lạc Cẩm Tang đắc ý nói "Thanh Cơ thích uống rượu, cùng muội vừa gặp như đã quen! Hai người bọn muội gặp nhau liền uống suốt hai đêm liền! Thanh Cơ lập tức xem muội như bằng hữu, sau khi muội và Khống Minh hòa thượng rời đi, nàng ta đáp ứng muội, vì những bình rượu kia, đồng ý đến ngự yêu đài cõi bắc giúp muội một việc."

"Chỉ có muội và Khống Minh hòa thượng rời đi?"

"Đúng vậy." Lạc Cẩm Tang gật đầu "Quay về lại đi qua tuyết nguyên, hi hi……"

"……" Kỷ Vân Hòa đỡ trán, nhìn đức hạnh của Lạc Cẩm Tang, cũng không biết nên tìm Khống Minh hòa thượng hỏi tội hay không. Nàng ổn định tinh thần, tiếp tục hỏi: "Hai người ban đầu không đưa Thanh Cơ đi, vậy……"

Đúng rồi, Kỷ Vân Hòa nghĩ ra, sau khi nàng bị bắt, năm năm trước, người của triều đình cũng không thăm dò được tin tức của thanh vũ loan điểu, có thể thấy được, nàng ta thực sự không hề liên hệ với bọn người của Trường Ý.

"Chuyện đó muội cũng không có biện pháp gì, Tuyết Tam Nguyệt đi rồi, muội cũng không có biện pháp trói Thanh Cơ đến phủ quốc sư cứu tỉ, chỉ dựa vào bản thân, càng không làm nên trò trống gì. Muội chỉ đành quay về cõi bắc với gã lừa trọc, sau đó ở bên này chờ đợi, nhìn người cá cùng con lừa trọc kia kiến lập thế lực của mình, thu nhận những yêu quái lưu lạc cùng ngự yêu sư phản đồ, sau khi tất thảy đã chuẩn bị xong, người cá đưa muội đi tìm Thanh Cơ. Thanh Cơ đáp ứng một nguyện vọng của muội……nàng ấy giúp muội dẫn dụ đại quốc sư từ phủ quốc sư đến cõi bắc."

Kỷ Vân Hòa hỏi: "Thanh vũ loan điểu nếu lợi hại như vậy, vì sao không cùng Trường Ý đến thẳng Kinh Sư, như vậy, nói không chừng có thể náo loạn triều đình không có ngày tháng yên ổn."

"Muội cũng nói như thế a, gã lừa trọc cũng nói vậy, nhưng người cá không chịu."

Kỷ Vân Hòa sững sờ.

"Người cá nói, y phải một mình, đưa tỉ đi."

Câu nói này dường như kéo nàng quay về đêm tràn ngập màu máu cùng ngọn lửa kịch liệt đó, trong lúc nàng sắp chết chợt nhìn thấy Trường Ý, y đưa nàng rời khỏi ngục giam chật hẹp, âm u kia.

Kỷ Vân Hòa rũ mắt.

Nếu như bảo đem cả đời này viết lên trên một tờ giấy, mỗi một tình cảm sẽ thay thế một lời, vì vậy viết đến bây giờ, e rằng chưa có người nào có thể khiến tờ giấy của nàng điểm lên nhiều nét mực như vậy.

Nàng cười khổ……

"Thật là một cá đuôi to chuyên chế."

"Còn không phải sao!" Lạc Cẩm Tang vẫn ồn ào bên tai nàng trút giận "Tỉ xem người cá kia, bây giờ ngồi lên vị trí tôn chủ cõi bắc, càng ngang ngược bá đạo, không nói lý lẽ gì cả, y đem tỉ nhốt ở tiểu viện Hồ Tâm này lâu như vậy rồi, đều không để muội đến gặp tỉ lần nào, y dùng nguyên vọng của muội để nhờ Thanh Cơ đến giúp!!! Y thực sự vừa nói trở mặt liền trở mặt. Nửa điểm tình cảm đều không lưu lại……"

Mà lúc này, tất cả thanh âm lần nữa không thể lọt vào tai nàng, nàng đưa mắt nhìn bức bình phong kia, lại cúi đầu nhìn bàn tay gầy gò trơ xương của mình, trầm mặc.

……

72. Chương 69-2: Rất Nhiều Bí Mật (2)

Kinh Sư, phủ quốc sư.

Giấy trên khung cửa, rèm lụa cùng ra trải giường trong phòng đều là màu trắng, tựa như đang cử hành tang lễ vậy.

Thuận Đức công chúa một thân áo đỏ giữa một mảng trắng tinh kia trông càng nổi bật hơn, chỉ là gương mặt của nàng ta quấn sau lớp gạc trắng, từ cằm đến trán, chỉ để lộ môi, mũi cùng một con mắt.

Lúc này nàng ta đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường rộng, trong tay cầm một bình rượu bằng sứ xanh, trên mặt đất khắp nơi đều là những mảnh vỡ sứ xanh của bình rượu vỡ vụn.

"Người đâu!" Giọng nàng ta khàn đặc, tựa như cổ họng đã bị xé rách ra "Đem rượu đến! Bổn cung vẫn muốn uống!"

Tướng quân mặc giáp đen, chân mang giày sắt bước vào. Giày sắt giẫm vào mảnh sứ xanh kia khiến chúng

càng thêm vỡ vụn, hắn đi đến trước mặt Thuận Đức công chúa, quỳ một chân xuống, đầu gối quỳ trên những mảnh vỡ sứ xanh nhưng hoàn toàn không có cảm giác gì.

Trên mặt hắn cũng đeo một mặt nạ sắt đen dày cộm, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén, mơ hồ thấy rõ gương mặt chằng chịt vết sẹo bị bỏng, trông cực kì khủng khiếp: "Công chúa, thương tích của người chưa khỏi, không thể uống nhiều được nữa."

"Không thể? Bổn cung! Vì sao không thể!"

"Công chúa……"

"Chuyện gì ta cũng có thể làm được! Ta bây giờ cái gì cũng có thể là được! Ta có sư phụ! Sư phụ……" Thuận Đức công chúa đưa mắt nhìn xung quanh, không nhìn thấy đại quốc sư, trong con mắt lộ ra ngoài kia ngập tràn vẻ hốt hoảng, "Chu Lăng, sư phụ đâu rồi? Sư phụ của ta đâu rồi?"

"Quốc sư vì công chúa nên đi nghiên chế dược vật rồi, ngày mai có thể đưa công chúa dùng thử."

"Dược? Ha……ha ha……" Thuận Đức công chúa đột nhiên cười ra tiếng, cười xong, nàng ta bắt lấy găng tay của Chu Lăng, ôm tay hắn vào trong lòng.

Chu Lăng toàn thân ngẩn người, lập tức không phản kháng nữa, ngoan ngoãn để nàng ta ôm lấy tay mình.

"Chu Lăng, ta nói cho ngươi nghe một bí mật." Thuận Đức công chúa thì thầm bên tai hắn, giọng khàn đặc, rời rạc nói "Ta, không phải là nữ nhi của tiên hoàng."

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ sắt đen kia đột nhiên trợn to, Chu Lăng kinh hãi đến sững sờ.

"Ta, là con của tiên hoàng hậu cùng nhiếp chính vương."

Chu Lăng kinh ngạc nói không nên lời: "Công……công chúa……"

"Ta hả, từ lúc rất nhỏ ta đã biết rồi, cho nên, từ nhỏ ta đã vô cùng chăm chỉ cẩn thận, ta sợ mình sẽ đi sai bước nào, mẫu hậu cho rằng ta là một lỗi lầm, nhiếp chính vương nhiều lần muốn giết ta, ta……ta rất sợ a……" Nàng ta tắt tiếng nói, khóc bên tai Chu Lăng, "Ta sợ……sẽ chết trong thâm cung này……lúc nhỏ, ta chịu đủ xúc phạm rồi……ta……đến khi gặp được sư phụ……sư phụ nhìn thấy ta."

Nàng ta nói đến đây, chợt đứng dậy, đôi chân trần giẫm trên đất, Chu Lăng lập tức dùng bàn tay còn lại lót dưới chân nàng ta, bàn chân Thuận Đức công chúa giẫm vào lòng bàn tay của Chu Lăng, khiến lưng bàn tay hắn bị mảnh vụn của sứ xanh cứa nát, nhưng nàng ta hoàn toàn không cảm nhận được, tiến về phía trước, đôi chân trần vẫn bị cứa rách, Chu Lăng vội vàng bước theo nàng ta.

"Công chúa……"

"Đúng vậy……người nhìn thấy ta, cho nên ta mới có thể trở thành công chúa chân chính. Người nâng đỡ ta, ta liền là người trên vạn người *, ta liền là kiêu nữ của ông trời, đến cả đệ đệ của ta, là hoàng tử chính thống, cũng phải đem vị trí đế vương chia đôi với ta, nhưng……"

(nguyên văn [chúng tinh củng nguyệt]: mặt trăng sáng chói nhất trên nền sao sáng)*

Nàng ta lại xoay một vòng, dường như không hề cảm nhận được đau đớn dưới chân.

"Nhưng mà! Người không nâng đỡ ta, Chu Lăng, ngươi biết không, người chỉ nâng đỡ gương mặt này của ta." Nàng ta giữ lấy băng gạc trên mặt, dùng sức kéo, thậm chí khiến Chu Lăng nhìn thấy da thịt thối rửa dưới lớp băng gạc.

"Ta dùng gương mặt này, có được tất cả, nhưng nếu như ta mất đi nó, ta liền sẽ mất đi tất cả. Trông có vẻ ta cái gì cũng có, nhưng thực chất cái gì đều không có, mà nay……mà nay đến cả gương mặt này cũng hủy rồi……"

Nàng ta đứng yên nơi đó, đột nhiên, tựa như bạo phát, hung hăng ném bình rượu trong tay xuống đất, bình sứ xanh vang lên tiếng vỡ nát, nhặt mảnh vụn to nhất, nàng ta điên cuồng cứa rách tấm rèm trước mặt.

"Thiên hạ này phụ ta, ta liền phải phụ thiên hạ! Có người tổn thương ta, ta liền phải giết người đó! Ngự yêu sư Kỷ Vân Hòa kia! Chính là người đầu tiên!"

Tựa như nhìn thấy Kỷ Vân Hòa đứng trước mặt mình, Thuận Đức công chúa dùng mảnh sứ vụn trên tay điên cuồng rạch vào rèm lụa trước mặt, biết được bản thân rạch nát toàn bộ tấm rèm, nàng ta mới hung hăng cắm mảnh vỡ vào cây cột, mảnh vỡ cứa vào lòng bàn tay, máu tươi trào ra.

Chu Lăng nhìn nàng ta, siết chặt quyền đầu: "Công chúa, ta giúp người thực hiện nguyện vọng."

"Không, ta phải chính tay giết chết ả ta." Thuận Đức công chúa xoay đầu, lộ ra con mắt lóe ra ánh sáng đỏ tươi như máu dưới lớp băng gạc, nhìn chằm chằm Chu Lăng "Kỷ Vân Hòa bị luyện thành yêu quái, cho nên có được sức mạnh vốn dĩ không nên có. Chu Lăng, ta cũng muốn, ta muốn sức mạnh mạnh hơn ả ta." Nàng ta dừng chút, tiến về phía hắn "Ngươi cứu qua ta, ngươi ở trong ngục giúp ta chắn đỡ ngọn lửa kia, ta cũng giống ngươi vậy, linh hồn đều bị ngọn lửa thiêu rụi, Chu Lăng, ta chỉ tin ngươi, ngươi phải giúp ta."

Chu Lăng lần nữa quỳ xuống đất, hành lễ nhận mệnh: "Vâng."

……

Sáng hôm sau, đại quốc sư đem một hộp cao dược đến, tiến vào trong phòng Thuận Đức công chúa, vừa đi

đến bên giường, nàng ta liền mở mắt, xuyên qua lớp băng gạc, nhìn dung mạo trong nhiều năm qua chưa từng thay đổi của hắn.

"Sư phụ."

"Ừ."

"Cao dược mới chế xong rồi sao?"

"Ừ, cao dược này có chút đau, nhưng đến cuối tháng, sẽ có hiệu quả thần kì."

"Sư phụ." Thuận Đức công chúa khàn giọng nói "Cao dược quá đau rồi, hệt như lóc mất da thịt của con vậy, đừng dán nữa."

Nhưng giọng nói của đại quốc sư không hề có bất kì dao động: "Có thể chữa khỏi, vậy thì dù lóc đi, cũng phải dán."

Thuận Đức công chúa trầm mặc một lúc: "Vậy sư phụ, ta muốn có một phần thưởng, một phần thưởng vì đã chịu nhiều đau khổ……chỉ vì, đạt thành nguyện vọng của người."

Lúc sau, đại quốc sư hỏi: "Ngươi muốn gì?"

"Ta muốn xem những cấm thuật, bí tịch mà người khác chưa từng đọc qua."

"……"

"Sư phụ?"

"Được, ta đưa ngươi."

Thuận Đức công chúa nghe xong, khóe môi cương cứng khẽ cong lên, nàng ta nhìn đại quốc sư đang gỡ từng vòng băng gạc trên mặt mình xuống, nàng ta không nhìn hắn nữa, rủ mắt xuống, nhìn về sau lưng xấu xí của mình.

"Tạ sư phụ."

73. Chương 70-1: Giao Châu (1)

Mấy ngày sau, Lạc Cẩm Tang luôn lén lén lút lút đến tiểu viện Hồ Tâm tìm Kỷ Vân Hòa vào lúc bình minh lên.

Ban đầu Lạc Cẩm Tang vẫn cho rằng là do bản thân có bản lĩnh, nhưng vài ngày sau cuối cùng nàng ta cũng ý thức được thời điểm mỗi lần nàng đến đây, Trường Ý đều cố tình tránh đi, chừa không gian cho hai người ôn lại chuyện xưa. Lúc này, Lạc Cẩm Tang mới thừa nhận là y ngầm cho phép hành vi này của nàng ta.

Lạc Cẩm Tang có chút không hiểu, hỏi Kỷ Vân Hòa: "Vân Hòa, tỉ nói xem người cá này rốt cuộc là có ý gì nhỉ? Y hi vọng tỉ sống tốt hay là không hi vọng tỉ được sống yên ổn nhỉ?"

Kỷ Vân Hòa dựa vào đầu giường, cười tủm tỉm nhìn nàng: "Muội cảm thấy sao?"

"Người cá này, trước khi chưa cứu được tỉ, mỗi lần muội nhắc đến tỉ, y đều đen mặt, vô cùng hung dữ hệt như có huyết hải thâm thù với tỉ vậy. Khiến muội cho rằng, sau khi y cứu được tỉ sẽ tự tay giết chết tỉ. Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không có chuyện đó a!" Lạc Cẩm Tang xoa cằm, "Muội cảm thấy, đoạn thời gian trước, tuy là ngược tỉ cũng ra dáng đấy nhưng sau khi tỉ tự tìm cái chết, hình như sự tình liền trở nên không đơn giản nữa rồi."

Kỷ Vân Hòa vẫn cười cười nhìn nàng, "Vì sao lại không đơn giản nữa rồi?"

"Y có chỗ nào giống như giam giữ một phạm nhân hả? Nói thẳng ra thì chính là kim ốc tàng kiều đó! Đặc biệt là thân thể của tỉ không tốt, giam giữ này rõ ràng là bảo vệ tỉ, nếu con lừa trọc Khống Minh kia nguyện ý đối đãi với muội thế này, đáy lòng muội chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Kỷ Vân Hòa nghe xong, lắc lắc đầu.

Trong lòng thầm nghĩ, Trường Ý vẫn ghi thù nàng mà đã thế này. Nếu như nàng nói cho y biết chân tướng, thẳng thắn dùng tâm thế chân thành trong lòng đối đãi với y, đến một hôm nào đó nàng chết đi, dựa vào bản tính của người cá này, chiến trận bên ngoài kia y vẫn tiếp tục chứ?"

Thế những người lưu lạc mất đi tất cả ấy, còn có các ngự yêu sư cùng bọn yêu quái bị ruồng bỏ kia, ai sẽ chịu trách nhiệm với bọn họ đây?

Y đã là tôn chủ của cõi Bắc rồi. Không còn là người cá mà kẻ sắp chết như nàng có thể độc chiếm nữa rồi.

……

Hai ngày sau, Lạc Cẩm Tang biết Trường Ý ngầm cho phép nàng ta. Cho nên càng lấn tới, kéo cả Thanh Cơ đến đây.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy thanh vũ loan điểu cùng Lạc Cẩm Tang nói chuyện phiếm, đột nhiên cảm thấy, một đời này bản thân thật ra cũng chỉ là một nữ tử rất bình phàm đã gả chồng, ở trong khuê phòng, mỗi ngày cùng hội chị em ồn ào kể chuyện phiếm.

Chỉ là chủ đề của bọn họ, không thoát khỏi loạn thế ngoài kia, vẫn thỉnh thoảng nhắc đến thân phận nàng, cảnh tỉnh nàng.

Nhưng Kỷ Vân Hòa thực sự thích Thanh Cơ, tính tình phóng khoáng, không câu nệ của nàng ta khởi nguồn từ nội tâm cùng với sức mạnh cường đại bên ngoài, chỉ khi chính mình nắm quyền làm chủ sinh mệnh mới có thể tự tin thế này thôi.

Nàng ta bị người mình yêu dùng thập phương trận để phong ấn suốt trăm năm, đợi đến khi ra ngoài, lại biết được người yêu đã chết. Nàng không hận, cũng không oán, thản nhiên đón nhận, chấp nhận bản thân từng yêu qua, cũng chấp nhận bản thân cầu mà không được.

Lạc Cẩm Tang mỗi khi nhắc đến Trữ Nhược Sơ, khi vì Thanh Cơ bất bình, nàng ta chỉ khoát tay, nói bản thân nhìn lầm người, nên chịu tổn thương, mọi chuyện cũng đã qua rồi.

Kỷ Vân Hòa vô cùng khâm phục Thanh Cơ.

Có Lạc Cẩm Tang cùng Thanh Cơ, ngày tháng của nàng trôi qua thoải mái hơn trước đây rất nhiều, nhưng cơ thể nàng càng ngày càng lười, hơn hai ngày qua, đến cả giường cũng không muốn xuống.

Có lúc nghe Lạc Cẩm Tang và Thanh Cơ tán gẫu, thần trí nàng bắt đầu trở nên mơ hồ. Thậm chí nàng cảm thấy, nếu bây giờ Trường Ý cho nàng tự do, để nàng rời đi, nàng e rằng bản thân cũng không đi được bao xa nữa.

Càng lúc càng cảm nhận rõ hơn, thời gian chìm vào giấc ngủ của nàng ngày một dài.

Mỗi lần nàng tỉnh, đa phần Trường Ý đều ngồi bên giường nàng, không bận rộn công việc cũng không đọc sách, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Cho đến khi nàng mở mắt, ánh mắt y mới dời đi.

Nàng trêu y: "Có phải ngươi sợ một ngày nào đó, ta sẽ không mở mắt nữa đúng không?"

Khóe môi y cơ hồ không thể khống chế được mà khẽ run lên. Bưng chén thuốc bên cạnh đưa cho nàng: "Uống thuốc."

Kỷ Vân Hòa ngửi thấy mùi thuốc ngày một đắng hơn, nhíu mày: "Ngày uống đêm uống cũng không biến chuyển tốt hơn gì cả, Trường Ý, ngươi nếu vẫn đối với ta có chút lòng tốt, nên giúp ta chuẩn bị quan tài là

được."

Trường Ý bưng bát thuốc, nhìn nàng chằm chằm, cho đến khi nàng cũng không chịu nổi nữa.

Nàng thở dài: "Cá đuôi to, tính của ngươi quả thật vô cùng cứng đầu." Nàng cầm chén, ngẩng đầu uống hết, nhưng không đưa chén lại cho y mà bàn tay xoay tới xoay lui, nhìn cặn thuốc ở đáy chén: "Ngươi nói, nếu có một ngày, thuốc này của ngươi khiến ta uống đến chết rồi, có được tính là ngươi đang thành toàn cho ta không?"

Kỷ Vân Hòa vốn chỉ định nói đùa trêu y một câu, nhưng không ngờ nàng vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy thần sắc y chưa kịp thu liễm lại——ngây ngốc, thất thần. Tựa như huyết mạch trong tim đột nhiên bị bóp nghẽn lại, bị nàng "đấm" một đấm thật đau vào tim vậy.

Kỷ Vân Hòa chưa từng nghĩ đến trên mặt của Trường Ý bây giờ lại có thể nhìn thấy thần sắc kia.

"Ta……ta nói đùa thôi." Nàng gượng cười "Ngươi để ta sống, ta mới thấy khổ sở nhất, ngươi sẽ không dễ dàng để ta chết đi."

Trường Ý lấy lại chén thuốc trong tay nàng.

Y không thèm nhìn nàng mà đứng dậy, xoay người, mái tóc bạc quét qua ngón tay nàng, bóng lưng nhất thời không còn thẳng tắp, mất đi vẻ kiên nghị thường ngày.

Nàng có chút không dám nhìn, cúi đầu, vội chuyển chủ đề: "Hôm nay ta nghe nha đầu Cẩm Tang nói, triều đình bên kia, hình như đã triệu hồi Lâm Hạo Thanh vào kinh thành rồi." Nàng hỏi, "Triều đình và cõi Bắc tranh chấp nhiều năm rồi, tuy rằng thỉnh thoảng hợp tác với bốn vùng đất ngự yêu nhưng đây là lần đầu tiên triệu hồi Lâm Hạo Thanh vào trong kinh, bọn họ có thể đang mưu hoạch gì không?"

Thông thường, Trường Ý chỉ đáp không liên quan đến nàng.

Nhưng hôm nay, hình như y cũng muốn đổi chủ đề, xoay người đi về phía trước bình phong, đáp: "Muốn mưu hoạch thế nào cũng chẳng sao. Triều đình và phủ quốc sư đã không còn lòng dân, Lâm Hạo Thanh cũng không giúp nổi bọn họ."

Đến khi bước qua tấm bình phong, y rốt cuộc cũng xoay người, nhìn vào mắt nàng.

Kỷ Vân Hòa nhìn y cười: "Ngươi cứ bận công việc đi, ta ngủ thêm chút nữa."

Nói xong, nàng nằm xuống, đắp chăn, cắt đứt ánh nhìn của y.

Nàng làm tổ trong chăn, nhắm mắt lại, trong lòng chỉ cảm thấy may mắn.

Thật may, nàng và Trường Ý vẫn chưa có tình cảm.

Ai biết lúc này nàng mong muốn cùng y già đi đến bao nhiêu, chỉ là nàng không có thời gian để sớm tối bên y rồi……

74. Chương 70-2: Giao Châu (2)

Kỷ Vân Hòa nhắm mắt ngủ, nàng cảm thấy bản thân cơ hồ lại bắt đầu nằm mơ rồi.

Cửa sổ khẽ mở ra, gió từ bên ngoài thổi vào lay động bức rèm bên giường nàng, Kỷ Vân Hòa trong mơ cũng cảm nhận được luồng khí lạnh này, nhưng nàng không thể thoát khỏi giấc mộng ấy, nữ tử bạch y kia giống như bị gió lạnh kéo đến, đứng bên người nàng.

Nữ tử bạch y vươn tay ra, nàng không hiểu nhưng lại như bị quỷ thần sai khiến cũng vươn tay theo nàng ta.

Nàng rõ ràng biết bản thân đang nằm mơ cũng biết rõ hình như mình đang gặp chút nguy hiểm, nhưng nàng vẫn làm như thế.

Mắt thấy nữ tử kia bắt lấy bàn tay nàng.

"Thời gian của ngươi không còn nhiều nữa, ta cho ngươi mượn đôi mắt."

Giọng nàng ta chưa từng rõ ràng như thế vang lên trong đầu nàng.

Bàn tay của nữ tử bạch y kia đang nắm tay nàng vừa cử động, mười ngón đan chặt vào nhau.

"Ầm" một tiếng, tựa như tiếng tim đập thoát khỏi lồng ngực, tản ra vài dặm, cả người Kỷ Vân Hòa chợt run lên, đôi mắt lập tức mở to. Nữ tử bạch y trước mặt đột nhiên biến mất, bạch quang lóe lên một mảnh tựa như nàng đang nhìn thẳng vào mặt trời vậy, nhất thời không nhìn thấy được gì.

Đến khi bạch quang suy yếu, chầm chậm lui dần, nàng mới nhìn thấy đằng xa ánh sáng kia, đột nhiên xuất hiện một thiếu niên cùng một nữ tử, thiếu niên ấy, nàng chỉ nhìn thấy một bóng lưng mơ hồ cho nên không thể nhận ra đó là ai, nhưng nữ tử kia nàng nhận ra nàng ta——Đó không phải là……nữ tử nàng nhìn thấy trong mơ hay sao.

Bọn họ đứng đối diện nhau.

Thiếu niên kia toàn thân bạch y, ngẩng đầu nhìn nữ tử, mắt chứa đầy sự sùng bái cùng ái mộ.

Nhưng một màn này chỉ ngắn ngủi tựa như ảo ảnh, thoáng chốc liền tan biến, đến khi nàng chớp mắt, trước mặt chỉ còn một mảnh bạch quang nhạt dần, đến cả thân ảnh của bạch y nữ tử cũng không nhìn thấy nữa.

"Đây là gì?"

"Là ta đang hồi tưởng lại quá khứ." Giọng của một nữ tử vang lên trong đầu nàng, nữ tử bạch y không xuất hiện nhưng nàng biết đây là giọng nàng ta, nữ tử kia tiếp, "Những gì ngươi đang thấy đó là quá khứ ta từng trải qua, sau này, đôi mắt của ta chính là đôi mắt của ngươi."

Kỷ Vân Hòa thẩn thờ: "Đưa đôi mắt cho ta mượn? Tại sao lại như thế? Ngươi rốt cuộc là ai……"

"Nói cho Thanh Cơ biết." Nữ tử kia không đáp nàng, chỉ tiếp tục nói "Là đại quốc sư giết chết Trữ Nhược Sơ."

Theo sau lời nói của nàng ta, trước mắt nàng lần nữa xuất hiện một bức họa.

Là……Đại quốc sư……

Chẳng qua là một đại quốc sư trẻ tuổi.

Đại quốc sư trẻ tuổi đứng trước mặt của một thanh niên khác, vừa nói vừa vẽ trên giấy, mà trên mặt giấy kia cư nhiên lại là trận pháp thập phương trận của ngự yêu cốc.

Không cần đoán, Kỷ Vân Hòa cũng biết hai người này là đại quốc sư cùng với Trữ Nhược Sơ năm đó!

Đại quốc sư đề xuất ra kế hoạch với Trữ Nhược Sơ.

Thập phương trận là do đại quốc sư nói với Trữ Nhược Sơ ư!?

Trữ Nhược Sơ cơ hồ đang nghi ngờ, chất vấn gì đó nhưng đại quốc sư chỉ thu lại tờ giấy, xoay người rời đi, Trữ Nhược Sơ lập tức đuổi theo, cầm lấy tờ giấy vẽ trận pháp thập phương trận quay về.

Kỷ Vân Hòa trợn to mắt, lập tức có chút khó hiểu: "Bọn họ……không phải sư huynh đệ sao? Tại sao lại thế này? Mà Trữ Nhược Sơ không phải vì thập phương trận nên mới bỏ mạng ư……"

"Đại quốc sư lừa Trữ Nhược Sơ." Nữ tử nói "Hắn nói với Trữ Nhược Sơ rằng tạo thành thập phương trận chỉ cần sức mạnh của mười đại ngự yêu sư, hắn nói với Trữ Nhược Sơ thập phương trận sẽ không giết thanh

vũ loan điểu mà Trữ Nhược Sơ cũng không cần chết đi, hắn nói với Trữ Nhược Sơ, sau khi thập phương trận thành, Trữ Nhược Sơ có thể tiến vào thập phương trận."

Kỷ Vân Hòa sững sờ, nhìn hai sư huynh đệ năm đó. Đột nhiên nghĩ đến trước đây trong thập phương trận, ở tiểu viện kia do thanh vũ loan điểu tạo thành, phụ yêu loan điểu ở trong đầm nước của tiểu viện, nàng ta chính là trăm năm bất cam cùng luyến ái của Thanh Cơ.

Năm đó Kỷ Vân Hòa và Trường Ý có thể thoát khỏi sức mạnh suy yếu của thập phương trận là bởi vì Kỷ Vân Hòa giả trang thành Trữ Nhược Sơ, phụ yêu loan điểu mới vừa đi vừa khiêu vũ, tiêu giải tàn niệm.

Hóa ra……Trữ Nhược Sơ năm đó không hề lừa gạt Thanh Cơ?

Hắn thực sự cho rằng bản thân có thể vào trong thập phương trận, bầu bạn cùng nàng ta.

Chỉ là vì……hắn cũng bị đại quốc sư lừa gạt?

"Nói với Thanh Cơ, đại quốc sư giết chết Trữ Nhược Sơ, nói với nàng ta, đi báo thù."

Kỷ Vân Hòa đột nhiên xoay người, đưa mắt nhìn xung quanh nhưng làm thế nào cũng không tìm được bóng dáng của nữ tử bạch y.

"Ngươi là ai? Vì sao ngươi lại biết? Vì sao lại nói cho ta biết chuyện này? Vì sao lại muốn làm như thế?"

"Ta muốn hắn chết."

"Ai cơ? Đại quốc sư ư? Ngươi muốn Thanh Cơ giết hắn?"

"Đây là ta đang chuộc tội……"

Nàng ta vừa dứt lời, Kỷ Vân Hòa vẫn muốn hỏi tiếp, đột nhiên gió bên tai ngừng đi, trên trán bỗng truyền đến cơn đau đớn dữ dội, tiếp tục nhìn thấy đạo bạch quang rút dần, giọng của nữ tử biến mất, sau một khoảng ngắn chìm trong bóng tối, nàng chầm chậm mở mắt.

Trước mắt là gương mặt của Khống Minh hòa thượng đang nhíu mày, lúc này hắn đang rút một cây ngân châm ra khỏi trán nàng: "Tỉnh rồi." Hắn vừa nói hai chữ này, mày đầu đang nhíu chặt cũng thả lỏng một chút. Hắn đứng dậy, lui sang một bên, Kỷ Vân Hòa bây giờ mới nhìn thấy Trường Ý đứng sau lưng hắn.

Nàng chưa từng thấy qua sắc mặt cứng ngắc và nhợt nhạt của Trường Ý như bây giờ.

Y nhìn nàng, dường như vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Cho đến khi nàng ngồi dậy, ánh mắt y mới khẽ động, tựa như một đầm nước chết bị một giọt nước phá vỡ sự bình lặng, làm tung tóe hàng ngàn bọt nước.

Kỷ Vân Hòa có chút khó hiểu: "Ta chẳng qua chỉ ngủ một lúc thôi, các ngươi làm sao vậy?"

Lúc này Khống Minh hòa thượng đang bỏ ngân châm vào trong túi, cười lạnh một tiếng: "Một lúc? Ngươi đã nằm hai ngày rồi." Hắn liếc xéo Trường Ý một cái "Còn có người cho rằng thuốc ta đưa là thuốc độc độc chết ngươi."

Nàng nghe thấy vế đầu của lời Khống Minh nói, vô cùng ngỡ ngàng, trong mộng nàng, chẳng qua chỉ cảm thấy thời gian vừa thoáng qua, nhưng cư nhiên……đã hôn mê hai ngày rồi……

Nhưng nghe thấy vế cuối của hắn, nàng lại cảm thấy buồn cười.

Nhìn biểu tình của y, chẳng lẽ y thực sự cho rằng lời nói đùa trước khi ngủ của nàng là thật sao……

Kỷ Vân Hòa mang theo vài phần ý cười nhìn Trường Ý, lại thấy tay áo y khẽ động, nàng chưa kịp phản ứng liền nhìn thấy y bước hai bước đến bên giường nàng, Kỷ Vân Hòa ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn y, chốc chốc, y cư nhiên giữ lấy cằm nàng, khiến nàng ngẩng đầu cao hơn.

Thời điểm nàng và Khống Minh đang ngây ngốc không biết y muốn làm gì, đôi môi Trường Ý phủ lên môi nàng!

Lại nữa!

Lại nữa rồi!

Kỷ Vân Hòa trừng mắt, đôi mắt kinh ngạc đến độ hận không thể lồi ra.

Túi đựng ngân châm trên tay của Khống Minh hòa thượng bên cạnh "lạch cạch" rơi xuống đất, nhưng hắn vẫn không hay biết.

Đến khi nàng phản ứng lại, đưa tay đẩy y ra, nhưng nàng dùng hết sức lực toàn thân vẫn không bì lại con gà to kia, Trường Ý một tay giữ lấy cổ tay nàng, hoàn toàn chế trụ nàng.

Lúc này, giữa ngực y lóe lên ánh sáng màu lam lấp lánh.

Hình như ý thức được y muốn làm gì, Khổng Minh hòa thượng đột nhiên bừng tỉnh từ trong khiếp sợ, hắn quát lên một tiếng: "Ngươi điên rồi!" Lập tức tiến lên trước muốn kéo Trường Ý ra nhưng hắn chưa kịp tiến gần y, đột nhiên bị một sức mạnh cực lớn đẩy ra, lực đạo lớn đến độ khiến hắn văng vào tường.

Đôi môi Trường Ý vẫn ôn nhu, dịu dàng như thế, ánh sáng lam luân chuyển, từ lồng ngực hắn rời đến cổ họng, cuối cùng tiến vào trong miệng nàng, vốn dĩ không để nàng có cơ hội phản ứng, viên châu màu lam đã biến mất trong thân thể nàng.

Môi y vẫn lưu luyến bên môi nàng, một lúc sau mới rời khỏi.

Khổng Minh từ trên đất bò lên, nộ khí bừng bừng: "Ngươi là một người cá hỗn trướng*! Có phải là đầu óc bị hỏng rồi không! Ngoài kia đang cùng đệ tử phủ quốc sư đánh nhau thành dạng gì rồi, ngươi lại đưa giao châu của ngươi để kéo dài sinh mệnh cho nàng ta!?"

*(*hỗn trướng: có nghĩa là một câu mắng người khác hoang đường)*

Giao châu?

Linh lực của ngự yêu sư vốn dĩ có được là nhờ song mạch mà yêu lực của yêu quái tiếp tục duy trì là nhờ nội đan của bọn họ, nội đan của người cá được gọi là giao châu. Trường Ý đem giao châu của mình cho Kỷ Vân Hòa, cũng đồng nghĩa với việc dùng toàn bộ yêu lực của bản thân để kéo dài tính mạng cho nàng, bản thân y……làm sao lại có thể trở thành một yêu quái đến cả chút yêu lực cũng không có chứ……

Y……

"Ngươi thực sự điên rồi." Kỷ Vân Hòa lau môi, nhìn Trường Ý nói: "Ta không cần, lấy về đi."

Trường Ý như cũ nắm lấy cằm nàng, đôi đồng tử xanh lam hệt như xoáy nước của biển cả, muốn hút nàng vào sâu bên trong. Y nói:

"Ta muốn cho, nàng nhất định phải nhận."

75. Chương 71: Là Nàng (1)

"Ta không cần!" Kỷ Vân Hòa giận dữ mắng, đẩy tay Trường Ý ra, muốn nôn giao châu ra.

Nhưng giây tiếp theo, nàng bị y bịt miệng lại, trực tiếp đẩy ngã xuống giường.

Động tác lần nữa bị khống chế, đôi đồng tử lam băng của Trường Ý hệt như băng lạnh, che giấu sự hỗn

loạn "Ta không cho nàng quyền lựa chọn."

"Ngươi không cho nàng ta quyền lựa chọn, cũng không cho ta quyền lựa chọn? Không cho tất cả những người dựa dẫm cõi Bắc quyền lựa chọn ư?" Khổng Minh hòa thượng giận dữ chỉ vào lưng Trường Ý hung hăng mắng, "Vì một nữ nhân, chậm trễ thời gian cũng không nói! Bây giờ đến giao châu cũng lấy ra? Nếu đến lúc đại quốc sư bất ngờxuất chiêu, sai đệ tử đến tấn công trước, phải làm sao? Ngươi vẫn mong gió tuyết cõi Bắc này thay ngươi chống đỡ?"

"Thuận Đức bị trọng thương chưa khỏi, đại quốc sư sẽ không đến đây trước."

"Tính tình hỉ nộ bất thường của vị kia còn hơn ngươi! Ngươi làm sao có thể chắc chắn như vậy!?" Khổng Minh hòa thượng lại mắng hai câu, nhưng nhìn thấy Trường Ý không có ý buông Kỷ Vân Hòa ra, lập tức nói ba tiếng "Được được được". Hắn tiếp "Ngươi đã làm tôn chủ cõi Bắc rồi, ta e rằng cũng không lay chuyển được ngươi! Tùy ngươi!"

Nói xong, hắn đá túi đựng ngân châm trên đất, giận dữ ra ngoài.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy người duy nhất giúp nàng mắng đuôi cá to này cũng đi rồi, trong lòng càng vừa gấp vừa giận, liều mạng giãy giụa, cơ hồ làm chính mình bị thương, Trường Ý nhíu mày, lúc này mới buông tay.

Nàng vội vàng ngồi dậy, tay sờ một lượt trên giường, không tìm thấy bất kì vũ khí nào, nàng giận đến thở hổn hển, từ từ thả lỏng cảm xúc, áp chết lại xúc động muốn động thủ, nàng nhìn y chằm chằm: "Chuyện khác không nói, nhưng chuyện giao châu, không thể đùa được. Cầm về đi."

"Đùa?" Trường Ý nhìn nàng, khóe môi bỗng nhếch lên cười mỉa mai, sau đó nụ cười lạnh xuống, chỉ lạnh lùng đáp "Dù ta có đùa thì liên quan gì đến nàng? Nàng muốn trả lại giao châu cho ta, không phải là, cũng giống Khổng Minh, cũng thay ta lo lắng việc của cõi Bắc này?"

Kỷ Vân Hòa mím chặt môi. Bình tĩnh tiếp: "Trường Ý, cõi Bắc không phải chuyện của mình ngươi. Mà là chuyện của quốc gia."

"Là chuyện quốc gia của bọn nàng." Y nói, ngón tay chạm vào má nàng "Các nàng, đã kéo ta lên trên vùng đất của quốc gia này, ta đã lạc mất đường khi đến đây rồi."

Nàng rũ mắt, nhìn theo mái tóc dài màu bạc của y, nhìn thấy đôi chân kia, y đã rất quen dùng đôi chân này để đi đường rồi, thậm chí khiến nàng quên mất dáng vẻ lúc y vẫn còn chiếc đuôi cực to kia.

Lòng nàng chợt nhói.

"Năm ấy, ngươi nên quay về."

“Ha.” Trường Ý cười lạnh, “Quay về đâu?”

“Biển cả.” Nàng nhắm mắt, không dám nhìn y nữa, “Ngươi không nên cố chấp vì những thù hận này, không nên chìm đắm trong thù hận.”

Trường Ý im lặng rất lâu, cho đến khi nàng cho rằng y sẽ không đáp lại……

“Sự cố chấp của ta, đã đắm chìm rồi, nhưng từ khi bắt đầu đã không phải là thù hận.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong khẽ thay đổi, nàng nâng mắt cùng Trường Ý bốn mắt tương giao. Đôi đồng tử hệt như biển cả cùng với ánh mắt thâm sâu chạm nhau, trong mắt đôi phương đều nhìn thấy bóng mình.

Trường Ý không mở miệng, Kỷ Vân Hòa dường như nghe thấy ngôn từ mà y che giấu.

Sự cố chấp của ta, đã đắm chìm rồi, không phải thù hận……

Mà là nàng.

Tim Kỷ Vân Hòa bỗng xuất hiện loại cảm xúc vô danh. Nàng lập tức dời tầm mắt, đột nhiên muốn trốn tránh đôi mắt hệt như biển cả mênh mông kia.

Nàng lựa chọn trở về thực tại.

“Ngươi cũng biết dù là giao châu cũng không thể chân chính giúp ta kéo dài sinh mệnh.”

Lần này Trường Ý thực sự đã trầm mặc.

“Trường Ý, những người dựa dẫm cõi Bắc, đem sinh mệnh, tương lai, tất cả đều tín nhiệm kí thác lên người ngươi……” Dừng một chút “Ngươi biết cảm giác bị phản bội, cho nên……”

Giống như không muốn nghe tiếp. Trường Ý đứng dậy: “Không có giao châu, ta cũng có thể giữ vững cõi Bắc.”

Trường Ý xoay người rời đi.

Để lại mình nàng ngồi trên giường, ôm mặt, thở dài một tiếng.

76. Chương 71-2: Là Nàng (2)

Kinh thành, phủ công chúa.

Băng gạc quấn trên mặt của Thuận Đức công chúa đã gỡ xuống, chỉ là dung mạo nàng ta vẫn không thể giống như trước kia, nàng ta ngồi sau rèm trúc, trên mặt vẫn mang một tầng vải sa. Chu Lăng toàn thân mặc áo giáp nặng nề, cũng đứng sau rèm trúc, thủ sau lưng Thuận Đức công chúa.

Trên tay hắn cầm hoa quả tươi non.

Mùa đông, có thể có hoa quả tươi non như vậy, thập phần không dễ, Thuận Đức công chúa cầm lấy một quả, ném xuống đất, sau đó lại dùng bàn chân trầm giẫm lên, đến khi giẫm nát quả mọng* kia, mới nâng chân lên, để hạ nhân dùng nước ấm để lau sạch sẽ, sau đó nàng ta lại cầm một quả khác, ném xuống đất, lần nữa giẫm lên.

(* quả cherry)

Nước hoa quả trào ra, chảy đến dưới giày của người ngoài rèm trúc.

Lâm Hạo Thanh nhìn lưng giày, khóm người hành lễ: "Công chúa."

"Lâm cốc chủ đến muộn rồi."

Tùy tùng lần nữa lau sạch chân cho nàng ta, Thuận Đức công chúa lại cầm thêm một quả mọng ném ra ngoài rèm trúc. Quả mọng lăn đến trước mặt Lâm Hạo Thanh, chạm vào mũi giày của hắn liền dừng lại.

"Quả này tuy nhỏ, nhưng ăn vào không giống với loại hoa quả khác, hơn nữa giẫm lên cũng rất thú vị, nhìn bề ngoài có vẻ kiên cố nhưng vừa giẫm một phát, bên trong lập tức nát ra, dịch quả trào ra, cảm giác rất thống khoái, Lâm cốc chủ, không bằng cũng thử chơi đi?"

Một chân Lâm Hạo Thanh giẫm nát quả mọng kia: "Lệnh triệu hồi của công chúa, ngàn dặm gọi thần đến kinh thành, dám hỏi là có nhiệm vụ gì?"

"Là muốn ngươi giẫm nát hoa quả."

Lâm Hạo Thanh bất động thanh sắc, không nói lời nào.

Thuận Đức công chúa ở sau rèm đứng dậy, nàng ta vứt hết hoa quả trên tay Chu Lăng xuống đất, từng bước giẫm nát, tiếng quả mọng vỡ nát liên tục vang lên bên tai, nàng ta càng giẫm càng khoa trương, cuối cùng, hận sau đó không thể giẫm nát được nữa, lần nữa nghiền quả mọng thành tương.

Sau khi giẫm nát tất cả hoa quả, nàng ta mới thở ra một hơi, dừng lại: "Hoa quả trong điện đã giẫm xong rồi, ngoài điện vẫn còn." Nàng ta đứng gần rèm trúc, sa che mặt lay động, tóc trên trán hơi hỗn loạn rũ xuống: "Kỷ Vân Hòa cõi Bắc, ta nhớ hình như ngươi cùng nàng ta cùng nhau lớn lên?"

Lâm Hạo Thanh cung kính đáp: "Vâng."

"Mà nay, ngươi đã làm chủ ngự yêu cốc sáu năm rồi, quản lý ngự yêu cốc rất ổn thỏa, danh tiếng của ngươi trong giới ngự yêu sư cũng ngày càng vang dội."

"Chức trách sở tại."

"Lâm cốc chủ quản lý tốt ngự yêu cốc, là một phần trong chức trách của ngươi, vì triều đình phân ưu mới là việc ngươi thực sự cần làm." Thuận Đức công chúa đi về chỗ ngồi của mình, tùy tùng lại bắt đầu giúp nàng ta lau chân, "Những năm nay, trong chiến tranh với cõi Bắc, ngoại trừ đệ tử phủ quốc sư, những vùng đất ngự yêu các ngươi, ngoài mặt xem như là giúp triều đình, nhưng thực tế……thực tế thế nào, trong lòng ngươi tất rõ."

Lâm Hạo Thanh khẽ nhíu mày, lập tức một chân quỳ xuống: "Công chúa……"

Thuận Đức công chúa khoát tay: "Bỏ đi, hôm nay ngươi không cần nói với ta những lời này. Ta lệnh ngươi đến đây cũng không phải để nghe những thứ này." Nàng ta tiếp "Cõi bắc trở thành tâm bệnh nhiều năm của triều đình, mấy vùng đất ngự yêu, không toàn lực chống lại phản tặc, vốn là sai lầm, ta vốn muốn đem độc Hàn Sương kia bỏ vào núi sông giang hà……"

Sau rèm trúc, dưới tấm sa che mặt, khóe môi nàng ta mang theo ý cười, ánh mắt lại như rắn độc.

Bàn tay trong tay áo Lâm Hạo Thanh khẽ cuộn chặt thành quyền.

"Độc Hàn Sương, ngươi cũng biết rồi, vô hại với người, vô hại với yêu, chỉ có thể giết chết kẻ có song mạch."

Lâm Hạo Thanh ngẩng đầu, nhìn nàng ta: "Công chúa, bản thân người cũng là kẻ có song mạch, tất cả người trong phủ quốc sư đều có song mạch……"

"Hoàng thành cung thành, con sông Kinh Sư bảo hộ, còn không bảo vệ được ta và phủ quốc sư sao? Nhưng những ngự yêu sư khác nhiều như vậy, ta không mong giết tận, chỉ muốn giết một người, là một……"

Ánh mắt Lâm Hạo Thanh khẽ lạnh: "Công chúa……"

"Aiz, không vội. Đây vốn dĩ là cách nghĩ của ta, ta gọi ngươi đến, thực tế là muốn thưởng cho ngươi." Nàng ta tiếp "Những năm nay ngươi làm rất tốt, được các ngự yêu sư tín nhiệm, cho nên, ta muốn ngươi lãnh đạo ba vùng đất ngự yêu, cùng chống cõi Bắc, ta có thể hứa với ngươi, chỉ cần thu được cõi Bắc, triều đình

sẽ không giam giữ tự do của các ngự yêu sư. Ừm, đương nhiên nếu ngươi không cần thưởng, ta chỉ đành nói, sẽ phạt ngươi rồi." Nàng ta cười cười:

"Lâm cốc chủ, ta thấy được, ta và ngươi là cùng một loại người, tràn đầy khát vọng đối với quyền lợi."

Trong điện, không khí yên ắng, rất lâu sau, Lâm Hạo Thanh hỏi: "Công chúa vì sao lại tìm ta?"

"Ban đầu, chỉ muốn diệt phản tặc. Mà nay, muốn trước khi diệt phải tặc, bắt một người đến đây, mà ngươi lại là người quen thuộc nhất trong tất cả ngự yêu sư."

"Công chúa muốn bắt Kỷ Vân Hòa?"

"Phải." Thuận Đức công chúa tự xoa gò má sau tấm sa che mặt "Ta muốn làm một việc với nàng ta, ta muốn móc mắt nàng ta ra, xem như quả mọng kia mà chơi."

Lâm Hạo Thanh trầm mặc.

"Thế nào Lâm cốc chủ?"

Lâm Hạo Thanh cuối đầu, nhìn mặt đất đầy quả mọng, nước quả mọng vẫn chưa lau sạch, màu đỏ đậm tựa như từng khối thịt nát bị ném trên đất, trông rất buồn nôn.

……

77. Chương 71-3: Là Nàng (3)

"Lâm Hạo Thanh muốn liên kết với những ngự yêu sư tấn công cõi Bắc?"

Kỷ Vân Hòa nghe được tin tức này từ Lạc Cẩm Tang, đầu tiên là chấn kinh sau đó lại khó hiểu.

Mấy năm trước, đám người Trường Ý vừa đến cõi Bắc, triều đình không thể lập tức tiêu diệt được bọn họ, may nhờ có các vùng đất ngự yêu "bằng mặt không bằng lòng*", khó có thể thống nhất, thế nên mới cho họ có cơ hội phát triển lớn mạnh.

(* nguyên văn [mạo hợp thần li])

Lâm Hạo Thanh cũng dùng khoảng thời gian này để củng cố địa vị của bản thân khiến cho bốn vùng đất ngự yêu đều tin phục hắn.

Mà nay Kỷ Vân Hòa nói không nên lời với Lâm Hạo Thanh, nhưng dựa vào việc phân tích tin tức nàng nghe được, có thể Lâm Hạo Thanh không phải là một người tài giỏi nhưng hắn lại là một kẻ giỏi "lãnh đạo*". Sau khi ngự yêu đài phương bắc bị Trường Ý chiếm lĩnh, một phần ngự yêu sư ở lại nương nhờ cõi Bắc, một số lui về phía nam đi về ngự yêu cốc.

(*nguyên văn : thuyềntrưởng)

Lâm Hạo Thanh tiếp nhận người của ngự yêu đài, nhân lúc triều đình cùng cõi Bắc tranh đấu, ẩn mình chờ đợi, liên kết với hai vùng dất ngự yêu đông tây, chung tay bồi dưỡng không ít nhân tài, cũng tích lũy được không ít thực lực.

Nàng vốn cho rằng dựa theo tình hình này, tương lai, giữa triều đình, ngự yêu cốc và cõi Bắc có thể hình thành thế đỉnh ba chân.

Nhưng vạn lần không nghĩ đến Lâm Hạo Thanh cư nhiên lại đáp ứng triều đình, chống Bắc……

Kỷ Vân Hòa trầm tư: "Có chút quái lạ……"

Nàng thì thầm ra tiếng, Lạc Cẩm Tang nghe xong, nhìn nàng một cái: "Có gì kì lạ đâu, muội cảm thấy, cách làm của người cá mới quái lạ đó." Nàng ta tiếp: "Y cư nhiên thực sự đưa giao châu cho tỉ hả? Trong người tỉ cũng đã khỏe rồi ư?"

Lạc Cẩm Tang vừa nhắc đến chuyện này, Kỷ Vân Hòa lập tức trầm mặc, cộng với lúc nãy vừa nghe tin tức Lâm Hạo Thanh muốn chống lại cõi Bắc, trong lòng nàng lại càng rầu hơn.

Trường Ý không có giao châu, lấy gì đấu với ngự yêu sư chứ?

Thanh Cơ bên cạnh vừa uống trà vừa ăn mứt khô, tiếp lời Lạc Cẩm Tang: "Nếu nội đan của yêu quái có thể kéo dài sinh mạng cho con người, thì tình thế của thế đạo ngày nay e rằng yêu quái sớm đã bị ngự yêu sư bắt đi đem luyện thuốc cho vương công quý tộc uống rồi."

Lạc Cẩm Tang quay đầu nhìn nàng ta: "Kia là ý gì? Vậy giao châu này, không thể kéo dài mạng sống cho Vân Hòa sao?"

Thanh Cơ đổ tách trà trên bàn xuống, nước trong tách đổ vơi một nửa, nàng ta chỉ vào nước trà lay động, tiếp: "Sức khỏe của Vân Hòa nhà ngươi cũng giống như tách trà này, tính đi tính lại cũng chỉ có chút nước trà thôi. Mứt khô trên tay ta cũng giống như giao châu." Thanh Cơ bỏ mứt khô vào trong nửa tách trà, nước trà trong tách lập tức đầy lên "Giống như thế này, nước trà trông đã nhiều lên nhưng thực tế không hề thay đổi."

Lạc Cẩm Tang nhìn nhìn tách trà lại nhìn nhìn Thanh Cơ, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Kỷ Vân Hòa: "Nếu nói như thế, có phải là Vân Hòa chỉ trông tinh thần tốt hơn hay không? Nhưng thực tế giao châu này

không có tác dụng?"

"Tác dụng thực tế chính là trông có vẻ khỏe hơn đấy." Thanh Cơ đem nước trà cùng mứt khô đổ vào trong miệng, nuốt nước xuống, nhai mứt khô, "Trước khi rời đi, cũng chịu ít mệt mỏi."

"Hả?" Lạc Cẩm Tang đứng dậy "Chuyện này……" Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa "Chuyện này tỉ cũng biết?"

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Ta đã nói với y rồi……" Nàng lại thở dài một tiếng, giận dỗi nói "Cá đuôi to này càng lớn càng không biết nghe lời!"

"Nói như vậy, người cá cũng biết ư?"

Thanh Cơ đại diện Trường Ý đáp: "Y đương nhiên cũng biết."

"Vậy y điên rồi sao? Còn làm thế để làm gì chứ? Bọn ngự yêu sư bây giờ hung hăng đánh đến, y không có giao châu……"

Thanh Cơ lườm Lạc Cẩm Tang một cái: "Sao đến hôm nay ngươi mới hỏi câu này chứ? Theo ta thấy, y sớm đã điên rồi." Dứt lời nàng ta lại lườm Kỷ Vân Hòa một cái, "Chẳng qua cũng tốt, bây giờ, ta muốn vì một người mà thử điên một lần cũng không tìm được người đó nữa."

Lời này của Thanh Cơ khiến Kỷ Vân Hòa khẽ ngẩn người, nàng đột nhiên nghĩ đến bạch y nữ tử trong mộng, còn có tướng mạo ban đầu của Trữ Nhược Sơ.

Kỷ Vân Hòa nhìn Thanh Cơ, khóe môi khẽ động, nàng có chút do dự, không biết có nên kể giấc mộng kia với nàng ta hay không.

Suy nghĩ một lúc, nàng quyết định dùng phương pháp khác vòng vo một phen: "Đúng rồi, Thanh Cơ, ta nghe nói, Trữ Nhược Sơ……có quan hệ sư huynh đệ với đại quốc sư ngày nay."

Thanh Cơ uống trà đáp một tiếng: "Ừ."

"Ta rất tò mò, quan hệ của bọn họ thế nào?"

Thanh Cơ hiếu kì hỏi: "Ngươi tò mò chuyện này làm gì?"

"Đại quốc sư từng nói, hắn muốn vì thiên hạ bán tang, mà thiên hạ ngày nay thực sự rơi vào thế cục đại loại, theo ta thấy, tất cả đều là một tay hắn tạo nên, ta muốn biết vì sao hắn vì gì mà ghét người trong thiên hạ." Nàng cố ý nói "Là bởi vì cái chết của Trữ Nhược Sơ ư?"

Thanh Cơ bật cười: "Đương nhiên không phải. Tình cảm sư huynh đệ bọn họ tuy tốt nhưng không thể tốt đến mức đó, nói ra chuyện liên quan đến đại quốc sư này ta cũng không hiểu, ta bị phong ấn một trăm năm, vừa ra ngoài, vì sao hắn đã biến thành kẻ xấu thế này rồi."

Lạc Cẩm Tang cũng nổi lên hiếu kì, nhân vật đại quốc sư trong truyền thuyết này, tất cả mọi người trên thế gian đều tò mò về hắn.

"Sao vậy?" Lạc Cẩm Tang hỏi "Hắn trước đây vẫn là một người tốt sao?"

"Ít nhất là một người bình thường."

Lời này của Thanh Cơ ngược lại khiến Kỷ Vân Hòa có chút mơ hồ.

Theo như cách nói của người trong mộng, đại quốc sư tính kế Trữ Nhược Sơ, hại hắn cùng Thanh Cơ âm dương tách biệt, nhưng từ miệng Thanh Cơ, đại quốc sư này chỉ đơn giản là đại sư huynh của Trữ Nhược Sơ.

Trừ phi là……năm đó đại quốc sư lừa cả Trữ Nhược Sơ cùng Thanh Cơ.

Thế lại vì sao nhỉ?

Hắn vì sao muốn hại cả Trữ Nhược Sơ và Thanh Cơ, vì sao sau đó lại "biến thành kẻ xấu", xấu đến mức bán tang thiên hạ? Nữ tử trong lòng hắn, lại là ai?"

"Vậy tại sao bây giờ lại thay đổi thành như vậy?" Lạc Cẩm Tang cũng hiếu kì, dường như nghĩ ra gì đó, mắt sáng lên, hỏi "Trữ Nhược Sơ kia lợi hại như thế, đại quốc sư kia cũng rất lợi hại, sư phụ bọn họ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vẫn còn sống chứ? Có thể để ta cũng đi bái sư học nghệ không?"

Đúng vậy, nàng sao lại không để ý đến chuyện này, có thể cùng lúc dạy ra hai đệ tử thế này, vị sư phụ kia thật không đơn giản.

"Sư phụ của bọn họ ta chưa từng gặp qua, Trữ Nhược Sơ không thường liên lạc với sư phụ của hắn, chỉ liên lạc với sư huynh hắn……à chính là đại quốc sư trong miệng các ngươi đấy, hai sư đồ bọn họ cùng vân du thiên hạ. Sau đó, không biết vì sao, sư huynh hắn vân du trở về, vị sư phụ kia vẫn không có tin tức gì, sau cùng thì chuyện gì ta cũng không biết nữa rồi."

Sư đồ hai người……vân du thiên hạ……

Trong đầu nàng đột nhiên lóe sáng……

Những du kí trong địa lao kia!

Khó trách!

Dường như mở ra một bí mật lớn, trong lòng nàng đột nhiên đập nhanh hơn chút: "Sư phụ của bọn họ, là nam hay nữ?"

"Là một nữ tử."

Kỷ Vân Hòa nín thở hỏi: "Thích mặc bạch y?"

Thanh Cơ nhíu mày: "Sao ngươi lại biết?"

Nàng hít một hơi thật sâu.

Người đại quốc sư yêu sâu đậm nhiều năm như thế, canh cánh trong lòng cư nhiên lại là……

Sư phụ của hắn……

78. Chương 72: Tranh Luận (1)

Kỷ Vân Hòa biết, trăm năm trước quan hệ giữa ngự yêu sư cùng yêu quái không giống bây giờ, lúc ấy vẫn chưa có bốn vùng đất ngự yêu giam giữ ngự yêu sư, tất cả các trẻ con có song mạch chỉ đơn thuần muốn đi trên con đường ngự yêu sư, muốn tìm một sư phụ, học thật tốt "thủ nghệ" này.

Nhưng việc khống chế sức mạnh của song mạch không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt là muốn trở thành một đại ngự yêu sư, nhất định cần phải rèn luyện từ nhỏ, bái một sư phụ, người thầy ấy xem như là phụ mẫu. Quan hệ giữa sư đồ vô cùng nghiêm ngặt, giáo điều nhiều vô kể, đến tận ngày nay, sau khi kiến lập bốn vùng đất ngự yêu, quan hệ sư đồ vẫn nghiêm ngặt không đổi, ví dụ như nàng cùng với Lâm Thương Lan, nếu để người khác biết được nàng hỗ trợ Lâm Hạo Thanh giết chết lão, đó chính là chuyện thiên lý bất dung.

Mà vị đại quốc sư này, năm đó lại nảy sinh tình cảm như thế với sư phụ mình, sâu đậm duy trì đến hôm nay, việc này thật khiến nàng không thể tin được.

Nói đến cùng, nàng chẳng qua dựa vào giấc mộng ấy cùng một chút phán đoán của bản thân mà thôi, chưa thể xác định được độ xác thực của việc này cho nên nàng vẫn là không nên nói cho Thanh Cơ biết. Hơn nữa, dựa theo quan sát hiện tại của nàng, Thanh Cơ thực sự vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ Trữ Nhược Sơ.

Trong nội tâm của Thanh Cơ vẫn tồn đọng bất cam cùng không ít thâm tình, chỉ là một cố nhân đã mất, nàng ta tính kế lần nữa, cũng có thể làm được gì chứ?

Nếu như Thanh Cơ biết được chuyện năm đó tất thảy đều là do đại quốc sư bày ra, nàng nhất định sẽ không chịu ngồi yên, thậm chí có thể như lời nữ tử trong mộng kia nói, sẽ không cam chịu việc này, cùng hắn sống mái một trận, hơn nữa, bây giờ người có thể chống lại đại quốc sư cũng có thể không ai khác ngoài thanh vũ loan điểu, nhưng trăm năm qua, chưa ai từng thấy hắn thực sự động thủ, năng lực của thanh vũ loan điểu thế nào, cũng rất khó phán đoán, hai người thực sự quyết đấu, ai thắng ai thua, vẫn khó lường trước được……

Mà nay, Kỷ Vân Hòa ngàn vạn lần không hi vọng Thanh Cơ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa nói về thực lực, cõi Bắc có nàng ta chấn giữ mới có thể trấn an được lòng người ở chốn này, còn nếu nói về tư giao giữa nàng cùng thanh vũ loan điểu, nàng cũng không hi vọng nàng ta xảy ra chuyện gì.

Kỷ Vân Hòa mím môi, không nói thêm lời nào.

Mấy ngày sau, nàng hi vọng bản thân có thể gặp lại bạch y nữ tử trong mộng, mong bản thân có thể hỏi rõ ràng về chuyện này nhưng trước khi ngủ nàng nghĩ đến chuyện này nhiều như thế nào thì nàng vẫn không mơ thấy nàng ta.

Dường như chỉ khi sức khỏe nàng càng lúc càng tệ đi, đến gần cái chết một chút mới có thể gặp được nữ tử kia, sức khỏe tốt hơn chút rồi, e rằng xem ra nàng không thể gặp được nàng ta……

Không lẽ trên thế gian này, thực sự có quỷ thần……

Không để thời gian cho nàng nghĩ nhiều về vấn đề huyền diệu kia, Lâm Hạo Thanh liên kết với các ngự yêu sư ở bốn vùng đất ngự yêu, khí thế hừng hực tiến vào cõi Bắc.

Trường Ý mỗi ngày càng them bận rộn, ngoài bình phong kia, vẫn thấy không ít người tìm gặp y, mấy ngày qua nàng và Trường Ý chưa nói được câu nào, nhưng điều kì lạ là mỗi chiều, nàng mở mắt tỉnh dậy đều trông thấy y đang ngồi bên giường nàng.

Cho đến khi nàng mở mắt, y mới chịu rời đi.

Lại một ngày trôi qua, Kỷ Vân Hòa tỉnh dậy nhưng vẫn không chịu mở mắt, nàng cảm thấy cổ tay mình bị ai đó khẽ bắt lấy, ngón tay lành lạnh đặt trên mạch tượng của nàng, nàng vừa chuyển động nhãn châu một cái, ngón tay ấy liền rụt đi.

Tâm tư khẽ dao động, cố gắng che giấu cảm xúc trong lòng nàng khẽ thở dài.

Trước khi người kia rời đi, nàng đưa tay kéo lấy cổ tay y.

"Trường Ý." Nàng ngẩng đầu, nhìn vào mắt y, trong đôi đồng tử lam băng, từng cơn sóng khẽ dao động. Nàng hỏi: "Chuyện của Lâm Hạo Thanh, ngươi định đối phó thế nào?"

Vừa nghe nàng hỏi về chuyện này, những gợn sóng trong mắt y lập tức dừng lại.

"Thế nào? Kỷ hộ pháp là đang niệm tình cũ, vẫn muốn cầu tình giúp Lâm Hạo Thanh kia sao?" Giọng của Khống Minh hòa thượng vang lên sau lưng Trường Ý, Kỷ Vân Hòa quay đầu thì nhìn thấy túi đựng ngân châm của Khống Minh hòa thượng.

Hắn cầm ngân châm đi đến, mỉa mai tiếp: "Với công phu này, nếu người cá không lấy lại giao châu về, e rằng làm không tốt, chúng ta còn phải nhờ ngươi tìm Lâm Hạo Thanh cầu tình đấy."

Trường Ý hất tay nàng ra: "Trong lòng ta có tính toán, không cần người khác nhiều lời."

Trường Ý xoay người rời đi, ngồi trước bình phong.

Cấm chế lại được thiết lập, ngăn cách không gian giữa bọn họ, Kỷ Vân Hòa quay đầu lại liền bị Khống Minh châm một châm lên đầu, châm này châm rất đau, thật không biết hắn đang chữa trị cho nàng hay muốn lấy nàng ra trút giận nữa.

Nàng cũng không để ý chuyện nhỏ nhặt này, chỉ nhìn Khống Minh nói: "Lâm Hạo Thanh nhận lệnh của Thuận Đức công chúa triệu tập người của bốn vùng đất ngự yêu, khí thế hừng hực đánh đến, bọn họ nhất định sẽ không lấy cứng trọi cứng, thực lực của cõi Bắc ra sao, qua nhiều năm giao chiến, trong lòng Thuận Đức công chúa đều hiểu rõ, mục đích lần này của nàng ta, có thể không phải thực sự để Lâm Hạo Thanh diệt cõi Bắc, mà là muốn các ngươi nội bộ tương tàn……"

Khống Minh hòa thượng lườm nàng một cái, vừa giúp nàng châm cứu vừa hỏi: "Ồ? Vậy theo hộ pháp, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?"

"Mục đích không phải là chiến đấu, mà là làm mất nhuệ binh của bọn họ, lấy trận pháp để níu giữ bước chân của họ, đánh thế phủ đầu, thuyết phục Lâm Hạo Thanh ủng hộ chúng ta."

Dứt lời, Khống Minh hòa thượng đem ngân châm trên đầu nàng nhổ xuống, thời điểm rút châm, ngược lại vô cùng nhẹ nhàng, hắn nhàn nhạt nói: "Làm sao người cá có thể không thích ngươi được chứ." Hắn lườm nàng một cái "Cách nghĩ cũng giống hệt nhau."

Kỷ Vân Hòa ngẩn người.

Khống Minh dọn dẹp túi đựng ngân châm: "Đã an bài xong rồi, bắt đầu từ hôm trước mọi người liền bận

rộn bố trận, chắc tầm hai bà ngày nữa, phần lớn ngự yêu sư sẽ đến đây, trận pháp có thể cũng hoàn thành. Nhốt bọn họ mười ngày, nửa tháng, cũng không phải vấn đề gì."

Trường Ý nay đã tự có mưu lược của mình.

Kỷ Vân Hòa rũ mắt, cười rồi lại cười: "Thế này rất tốt."

Trường Ý đã có khả năng tính toán riêng rồi, vô cùng tốt.

Chẳng qua nghĩ lại cũng đúng thôi, trong khoảng thời gian sáu năm này, khiến cõi Bắc từng bước phát triển đến mức độ này, ngoại trừ sự giúp đỡ của Khống Minh hòa thượng, bản thân Trường Ý cũng trưởng thành không ít, ngược lại là nàng đã không còn nhìn thấu được tâm kế của người cá này rồi.

"Mà nay, thứ duy nhất có thể làm chính là tìm cách để Lâm Hạo Thanh ủng hộ chúng ta." Khống Minh hòa thượng lườm nàng một cái, "Theo ta sở thấy, đợi sau khi bọn ngự yêu sư kia tiến vào trận pháp, tốt nhất chính là để ngươi có thể ra ngoài kia đàm phán, ngươi là người thấu hiểu Lâm Hạo Thanh nhất, chỉ là…….Người cá không đồng ý, mà ta cũng không biết, ngươi có thể sống đến lúc ấy hay không."

"Ngươi cho rằng, ta vẫn còn bao lâu thời gian?"

"Sức mạnh trong huyết mạch cùng lục phủ ngũ tạng của ngươi đã vô cùng suy kiệt, ta đoán cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi."

Kỷ Vân Hòa trầm mặc một lúc: "Ngươi nói cho y biết rồi ư?"

"Không cần phải giấu y."

Ồ……hóa ra là như thế, khó trách trước lúc nàng thanh tỉnh, tay Trường Ý lại đặt trên mạch tượng của nàng, y sợ nàng sẽ ở trong mộng mà vô tri vô giác rời đi sao……

E rằng trên người nàng vẫn còn ấn kí, giao châu của y, vẫn bị giam trong gian phòng vài tấc vuông này, y vẫn như cũ, trong lòng mang theo hoài nghi.

79. Chương 72-2: Tranh Chấp (2)

Một đêm này, nàng nhìn ngọn nến của Trường Ý trước bình phong đến sáng hôm sau. Buổi trưa, cấm chế kia mới biến mất, Trường Ý đi ra sau bình phong, nhìn thấy nàng vẫn thức, y lập tức nhíu mày.

"Nàng nên ngủ rồi." Trường Ý nói.

"Thời gian ngủ càng lúc càng dài, nên ta mở mắt nhiều hơn." Cửa sổ khe khẽ đóng lại, ánh nắng bên ngoài xuyên qua khe cửa chiếu lên người y, mái tóc màu bạc dưới ánh nắng ngày đông trông vừa mềm vừa sạch. Nàng khẽ cong môi, "Không nhìn thấy mỹ cảnh nơi xa, ngắm mỹ nhân trước mặt nhiều thêm một chút cũng tốt."

Trường Ý ngây người, khẽ nheo mắt lại: "Kỷ Vân Hòa." Ngữ khí của y hung dữ, thập phần bất mãn với giọng điệu này của nàng.

Cũng có thể là bởi vì ngữ khí này của nàng khiến y nhớ đến chuyện ngày trước……

"Đường đột rồi, đường đột rồi." Nàng cười cười "Trường Ý, ngươi ngồi xuống đây." Nàng thuận tay vỗ vỗ bên giường mình.

Y nhìn theo tay nàng một cái, lập tức ngồi xuống chỗ đó, nhưng thời điểm nàng chủ động để y ngồi xuống, y lại rảo bước ngồi một bên ở bàn trà nhỏ.

Xấu hổ vô cùng……

"Trường Ý, Lâm Hạo Thanh không phải gần đến cõi Bắc rồi sao, ngươi định sẽ phái người nào đi hợp đàm?"

Mâu quang Trường Ý vừa chuyển, quét qua gò má hóp vào của nàng, lại hệt như bị đâm đến đau đớn, lập tức dời mắt đi.

"Dù sao cũng sẽ không phải nàng."

"Phải là ta." Nàng tiếp "Ta hiểu rõ người ở bốn vùng đất ngự yêu nhất, cũng là người hiểu Lâm Hạo Thanh nhất. Ta ở ngự yêu cốc, cùng hắn tương đấu nhiều năm, nhưng thực tế…..còn có ẩn tình. Hắn và ta, như địch cũng như bạn, hoặc là cũng có thể nói là……quan hệ giữa hắn với ta, cũng được xem là người thân cuối cùng trên đời này rồi."

"Ồ?" Một tiếng cười khẽ bao gồm rất nhiều loại cảm xúc mà Trường Ý không ngờ đến, mở miệng hỏi "Ta cư nhiên không biết, nàng và Lâm Hạo Thanh lại thân mật như vậy?"

Kỷ Vân Hòa cũng không thể lý giải hết những cảm xúc của Trường Ý, nàng cùng y bốn mắt tương giao: "Ta……"

Nàng chưa mở miệng giải thích, ngoài cửa đột nhiên bị người khác đẩy ra, Lạc Cẩm Tang vội vàng chạy vào trong, vẫn chưa đứng vững liền lên tiếng: "Người cá người cá, bọn người Lâm Hạo Thanh đã dừng bên ngoài trận pháp rồi!"

Trường Ý và Kỷ Vân Hòa đều sững sờ.

Mấy ngày nay Lạc Cẩm Tang không ở cõi Bắc, được phái đi thám thính tin tức, nàng ấy biết ẩn thân, có thể thâm nhập rất nhiều nơi mà người khác không vào được, thu thập được những tin tức ẩn mật nhất.

Nàng ta không thấy Trường Ý ở ngoài bình phong, ở giữa cũng không có cấm chế, nàng liền chạy nhanh như bay đến phía sau, trực tiếp nói: "Bọn họ hình như cảm nhận được trận pháp rồi, cho nên tất cả mọi người đều đứng ngoài trận pháp, họ hiện tại không tính tiến công, hình như muốn cắt đứt liên lạc giữa cõi Bắc với bên ngoài."

Trường Ý khẽ cau mày.

Kỷ Vân Hòa không hiểu: "Cắt đứt liên lạc với bên ngoài? Ý này là sao?"

"Vân Hòa tỉ không hiểu về cõi Bắc, nơi này là phía cực Bắc của Đại Thành Quốc, đi thêm về hướng bắc sẽ là một mảng hoang sơn tuyết hải, không có bóng người, đừng nói đến người bình thường, đến cả yêu quái cũng vô cùng khó sinh tồn. Mà nay đến cõi Bắc, cũng đều là người từ Đại Thành Quốc trốn đến, bây giờ Lâm Hạo Thanh đánh đứt đường nam bắc, tuy không động thủ với chúng ta nhưng lại bắt hết tất cả những người đáng tin của ta, cũng không để mọi thứ hàng hóa đưa đến……"

"Hắn muốn cô độc cõi Bắc." Kỷ Vân Hòa hỏi "Triều đình cũng không hành động nào, hắn muốn làm gì nhỉ?"

Nhắc đến chuyện này, hai người đều không vòng vo nữa.

Trường Ý đáp: "Triều đình có phủ quốc sư nhưng rốt cuộc nhân số phủ quốc sư vẫn rất ít. Trận đánh này đều dựa vào tướng sĩ binh đội phong tỏa nghiêm ngặt. Trước đây cõi Bắc của ta có yêu quái đáng tin, vẫn có thể thoát khỏi bọn họ, từ không trung, nước sông, vượt qua núi cao đem vật dụng đến."

"Ừ." Lạc Cẩm Tang gật đầu, "Lần này vẫn may là muội biết ẩn thân, nếu không sẽ không thể quay về rồi, ngự yêu sư của bọn họ khống chế được rất nhiều đại yêu quái, bay trên trời, bơi dưới sông, chạy trên đất, đều có cả, tất cả đường đi đều bị bọn họ khống chế rồi."

Trường Ý thấp giọng: "Ta tấn công ngự yêu đài, vô số ngự yêu sư không dốc toàn lực, mà nay tình thế e rằng bất đồng."

Kỷ Vân Hòa cũng trầm tư hỏi: "Hành động này của Lâm Hạo Thanh, hình như thực sự muốn dùng sức mạnh của bốn vùng đất ngự yêu để đấu với cõi Bắc, nhưng vì sao chứ?" Nàng khó hiểu "Cõi Bắc cùng triều đình tranh đấu càng lâu, đối với hắn, với cả tộc ngự yêu, không phải càng có lợi hay sao? Hắn vì sao phải tự làm khổ bản thân? Thuận Đức công chúa rốt cuộc đã hứa với hắn chuyện gì? Hắn sẽ không diệt cõi Bắc thật chứ……"

Lạc Cẩm Tang nghe đến gãi đầu: "Hai người đang nói gì vậy? Ngự yêu sư của ngự yêu đài ban đầu vì sao không bán mạng bảo vệ ngự yêu đài, ngược lại dẫn theo cả nhà đến phương nam? Còn có……Lâm Hạo Thanh nếu không muốn diệt cõi Bắc, hắn vì sao hừng hực khí thế đến đây để làm gì?"

“Đi về phương nam là vì muốn hợp nhất thế lực của tộc ngự yêu.”

Kỷ Vân Hòa vừa suy tư vừa đáp “Năm đó, các ngự yêu sư bị chia cắt ở bốn vùng đất ngự yêu, tự do bị ràng buộc, bởi vì triều đình e ngại sức mạnh của ngự yêu sư, muốn hạn chế họ. Ngự yêu đài phương bắc bị thế lực phản nghịch cõi Bắc lật ngược thế cuộc, bọn họ đương nhiên sẽ rời khỏi cõi Bắc, nhưng không đi về hướng đông hoặc tây hai vùng đất ngự yêu gần hơn, ngược lại đi đến ngự yêu cốc phương nam, bởi vì thực lực của ngự yêu cốc mạnh nhất.” Nàng thì thầm tự nói:

“Triều đình bị cõi Bắc phân đi tâm lực, tộc ngự yêu vẫn đang chờ đợi thời cơ, đến ngày hôm nay, bọn họ nhất định có mưu đồ.” Kỷ Vân Hòa suy tư “Lâm Hạo Thanh, Lâm Hạo Thanh……lần này vì sao ngươi đến cõi Bắc……ngươi rốt cuộc muốn gì?”

“Hắn muốn ngươi.” Lời của Khống Minh hòa thượng xen ngang lời nàng.

Tất cả tầm mắt của mọi người vừa chuyển, Khống Minh hòa thượng đưa một bức thư mang theo hàn khí ném lên bàn trước mặt Trường Ý.

Lạc Cẩm Tang nhìn Khống Minh: “Con lừa trọc, lời này của ngươi lại có ý gì?”

“Lâm Hạo Thanh phái người đến đưa thư, muốn cõi Bắc giao Kỷ Vân Hòa ra, nhận được người, hắn lập tức rút lui. Thư ở đây.” Khống Minh nhìn Trường Ý “Người đưa thư cũng ở cõi Bắc, đang đợi ngươi hồi đáp.”

Trường Ý đến thư cũng không mở, hàn khí trong tay nổi lên, khiến cho bức thư ấy đông thành một khối băng, y lần nữa nắm chặt, bức thư ấy lập tức hóa thành bột vụn: “Bảo hắn cút.”

Khống Minh cười lạnh: “Ta cũng đoán được như thế.” Hắn xoay người muốn đi, Kỷ Vân Hòa đột nhiên lên tiếng:

“Đợi đã.” Lời này của nàng vừa gọi Khống Minh lại, nào ngờ Trường Ý lại vội trách một tiếng: “Không được đợi!”

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, có chút buồn cười, lại có chút giận: “Lời của ta vẫn chưa nói xong……”

“Không cần nói nữa. Ý ta đã quyết.”

“Sao ngươi biết ta muốn nói gì chứ?”

“Ta biết.”

“Ngươi không biết.”

Lạc Cẩm Tang bĩu môi nhìn hai người: “Hai người người lớn tí đi. Cộng lại cũng gần một trăm tuổi rồi……”

Kỷ Vân Hòa hiếm khi giận dỗi đáp: “Y là yêu quái, tuổi tác còn cao hơn cả đầu y, một trăm tuổi này y chiếm tám phần! Ta vẫn còn nhỏ.”

Trường Ý siết chặt nắm tay.

Lạc Cẩm Tang chê bai nhìn nàng: “Vân Hòa……biểu hiện của tỉ bây giờ rất ấu trĩ.”

Khống Minh hòa thượng đứng một bên lườm Lạc Cẩm Tang một cái: “Ngươi còn dám nói người khác ấu trĩ?”

Lạc Cẩm Tang khắc chế: “Ta đang hòa giải, ta cảnh cáo ngươi đừng cố tình gây chiến với ta nha.”

“Cảnh cáo ta? Lạc Cẩm Tang, ngươi ấu trĩ tự ý rời khỏi cõi Bắc, ta vẫn chưa tìm ngươi tính sổ……”

“Tính sổ gì hả, ta ở cõi Bắc thì ngươi chê ta, ta rời đi ngươi cũng trách ta, ngươi vì sao cái gì cũng trách ta hả?”

Mắt thấy hai người họ bắt đầu muốn cãi nhau, Kỷ Vân Hòa có chút ngây ngốc.

“Đủ rồi!” Cuối cùng vẫn là Trường Ý gánh lấy cái danh thành thục, y nói “Muốn cãi nhau ra ngoài cãi.”

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: “Các ngươi đều đủ rồi! Không phải nói người đưa thư vẫn đợi ở cõi Bắc sao! Có thể bàn chính sự được không!”

Màn tranh luận ấu trĩ kia cuối cùng cũng chấm dứt.

Kỷ Vân Hòa thở ra một hơi, tiếp: “Để ta gặp Lâm Hạo Thanh một lần.”

“Không được.”

“Ta không nói sẽ đi với hắn, ta nói là muốn gặp hắn một lần.” Nàng nhìn Trường Ý “Ta muốn biết, hắn rốt cuộc muốn làm gì.”

“Không được.”

“Tại sao?”

Trường Ý im lặng hồi lâu: “Kỷ Vân Hòa, nàng đừng quên,nàng vẫn đang bị ta giam cầm.”

80. Chương 73: Đứng Về Phía Ngươi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói đến mức này, việc thuyết phục Trường Ý để Kỷ Vân Hòa ra ngoài cơ hồ không thể có khả năng rồi. Nàng do dự một lúc:

“Để ta đi gặp người đưa thư đến cõi Bắc.”

Lạc Cẩm Tang sững sờ: “Khuya thế này rồi……”

“Bây giờ không thể kéo dài thời gian.” Nửa câu sau nàng vẫn chưa nói……thời gian quá quý giá rồi, bất kể là thời gian của bản thân nàng hay là thời gian của đại cục……

Trường Ý im lặng một chút, rốt cuộc nói với Khống Minh: “Đưa nàng ta đến đây.”

Ngồi trên giường gặp người khác, dù sao vẫn có chút kì cục, cho nên, trong nửa tháng này, lần đầu tiên Kỷ Vân Hòa được đi ra trước bình phong.

Trường Ý ngồi sau thư án, Kỷ Vân Hòa ngồi bên trái y, Khống Minh cùng Lạc Cẩm Tang đứng sau lưng nàng, giống như giám sát, cũng giống như bảo vệ nàng.

Ánh nến lay động, chẳng lâu sau, một nữ tử xinh đẹp chầm chậm đi đến, vừa vào trong phòng liền hành lễ với Trường Ý, sau đó đưa mắt nhìn Kỷ Vân Hòa đang ngồi bên trái: “Hộ pháp.” Nữ tử mềm mại gọi một tiếng “Đã nghe đại danh rất lâu rồi.”

Nữ tử trước mắt một thân yêu khí, có thể là yêu quái bị ngự yêu sư thuần phục. Mà dáng vẻ của nàng ta, Kỷ Vân Hòa trước giờ chưa từng gặp qua trong ngự yêu cốc. Nhưng người được Lâm Hạo Thanh đưa đến, có thể biết được là hắn tín nhiệm nàng ta.

“Ngươi biết ta sao?” Nàng hỏi.

“Ngày trước cốc chủ vẫn hay nhắc về hộ pháp với Ân Ngữ, còn đưa tranh vẽ của người cho Ân Ngữ xem qua, Ân Ngữ đương nhiên là biết hộ pháp.”

Lời nói này nghe có chút ý tứ rồi.

Lâm Hạo Thanh thường ngày hay nhắc đến Kỷ Vân Hòa với nàng ta, lại còn có tranh vẽ Kỷ Vân Hòa nữa? Không biết vì sao, nghe lời này, vẫn cho rằng Lâm Hạo Thanh đối với Kỷ Vân Hòa có ý niệm kì quái gì đó.

Khống Minh đứng sau lưng Kỷ Vân Hòa nâng mắt lên, làm như vô ý liếc nhìn Trường Ý sau thư án một cái, nhưng chỉ thấy khóe môi y rũ xuống, thần sắc trong mắt không rõ.

Kỷ Vân Hòa cười đáp: “Ta cư nhiên không biết, quan hệ giữa ta và cốc chủ lại tốt như thế.”

“Đương nhiên tốt rồi, năm đó hộ pháp và cốc chủ cùng nhau vượt qua khó khăn, cùng nhau mưu hoạch trải qua một ải khó khăn to như thế, ngài ấy mới có thể ngồi lên vị trí cốc chủ được……”

Kỷ Vân Hòa sửng sốt, nhíu mày, nàng đánh giá yêu nữ yếu đuối trước mặt, yêu nữ này đang nói……chẳng lẽ là chuyện nàng cùng Lâm Hạo Thanh giết Lâm Thương Lan, che giấu Thuận Đức công chúa……nhưng loại chuyện này, nàng cho rằng Lâm Hạo Thanh chỉ giấu kín trong bụng, vì sao lại nói với người ngoài này biết chứ?

Hoặc giả……đây không phải là một người ngoài?

“Ngươi là gì của Lâm Hạo Thanh……?”

“Nô tì là yêu phó của cốc chủ, tên là Ân Ngữ.”

Thời gian sáu năm, Lâm Hạo Thanh còn bồi dưỡng cho mình một yêu phó.

"Tôn chủ." Ân Ngữ quay đầu, nói với Trường Ý, "Cốc chủ ta không có ý đối địch với cõi Bắc, chỉ cần tôn chủ đồng ý trả hộ pháp cho ngự yêu cốc, đại binh tộc ngự yêu sẽ tự rút lui."

Thực sự là vì nàng mà đến.

"Trả cho ngự yêu cốc?" Trường Ý mở miệng, y lạnh lùng nhìn Ân Ngữ, "Là trả cho ngự yêu cốc hay là cho triều đình?" Ân Ngữ muốn mở miệng đáp, Trường Ý trực tiếp đánh gãy lời nàng ta, tiếp tục nói. "Đều chẳng sao cả, không ai có thể đem nàng ấy từ nơi này đi, bất kể là cốc chủ của ngươi hay là công chúa kinh thành, đều không được đưa đi."

Trường Ý vừa dứt lời, trong phòng yên ắng một lúc.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, xoa xoa ngực mình, dường như nơi ấy vẫn còn chút lành lạnh, từng luồng từng luồng vây quanh……

Ân Ngữ lần nữa mở miệng: "Tôn chủ, vì sao phải đi đến thương vong chứ, ngài là người hiểu rõ, thế cục bây giờ, ba nơi vẫn chưa có ai muốn động thủ."

"Vậy à?" Đồng tử băng lạnh của y nhìn nàng ta, mặc dù không có giao châu nhưng khí chất bẩm sinh của y vẫn khiến cho người trước mặt lộ ra vẻ thấp kém vài phần.

"Cõi Bắc không phải triều đình, cũng không phải bốn vùng đất ngự yêu của các ngươi. Người đến đây, vốn dĩ đã mất đi tất cả, chỉ vì một tuyết sinh cơ. Phủ quốc sư khiến bọn họ không thể sống tiếp, thế liền phải diệt phủ quốc sư, tộc ngự yêu muốn tham gia giúp đỡ phủ quốc sư, thế cũng chính là kẻ địch của cõi Bắc. Ngươi đang nói với ta về việc lo lắng cho cõi Bắc ư?"

Y dừng một chút, lại tiếp tục nói:

"Người cõi Bắc, mất đi tất thảy, không có cấm kị càng không sợ hãi. Muốn chiến thì chiến. Không có điều kiện, không thể thỏa hiệp. Không thể giao ra Kỷ Vân Hòa cũng không thể giao Khống Minh ra, bất kì người nào được cõi Bắc bảo hộ đều không được."

Vừa dứt lời, trong phòng chỉ còn tiếng gió ngoài cửa sổ.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, chỉ cảm thấy chức tôn chủ hôm nay y đảm nhiệm, không phải hư danh, mà là thực sự, danh phó kì thực.

Y từng là tiềm long dưới biển sâu, mà nay rốt cuộc đã ứng luôn nửa câu sau……

Tiềm long dưới biển sâu, nhất định phi thăng lên trời cao.

Rất lâu sau đó, Ân Ngữ biết điều hành lễ: "Ý của tôn chủ, nô tì đã hiểu, thất lễ rồi, cáo từ."

Sau khi nàng ta đi, Khống Minh cùng Lạc Cẩm Tang tiếp tục trầm mặc đứng đó một lúc. Khống Minh ngược lại cũng không có địch ý lớn như ban nãy, có lẽ vì lời nói kia của Trường Ý sở động, hắn chỉ nói với Trường Ý: "Chiến đấu với tộc ngự yêu, không phải chuyện dễ, e rằng thắng rồi, bọ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước đứng sau (*), nếu phủ quốc sư phái quân đến đánh, lại phải ứng phó thế nào, ngươi tự tính toán thật tốt đi."

(*) ta không biết giải thích nên đưa ảnh cho mọi người dễ hiểu, ve sầu ví như bốn vùng ngự yêu, bọ ngựa ví như cõi Bắc, hoàng tước ví như triều đình.

Nói xong, hắn kéo Lạc Cẩm Tang rời đi.

Trường Ý cầm bút, bắt đầu viết gì đó lên bàn, dưới ánh nến ôn hòa, nàng đi đến trước người y: "Trường Ý."

Trường Ý ngẩng đầu nhìn nàng: "Ta biết nàng muốn nói gì, không muốn nghe, đi ra sau đi."

Gã này, hôm nay đã hai lần ba lượt dùng lời này chặn lấy lời nàng, Kỷ Vân Hòa vừa tức vừa buồn cười: "Ngươi lại biết ta muốn nói gì sao?"

Trường Ý cười lạnh một tiếng: "Trừ phi là nàng không muốn được cõi Bắc bảo hộ, nếu như muốn nói lời này." Y đặt bút trong tay xuống, "Kỷ Vân Hòa, bọn họ đến cõi Bắc, muốn ở lại hay ra đi là tự do của họ nhưng nàng thì không……"

"Lời này của ngươi, ta lại đoán đúng rồi, nhưng ta muốn nói không phải là cái này." Nàng đáp "Ngươi lại đoán sai ta rồi."

Chữ "lại" này khiến Trường Ý ngẩn người. Y cười mỉa một tiếng: "Đúng vậy, ngự yêu sư nghĩ gì, yêu quái làm sao nhìn rõ được."

Nàng không tiếp lời, chỉ cầm lấy bút lông mà y đặt trên bàn, vẽ lên một đầu thư án, viết lên tờ giấy y chưa viết xong, ở trên đấy vẽ một đường: "Bên này là ngự yêu đài, bên này là tuyến các ngự yêu sư phong tỏa cõi Bắc."

Kỷ Vân Hòa chỉ vào đường đó, nghiêm túc nói:

"Tất cả các tuyến đường Lâm Hạo Thanh phong tỏa từ nam ra bắc, từ lục địa, trên không, dưới sông. Thế trận hôm nay hắn bày bố là sắp xếp theo hướng ngang. Nếu không trung có đại yêu quái chặn lại, nhất định phải có ngự yêu sư thao túng đại yêu, dưới sông cùng trên mặt đất cũng vậy. Mà bốn vùng đất ngự

yêu, nhiều năm bị phủ quốc sư áp bức, những đại ngự yêu sư thực sự cộng lại cũng không hơn tám người, ngự yêu cốc có ba người, Lâm Hạo Thanh là cốc chủ, thao túng toàn cục, nhất định sẽ không ra tiền tuyến ngự yêu, Tuyết Tam Nguyệt đã ra hải ngoại tiên đảo, đương nhiên không thể giúp bọn họ, mà ta……"

Nàng cong môi cười, "Ta lần này, đứng về phía ngươi."

Trường Ý ngẩng đầu, nhìn nàng, chỉ thấy dung mạo nữ tử khô gầy, khóe môi mang theo ý cười, đôi mắt sáng như sao, đang nhìn thẳng vào y, mà sự tự tin cùng kiêu ngạo của nàng, hệt như chưa từng bị thời gian cùng khổ đau hủy hoại.

Ánh nến lay động giữa hai người, không hiểu vì sao vô số hoài nghi đều được đẩy lên cổ họng khiến y nhất thời không muốn nói gì, y sợ sẽ lập tức phá vỡ thời khắc một màn này.

Nhưng nàng dời ánh mắt đi, điểm sáu điểm trên giấy: "Vì phong tỏa toàn diện cõi Bắc, trên không trung không có thành trì cố định nhất định phải có hai đại ngự yêu sư, thao túng đại yêu khống chế trên không, ba người còn lại, một người dưới sông, hai người thủ trên lục địa, những ngự yêu sư khác hình thành tuyến phong tỏa nhưng bất kì nơi nào có động tĩnh lạ, đại ngự yêu sư liền có thể để đại yêu đi trước hỗ trợ." Nàng tiếp "Đánh ngự yêu sư là chìa khóa phong tỏa của Lâm Hạo Thanh. Chỉ cần ở không trung bắt một người, trên đất bắt một người, phong tỏa của hắn sẽ không công tự vỡ."

Kỷ Vân Hòa buông bút, Trường Ý hỏi nàng: "Sao nàng biết, bọn họ nhất định sẽ an bài như thế?"

"Đây là an bài hợp lý nhất, hơn nữa……" Nàng cười "Ta hiểu Lâm Hạo Thanh."

Năm chữ này khiến đường cong trên khóe môi Trường Ý khẽ hạ xuống một chút.

Kỷ Vân Hòa đắm chìm trong kế hoạch, nhất thời không phát giác, nàng trầm tư, tiếp tục nói:

"Phá vỡ tuyến phong tỏa của đại yêu, Lâm Hạo Thanh nhất định sẽ phái người lên trên. Đến lúc đó, cõi Bắc đã tập kết xong chiến lực ưu tú nhất, toàn lực công kích, nhưng chỉ công kích một góc của bọn họ, nhất định sẽ vô cùng bất ngờ, tính chiến đấu quay về, nhưng không cần hiếu chiến, mục đích không phải đánh bại bọn họ mà là phá vỡ nhuệ khí của họ." Nàng phân tích tiếp "Bốn vùng đất ngự yêu, nếu như thực sự muốn bán mạng chiến đấu, chỉ có thể để họ biết, quyết tâm liều mạng chiến đấu của cõi Bắc, lấy năng lực chiến đấu, nội bộ bọn họ nhất định sẽ sinh ra rạn nứt, đến lúc đó, cõi Bắc có thể giảm thương vong đến ít nhất, ép lui vòng công kích lần này của bốn vùng đất ngự yêu."

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn y: "Thế nào?"

Trường Ý không để lộ bất kì cảm xúc nào: "Có thể." Y đáp, "Ngày mai sẽ chọn người……"

"Aiz đợi đã." Nàng chặn y lại "Năng lực ngự yêu sư, tuy không mạnh bằng trước như đại ngự yêu sư của bốn vùng đất ngự yêu, không dễ đối phó, không phải ta khoa trương, thời điểm năm đó thanh vũ loan điểu xuất thế, Lâm Hạo Thanh cùng Lâm Thương Lan ứng phó, nếu thêm ta hoặc Tuyết Tam Nguyệt đồng ý liều chết hỗ trợ, lưu lại thanh loan, cũng chưa chắc là chuyện không thể. Cho nên……Trường Ý, vạn lần không thể khinh địch, bắt hai ngự yêu sư này, là chuyện quan trọng nhất, nhất định không thể thất bại. Ta cho rằng, tốt nhất là ngươi cùng thanh loan, một người tấn công trên không, một người tấn công lục địa……"

Nàng chưa nói xong, Trường Ý liền nheo mắt lại:

"Kỷ Vân Hòa, vì để ta lấy lại giao châu, nàng thực sự có thể phí hết chất xám."

Kỷ Vân Hòa cười: "Trước trận chiến, không thể không có nguyên soái."

Trường Ý trầm mặc một lúc: "Ta đích thân đi, nội trong một canh giờ sẽ quay về."

Ý của y là……giao châu này, chỉ rời khỏi thân thể nàng một canh giờ? Kỷ Vân Hòa suy tư một lúc, một canh giờ này, nàng có thể nói được bao nhiêu với bạch y nữ tử trong mộng? Chẳng qua……có một canh giờ cũng tốt.

Nàng cười cười hỏi: "Ngươi định khi nào đi?"

"Ngày mai."

Nàng nhíu mày: "Thời gian gấp gáp như thế, thanh loan sẽ đồng ý chứ?"

"Không có vấn đề, không có vấn đề! Giao cho muội!" Lạc Cẩm Tang đột nhiên từ ngoài cửa chạy vào.

Kỷ Vân Hòa ngẩn người: "Sao muội vẫn còn ở đây?"

"Muội vốn định sau khi đợi người cá này rời đi sẽ lại đến tìm tỉ nói chuyện một chút, sau đó……trốn ở đây, tất cả đều nghe hết rồi."

Kỷ Vân Hòa cười, quay đầu nhìn Trường Ý một cái, nàng bây giờ không phát hiện ra Lạc Cẩm Tang, Trường Ý không lẽ cũng không phát hiện ra nàng ấy? Y mất đi giao châu, nhưng ngũ giác vẫn rất nhạy bén mà nhỉ.

"Ngày mai muội sẽ lừa con chim to kia, nói muội muốn bay ra ngoài chơi, đợi lên đường sẽ kéo lông nàng ta, ép nàng ta phải đi bắt người."

Kỷ Vân Hòa đáp: "Thanh Cơ nghe thấy có thể sẽ đánh chết muội."

Lạc Cẩm Tang cười lắc lắc đầu, lập tức lại nghĩ ra một vấn đề: "Mà giao châu này, làm sao lấy về được vậy? Chẳng lẽ mổ lồng ngực của Vân Hòa để lấy ra sao?"

Dứt lời, thần sắc Trường Ý khẽ ngẩn ra, sau đó lập tức thập phần trấn định đáp: "Cho nàng ấy thế nào thì lấy về thế nấy."

Lạc Cẩm Tang quay đầu hỏi Kỷ Vân Hòa: "Y làm sao cho tỉ vậy?"

Kỷ Vân Hòa đột nhiên nghĩ đến một màn ngày đó……

Khoảng khắc tiếp xúc ấy, nhiệt độ giữa hai đôi môi, cảm giác mềm mại kia, hương vị đặc biệt trên người Trường Ý……tất cả ý thức, đột nhiên hiện lên trên đầu nàng.

Kỷ Vân Hòa quay đầu, hàm hồ nói một câu: "Không có gì, chỉ là chạm chạm chút……"

"Chạm chỗ nào?"

"……Ta có chút mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lúc, muội cũng mau về đi."

Kỷ Vân Hòa cơ hồ đẩy Lạc Cẩm Tang ra ngoài, vừa quay đầu lại nhìn thấy Trường Ý sau lưng đang cầm sách che nửa khuôn mặt, nhưng đường cong bên khóe mắt lại quên giấu đi.

Đường cong ấy, hệt như cỏ đuôi chó dùng để nghịch với chó mèo, cong cong, mềm mại, lông xù xù gãi vào cõi lòng nàng, ngưa ngứa.

Kỷ Vân Hòa quay đầu, đi về sau bình phong, thời điểm lướt qua bên người y, hai người đều không nói lời nào.

Ánh nến trong phòng như cũ vô thanh lay động, tựa như thiêu đốt con tim, khiến cho cả phòng đều ấm áp lên.

81. Chương 74: Trận Tiền Cầm Chủ Soái (1)

Sáng hôm sau, quả nhiên như lời Lạc Cẩm Tang nói, lừa Thanh Cơ đáp ứng nàng, đưa nàng bay về hướng nam mua rượu, theo thời gian bọn họ định sẵn, Trường Ý sẽ theo kế hoạch xuất phát.

Trước khi rời đi, y phải lấy lại giao châu của mình.

Kỷ Vân Hòa ngồi bên bàn trà nhỏ, mặt trời vừa mọc, nàng vẫn chưa ngủ, ánh ban mai rơi trên khung giấy của ô cửa, khiến căn phòng phủ một tầng ánh sáng dịu dàng.

Trường Ý một thân hắc bào, đứng trước mặt nàng, Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn y.

Bốn mắt tương giao, tĩnh lặng không nói lời nào.

Lúc này không khí giữa hai người yên ắng, ánh mắt giao nhau, nghe thấy cả tiếng hít thở của nhau.

Trường Ý khẽ cúi người, Kỷ Vân Hòa dường như theo bản năng ngã người về phía sau một chút.

Động tác của nàng tuy nhỏ nhưng vẫn hiện lên vô cùng rõ ràng trong mắt Trường Ý, y dừng một chút, trong đôi đồng tử lam băng, trong vắt kia phản chiếu khuôn mặt nàng. Giây tiếp theo, tựa như đã hạ xuống quyết tâm, y không do dự nữa, lập tức nâng tay, ngón tay lướt qua gò má, xuyên qua tóc nàng, dừng lại sau gáy nàng.

Bàn tay y khống chế động tác của nàng, cường thế không để nàng trốn tránh, rút lui.

Trường Ý nhắm mắt, đôi đồng tử lam băng biến mất sau lông mi dài dài, y cúi người xuống, đem hơi thở đặc biệt thuộc về mình, phủ môi lên môi nàng.

Da thịt y lành lạnh càng khiến cho đôi môi nàng thêm nóng rực.

Kỷ Vân Hòa chưa nhắm mắt, nàng ngây ngốc cảm nhận nụ hôn này. Không giống như sự đường đột cùng nói đùa lần trước, cũng không mãnh liệt, đối kháng như lần nọ. Nụ hôn lần này là một nụ hôn dài, vừa ôn nhu lại cẩn thận.

Khoảnh khắc này, tình cảnh này, bọn họ dường như là một đôi tình nhân khiến người khác ngưỡng mộ, trong thời khắc tư mật nhất, làm chuyện thân mật nhất.

Khí tức của Trường Ý làm lay động giao châu trong lồng ngực nàng, từng luồng khí lạnh từ trong ngực đi lên. Khóe môi lành lạnh cùng khí tức trong ngực giao thoa, khiến nàng hệt như uống một ngụm rượu lạnh, cảm giác trong lành tràn ngập cả lồng ngực, khiến nàng mơ màng như say rượu.

Giao châu lam kia đã rời khỏi ngực nàng, đột nhiên tiến vào trong miệng Trường Ý.

Sau khi ánh sáng xanh biến mất, Trường Ý vẫn chưa rời đi.

Mặt trời ngoài kia lại lên cao hơn một chút, bóng của khung cửa in trên mặt nàng, ánh sáng lay chuyển, dưới ánh nắng loang lổ, rốt cuộc nàng cũng nhắm mắt lại.

Bọn họ vì lấy giao châu mới hôn nhau, nhưng hiện tại, giao châu cũng đã lấy về, sự tiếp xúc này……không có ý nghĩa, nhưng nàng không muốn lập tức dừng lại, nàng tự cho mình một lần phóng túng, đời này kiếp này, nàng thường phải ẩn nhẫn, mưu hoạch thật nhiều, từng bước tính kế, không dám đi sai một bước nào.

Nhưng khoảnh khắc nàng lựa chọn phóng túng bản thân, nàng cảm nhận được giữa từng lớp hoa nở rộ là niềm vui ngắn ngủi cùng lưu luyến……

Lông mi run run, cảm xúc tràn ngập trong lòng nàng. Trong bóng tối ngắn ngủi, sau khoảnh khắc trầm mê, trong đầu nàng dường như có một thanh kiếm, đem hàn quang đâm đến, phá vỡ giấc mộng êm ái này, đồng thời khấy động lục phủ ngũ tạng của nàng.

Giao châu rời khỏi thân thể, đau đớn lần nữa khuếch tán toàn thân, so với trước đó càng đau thêm.

Mỗi một huyết quản trong người, dường như đều có kim đâm, khiến nàng đau đến thanh tỉnh——

Nàng là một kẻ sắp chết!

Kỷ Vân Hòa đột nhiên đưa tay đẩy Trường Ý ra.

Chỉ một động tác cũng khiến nàng thở hổn hển, lập tức xoay người, che miệng lại, nàng cố gắng nhịn lấy cơn đau, tự thuyết phục bản thân đây chỉ là một nụ hôn không thể tin được mà thôi.

Trường Ý nhìn bóng lưng nàng, trầm mặc hồi lâu: "Một canh giờ, ta sẽ quay về."

Kỷ Vân Hòa như cũ che miệng, gật đầu.

Hắc bào Trường Ý khẽ động, khí tức rời đi, thân thể biến mất giữa phòng. Khoảnh khắc y rời đi, trước mắt nàng chợt tối, "rầm" một tiếng, Kỷ Vân Hòa ngã trên đất, tứ chi mềm oặt vô lực, da thịt đớn đau như bị kim châm. Trên trán nàng phủ một lớp mồ hôi lạnh.

Nàng đưa tay sờ tai, nàng nhớ rõ Trường Ý từng nói qua, ấn kí y lưu lại, khiến y có thể nhìn thấy nàng sở tại, tuy không biết có thể nhìn thấy đến mức độ nào, nhưng nếu như y đang bắt người, phân thần nhìn nàng một cái, nhìn thấy nàng nằm trên mặt đất nôn máu, chẳng phải sẽ hỏng chuyện sao.

Nàng vội dùng hết hơi sức, bò lên giường, đắp lại chăn, thế này mới an tâm nhắm mắt, hôn mê.

82. Chương 74-2: Trận Tiền Cầm Chủ Soái (2)

Trên không, thanh vũ loan điểu bay lượn trên trời, Lạc Cẩm Tang ngồi trên lưng nàng, xoay đầu nhìn về ánh sáng lam đằng sau, nhưng đột nhiên ánh lam dừng lại, bỏ xa Thanh Cơ, sau đó lại từ mặt đất tiến lên.

Lạc Cẩm Tang kì quái: "Người cá kia sao vậy?"

"Không biết nữa." Thanh loan lười nhác đáp một câu, lại hỏi, "Tiểu nha đầu, ngươi đi phương nam chơi, vậy người cá kia đi theo để làm gì?"

Lạc Cẩm Tang cười hì hì: "Đợi chút nữa ngươi sẽ biết."

Trong không trung, đột nhiên truyền đến một tiếng yêu quái kêu "ya ya".

Thanh vũ loan điểu xoay người trên không trung, thu cánh lại, lông vũ lập tức biến mất, nàng hóa thành hình người. Lạc Cẩm Ta kinh hô "a" một tiếng, một tay Thanh Cơ bắt lấy Lạc Cẩm Tang đang rơi tự do, giẫm trên mây hỏi nàng ta: "Tiểu nha đầu, đây là tiếng chim sao?"

"Ta nghĩ đó là tiếng kêu của điểu yêu, cũng có thể là yêu quái bị ngự yêu sư khống chế, hoặc là muốn chắn không cho chúng ta vào nam." Lạc Cẩm Tang bị Thanh Cơ nhấc lên, thân thể vẫn ở trong không trung nhưng cũng không sợ, còn cố gắng ngẩng đầu nhìn Thanh Cơ "Nếu không ngươi đi xem thử đi? Thuận tay giúp ta bắt một ngự yêu sư cũng được."

Thanh Cơ cười: "Ta biết trong lời nói của tiểu nha đầu ngươi có quái lạ mà."

Thanh Cơ vừa dứt lời, tiếng kêu của yêu quái xa xa kia càng rõ ràng hơn. Thanh Cơ nhìn về phương xa, cười khẽ một tiếng, mâu quang trong mắt lóe lên, nàng không mở miệng, một tiếng chim ngâm vang lên đến tận trời cao, theo sau âm thanh đó là một cổ yêu khí xông thẳng đến, ngang dọc vây lấy đám mây của họ, mây trắng vạn dặm lập tức tản ra.

Xa xa, một con quái điểu đen đang dang cánh giữa không trung, có thể nhìn thấy nửa thân thể cường tráng đứng trên lưng chim kia.

Lạc Cẩm Tang chỉ hắn nói: "Chính là ngự yêu sư kia."

"Tiểu nha đầu, ta chỉ đáp ứng giúp ngươi một việc, không có ý định tham gia vào chuyện khốn loạn của cõi Bắc."

"Aiz ya, đến cũng đến rồi." Lạc Cẩm Tang giống như thuyết phục Thanh Cơ chơi trò chơi vậy "Ngươi bây giờ không tham gia, hắn cũng sẽ không thả ngươi đi."

Thanh Cơ lúc này mới lườm Lạc Cẩm Tang một cái: "Ngươi muốn lợi dụng ta, cũng phải lợi dụng chuyện to một chút chứ, đối diện với điểu yêu con với một ngự yêu sư, ngươi lại muốn ta trốn đi?" Nàng tiếp "Có phải ngươi đối với truyền thuyết của ta không quá hiểu rõ hay không?"

Lạc Cẩm Tang trợn hai mắt, ngẩng đầu thật cao hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

Thanh Cơ nhếch môi, cười mị hoặc: "Giống như lời ngươi nói, đến cũng đến rồi, nên làm chút chuyện, bắt

một người lớn hơn."

"Hả?"

Lạc Cẩm Tang vẫn ngẩn ngơ, Thanh Cơ nhấc nàng lên, cúi người, bay thẳng xuống đại doanh trên đất của ngự yêu sư kia, xông vào trong.

Trên không trung, chỉ còn lại tiếng kinh hô của Lạc Cẩm Tang vì rơi xuống bất ngờ……

83. Chương 74-3: Phần Không Tên 84

Kỷ Vân Hòa biết rất rõ bản thân lại nằm mơ rồi.

Vẫn là khoảng trời đất hư vô kia. Lần này, bạch y nữ tử xuất hiện vô cùng rõ ràng trước mặt nàng, nàng nhìn thấy dung mạo của nàng ta, cũng nghe thấy giọng nàng: "Có phải ta tiến gần cái chết thêm một bước không?" Nàng hỏi "Ta muốn xác nhận một số chuyện với ngươi……"

Giọng nàng chưa dứt, nữ tử đáp: "Ta biết ngươi muốn xác nhận chuyện gì." Kỷ Vân Hòa nhíu mày, nghe nàng ta nói tiếp, "Sinh hoạt của ngươi, của hắn, của tất cả người trong nhân gian này, ta đều biết."

"Ngươi đều biết?"

"Sau khi ta chết, chấp niệm hóa thành gió, trên thế gian này, chỗ nào có gió, ta lập tức có thể biết được." Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa, bắt lấy tay nàng, đứng sau lưng nàng "Đến đây, ta cho ngươi mượn đôi mắt."

Nàng ta nói xong, lại giống như lần trước, trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một khung cảnh, chỉ là không phải nhìn thấy hồi ức của nữ tử này, mà là……

Thanh vũ loan điểu……còn có Lạc Cẩm Tang……

Lâm Hạo Thanh……

Thanh Cơ hóa thành nguyên hình, xông thẳng vào đại doanh ngự yêu sư, Lạc Cẩm Tang không ở đây, hình như đã ẩn thân để tiện cho việc gây rối loạn……Thanh Cơ dùng móng vuốt bắt lấy Lâm Hạo Thanh trong doanh trướng kia, người xung quanh đều hỗn loạn, ngự yêu sư, yêu quái, còn có thuyết giả Ân Ngữ kia vừa quay về hôm qua, tất cả đều ở đây.

Nhưng nghe xong thanh vũ loan điểu ngâm một tiếng, móng vuốt cực to bắt lấy bả vai Lâm Hạo Thanh.

"Ta để các ngươi đi bắt ngự yêu sư, các ngươi lại đi bắt Lâm Hạo Thanh để làm gì?" Kỷ Vân Hòa khó hiểu, trách một tiếng "Loạn rồi!"

Bạch y nữ tử kéo tay nàng, bức tranh bên này lập tức biến mất, bên kia, Trường Ý đã chế ngự được một tên ngự yêu sư, đánh ngất đem về.

Nàng nhìn Trường Ý, khẽ ngẩn người, chỉ thấy thần sắc y rất vội, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về.

Không để nàng tiếp tục nhìn, bạch y nữ tử lần nữa khoát tay. Trước mắt lại xuất hiện một gian phòng khác, là một gian phòng nàng chưa từng đến qua, nhưng cách bài trí này, đột nhiên khiến nàng nghĩ đến ngục giam giam nàng sáu năm trước……

Cảnh tượng vừa chuyển, một người đứng trước kệ sách, quả nhiên là đại quốc sư một thân bạch y.

Mà nay nhìn lại, y phục trên người đại quốc sư này, giống hệt như của bạch y nữ tử……

"Hắn thực sự là đồ đệ của ngươi?"

"Ta tên Trữ Tất Ngữ, hắn là đại đệ tử thân truyền của ta. Lúc hắn làm hành khất, ta nhặt hắn về, lấy họ của ta làm họ của hắn, đặt tên cho hắn là Trữ Thanh. Ta dạy hắn một thân bản lĩnh này, nhưng không nghĩ đến……" Nàng ta dừng một chút "Ta đã chết đi, nhưng thân thể có thể hóa thành gió, thuộc về đất trời, cũng tồn tại giống như phụ yêu vậy. Hắn là đệ tử của ta cũng là sai lầm của ta. Mấy chúc năm trước, nhất thời ta đột nhiên nhận ra*, Trữ Thanh đối với ta, trong lòng có……vọng niệm……"

(* nguyên văn [nhân cố mà vong]: thành ngữ, chỉ trong thời gian ngắn thay đổi rất nhanh, rất nhiều)

Giọng của nàng ta có chút run rẩy, nhưng vẫn cố gắng khống chế bản thân, nàng ta tiếp "Hắn vì cái chết của ta mà hận tất cả người trong thiên hạ. Khiến cả tộc ngự yêu cho rằng thanh vũ loan điểu làm loạn nhân gian, lại đưa thập phương trận cho Trữ Nhược Sơ, khiến hắn cùng chín đại ngự yêu sư khác mất mạng, sau này một mình hắn quyền lực lớn mạnh, thiết lập bốn vùng đất ngự yêu, thậm chí đến bây giờ, một tay che trời, tạo thành loạn cục của thiên hạ này……"

Nàng ta nói thế, nhưng kẻ gây ra thảm họa cho thiên hạ kia, lúc này vẫn lẳng lặng đứng bên kệ sách, cầm một quyển lên tỉ mỉ nghiên cứu, ánh nắng chiếu rọi gương mặt trầm tĩnh của hắn, hệt như một thư sinh trầm ẩn của thế gian.

Trữ Tất Ngữ khoát tay, khung cảnh trước mặt lập tức biến mất.

Nàng ta buông nàng ra, Kỷ Vân Hòa xoay người nhìn nàng ta: "Ngươi muốn bù đắp sai lầm của mình? Cho nên muốn ta đem chân tướng này nói cho thanh loan, ngươi muốn để nàng ấy giết đại quốc sư?"

"Trên thế gian này, người có thể đấu với hắn, ngoại trừ thanh loan, không còn ai khác." Bạch y nữ tử nhìn nàng "Thời gian của ngươi……cũng không còn nhiều. Trên đời này, ta cũng chỉ có thể liên lạc với ngươi."

"Vì sao là ta? Kẻ sắp chết trên thế gian này không chỉ có mỗi ta."

"Đúng vậy, kẻ sắp chết rất nhiều nhưng giẫm trên ranh giới giữa người và yêu mà sắp chết thì chỉ có mỗi ngươi. Ta không phải người cũng chẳng phải yêu, chỉ có thể nương thân trong cơn gió, không thuộc ngũ hành mà thân thể của ngươi cũng vượt qua ranh giới của ngũ hành……"

Bạch y nữ tử vẫn mấp máy môi, nhưng giọng của nàng ta dần dần trở nên mơ hồ.

Kỷ Vân Hòa đáp: "Ta nhanh phải tỉnh rồi, chuyện của thanh loan, ta……"

Nàng lập tức mở mắt, trước mắt không phải trần nhà mà là gương mặt của Trường Ý, gần trong gang tấc.

Trên môi vẫn còn độ ấm của y.

Ánh sáng lam đang ẩn dần trong lồng ngực nàng.

Y……lại đưa giao châu cho nàng rồi.

Kỷ Vân Hòa ngồi dậy, Trường Ý lùi về sau một bước, lẳng lặng nhìn nàng, nàng cười cười hỏi: "Người bắt về rồi?"

Nghe nàng mở miệng nói chuyện, y mới định thần lại: "Ừm."

Hai người lúc này mới đối đáp được một câu, Khống Minh hòa thượng hung hăng dẩy cửa tiến vào, hắn bước đến gần, giận dữ mắng Trường Ý: "Ngươi vì sao lại để kẻ ngốc kia bắt Lâm Hạo Thanh! Vạn nhất xảy ra chuyện……"

Trường Ý nhíu mày: "Ta không để nàng ta đi bắt."

Nhìn thấy Trường Ý bị quát, Kỷ Vân Hòa lập tức bĩu môi: "Thanh loan ở đây, đương nhiên sẽ không có chuyện gì."

"Đương nhiên!?" Khống Minh xem ra rất giận rồi. Hung hăng trừng mắt nhìn nàng "Chuyện không rơi trên người người cá, ngươi trái lại có thể yên tâm!"

Kỷ Vân Hòa nhíu mày, Khống Minh cũng cảm thấy mình thất thố, ngậm miệng lại, xoay người rời đi,

không lâu sau liền nghe thấy tiếng cãi nhau của Khổng Minh với Lạc Cẩm Tang——

Lạc Cẩm Tang: "Tránh ra tránh ra, ta muốn nói cho Vân Hòa nhà ta biết được một tin tốt động trời! Đừng cản ta! Aiz ngươi kéo ta nhìn gì chứ? Ta vẫn ổn! Con lừa trọc ta nói với ngươi, ta và thanh loan bắt Lâm Hạo Thanh về rồi! Đang giam trong địa lao đấy!"

"Lạc Cẩm Tang ngươi lớn người nhưng không lớn não! Ai cho ngươi đi bắt Lâm Hạo Thanh!?"

"Ngươi hung dữ gì hả? Ta trước trận giam cầm chủ soái! Bao nhiêu soái khí chứ! Ngươi giận gì chứ? Ngươi có phải đố kị bản lĩnh của ta với loan điểu cao hay không?"

"Lạc Cẩm Tang!"

"Làm gì chứ!"

……

Hai người cãi càng lúc càng to, ngược lại trong phòng lại vô cùng yên tĩnh.

Trường Ý xoay đầu nhìn nàng, có chút kì quái hỏi: "Nàng sao biết được bọn họ đi bắt Lâm Hạo Thanh chứ?"

Nàng dừng một chút, không thể nói với y biết là trong mộng nàng đã nhìn thấy……chỉ đáp: "Đoán thôi, với tính cách của Thanh Cơ, đương nhiên không cam tịch mịch." Nàng vòng vo xong, lập tức đổi chủ đề "Thanh Cơ cư nhiên bắt Lâm Hạo Thanh đến đây rồi…… Ta muốn đến gặp hắn."

Trường Ý im lặng, y nhìn nàng chằm chằm, lần này, rốt cuộc cũng không cự tuyệt.

"Cùng đi."

Hai chữ này vừa nói ra, nàng đột nhiên nhếch môi.

Nàng thích nghe Trường Ý nói lời này. Lời nói này chốc chốc khiến nàng muốn nói toàn bộ mọi chuyện cho y nghe——nàng đối với y, chưa từng phản bội.

Nhưng……

Cơn đau vừa rồi khi giao châu rời thân vẫn tồn tại trên người nàng.

Nàng mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói lời nào, nuốt hết những lời kia xuống.

Thân thể sắp chết này, không nên chơi những trò luân chuyển như thế, tình thế đang phức tạp như vậy, hà tất khiến lòng người phiền não chứ.

84. Chương 75: Thuyết Giải (1)

Kỷ Vân Hòa vốn vẫn có chút lo lắng, nếu nàng cùng Trường Ý đến gặp Lâm Hạo Thanh, Lâm Hạo Thanh muốn nói rõ sự tình năm đó, thế nàng phải vòng vo ra sao……

Nhưng không đợi nàng lo lắng nhiều, chưa đến gặp Lâm Hạo Thanh, tiền tuyến đột nhiên truyền tin đến, Lâm Hạo Thanh bị thanh vũ loan điểu giam cầm, tất cả ngự yêu sư tiền trận đều đột nhiên đồng lòng tiến lên mãnh liệt, dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh các vùng đất ngự yêu, phẫn nộ đại phá trận pháp phía trước của cõi Bắc, kéo cả đội quân đến đây.

Thanh vũ loan điểu cùng Lạc Cẩm Tang tiền trận giam cầm chủ soái, cư nhiên lại khiến cho tộc ngự yêu bị áp chế trong nhiều năm cuối cùng cũng bức ra một chút huyết tính.

Ban đầu Kỷ Vân Hòa nghe thấy tin tức này, có chút dở khóc dở cười, tộc người có ẩn mạch giống mình, ẩn nhẫn nhiều năm, đột nhiên hành động một lần như thế, thực sự vô cùng hiếm gặp, nhưng ngượng ngùng hơn là, nàng lại đứng ở bên đối đầu với bọn họ.

Lúc tin tức này truyền đến, Lạc Cẩm Tang cùng Khống Minh cũng ở trong phòng. Sau đó Lạc Cẩm Tang ngây ngốc: "Rõ ràng là chúng ta ở tiền trận bắt chủ soái của bọn họ rồi, sao lại vẫn khiến họ trở nên lợi hại……"

Khống Minh hừ lạnh một tiếng, hắn vẫn đang giận Lạc Cẩm Tang cho nên không thèm đáp lại sự khó hiểu của nàng.

Kỷ Vân Hòa đáp: "Con thỏ nổi giận cũng biết cắn người, lần này hai người quả thật quá ức hiếp người ta rồi."

Lạc Cẩm Tang lắc đầu: "Thế chúng ta chỉ còn cách đánh một trận với họ thôi?"

"Không thể đánh." Giọng Trường Ý không to, chỉ nhàn nhạt nói ba chữ, nhưng lại vô cùng kiên định.

Kỷ Vân Hòa gật đầu, phụ họa lời nói của y: "Nếu đơn thương độc mã không có ai đấu lại Thanh Cơ, nhưng giữa hai bên giao chiến, nhất định sẽ có thương vong, hơn nữa ý chí chiến đấu giờ đây của tộc ngự yêu rất cao, không thể chính diện tương đấu. Trận chiến này nếu thắng rồi cùng lắm cõi Bắc cũng chỉ được tạm nghỉ hai tháng, hai tháng sau kinh sư đến, băng tuyết đã tan, đại quân triều đình lên bắc, cõi Bắc không thể tái chiến. Mà nếu chúng ta thua……thì sẽ không có sau đó nữa."

"Vậy phải làm sao đây……" Lạc Cẩm Tang vội đến gãi đầu "Hay muội lén lút trả Lâm Hạo Thanh về cho bọn họ?"

Khống Minh hòa thượng lại cười lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng lên tiếng mỉa mai: "Ngươi vẫn muốn làm gì nữa? Xúc phạm bọn họ lần nữa? Lạc Cẩm Tang, ngươi có mấy cái mạng mới đủ cho ngươi dày vò đây?"

"Thế……thế……"

Trong phòng chốc chốc rơi vào trầm mặc. Kỷ Vân Hòa sau khi trầm tư suy nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trường Ý: "Hòa đàm đi." Nàng nói, "Ta sẽ đi thuyết giải bọn họ."

Lời này vừa nói ra, căn phòng đột nhiên lại yên ắng xuống.

Lạc Cẩm Tang ngây ngốc nhìn nàng: "Hả? Hòa đàm? Thuyết giải? Tỉ đi?"

Kỷ Vân Hòa không nhìn Lạc Cẩm Tang, ánh mắt không dời nhìn chăm chăm Trường Ý: "Đúng vậy, ta đi."

Trường Ý trầm mặc một lúc, vẫn là câu đó: "Ta đi với nàng."

85. Chương 75-2: Thuyết Giải (2)

Trời vừa tối, bên ngoài ngự yêu đài, gió tuyết đầy trời, trước mặt là một khoảng tuyết nguyên mênh mông, gió tuyết sau lưng, một mảng đại quân áo đen đè giữa đường chân trời, khiến cảnh sắc của gió tuyết càng thêm dày nặng và áp bức.

Trước ngự yêu đài, dưới cổng thành cực to, hai người cưỡi hai con ngựa, đi về hướng hàng vạn người ngựa.

Càng đi về trước, áp lực càng tăng.

Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý, một người chỉ vì nuốt giao châu mới có thể dựng lên thân xác rỗng mụcmột kẻ thân là yêu quái nhưng lại không có nội đan. Bọn họ băng qua gió tuyết, dừng trên tuyết nguyên. Người ngựa bên đối phương vẫn chưa đến, nàng đưa mắt nhìn sang Trường Ý bên cạnh.

"Ngươi thực sự không lấy giao châu về sao?"

Trường Ý lườm nàng một cái, tóc bạc tung bay hòa cùng màu của tuyết trắng: "Không lấy."

Nàng cười nhìn y: "Bọn họ muốn động thủ bắt ngươi thì sao đây?"

“Không có giao châu, bọn họ vẫn không thể bắt nổi ta.”

Người cá này đối với bản thân rất tự tin. Nàng quay đầu, nhìn về xa xa, tiếp: “Ngươi không phải là một kẻ nói dối, ta tin ngươi.”

Trường Ý quay đầu, liếc nhìn nàng một cái, chỉ nhìn thấy thân hình gầy yếu của nàng giấu dưới lớp áo choàng xanh lam, nàng gầy yếu như thế, dường như chỉ cần gió tuyết này to thêm chút nữa, sẽ có thể thổi nàng đi mất, nàng kéo dây cương, khống chế con ngựa vì yêu khí phía trước mà có chút không yên: “Trường Ý, cảnh sắc này thật đẹp.” Nàng nheo mắt nhìn gió tuyết trước mặt cùng khoảng đất mênh mông ở xa xa, “Ta đã rất lâu không bước ra cảnh sắc ngoài này rồi.”

Nàng nói lời này, hệt như ngày trước, dường như không phải là đang ở nơi cá cược tính mạng của mình để đàm phán mà chỉ là ra ngoài hóng gió, ngắm cảnh, hoạt động thư giãn gân cốt thôi.

Trường Ý nhìn nàng, đáp: “Phải, rất lâu chưa được như thế rồi.”

Y cũng rất lâu chưa được như vậy, ở dưới cảnh sắc mênh mông này ngắm nhìn nàng. Lần cuối cùng, đã là sáu năm trước, trên đường rời khỏi ngự yêu cốc, nàng đứng đối diện y, sau lưng là một mảnh truy binh, đến tận bây giờ y vẫn nhớ rõ cảm giác lạnh lẽo, đau đớn khi trường kiếm trong tay nàng đâm vào lồng ngực y, rõ ràng đến thế……

Mà nay, nàng vẫn đứng bên người y.

Trường Ý vốn cho rằng, cả đời này của mình sẽ không để nàng ra khỏi căn phòng kia, y vốn định sẽ giam nàng cả đời, cho đến khi thực sự nàng ngừng thở, không để nàng có cơ hội phản bội y thêm lần nào nữa.

Nhưng bây giờ y đang làm gì vậy?

Y đưa nàng ra ngoài rồi, nếu nàng muốn lần nữa phản bội y, đem theo giao châu của y, chỉ cần đến khi đối phương đến, đứng đối diện y, nàng dễ dàng ra tay, lần nữa cướp lấy tính mạng y.

Nhưng y vẫn làm thế, cho nàng giao châu, thả nàng ra ngoài, cùng nàng rời khỏi ngự yêu đài.

“Đây có lẽ cũng là lần cuối cùng trong đời ta rồi……”

Nàng nhìn không trung, giữa gió tuyết vù vù, thần sắc nọ hơi thiếu sức sống. Nó khiến Trường Ý vừa trông thấy lập tức cảm thấy đau, sau khi lý giải ý tứ trong lời nàng lại càng đau hơn.

Cảnh tượng nàng sắp chết, y đã gặp qua cũng từng vì thế mà đau đớn qua.

Y tự lừa chính mình, cũng cố giấu cảm xúc của bản thân, nhưng đến lúc này, nhìn thấy hốc mắt hơi lõm vào của nàng, còn có đôi môi trắng bệch từng được y hôn qua kia, tình cảm trong ngực Trường Ý đột nhiên dao động, trào lên cổ họng y, đè nén môi lưỡi y, khiến y cơ hồ không thể khống chế mở miệng gọi: "Kỷ Vân Hòa."

Nàng xoay đầu nhìn, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm ánh lên tuyết bay đầy trời cùng mái tóc bạc của y.

"Nếu nàng đồng ý thề nguyền, sau này sẽ không phản bội nữa, ta cũng đồng ý……tin tưởng nàng thêm một lần nữa."

Gió tuyết vẫn bay loạn, mà tất cả âm thanh giữa đất trời dường như đều ngừng lại.

Nàng sững sờ nhìn y. Trong mắt Trường Ý, nàng từng giết y, từng phản bội, lợi dụng y mà giờ đây, y cư nhiên……vẫn nói ra lời này.

Khóe môi nàng mấp máy, cuối cùng vẫn đè nén tất cả tình ý trong lòng, nhẫn tâm cười đáp: "Cá đuôi to, ngươi vì sao lại ngây thơ như vậy, đã nhiều năm thế này rồi, lời thề của loài người, ngươi vẫn dám cho là thật ư?"

Lời này của nàng, từng chữ như châm đâm vào lòng y, nhưng Trường Ý vẫn nhìn nàng nói: "Nếu hôm nay nàng nói, ta vẫn sẽ tin."

Tim truyền đến một trận đau đớn. Tâm gan lạnh lẽo, cứng rắn kia dường như đều bị vỡ vụn, đau đớn.

Hai tay trong tay áo nàng khẽ run rẫy, cơ hồ không giữ nổi cương ngựa, để ngựa dưới thân rảo vài bước, lúc này, không xa truyền đến âm thanh lộc cộc, bước chân hàng vạn binh lính chấn động cả đất trời, phá vỡ không khí giữa hai người.

Kỷ Vân Hòa lần này mới giữ lại được cương ngựa, nhìn phía trước nói: "Trận tiền, đàm phán chuyện này."

Đại quân vạn người tựa như một mảng đen, hệt như đầm nước nuốt chửng hai người.

Đại quân trăm mét đều dừng lại.

Phía trước, mười mấy người cưỡi ngựa đi đến, tiếng vó ngựa nhanh nhẹn chuyển động, mười mấy người đều dừng trước mặt Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý.

Có người nàng quen biết cũng có người không quen nhưng xem ra đều giống hung thần ác sát, vô cùng dọa người.

Ân Ngữ trước đây từng vào cõi Bắc cũng ở trong số đó, nàng ta là yêu phó của Lâm Hạo Thanh, khẩn trương vì hắn hơn bất cứ ai khác, nàng ta cầm cương ngựa tiến lên phía trước nhìn Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý: "Chỉ có hai người?"

Người đối diện vừa mở miệng, lúc này thần trí của Kỷ Vân Hòa mới được gọi về một chút. Nàng nhìn yêu phó Ân Ngữ, đáp: "Tôn chủ cõi Bắc đích thân đến đây, hơn cả ngàn người, vạn người."

Mọi người đưa mắt nhìn Trường Ý một cái, y vẫn chưa nói lời nào, nhưng mắt xanh tóc bạc ấy, sớm đã trở thành truyền thuyết trên thế gian, có người lần đầu tiên nhìn thấy y, không nhịn được mà xoay đầu thì thầm.

Trường Ý nhấc ngựa, tiến lên trước một bước, to giọng nói: "Cõi Bắc không có ý đối địch với tộc ngự yêu. Nếu hôm nay các vị rút binh, Lâm cốc chủ đương nhiên có thể an nhiên vô sự, quay về ngự yêu cốc."

"Ta làm sao có thể tin ngươi được? Giao Lâm cốc chủ ra trước!" Trong đám người, một đại hán cưỡi ngựa đi lên: "Còn có Tấn Lục huynh của ngự yêu sơn ta, những chuyện khác sau này hẳn nói!"

Tấn Lục huynh trong miệng của người này, chính là vị đại ngự yêu sư bị Trường Ý bắt về, hắn vốn là người giữ thể diện cho ngự yêu sơn, mà nay dễ dàng bị bắt đi như vậy, mặt mũi của bọn họ cũng chẳng còn nữa rồi.

"Vị huynh đài này cũng là người của ngự yêu sơn?" Kỷ Vân Hòa nhìn đại hán cười hỏi.

Đại hán đáp: "Phải thì thế nào?"

"Tấn Lục nếu như là ngự yêu sư mạnh nhất của ngự yêu sơn mà nay dễ dàng bị giam cầm như thế, huynh đài có thể cảm thấy cõi Bắc đánh một cái thật mạnh vào mặt mũi của ngự yêu sơn, quá ức hiếp người rồi không?" Nàng nhìn sắc mặt đại hán nọ chợt xanh, lại xoay đầu nhìn Ân Ngữ tiếp "Hơn nữa đến cả Lâm cốc chủ cũng đã bị bắt rồi, bốn vùng đất ngự yêu liên hợp chống bắc, trận này vẫn chưa đánh, chủ soái đã bị bắt đi, nếu truyền ra ngoài, bốn vùng đất ngự yêu rõ ràng trở thành trò cười."

Mọi người vừa nghe xong, trong lòng vốn hừng hực lửa, lúc này bị nàng kích đến nộ khí lên đỉnh đầu, có người cầm đao tiến lên.

Ánh mắt Trường Ý chợt lạnh, yêu lực tồn đọng trong cơ thể vừa động, gió tuyết xung quanh dừng lại hóa thành lưỡi đao dừng trước tứ phương tám hướng của những người vây quanh.

Thế cục trở nên căng thẳng.

"Tức gì chứ?" Kỷ Vân Hòa đối đầu với tình hình cương cứng này, khuôn mặt như cũ mang theo ý cười, "Chủ soái bị giam cầm, thể diện bị đánh vỡ, bốn vùng đất ngự yêu trận tiền mất đi tôn nghiêm, chuyện này không phải là chuyện sớm đã quyết định rồi sao? Mấy chục năm trước, đại quốc sư chế ra độc Hàn Sương,

kiến lập phủ quốc sư, bốn vùng đất ngự yêu, giam cầm cả tộc ngự yêu……từ thời khắc ấy, đã định sẵn thế cục ngày hôm nay."

Vừa nói lời này, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Giữa gió tuyết vù vù chỉ nghe thấy tiếng nàng cười nói tiếp: "Các vị phẫn nộ là vì giận yêu quái cõi Bắc quá lợi hại hay là giận vì bản thân vô năng, bình thường?" Kỷ Vân Hòa đề khí, điều động toàn bộ sức mạnh trong cơ thể mình, nàng ngồi trên lưng ngựa, thanh âm không lớn nhưng khiến cho tất cả người trong phạm vi trăm mét đều nghe rõ giọng nàng.

"Trăm năm trước, khi ấy không có phủ quốc sư và bốn vùng đất ngự yêu, một tộc ngự yêu vẫn chưa bị giam giữ, còn bây giờ thì thế nào?" Sống lưng nàng rất thẳng, "Ta cũng là ngự yêu sư, từng là hộ pháp của ngự yêu cốc, ta biết các vị liều chết đến đất Cổ Hàn có bao nhiêu không cam tâm tình nguyện cùng khó khăn! Nhưng rốt cuộc là kẻ nào khiến các vị đến đây chứ? Các vị đang vì ai mà chiến đấu? Đao kiếm trong tay các vị, chỉ lên vì hướng nào, sinh mạng cùng nhiệt huyết được đốt lên nhờ gì chứ? Người thanh tỉnh có thể mở mắt nhìn thấy không?"

"Là ai khiến tộc ngự yêu huyết tính không thể nổi lên, là ai khiến ta bị giam giữ trong lồng ngục? Là ai đe dọa, uy hiếp, thuần phục chúng ta?" Nàng vươn tay, bắt lấy băng tuyết bị Trường Ý cố định, băng tuyết tựa như lưỡi đao, cứa vào da thịt nàng, máu tươi rơi xuống.

Nàng hung hăng ném lưỡi băng trong tay xuống đất: "Ta vung đao hướng đến kẻ hành hình ngoài lồng ngục, không phải với những kẻ khó khăn mưu cầu sinh tồn."

Lời nàng vừa dứt, ánh mắt Trường Ý ngưng tụ nhìn nàng, bàn tay thả lỏng, gió tuyết xung quanh lần nữa chầm chậm rơi xuống, rơi trên mặt mọi người, tuyết nguyên một mảnh trầm tịch. Sau đó, sau lưng mọi người truyền đến tiếng xì xầm.

Kỷ Vân Hòa nhìn Ân Ngữ: "Ta bắt Lâm Hạo Thanh không vì gây chiến mà là vì không muốn gây chiến."

Ân Ngữ cũng nhìn nàng, khuôn mặt trông có vẻ yếu đuối nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng cứng rắn: "Bọn ta sẽ không lui." Nàng ta tiến ngựa về phía trước, đi đến trước mặt nàng, hai ngựa đối mặt với nhau "Thuận Đức công chúa nói, nếu không giao ngươi cho nàng ta, sẽ đem độc Hàn Sương rải khắp nguồn nước trong thiên hạ."

Kỷ Vân Hòa sững sờ.

"Nàng ta không nhất định muốn giết những ngự yêu sư có mặt các ngươi, nhưng nếu có hài tử song mạch mới sinh thì sao, thiên hạ lớn như thế, ngươi làm sao cứu bọn họ đây?"

Kỷ Vân Hòa trầm mặc một lúc: "Ta không biết. Nhưng càng vì như vậy, ta mới sẽ không thỏa hiệp với nàng ta. Nàng ta hôm nay có thể uy hiếp ngươi giết ta, hôm sau càng có thể uy hiếp ngươi tự giết mình, có thể thần phục nàng ta một lần, nhưng khát vọng vĩnh viễn là vô tận."

Lời nàng vừa dứt, vô số người trong trận bước ra, băng qua mười mấy người cưỡi ngựa, Ân Ngữ xoay đầu nhìn……

"Ta nguyện ý gia nhập cõi Bắc."

"Ta nguyện ý gia nhập cõi Bắc……."

Mấy người, mấy chục người, mấy trăm người, vô số quân binh sau lưng các ngự yêu sư bước ra, đứng trước mặt Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý, không ai cản những người rời đi kia.

Những thời, đội quân đen kia rã ra.

Gió to cùng tuyết trắng của cõi Bắc phủ qua lưng mỗi người, Kỷ Vân Hòa nhìn họ, đột nhiên cong môi lộ ra một nụ cười khẽ.

Nàng xoay đầu nhìn Trường Ý. Chỉ nhìn thấy y cũng đang lẳng lặng nhìn nàng. Trong đôi đồng tử lam băng kia, dường như chỉ có nụ cười của nàng.

"Trường Ý……" Nàng khẽ gọi y một tiếng.

Gió to quấn lấy áo choàng của nàng, khiến áo choàng trong gió phấp phới thành một cái chong chóng.

Bên tai nàng không có bất kì tiếng xì xầm nào, thậm chí đến giọng nàng cũng không nghe được nữa——

Trường Ý……Đây là việc cuối cùng ta có thể giúp chàng rồi……

Nàng xoay người ngẩng đầu nhìn gió tuyết cùng bầu trời dần sáng lên, đây là cảnh sắc cuối cùng nàng nhìn thấy

86. Chương 76: Quy Khứ

Trong lúc gần chết, Kỷ Vân Hòa cảm thấy bản thân bị người khác ôm lấy, hình như đang chạy trong gió tuyết hoang vu.

Trong thế giới của nàng, chỉ còn tiếng thở nặng nề.

Không dễ gì mới dừng lại, thế giới này lại rơi vào một mảng xì xầm, cái gì nàng cũng có thể nghe thấy nhưng đều không nghe rõ, vĩnh viễn đều đứt đoạn, lúc thì nghe được tiếng Lạc Cẩm Tang đang khóc, lúc

lại nghe thấy giọng Khổng Minh hòa thượng đang mắng. Còn có thể nghe thấy tiếng thanh loan an ủi Lạc Cẩm Tang.

Đúng rồi……thanh loan……

Nàng vẫn chưa nói cho nàng ta biết.

Kỷ Vân Hòa mơ mơ hồ hồ muốn mở mắt ra nhưng trước mắt là một mảng ánh sáng trắng, cái gì cũng không thấy, nàng chỉ cắn răng, cơ hồ thì thầm, bên môi nói chuyện mà bạch y nữ tử muốn nàng nói, cũng mặc kệ người nghe có đang bên cạnh nàng hay không.

Nàng cố gắng nói, cảm nhận gió lạnh đang quấn lấy người nàng, giúp nàng chắn bớt rất nhiều đau khổ, khiến nàng có thêm hơi sức: "Thanh loan……Trữ Nhược Sơ, thập phương trận……bị đại quốc sư sở hại……"

Nàng nói ra những từ ngắt quãng vô nghĩa.

Theo sau giọng nàng, gió sau lưng càng nổi lên mãnh liệt, thậm chí lay động cả tóc nàng, khiến nàng mở mắt ra.

Phía sau là Lạc Cẩm Tang khóc hồng cả mắt còn có gương mặt nghiêm túc của Thanh Cơ. Khổng Minh hòa thượng cùng Trường Ý lúc này không biết đã đi đâu, chẳng qua, bọn họ không ở đây cũng tốt……

Nàng vừa nhận rõ người, gió sau lưng khẽ động, thổi lay cả trong góc giường, cảnh tượng kì lạ này khiến Lạc Cẩm Tang kinh ngạc đến quên cả khóc, chỉ đỏ mắt ngây người nhìn nàng: "Vân Hòa……tỉ đây là……"

Nàng không còn sức để giải thích với nàng ta, nàng của bây giờ, thân thể giống như bị cơn gió này khống chế, cơ hồ trở thành con rối gỗ của Trữ Tất Ngữ——thân thể nàng bị gió to quấn lấy, dường như nửa lơ lửng trên không trung.

"Thanh Cơ, Vân Hòa bị sao vậy?"

Thanh Cơ cũng nhíu mày nhìn Kỷ Vân Hòa nhưng không có cách nào giải thích với Lạc Cẩm Tang.

Khóe môi Kỷ Vân Hòa khẽ động, hoàn toàn không chịu sự khống chế của nàng mà nói ra một câu: "Năm đó Trữ Nhược Sơ không hề lừa ngươi."

Lời này càng khiến Lạc Cẩm Tang không hiểu nhưng lại khiến Thanh Cơ ngẩn người.

Trữ Tất Ngữ trong mộng kia dường như nhân lúc Kỷ Vân Hòa sắp chết, mượn sức gió khống chế cơ thể nàng. Giống như trong mộng, Trữ Tất Ngữ đem đôi mắt của mình cho nàng mượn, ở nơi đây, nàng ta lại

chủ động mượn thân thể của nàng.

Nàng ta mượn miệng Kỷ Vân Hòa nói với thanh vũ loan điểu: "Hắn nói muốn đi cùng ngươi là thực sự muốn đi cùng ngươi, chỉ là hắn bị đại quốc sư lừa, thập phương trận đã giết chết hắn. Là đại quốc sư giết chết hắn."

"Vân Hòa tỉ đang nói gì hả……" Lạc Cẩm Tang đỏ hồng đôi mắt "Tỉ đã thế này rồi, tỉ……"

Thanh vũ loan điểu vì lời nói này ngẩn người hồi lâu, cuối cùng nhìn Kỷ Vân Hòa thất thần nói: "Ta biết nàng ta đang nói gì." Dứt lời, khóe môi mím chặt lại, không nhìn Kỷ Vân Hòa nữa, xoay người rời đi, trong lúc xoay người lại va vào vai Trường Ý.

Hai người chạm vai nhau, bước chân Thanh Cơ không dừng lại, gương mặt trầm ngưng nghiêm túc, bước thẳng ra ngoài phòng. Mà Trường Ý đến cả đầu cũng không quay lại, vốn dĩ không để ý đến ai đã đụng vào vai y, cũng không để ý những người xung quanh đang ở đâu.

Y chỉ đinh ninh nhìn nàng.

Sắc môi Trường Ý mang theo vài phần nhợt nhạt, mái tóc bạc hơi rối loạn, y đi đến trước mặt nàng, nhìn cơn gió kì lạ sau lưng nàng.

Sau khi Thanh Cơ rời đi, cơn gió sau lưng nàng cũng dần dần biến mất.

Thân thể nàng chầm chậm rơi xuống, Trữ Tất Ngữ thu lại sức mạnh của mình, Kỷ Vân Hòa đối với thân thể của mình vẫn không thể khống chế, lúc thân thể nàng nằm trên giường, đôi mắt nàng cuối cùng cũng nhìn thấy người tóc bạc mắt xanh kia.

Nàng nhìn thấy khóe môi y mở ra lại khép vào, mấy lần run rẫy, nhưng một chữ cũng chưa nói ra.

Y muốn nói gì? Nàng lúc này rất muốn hỏi.

Nhưng gió của Trữ Tất Ngữ đã biến mất rồi, lúc này nàng cơ hồ nhìn thấy đuôi của cơn gió kia xuyên qua góc giường, bay qua cửa sổ, cuối cùng trở về với trời đất tịch liêu.

Nàng biết, bản thân rất nhanh cũng giống như nàng ta, về với vô hình, hóa thành một cơn gió xanh hoặc một trận sương mai……Nàng chớp mắt, đồng tử đen nhánh hệt như tấm gương, vẽ lại cảnh sắc cuối cùng của thế gian này, khắc vào trong mắt.

Có tuyết đang rơi đầy trời ngoài cửa sổ, có Lạc Cẩm Tang hốc mắt hồng hồng, có trần nhà trong phòng, bàn ghế, bình trà cổ, còn có……Trường Ý.

Mái tóc bạc cùng đôi đồng tử lam của y.

Chỉ là đáng tiếc, nàng không thể nhìn thấy đuôi cá to tuyệt sắc khiến người khác chấn động kia nữa rồi.

Mí mắt nặng nề khép lại, hệt như một màn đêm, tách biệt liên hệ cuối cùng của nàng với người trên thế gian này.

Tất cả cảnh vật đều biết mất, tất cả âm thanh đều lui đi, nhận thức cuối cùng của nàng, trong bóng tối vẽ ra cảnh tượng cuối cùng, là hôm ấy, Trường Ý đưa nàng rời khỏi phủ quốc sư, y ôm nàng, băng qua hàng ngàn ngọn núi trùng điệp, hàng vạn tầng mây, cuối cùng dừng lại trên một đỉnh núi.

Ánh mắt trời vừa nhô lên, y ấn nàng lên một tảng đá to trên đỉnh núi.

Đó là cảnh tượng lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ sau sáu năm phản bội, vô tình nhìn thẳng vào mắt nhau.

Một khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng nhìn thấy một màn xác thực này.

Vì sao chứ?

Đến cả bản thân nàng cũng không hiểu.

Nàng chỉ đinh ninh nhìn Trường Ý, nhìn y cũng nhìn thấy mình trong mắt y. Mặt trời mọc sau lưng y, y trở thành một cái bóng đen, chỉ có đồng tử hệt như biển cả mênh mông kia vẫn trong vắt phản chiếu hình bóng nàng.

Hệt như một tấm gương, nàng trong đôi mắt y nhìn thấy bản thân rơi xuống một giọt lệ.

Giọt lệ rơi xuống, con tim lần nữa cảm nhận được cơn đau thiêu đốt nóng rực.

"Cá đuôi to." Nàng rốt cuộc nói với y "Trước giờ ta chưa từng phản bội chàng."

Lời này, rốt cuộc cũng thoát ra khỏi miệng rồi.

Điều hối tiếc trong lòng nàng cuối cùng cũng trong khoảnh khắc kết thúc sinh mạng, dùng phương thức này để biểu đạt ra.

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, hiểu rõ bản thân vì sao luôn không nói chân tướng với Trường Ý. Nàng tự lừa gạt bằng cách bảo đại cục quan trọng hơn, lừa Khống Minh hòa thượng, cũng lừa cả bản thân nàng.

Nhưng kì thực, lý do thực tế nhất, không vì bất cứ gì khác, chỉ là……nàng sợ hãi.

Nàng là một Kỷ Vân Hòa ích kỉ, nàng sợ nếu như mình nói chân tướng, Trường Ý vẫn như cũ không tha thứ cho nàng, thế nàng phải làm sao đây? Nàng càng sợ nàng làm tất thảy này nhưng từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm. Nàng thay Trường Ý lựa chọn là sai, cùng Lâm Hạo Thanh mưu hoạch, kích y rời khỏi cũng là sai, lúc ở vực đâm y một nhát kiếm kia, bức y chết tâm cũng là sai……

Nàng sợ nhất Trường Ý sau khi biết được chân tướng sẽ nói với nàng rằng——ta trở thành dáng vẻ như hôm nay, đều là vì nàng……

Nàng khiến trái tim thuần khiết* ấy chịu trăm ngàn vết thương, cũng khiến một người ôn nhu như nước trở thành người hoàn toàn ngược lại, đó chính là một sai lầm vô cùng to lớn……

(*nguyên văn dịch tử chi tâm đã giải thích ở chương Khống Minh xuất hiện)

Cho nên nàng không nói, không muốn nói, không dám nói.

Cho nên……đến tận lúc này, nàng mới nhìn thấy một màn này. Mới nghe thấy lời mình nói——

Trước giờ ta chưa từng phản bội chàng.

Nhưng tất thảy đều không sao rồi, nói hay không nói, cũng không quan trọng nữa. Người chết đèn diệt, nàng chết rồi, sẽ đem theo quá khứ tiêu tan.

Kỷ Vân Hòa nhìn ánh mặt trời sau lưng Trường Ý càng lúc càng chói mắt, cho đến khi xung quanh hóa thành một mảng trắng nhạt, bóng của Trường Ý cũng biết mất rồi. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời trống rỗng, nhắm mắt lại. Một đời này tính toán vì tự do, sinh tồn, tranh đấu, muốn ra ngoài, đến tận thời khắc này, nàng rốt cuộc cũng……

Yên tĩnh rồi.

Kỷ Vân Hòa chết rồi.

Một chuyện đương nhiên như thế nhưng khi Trường Ý nhìn thấy nàng cuối cùng cũng nhắm mắt, khép miệng lại, sau đó……ngừng thở. Y đột nhiên cảm nhận được cơn đau rõ ràng đến tê tâm liệt phổi, tựa như một khối băng lạnh bỗng công kích vào, một cây rìu sắt vô cùng nóng bỏng xuyên sâu qua phổi, đâm nát lục phủ ngũ tạng của y, cuối cùng dừng lại trong lồng ngực y.

“Thình thịch.”

Đầu rìu biến thành hàng ngàn hàng vạn cây kim đâm vào huyết quản y, trước giờ y chưa từng nghe rõ tiếng tim mình đập như thế.

"Thình thịch."

Tim y đang bị kim nhọn đâm vào, đập chậm như vậy lại kinh tâm động phách.

Kỷ Vân Hòa chết rồi.

Đây là một chuyện thực.

Giao châu của y đã từ thân thể tử vong lơ lửng bay ra, ẩn ẩn hiện hiện, mang theo hơi ấm còn sót lại của người nọ, quay về cơ thể y. Độ ấm còn sót lại dường như muốn đốt cạn huyết dịch y.

Trong khoảnh khắc này, Trường Ý chợt cho rằng, bản thân hình như……

Cũng chết rồi.

87. Chương 77: Vong Cố

Người trên giường sớm đã không còn thở, gò má hốc hác giờ đây lại phủ thêm một tầng trắng xanh.

Trong phòng chỉ còn tiếng nghẹn ngào ẩn nhẫn nước mắt của Lạc Cẩm Tang, mà nói ra người khó chịu nhất lúc này chỉ ngây ngốc đứng một bên, không hề động đậy.

Khống Minh nhìn bóng lưng của Trường Ý, không dám đưa tay chạm vào người y. Chỉ thấp giọng nói: "Chọn ngày hạ táng nàng ta đi."

"Hạ táng gì chứ!" Lạc Cẩm Tang xoay đầu, đôi mắt đỏ hồng, hung hăng trừng Khống Minh, "Ta không tin! Ta không tin! Nhất định vẫn còn có cách khác! Lâm Hạo Thanh kia chẳng phải bị bắt rồi sao, Vân Hòa nhất định là vì trúng độc năm đó của ngự yêu cốc nên mới thế này! Ta đi tìm hắn, để hắn trị khỏi cho Vân Hòa!"

Nàng nói xong, lập tức đứng dậy, cất bước muốn xông ra ngoài.

Khống Minh hòa thượng nhíu mày, giữ lấy cánh tay nàng: "Ta khám bệnh cho nàng ta nhiều ngày như vậy, độc kia sớm đã không còn rồi! Nàng ta là vì thân thể đã hư hao quá nhiều……"

"Không phải!" Lạc Cẩm Tang hất tay Khống Minh ra, "Không phải! Nhất định vẫn còn cách cứu!" Nàng đẩy hắn ra, chạy ra ngoài.

Mày Khống Minh nhíu chặt, muốn đuổi theo nàng nhưng suy nghĩ vừa chuyển lại nhìn thấy bóng lưng không hề cử động của Trường Ý. Lòng hắn lập tức trầm mặc, dù sao trong ngự yêu đài, Lạc Cẩm Tang chạy đi ồn ào lớn thế nào cũng không xảy ra chuyện gì, ngược lại là người cá này……

Yên tĩnh quá mức khác thường.

"Trường Ý." Khống Minh gọi y "Người chết như đèn diệt……"

Trường Ý như cũ không có phản ứng gì.

"Trường Ý……" Khống Minh rốt cuộc không nhịn được mà chạm vào y.

Bị người khác chạm vào, Trường Ý lúc này mới hồi thần lại, y xoay đầu, nhìn Khống Minh một cái, lúc này Khống Minh mới thấy, sắc mặt của Trường Ý còn nhợt nhạt hơn cả người đã khuất nằm trên giường kia.

Thần sắc y tê liệt, trong đôi đồng tử lam băng kia, lúc này trở nên xám xịt vô thần, những người khác chưa từng thấy qua, nhưng hắn đã gặp qua, sáu năm trước, sau khi hắn cứu y từ trong dòng sông chảy xiết kia, lúc y mở mắt, cũng là ánh mắt thế này.

Trống rỗng, vô thần. Hệt như một hài tử bị bỏ rơi, không ai giúp đỡ, không chỗ nương tựa.

Khống Minh nhất thời cũng không biết phải nói thế nào. Nếu an ủi y, hắn chưa từng làm qua, nếu bảo y đối diện với thực tại, lời này lại quá tàn nhẫn. Khóe môi hắn mấp máy, cuối cùng vẫn trầm mặc thở dài một tiếng.

Không thấy hắn mở miệng, Trường Ý quay đầu, xoay người đi đến bên cạnh Kỷ Vân Hòa.

Y ngồi xuống bên người nàng, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, nhìn thật lâu, đột nhiên giao châu trong lồng ngực y lần nữa lóe lên ánh lam rực rỡ, y cúi người, đôi môi lạnh băng dán lên đôi môi lạnh lẽo kia.

Y thử đem giao châu lần nữa tiến vào trong cơ thể này.

Nhưng Kỷ vân Hòa đã ngưng thở, hệt như rèm giường ở giường bên, gối đầu nàng đang gối, hoặc bông gòn trong tấm chăn vậy, đều không có sinh mệnh, giao châu không thể tiến vào, vẫn luôn ở trong lồng ngực y, tiến thoái lưỡng nan……

Giống hệt như y.

Tiến cũng không được mà lui cũng chẳng xong, không thể cầm lên cũng không cách nào đặt xuống.

Sắc lam lóe lên trong phòng, mái tóc dài màu bạc của y rũ bên tai nàng, hai cánh môi lạnh lẽo dính lấy nhau, ai cũng không thể sưởi ấm cho nhau thêm lần nào nữa.

Trường Ý nhắm mắt, y không chịu rời khỏi đôi môi đã không còn độ ấm này.

Sắc lam trong lồng ngực càng rực rỡ, y cố đẩy môi lưỡi nàng, muốn cường ngạnh đem giao châu tiến vào trong miệng nàng. Giao châu cũng quả nhiên bị đẩy vào, nhưng chỉ dừng lại trong miệng nàng, mặc kệ Trường Ý thôi động thế nào, cũng không tiến vào nữa.

Y vẫn như cũ không chịu buông tay.

Giao châu kia ở giữa cánh môi hai người phát ra ánh sáng màu bích lam, khiến cho căn phòng này ánh lên sắc xanh của biển cả, hệt như y đã đưa nàng tiến vào cố hương vừa quen thuộc vừa cách biệt rất lâu của y.

Khống Minh đứng trong sắc lam này rất lâu, rốt cuộc không thể nhịn được, kéo vai y, đem y kéo dậy.

Giao châu lần nữa trở về lồng ngực y, biến mất vô hình.

"Kỷ Vân Hòa chết rồi." Khống Minh nói.

Trường Ý cúi đầu, tóc dài che đi một bên mặt, nhưng không cách nào giấu đi thanh sắc ngỡ ngàng của y: "Nàng đang lừa ta."

"Nàng ta đã không còn thở nữa."

"Nàng nhất định là đang lừa ta." Trường Ý hệt như không nghe thấy lời Khống Minh nói, gần như tự độc thoại, "Trước đây nàng vì tự do, nên lừa ta đi kinh sư phục tùng Thuận Đức. Bây giờ, nàng nhất định vì để ta thả nàng đi, cho nên mới giả chết lừa ta."

Khống Minh trầm mặc.

"Nàng không muốn ta giam giữ nàng, không muốn ngây ngốc trong căn phòng này, nàng muốn rời đi……"

"Tách" một tiếng thanh thúy phát ra từ bên giường của Kỷ Vân Hòa, ban đầu Khống Minh không để ý, cho đến khi nghe thấy một tiếng "tách" này, một hạt trân châu rơi xuống giường, lăn trên mặt đất, ánh

châu chói mắt, lăn nhanh đến bên chân Khống Minh.

Truyền thuyết kể rằng nước mắt người cá sẽ hóa thành châu……

Sáu năm trước, kể từ lúc hắn cứu Trường Ý cho đến nay, gì mà núi đao biển lửa, tuyệt cảnh hiểm đồ, có cái nào mà y chưa từng trải qua chứ, dù chịu thêm bao nhiêu đau đớn, chảy thêm bao nhiêu máu, vô luận trong lúc khổ sở tuyệt vọng, hắn cũng chưa từng nhìn thấy khóe mắt ướt đẫm của người cá.

Cho nên Khống Minh vẫn luôn cho rằng, nước mắt người cá sẽ hóa thành châu đều là lời nói tùy tiện, chẳng qua là tưởng tượng của con người đối với người cá thần bí mà thôi, người cá này vốn dĩ sẽ không rơi lệ.

Nhưng hóa ra……lời nói tùy tiện kia lại là thật. Chỉ là người cá này vượt quá tưởng tượng của hắn rồi.

Khống Minh nhìn y, mái tóc rủ xuống như thác, che khuất thần sắc của y, Khống Minh cũng không nhịn được mà thăm dò y: "Trường Ý, đây là nguyện vọng của nàng ta, cũng là ý trời, ngươi cũng nên……buông xuống đi……"

"Buông xuống?"

Trân châu từng hạt rơi xuống, nhưng giọng y không hề đem theo tiếng khóc, y bình tĩnh nói, chỉ là giọng hơi khàn khàn:

"Trước khi thuyết giải tộc ngự yêu, ta hỏi nàng, nếu nàng đồng ý thề rằng sau này sẽ không phản bội ta, ta liền nguyện ý tin nàng thêm lần nữa. Thực tế là……lời thề ấy dù nàng không nói, ta cũng sẽ tin nàng." Y tiếp "Nàng từng lợi dụng ta, ta cũng tin nàng, nàng từng giết ta, ta cũng tin nàng. Tất cả quá khứ, ta đều có thể buông xuống, điều ta không buông được, chỉ là……"

Y nắm chặt tay nàng, cơ hồ toàn thân đều run rẫy.

Tất cả quá khứ, y đều không để ý nữa, y giam nàng, thực ra đã không phải vì phục thù, càng không phải vì đày đọa.

Điều y buông bỏ không được, muốn giữ lại, chỉ là nàng……

Nhưng y vẫn thất bại rồi…..

Dù có cô lập đảo Hồ Tâm này bao nhiêu, phong ấn lầu các này dày thế nào, y giám sát tỉ mỉ, cẩn thận ra sao. Y vẫn không giữ được nàng lại……

Gian phòng yên ắng hồi lâu, cuối cùng, chỉ nghe thấy Trường Ý run rẫy nói:

"Nàng tự do rồi……"

Hệt như gió tuyết cõi Bắc này, thoải mái lơ lửng giữa đất trời, thuận theo gió mà bay đi, không chịu bất kì ràng buộc nào.

……

Giữa tuyết to dày đặc, Lạc Cẩm Tang đi vào như một cơn lốc, điên cuồng đi về địa lao giam giữ Lâm Hạo Thanh. Trong lúc khẩn trương thậm chí quên cả ẩn thân, trực tiếp xông vào địa lao, người gác cửa vốn muốn chặn nàng lại, nhưng nhìn thấy nàng cũng không thực sự chặn lại, chỉ hô hai tiếng, theo sau nàng tiến vào.

"Lạc cô nương! Lạc cô nương! Ngươi muốn gì chỉ cần nói với bọn cấp dưới một tiếng là được a!"

Lạc Cẩm Tang cũng không quay đầu lại, đi thẳng đến nơi sâu nhất trong địa lao——nhìn về hướng địa lao giam Lâm Hạo Thanh.

Địa lao âm u ẩm ướt, cõi Bắc rất lạnh, trên mặt đất trong ngục kết chút băng, Lạc Cẩm Tang chạy nhanh, có lúc loạng choạng hai bước ngã xuống, chật vật chạy đến trước cửa ngục, nàng đẩy cửa ra, ra lệnh cho nam tử ngồi bên trong: "Mau đưa giải dược ra!"

Nam tử áo xanh trong ngục khẽ quay đầu nhìn nàng, bị giam vài ngày, cũng không thấy hắn có chút hỗn loạn nào, hắn trấn định hỏi nàng: "Giải dược gì?"

"Giải dược trên người Vân Hòa! Lão cốc chủ hạ độc trên người tỉ ấy! Nay tỉ ấy sắp chết rồi……" Nàng hoảng loạn nói.

Nam tử nghe xong, lúc này thân hình khẽ động, lập tức đứng lên.

"Ngươi nói cái gì?"

"Vân Hòa……Kỷ Vân Hòa tỉ ấy……chết rồi……"

88. Chương 78: Băng Phong

Trong phòng yên ắng, Kỷ Vân Hòa vẫn đang nằm trên giường, nếu không phải làn da nàng trắng xanh, bất kì người nào nhìn thấy đều cho rằng nàng đang yên tĩnh ngủ. Lông mi dài dài bị gió ngoài cửa sổ thổi vào khe khẽ lay động. Tựa như chốc lát đôi mắt ấy vẫn sẽ mở lên.

Chỉ là……tất thảy đều là "tựa như".

Y vĩnh viễn không hiểu thấu đôi mắt đen nhánh ấy, mà giờ đây càng không có cơ hội hiểu thấu nữa rồi.

Không thở dài, cũng không nói lời nào, Trường Ý lẳng lặng ngồi bên cạnh nàng, tay y nắm lấy bàn tay nàng, một cổ hàn khí từ tay y chầm chậm tản ra. Trên bắp thịt đã đông cứng của nàng, dùng hàn sương dần dần bao phủ người nàng.

Từng tấc từng tấc một, hàn sương như ngón tay y, vuốt ve, phác họa, ôm lấy cánh tay, thân thể nàng, sau đó bò lên trên trán, cho đến gò má. Đôi môi nhợt nhạt bị đông lại, lông mi dài dài kia cũng đóng băng.

Y muốn đem nàng……băng phong (đóng băng phong ấn) lại.

"Đợi! Đợi một chút!"

Tiếng kinh hô của Lạc Cẩm Tang vừa truyền đến, phá vỡ sự yên ắng trong phòng, Lạc Cẩm Tang chạy nhanh đến, lập tức đẩy tay Trường Ý ra, lòng bàn tay của Trường Ý chống sang bên cạnh, trong chốc lát, trên giường cũng kết một lớp băng sương.

Đôi tay của Lạc Cẩm Tang vì chạm vào cánh tay Trường Ý cho nên bỗng trở nên trắng bệch, băng sương thuận theo da thịt nàng bò lên cánh tay, khiến nàng bị đông đến toàn thân run rẫy.

Khống Minh thấy thế lập tức sững sờ, tiến lên hai bước bắt lấy tay nàng. Pháp thuật trong lòng bàn tay hắn vừa chuyển, đôi tay bị lửa phủ lấy, hai tay hắn bắt lấy cánh tay Lạc Cẩm Tang, khiến cho hàn sương tan chảy, sau đó giận dữ trách nàng: "Ngươi không muốn sống sao?"

"Ta không phải không muốn sống." Lạc Cẩm Tang không thèm để ý đến Khống Minh, đẩy hắn ra nói với Trường Ý, "Vân Hòa vẫn còn cứu được!"

Câu nói này khiến đôi đồng tử sắc lam ảm đạm kia sáng lên đôi chút.

Mái tóc dài màu bạc lay động, Trường Ý xoay đầu lại, nhìn Lạc Cẩm Tang, nàng chỉ về bên cửa nói: "Lâm Hạo Thanh có thể cứu tỉ ấy."

Thuận theo tay Lạc Cẩm Tang, mọi người nhìn về hướng cửa, chỉ thấy Lâm Hạo Thanh mặc áo lam quần trắng đứng bên bình phong.

Lâm Hạo Thanh bước vào trong phòng, mắt quét qua gương mặt Trường Ý một cái, sau đó rơi trên mặt Kỷ Vân Hòa đang nằm trên giường. Vừa nhìn, hắn liền vô thức nhíu mày.

“Ngươi có thể cứu được nàng?” Trường Ý hỏi.

Lâm Hạo Thanh tiến lên một bước, lần nữa tỉ mỉ đánh giá nàng, mày càng nhíu chặt hơn.

Quá gầy rồi, sáu năm trước sau khi cách biệt ở ngự yêu cốc, Lâm Hạo Thanh chưa từng nghĩ qua vẫn có thể gặp lại nàng, hắn lúc ấy luôn cho rằng, nàng sẽ lập tức chết trên tay Thuận Đức công chúa, nếu không thì trong ngần ấy thời gian kia sẽ chết trên tay nàng ta……

Không nghĩ đến……nàng cư nhiên có thể sống sáu năm trong phủ quốc sư, sau đó lại bị người cá đưa đến cõi Bắc.

Hắn vốn cho rằng, bản thân cũng không thể gặp được nàng nữa.

“Nàng vì sao lại biến thành thế này?” Hắn hỏi ngược Trường Ý.

Trường Ý chỉ cố chấp hỏi: “Ngươi có thể cứu được nàng?”

Ánh mắt Lâm Hạo Thanh dời sang nhìn Trường Ý: “Đều biến thành thế này rồi, làm sao cứu đây?”

Lời này vừa nói ra, trong phòng lại chìm vào yên lặng.

Ánh sáng vừa lóe lên trong đôi đồng tử lam băng, lần nữa mất đi màu sắc.

Lạc Cẩm Tang không để ý bản thân bị băng sương đông đến đỏ bừng cả tay, dường như không hề cảm thấy đau đớn, nắm lấy cổ áo Lâm Hạo Thanh, ngón tay nàng dùng sức, da thịt đông đỏ trên mu bàn tay bị rách toạc, máu đỏ trào ra: “Ngươi không phải nói có thể cứu tỉ ấy sao! Ngươi nói nàng sẽ không dễ dàng chết đi như vậy! Ngươi vừa nói với ta như thế!”

Lâm Hạo Thanh cũng không hất tay nàng ra, để mặc nàng nắm cổ áo mình, hắn khàn giọng đáp: “Ta vốn cho rằng ta có thể cứu được.”

“Ý gì chứ?” Lạc Cẩm Tang hỏi.

“Ta cho rằng nàng chỉ là bị thuốc luyện người thành yêu kia sở thương, cho rằng ta có thể cứu được nàng.” Lâm Hạo Thanh nhìn Kỷ Vân Hòa nằm trên giường, “Nhưng không phải vậy. Dung mạo nàng hốc hác, hiển nhiên là sức lực khí huyết trong thân thể đã tiêu hao tận rồi, mà nay, toàn thân nàng cũng đã bị băng phong, làm sao cứu đây?”

Khóe môi Lạc Cẩm Tang mấp máy, hốc mắt vô thức đỏ lên lần nữa, nàng xoay đầu, phẫn nộ mắng Trường Ý:

“Ngươi tại sao lại phong ấn tỉ ấy!” Giọng nàng bỗng khàn đi, rốt cuộc không nhịn được mà khóc ra tiếng “Ngươi tại sao lại phong ấn tỉ ấy! Tại sao!?”

Trường Ý nhìn Kỷ Vân Hòa trên giường, không hề đáp lại.

Lạc Cẩm Tang chỉ cảm thấy đôi chân mềm oặt, lúc nãy nàng không hề cảm thấy mệt nhưng đến bây giờ, đột nhiên nàng lại cảm thấy sức lực toàn thân đều bị rút đi, Khống Minh đứng sau lưng nàng, ôm lấy nàng, thấp giọng bảo: “Trước khi băng phong, nàng ấy vốn đã ngưng thở rồi.”

Lạc Cẩm Tang tiếp tục khàn giọng hỏi: “Ngươi vì sao ác với tỉ ấy như thế, vì sao không buông tha cho tỉ ấy, ngươi biết tỉ ấy thích nhất là trời đất bên ngoài, ngươi vì sao lại không để cho tỉ ấy đi xem nhiều nơi ngoài kia, ngươi……” Lạc Cẩm Tang cắn răng, nàng giận dữ đẩy Khống Minh ra, lết hai bước, chật vật đến gần, phủ bên người Kỷ Vân Hòa.

Lạc Cẩm Tang vươn tay bắt lấy cánh tay của Kỷ Vân Hòa: “Muội không để tỉ ngây ngốc ở trong này, tỉ muốn ra ngoài, muội đưa tỉ đi.”

Nàng vừa nói xong, liền bóc băng sương trên cánh tay Kỷ Vân Hòa ra. Băng nhọn khiến tay nàng lại chảy máu, Khống Minh không nhịn được nữa, trước lúc hắn muốn mở miệng, trên người Kỷ Vân Hòa lóe lên ánh lam, chốc chốc, thân thể nàng khẽ lơ lửng bay lên.

Trong phòng vừa lóe sáng, một tiếng vang khẽ, sau đó kết giới đảo Hồ Tâm bị phá vỡ.

Trường Ý cùng thi thể trên giường của Kỷ Vân Hòa đều biến mất không còn bóng dáng.

Lạc Cẩm Tang vừa dụi mắt vừa hỏi: “Hắn muốn đem Vân Hòa đi đâu?”

“Hệt như ngươi vậy, muốn đưa nàng ta ra ngoài.” Khống Minh đỡ nàng dậy, ánh mắt lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ “Để nàng ta đi đến nơi mình thích.”

Trong phòng chỉ còn tiếng khóc nghẹn ngào của Lạc Cẩm Tang. Lâm Hạo Thanh đứng một bên không nói lời nào, chỉ là ánh mắt một mực gắt gao nhìn hình bóng biến mất trên không trung kia.

……Đọc Wattpad: Rosenychungchung……

Bên ngoài đảo Hồ Tâm là hồ, lúc này gió tuyết đầy trời, trên mặt hồ đã kết một lớp băng dày kiên cố, Trường Ý bước lên lớp băng kia, y vẫn nhớ lần đó, nàng bị y bắt về đảo Hồ Tâm chưa lâu, nàng muốn rời đi, rốt cuộc phá vỡ kết giới của y, một đường trốn chạy, chạy trên lớp băng này.

Lần ấy kì thực y sớm từ xa đã nhìn thấy nàng, chỉ là nhất thời y muốn nhìn thấy nàng thở hổn hển chạy trong không khí lạnh lẽo này, cuối cùng nàng không chạy nổi nữa, nằm trên mặt băng, ngắm bầu trời đêm,

lớn tiếng cười.

Đó là dáng vẻ chân thực nhất của nàng, cũng là lúc y có thể nhìn thấu nàng nhất, đơn giản, vui vẻ.

Y thích ngắm nàng của lúc đó.

Trường Ý đặt nàng lên lớp băng kiên cố.

Nàng lúc này đang yên tĩnh nhắm mắt, không ồn không náo, nhưng dường như y vẫn nghe thấy tiếng cười to của nàng trên mặt băng vậy, vui vẻ hệt như một đứa trẻ, chưa hề chịu qua bất kì thương tổn, chưa từng gặp qua trời cao cũng không muốn hiểu thấu đất dày.

Trường Ý nhìn nàng, khóe môi khẽ cong lên.

Một hạt trân châu rơi xuống, rơi trên băng sương trên gò má nàng, sau đó, lớp băng trên người nàng bắt đầu nứt ra, trên mặt băng nứt dường như nở hoa, từng lớp từng từng phủ trên người nàng, bao vây nàng, càng nhiều thêm một lớp, dung mạo nàng trước mặt Trường Ý càng trở nên mơ hồ.

Lớp băng càng nhiều, cho đến khi bao vây toàn bộ người nàng, cũng khiến trân châu rơi từ mắt y vĩnh viễn cố định trên gò má nàng.

"Nàng tự do rồi."

Y nói xong, kéo cơ thể bị hoa băng quấn lấy của nàng, từ từ chìm xuống trong hồ.

Dần dần chìm xuống, càng lúc càng sâu, cho đến khi dung mạo của nàng, cùng châu quang của hạt trân châu kia biến mất. Kỷ Vân Hòa rốt cuộc biến mất trước mặt y.

Trên lớp băng kiên cố, giữa gió tuyết đầy trời, cuối cùng chỉ mỗi mình y cô độc đứng đó……

89. Chương 79: A Kỷ (1)

Ánh trăng tròn vành vạnh, chiếu rọi khắp núi sông.

Những ngọn núi xa xa phủ đầy tuyết, trong mặt hồ gần đấy vẫn phủ một lớp băng kiên cố, dưới ánh trăng, trên mặt băng phát ra lam quang lành lạnh, mang theo vẻ đẹp thanh lãnh.

Trên mặt hồ, một hắc y nhân đang từng bước từng bước một bước đến, cuối cùng hắn dừng lại, nơi đó

không khác gì so với mặt băng xung quanh nhưng hắc y nhân đưa tay ra khỏi áo choàng, đôi tay hắn cầm một thanh hàn kiếm, lưỡi kiếm đâm xuống, hung hung đập trên mặt băng, tiếng băng nứt vang lên.

Hắn lùi hai bước, nhìn mặt băng kiên cố chầm chậm nứt ra một đường, lộ ra hồ nước bên dưới.

Đôi mắt trong áo choàng cũng vì thế mà chuyển động. Hắn thu kiếm, không hề do dự mà xoay người nhảy xuống…… "ầm" một tiếng, hắc y nhân tiến vào trong hồ, hắn bơi xuống dưới, tốc độ rất nhanh, nước xung quanh kéo mũ trùm đầu ra, lộ ra gương mặt của hắn——

Đó là Lâm Hạo Thanh.

Ánh trăng không cách nào chiếu rọi vào trong bóng tối này, hắn bơi về hướng phát ra ánh sáng nhàn nhạt dưới đáy hồ, cuối cùng, chân hắn chạm đáy.

Trong tay hắn xuất ra một đạo pháp thuật, ánh sáng phát ra từ ngón tay hắn, chiếu sáng cảnh sắc xung quanh cũng chiếu rọi cả đáy hồ, "khối băng" bị một tầng xanh đậm bao phủ hiện lên dáng vẻ của một nữ tử.

Hồ nước này trong đến độ thậm chí chỉ cần một chút ánh sáng đã đủ nhìn rõ dung mạo nàng, trên gò má nàng vẫn đính hạt "trân châu" bị sắc lam của "khối băng" bao phủ.

Giọt nước mắt của người cá……

Lâm Hạo Thanh khom người, lần nữa dùng trường kiếm trong tay hướng về "khối băng" lam kia, mũi kiếm vừa chém đến, "khối băng" nứt ra, Lâm Hạo Thanh không ngừng dùng sức đâm xuống, cho đến khi hắn cảm nhận lưỡi kiếm của mình đâm vào thân thể của Kỷ Vân Hòa trong "khối băng", chạm đến lồng ngực nàng, lần nữa đâm xuống một kiếm, lưỡi kiếm khẽ dừng lại, dường như muốn lôi vật gì đó ở trong ra.

Hắn cắn răng, cánh tay dùng sức, đem lưỡi kiếm rút ra.

Sau khi lưỡi kiếm rời khỏi cơ thể Kỷ Vân Hòa, "khối băng" lam ấy dường như lần nữa tập hợp năng lực phong ấn lại khe hở, không để thân thể nàng bị nước xung quanh tiến vào.

Lâm Hạo Thanh thu kiếm về, lúc này trên lưỡi kiếm của hắn ngưng tụ một vật tròn màu đen, hình như là một viên nội đan kết tụ trong thân thể nàng.

Lâm Hạo Thanh đem viên nội đan kia cất kĩ, cũng cất kiếm về, chuẩn bị rời đi, khóe mắt lần nữa liếc sang nhìn gương mặt trầm tĩnh của nàng, hạt trân châu kia bắt gặp chút ánh sáng lập tức tỏa sáng lấp lánh……

Từ góc độ của hắn nhìn qua, dáng vẻ này của nàng hệt như vĩnh viễn vẫn nằm dưới đáy hồ rơi lệ vậy.

Kỷ Vân Hòa ưa khóc ư?

Từ bé đến lớn, nghiêm túc đếm kĩ, một lần hắn cũng chưa từng thấy. Nàng là một người lòng dạ vô cùng cứng rắn.

Nàng đương nhiên là người không ưa khóc rồi……

Lâm Hạo Thanh khẽ trầm mặc xuống.

Wattpad: Rosenychungchung

Vẫn còn một đoạn rất dài nhé =)) ta tiếp tục dịch đây =))

90. Chương 79-2: A Kỷ (2)

Tiểu viện Hồ Tâm bị phong lại, Trường Ý cũng không đến đó nữa.

Y dọn về chính điện của ngự yêu đài, nơi vốn dĩ là nơi y nên ở. Cõi Bắc vốn nhiều công vụ, mà nay phần lớn ngự yêu sư đều đầu quân đến, gia tăng thêm không ít bận rộn.

Hôm nay người canh gác địa lao đến báo, bảo Lâm Hạo Thanh đã trốn thoát, lúc này trời vừa sáng, Trường Ý nhíu mày, khoát tay cho hắn lui đi.

Khống Minh đúng lúc vừa đến thư phòng, nhìn thấy gương mặt tiều tụy nhợt nhạt của Trường Ý, mấp máy môi, vốn muốn hỏi y mấy ngày nay có phải không ngủ không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng cũng rõ rồi. Xem ra kể từ ngày y đưa Kỷ Vân Hòa xuống đáy hồ, vẫn chưa từng chợp mắt qua.

Người cá này, một khắc cũng không dám để bản thân ngừng lại.

"Lâm Hạo Thanh trốn rồi, ngươi định thế nào?" Rốt cuộc Khống Minh mở miệng hỏi câu này.

"Bắt về."

"Ừ, vẫn còn một chuyện." Khống Minh tiến lên, đặt một bức thư lên trên thư án của Trường Ý, hắn nghiêm túc tiếp "Công chúa Kinh Sư kia thực sự điên rồi." Dừng một chút, sắc mặt hắn khẽ lạnh "Nhìn thấy ngự yêu sư trận tiền đầu quân cõi Bắc, nàng ta cư nhiên muốn mạng người, đầu nguồn các con sông chủ đạo đều thả một lượng lớn độc Hàn Sương."

Lời này vừa dứt, Trường Ý khẽ nhắm mắt lại, lúc sau mới xoay đầu nhìn Khống Minh, đôi đồng tử lam lúc này mang theo tơ máu, cơ hồ đổi thành màu tím. Quầng thâm đáy mắt càng đậm hơn, trông y như nhập ma vậy, có vài phần đáng sợ.

"Tình trạng thế nào?"

Khống Minh hòa thượng lắc đầu: "Rất không ổn. Nước sông mang theo độc Hàn Sương một đường chảy xuống, rất nhiều bá tánh không biết uống nước dọc bờ sông, Hàn Sương vô hại với người bình thường nhưng khiến cho không ít trẻ con mang song mạch trúng độc, muôn vàn bất hạnh là nước sông chảy vô tận, độc Hàn Sương này độc tính lại không thể giải, không khiến bọn họ chết đi nhưng cũng……hại cả đời họ."

Trên thư án, Trường Ý trầm mặc hồi lâu, nắm chặt bút trên tay, y hít một hơi thật sâu, thả lỏng tay ra: "Nhiều năm nay, ta có nghiên cứu về độc tính Hàn Sương, tuy chưa có cách giải nhưng cũng có thể giảm thiểu bệnh trạng, ngươi đồng ý xuống nam……"

"Ta cũng đến tìm ngươi nói chuyện này." Khống Minh đáp "Ta muốn xuống nam, dù lúc này e rằng cũng chỉ có thể giảm chút đau khổ cho một đứa trẻ vẫn tốt hơn ngồi yên ở đây."

Trường Ý gật đầu: "Ừ, ta thủ ở cõi Bắc, ngươi đem theo trăm người xuống nam, thời điểm cứu người, cảnh giác với người của triều đình."

Khống Minh gật đầu, trước khi rời đi, thân hình dừng lại chút, hắn nhìn Trường Ý phía sau thư án, một thân áo đen của y như chìm vào trong bức bình phong sẫm màu của chính điện ngự yêu đài sau lưng y, chỉ lộ ra mái tóc bạc cùng gương mặt trắng bệch.

"Ngươi cũng nghỉ ngơi đi." Rốt cuộc hắn nói một câu này "Ta không muốn trở về chỉ thấy ngươi đã chết." Trường Ý lườm Khống Minh một cái. Khống Minh tiếp tục nói "Bây giờ dù trừng phạt bản thân thế nào cũng không thể giúp được gì cả."

Dứt lời, Khống Minh xoay người rời đi.

Trong đại điện trống rỗng, Trường Ý cô độc ngồi trên chủ vị, đầu bút y đặt trên mặt giấy, chẳng bao lâu khiến một mảng lớn loang lỗ vết mực.

Trừng phạt bản thân cũng không giúp được gì……

Y không hề trừng phạt mình, y hiểu rõ chỉ là bản thân không dám dừng lại.

Lúc này, chỉ cần dừng lại một chút, trong đầu y lập tức hiện lên hình bóng gầy yếu ấy.

Trong sinh mệnh dài đăng đẳng của y, thời gian Kỷ Vân Hòa xuất hiện rất ngắn ngủi, hơn nữa thời gian

bên nhau của hai người càng ngắn hơn, nhưng vì sao lại kì lạ như thế.

Suốt quãng đời dài của y, trong khoảnh khắc tương phùng ngắn ngủi kia, ánh sáng rực rỡ của nàng bao phủ tất cả nhân sinh y từng trải qua. Cho đến sau khi nàng rời đi, Trường Ý cư nhiên phát hiện, trong hơi thở của mình cũng tồn tại hình bóng của nàng, hệt như có một hồn ma âm hồn bất tán, lúc nào cũng khe khẽ hít thở bên tai y, luôn khẽ cười tủm tỉm trước mặt y, vẫn ngẫu nhiên trong lúc y chớp mắt mà cười gọi y là Trường Ý.

Trường Ý, Trường Ý……

Từng tiếng từng tiếng một, trong tiếng cười dường như mang theo tiếng thở dài, cơ hồ gọi đi tất cả thần trí của y.

Trường Ý liền buông bút, có chút không nhịn nỗi đứng dậy: "Người đâu." Giọng y khàn khàn bảo "Hôm nay tuần tra thành……" Y đứng dậy bước ra ngoài, nhưng trong lúc đứng lên, ánh dương bên ngoài chiếu vào đại điện, trước mắt Trường Ý chợt tối, y loạng choạng một bước, cơ hồ đứng không vững.

Cho đến khi tùy tùng được gọi vào đỡ lấy y, y mới dần khôi phục tinh thần.

"Tôn chủ, người đã rất lâu không chợt mắt rồi, hôm nay liền……"

Trường Ý khoát tay, từ bậc thang chủ tọa bước xuống, y tiến vào trong ánh ban mai của ngày mới, bước từng bước một, dường như kéo lấy xiềng xích nặng ngàn cân, mỗi một bước đều khiến đầu óc choáng váng nhưng y vẫn đi tiếp, đi thẳng, không quay đầu cũng không dừng lại, bởi vì trong khoảng khắc do dự, y sẽ hoàn toàn lạc lối.

Hoàn toàn quên mất, khối thân thể này của y rốt cuộc vì sao vẫn bước đi thế này……

91. Chương 79-3: A Kỷ (3)

Lại là một năm hoa xuân nở rộ.

Trong rừng hoa hạnh, một nữ đồng đang cười vui vẻ nhổ một nhánh cỏ trên đất, lúc sau lại hái hoa trên cành cây.

Đôi mắt nàng đen nhánh, tiếng cười thánh thót, chỉ là trên đầu mọc ra đôi tai màu đen cho thấy nàng vốn không phải người thường. Trên cổ nàng đeo một hạt trân châu bạc phát ra ánh sáng lấp lánh, càng làm nụ cười của nàng nổi bật vài phần.

"A Kỷ." Giọng một nữ tử từ một nơi khác trong rừng hạnh truyền đến, nữ tử một thân lam y bước tới.

Tiểu nữ đồng cười hi hi xoay đầu nhìn nữ tử kia, chu môi ngẩng đầu nhìn nàng ta, nữ tử chọc vào mi tâm nàng "Làm sao tính tình lại trở nên ồn ào như thế? Trước đây không hề như vậy."

"Ân Ngữ tỉ tỉ, tỉ và sư phụ cứ nói trước đây trước đây, ta trước đây rốt cuộc như thế nào?"

Ân Ngữ trầm mặc, sau đó đáp "Ngươi trước đây gầy hơn bây giờ nhiều."

"Ân Ngữ tỉ tỉ chê ta ăn nhiều chứ gì?"

"Ta nào dám chê ngươi chứ."

Ân Ngữ nắm tay A Kỷ, đưa nàng đi sâu vào trong rừng hạnh, trong đó có một tiểu viện cũ nát. Ân Ngữ dẫn A Kỷ đẩy cửa đi vào, trong viện không lớn, vừa đủ hai gian phòng, giữa viện có một cây hoa hạnh, cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống bàn đá trong viện.

Dưới bàn, một nam tử áo trắng quần xanh đang nhíu mày đọc sách, vừa xem vừa đọc nhẩm, hoàn toàn không phát hiện ra hai người bên ngoài đã quay về, cho đến khi A Kỷ chạy đến bục trên đầu gối Lâm Hạo Thanh, đầu đặt trên quyển sách trong tay hắn, nàng chìa vòng hoa đan đến trước mặt hắn ta.

"Sư phụ! Người xem, con đan vòng hoa tặng người!"

Lâm Hạo Thanh nhìn tiểu nữ hài đang bục trên gối mình, chốc chốc ngẩn người, hình ảnh bị khóa chặt trong hồi ức sâu thẳm bỗng nhiên xuất hiện. Hắn đã không thể nhớ nỗi là bao nhiêu năm về trước, khi ấy hắn vẫn không giống như lúc này, người trước mặt hắn lại vẫn hệt như trước đây, nhìn hắn cười rạng rỡ.

Lâm Hạo Thanh thu tay, nhận lấy vòng hoa trong tay nàng.

"Đẹp không?"

"Đẹp." Lâm Hạo Thanh quay đầu đưa mắt nhìn Ân Ngữ đang đứng đó. Ân Ngữ cung kính đáp "Đã lưu ý, không ai đi theo."

Lâm Hạo Thanh lúc này mới gật đầu: "Đói rồi phải không, ăn cơm thôi."

Trong một bữa ăn, A Kỷ ăn gấp năm mươi lần Lâm Hạo Thanh. Cả một thùng cơm bên bàn chẳng chốc lát liền trở thành thùng rỗng. Ăn xong một thùng cơm, nàng dường như vẫn cảm thấy có chút đói, Ân Ngữ liền đưa cơm trong bát mình cho A Kỷ. Nàng ăn đến cái bụng tròn vo, vừa ăn xong lập tức ngáp một cái, dụi mắt nói: "Sư phụ, con buồn ngủ rồi."

"Vào phòng ngủ một chút đi."

A Kỷ liền về phòng mình, đến cửa cũng không khép, ngã trên chiếc giường đơn sơ, lập tức thiếp đi.

Thần kì hơn nữa là chẳng bao lâu, cái bụng tròn vo của nàng liền chầm chậm biến mất, sau đó, tóc nàng liền mọc dài hơn chút, thời điểm trở người, y phục lúc nãy vẫn vừa, giờ đã lộ ra cổ tay cổ chân.

Nghe thấy tiếng thở đều đều, Ân Ngữ nói: "Từ khi nội đan hóa yêu, mới mười ngày, ngủ một giấc liền lớn lên, cứ tiếp tục thế này, căn phòng này e rằng không chứa nỗi nàng nữa."

Lâm Hạo Thanh cười cười: "Đến khi trở về hình dáng trước kia, nàng sẽ không lớn thêm nữa." Hắn lần nữa cầm sách lên "Nay phủ quốc sư cùng cõi Bắc đều đang tìm ta, đưa nàng ra ngoài phải cẩn thận chút."

"Vâng." Sau khi Ân Ngữ đáp xong, lại ngập ngừng.

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng ta: "Sao vậy?"

"Thuộc hạ chỉ là không hiểu……" Ân Ngữ khó hiểu hỏi "Lúc ấy……trong lúc Kỷ Vân Hòa vừa ngừng thở, chủ thượng rõ ràng biết cách cứu nàng nhưng vì sao không lập tức cứu? Sau đó lại vòng một vòng lớn, đem nàng từ đáy hồ lên?"

Lâm Hạo Thanh trầm mặc một lúc, mắt rơi trên trang sách, tâm tư dường như trôi đến nơi khác, hắn nhớ đến ngày nọ, trong căn phòng nhỏ kia, nhìn thấy gò má hốc hác của nàng……

"Nàng muốn rời khỏi nơi đó." Lâm Hạo Thanh đáp "Nên giúp nàng một chút mà thôi."

Ân Ngữ nghe xong, trầm mặc xuống, nàng ta yên lặng nhìn sau lưng Lâm Hạo Thanh, đứng trong viện, giữa cơn mưa hoa hạnh, lẳng lặng bên cạnh hắn, tựa như một cái bóng bồi hắn thêm một lúc.

Wattpad: Rosenychungchung

92. Chương 80: Không Quay Đầu

Dưới ánh đèn dầu mờ mờ, ngón tay trái của Lâm Hạo Thanh khẽ vuốt ve trên trang sách vàng, tay phải hắn đang cầm một vật mỏng như giấy, tỉ mỉ quan sát, hơi thất thần thì thầm: "Thiền yêu chi dực……" Hắn nhíu chặt mày, xem đến thập phần chuyên chú. Đột nhiên tiếng gõ cửa bên ngoài khẽ vang lên.

Ban đầu Lâm Hạo Thanh không nghe thấy, tiếng gõ cửa vang lên được một lúc hắn mới buông vật trong tay xuống, kẹp vào trong trang sách, ổn thỏa mọi chuyện mới cất bước đi về phía cửa. Vẫn chưa mở cửa, hắn liền hỏi: "Sao vậy?"

Lúc này gõ cửa, chắc chắn không phải là Ân Ngữ, mở cửa ra, quả nhiên là A Kỷ đang đứng bên ngoài.

Đã qua nửa tháng, thân thể A Kỷ lớn lên rất nhanh, chốc chốc đã là hình dáng của thiếu nữ, dung mạo giống hệt Kỷ Vân Hòa trước kia chỉ là thiếu đi vẻ lạnh lùng âm tàng cùng quyết đoán của nàng.

Lâm Hạo Thanh nhìn A Kỷ, nàng đứng trong đêm tối sáng rực trăng sao, mái tóc buông xõa, trong tay vẫn ôm lấy gối ngủ, bởi vì thần sắc có chút bất an cho nên đôi tai hồ ly xù xù lông đen khẽ run run.

Đây là một Kỷ Vân Hòa không hề có quá khứ gì. Trong lòng nghĩ thế nào, trên mặt liền biểu lộ tất cả. Không giống như nàng ngày trước, muốn bản thân diễn gì liền diễn xuất rất tốt.

Chẳng qua nghĩ lại cũng phải, nếu không có quá khứ sống trong ngự yêu cốc, nàng vốn dĩ sẽ trưởng thành vô âu vô lo như thế này.

"Sư phụ……" Nàng ôm gối, bất an nói "Con lại nằm mơ rồi."

"Vào đây trước đã." Lâm Hạo Thanh mở cửa, A Kỷ liền tiến vào, nàng quen thuộc đặt gối mình lên giường hắn, sau đó ngồi xuống, lấy tấm chăn hắn xếp ngay ngắn quấn lên người mình, lại nói: "Sư phụ, vẫn là giấc mộng đó, con lại trông thấy mình nằm trong hồ, xung quanh đều là nước, đáng thương lắm……"

Lâm Hạo Thanh ngồi trên bàn, đổ một tách trà lạnh, đưa cho A Kỷ: "Chỉ là nằm mơ mà thôi."

A Kỷ nhận trà, lắc đầu nói: "Không phải đâu, rất kì lạ……lúc con ngủ vẫn còn mơ cái khác, nhưng mà……nhưng mà không giống như vậy……."

"Nó thế nào?"

"Con……con vẫn mơ thấy một người mọc ra một đuôi cá, đuôi cá của y vừa to vừa sáng, còn rất đẹp nữa!" A Kỷ nói đến đôi mắt đều phát sáng, thần sắc của nàng khiến Lâm Hạo Thanh bỗng thất thần nhớ đến trong địa lao ngự yêu cốc, lần đầu tiên nhìn thấy người cá……

Đuôi cá của y thực sự kinh động lòng người……

Sau khi kích động xong, A Kỷ lại cúi đầu nhìn nước trong tách trà trên tay, có vài phần thất thần "Nhưng mà……y hình như không vui. Y nhìn con trong hồ nước trước mặt, sau đó có một hạt châu từ mắt y rơi xuống, rơi trên mặt con……" A Kỷ đưa tay xoa xoa gò má mình, hình như vẫn cảm nhận được cảm giác lạnh băng lưu trên da thịt nàng.

Ánh mắt Lâm Hạo Thanh vừa chuyển, nhìn hạt trân châu bạc trên cổ nàng.

"Giống cái này nè!" A Kỷ cũng đột nhiên kích động lấy hạt trân châu đeo trên cổ mình xuống, "Sư phụ, người nói lúc nhặt được con, vật này đã nằm trên người, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Đây có phải là viên châu trong giấc mộng của con……"

Lâm Hạo Thanh đi đến trước mặt A Kỷ khẽ nhận lấy trân châu trong tay nàng, kéo chiếc chăn quấn trên người nàng ra, sau đó đeo lại dây chuyền trân châu lên cổ nàng.

"A Kỷ." Hắn nói "Vật này gọi là trân châu. Giữa thế gian mênh mông này, có hàng ngàn hàng vạn sông hồ biển cả, bên trong có rất nhiều trân châu, thứ này chỉ là một trong những viên thông thường nhất mà thôi. Giấc mộng của ngươi cũng là một trong hàng ngàn hàng vạn mộng ảo bình thường nhất."

A Kỷ trầm mặc một lúc, câu trả lời của Lâm Hạo Thanh khiến nàng có chút mất mát: "Thật vậy ư? Chỉ là thế thôi sao?"

Lâm Hạo Thanh gật đầu: "Chỉ là thế thôi."

A Kỷ nhìn đôi mắt không hề che giấu của hắn, hai chiếc tai hồ ly thất vọng rủ xuống, "Nhưng mà……" Nàng nắm chặt tách trà trong tay "Tại sao sau khi người có chiếc đuôi kia xuất hiện, con……"

"Tí tách" một tiếng, một giọt nước rơi xuống tách trà.

Lâm Hạo Thanh sững sờ, A Kỷ cũng ngây ngốc, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ là trên khóe mắt nàng vẫn còn giọt lệ chưa rơi xuống, dưới ánh sáng vàng trong phòng, giọt lệ ấy lóa mắt biết bao.

A Kỷ đem giọt lệ lau đi, "Con……con cũng không biết vì sao mình lại khó chịu như vậy……"

Lâm Hạo Thanh im lặng một lúc, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc hỏi: "Có muốn ăn gì không?"

A Kỷ chớp mắt, đồng tử vừa khóc xong hệt như được gột rửa trong vắt, nàng ngơ ngẩn nhìn hắn: "Hả?"

Lâm Hạo Thanh xoay người, ở trong phòng tìm chút đồ ăn, đưa cho nàng một quả hoa quả. A Kỷ quả nhiên không khóc nữa, chuyên tâm ăn hoa quả trong tay, nhìn dáng vẻ ăn của nàng, khóe môi Lâm Hạo Thanh khẽ cong lên, lúc này mới ngồi xuống trước mặt nàng "Ta trước đây……cũng từng nằm mơ."

"Sư phụ nằm mơ cũng khó chịu thế này ư?"

"Khó chịu, nhưng so với khó chịu càng phức tạp hơn……" Hắn trầm mặc một hồi, giọng cất lên vừa trầm vừa chậm, "Ta mơ ta nhìn thấy một người mà ta từng rất hận……"

A Kỷ không phải là một thính giả giỏi, nàng không đợi được hỏi: "Hận bao nhiêu?"

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng cười "Đại khái là người mà ta muốn giết nhất trên thế gian này……" Câu trả lời của hắn có chút dọa nàng, A Kỷ chớp mắt nhìn hắn, không dám đáp lời, Lâm Hạo Thanh tiếp "Nhưng người trong mơ ta gặp, làm tất thảy những việc khiến ta chán ghét đều có nguyên do. Người trên đời này, cho dù làm việc gì chăng nữa, rốt cuộc đều có một hai lí do bất đắc dĩ. Không có thiện ý vô đoan cũng không có ác ý mà không có nguyên do……"

"Sư phụ……con nghe không hiểu lắm."

Nghe được câu trả lời này, Lâm Hạo Thanh ngẩn người, đổi lại là Kỷ Vân Hòa trước đây, sẽ không nói lời này, nhưng……

Lâm Hạo Thanh đưa tay xoa xoa đầu nàng, nhìn vào mắt nàng, hắn đột nhiên cảm thấy, không biết là ông trời đang rủ lòng thương nàng hay vẫn muốn thử thách nàng nhiều hơn, ý trời khiến nàng quên đi tất thảy, trở về bản chất chân thực nhất của mình. Nhưng hắn không thể quay lại cũng không muốn quay lại.

"Dù sao, sư phụ trong mơ, cho dù trước đây có bao nhiêu oán hận đối với người kia, sau này đều không thể hận cũng chẳng thể oán được nữa. Ta thậm chí vẫn cần cùng người nọ, cùng nhau hợp tác, đi hoàn thành vài việc. A Kỷ, trong mộng tất thảy đều sẽ trôi đi, tỉnh mộng vốn nên để giấc mộng ấy trôi đi. Thời gian không ngừng trôi, xuân hoa thu nguyệt, một năm lại một năm, ngươi cũng không nên quay đầu lại."

"Nhưng làm sao con khống chế được mộng cảnh của mình? Mới có thể tính là không quay đầu lại?"

"Mộng trong lúc nằm mơ liền cho qua, tỉnh dậy rồi, cũng không cần canh cánh không quên."

A Kỷ trầm mặc một lúc, tay gắt gao nắm chặt hoa quả trong tay. Nàng cảm thấy lời sư phụ rất đúng, vốn nên làm theo lời người nói. Nhưng mà……nhưng mà vì sao, vừa nghĩ đến việc quên đi người có đuôi cá to kia, nàng chợt thấy khó chịu, lồng ngực lại thắt chặt như thế.

Nhìn thấy A Kỷ lần nữa rơi vào trầm mặc, Lâm Hạo Thanh thu tay, ra vẻ nghiêm túc hỏi nàng "Ngươi có nhiều thời gian đắm chìm trong mộng cảnh kia, vậy là những thuật pháp ta dạy ngươi đều học xong rồi?"

A Kỷ sững sờ, quả nhiên bị dời đi tâm tình, gãi gãi đầu đáp:

"Sư phụ, những thuật pháp khác người dạy coi, đều đơn giản, kết ấn, vẽ trận đều không vấn đề gì! Nhưng mà…..cái kia……thuật pháp biến mặt kia…." Nàng có chút ngại ngùng nhìn Lâm Hạo Thanh một cái "Con biết thì biết rồi, nhưng biến xong mặt, vẫn là không tự tại, cảm xúc vừa dao động, không chú ý liền biến trở về, không cách nào một mực duy trì dáng vẻ khác……"

Lần này Lâm Hạo Thanh thực sự nghiêm túc: "Những thuật phápkhác, nếu ngươi có thể học được, đương nhiên là tốt. Nhưng thuật biến ảo, ngươi nhất định phải học thật tốt." Hắn nghiêm khắc "A Kỷ, đây là biện pháp duy nhất khiến sau này ngươi có thể dựa theo ý nguyện của mình mà sống tiếp hay không. Gương mặt thực sự của ngươi, ngoại trừ ta và Ân Ngữ, ai cũng không thể nhìn thấy. Quy định ta bắt ngươi nhớ rõ, ngươi quên rồi ư?"

Sự nghiêm khắc của hắn khiến A Kỷ rụt lại: "A Kỷ nhớ mà……không đi cõi Bắc, không đến Kinh Sư, không được lộ mặt thật trước mặt người khác, không được dùng sức mạnh song mạch……"

Nhìn thấy nàng nói thế, cảm xúc Lâm Hạo Thanh khẽ hòa hoãn xuống: "Ngươi là cửu vĩ hồ, trời sinh có chín gương mặt, thuật biến ảo vốn là bản lĩnh của ngươi, ngươi chăm chỉ luyện, nhất định sẽ có thể khống chế thật tốt."

A Kỷ gật đầu: "Nhưng sư phụ……vì sao con rõ ràng là yêu quái lại có sức mạnh song mạch của ngự yêu sư chứ? Ân Ngữ tỉ tỉ là kiếm yêu, tỉ ấy không có sức mạnh song mạch, sư phụ người là ngự yêu sư, nhưng người cũng không có yêu lực……"

Câu hỏi này của nàng khiến Lâm Hạo Thanh không biết đáp thế nào, Kỷ Vân Hòa bị Lâm Thương Lan luyện người thành yêu, cho nên có cả sức mạnh song mạch và yêu lực, Mà tất cả yêu lực, đều ngưng tụ trong nội đan. Yêu quái chỉ cần nội đan không vỡ, thì không thể chết đi.

Có lẽ là đến cả Kỷ Vân Hòa cũng không biết, nhiều năm nàng bị luyện người thành yêu như vậy, nàng đương nhiên sẽ có hai mạng sống, một mạng là thân thể ngự yêu sư, một là nội đan luyện thành yêu kia.

Cho nên hắn lấy nội đan trong băng phong dưới hồ băng, vốn dĩ không phí bao nhiêu công sức, nuôi dưỡng vài ngày, liền khiến nàng giữa đất trời lần nữa ngưng tụ thành hình.

Chỉ là lần này, nàng không còn là thân thể con người chứa đựng yêu lực nữa, mà là dùng thân thể của yêu để chứa đựng sức mạnh song mạch. Chỉ là kí ức của nàng, rốt cuộc vẫn ở lại trong thân thể bị băng phong kia.

Nhưng những lời này, hắn không có cách nào giải thích với A Kỷ của hiện tại, bởi vì hắn vừa mở miệng liền nhận được một đống "tại sao" của người đối diện, hơn nữa những quá khứ này, hắn không phải lười giải thích, chỉ là hắn cho rằng, nếu đã trọng sinh, những quá khứ hỗn tạp kia đều nên ném đi.

Cho nên, hắn chìm trong trầm mặc rất lâu, khẽ giọng bảo: "A Kỷ, không quay đầu."

93. Chương 81: Các Tự (bản Thân Mỗi Người) (1)

Hơn nửa tháng trôi qua.

Hoa hạnh trong viện cũng đã rụng không ít, trên cành bắt đầu mọc ra mầm mới. A Kỷ rốt cuộc cũng không điên cuồng ăn nữa, có thể khống chế tốt thuật biến ảo của mình rồi.

Nhưng A Kỷ không nghĩ đến, khi nàng có thể dùng thuật biến ảo hóa thành một mỹ nam tử đứng trước mặt Lâm Hạo Thanh, câu đầu tiên hắn nói cư nhiên là: "Cũng tốt, nên rời khỏi đây rồi."

Thế nên Ân Ngữ không nói lời nào, xoay người thu dọn đồ đạc, lập tức đưa một bao phục cho A Kỷ, nói: "A Kỷ, ngươi nên đi xuống phương nam."

A Kỷ tiếp nhận bao phục trong tay Ân Ngữ, có chút buồn bã, nàng nhìn bao phục lại ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo Thanh cùng Ân Ngữ, lập tức biến lại dáng vẻ của bản thân, vẫn chưa nói lời nào, liền nhìn thấy Lâm Hạo Thanh nhíu mày, nàng biết ý, biến về dáng vẻ nam tử, gật đầu có chút khó hiểu:

"Sư phụ, hai người không đi cùng con ư?"

"Ta vẫn còn chuyện chưa làm xong. Sau này, sẽ không đi cùng ngươi nữa." Lâm Hạo Thanh nhìn gương mặt thẩn thờ của A Kỷ, tiếp "Nhớ kĩ lời ta nói, cõi Bắc, Kinh Sư đều không được đi, không được lộ mặt thật trước mặt người khác, không được sử dụng sức mạnh của ngự yêu sư."

A Kỷ gật đầu: "Con đều nhớ rồi, nhưng mà……sư phụ……tại sao lại không để con đi cùng hai người vậy?"

"A Kỷ ngoan." Ân Ngữ khẽ xoa đầu nàng, "Bọn ta không phải muốn bỏ mặc ngươi, chỉ là nơi bọn ta phải đi, ngươi không thể đi được."

A Kỷ khó hiểu: "Muội không thể đi ư? Hai người muốn đi cõi Bắc? Hay là Kinh Sư?"

Không đợi Ân Ngữ đáp nàng, Lâm Hạo Thanh liền nói: "Ngươi không cần biết, cầm lấy hành lí, xuống nam đi."

"Con……" A Kỷ ôm bao phục càng thêm mơ hồ "Nhưng con nên đi đâu……nên làm gì đây……"

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, im lặng một lúc, hắn tiến về phía trước, bắt lấy vai nàng, đẩy nàng ra ngoài, cửa lớn trước mặt, Lâm Hạo Thanh ở sau lưng nàng đẩy nàng tiến về phía trước cho đến khi đến bên cửa, sau đó, không nói lời nào, bàn tay sau lưng nàng vừa dùng sức, khẽ vang lên một tiếng, nàng bị đẩy ra ngoài, mà cũng trong giây phút ấy, A Kỷ nghe thấy giọng nói của hắn trầm thấp bên tai nàng:

"Ngươi sẽ tìm được nơi mình muốn đi, việc mình muốn làm."

Thanh sắc không trầm bổng, giọng điệu vẫn nghiêm túc như thường ngày nhưng nàng bỗng cảm nhận được vài phần ý vị ấm áp.

Khi nàng quay đầu lại, muốn nhìn Lâm Hạo Thanh thêm lần nữa, sau lưng vang lên một tiếng "sầm", cửa đã đóng lại.

Chóp mũi nàng đụng vào cánh cửa bụi bẩn, khiến cho cả mũi đều là bụi.

Nàng ôm bao phục, ngây ngốc đứng trước cửa hồi lâu, trong lòng nàng vẫn có chút bất an, cố gắng suy nghĩ, chẳng lẽ gần đây bản thân đã làm chuyện gì sai trái khiến Lâm Hạo Thanh không vui chăng?

Nàng ngồi xổm ngoài cửa nửa ngày, nhưng sau đó, gõ cửa lần nữa, trong nhà cũng không còn tiếng đáp lại. Nàng mặt dày, đẩy cửa tiến vào trong……

Trong viện hoàn toàn yên ắng, cánh hoa hạnh rơi trên đất không người quét, trong đình viện là một mảnh tiêu điều.

Chưa qua nửa ngày, trong viện đã không có ai.

Nàng ngây ngốc trong viện một lúc, chỉ đành xoay người rời đi, đi ra tiểu viện, băng qua rừng hạnh, khoảnh khắc nàng bước ra rừng hạnh, rừng hạnh sau lưng đột nhiên hóa thành cơn mưa hoa, chầm chậm rơi xuống, bị gió thổi đi, xuyên qua tóc nàng, xoay chuyển trong không trung, lập tức hóa vô hình, nàng ngoảnh đầu nhìn lại, sau lưng không còn rừng hoa hạnh nào nữa, ánh mặt trời chiếu xuống, nơi này chẳng qua chỉ là một mảnh cỏ dại bình thường đến không thể bình thường hơn.

Đột nhiên, trong lòng A Kỷ trống rỗng như mọc lên mấy tấc cỏ dại, nàng bỗng cảm thấy bản thân biến thành lục bình không rễ, không biết phải trôi về đâu, không có phụ mẫu, một thân bí mật không có cách nào giải đáp, trên thế gian này, nàng vô danh mà đến, vô danh lớn lên lại vô danh quay về thành một người cô tịch……

Lần nữa không có người để dựa dẫm, nàng cắn cắn răng, chỉ đành một mình bước trên con đường xuống nam.

Trên một đường xuống nam này, vẫn có thể nhìn thấy càng nhiều phồn hoa.

… Rosenychungchung……

94. Chương 81-2: Các Tự (bản Thân Mỗi Người) (2)

Phương nam đã ấm lên nhưng cõi Bắc vẫn lạnh lẽo như cũ.

Mà trong ngự yêu đài, phòng của tôn chủ cõi Bắc, càng lạnh giá hơn so với băng tuyết ngoài kia.

Băng sương ngưng kết trên người y, thậm chí ngưng tụ cả giường y đang nằm, lẫn cả mặt đất trong điện cùng trên tường, tất cả đều phủ đầy khí lạnh giá.

Đôi mắt của người cá tóc bạc nằm trên giường khẽ cử động, lập tức mở mắt ra, đôi đồng tử lam kia thất thần nhìn trần nhà một lúc, cho đến khi bên ngoài lần nữa truyền đến tiếng gõ cửa, cảm xúc y mới hoãn

lại, đỡ trán ngồi dậy.

"Tiến vào đi." Hắn mở miệng, tùy tùng bên ngoài lúc này mới đẩy cửa vào, không khí lạnh trong phòng nhất thời xông ra khiến cho hắn bị đông đến toàn thân run rẩy, từng bước bước lên băng kết trên đất, bỗng chật vật ngã xuống. Hắn nằm trên mặt đất, dường như giãy giụa hồi lâu, cuối cùng vững người quỳ xuống, không dám cử động.

Tùy tùng xấu hổ lẳng lặng nhìn Trường Ý, không dám nói chuyện.

Tôn chủ cõi Bắc này, từ sau khi rời khỏi tiểu viện Hồ Tâm, hàn khí trên người càng lúc càng dày đặc, tính tình cũng càng lúc càng khó nắm bắt. Nếu là trước đây, Khống Minh cùng Lạc Cẩm Tang vẫn ở đây, nhìn thấy tùy tùng xấu hổ, đa phần sẽ cười rồi cười, khiến bọn họ cũng không sợ hãi, nhưng giờ nay……

Trường Ý không nói lời nào nhìn tùy tùng đang quỳ trên đất: "Chuyện gì?"

"Hồi tôn chủ, Khống Minh đại sư từ phương nam truyền tin về, nói người bị ảnh hưởng bởi độc Hàn Sương rất nhiều, ngài ấy có lẽ sẽ phải về cõi Bắc trễ hơn."

"Ừ." Trường Ý đáp một tiếng.

Tùy tùng vì không để bản thân ngã thêm lần nữa, đành bò trên mặt đất ra ngoài. Trường Ý đột nhiên mở miệng nói: "Ngày mai ngươi không cần đến đây nữa."

Tùy tùng sững sờ, sợ sệt đáp một tiếng vâng, vội vàng lui ra.

Hắn chạy rất xa, gặp phải tùy tùng quen biết liền nói: "Không biết nên nói cõi Bắc hay Kinh Sư dễ sống hơn nữa, ta thấy chúng ta đến sai nơi rồi, tôn chủ này không tốt hơn so với Thuận Đức công chúa là bao, cũng là một người nắng mưa thất thường."

"Không phải đâu……nghe nói tôn chủ cõi Bắc này trước đây không phải vậy……"

"Sau khi rời khỏi tiểu viện Hồ Tâm kia mới thay đổi thành thế này, cũng không biết trong đó đã gặp phải yêu thuật gì, ngươi nhìn mấy ngày nay đi, ở trong băng tuyết trong điện chẳng bằng ta đứng bên ngoài hứng gió lạnh. Ngày mai không cho ta đến hầu y nữa, càng tốt, tính mạng này cũng xem như được bảo toàn rồi."

"Aiz……"

Bọn họ cho rằng lời nói trút giận ở nơi không người biết đến, lại không biết những lời này từng câu từng chữ đều truyền vào trong tai Trường Ý.

Trường Ý nghe thấy mấy lời này, đáy lòng không có cảm giác gì, y cũng cảm thấy bọn họ nói đúng.

Tính tình của y, đến cả bản thân y cũng càng lúc càng không thể khống chế, y nhìn nhân thế này, tựa như nhìn một mảng cỏ dại vậy, khô héo vô vị, nhìn gương mặt bọn họ cũng như nhìn gia súc vậy, không hề có dao động nào.

Y biết bản thân đối với nhân gian này càng lúc không có hứng thú, bởi vì tất cả cố chấp cùng bướng bỉnh của y đều đã dùng trên người người nọ, hơn nữa nàng đều đem tất cả những thứ này rời đi……

Trường Ý nhìn tay mình, ngón tay trắng bệch, mỗi ngụm khí y thở ra đều trong không khí lạnh lẽo tỏa ra sương trắng.

Sau khi băng phong Kỷ Vân Hòa, thân thể y bắt đầu dần dần trở thành thế này. Trường Ý biết là ấn ký y để lại trên người nàng khiến bản thân phải chịu khổ đau này. Một ngụm y cắn trên vành tai nàng, là cam kết của người cá dành cho bạn đời của mình, đây là mối liên hệ vô hình giữa hai người, trong lúc nàng sống, ấn ký này có thể giúp y cảm nhận được nàng đang làm gì.

Nhưng khi nàng chết rồi……

Người cá cả đời đều sống dưới biển, cho nên sau khi chết đi sẽ hệt như yêu quái trên đất liền. Yêu quái trên đất liền chết đi sẽ hóa thành vô hình, như bụi phấn tan biến vào không trung, sức mạnh càng tinh thuần sẽ càng tiêu tan vô hình, hoặc thành một nắm đất, hoặc sẽ trực tiếp tan biến trong không trung.

Người cá trong biển sâu cũng như thế. Sức mạnh của bọn họ đến từ biển cả, cho nên khi chết đi, sức mạnh toàn thân cũng đều trả về biển cả, bọn họ sẽ hóa thành bọt biển, vô hình tan biến.

Kỷ Vân Hòa tuy rằng không phải người cá, nhưng nàng bị y hạ ấn ký của người cá. Chỉ cần Trường Ý đem thân thể nàng thả về biển lớn, nước biển sẽ lấy đi ấn ký người cá trên thân thể này của nàng, hoặc sẽ biến nàng hóa thành bọt biển. Mà chỉ cần ấn ký biến mất, Trường Ý sẽ không cần phải chịu nổi khổ băng giá này.

Nhưng y không muốn như thế.

Y dùng tầng tầng hàn băng phong ấn thân thể nàng, đưa nàng chìm xuống đáy hồ, chỉ vì không muốn cắt đứt mối liên hệ cuối cùng của bọn họ.

Kỷ Vân Hòa có thể rời đi, có thể buông tay, có thể tự do.

Nhưng y không thể.

Y cố chấp muốn nắm giữ mối liên hệ cuối cùng không còn ý nghĩa này, không lý trí, không minh mẫn, thậm

chí có thể nói là không quan tâm, không kiêng kỵ. Chỉ là vì……

Lạnh lẽo toàn thân khiến Trường Ý trong đêm lẳng lặng chìm sâu vào giấc mơ, dường như đang nằm cùng hồ băng với nàng, dường như vẫn có thể nghe thấy nàng thấp giọng bên tai y: "Trường Ý……Trường Ý……"

Cảm giác quen thuộc này, chỉ cần nghĩ đến cũng đủ để y chống đỡ trong đêm lạnh lẽo hơn tận xương tủy này, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trường Ý đi đến bên giường, bước chân giẫm trên mặt băng, trên mặt y không có bất kì biểu tình nào, từng bước từng bước tiến về phía trước, đi ra ngoài phòng, ánh mặt trời chiếu lên người y, nhưng y không cảm thấy chút độ ấm nào.

Nhân gian mù mịt này, giữa sông núi biển hồ, trong mắt y đều vô vị. Trường Ý đột nhiên nhớ đến rất lâu trước đây từng nghe nói đại quốc sư trong phủ quốc sư nọ, muốn lấy trời đất bán tang……

Lấy trời đất bán tang……

Đại khái cũng là cảm giác thế này của y chăng……

Bởi vì không còn cách nào cảm nhận được sự tươi đẹp cùng thú vị của thế giới này nữa, cho nên dù bá tánh khuynh đảo, trời đất lật ngược, cũng không hề liên quan đến y.

"Tôn chủ." Lại có tùy tùng khác tiến lên phía trước, Trường Ý xoay đầu nhìn hắn, gương mặt hắn so với tùy tùng trước kia, trong mắt y cũng không có khác biệt gì, tùy tùng nói "Ngự yêu sư Lô Cẩn Viêm của tiền trận hàng phục cõi Bắc cùng xà yêu cõi Bắc phát sinh xung đột, hai người động thủ, khiến ngự yêu sư cùng yêu quái lần nữa đánh nhau, mà lần đánh nhau này đã lắng xuống nhưng hai bên vẫn ôm bất mãn trong lòng, tôn chủ, ngự yêu sư cùng không ít yêu quái nay đều ở cõi Bắc ta, trước kia người ít, mọi người đều đồng lòng, giờ đây các ngự yêu sư khắp nơi đều đến đây lại……"

"Giết hết đi."

Trường Ý lạnh nhạt phun ra ba chữ.

Người đến đây chợt sửng sốt: "Tôn……tôn chủ?"

"Kẻ gây sự, giết." Trường Ý nói xong câu này, xoay người rời đi, để lại tùy tùng ngây ngốc nhìn bóng lưng y, sắc mặt kinh sợ.

.: Rosenychungchung…… Còn một đoạn dài dài nữa nha ^^!

95. Chương 81-3: Các Tự (bản Thân Mỗi Người) (3)

A Kỷ đem theo bao phục của mình, dùng thuật biến ảo hóa thành một thân nam tử. Vừa bắt đầu nàng liền cho rằng bản thân không cách nào thích ứng được nhưng không nghĩ đến, năng lực thích ứng của nàng lại vượt qua tưởng tượng của mình.

Vượt qua sông núi trùng điệp, nàng phát hiện bản thân cư nhiên thích cuộc sống này, không cầu không mất, giữa đất trời, chỉ có mỗi nàng tự do tiêu diêu.

Cũng là sau khi rời khỏi rừng hạnh, nàng mới phát hiện ra chân chính của bản thân mình, hóa ra nàng thích bầu trời xanh xanh, thích ánh mặt trời, thích gió thổi nhè nhẹ, thích bắt cá dưới suối, cũng thích sau khi ăn no, nằm trên mặt cỏ, ngủ cả một ngày.

Những ngày hoang mang bị Lâm Hạo Thanh bỏ rơi đã rất nhanh liền lắng xuống, nàng cảm thấy lời nói sau cùng của hắn rất đúng, nàng sẽ tìm được nơi mình muốn đến, cũng biết bản thân nên làm gì……

Ngày nọ, dưới ánh mặt trời rực rỡ, A Kỷ đi bên con suối nhỏ, lúc bắt vài con cá lên nướng, bỗng nghe thấy phía trước truyền đến tiếng khóc của nữ tử.

A Kỷ ngẩn người, vội vàng chạy lên phía trước.

Trước bờ suối, một người mẹ ôm lấy đứa con toàn thân xanh đen khóc đến tê tâm liệt phế.

"Sao vậy?" A Kỷ vội hỏi. Mẹ của đứa bé kia không đáp lại, A Kỷ cúi đầu nhìn xem, chỉ thấy toàn thân đứa trẻ lạnh băng, da thịt khắp người đều là màu xanh đen kì lạ, nàng nhíu mày, nắm lấy cổ tay bé, phát hiện trong người đứa trẻ tồn tại song mạch.

Cư nhiên là một đứa trẻ có sức mạnh song mạch……

"Nó trúng độc rồi……nó trúng độc rồi……" Người mẹ khóc nói "Trong nước này đều là độc cả!"

A Kỷ xoay đầu nhìn nước suối, nàng cũng ngày ngày uống nước suối, nhưng chưa từng thế này. Nàng bắt mạch cho đứa trẻ, mắt thấy khí tức càng lúc càng suy yếu, liền nhíu mày nói, nàng nên giúp cậu nhóc bảo vệ tâm mạch nhưng sức mạnh song mạch của đứa bé nàng vạn lần không thể rót yêu lực vào trong được, trước kia Lâm Hạo Thanh từng nói với nàng, người bình thường chỉ có một loại sức mạnh, trên thế gian này không còn ai khác giống như nàng, cho nên nàng phải che giấu bản thân thật tốt, không thể dùng sức mạnh ngự yêu sư của mình……

Nhưng mà……

Chẳng lẽ phải trân trân mắt nhìn đứa nhỏ chết đi sao?

Bỗng nhiên toàn thân đứa bé khẽ giật hai cái, thân thể nho nhỏ nằm trong vòng ôm của mẫu thân trông càng thêm đáng thương. A Kỷ không do dự nữa, nắm lấy tay cậu bé, rót sức mạnh của mình vào người cậu.

Một lúc sau, đứa bé ngừng ho, khí tức cũng dần bình ổn lại, toàn thân xanh đen tuy rằng chưa biến mất nhưng cậu từ từ mở mắt lên.

"Mở mắt rồi? Mở mắt rồi!" Người mẹ bỗng cười òa, nhìn con mình, không ngừng xoa xoa "Không sao rồi, con không sao rồi, nương ở đây, nương ở đây."

A Kỷ lui sau hai bước, nhìn thấy người mẹ vui vẻ như một đứa trẻ, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười.

Buổi tối, A Kỷ đi theo mẹ con hai người đến miếu nhỏ đổ nát trú tạm.

Người mẹ gọi là Lương Lý Thị, đứa con gọi Lương Tiểu An. Bọn họ từ quê nhà trốn ra: "Phụ thân Tiểu An đã……đã mất rồi." Lương Lý Thị nhìn đứa trẻ đang ngủ, vừa nói vừa lau nước mắt "Tiểu An vừa ra đời, đại phu nói nó có song mạch, ta cùng cha nói liền trong đêm đưa Tiểu An trốn đi, rời khỏi quê nhà, vì không muốn để nó bị bắt đến bốn vùng đất ngự yêu……"

Ánh lửa lay động, chiếu lên gương mặt bị thương của Lương Lý Thị, A Kỷ nhìn nàng ta, có thể là ánh lửa lay động quá nhanh, bỗng nhiên trong đầu nàng lóe lên một cảnh tượng, cũng là phụ mẫu đưa con mình hoảng hốt chạy trốn……

"Cha Tiểu An sớm bị quan binh bắt giữ rồi giết chết. Sau đó ta đưa Tiểu An trốn trên núi, trốn đông tránh tây, chờ đến khi đại quốc sư chết, triều đình sụp đổ, bọn ta cũng không cần trốn nữa, không dễ gì đợi đến cõi Bắc khởi binh, nhưng không nghĩ đến, không nghĩ đến công chúa trong kinh thành cư nhiên đem độc bỏ xuống sông. Ta không để con mình uống nước trong sông, ngày ngày đều hứng nước sương, còn hứng nước mưa cho nó uống, nhưng nào đủ chứ, con khát nước, không nhịn nổi nữa, liền nhân lúc ta không chú ý, bục xuống suối uống nước……"

Lương Lý Thị lau nước mắt: "Ta nguyện để con uống máu mình cũng không muốn nó vì uống một ngụm nước mà trở thành thế này……"

A Kỷ nghe xong liền kinh ngạc, đối với công chúa này càng cảm thấy chán ghét: "Công chúa kia sao lại độc ác như thế?"

Lương Lý Thị lắc đầu: "Công chúa kia làm gì, bọn ta cũng chỉ đành tự nhận xui xẻo, ta muốn đưa con lên cõi Bắc, cũng không phải vì gì khác, chỉ là ở nơi trời băng đất tuyết kia, ít ra cũng có nước uống sạch sẽ để uống."

A Kỷ nghe xong, trầm mặc một lúc, gật đầu: "A tỉ, ngươi đừng thương tâm, sáng sớm ngày mai ta đi cùng

ngươi đi hứng nước sương."

Lương Lý Thị nhìn nàng: "Đa tạ tiểu công tử, hôm nay cũng may gặp được ngươi."

"Không có gì, a tỉ, ngươi đáp ứng ta, ngày mai rời khỏi nơi này, sau này liền quên ta đi, ngàn vạn lần đừng nhớ đến chuyện này."

Lương Lý Thị gật đầu: "Ta biết rồi, người người đều có chuyện khó nói, công tử cứu con ta, ta tuyệt đối không khiến công tử gặp thêm hỗn loạn. chỉ là không biết trong thâm sơn rừng sâu này, công tử phải trốn thứ gì, chi bằng đi cùng với mẹ con bọn ta, cùng đi cõi Bắc?"

A Kỷ khoát tay: "Không không, ta còn có chuyện khác cần làm."

Hôm sau, A Kỷ cùng mẹ con Lương Thị từ biệt, dọc theo con suối đi lên. Nàng đáp ứng Lâm Hạo Thanh không đi cõi Bắc cũng không đến Kinh Sư, cho nên sẽ không đi, hơn nữa……A Kỷ nghĩ, đại quốc sư và công chúa ở kinh thành gì đó, còn có tôn chủ cõi Bắc đều quá cao, nàng sờ cũng sờ không đến, chi bằng nàng đi tất cả những nơi trong phạm vi xung quanh, đi làm chút gì đó.

Chi bằng đi tìm đầu nguồn của con suối này, chí ít, cũng nghĩ cách khiến trẻ con song mạch uống nước của con suối này, không bị trúng độc nữa.

Rosenychungchung……

A Kỷ dọc theo con suối này đi hai ngày, quanh quanh khúc khúc, một đường hướng tây, tiến vào một tòa núi to. Lúc nàng tìm đến trong núi, sắc trời đã tối, nàng định sẽ tìm nơi ngủ trước, đợi mai trời sáng, lại đi xuống đầu nguồn con suối.

Đêm nay, nàng ngủ chưa bao lâu liền nghe thấy một trận âm thanh tìm kiếm trách mắng từ sau núi truyền đến, nàng ngủ trên cây, ngồi dậy ngẩng đầu nhìn về xa xa, liền nhìn thấy không ít người cầm đuốc tiến vào trong rừng tìm kiếm.

Trong lòng A Kỷ kì quái, trở người nhảy từ trên cây xuống. Mà nàng vừa đặt chân xuống, bỗng nghe thấy đám cỏ bên cạnh truyền đến một tiếng kinh hô, nàng nhìn sang đó, dưới ánh trăng, một thiếu niên trên mặt đầy vẻ chật vật ngã ngồi trong cỏ.

Nàng nhìn hai mắt thiếu niên này, không nói chữ nào, thiếu niên bỗng nhảy đến bịt miệng nàng: "Xuỵt!" Thiếu niên kinh hoảng "Đừng nói chuyện!"

A Kỷ không kinh không sợ, như cũ nhìn hắn, tay hắn bịt chặt miệng nàng, chạm vào hắn, nàng phát hiện song mạch trong thân thể hắn……ngự yêu sư mặc toàn thân bạch y……chất liệu bạch y này xem ra cũng rất tốt……

A Kỷ nhớ đến chút sách Lâm Hạo Thanh đưa cho bản thân đọc, trong lòng tự thì thầm.

Bên này, thiếu niên xác nhận nàng không có ý kinh hô, lúc này mới buông tay ra: "Ngươi đừng sợ, ta không hại ngươi."

"Ngươi là đệ tử phủ quốc sư sao?" A Kỷ hỏi, một câu này lại khiến thiếu niên phòng bị, hắn lùi hai bước, đứng sau lưng thân cây, phòng bị lại kinh sợ nhìn nàng.

"Ngươi……ngươi là ai? Ngươi đến bắt ta ư?"

A Kỷ không đáp hắn, động động chóp mũi, ngửi thấy mùi máu tanh. Nàng chuyển mắt nhìn ống tay trái của thiếu niên bị rách, cánh tay có một vết thương rất dài, vẫn đang tí tách chảy máu.

"Ta không phải nhưng những người này vì sao muốn bắt ngươi?" Nàng đánh giá hắn "Có phải ngươi hạ độc trên đầu nguồn con suối này không?"

Thiếu niên liên tục lắc đầu: "Không phải ta! Ta……không……cũng tính là có……" Thiếu niên dựa thân cây, dường như không có sức để chống đỡ bản thân, hắn vô lực ngồi xuống, đôi mắt thất thần, "Ta……ta và sư huynh ta, trước đây nhận lệnh, ta ở trên đường nhìn thấy trẻ con trúng độc……toàn thân cậu bé màu xanh đen……ta……ta không muốn thi hành nhiệm vụ nữa, nhưng sư huynh……sư huynh vẫn đem độc Hàn Sương ném xuống nước suối, sau đó người cõi Bắc đến rồi……sư huynh bị họ giết, ta trốn đến đây……"

Hắn nói có chút hỗn loạn, dường như hôm nay đã chịu đủ kinh hãi rồi.

Hắn nắm tóc: "Ta cũng không biết phải làm thế nào, tại sao……tại sao lại trở thành như vậy……" Cảm xúc thiếu niên có chút hối hận "Ta cũng không muốn hại người, ta cũng không muốn chết……"

Thiếu niên này, chẳng qua là mười lăm mười sáu mười bảy tuổi, A Kỷ nhìn hắn, sau đó tin hắn. nàng quyết định xong, ngồi xổm xuống, nói với thiếu niên: "Ta không bắt ngươi, ngươi đi đi, người sau lưng đến rồi, ta giúp ngươi trốn thoát."

Thiếu niên kia ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt đầy tơ máu, gương mặt trắng bệch không dám tin: "Ta……ta là đệ tử của phủ quốc sư, người bên ngoài đều muốn giết bọn ta……ngươi, ngươi muốn giúp ta sao?"

"Đi đi, đừng nói nhảm nữa, bọn họ đuổi nhanh đến đây rồi."

Thiếu niên nghe xong, lúc này mới hồi thần, hắn nhìn A Kỷ, chống lên thân cây đứng dậy, "Ta……Ta gọi Cơ Trữ, sư phụ ta là Cơ Thành Vũ trong phủ quốc sư……"

Cơ Thành Vũ……

A Kỷ nhíu mày, đột nhiên cảm thấy tên này rất quen.

Thiếu niên không phát hiện ra cảm xúc của nàng, tiếp tục hỏi, "Ngươi……Ngươi tên gì, nếu ngày sau……"

"Còn muốn nghĩ đến ngày sau?"

Một tiếng cười lạnh truyền đến, thiếu niên nhìn sau lưng A Kỷ, gương mặt lúc này trắng bệch.

A Kỷ nghe xong khẽ xoay đầu, nhìn thấy tráng hán đứng sau lưng, người nọ cầm một chiếc rìu cực to nhìn A Kỷ cùng Cơ Trữ: "Chó sai của phủ quốc sư, đừng hòng trốn đi!"

Chân thiếu niên chợt nhũn, lần nữa ngã ngồi trên đất. A Kỷ lúc này đứng lên, chắn trước mặt Cơ Trữ.

Dưới ánh trắng, trong mắt nàng tỏa sáng: "Hắn chẳng qua bị ép làm như thế, cần gì phải đuổi cùng giết tận?"

"Hừ, ở đây chui ra một xú tiểu tử? Đừng phá chuyện của đại gia!" Hắn nói xong, nhấc chân, tay cầm rìu, xông về hướng nàng, mỗi bước tráng hán đều khiến mặt đất dường như đều rung chuyển, hắn quát lớn một tiếng, xông đến trước mặt nàng, nâng rìu to trong tay, hung hăng bổ đến.

Ánh sáng lay chuyển trong mắt A Kỷ, mi mắt nàng vừa ngưng, tay nâng lên. "Rắc" một tiếng, nàng giữ lấy cổ tay tráng hán, bàn tay tiếp xúc với cổ tay hắn, không khí bị tác đẩy bởi ngoại lực văng ra một trường, khiến cây gỗ xung quanh bị chấn động.

A Kỷ bắt lấy tay hắn, thần sắc trên mặt tráng hán, dần dần kinh ngạc, đấu sức, cuối cùng biến thành đau đớn.

Tay A Kỷ nhẹ nhàng đẩy một cái, tráng hán khí thế hung hăng kia liền lui ba bước, tay phải lúc này không giữ chặt được chiếc rìu trong tay, tay rũ xuống, chiếc rìu to liền rơi xuống đất.

Tráng hán bất cam ngẩng đầu nhìn A Kỷ, Cơ Trữ sau lưng A Kỷ cũng là một mặt chấn kinh.

Chỉ có mỗi mình A Kỷ vẫn đứng đó, gương mặt bình tĩnh nói "Đã nói với ngươi hắn là bị ép. Trước khi giết người có thể nói đạo lý hay không?"

96. Chương 82: Tái Hồi Cõi Bắc (1)

"Ngươi cũng là yêu quái ư?" Tráng hán chốc chốc hòa hoãn lại, rốt cuộc đứng thẳng người, nhìn A Kỷ.

Cuộc chạm trán vừa rồi, hai người đều không sử dụng pháp lực, hoàn toàn là dùng sức lực để chống đỡ, hắn đoán mò, không vì gì khác, bởi ngự yêu sư tuy có sức mạnh song mạch nhưng rốt cuộc cũng chỉ là con người. Sức mạnh của ngự yêu sư là nhờ có song mạch, cho nên hơn phân nửa là dựa vào pháp thuật hoặc bố trận để hàng phục yêu quái, chỉ có yêu quái mới có thân thể kiên cố cùng sức mạnh này.

A Kỷ không hề phủ nhận.

Cơ Trữ sau lưng cũng chấn kinh nhìn nàng.

Lúc này, ánh lửa dưới chân núi càng tiến gần thêm, không ít người cầm đuốc trở lên đỉnh núi, ánh lửa trong tay bọn họ chiếu sáng xung quanh như ban ngày.

Tầm mắt A Kỷ vừa chuyển, nhìn sang xung quanh, đếm sơ một lượt, đại khái có hai mươi người đến đây. Nếu hai mươi người này cũng giống hệt người vừa đến đây, vậy thì vẫn ổn, chỉ là nàng không rõ mục đích của bọn họ, vừa muốn đưa người sau lưng rời đi lại phải chú ý thuật biến ảo của bản thân không được để lộ, quan trọng nhất là không thể thôi động sức mạnh song mạch trong cơ thể mình……

Trận đấu này, nếu hoảng loạn lên, e rằng chỉ đành……

Phải trốn đi.

Trong lòng nàng vừa có chủ ý này, quét mắt một vòng, trong đám người bao vây bọn họ, có ngự yêu sư, cũng có yêu quái, có thể thấy mối quan hệ thường ngày giữa bọn họ không quá thân thiết, trong quá trình vây bắt người, đứng cũng không đủ, chốc chốc liền tìm được lỗ hổng trong vòng vây hãm của bọn họ.

Trong lòng A Kỷ rất nhanh liền tính toán xong, chuyện này nàng chưa từng được học qua, Lâm Hạo Thanh cũng chỉ dạy nàng một số trận pháp pháp thuật, không hề dạy nàng những thứ này, nhưng dường như trong xương cốt nàng đã vô cùng quen thuộc với những thứ này, mưu quyền đoạt lợi, phân chia thế cục, sau khi quyết đoán sẽ cố gắng thực hiện nó đến cùng……

A Kỷ định xuống chủ ý. Tráng hán trước mắt ổn định khí tức, hắn giữ lấy cổ tay bị thương của mình đứng lên: "Tiểu tử, mặc kệ ngươi là người phương nào, lão tử cũng khuyên ngươi một câu, người cõi Bắc ta muốn bắt, ngươi đừng nghĩ đến chuyện đưa đi, chuyện bao đồng này tốt nhất người đừng quản!"

"Ta không thích quản chuyện bao đồng." A Kỷ đáp "Chuyện ta muốn quản là mạng người quan trọng."

Giọng nàng vừa dứt, trong lúc tất cả mọi người đều chưa chuẩn bị, liền kéo thiếu niên ngơ ngác sau lưng, vác lên trên vai, bước đi như bay, đi đến nơi không ai đứng thủ, có hai người nhìn thấy, nhanh tay cản lại, A Kỷ không nói nhiều lời, rút đoản đao bên hông ra, dùng cán đao đánh vào tay họ, vang lên hai tiếng động nho nhỏ, hai người kia dường như bị đánh mạnh, cả cánh tay tức thời tê liệt, không thể nâng lên nữa.

A Kỷ nhân lúc đó vác theo thiếu niên trở người nhảy lên, nhảy qua tán cây, ngón chân giẫm trên cành cây,

thân nhẹ tựa yến, dường như xuyên qua ánh trăng.

Nàng quay đầu nhìn sau lưng, dưới bóng cây trùng trùng, tất cả người có mặt đều trở nên mơ hồ, nàng cười bảo: "Người đem đi rồi……"

Trong lúc đắc ý này, đỉnh đầu nàng bỗng nhiên bị một mảnh đen bao phủ, nàng vừa ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc bát cực to che phủ ánh trăng giáng xuống. Nàng trừng to mắt, muốn quay người trốn đi nhưng chưa đợi nàng chạy đi, chiếc bát kia đã ập đến.

"Choang" một tiếng, tựa như tiếng chuông vang lên, âm thanh vang vọng khắp cánh rừng, vô số quạ đêm bị kinh động, cất cánh bay xa.

A Kỷ cùng Cơ Trữ đều bị giam trong chiếc bát cực to kia.

Người xung quanh bao vây trước đó lúc này mới vội vàng đuổi theo, mọi người nhìn chiếc bát to kia, vẫn đang ngẩng đầu, một người trong rừng cây đột nhiên bước ra, tráng hán vừa thấy hắn lập tức hành lễ: "Khổng Minh đại sư, Lạc cô nương. Đa tạ hai vị giúp đỡ!"

"Từ xa đã nghe thấy tiếng động này rồi." Lạc Cẩm Tang từ sau lưng Khổng Minh hòa thượng bước ra, nàng gõ gõ đỉnh bát "Pháp khí của con lừa trọc, bắt người vẫn có công dụng khá tốt nhỉ."

Bên trong bát một mảng tối đen, A Kỷ và Cơ Trữ bị nhốt bên trong, bọn họ không nghe thấy âm thanh bên ngoài nhưng tiếng gõ bát truyền đến bên trong, không ngừng vang vọng khiến hai người đau đầu chóng mặt, nhất thời chỉ nghĩ đến việc bịt tai lại, gì cũng không làm được.

Lạc Cẩm Tang gõ hai tiếng cũng buông tay, hiếu kì hỏi tráng hán trước mặt: "Các ngươi bắt họ để làm gì?"

"Là một đệ tử phủ quốc sư cùng một yêu quái không biết tên tuổi." Yêu quái tráng hán đáp "Đường đi đến cõi Bắc nhất định không thể xem nhẹ, Thuận Đức công chúa sau khi hạ độc Hàn Sương xuống sông hồ, không ít người mang song mạch đi qua con đường này để đến cõi Bắc, khi qua con đường này, rất nhiều người đều bị trúng độc Hàn Sương, sau cùng bọn ta phát hiện, có đệ tử phủ quốc sư hạ độc trên suối đầu nguồn, hôm nay đã giết chết một tên, chạy trốn một tên, người chạy trốn kia cũng đang ở đây."

"Đệ tử phủ quốc sư?" Khổng Minh nhíu mày, "Ha, đại quốc sư thực sự để mặc yêu nữ kia hoành hành, cách làm bệnh hoạn thế này còn để đệ tử môn hạ thực hiện……"

"Đúng vậy, hai năm nay thuộc hạ trong phủ quốc sư không đủ, hình như đệ tử của đại quốc sư cũng bắt đầu thu nhận đồ đệ rồi, trước đó ta ẩn thân nghe thấy, đây là đồ đệ của đồ đệ Cơ Thành Vũ dưới trướng đại quốc sư."

Khổng Minh nghe xong, ánh mắt khẽ động, nhìn bên trong bát.

“Hừ, thằng nhóc này, một bụng hư hỏng cả rồi!” Lạc Cẩm Tang hung hăng đập vào chiếc bát.

“Ù ù” một tiếng, khiến người bên ngoài cũng cảm thấy bên tai khó chịu, Khống Minh liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Được rồi, người cũng đã bắt, vừa nãy cũng đủ khiến họ chịu đủ khổ rồi, con lừa trọc ngươi thu thứ này lại đi, chúng ta tiếp tục đi thôi, vẫn không biết phải khám cho bao nhiêu trẻ nhỏ nữa.”

Lạc Cẩm Tang xoay người rời đi, Khống Minh niệm quyết, chiếc bát cực to chầm chậm thu nhỏ, hắn không nhìn người bên cạnh, chỉ nhàn nhạt căn dặn: “Đệ tử phủ quốc sư, đừng giết, đưa về cõi Bắc, giam lại, xem có thể hỏi ra tin tức gì không.”

Tráng hán sửng sốt, thường nghe thấy Khống Minh đại sư này cũng là một người tâm ngoan thủ lạt, ghét ác như thù, hôm nay, cư nhiên lại muốn giữ lại mạng sống của kẻ này. Hắn cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ đành gật đầu đáp vâng.

Âm thanh bên này của hắn vẫn chưa dứt, chiếc bát của Khống Minh đang thu nhỏ rời khỏi mặt đất vài tấc, đột nhiên một trận khí tức bạo phát, khiến chiếc bát bị đẩy ra.

Trong lúc mọi người sững sờ, một trận gió đen đầy yêu khí thổi đến khiến họ đưa tay che mắt, Khống Minh phản ứng rất nhanh, thiền trượng trong tay vừa xoay, kết thành trận pháp chắn lấy phía trước, yêu khí không thể chạm đến hắn, hắn nheo mắt nhìn người trong mảnh khí đen kia “Hồ yêu?”

Toàn thân A Kỷ, khí đen khuếch tán, vây quanh người nàng cùng Cơ Trữ đã hôn mê, đến khi bát vàng bị văng ra, khí đen xung quanh nàng cũng dần dần tản đi.

Khống Minh trừng mắt nhìn nàng, nheo mắt đánh giá.

Khí đen biến mất trước mắt nàng. Nàng đứng nhìn Khống Minh hòa thượng đứng đối diện, đột nhiên bỗng đau đầu, trong đầu lại là một cảnh tượng hỗn loạn lướt qua, nhưng nàng không giữ lại được gì.

Trong lúc nàng thất thần, sau gáy nàng chợt lạnh, nàng nhìn về đằng sau, phía sau không có ai, chốc chốc, một trận chóng mặt truyền đến, nàng ngã xuống đất, trước khi hôn mê, nàng nhìn thấy nữ tử vừa rời đi kia, thân ảnh đột nhiên hiện ra trước mắt nàng……

Ẩn thân……

Nữ tử này……biết ẩn thân?

Chưa kịp nghĩ gì, A Kỷ liền hôn mê.

Nhìn thấy nàng nhắm mắt, Lạc Cẩm Tang vỗ vỗ lồng ngực "Cũng may ta chưa đi xa, yêu quái này vẫn lợi hại ghê." Nàng ngồi xổm xuống, vén tóc che lấy gương mặt nàng ra "Xem ra cũng không phải yêu phó của tiểu ngự yêu sư này, hắn vì sao lại bảo vệ cậu ta?"

Khổng Minh tiến lại gần, bắt lấy cổ tay A Kỷ, chốc lát buông tay ra "Thực sự là một yêu quái khá lợi hại, cũng đưa hắn về cõi Bắc."

……Wattpad: Rosenychungchung…… Vẫn còn một cảnh nữa nhé!

97. Chương 83: Đào Ngục (1)

Trong địa lao âm u, lạnh lẽo, hai quản ngục vác theo đại đao tuần tra một vòng, khi vừa rẽ sang một góc, đi đến lồng giam trong cùng của hai tử tù, phạm nhân bên trong đột nhiên kinh hô.

"Ai ai! Xà yêu trốn rồi! Xà yêu trốn rồi!"

Hai quản ngục nghe xong, bàng hoàng nhìn nhau, đó là người mà tôn chủ đã điểm phải chém, nếu để hắn trốn thoát, nhất định sẽ bị phạt nặng.

Hai người lập tức chạy đến, nhưng nhìn thấy hai gian ngục giam đối diện, một bên nhốt ba người. Đệ tử phủ quốc sư kia vẫn đang hôn mê, hai người bên cạnh, một người có vẻ khẩn trương, Lô Cẩn Viêm lớn giọng mắng: "Yêu quái này con mẹ nó mưu mô!"

Hồ yêu nam tử kia chỉ về lồng giam phía đối diện hô to: "Mau lên! Mau đi bắt lại đi! Xà yêu kia đào địa động chạy trốn rồi!"

Quản ngục vội vàng nhìn sang đối diện một cái, trong lồng giam tối đen quả nhiên không nhìn thấy thân ảnh của xà yêu! Hai người lập tức hoảng loạn: "Đào địa động?"

"Đúng vậy! Chính là góc bên kia! Nhìn thấy chưa, ở trong kia, dường như vẫn còn chút ánh sáng chiếu đến nè!" A Kỷ chỉ về góc kia, khẩn trương hô, nói đến ra hình ra vẻ, "Xà yêu này! Không thể để mỗi hắn trốn đi được! Mau bắt hắn về! Có chết cùng chết!"

Hai quản ngục không thèm để ý nàng cùng Lô Cẩn Viêm nữa, một người tìm chìa khóa lồng giam, mở cửa ngục giam xà yêu ra, thử tiến vào thăm dò.

Trong khoảnh khắc hắn mở cửa, trần nhà trong địa lao tối thui bỗng rũ xuống một đuôi rắn, quấn chặt cổ hắn, hất sang bên cạnh, quản ngục kia lập tức hôn mê. Thân ảnh xà yêu nhanh như chớp, trong lúc người còn lại lớn tiếng hô, miệng rắn thè lưỡi đến mặt người kia, tức khắc lưỡi rắn như kéo cả thân thể hắn qua, hắn bò trên người kẻ kia, toàn thân không xương quấn lấy hắn ta, há miệng dường như muốn nuốt cả đầu người kia vào mồm.

"Bụp!" Một khối băng ném đến đầu hắn. A Kỷ mắng, "Ngươi vẫn còn thời gian ăn người ư? Đánh bọn họ hôn mê là xong chuyện rồi, còn không đem chìa khóa đến đây mở cửa?"

Bị giam trong ngục huyền thiết, A Kỷ không thể sử dụng pháp lực, một khối băng này cũng không hề hấn gì với xà yêu, chỉ là khiến hắn thanh tỉnh xuống. Xà yêu xoay đầu nhìn ba người trong ngục, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Lô Cẩn Viêm, hắn đột nhiên cười một cái, buông người trước mặt ra, nhặt chìa khóa của quản ngục lên.

A Kỷ cùng Lô Cẩn Viêm đều nhìn hắn chăm chăm, nhưng thấy tay xà yêu vừa nâng lên, đem chìa khóa treo trên cửa lớn của lồng giam đối diện.

Sắc mặt Lô Cẩn Viêm chợt xanh: "Con mẹ nó, ngươi có ý gì?"

Xà yêu đắc ý vuốt cằm, ngoảnh đuôi ra ngoài.

Lô Cẩn Viêm giận đến trừng to đôi mắt: "Ngươi quay lại đây! Mẹ nó! Thằng nhãi nhà ngươi! Ngươi quay lại đây!"

Đối nghịch hoàn toàn với dáng vẻ giận đến hư chuyện của Lô Cẩn Viêm, A Kỷ ngược lại vô cùng bình tĩnh, chỉ nói với hắn: "Đi đánh thức thiếu niên phủ quốc sư, nếu đánh không thức thì cõng hắn lên."

"Cõng cái rắm! Xà yêu này cũng tự trốn rồi! Còn đem chìa khóa treo ở chỗ kia! Ngươi lấy được chắc? Ngươi lấy được chắc? Mẹ nó! Ta đã nói lũ yêu quái này không đáng tin cậy! Đều lợi dụng đại gia ta!"

Đối diện với Lô Cẩn Viêm giận đến nhảy đùng đùng, A Kỷ cũng không giận, chỉ nhàn nhạt xoa xoa đôi tai bị làm ồn ào, nói: "Hắn sẽ quay lại." Giọng A Kỷ tuy không lớn nhưng truyền rõ đến tai Lô Cẩn Viêm đang khó chịu. Nàng xoay đầu nhìn hắn, dung mạo trầm tĩnh, "Đi gọi Cơ Trữ dậy."

Lô Cẩn Viêm ngẩn người, chỉ cảm thấy lửa giận bạo phát của mình trước mặt sự bình tĩnh của A Kỷ lộ rõ sự ấu trĩ cùng vô dụng.

Hắn gãi gãi đầu, nghe lời đi về phía sau, vỗ vỗ mặt Cơ Trữ: "Tiểu tử? Tiểu tử thúi! Sắp mất mạng rồi ngươi còn không dậy!?"

Đôi mắt đang nhắm của Cơ Trữ khẽ động, muốn mở mắt lên, vừa vặn, ngoài ngục lại truyền đến tiếng "xột xoạt", là tiếng đuôi của xà yêu chạy trốn ma sát trên mặt đất, mà âm thanh này so với lúc hắn rời đi lộ ra vẻ vội vàng hơn nhiều.

Chẳng một lúc sau, xà yêu này liền vội vã chạy về. Lô Cẩn Viêm kéo Cơ Trữ đã tỉnh dậy, quay đầu nhìn xà yêu hoang mang rút về.

"Hắc hắc, vẫn là ngươi nói chuẩn." Lô Cẩn Viêm cười, nhìn xà yêu ngoài ngục, "Ngươi chạy đi? Sao ngươi không chạy?"

A Kỷ cũng khoanh tay nhìn xà yêu, nhưng nhìn thấy hắn ngoan ngoãn lấy chìa khóa treo ở đối diện lồng ngục xuống, run rẩy mở cửa ngục bên A Kỷ ra: "Mau mau mau, có rất nhiều người!"

Lô Cẩn Viêm đỡ Cơ Trữ vẫn có chút choáng ra khỏi ngục, vừa ra khỏi cửa ngục, góc rẽ phía trước địa lao truyền đến tiếng bước chân vội vàng, nghe thấy âm thanh này cũng không biết xà yêu đã dẫn bao nhiêu quản ngục đến đây.

Lô Cẩn Viêm tức đến cắn răng, trừng mắt nhìn xà yêu: "Để thằng nhãi nhà ngươi chạy trước đi!"

"Các ngươi ra ngoài cũng sẽ gặp được thôi." Xà yêu cũng khẩn trương "Trong địa lao này đều là quản ngục, cho dù là mở được cửa ngục vốn dĩ cũng không thể nào chạy thoát, chúng ta thật là quá ngây thơ rồi! bây giờ, chuyện chúng ta trốn ra đều bị biết rồi, xem ra hôm nay chạy trốn không thành rồi."

Lô Cẩn Viêm cắn răng nhìn A Kỷ sau lưng: "Làm sao đây, ngươi nhiều quỷ kế, mau nghĩ cách đi!"

A Kỷ lúc này mới bước ra ngoài cửa ngục, nàng liếc xà yêu một cái: "Trước đó ta đã nói, chúng ta phối hợp, giúp ngươi mở cửa ngục, sau đó ngươi sẽ mở cửa cho bọn ta, thế này chúng ta mới có thể ra ngoài. Nhưng ta không nói, một mình ngươi liền có thể ra ngoài."

Xà yêu cười nhạo: "Thế nào? Ngươi là cảm thấy, có thêm ba người các ngươi, chúng ta liền có thể cường ngạnh chạy ra ngoài?"

A Kỷ nhìn hắn, cũng cười: "Không phải là có thêm ba người bọn ta, mà là có thêm một mình ta, là có thể rồi."

Vừa dứt lời, khí đen toàn thân nàng tựa như sương khói, trôi lơ lửng xung quanh, xà yêu cùng Lô Cẩn Viêm vừa nhìn thấy yêu khí, lập tức sững người.

A Kỷ không nhìn bọn họ nữa, vừa xoay đầu, ngã rẽ trước mặt liền xuất hiện quản ngục khác vác đại đao bước đến, hắn nâng đao chém xuống, va phải yêu khí màu đen như sương khói, nhưng rõ ràng chỉ là khí đen lại khiến hắn như chặt phải gang thép, leng keng một tiếng, lưỡi đao bị cong.

Đôi mắt quản ngục lập tức trợn to, khói đen vừa di chuyển, tựa như diễn viên gánh hát khẽ khoát tay áo, quản ngục tức khắc bị một sức mạnh cực lớn đẩy lui, đụng ngã bảy tám quản ngục phía sau đuổi đến, trong thông đạo địa lao chật hẹp, lúc này cả đám người ngã nhào trên đất.

Khí đen xung quanh A Kỷ bay lượn, dần dần ngưng tụ thành ba chiếc đuôi sau lưng nàng.

Dung mạo nam tử là khuôn mặt thứ ba của nàng, bây giờ nàng cũng chỉ có sức mạnh của ba chiếc đuôi. Nhưng nàng biết, đối phó với đám quản ngục này, như thế cũng đủ rồi.

Trước kia Lâm Hạo Thanh ở tiểu viện trong rừng hạnh nói với nàng rằng nàng rất lợi hại, nhưng A Kỷ đối với sức mạnh lợi hại của mình cũng không biết đến mức độ nào, kì thực không thể giải thích được, chỉ là lần trước trên đầu nguồn con suối trên núi, cùng yêu quái tráng hán giao thủ, lúc này mới biết ba cái đuôi của mình, đối với yêu quái như thế, đại khái có thể lấy một địch mười.

Sau đó bị cái bát kia giam giữ, vốn là chuyện ngoài ý liệu, sau khi từ bát đó trốn ra, đối mặt với hòa thượng nọ, nếu không phải trong đầu đột nhiên đau lên, khiến nàng phân tâm, nàng cũng không dễ bị người ta đưa đến nơi khác……

"Đi thôi." A Kỷ ngoảnh đầu nhìn hai người một cái.

Xà yêu cùng Lô Viêm Cẩn đều ngây ngốc nhìn nàng.

"Ngươi cư nhiên là một yêu quái lợi hại thế này?" Lô Cẩn Viêm nói đến có chút kinh tâm.

Xà yêu cũng một lúc không chớp mắt: "Với bản lĩnh này của ngươi……nói lời đại nghịch bất đạo, nếu không, ngươi lập tức đến chính điện giết chết người cá kia, tự làm tôn chủ cõi Bắc đi?"

"Các ngươi từng giao thủ với người cá chưa?" Hai người lắc đầu, A Kỷ cười tiếp "Vậy các ngươi sao biết được ta nhất định sẽ đánh thắng y? Ta không muốn đâm đầu vô chỗ chết, cõi Bắc ta không thể ở lại, ra ngoài rồi chúng ta đường ai nấy đi, ta vẫn phải về phương nam."

…..Wattpad: Rosenychungchung……

Còn một cảnh Hòa gặp Ý nữa nhưng mị buồn ngủ quá, mai mị dịch tiếp huhu, mọi người thông cảm nhé, mai sáng 5h ta phải dậy đi học rồi T^T

98. Chương 83-2: Đào Ngục (2)

Có A Kỷ ở phía trước, mấy người theo sau đào ngục đều quang minh chính đại, bọn họ đã rời khỏi địa lao trước khi có thêm quản ngục đuổi đến.

Một đường đào tẩu, tiến vào trong cánh rừng của cõi Bắc, A Kỷ thu đuôi về, kéo Cơ Trữ vẻ mặt hoang mang, đang điên cuồng chạy lại: "Bây giờ chúng ta chia đường trốn thôi, chạy cùng nhau sẽ rất dễ bị phát hiện, cõi Bắc e rằng bọn ngươi không thể ở lại nữa, nếu thực sự không tìm được nơi để đi, có thể xuống thôn trang gần ngự yêu cốc phía nam đợi ta, đến lúc đó chúng ta tiếp tục bàn bạc hướng đi."

Lô Cẩn Viêm ôm tay bái lạy: "Đại ân đại đức của ngươi, ta sẽ không bao giờ quên, ngươi không giống với những yêu quái khác, Lô Cẩn Viêm ta nhớ kĩ ngươi rồi."

Xà yêu trợn trắng mắt nhìn Lô Cẩn Viêm, chỉ nói với A Kỷ: "Trốn thoát khỏi địa lao chẳng qua là trốn khỏi hạn chết của hai ngày sau, nhân thế bên ngoài cũng không còn gì đáng để mong đợi, qua được ngày nào thì hay ngày đó, tiểu ca hồ yêu, ngươi nhớ rõ những lời trong ngục ngươi từng nói với ta, ngàn vạn ngày sau đừng cậy sức mạnh của mình hơn người mà dính vào những chuyện rắc rối. Sau này cũng phải cẩn thận thật nhiều, cáo biệt."

A Kỷ gật đầu: "Chúng ta đều là người mà tôn chủ cõi Bắc điểm danh muốn giết, các ngươi rời khỏi cũng phải thật chú ý, mấy ngày nay đường về phương nam cũng bị điều tra rất nghiêm ngặt, nếu không có thể tiến sau trong cõi Bắc, tránh hết sóng gió rồi hẳn đi."

Sau khi hai người họ cảm ơn, liền chia nhau rời đi, A Kỷ lúc này mới xoay đầu nhìn Cơ Trữ: "Ngươi đi theo ta, đợi rời khỏi cõi Bắc, ngươi lại tự tìm đường đi."

Cơ Trữ ngốc nghếch gật đầu, dường như đến giờ vẫn chưa kịp phản ứng lại.

A Kỷ kéo Cơ Trữ tiến vào cánh rừng gió tuyết hướng bắc. Nàng nghĩ, giờ nay đi lên Thiên Sơn vẫn đơn giản hơn xuống nam.

Họ tiến vào trong cánh rừng gió tuyết, sau lưng không có truy binh, A Kỷ dẫn Cơ Trữ đi cũng không gấp gáp, trên đường vẫn có lúc tán gẫu hai câu, mà chuyện khiến nàng không nghĩ đến là, nàng cho rằng, cánh rừng này đi không bao lâu liền có thể đi ra, nhưng ở trong đây đi hai ba canh giờ vẫn chưa tìm được lối ra, ngược lại càng đi, nhiệt độ xung quanh càng thấp.

Cây cối xung quanh bắt đầu bị kết băng.

Cơ Trữ cũng bắt đầu không chịu nỗi nữa.

A Kỷ đem áo ngoài của mình cho Cơ Trữ, còn dùng pháp thuật điểm chút lửa hồ trong lòng bàn tay, để sưởi ấm cho cả hai, nhưng càng đi về trước, khí lạnh càng dọa người hơn, cho dù có tăng lửa hồ lên, ấm được thân trước, thân sau cũng là một mảng ý lạnh thấu xương. Cơ Trữ bị đông đến lông mi cũng kết băng.

Trong lòng A Kỷ thầm bảo nhiệt độ trong cánh rừng này cùng bên ngoài chênh lệch cực lớn, nhiệt độ nơi này thực sự quá khác thường, nàng hoài nghi trong cánh rừng này có chỗ dị thường, hoặc là có yêu quái, hoặc là trận pháp kì lạ, nhất định sẽ là thứ không dễ đối phó, trong lòng thầm tính toán rút lui.

Đang muốn nói với Cơ Trữ, vừa xoay đầu lại, bỗng thấy sau lưng hai gốc cây kia, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, nhưng thứ bọn họ nhìn thấy không phải lối ra mà là một mặt đất kết băng, bị toàn bộ cây cối đông thành tuyết trắng bao quanh.

Trên mặt đất bằng phẳng mọc lên những dải băng sắc nhọn, dải băng nhấp nhô cao thấp không đều, tựa như có người muốn xuyên cả mặt đất này lên vậy, khiến người khác trông thấy sinh ra cảm giác sợ hãi.

Cơ Trữ sợ sệt lui về sau lưng nàng: "Chúng……Chúng ta nếu không quay lại đi?" Cơ Trữ hỏi nàng "Trong này hình như rất quỷ dị……"

A Kỷ gật đầu, đang muốn xoay người nhưng ma xui quỷ khiến lại bước vào trong dải băng kia, đột nhiên người nàng khẽ dừng lại: "Đợi chút." Nàng nói "Ngươi ở đây đợi ta một chút."

Nàng dùng lửa hồ vây một vòng quanh Cơ Trữ, khiến hắn phải đứng ở giữa vòng, sưởi ấm cho hắn, bản thân cất bước tiến vào trong dải băng kia.

"A Kỷ……" Cơ Trữ khẽ giọng gọi, cũng không dám thở mạnh, sợ sẽ kinh động đến gió tuyết xung quanh.

A Kỷ nhón chân từng bước bước vào, dường như đang dùng động tác chậm rãi học múa vậy, đi về phía tâm đường tròn.

Nàng cúi đầu nhìn dải băng bên dưới, dưới khối băng rất dày kia, dường như nhìn thấy một lớp vải đen, trên tấm vải ấy còn có thêu hoa văn chìm, bước thêm một bước nhỏ, nàng nhìn thấy mái tóc bạc bị đông dưới lớp băng trên dải băng kia, tiếp tục nhìn lên phía trước……

Đây là……

A Kỷ rốt cuộc hiểu ra, lớp băng bên dưới các dải băng này, cư nhiên có một người nằm đấy?

Người này là ai? Vì sao lại nằm ở đây? Hắn là bị người ta phong ấn ở đây sao? Nhưng không đúng, xung quanh không hề có khí tức của thuật pháp, cũng không có dấu vết của trận pháp nào……

Người này trông như đang nằm ngủ……sau đó bị băng tuyết phủ lấy vậy……

Y còn sống không?

A Kỷ cúi người, dùng lửa hồ đun chảy dải băng trên mặt đất, dải băng hóa thành nước, nhưng rất nhanh lại kết thành băng, nàng không muốn làm tan chảy lớp băng này, chỉ là muốn có chỗ để nàng đặt chân mà thôi.

Nàng ngồi quỳ trên băng, bục xuống tỉ mỉ quan sát người dưới lớp băng, lớp băng trên dung mạo của y có chút nứt ra khiến nàng không cách nào nhìn rõ mặt người này. Nhưng nàng lại vô thức cảm thấy, từ những phác thảo này xem ra, đó vốn dĩ là một người cực kì xinh đẹp……

Mái tóc dài màu bạc này……là nam hay là nữ……

"A Kỷ……" Cơ Trữ đứng đằng sau, nhìn nàng bục xuống, có chút lo lắng gọi nàng "A Kỷ……ngươi đang xem gì đấy, chúng ta mau đi thôi……A Kỷ?"

A Kỷ ngồi dậy, xoay đầu nhìn Cơ Trữ một cái: "Đợi một chút……" Nàng mở miệng, đột nhiên lớp băng dưới thân khẽ rung lên, sức rung không mạnh nhưng rất rõ ràng, nàng khẽ xoay đầu, vừa nhìn xuống, chỉ nhìn thấy dưới lớp băng, trong những vết nứt kia, một đôi mắt màu lam bỗng mở ra.

A Kỷ ngẩn người.

Bốn mắt tương giao, đột nhiên, băng tuyết xung quanh dường như đều ngưng lại, mà nhịp tim của nàng, chợt nhảy thật nhanh, mỗi một nhịp đập như có một giọng nói nói bên tai nàng gọi: "Trường Ý……Trường Ý……"

Nàng bỗng nhớ ra hai chữ này.

Tựa như một điệu hát chất chứa nhiều nỗi niềm đang thở dài vì gì đó……

……Wattpad: Rosenychungchung……

Còn có chương 84, 85 nữa, mọi người liên tục cập nhật nhé ^^!

99. Chương 84: Thực Sự Là Ngang Qua

"Rắc" một tiếng, mặt băng A Kỷ bục lên bỗng nứt ra một đường.

Cũng chính tiếng động này khiến nàng hồi thần.

Có nguy hiểm, nàng không nên ở lại chỗ này!

Bàn tay đặt trên mặt băng vẫn chưa nứt hết kia khẽ dùng sức, chân lấy đà, cả người đứng dậy, muốn rời khỏi mảnh đất thần bí có người ngủ say này. Nhưng khoảnh khắc nàng vừa nhảy ra, chỉ cảm thấy tay mình bị băng tuyết xung quanh quấn lấy, dây xích này tuy chỉ ngưng tụ từ băng tuyết, nhưng lại kiên cố dị thường, vừa chạm vào, A Kỷ liền biết, với ba chiếc đuôi của bản thân bất kể thế nào cũng không thể đấu lại người này……

Cách nghĩ này vừa lóe qua trong đầu, sợi dây xích kia liền quấn lấy cổ tay nàng, hung hăng kéo nàng xuống đất.

A Kỷ hoàn toàn không có chỗ để giãy giụa, "oanh" một tiếng, nàng đâm sầm vào mặt băng, lớp băng kiên cố trên mặt đất vỡ vụn, những hạt bụi tuyết bay lên, xung quanh dường như bị một tầng sương khói bao phủ.

"Khụ khụ……" Những hạt bụi tuyết trong không khí lạnh chui vào trong cổ họng nàng, khiến nàng ho khan hai tiếng, nàng ngã trong băng vụn, da thịt trên người bị dải băng nhọn quét qua, cắt da thịt chảy không ít máu.

"A Kỷ!" Không xa truyền đến tiếng gọi lo lắng của Cơ Trữ.

A Kỷ không có tâm tư đáp lại hắn, dưới sương tuyết, từ từ bò dậy trong đống băng vụn, tầm mắt quan sát xung quanh……

Lớp băng kiên cố dưới chân đã vỡ vụn, người dưới lớp băng đã không còn thấy bóng, nàng ngưng thần dò tìm khí tức xung quanh, muốn tìm ra người nọ. Người này rất lợi hại……xem ra đây chỉ là một công kích không thể bình thường hơn, chỉ trong một lúc vô ý, cư nhiên có thể khiến nàng bị thương thành thế này……mà nàng đến cả mặt hắn cũng chưa nhìn thấy……

Sau một khoảng ngắn bay lên cao, tuyết lại chầm chậm rơi xuống, đột nhiên, A Kỷ chỉ cảm thấy bóng đen từ bên phải lóe qua, nàng đưa mắt nhìn sang bên phải nhưng khoảnh khắc đồng tử vừa khẽ động, từ một hướng khác đột nhiên xuất hiện vô số dây xích băng tuyết, A Kỷ bay người lên, tránh được hai sợi, nhưng tốc độ của dây xích vượt qua sức cảm nhận của nàng, trong lúc nàng không hề phát hiện, một sợi dây xích quấn lấy eo nàng.

A Kỷ kinh ngạc, muốn dùng lửa hồ thiêu sợi dây xích đó nhưng lúc này đã trễ rồi.

Dây xích trên eo vừa kéo một cái, liền kéo nàng tiến vào trong sương tuyết kia, sau lưng nàng lập tức đụng phải thân cây kết băng, dây xích như rắn, bò trên người nàng, trói chặt nàng trên thân cây kết băng.

Sức mạnh của sợi dây xích này rất lớn, khiến lồng ngực nàng đụng đến đau, bụi tuyết lúc nãy nàng hít vào cũng trong cơ thể công kích nàng, nàng bỗng há miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

A Kỷ bị trói chặt trên thân cây, tầng mồ hôi lạnh trên trán bị gió thổi đến, cơ hồ khiến mặt nàng kết một lớp băng.

Nàng nhìn sương tuyết trước mặt, khí sương dần dần tan đi, hắc bào trong màn sương thoắt ẩn thoát hiện, A Kỷ nhìn thấy vị trí người đó, tay chân nàng đều bị trói, cắn đến nát môi, hít sâu một ngụm khí, một quả cầu lửa màu đen cực to bay về hướng người nọ.

Lửa hồ nóng bỏng khiến cho băng tuyết xung quanh tan chảy, lơ lửng bay trong sương tuyết như trận mưa phùn, hệt như một trận mưa xuân trong đất trời bao phủ băng tuyết của cõi Bắc.

Dây xích cũng bị sức nóng làm cho tan chảy thành nước, A Kỷ ngả trên đất, nàng ôm ngực nhìn về phía trước. Bỗng nghe thấy tiếng tay áo khoát nhẹ một cái, lửa hồ đen phía trước tức khắc biến mất, nam tử tóc bạc áo đen từ trong trận mưa phùn ấy cất bước đi đến.

Đôi đồng tử ấy màu lam hệt như biển sâu trong veo, nhưng nhiệt độ kia so với cõi Bắc này còn lạnh hơn.

Bốn mắt tương giao, A Kỷ nhất thời quên đi trận đấu sống còn giữ mình với y.

Nàng ngây ngốc nhìn y. Phác họa ngũ quan của người này giờ lộ rõ trước mắt nàng, y từng bước tiến gần, dường như có một cơn sóng thần nổi lên trong tâm trí nàng, rất nhiều cảnh tượng bị cơn sóng cao trăm mét kia đẩy đi, chảy xuống tim nàng, khiến thành trì trong tim bị phá hủy, hủy đi tất cả, không lưu lại gì……

Y là ai?

Câu hỏi này vừa nổi lên, cũng không cần người khác trả lời, nàng mấp máy khóe môi, bỗng như không thể khống chế, phun ra hai chữ……

"Trường……Trường Ý……"

Tên y vừa thốt ra, người trước mặt chợt dừng bước.

Trường Ý nhìn nàng, trong đôi đồng tử lam dường như phảng phất chút nghi hoặc, nhưng quả nhiên, nghi hoặc kia không khiến y dừng lại, y đi đến trước người nàng, từ trên cao nhìn xuống A Kỷ bại trận, toàn thân nàng đều là máu, dáng vẻ vô cùng chật vật.

"Ngươi là ai?"

Y hỏi nàng.

Dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng.

A Kỷ nhắm mắt, cố gắng áp chế cảm xúc dị thường kia xuống, nàng nhắm mắt, tìm về lý trí.

Cõi Bắc, tóc bạc mắt xanh, sức mạnh cường đại, hoa văn chìm trong hắc bào lộ ra thân phận tôn quý……Tất cả các đặc điểm trên đều chỉ một người duy nhất ở địa vị cao cao kia……

Tôn chủ cõi Bắc, người cá Trường Ý.

Thế gian đều biết tên y, chỉ là không ai dám gọi y là Trường Ý, mọi người thích gọi y là người cá, dù sao

người cá nổi danh trên đời này, cũng chỉ có mỗi mình y.

A Kỷ mở mắt, trong lòng cảm thấy buồn cười, trước đây trong ngục, xà yêu còn đùa với nàng, bảo nàng đi giết người cá, ngồi lên vị trí tôn chủ cõi Bắc. Mà nay xem ra, quả nhiên là một giấc mộng hão huyền.

Nàng tuy rằng chỉ dùng sức mạnh của ba chiếc đuôi nhưng còn không địch lại một sợi dây xích mà người cá này tùy tiện tung ra. Xem ra, đây còn chưa bằng một phần sức mạnh của y nữa……

"Toi rồi……" A Kỷ nói "Cả người đâm sầm vào quan tài……" Nàng thì thầm tự nói một câu, lập tức nhận mệnh ngẩng đầu nhìn Trường Ý, cười đáp "Tôn chủ đại nhân, ta chỉ là ngang qua. Không biết người đang nghỉ ngơi, làm phiền rồi……"

Nàng chỉ hi vọng người cá trước mắt này không nhận ra nàng, thực sự cho rằng nàng chỉ ngang qua, hi vọng y hồ đồ tha cho nàng, y nằm trong cánh rừng băng tuyết này, xem ra cũng không phải chỉ vừa nằm một lúc, chắc hẳn vẫn chưa có người đến báo với y, bốn tội phạm trong ngục đã trốn đi rồi……

Người cá nheo mắt, đánh giá nàng.

Đột nhiên, trong không trung truyền đến tiếng chim vỗ cánh, A Kỷ ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ nhìn thấy một con tuyết ưng, đôi cánh cực to dang rộng, bóng tối phủ xuống mặt nàng, tuyết ưng bay xuống, hóa thành hình người, quỳ xuống bên người giao nhân: "Tôn chủ, trong địa lao, Lô Cẩn Viêm, xà yêu còn có đệ tử phủ quốc sư cùng hồ yêu mà Khống Minh đại sư đưa về, bốn người bọn họ đả thương vô số quản ngục, trốn khỏi địa lao rồi."

A Kỷ mở miệng, nhìn yêu quái tuyết ưng kia, trong bụng dường như chứa một Lô Cẩn Viêm, hung hăng nhảy cẫng lên, ở trong người nàng mắng một vạn câu "con mẹ ngươi"……

Người này vừa dứt lời, ánh mắt người cá lại chuyển về. Nhàn nhàn quét trên người nàng, lập tức nhìn sang bên cạnh.

Cơ Trữ sớm đã trong lúc bọn họ bắt đầu đánh nhau bị trói trên cây, hắn thảm hơn một chút, miệng vẫn bị dây xích trói chặt, hoàn toàn không nói được lời nào…..

Ồ……A Kỷ đột nhiên hiểu ra, hóa ra trước đó nàng bắt đầu đánh nhau, Cơ Trữ gọi nàng một tiếng "A Kỷ" không phải lo lắng mà là kêu cứu.

Hiện tại, ánh mắt người cá đang quét trên người Cơ Trữ. Hắn tuy rằng bị trói chặt, y phục trên người cũng bẩn nhưng tỉ mỉ nhìn vẫn có thể nhìn ra đây là trang phục của đệ tử phủ quốc sư.

Ánh mắt người cá lại chuyển về, rơi trên người A Kỷ.

Thần sắc kia dường như đem thân phận bọn họ nói ra——hồ yêu cùng với đệ tử phủ quốc sư.

Không khí chốc chốc trầm mặc. A Kỷ cảm thấy có chút ngượng ngùng, nàng quyết định giãy giụa lần nữa: "Ta thực sự chỉ là ngang qua……"

Nàng xác thực là ngang qua mà.

Yêu quái tuyết ưng vừa đến báo tin lúc này mới nhìn sang bên cạnh một cái, nhìn thấy hai người bọn họ, yêu quái tuyết ưng dường như cũng có chút ngạc nhiên: "Ủa……"

A Kỷ cúi đầu thở dài, trong lòng căm phẫn, đừng ủa nữa……là bọn họ……

"Đưa về." Người cá lạnh lùng ra lệnh.

Yêu quái tuyết ưng lập tức ngẩng đầu đáp vâng, còn không quên chân thúi nịnh hót một câu: "Tôn chủ anh minh."

A Kỷ ngoài thở dài, ngoan ngoãn nhận mệnh cũng không biết phải nói gì hơn.

100. Chương 85: Danh Tính Cùng Tính Mạng

A Kỷ cùng Cơ Trữ bị đưa đến đại điện.

Đây vốn dĩ là vùng đất ngự yêu mà triều đình thiết lập ở phương bắc, A Kỷ xoay đầu nhìn xung quanh, đại điện bố trí đơn giản, ánh sáng trong suốt, vị trí chủ tọa nằm ở giữa nơi cao nhất. Lúc này người cá mặc hắc bào đang ngồi ở trên ghế chủ tọa, thần sắc lạnh băng, vô cùng uy nghiêm. Theo lý mà nói, y khiến người khác vừa nhìn liền lạnh run nhưng A Kỷ lại không sợ y, vô thức……không sợ y.

Cho dù trước đó còn bị y đánh một trận……

Nàng thậm chí vẫn cảm thấy người cá này, lúc ngồi trên vị trí kia, xem ra quá cô tịch rồi, cô tịch đến……khiến trong lòng nàng cảm thấy có chút đau xót không tên.

A Kỷ không biết bản thân vì sao lại như thế, nàng có thể cảm nhận được, người cá này chính là nguyên nhân khiến Lâm Hạo Thanh không để nàng đến cõi Bắc. Nếu không, lần đầu gặp y, vì sao nàng lại có cảm giác chân thực đến thế? Người cá này nhất định là người quan trọng trong sinh mạng trước đây của nàng.

Là kẻ thù, hay là người yêu?

A Kỷ đoán không ra, nàng không thể nhớ được gì. Nàng chỉ có thể làm bước phán đoán đầu tiên——quan hệ giữa nàng với người cá này không phải quá tốt.

Bởi vì Lâm Hạo Thanh là người cứu nàng, đối xử với nàng rất tốt, còn là sư phụ dạy nàng thuật pháp, khiến nàng có bản lĩnh tự bảo vệ mình, quan trọng nhất là Lâm Hạo Thanh không có yêu cầu gì với nàng cả……

Sau khi rời khỏi rừng hạnh, trên đường đi nàng thực sự có suy nghĩ về quan hệ giữa mình với Lâm Hạo Thanh, nhưng hắn giấu nàng quá nhiều chuyện, điều duy nhất nàng có thể xác định là Lâm Hạo Thanh muốn bảo vệ mạng số cho nàng. Thế nên, người hắn không để nàng gặp được, hiển nhiên là muốn lấy mạng nàng hoặc gây bất lợi với nàng.

Người cá này là kẻ thù của nàng ư? Nàng đối với người cá này có cảm xúc mãnh liệt như thế, nhưng y dường như không nhận ra nàng……

A Kỷ nghĩ đến chuyện này, ngẩn người, sờ sờ gương mặt của mình.

Hóa ra như vậy……Cho nên Lâm Hạo Thanh mới bắt nàng nhất định phải học thuật biến ảo, nhất định không được dùng gương mặt thật của mình để gặp người khác, nhất định không thể sử dụng sức mạnh song mạch, khuôn mặt cùng sức mạnh song mạch trong cơ thể nàng, nhất định sẽ thu hút hoài nghi của người cá……

A Kỷ bị áp giải quỳ trên đại điện, người cá trên chủ tọa nhắm mắt dưỡng thần, không lâu sau, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, tiếng ồn ào của người đến kéo A Kỷ quay về thế giới của mình.

"Đừng có đẩy lão tử! Lão tử có chân!"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, A Kỷ bất giác xoay đầu nhìn, chỉ thấy ngoài đại điện, hai người kia hệt như nàng bị trói tay giải đến.

Lô Cẩn Viêm cùng xà yêu……

Cư nhiên……cũng bị bắt về rồi ư……

Cho nên……lần vượt ngục này của bọn họ, sau khi đường ai nấy đi, lập tức thất bại rồi sao?

Lô Cẩn Viêm cùng xà yêu lúc này cũng đang nhìn A Kỷ và Cơ Trữ trong điện. Hai người bọn họ cũng sững sờ, Lô Cẩn Viêm quên cả việc mắng người, bị ép cong gối quỳ xuống. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm A Kỷ cùng Cơ Trữ: "Các ngươi……"

Cơ Trữ yếu ớt đáp: "Bọn ta gặp phải……người cá……"

Lô Cẩn Viêm ngẩng đầu, nhìn người cá cao cao tại thượng một cái, thở dài lắc đầu.

A Kỷ hỏi: “Các ngươi làm sao lại bị bắt rồi?”

Nghe xong, trong lòng Lô Cẩn Viêm nổi lên một trận huyết hận, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi đáp: “Còn không phải con chó này ở trên đường lại đánh nhau với ta ư……”

Không cần nghe tiếp, A Kỷ cũng hiểu rồi. Tầm mắt nàng rơi trên xà yêu cùng Lô Cẩn Viêm đang quay qua quay lại một lúc: “Mạng của các ngươi xung khắc thì không nhìn mặt nhau, đường ai nấy đi không được sao?”

Xà yêu phiền muộn đáp: “Ta cũng muốn a.”

“Con mẹ nó, ta cũng muốn a!” Lô Cẩn Viêm tức giận nói, “Ngươi câm miệng cho lão tử.”

“Sao ngươi không câm miệng đi?”

Nghe thấy bốn người thì thầm một trận, người cá lúc này mở mắt, y vừa mở mắt, sĩ quan đứng bên cạnh liền mắng: “Im lặng!”

Đại điện liền yên tĩnh lại, lúc này, bên cạnh có ba quản ngục đi đến, trong đó có một ngục trưởng, ba người hành xong lễ, quỳ trước điện nói: “Tôn chủ! Thuộc hạ vô năng, mong tôn chủ trách phạt!”

Ánh mắt người cá chuyển sang ngục trưởng, y nhìn hắn một lúc, gật đầu đáp: “Được, ban chết.”

Hai chữ vừa nói ra, ngục trưởng bị dọa đến hai chân mềm nhũn, đến cả quỳ cũng không quỳ nỗi, trực tiếp ngã xuống đất. Khiến mọi người bị dọa sợ.

A Kỷ cũng không dám tin, nàng nhíu mày nhìn người cá, không cách nào tưởng tượng nổi, hai chữ này cư nhiên sẽ phun ra từ miệng y.

Ánh mắt người cá vừa chuyển, nhìn sang A Kỷ: “Không muốn ở trong ngục thì thôi, lập tức ban chết.”

Ba người Lô Cẩn Viêm nghe xong, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

Người cá đứng dậy, thần sắc lãnh đạm cất bước rời đi. A Kỷ nhìn y, thấy y từng bước từng bước bước xuống, tức khắc muốn ra khỏi điện, dường như trong điện không có ai, tất thảy đều là những thi thể nằm trên đất, sự máu lạnh của y khiến trong lòng nàng dấy lên một cảm xúc vô danh, nàng nói không rõ là phẫn nộ hay thất vọng nhiều hơn, hoặc là……từ khi bắt đầu nhìn thấy y, sự đau lòng vẫn một mực quấn lấy cõi lòng nàng.

Nàng đứng dậy, sống lưng thẳng tắp nhìn thân ảnh người cá, bảo:

"Đứng lại."

Hai chữ này vừa phát ra liền khiến cho tất cả ánh mắt của những người sắc mặt trắng bệch có mặt ở đây đều rơi trên người nàng.

Trường Ý dừng bước, xoay người nhìn nàng.

A Kỷ tiến lên một bước.

Thị vệ trong điện lập ức cầm lấy cán đao, tình thế lúc này trở nên căng thẳng.

"Tất cả những người trong điện này, ngươi đều không thể giết." Nàng nói, lửa hồ trong cổ tay lại nổi lên, nàng cố gắng thôi động thuật hóa ảo của bản thân, sau lưng nàng xuất hiện bốn chiếc đuôi hồ ly màu đen.

Ba người Lô Cẩn Viêm kinh hãi, mọi người đều biết, hồ ly càng nhiều đuôi, sức mạnh càng mạnh gấp mấy bội. Bọn họ sửng sốt nhìn A Kỷ, chỉ thấy sau khi chiếc đuôi thứ tư xuất hiện, lửa hồ màu đen xung quanh nàng lập tức bùng lên, một tiếng vang khẽ, dây xích trói đôi tay nàng lúc này bị thiêu đứt.

Thị vệ trong điện tuốt đao ra khỏi vỏ, tiếng lưỡi đao rời khỏi vỏ hòa cùng với khí đen khắp điện, khiến cho trong điện thêm vài phần sát khí.

Trường Ý nhìn A Kỷ, yêu quái trước mặt này rõ ràng là một nam tử, nhưng cách hắn nói chuyện lại mang theo vài phần quen thuộc khiến y không thể bỏ qua, y chú ý nhìn hắn, cho đến đồng tử lam của bản thân bị lửa đen kia phản chiếu, giữa ánh sáng loang lỗ ấy cơ hồ nhanh chóng nhiễm thành sắc mực đen.

Cảm giác quen thuộc thoáng qua này lại đủ khiến y dừng lại, đánh giá chiếc đuôi sau lưng A Kỷ.

Bốn chiếc đuôi yêu hồ màu đen……

Y vẫn nhớ rõ, khi Kỷ Vân Hòa bị luyện thành nửa người nửa yêu, cũng có chín đuôi hồ màu đen……

"Bằng gì chứ?" Y mở miệng, nhìn A Kỷ "Ngươi bằng cái gì để lưu lại cái mạng này của ngươi?"

Thiêu đứt dây xích, lửa hồ xung quanh A Kỷ dần dần ẩn đi, nàng tiến lên trước một bước, không hề né tránh mà nhìn thẳng Trường Ý: "Bằng niềm tin của ta, cõi Bắc vốn không nên là nơi như thế." Nàng nói "Ta cũng tin tưởng, tôn chủ cõi Bắc có thể khiến cho đại quân ngự yêu sư trước trận tiền hàng phục, không phải là một vị tôn chủ hồ đồ hung ác*."

(nguyên văn [hôn dung bạo lệ])

Dường như bị câu nói này tác động đến kí ức nào đó, ánh mắt Trường Ý khẽ dao động.

Sau khi tự băng ấn Kỷ Vân Hòa, Trường Ý dường như băng ấn luôn kí ức về nàng, y cố ý muốn bản thân quên đi quá khứ, quên đi nàng, cũng quên đi những chuyện cùng nàng trải qua. Nhưng chỉ cần một chút rạn nứt nho nhỏ, tất cả hồi ức đều sẽ phá vỡ băng tuyết trong đầu y, từ trong hang băng xông ra, bá đạo đâm sầm vào trong não trong tim y, khiến tức thảy đều trở thành một mảng máu thịt mơ hồ.

Tựa như hiện tại.

Hai người cưỡi ngựa ở ngoài ngự yêu đài, gió tuyết đầy trời, còn có thần sắc, tư thế của nàng, tất cả đều hiện lên trong tim y.

Cách nói chuyện kiên nghị hữu lực của hồ yêu trước mặt, hệt như nàng ngày đó không hề sợ hãi đứng trước mặt một đội đại quân.

"Lô Cẩn Viêm là ngự yêu sư hàng phục của tiền trận, hắn đồng ý gia nhập cõi Bắc là vì tín nhiệm cõi Bắc. Xà yêu này, biết nỗi khổ của nhân thế, lưu lạc đến cõi Bắc, vì cõi Bắc làm việc cũng là tín nhiệm cõi Bắc, ngươi nếu giết bọn họ, chính là phụ đi sự tín nhiệm của họ, cũng phụ đi tất cả những ngự yêu sư đầu hàng cõi Bắc cùng những yêu quái lưu lạc đến đây sau lưng bọn họ. Trước kia mọi người đến cõi Bắc là vì nơi này có sự sinh tồn cùng tôn nghiêm mà bọn họ muốn có, nhưng giờ cõi Bắc chẳng khác nào một triều đình khác, mà ngươi cũng chẳng qua chỉ là một đại quốc sư khác. Được người trong thiên hạ sợ hãi cũng bị người trong thiên hạ bỏ rơi."

Lời nói của A Kỷ khiến mọi người có mặt đều chuyên chú lắng nghe, Lô Cẩn Viêm càng nghe càng liên tục gật đầu.

"Ta không tin ngươi không hiểu."

Y hiểu, chỉ là tất thảy với y mà nói, đều không còn quan trọng nữa rồi……

A Kỷ không đợi y ổn định cảm xúc trong lòng liền tiếp: "Ta thấy người cá ngươi, chắc là ở trên vị trí cao quá lâu, quên đi mục đích ban đầu rồi. Tác phong hôm nay của ngươi, e rằng không thể đối diện với những vong hồn vì cõi Bắc mà hi sinh!"

Trong đại điện, các thị vệ cũng đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều bị lời của A Kỷ làm dao động, có người to gan quay đầu nhìn Trường Ý đứng trên vị trí cao kia, hắn một mình đứng đó, chỉ nhìn hồ ly trong điện, không nói lời nào.

A Kỷ tiếp tục nói: "Hôm nay, với sức mạnh của ngươi, có thể giết ta, diệt trừ hậu hoạn. nhưng ta cũng tín nhiệm ngươi. Ta tin ngươi sẽ không giết ta."

Nàng nói xong, đứng nguyên ở đó, nhìn thẳng vào mắt Trường Ý, trong điện yên ắng hồi lâu, cơ hồ đến cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Người có mặt đều trầm mặc kinh ngạc, Trường Ý đột nhiên mở miệng: "Ngươi tên là gì?"

"Ta tên A Kỷ."

Ánh mắt Trường Ý chợt trống rỗng. Y xoay người rời đi, chỉ để lại giọng nói trầm thấp trong điện.

"Ngươi cùng tính mạng của bọn họ được giữ lại."

A Kỷ sửng sốt.

Trường Ý vừa rời khỏi, Lô Cẩn Viêm lập tức đứng lên, đến cả dây trói cũng không cởi liền nói với A Kỷ: "Lợi hại nha! Miệng lưỡi của ngươi thật quá lợi hại! Lão tử nghe xong cũng cho rằng người cá nếu giết chúng ta, những ngự yêu sư kia cùng yêu quái đều sẽ phản lại y vậy! Lão tử lần đầu tiên cảm thấy bản thân lại quan trọng như thế!"

Cơ Trữ cũng một mực lau mồ hôi: "Ta cũng là bị dọa chết rồi, A Kỷ ca, ngươi nói như thế vì để lưu lại hai người bọn họ, ta còn cho rằng cuối cùng người bị chém có mỗi ta đó……"

Lô Cẩn Viêm ha hả cười to, vỗ vỗ đầu Cơ Trữ: "Xem ra ngươi bị dọa thật rồi, mồ hôi ướt đẫm cả tóc."

Ba vị quản ngục cũng lập tức đứng dậy: "Ai ya! Đa tạ công tử, đa tạ công tử!"

Trong sự cảm kích của mọi người, A Kỷ lại ngây ngốc nhìn hướng Trường Ý rời đi, gãi gãi đầu.

Xà yêu nhìn nàng, cười hỏi: "Sao vậy? Ân nhân cứu mạng lúc nãy còn nói chuyện lưu loát, nói đến kiên nghị hữu lực, giờ sao lại ngẩn ngơ rồi?"

A Kỷ lắc đầu cười cười: "Không có……ta chỉ là cảm thấy, để lại mạng của chúng ta, không phải vì những lời ta vừa nói……"

"Còn có thể vì gì khác sao?" Lô Cẩn Viêm nhanh miệng hỏi, "Chẳng lẽ là vì tên của ngươi sao ha ha ha ha!"

A Kỷ nghiêm túc nhìn Lô Cẩn Viêm, khẽ cười: "Đúng vậy, hình như là vì tên của ta."

Mọi người sững sờ, chỉ xem như nàng đang hồ ngôn loạn ngữ, hồ đồ mà thôi.

A Kỷ lại nhìn về hướng người cá rời khỏi, lúc này mới xoay đầu cùng mọi người ra khỏi đại điện.

101. Chương 86

Tháng ba, phương nam phía xa cũng đã nở đầy hoa xuân nhưng cõi Bắc vẫn lạnh lẽo như cũ.

Đêm xuống, lớp băng kiên cố trên hồ vẫn chưa tan, trong gió tuyết vù vù, chỉ có một người mặc hắc bào tựa như một chấm mực trên nền trắng cô tịch.

Y lẳng lặng chắp tay đứng đó, nếu không phải gió to lay động góc áo và tóc y, có người còn cho rằng y đã bị đông lạnh thành một khối đá.

Sông núi yên ắng, y cũng im lặng, cho đến khi sắc trăng trên đỉnh đầu nhạt dần, y mới khẽ mấp máy môi: "Có người nói những lời nàng sẽ nói. Còn có tên giống như nàng. Hắn nói ta sai rồi." Y dừng một chút, rũ mắt nhìn mặt băng dưới chân "Ta đương nhiên sai rồi."

Từ sáu năm trước y bắt đầu ở lại cõi Bắc đã sai rồi.

Thậm chí sớm hơn trước đó, lúc gặp Kỷ Vân Hòa trong ngự yêu cốc, lúc cùng nàng nhảy vào vực sâu trong thập phương trận đã sai rồi. Hoặc là ngay từ lúc trong bão to sóng lớn kia, vốn không nên cứu kẻ đó, người được xưng là Thuận Đức công chúa.

Một trận phân tranh của thế gian này, vốn không hề liên quan đến y.

Nhưng mà……

Y xoay người rời đi.

"Sai rồi thì sai rồi."

Giọng cùng thân ảnh y dần dần chìm trong mảnh gió tuyết trắng xóa.

……

Sau khi từ cõi chết tìm được đường sống, lý trí A Kỷ cho rằng bản thân phải lập tức rời khỏi cõi Bắc, mang theo Cơ Trữ xuống nam, đợi thời cơ an ổn, liền đuổi hắn đi, nàng vẫn có thể tiếp tục đi tìm bình yên trong thế gian của mình.

Nhưng rất kì lạ, sau khi hôm qua gặp được người cá nọ, nàng vẫn muốn gặp lại y lần nữa……tuy rằng……lần đó gặp mặt, y đánh nàng đến nôn máu.

Người cá đó rất nguy hiểm, nàng vốn không nên tiếp cận y, nhưng mà……

Trong đầu nàng bỗng nhớ đến bóng lưng rời đi hôm qua của y. Lúc y rời khỏi điện, tất cả mọi người đều vui mừng vì thoát chết, nhưng bóng lưng của y đối với tất cả hi vọng sinh tồn, lại có vẻ cô tịch chết chóc.

A Kỷ cảm thấy……y rất đáng thương.

"Này! A Kỷ, hỏi ngươi đấy?" Lô Cẩn Viêm ôm vò rượu to đặt xuống bàn một tiếng "cạch", "Sau này ngươi định thế nào?"

Lúc này A Kỷ mới hồi hồn lại.

Nàng cùng Cơ Trữ hôm qua được an bài ở một đêm trong khách điếm ngoài ngự yêu đài của xà yêu, hôm nay chưa đến buổi trưa, Lô Cẩn Viêm liền vác hai vò rượu đến tìm nàng.

A Kỷ nhìn rượu trên bàn, cười nói "Nếu phải uống cả vò rượu to thế này, ta không thể nghĩ được dự định gì nữa, thôi đưa trà cho ta."

Cơ Trữ cũng nhỏ giọng xen vào một câu: "Ta cũng uống trà……"

"Đức tính của người phủ quốc sư các ngươi ta biết, cũng không miễn cưỡng ngươi uống rượu." Lô Cẩn Viêm vừa lẩm bẩm vừa lấy hai bát to bằng đá thô ra, đưa cho A Kỷ cùng Cơ Trữ mỗi người một bát trà "Nhưng ngươi là một yêu quái, không thích ăn thịt uống rượu, lại thích uống trà? Ngươi không phải là học theo lối thanh tâm quả dục tu hành thuật pháp của ngự yêu sư đấy chứ?"

A Kỷ cười nâng bát trà lên: "Ta chính là đang theo thuật pháp tu hành của ngự yêu sư."

Lô Cẩn Viêm cười nhạo: "Ngươi lừa ai chứ, hồ yêu như ngươi còn tu ra bốn chiếc đuôi đấy, nếu một thân bản lĩnh này là do ngự yêu sư dạy, tên của ngự yêu sư đó chắc chắn cả thiên hạ này đều biết, ngươi nói ra xem, ai có bản lĩnh cao thế này?"

Trong lòng A Kỷ thì thầm tên của Lâm Hạo Thanh, thực sự là cả thiên hạ đều biết tên của hắn. Chỉ là nàng không thể nói ra ở đây……

Nàng uống một ngụm trà lại nghĩ đến chuyện cũ, bỗng sau lưng truyền đến tiếng kinh hô của mọi người, một giọng nói quen thuộc trực tiếp vang lên bên tai: "Ta cũng hiểu kì là ai dạy."

Ánh mắt của tất cả mọi người chợt bị giọng nói này thu hút.

Lô Cẩn Viêm và Cơ Trữ nhìn thấy người đến, sắc mặt chợt trắng bệch, ngụm trà trong miệng A Kỷ nhổ lại trong bát, nàng vừa xoay đầu nhìn thấy người đến khoác hắc bào, mắt xanh tóc bạc, không ngờ lại là người cá nổi danh khắp thiên hạ kia……

"Tôn……tôn chủ……" Mông Lô Cẩn Viêm vừa nghiêng, rầm một tiếng ngã trên đất. Cơ Trữ cũng vội lui về sau ba bước, lùi về trong góc ngồi xổm. Dưới bầu không khí này, A Kỷ cũng vô thức đứng dậy, ngơ ngác nhìn Trường Ý.

Người xung quanh đều quen thuộc khom lưng hành lễ: "Tôn chủ……"

Chỉ có mỗi A Kỷ nhìn y, lại nhìn mọi người xung quanh, tay trước ngực quét bừa hai cái, thực sự không biết hành lễ thế nào, cuối cùng chỉ hệt như dáng vẻ vẽ quả hồ lô, không thích hợp đặt tay trái lên trước ngực: "Cái đó……tôn chủ……"

A Kỷ cúi đầu, lúc gọi hai chữ này, trong lòng bỗng có chút xấu hổ không tên……

Trường Ý nhìn đầu của A Kỷ: "Đứng lên đi, hôm nay ta cũng đến đây uống trà."

Y nói xong, tự mình đi đến vị trí đối diện với A Kỷ……

Một bàn này, ba bên đều có người ngồi, chỉ còn chỗ của y còn một chỗ trống. Y vừa ngồi xuống, người xung quanh đều tức thời chạy sạch hết.

Trường Ý xoay đầu, đưa mắt nhìn Lô Cẩn Viêm cùng Cơ Trữ đang ngây ngốc: "Sao các ngươi không ngồi?"

"Ta……ta mắc tiểu!" Lô Cẩn Viêm vội nhảy lên, ôm lấy đủng quần, "A, đúng rồi, hắc hắc ta mắc tiểu!" Hắn ta lập tức chạy đi, Cơ Trữ ngồi xổm trong góc tường cũng run lẩy bẩy nói "Ta cũng mắc……" Sau đó vội vừa lăn vừa bò trốn đi.

Chỉ còn mỗi A Kỷ đứng đối diện bàn.

Trường Ý nhàn hạ ngẩng đầu nhìn nàng: "Còn ngươi, mắc không?"

A Kỷ đánh giá thần sắc của Trường Ý: "Ta có thể mắc không?"

"Tốt nhất là không mắc."

Sau đó A Kỷ ngoan ngoãn ngồi xuống: "Cũng không mắc lắm." Nàng nói, trong lòng thầm mắng chết tiệt……

Vị tôn đại thần này, dáng vẻ hôm qua cao ngạo cô tịch như thế, tựa như đại bàng cô đơn, hôm nay sao lại đến chuồng gà này của bọn họ……Chẳng lẽ, là vì hôm qua muốn lấy mạng họ không thành, quay về thấy không cam lòng, hôm nay vẫn cố tình đến đây gây phiền phức cho họ ư?

"Tôn chủ……"

"Nói tiếp đi."

"Hả?" A Kỷ bị xen ngang có chút không hiểu "Nói cái gì?"

"Là ngự yêu sư nào dạy ra một thân bản lĩnh này của ngươi?"

Cư nhiên vẫn nhớ chuyện này……A Kỷ suy nghĩ một lúc, nàng nhìn thấy người cá này cảm xúc sẽ vô thức dao động, chắc chắn trước đây bọn họ từng quen biết nhưng Lâm Hạo Thanh không muốn người cá nhận ra nàng, cũng không muốn nàng gặp người cá, có thể thấy được giao tình của Lâm Hạo Thanh với y không tính là tốt lắm.

A Kỷ không định bây giờ bán sư phụ mình đi, cho nên nàng bất động thanh sắc mà nói dối: "Ta đùa Lô Cẩn Viêm thôi, một thân bản lĩnh này của ta đều do ta tự học được."

Nói đến cũng quái lạ, cảm giác nàng nói dối trước mặt người cá này……cư nhiên cũng có quen thuộc không tên……

Quan hệ trước đây giữa nàng cùng với người cá này, không phải là vì nàng đã lừa đi vật quý trọng gì của người ta đấy chứ? Nàng chẳng lẽ lại là một kẻ trộm ư……

A Kỷ vẫn đang suy tư, Trường Ý bên cạnh cũng tự rót một bát trà cho mình, uống một ngụm, vị đắng của lá trà tràn khắp khoang miệng, y nhìn bát trà, tiếp tục hỏi: "Ồ, vậy khi nào tu thành được hình người thế? Hai đuôi có thể gặp được cơ duyên nào đó luyện thành, ba đuôi vì đột phá nào đó? Nhưng đến bốn đuôi, ngươi có thể kể rất nhiều câu chuyện tu hành của mình đấy."

Dứt lời, đôi mắt lam của y chuyển đến trên người nàng.

A Kỷ bị ánh mắt lạnh lẽo này nhìn đến mấp máy môi: "Ta……" Rốt cuộc nàng nói "Mắc tiểu……"

"Đi đi." Trường Ý đặt bát trà xuống "Quay lại rồi nói cũng vậy thôi."

A Kỷ đẩy bát trà ra, vội vàng chạy ra sau khách điếm. Nàng vừa rời đi, chỉ còn mỗi mình Trường Ý ngồi trong đại đường, xung quanh ngoại trừ tiểu nhị cũng không còn ai.

Tiểu nhị và chưởng quầy đưa mắt nhìn nhau hồi lâu, rốt cuộc, chưởng quầy tiến lên phía trước, cười hỏi: "Tôn chủ……ngày trước đánh sang phía nam có một chút trà ngon, có muốn ta đổi cho người không?"

Trường Ý xoay đầu nhìn chưởng quầy một cái.

Sau khi băng phong Kỷ Vân Hòa, y đã rất lâu không nhớ tướng mạo của những người bên cạnh, bọn họ trong mắt y cũng chỉ là một gương mặt mơ hồ, cũng không có gì khác nhau, chỗ bất đồng chỉ là kí hiệu trên người bọn họ, là tùy tùng, mưu sĩ hoặc tướng quân của y……

Nhưng hôm nay, y lại nhìn rõ mặt của chưởng quầy này.

Gương mặt ông ta đầy nếp nhăn, là dấu ấn của những thăng trầm trong nhân thế thương tang, ánh mắt chưởng quầy mang theo vẻ khiêm nhường chứng tỏ nội tâm sợ hãi, ông ta đang sợ y cho nên không thể không phục tùng y.

Trường Ý xoay đầu lại, xoay xoay bát trà chưa uống xong trên tay.

Trên đại điện hôm qua, lời nói của người gọi A Kỷ kia truyền đến bên tai y——"Ta thấy người cá ngươi, chắc là ở trên vị trí cao quá lâu, quên đi mục đích ban đầu rồi. Tác phong hôm nay của ngươi, e rằng không thể đối diện với những vong hồn vì cõi Bắc mà hi sinh!"

Y ngẩng đầu, uống hết ngụm trà trong tay.

"Không cần." Giọng y nhàn nhạt nói "Trà này rất ngon."

Chưởng quầy kinh ngạc, chớp mắt: "Hả? Trà này……trà này……"

"Ta ngồi chút sẽ đi, ngươi cứ làm việc của mình đi, không cần quan tâm ta."

"À……vâng vâng……"

Chưởng quầy sờ sờ đầu, đi sang một bên, cùng tiểu nhị mặt đối mặt. Bên này, Trường Ý vừa tự rót trà cho mình, vừa động vành tai, thính lực rất nhạy của y nghe được tiếng ríu rít bàn bạc của ba người kia.

Lô Cẩn Viêm hoang mang hỏi: "Làm sao đây?"

“Chúng ta có phải là đi tiểu quá lâu rồi không?” Cơ Trữ hỏi.

A Kỷ nắm tóc: “Cái đó……yêu quái……nói sao nhỉ? Để ta nghĩ nghĩ……ừm……” Giọng nàng bỗng trấn định “Bỏ đi……chúng ta trốn thôi!”

Hai người kia có chút khó hiểu: “Hả?”

“Đi đi đi, chúng ta trốn từ cửa sau.”

Một trận sột soạt lén lén lút lút, sau đó hậu viện không còn động tĩnh.

Trường Ý nhìn trà trong bát, nước trà phản chiếu đôi mắt y, y bỗng nhếch môi cười, uống xong trà trong bát, tùy tiện đặt ngọc bội bên người lên bàn: “Không đem theo ngân lượng, dùng nó thay tiền vậy.”

Y không nhìn vẻ kinh ngạc của ông chủ và tiểu nhị, bước ra khỏi cửa, đi qua con phố nhỏ phồn hoa, Trường Ý khẽ gọi một tiếng: “Người đâu.” Bóng đen của tùy tùng như một cơn gió, vô âm vô tức xuất hiện bên cạnh Trường Ý. Tùy tùng quỳ một gối trên đất, cúi đầu nghe y dặn dò “Điều tra thử, hồ yêu kia rốt cuộc có bao nhiêu chiếc đuôi.”

“Vâng.”

Tùy tùng đáp lại ngắn gọn một tiếng, mắt thấy hắn muốn rời đi, Trường Ý lại nói: “Đợi đã.”

Thân hình bóng đen kia dừng lại.

“Ngẩng đầu lên đi.”

Bóng đen ngẩn người, ngây ngốc ngẩng đầu lên “Tôn chủ?”

Đó là một gương mặt thanh tú, trẻ tuổi lại thành thật.

“Ta nhớ rồi.” Trường Ý tiếp tục bước về phía trước “Đi đi.”

Đúng vậy, y đã nhớ rồi, từng gương mặt, từng mạng người này, bọn họ đều giao máu tươi cùng tín nhiệm cho y, bọn họ không làm sai gì cả, tại sao lại phải trả giá vì lỗi của y chứ……

102. Chương 87: Thí Thám (thăm Dò Thử) (1)

Sau khi ba người A Kỷ trốn khỏi khách điếm cũng không dám quay về nữa, A Kỷ đưa Cơ Trữ đi tìm một ngôi miếu đổ nát trong thành cõi Bắc qua đêm.

Cõi Bắc chỉ có ngự yêu đài khi người cá mới đến cùng với cõi Bắc giờ đây không còn giống nhau nữa, cõi Bắc đã tự có thành trì, ngự yêu đài hệt như kinh thành của hoàng cung, ở giữa thành cõi Bắc.

Trong bốn người quen biết ở địa lao, xà yêu là người ở cõi Bắc lâu nhất, tuy rằng ngồi tù nhưng người ta sau khi ra tù vẫn có nhà để về, không giống bọn họ. Lô Cẩn Viêm cũng không giống với hai người A Kỷ và Cơ Trữ, hắn cũng có đồng bọn ngự yêu sư của mình, tuy rằng họ vừa hàng phục cõi Bắc nhưng sau khi hắn rời khỏi khách điếm cũng có nơi chứa hắn, mà A Kỷ cùng Cơ Trữ ở trong cõi Bắc quả là tứ cố vô thân rồi.

Bọn họ không dám đi tìm xà yêu, sợ bị người cá tìm được, cũng không có cách nào ở cùng Lô Cẩn Viêm, những ngự yêu sư kia giờ đang có ác cảm nặng nề với yêu quái và đệ tử phủ quốc sư, thế nên nàng chỉ đành kéo Cơ Trữ đi tìm một ngôi miếu đổ nát mà ngủ.

Sáng hôm sau, Lô Cẩn Viêm nhiệt tình đưa họ đi ăn sáng, A Kỷ cũng thức dậy từ rất sớm, vừa ăn sáng vừa nói: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng xuống nam. Tâm tính của người cá này, ta lường không được." Nàng phân tích "Bây giờ không đi, e rằng sau này cũng không đi được nữa."

Nàng không biết người cá này đối với bản thân của quá khứ là loại cảm tình nào, nhưng từ các hành động của y, xem ra người cá này vốn là một người vô cùng cường thế, một khi bị y phát hiện nàng cùng nàng của quá khứ có một chút quan hệ, chắc chắn y sẽ không để nàng rời đi.

Có khả năng sẽ giam giữ nàng cả đời cũng không chừng.

Nàng vẫn chưa ngắm đủ thế giới này, không muốn cả đời bị giam giữ trong vùng đất lạnh lẽo đó, nhìn chăm chăm gương mặt của người cá nọ, một chút hi vọng cũng không có.

Tuy rằng……khuôn mặt ấy cũng rất đẹp. Có thể nói rằng đây là gương mặt đẹp nhất mà trước giờ nàng từng gặp qua.

"Các ngươi đi đi." Lô Cẩn Viêm tiếp lời A Kỷ, cắt đứt suy nghĩ của nàng "Nhưng ta vẫn phải ở lại cõi Bắc, tuy rằng người cá này……không giống như ban đầu ta đã nghĩ, nhưng đồng bọn của ta đều ở đây, ta cũng không thể rời đi."

"Ừ, được, vậy thì đừng đi, lát nữa ta và Cơ Trữ sẽ trực tiếp rời khỏi ngự yêu đài." Dứt lời, A Kỷ nhìn Cơ Trữ hỏi "Còn ngươi? Sau khi ra khỏi cõi Bắc, ngươi định đi đâu?"

"Ta ư?" Cơ Trữ vừa thức dậy, trầm mặc một chút, cuối cùng cúi đầu, thấp giọng đáp "Ta vẫn là sẽ quay về phủ quốc sư, sư phụ ta vẫn ở trong đó……" Giọng hắn càng lúc càng nhỏ, hắn nghĩ, trong mắt người đời, người của phủ quốc sư đã là kẻ đại gian đại ác, hắn sợ A Kỷ không chịu chứa chấp hắn……

Nhưng A Kỷ chỉ gật đầu, rất tự nhiên nói "Được, thế thì trên đường xuống nam, ta sẽ đưa ngươi đến trạm gần Kinh Sư nhất."

Cơ Trữ sững sờ, không thể tin được nhìn chằm chằm A Kỷ, sau đó mím môi, siết chặt tay.

A Kỷ không để ý biểu tình của hắn, há miệng ăn thức ăn, sau khi cáo biệt Lô Cẩn Viêm liền đưa Cơ Trữ đi về hướng cổng thành cõi Bắc.

Hai người vẫn chưa đến cổng thành, A Kỷ liền bắt đầu phát hiện sau lưng có người đi theo bọn họ, không giống như kiểu theo dõi lén lén lút lút, nàng vừa quay đầu lại liền trông thấy hai người mặc áo đen đeo theo đao bên hông đứng sau lưng bọn họ, nàng tiếp tục đi về phía trước, vừa quay đầu hai người kia vẫn đi sau bọn họ, không có nửa điểm trốn tránh, đứng sau bọn họ, chăm chú nhìn họ, không chút giấu giếm.

Nghĩ ra cũng phải thôi, đây là địa bàn của người cá, y muốn làm gì cũng được cả, y sai người đến đi theo bọn họ, trong thành này e rằng không ai ngăn cản được.

Trong lòng nàng buồn bực đến hoảng loạn, nhưng vẫn ôm theo tâm lý cầu may đi đến cổng thành, kết quả vừa đi đến đó, bước chân vừa đặt đến bên cổng, hai người áo đen kia liền từ đằng sau đi lên, chắn lấy trước mặt hai người.

"Nhị vị, hiện tại các ngươi vẫn chưa thể rời khỏi cõi Bắc."

Cơ Trữ có chút hoang mang: "Nhưng……Nhưng người cá……à không……tôn chủ các ngươi đã nói thả bọn ta rồi mà."

Không đợi hai người kia đáp lại, A Kỷ trực tiếp chen vào: "Không giết chúng ta cũng không nói là thả chúng ta đi."

Hai người nọ đáp: "Chính là như thế."

Trong lòng Cơ Trữ khẩn trương, A Kỷ vỗ vỗ vai hắn tỏ ý an ủi, sau đó liếc mắt nhìn hai người kia một cái, "Được, bọn ta không đi, sẽ ở lại cõi Bắc." Vừa dứt lời, nàng bình tĩnh xoay người rời đi, lúc này, bên cạnh bỗng có một chiếc xe gỗ chở rơm khô lướt ngang qua, nàng nhanh như chớp hất rơm khô kia lên, đống rơm rạ lập tức tung lên đầy trời, loạn mắt người nhìn, cổng thành chật hẹp liền trở nên rối loạn, A Kỷ túm lấy cổ áo Cơ Trữ, tung người một cái tức thời biến mất không còn bóng dáng.

Hai người áo đen phủi sạch rơm rạ trên người, đưa mắt nhìn nhau, một người chạy vào trong thành, một người đuổi theo ngoài thành.

Kì thực A Kỷ cũng không chạy xa, nàng chỉ kéo Cơ Trữ trốn đến sau lưng xe ngựa bên cạnh cổng thành, không để Cơ Trữ kịp phản ứng, nàng chẳng nói chẳng rằng lấy bùn trên đất bôi khắp mặt hắn.

"Này……Đợi chút……Ai……Y phục của ta!"

"Đừng ồn!" A Kỷ bôi bùn lên áo ngoài của hắn, đưa mắt nhìn xung quanh, tiện tay nhặt miếng vải vụn trên đất lên, buộc quanh người hắn, "Ngươi giả dạng ăn xin, ta sẽ giả dạng tỉ tỉ của ngươi, chúng ta cùng nhau ra khỏi thành."

"Tỉ tỉ của ta?" Cơ Trữ không dám tin, "Sao lại……" Chưa dứt lời, hắn liền lau sau đôi mắt bị bùn phủ lên, xoay đầu nhìn A Kỷ một cái, tức thời ngây ngốc: "Ngươi……Ngươi là A Kỷ?" Hắn chấn kinh, cơ hồ muốn nhảy dựng lên, "Ngươi là nữ hả!?"

A Kỷ dùng gương mặt của chiếc đuôi thứ nhất, đó là một nữ tử gầy gò, thân hình nàng hoàn toàn không giống với lúc nãy, hệt như biến thành một người khác vậy.

"Ngươi ngươi ngươi……"

"Ta là hồ yêu, hồ yêu có thể biến mặt, ngươi chưa nghe nói qua ư?"

Cơ Trữ nghe xong lời này, lúc này mới dần bình tĩnh lại: "Nghe……nghe qua……nhưng chưa từng gặp qua……"

"Giờ ngươi nhìn thấy rồi đó, đến đây, đừng trì hoãn nữa, đứng lên." A Kỷ kéo Cơ Trữ đứng dậy, lôi hắn tiến về trước, mà Cơ Trữ vẫn nhìn nàng, chưa kịp phản ứng lại, thì thầm hỏi: "Vậy ngươi rốt cuộc là……nam hay nữ hả?"

"Chuyện đó liên quan không?" A Kỷ quay đầu lườm hắn một cái, lại xoay người, bỗng va vào lồng ngực một người.

A Kỷ vừa ngửi thấy mùi hương trong trẻo của người đến, lập tức căng thẳng, nàng ngẩng đầu, tóc bạc mắt xanh, lại là người cá này……

Sao đi đâu cũng gặp y thế này……y không phải là người cá, mà là một hồn ma ư? (Ý là âm hồn bất tán ~)

A Kỷ nghiến răng nghiến lợi, cúi đầu, muốn giả vờ làm như không thấy, cố tình lướt qua.

Nhưng làm sao dễ dàng vậy được, bùn đất phía trước bỗng hóa thành nền tuyết, tuyết trên đất tức thời hóa thành chùy băng hung hăng chỉ về hướng nàng. Bước chân A Kỷ dừng lại, pháp thuật trong tay vừa chuyển, lại biến về thân nam nhi.

Nàng hít sâu một hơi, xoay đầu, nhìn thẳng mặt người cá.

"Tôn chủ." Nàng nhìn chằm chằm vào đồng tử màu lam của Trường Ý, đáp "Bọn ta chỉ là mơ hồ bị đưa đến

cõi Bắc, lại không phạm phải tội gì, ngươi không để bọn ta rời đi, có chút vô lý rồi."

Trường Ý nghe xong lời nàng, không lập tức đáp lại, đôi mắt màu lam lẳng lặng đánh giá nàng, cuối cùng hỏi một câu không hề liên quan: "Ngươi có mấy gương mặt?"

Trong lòng A Kỷ kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc: "Bốn cái." Nàng tiếp "Bốn đuôi bốn gương mặt."

"Bốn đuôi?" Trường Ý khẽ nheo mắt, đột nhiên hàn phong nổi lên bên người y, A Kỷ chỉ cảm thấy chùy băng ngưng tụ từ băng tuyết kia phục kích đến, mang theo sát khí cực lớn hướng thẳng về phía nàng.

Sát khí mãnh liệt khiến thân thể nàng bỗng khẩn trương, vội muốn phòng vệ, yêu lực trong máu cùng sức mạnh của ngự yêu sư lập tức bừng tỉnh.

Cơ Trữ bên cạnh bị sát khí này dọa đến mặt mũi trắng bệch, cơ hồ đứng không vững.

A Kỷ cùng Trường Ý lẳng lặng nhìn nhau, đột nhiên chùy băng cử động, đâm về hướng nàng.

"Choang" một tiếng, chùy băng bị yêu khí màu đen chắn lấy nhưng nó vẫn tiếp tục đâm sâu vào lớp bảo vệ kia, mũi nhọn của chùy băng chỉ cách một chút liền đâm nát da thịt trên họng nàng.

Tầm mắt Trường Ý dời đi, nhìn bốn chiếc đuôi sau lưng nàng.

Lúc nãy, đòn công kích của y nhanh như chớp, vốn không cho nàng có thời gian suy nghĩ. Cho nên, sự phản kháng vừa rồi của A Kỷ, trừ phi nàng không muốn sống, chứ không thể không dốc hết toàn lực.

Nhưng, chỉ có bốn chiếc đuôi……

Trường Ý vừa khoát tay, chùy băng hóa thành tuyết, từ từ rơi xuống, lần nữa rơi trên đất.

A Kỷ cũng nhìn y, cơ hồ đã bị dọa, khí tức vẫn có vài phần hỗn loạn, sắc mặt trắng đi vài phần.

Trường Ý lườm nàng một cái, cất bước rời đi.

"Đợi đã." Sau lưng truyền đến tiếng thở hổn hển của A Kỷ. Nàng nói, "Bây giờ bọn ta có thể rời khỏi cõi Bắc chưa?"

"Không được." Không hề do dự, y đáp "Trong thành cõi Bắc, các ngươi có thể tự do hoạt động."

“Tại sao chứ?” A Kỷ không cam lòng “Ngươi có lí do gì để giữ bọn ta lại chứ?”

Trường Ý lúc này xoay mặt đi, chỉ nói: “Hắn là đệ tử phủ quốc sư, cõi Bắc phải giữ hắn lại, còn cần lí do gì sao?”

A Kỷ giận đến bật cười “Hắn là đệ tử phủ quốc sư, không sai, nhưng ta không phải, ngươi giữ ta lại chính là cần có lí do đó!”

Nghe thấy lời của nàng, trong lòng Cơ Trữ chợt lạnh, chỉ yếu ớt nói: “Lời cũng không thể nói như vậy……”

Nhưng lúc này hai người trước mặt vốn dĩ không thèm quan tâm đến hắn. Trường Ý im lặng một lúc, chỉ đáp: “Ngươi ở cùng đệ tử phủ quốc sư, hành tung khả nghi, giữ ngươi lại cũng là lẽ thường thôi.” Nói xong, y dường như không muốn nói nhảm với nàng nữa, cất bước rời đi. Hắn vừa rời đi, bên cạnh xe ngựa bỗng xuất hiện vài kẻ áo đen vây quanh, bọn họ đều đang nhìn nàng. Cũng không bắt, không mắng nàng, chỉ giám sát nàng.

A Kỷ nhìn bóng lưng xa dần của Trường Ý, lại nhìn những kẻ áo đen trước mặt, mở miệng thì thầm mắt hai câu, chỉ đành dưới tầm quan sát của bọn họ đưa Cơ Trữ quay về khách điếm xà yêu tìm cho họ.

Đến khi vào trong phòng khách điếm, Cơ Trữ mới dám khẽ mắng: “Vì bức ngươi lộ ra rốt cuộc có bao nhiêu chiếc đuôi, suýt chút nữa đã giết chết ngươi……Hừ……người cá này còn hung ác hơn quốc sư.”

A Kỷ lườm Cơ Trữ một cái, không thèm đáp lời.

Một đòn lúc nãy của người cá, bất kể ai nhìn thấy cũng đều cho rằng y muốn giết nàng, bao gồm cả nàng cũng cho là như vậy. Dù sao xét về tình lý, nếu nàng là người mà y cần tìm, vậy một đòn này nàng nhất định có thể đỡ được, nếu nàng không phải, giết đi cũng chẳng sao.

Cho nên trong khoảnh khắc sinh tử, nàng chỉ đành cược một lần thôi, cuối cùng cũng cược thắng mà thôi.

“Nói những lời này có tác dụng ư?” Nàng tiếp “Mau nghĩ cách làm sao rời khỏi cõi Bắc đi.”

~Wattpad: Rosenychungchung~

Vẫn còn một cảnh nữa nha~~

103. Chương 87-2: Thí Thám (thăm Dò Thử) (2)

Ánh trăng sáng phủ lên mặt băng trên hồ, một người tóc bạc lẳng lặng đứng đó. Một lúc sau, y cúi người xuống, đem lòng bàn tay đặt lên mặt băng, pháp chú xanh lam dưới tay y chuyển động, sâu dưới đáy hồ bỗng lóe lên ánh lam dần dần nổi lên cơ hồ hồi đáp lại y.

Y vẫn chưa tiến vào trong hồ, đôi mắt tựa như nhìn xuyên qua dòng nước u tối, nhìn thấy người nọ dưới lớp băng phong.

Trong dòng nước lạnh, một người lẳng lặng nằm dưới đó, gương mặt nàng vẫn hệt như trước, từng sợi lông mi dường như đang do dự lay động mở hai mắt ra.

Dường như bị cơn đau đâm nát con tim, pháp thuật trong tay Trường Ý bỗng dừng lại.

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy nàng sau khi đem nàng băng phong lại. Y nhắm mắt, nửa quỳ trên mặt băng, sông núi yên ắng, y cũng chết lặng.

Sau khi tuyết trắng phủ một lớp dày trên vai, y mới thì thầm nói: "Không phải nàng……"

Không biết tuyết đã rơi bao lâu, cơ hồ nhanh chóng vùi cả người y. Lúc này, xa xa bỗng truyền đến tiếng bước chân dường như kinh động đến Trường Ý đang ngây ngốc như một pho tượng đá.

Trường Ý xoay đầu, nhìn về hướng người đến.

"Khống Minh."

"Trong điện không tìm thấy ngươi, đoán rằng ngươi sẽ ở đây, quả nhiên ta đoán đúng."

Trường Ý lúc này mới đứng lên, tuyết vụn trên người y rơi xuống. Y hỏi Khống Minh, "Ta cho rằng ngươi vẫn còn vài ngày nữa mới từ phương nam quay về."

"Trên đường đi, những đứa trẻ trúng độc Hàn Sương có thể cứu đều được cứu rồi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chữa khỏi." Khống Minh lắc đầu, thở dài "Hành động lần này của Thuận Đức khiến cho dân chúng oán hận khắp trời, người đến cõi Bắc càng lúc càng đông, thậm chí làm rung chuyển cả nước, Đại Trần Quốc e rằng sớm ngày diệt vong. Ta nghĩ sự vụ cõi Bắc càng lúc càng bận nên về lại đây."

Trường Ý gật đầu, cùng hắn đi trên mặt băng kiên cố trên hồ, xoay người quay về.

Trên đường, Khống Minh lại nói: "Trên đường về vẫn nghe thấy một tin thú vị."

“Tin gì?”

“Thanh loan rời khỏi cõi Bắc không lâu cư nhiên lại đi về ngự yêu cốc phương nam.”

Trường Ý dừng chút: “Ngự yêu cốc? Nàng ta đến đó làm gì?”

“Cái này không ai biết cả.” Khống Minh đáp “Mà nay ngự yêu sư của bốn vùng đất ngự yêu hơn phân nửa đã hàng cõi Bắc, những người khác lưu lạc khắp nơi, phủ quốc sư không đủ nhân thủ, càng khó khống chế cục diện ngày nay. Ngự yêu cốc cũng trở thành một nơi thiết lập, mà nay thanh loan cư nhiên lấy thân phận yêu quái, đường đường hoàng hoàng tiến vào trong ngự yêu cốc. Ha……” Khống Minh cười mỉa một tiếng “Có lẽ là muốn đi nghiên cứu thập phương trận giam mình trăm năm trước.”

Trường Ý trầm tư một lúc: “Đại quốc sư đâu? Trước đây chúng ta chính là dùng thanh loan để dẫn hắn rời khỏi Kinh Sư, có thể thấy hắn rất xem trọng thanh loan, mà nay tin tức thanh loan trong ngự yêu cốc đến cả ngươi cũng biết, hắn đương nhiên cũng biết. Lần này hắn vì sao không đến tìm nàng ta?”

Khống Minh quét mắt nhìn Trường Ý một cái: “Mặt của Thuận Đức chưa trị khỏi. Hắn sẽ không đi đâu cả.”

Trường Ý trầm mặc: “Sở thích của hắn thực sự cổ quái.”

“Ai không phải chứ?” Khống Minh lườm y, “Nghe nói, dưới tình huống thuộc hạ của cõi Bắc không đủ, ngươi vẫn cho người đặc biệt giám sát hồ yêu ta đưa về.”

Trường Ý im lặng không đáp.

“Bởi vì hắn có vài phần giống Kỷ Vân Hòa ư?”

Trường Ý nhìn Khống Minh: “Ngươi cũng cho rằng thế ư?”

“Hồ yêu đen vốn không nhiều, ta tuy rằng cùng hắn gặp qua một lần, nhưng thần sắc trong mắt hắn thực sự khiến ta nghĩ đến một người, e rằng cũng chỉ có nha đầu vô tâm vô phế như Lạc Cẩm Tang mới nhìn không ra thôi. Nhưng ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, ta giúp hắn bắt mạch qua rồi, chỉ có yêu khí không có sức mạnh ngự yêu sư, hắn chỉ là một hồ yêu bình thường mà thôi.”

“Hắn biết thuật biến ảo.”

“Thuật biến ảo có khả năng biến đổi dung mạo, nhưng không thể thay đổi khí tức trong huyết mạch được. Trường Ý, hôm nay ngươi đến đây, không phải là muốn xác minh người trong hồ vẫn còn ở đây hay không?”

Trường Ý khẽ hít sâu một hơi, mắt nhìn về xa xa, núi xa phủ đầy tuyết, tiếng gió vù vù bên tai, giọng hắn đầy vẻ tịch liêu.

"Đúng vậy, nàng đã mất rồi."

104. Chương 88: Tuyết Sơn Chi Thượng

A Kỷ bị giam trong cõi Bắc vài ngày, thế nên mấy ngày nay nàng đều vô cùng buồn bực, vốn cho rằng chỉ cần dùng sức mạnh của bốn chiếc đuôi sẽ thoát được giám sát trong cõi Bắc, nhưng nan đề này e rằng dù có động não hơn nữa cũng không giải quyết được.

Đang là buổi trưa, Cơ Trữ ngồi trên bàn vùi đầu ăn, đang trong tuổi ăn tuổi lớn, nên hắn vẫn ăn no ngon giấc, xem ra hình như không hề phiền ưu.

A Kỷ không có hứng ăn, đưa cơm của mình cho Cơ Trữ, trong lòng nàng rất không thích cảm giác bị người khác giám sát. Nàng đẩy tất cả thức ăn đến trước mặt hắn. Đi đến bên khung cửa ngẩn người, nàng vừa nhìn thấy dãy núi xa xa phủ đầy tuyết, mi mắt khẽ động, trong lòng đột nhiên nảy ra một kế hoạch.

Nàng nhảy dựng lên, kéo Cơ Trữ vẫn đang ăn cơm dậy.

"Bên kia, bên kia!" Nàng chỉ về dãy núi xa xa "Không có cổng thành đúng không?"

Cơ Trữ nuốt ngụm cơm xuống, nhìn theo hướng tay nàng chỉ: "Cõi Bắc giá rét, càng tiến về bắc càng hoang vu, không có người sinh sống, cũng không ai đến đây, cho nên chắc là cũng không có cổng thành?"

A Kỷ phủi tay, lập tức nói: "Đi đi đi."

"Đi đâu?"

A Kỷ quay đầu nhìn Cơ Trữ một cái, nhìn thấy gương mặt thiếu niên đầy vẻ mơ hồ, nàng mập mờ nói: "Đi leo núi, rèn luyện thân thể."

Cơ Trữ ngây ngốc đưa mắt nhìn về ngọn núi tuyết xa xa: "Bây giờ ư? Ta vẫn chưa ăn cơm xong……"

"Quay về rồi ăn tiếp." Nói xong, nàng liền kéo hắn ra ngoài, không đem theo hành lý, dường như thực sự chỉ là ra ngoài chơi.

A Kỷ vừa ra khỏi khách điếm, liền nhìn thấy hai kẻ áo đen theo sau, nàng coi như cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ một đường đi về hướng Bắc. Cho đến khi gần ra ngoài địa giới của thành cõi Bắc, hai người áo

đen đằng sau cảm thấy kì quái, đưa mắt nhìn nhau, cùng nhau đi lên phía trước, chắn lấy A Kỷ và Cơ Trữ.

"Nhị vị, không thể tiến lên trước nữa."

"Sao lại thế được?" A Kỷ hỏi.

"Phía trước……" Người đáp hơi ngập ngừng, nhìn một mảng tuyết nguyên mênh mông trắng xóa trước mặt, nhất thời không tìm được lý do ngăn cản.

A Kỷ nhân cơ hội này vội cắt ngang: "Phía trước đã ra cổng thành chưa? Không phải là địa giới cõi Bắc ư? Bọn ta vừa ăn no, muốn đi ra ngoài leo núi, ngắm tuyết, như vậy cũng không được sao?"

Nàng hỏi một tràng này khiến cho hai kẻ áo đen ngây người, A Kỷ liền kéo Cơ Trữ đi tiếp về trước. Cơ Trữ nhỏ giọng thì thầm với nàng: "Cõi Bắc thực là nghiêm khắc quá ha."

A Kỷ xoay mặt lườm đằng sau một cái, nhưng nhìn thấy hai kẻ kia vẫn đang đi theo họ, vẻ mặt trầm mặc khiến tâm tình nàng trở nên vô cùng tốt.

Một đường đi lên núi tuyết, giữa băng tuyết đầy trời, Cơ Trữ leo đến nóng cả người, hắn lau mồ hôi trên trán, vừa quay đầu nhìn, ngự yêu đài cõi Bắc hiện lên trước mắt hắn, A Kỷ phía trước vẫn tiếp tục leo, hai kẻ áo đen cũng lẳng lặng đi theo.

"A Kỷ, chúng ta còn phải leo bao lâu nữa vậy?" Cơ Trữ lớn giọng hỏi "Ta nhìn thấy đỉnh núi rồi."

"Đi lên nghỉ ngơi chút rồi xuống núi." A Kỷ đi trước cũng không quay đầu, đáp.

Hai kẻ áo đen vừa nghe xong liền thở phào một hơi. Nhưng trong khoảnh khắc bọn họ vừa thở ra một hơi, gió lạnh quét qua, một đạo khí đen bỗng lơ lửng tiến đến sau lưng họ, họ lập tức phát hiện ra, vừa xoay người nhìn ra phía sau, nhưng còn chưa kịp hành động đã bị một vật nặng tấn công vào sau gáy, trước mắt hai người chợt tối, chân vừa mềm, nhắm mắt lăn xuống dưới núi tuyết, khí đen lúc này mới hiện hình, giữ hai người lại, đặt họ nằm trên mặt tuyết.

Đuôi sau lưng A Kỷ hiện ra, Cơ Trữ kinh ngạc nhìn nàng: "Năm……năm chiếc?"

Từ ba chiếc đuôi biến thành năm chiếc, A Kỷ lần nữa khó khống chế thân nam nhi của mình, lập tức hóa thành một thiếu nữ, đây là gương mặt thật của nàng, nhưng chẳng qua bao lâu nàng liền biến về ba chiếc đuôi.

"Ngươi rốt cuộc……rốt cuộc có bao nhiêu chiếc đuôi……" Cơ Trữ không nhịn được mà hỏi ra câu này.

"Có quan trọng không?" A Kỷ bước xuống, đưa tay ra trước mặt Cơ Trữ "Đi thôi, chúng ta từ đây nhảy xuống, bay qua núi tuyết, lại đi về hướng nam……" Nàng vẫn chưa nói xong, bàn tay kéo Cơ Trữ vẫn chưa chạm vào vạt áo của hắn, chợt bị một cánh tay khác đẩy ra.

Nàng ngẩn người, bóng đen vừa lóe ra trước mắt, mái tóc bạc dài của người cá hòa cùng màu tuyết trắng, y đứng trước mặt nàng, Cơ Trữ đứng sau lưng bị chắn lại.

Chân Cơ Trữ mềm oặt, ngồi trên mặt tuyết, suýt chút nữa là lăn xuống dưới.

"Gương mặt lúc nãy của nàng……" Người cá trước mặt giữ lấy cằm nàng, kéo nàng đến trước người y "Biến trở về."

Khóe môi A Kỷ khẽ động, nói một câu: "Làm sao ở đâu cũng có mặt ngươi vậy?" Vừa nói ra câu này, nàng lại hung hăng giãy giụa, "Ngươi mở thiên nhãn nhìn ta làm gì?"

Người cá không đáp nàng, Cơ Trữ vừa ngã trên đất nhìn quả cầu nhỏ trong tay hai kẻ kia, quả cầu nhỏ đã bị vỡ ra: "Đây là……" Cư nhiên là lúc hai người kia bị đánh lén, liền bóp vỡ quả cầu trong tay, thông báo cho Trường Ý.

Cơn phẫn nộ của A Kỷ vẫn chưa kéo dài được bao lâu, tay Trường Ý lần nữa vuốt mặt A Kỷ, cơ hồ muốn kéo gương mặt này của nàng ra: "Biến trở về."

Nhiều ngày bị giám sát, trong lòng A Kỷ sớm đã tích trữ lửa giận, lúc này sự vô lễ của Trường Ý khiến cơn lửa trong lòng nàng bùng phát, nàng hung hăng gạt tay Trường Ý ra: "Được!"

"Vù!" một tiếng, sau lưng A Kỷ bỗng xuất hiện năm chiếc đuôi màu đen, chiếc đuôi đung đưa theo gió, "Cho ngươi xem này!" Nói xong nàng không tiếc sức, ngưng tụ pháp lực vào lòng bàn tay, một chưởng đánh vào lồng ngực Trường Ý, trong miệng còn giận dỗi mắng: "Vừa lòng ngươi chưa!"

Trường Ý bỗng nhìn thấy gương mặt giống hệt Kỷ Vân Hòa, nhất thời ngẩn người, vốn không phòng bị một chưởng này của A Kỷ, ngây ngốc chịu một chiêu này.

Chưởng phong nổi lên, khiến gió tuyết xung quanh tản ra. Nhưng Trường Ý vẫn bất động, y đứng trước mặt A Kỷ, để mặc tay nàng đánh vào lồng ngực mình, mà tay y lại đặt trên mặt nàng.

Y nhìn nàng, ánh sáng trong đôi đồng tử xanh lam khẽ chuyển động, mang theo nỗi bi thương, nhìn A Kỷ đang phẫn nộ đến thất thần.

Rốt cuộc đây là chuyện gì.

A Kỷ không nhịn được lần nữa cảm thấy tò mò về quá khứ của mình, nhưng từng giây từng phút, nàng

nhìn vào mắt y, trong lòng dường như có một bàn tay bóp chặt cõi lòng nàng hỏi——rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, mới có thể khiến cho thần sắc trong mắt một người trở nên như vậy.

Rất lâu sau, Trường Ý bỏ tay xuống trước, câu hỏi kia ngập ngừng bên môi A Kỷ nhưng cuối cùng nàng lại nói ra một câu ——

"Cơ Trữ, chúng ta về thôi."

Nàng nghĩ, dù sao người cá này cũng đến rồi, hôm nay bọn họ nhất định không thể rời đi.

"Đứng lại." Trường Ý xoay người, nhìn A Kỷ chuẩn bị xuống núi, "Tại sao lại phải che dấu?"

Mấy người trước y đã ra sát chiêu, thế mà nàng vẫn không lộ ra năm chiếc đuôi, tại sao nàng lại phải che dấu. A Kỷ xoay đầu, mặt không đổi sắc: "Không hề che dấu, ta vốn cho rằng chỉ cần bốn chiếc đuôi cũng đủ ứng phó rồi." A Kỷ nói xong, kéo Cơ Trữ xuống núi, vừa đi vừa nói không có chút sức thuyết phục, "Ra ngoài đi dạo, ngắm nhìn cảnh sắc xinh đẹp thật tốt biết bao, suốt ngày bị giam trong phòng, cho dù là yêu quái hay người, tính tình cũng sẽ trở nên cổ quái, thích khép kín bản thân cũng ưa khép kín luôn người khác, cũng không biết làm như thế có tốt hay không."

Lời của nàng khiến trán Cơ Trữ chảy xuống lớp mồ hôi lạnh.

Cơ Trữ vô thức xoay đầu nhìn Trường Ý một cái, nhưng gương mặt y vẫn lạnh lùng, dường như không hề có cảm xúc nào, nhưng y vẫn nói: "Được, đi đi."

Ba chữ này khiến hai đôi chân phía trước chợt dừng lại.

A Kỷ cho rằng mình nghe lầm, xoay đầu nhìn Cơ Trữ, Cơ Trữ cũng cho rằng bản thân nghe sai rồi, đưa mắt nhìn A Kỷ, sau đó hai người cùng xoay đầu lại nhìn Trường Ý.

Trường Ý cũng nhìn bọn họ: "Cùng đi thôi."

Cơ Trữ lẳng lặng kéo tay áo A Kỷ: "Ta có thể tự mình quay về, ta đảm bảo sẽ không chạy loạn, hoặc ta sẽ giúp các ngươi khiêng hai quân sĩ này về, ta vẫn có chút sức lực……"

"Được." Trường Ý lườm Cơ Trữ một cái "Không cần lao tâm như thế."

Cơ Trữ toàn thân run sợ: "Không phiền, không phiền."

Hắn dùng thuật pháp của ngự yêu sư, khiêng hai quân sĩ kia lên, đưa bọn họ từng bước một xuống núi.

Giữa trời băng đất tuyết, chỉ còn hai người Trường Ý và A Kỷ mặt đối mặt, đưa mắt nhìn nhau.

"Ngươi đang nói chuyện cười đúng không?" A Kỷ hỏi Trường Ý "Ta và ngươi có gì để đi cùng nhau chứ?"

"Nàng đi phía trước." Trường Ý nói. Vốn dĩ không cho A Kỷ có cơ hội nhiều lời.

Thật là kẻ cường thế hơn người, A Kỷ thở dài một tiếng, nghiến răng nghiến lợi, chỉ đành vùi đầu đi trước, nàng giống như một phạm nhân bị lưu đày, đi phía trước, vừa quay đầu, liền thấy Trường Ý lẳng lặng sau lưng nàng. Nàng đi nhanh, y liền đi nhanh, nàng đi chậm, y cũng đi chậm, nhưng trước giờ nàng cũng chưa từng thấy, nha dịch áp giải phạm nhân nào, trên mặt lại có thần sắc như thế này.

Y dường như muốn nhìn nàng, ngắm nhìn bóng lưng nàng, sau đó đuổi theo quá khứ vốn dĩ không thể quay trở về, nắm giữ một chút thuần khiết không thể nắm giữ……

Kháp tự cố nhân quy……

105. Chương 89: Tuyết Sơn Nham Tương (dung Nham Núi Tuyết)

Một đường đi qua gió tuyết, tiến vào sâu trong núi tuyết to không người sinh sống, A Kỷ không dừng lại, Trường Ý cũng liền không gọi nàng ngừng lại. Dường như nếu nàng có thể một đường xuống nam, y cũng sẽ không nói thêm một câu nào.

Từ đỉnh núi hoang vu một đường xuống đến đến tận đáy vực, khắp nơi bắt đầy có cây khô phủ đầy tuyết, A Kỷ đi đến chân có chút mỏi, nhưng người sau lưng vẫn không nói lời nào.

"Ngươi không bận gì sao?" A Kỷ lén lút liếc Trường Ý một cái, "Ta không phải là đuổi ngươi đi, ta là sợ làm chậm trễ thời gian của ngươi. Chúng ta cũng dạo ở đây được một lúc lâu rồi, chi bằng mình về thôi?"

Hôm nay không thể trốn được rồi……Trong lòng nàng thì thầm.

"Đi thêm một chút nữa."

Một câu hồi đáp lãnh đạm khiến câu tiếp theo của A Kỷ bị nuốt ngược về. Chỉ đành tiếp tục tiến về phía trước. Trong lòng nàng có chút ngượng ngùng, vừa đi qua một thân cây liền tiện tay rung một nhánh cây, tuyết phủ trên cành cây rơi xuống, nàng vừa rung xong liền chạy đi, đống tuyết ấy không rơi trên người nàng mà lại rơi trên vai, trên đầu Trường Ý.

Y không tránh, cho nên lúc A Kỷ quay đầu, liền nhìn thấy gương mặt lạnh lùng phủ đầy tuyết trên người y.

A Kỷ cùng Trường Ý bốn mắt tương giao, khoảnh khắc chạm mắt, A Kỷ không nhịn được mà cười rộ lên: "Tôn chủ, ta đây thật không cố ý đâu. Ai biết bản lĩnh của ngươi cao như thế, vậy mà đến cả đống tuyết này cũng không tránh được."

Trường Ý lạnh mặt phủi phủi tuyết trên vai, chuyển mắt nhìn thấy gương mặt mang theo ý cười ẩn chứa ba phần giảo hoạt của A Kỷ.

Y ngây người, ánh mắt lập tức ôn nhu, người trong kí ức rất ít cười như thế trước mặt y, nhưng nghĩ lại, có lẽ lúc nàng vui vẻ cũng sẽ cười hệt thế này.

Vừa nhìn thấy ánh mắt của Trường Ý trở nên thâm thúy cùng hoài niệm, nụ cười của A Kỷ liền có chút ngượng ngùng. Không biết người cá này lại thông qua nàng mà nhìn thấy những gì, nàng sờ sờ mặt, xoay người tiếp tục tiến lên phía trước: "Tôn chủ, ngươi vẫn muốn đi bao lâu nữa vậy? Ta không muốn đi nữa, ta muốn về khách điếm."

"Đi thêm chút nữa."

Vẫn là câu này.

A Kỷ thở dài một tiếng, vùi đầu tiếp tục đi về phía trước, lại đi được một lúc: "Đi được một hồi rồi, đi về thôi! Đại gia?"

"Tiếp tục."

A Kỷ không thể nhịn được nữa, xoay đầu trừng mắt nhìn Trường Ý, vừa nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của y, bốn chữ "đánh không lại y" lập tức xuất hiện trong đầu nàng, nhưng nàng nghĩ đến tình trạng bị giám sát mấy ngày liền, vẫn còn ép buộc hôm nay nữa, trong lòng vừa ủy khuất vừa phẫn nộ, liền xếp bằng ngồi xuống đất, ngẩng cổ nhìn y: "Ta không đi nổi." Khoanh tay nói "Không đi nữa."

Trường Ý nhìn A Kỷ trên mặt tuyết: "Được, vậy thì ngồi đây một chút."

Dứt lời, y vén vạt áo, cư nhiên cũng xếp bằng ngồi xuống. Đôi mắt khẽ nhắm lại, lập tức ngồi yên trên đất.

A Kỷ ngạc nhiên ngẩn người, không thể tin được trừng mắt nhìn y.

Người cá này……

Sao trên đời lại có người cá như thế này chứ? Làm sao da mặt lại có thể dày đến như vậy……

A Kỷ nhìn rừng tuyết xung quanh, một mảng khí trắng bốc lên nghi ngút, lúc nãy một đường đến đây nàng

cũng nhìn thấy, chỉ là không để tâm, giờ đây tiến lại gần, ngửi thấy vài phần hương vị xa xa truyền đến, nàng bảo: "Được, ngươi ngồi đi, ta ngồi ở đây có chút lạnh, bên kia có ôn tuyền, ta đến đó ngâm chút." Nàng đứng dậy.

Trường Ý đưa mắt nhìn nàng. A Kỷ vội cướp lời hắn, mở miệng: "Ôn tuyền này, tôn chủ có thể cùng ta ngâm chung, nghỉ ngơi thả lỏng?"

Lời mời to gan của nàng, Trường Ý sửng sốt, vội xoay đầu, rũ mắt xuống: "Nàng tự đi."

A Kỷ nghe xong, nhếch môi cười, hiểu rồi.

Hóa ra……Chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi ư.

A Kỷ vừa đi về phía ôn tuyền, vừa cởi áo ngoài ra ném xuống đất, đầu cũng không quay lại tiến về phía trước. Trường Ý khẽ đưa mắt nhìn theo, tầm mắt liếc sang chiếc áo bào nàng ném trên đất kia một cái, nơi đó dường như hình thành một đường kết giới, không để y tiến vào.

A Kỷ đứng trong rừng tuyết, nhưng nhìn thấy sau lưng quả nhiên không có tiếng bước chân của Trường Ý, trong lòng liền cảm thấy thú vị, sớm biết người cá này nghiêm túc trong chuyện nam nữ như thế, nàng sớm đã dùng chiêu này để xử đẹp y.

Chẳng qua hôm nay nàng cũng không tính trốn nữa, nàng có thể nghĩ đến, người cá biết nàng không thoát y liền xuống ôn tuyền, hơn nữa còn có thể ngự gió mà đi, nhưng bất luận thế nào nàng đều chạy không thoát. Người cá này tai mắt linh hoạt, hôm nay nàng lại đi đến mệt lả người rồi, cũng lười phải chống lại y, thế nên liền một lòng muốn tránh y, ngoan ngoãn ở trong nước suối nghỉ ngơi thả lỏng cơ thể.

Chưa đi được vài bước, trước mặt truyền đến tiếng nước, mùi của ôn tuyền càng thêm nồng đậm, A Kỷ phủi phủi hơi nước xông đến, nhưng nhìn thấy dưới nền tuyết trắng có hai ba nơi trong đáy vực có chứa nước suối, ba cái hồ đều bốc lên khí nóng, khiến người nhìn cảm thấy ấm áp, nàng chìm đắm trong độ ấm này, chọn cái hồ thích nhất, cởi toàn bộ y phục còn lại, tìm một tảng đá ngồi xuống.

Thở ra một tiếng thoải mái, đầu A Kỷ dựa lên tảng đá, cả người thả lỏng lơ lửng trong nước.

"Tôn chủ!" Nàng cao giọng gọi một tiếng. Rừng tuyết vô cùng yên ắng, nàng tin chắc người cá có thể nghe được động tĩnh bên này, "Ta ngâm trong nước rồi, rất thoải mái, ở đây còn có vài cái hồ, ngươi thực sự không đến ư?"

Nàng thông qua quan sát vừa rồi biết rằng người cái tuyệt đối không đến, cho nên nàng liền cố ý nói ra lời này cho y nghe, dường như muốn khiến y buồn bực: "Không ngâm cũng được, ngài ngồi ở đó chắc cũng lạnh đó, nếu không ngài một mình đi quanh khu rừng này đi? Chẳng phải ngươi thích đi lắm sao?"

A Kỷ nói lời mát mẻ y đến thập phần vui sướng, tâm tình nhất thời vô cùng tốt. Nước dưới chân chợt động.

Đột nhiên, chỉ nghe hai tiếng "ầm ầm" bên dưới bỗng nổi lên bọt nước, A Kỷ ban đầu chỉ cho rằng là bọn nước do chân mình nghịch nước, nhưng sau đó bọt nước càng lúc càng nhiều, nàng liền dừng động tác lại.

"Ầm ầm, ầm ầm". Bọt nước không ngừng dao động, nhiệt độ nước suối cũng theo đó tăng cao lên như muốn đem nàng luộc chín, A Kỷ kinh hô một tiếng, lập tức nhảy ra khỏi nước, giẫm trên mặt tuyết hai bước, da thịt toàn thân đều bị bỏng, sưng đỏ lên. Nàng lập tức bắt lấy y phục trên bờ, vừa khoác áo vừa giận dữ hướng bên ngoài mắng: "Người cá nhà ngươi! Vô cùng không nói lí lẽ! Trong lòng không vui cũng không thể luộc chín ta!"

"Sao vậy?" Bên ngoài truyền đến tiếng hỏi thăm của người cá, giọng không to nhưng đủ để nàng nghe rõ.

A Kỷ mặc xong áo trong, vẫn chưa kịp nói câu nào, bỗng "rầm" một tiếng, nước ôn tuyền nàng vừa đứng trong đó đột nhiên xông thẳng lên trời, bốc lên rất cao, nước nóng xông lên trời cao, lại biến thành mưa tí tách tí tách rơi xuống, khiến y phục vừa mặc xong của nàng ướt đẫm.

Áo trắng bên trong dán chặt trên người nàng, gió lạnh vừa thổi qua, khiến nàng bị thổi đến run lẩy bẩy.

Lúc này, trong rừng tuyết truyền đến tiếng bước chân, A Kỷ biết người đến là ai, nhất thời cũng mặc kệ cơn lạnh, vội vàng lấy chiếc áo khác khoác lên người: "Đừng đừng đừng!"

Khóe mắt nàng nhìn thấy người mặc hắc bào bước đến, tay nàng run cầm cập, vẫn chưa mặc xong chiếc áo kia, áo khoác ngoài mà lúc nãy nàng cởi ra ở ngoài kia lập tức bay đến phủ trên người nàng, nàng hoảng loạn mặc trung y, lại chỉnh lấy đại bào khoác bên ngoài của mình, ăn mặc đàng hoàng, nàng mới nhìn Trường Ý một cái.

Tầm mắt Trường Ý vốn không rơi trên người nàng: "Ta thấy nàng cũng không phóng khoáng như lời nàng vừa nói."

Câu nói này đập tan toàn bộ lời nói nhàn hạ mát mẻ vừa rồi của A Kỷ khi ngâm trong ôn tuyền.

A Kỷ nhịn lấy lửa giận, toàn thân phát ra khí nóng hong khô áo quần ướt đẫm bên trong, sau đó quay đầu trừng y: "Người cá nhà ngươi thật nhỏ mọn! Bản thân không ngâm cũng không cần đun cả hồ nước!"

Trường Ý lườm nàng một cái: "Không phải ta." Y nhìn ôn tuyền nàng vừa ngâm, A Kỷ cũng xoay đầu nhìn, lập tức ngẩn người.

Sau khi vô số nước suối phun ra ngoài, phần còn lại trong hồ cũng bị nhiệt độ cực cao kia làm bốc hơi, sương khói bỗng biến thành màu đen, mùi bên dưới cũng xông lên mũi, khiến người ta khó chịu, chẳng một lúc sau, cả hồ biến thành màu đen, dần dần lộ ra một khe nứt, bên trong lộ ra dung nham đỏ tươi chói mắt.

A Kỷ đưa mắt nhìn xuống dưới: "Ta cư nhiên tắm trong cái hồ này……"

"Trong này có quái lạ." Trường Ý vừa dứt lời, mặt đất đột nhiên rung chuyển, cả người A Kỷ và Trường Ý cũng rung theo, đột nhiên, chỉ thấy tuyết phủ trên đỉnh núi cao ngất xa xa lẳng lặng rơi xuống, càng lăn xuống dần, bắt đầu vang lên tiếng động, đó là……tuyết lở……

Chỉ là trận tuyết lở trong ngọn núi này, tuyết lớn chỉ bao phủ rừng tuyết, không nguy hại đến ngự yêu đài dưới núi, Trường Ý nhấc lến áo bào của A Kỷ, tung người nhảy lên, lập tức rời khỏi mặt đất.

Mà trong lúc hai người nhảy lên không trung, mới cảm thấy tình thế không ổn……

"Đây là cái gì……" A Kỷ hỏi.

Nơi ôn tuyền bên dưới A Kỷ vừa ngâm, không biết từ khi nào lại xuất hiện ánh đỏ lay động, nhưng cách mấy chục trượng bên ngoài mà hai người không biết trong rừng tuyết, trên mặt đất dường như bị ai đó đốn thành một đường nứt đỏ tươi, uyển chuyển chảy ra, dung nham từ dưới đất trào ra, hồ ôn tuyền A Kỷ từng tắm, chỉ là một vết nứt nối tiếp đường nứt kia.

"Trước đây cõi Bắc có cái này?" A Kỷ chấn kinh, "Ngươi có biết không?"

Trường Ý khẽ nhíu chặt mày: "Ta không biết." Ánh mắt y chuyển động, rơi trên người nàng, "Trước đây cõi Bắc cũng không có dung nham."

"Thế……Chẳng lẽ là ta vừa ngâm một cái……lại khiến cả mảnh đất to này ngâm đến nứt ra ư?" A Kỷ không dám tin "Ta lợi hại như thế ư?"

Trường Ý nhìn nàng: "Ta cũng không biết nàng lợi hại thế này."

106. Chương 90: Cô Đảm Cùng Chúng Thành

Tuyết lở trên đỉnh núi phủ xuống, nhất thời tuyết trắng tung bay hệt như một lớp mây dày bao phủ cả rừng tuyết, nhưng khi tuyết trắng tiếp xúc với dung nham bên dưới lập tức tan chảy ra.

Dung nham đỏ tươi trào ra càng nhiều, A Kỷ xoay đầu nhìn về nơi xa, sườn núi quanh co phía trước, có vô số đoạn đường bốc lên khói đen, trong núi không ngừng rung chuyển, tuyết lở vẫn không dừng lại, động tĩnh thế này chứng tỏ càng lúc càng nghiêm trọng rồi, cứ tiếp tục như thế, núi lở động đất, thành cõi Bắc cùng ngự yêu đài bên dưới e rằng không thoát khỏi.

Hơn nữa giờ đang có rất nhiều người thoát chết vừa tìm đến sống trong thành cõi Bắc……

Thần sắc A Kỷ nghiêm túc: "Cõi Bắc vì sao đột nhiên lại thế này? Có phải là chiêu trò của triều đình làm không?"

“Sức mạnh của núi sông, e rằng đại quốc sư cũng khó có thể thao túng. Đây là dung nham bình thường.”

“Dung nham còn có thể nói là bình thường hoặc không bình thường ư?”

“Hải ngoại tiên đảo có một tòa núi thông thiên gọi là Điện Hảo, miệng núi hằng năm phun trào dung nham nóng chảy, dung nham cực đỏ, hệt như máu tươi, truyền thuyết kể rằng dung nham của Điện Hỏa là vì lửa dưới lòng đất mà thành, có thể thiêu đốt vạn vật trên thế gian.”

A Kỷ nghe đến thất thần: “Những truyền thuyết này, ngươi nghe ở đâu?”

“Dưới biển.” Y chỉ đáp hai chữ, cũng không nói gì nữa, kéo A Kỷ ngự gió tiến về trước. Tốc độ của y rất nhanh, so với A Kỷ tự ngự gió còn nhanh hơn, gió lạnh cứa vào mặt, A Kỷ cúi đầu nhìn đôi chân của người cá, sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt quá đỗi xinh đẹp của y, rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Nghe nói trước kia ngươi có một chiếc đuôi to thập phần xinh đẹp, cho nên Thuận Đức công chúa mới muốn bắt ngươi.”

Trường Ý nghe được lời này, lại làm như không nghe thấy, đến mắt cũng không nhìn sang.

“Thuận Đức công chúa thật là một hỗn trướng.” A Kỷ nói “Nàng ta hủy hoại không biết bao nhiêu người.”

Trường Ý trầm mặc một lúc, đáp: “Cho nên cuối cùng nàng ta cũng sẽ phải trả giá.”

Trường Ý đưa A Kỷ bay qua dung nham đang bạo phát, rốt cuộc dừng lại trong không trung, dưới nơi của bọn họ, hóa ra vốn là một đầm nước nhỏ trong núi, lúc này đang ầm ầm trào ra dung nham đỏ tươi, thực sự hệt như máu, trông rất dọa người.

Chuyện càng đáng sợ hơn là, ngoài đầm dung nham này, qua thêm một đỉnh núi, bên dưới chính là cổng thành thành cõi Bắc. Cũng có thể nói, nếu dung nham ở nơi này bạo phát, có thể sẽ hủy diệt toàn bộ thành cõi Bắc bên dưới.

Dung nham đang trào ra trên đất, uốn lượn chảy qua nơi bọn họ đến, trong núi tuyết vẽ ra một đường nứt kinh động lòng người. Ngọn núi to cao ngất lúc này cũng bị sức mạnh của dung nham làm rung chuyển, vô số tuyết trắng xung quanh bị thiêu trụi sạch sẽ, lộ ra một mảng núi đen.

“Sao lại nghiêm trọng thế này?” A Kỷ sửng sốt “Trước đây cũng không xuất hiện ở cõi Bắc ư?”

“Chắc là cách đây không lâu mới xuất hiện. Có thể là cùng một mạch với đảo Lôi Hỏa ở ngoài biển, chỉ là không lộ ra mà thôi.” Trường Ý nói “Nàng quay về cõi Bắc tìm Khổng Minh, bảo hắn sai ngự yêu sư cùng yêu quái đưa bá tánh lập tức rời khỏi thành cõi Bắc.”

"Rời đi đâu?" A Kỷ khẩn trương "Càng tiến về bắc càng hoang vu, hơn nữa lại rất lạnh, ngự yêu sư và yêu quái có thể chịu được nhưng người bình thường làm sao sống đây? Mà có nhiều người như vậy, rời khỏi thành cõi Bắc, lương thực cũng không gắng gượng qua nửa tháng, đến lúc đó, triều đình không tìm người gây phiền phức, cõi Bắc cũng tự rã. Tiến nam càng khỏi nghĩ rồi. Thế lực triều đình tuy suy yếu, nhưng cũng có thể dễ dàng giết một đoàn tị nạn chật vật của ngươi."

A Kỷ nói những lời này, lai hoàn toàn quên mất chuyện bản thân phải chạy trốn.

Trường Ý nhìn nàng một cái bảo, "Ta không để bọn họ phải rời khỏi cõi Bắc, đây chỉ là tạm thời."

"Tạm thời?" A Kỷ nhìn y "Ngươi ở lại đây làm gì?……"

Nàng nhìn ánh mắt kiên định của Trường Ý, đoán: "Chẳng lẽ, ngươi muốn áp chế dung nham lập tức bạo phát này ư? Đợi dung nham tự rút, ngươi có thể để mọi người quay về cõi Bắc?"

Trường Ý không hề phủ nhận.

A Kỷ trừng to mắt nhìn y, lắc đầu, "Người cá nhà ngươi có phải điên rồi không?" Nàng tiếp "Ngươi lúc nãy cũng nói, sức mạnh của núi sông đến cả đại quốc sư trong triều đình cũng không có cách, ngươi làm sao ngăn cản được?"

"Ta sẽ ở đây tạo thành một bình phong, đến khi dung nham trào xuống bên dưới sẽ tan đi."

"Nói thì dễ! Lấy sức của một mình ngươi làm sao có thể trong lúc trời diệt lại bảo hộ một toà thành, ngươi……" Chưa dứt lời, dung nham bên dưới "Rầm" một tiếng vang lên, lập tức không ngừng trào ra dung nham nóng chảy, phun thẳng lên trời cao, sau đó ngưng tụ thành dòng dung nham chảy khắp nơi.

Trường Ý kết ấn trong tay, băng tuyết xung quanh bỗng bay đến, hóa thành một bức bình phong, chắn cản vô số dung nham trào đến bên này của họ.

Sở trường của Trường Ý là thao túng nước, giữa Thiên Sơn này, tất cả đều là tuyết trắng, nguồn năng lượng bất tận này chính là nguồn tiện lợi cho y.

Tuyết trắng không ngừng ngưng tụ trước mặt y, bình phong càng lúc càng lớn, dường như so với tuyết trên Thiên Sơn, kẻ thi triển pháp thuật như y càng thêm nhỏ bé.

"Chạy mau."

Nhìn thấy y kiên quyết thế này, A Kỷ cắn chặt răng, không dám chậm trễ nữa, xoay đầu hướng về ngự yêu đài.

Nàng bay qua phía trên thành trì thành cõi Bắc, trên đường đã không ít bá tánh nhìn thấy động tĩnh trên núi, dung nham bạo phát khiến một mảnh đất to rung chuyển, quần núi vẫn đang lở tuyết không ngừng, mà tuyết trắng vẫn chưa rơi xuống đã bị thao túng ngưng tụ thành một bức tường cực lớn chắn giữa dung nham cùng thành cõi Bắc.

Giữa tuyết trắng có một người mặc hắc bào, đứng vững vàng trong gió tuyết, A Kỷ xoay đầu nhìn y một cái, cắn răng, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn, vội hướng về ngự yêu đài.

Thủ vệ ngự yêu đại vốn ngăn nàng lại, lại bị nàng một chiêu đánh ra: "Tôn chủ các ngươi sai ta đến đây! Khống Minh đang ở đâu!" Bọn thủ vệ đưa mắt nhìn nhau, lúc này từ xa bỗng chuyển đến tiếng ầm ầm, giữa núi xa, dung nham kịch liệt va vào bức tường tuyết, rốt cuộc va đến trên tường tuyết lộ ra một khối màu đen rất to, hệt như vệt mực trên nước, nhưng vẫn chưa va nát tường tuyết.

A Kỷ càng khẩn trương: "Khống Minh đang ở đâu!"

"Huyên náo chuyện gì!" Khống Minh từ trong điện bước ra, A Kỷ lập tức tiến lên, đi đến trước mặt Khống Minh, "Dung nham trên núi ngoài cõi Bắc đang bạo phát, người cá đang một mình chống đỡ, không để dung nham hủy diệt thành cõi Bắc, đề phòng vạn nhất, ngươi lập tức an bài người đưa bá tánh ra khỏi thành." Nàng dặn dò xong lời người cá nói.

Khống Minh vẫn đang sửng sốt: "Dung nham bạo phát? Y một mình chống đỡ!?"

A Kỷ không giải thích nhiều với hắn, lại tiếp: "Y đương nhiên không thể một mình chống đỡ tất thảy, ngươi tìm người biết thuật pháp hệ thủy đi theo ta giúp người cá một tay."

Nàng vừa dứt lời, Khống Minh vẫn chưa dặn dò, quân sĩ bên cạnh lập tức ôm quyền nói: "Thuộc hạ biết thuật pháp hệ thủy! Nguyện dốc sức hỗ trợ tôn chủ!"

"Thuộc hạ cũng biết!"

"Thuộc hạ xin lệnh!"

A Kỷ nhìn xung quanh một cái, người xin lệnh có yêu quái cũng có ngự yêu sư, không biết vì sao nhìn thấy một màn này của cõi Bắc, trong lòng nàng lại truyền đến một kích động khó nói. Ngự yêu sư cùng yêu quái, muôn đời thù địch, trong kí ức của nàng, nàng chưa từng trải qua chuyện này nhưng sâu thẳm trong linh hồn nàng dường như đối với cảnh tượng này đã khao khát trăm ngàn lần rồi.

Thế này thật tốt, thế này thật tốt, không hề tranh đấu lẫn nhau, cũng không có ta lừa ngươi dối, không phân biệt thân phận, chủng tộc, mọi người chỉ có cùng một mục tiêu.

A Kỷ gật đầu: "Đủ người rồi, tập hợp theo ta, chúng ta cùng đi giúp người cá một tay."

107. Chương 91: Thâm Tình Duy Nhất Cũng Không Giữ Được

Hiệu suất của cõi Bắc rất cao, có lẽ vì mọi người đều đi đến từ gian khổ, cho nên trong lúc khó khăn ập đến, bọn họ rất nhanh liền lộ ra bản năng sinh tồn của mình, Khống Minh đã bắt đầu an bài mọi người di tán ra ngoài thành, một bộ phận tiến về bắc, một bộ phận hướng nam, chia nhau mà đi, bất luận nơi nào có sự cố, người của cõi Bắc cũng không bị tiêu diệt toàn bộ.

Mà hơn trăm người biết thuật hệ thủy cũng rất nhanh tập hợp trước mặt A Kỷ.

"Các vị, dung nham nóng chảy trong núi, tôn chủ dùng thuật pháp ngưng tụ thành tường tuyết ngăn giữa sườn núi với cõi Bắc, nhiệm vụ bây giờ là không để dung nham phá hủy thành cõi Bắc, dung nham nóng chảy, sức mạnh của mọi người không bằng tôn chủ, cho nên ngàn vạn lần phải cẩn thận, tuyệt đối không được tiến vào trong, chúng ta đi lần này không phải là thay tôn chủ chế ngự dung nham mà là hỗ trợ y bảo hộ thật tốt cõi Bắc."

"Vâng!"

A Kỷ ngự gió, mọi người theo sau nàng, đi về hướng bức tường tuyết.

Mà trước tường tuyết, hắc bào cùng mái tóc dài của người nọ bị gió thổi phần phật, bên tai y chỉ còn tiếng gió, âm thanh gì cũng không nghe thấy.

Muốn duy trì bức tường tuyết to thế này, chế ngự dung nham đang không ngừng trào ra, Trường Ý không thể thả lỏng một giây nào, y rót vô số yêu lực của mình vào trong bức tường tuyết phía trước, khí nóng cùng áp lực va chạp khiến y cảm nhận được đau đớn mãnh liệt.

Y nhắm mắt, trong tiếng ồn bên tai, y dường như lại tiến vào một nơi cực kì yên tĩnh, dưới đáy hồ kia, có một người đang bị băng phong nằm đó.

Trường Ý biết, sức mạnh của đất trời cường đại thế nào, hành động này của y là cửu tử nhất sinh, nhưng kì thực, sâu thẳm trong nội tâm y lại có một khe hở u tối, y mong đợi khoảnh khắc này, chờ đợi giây phút tử vong ập đến.

"Ầm ầm" một tiếng, dung nham bên dưới mãnh liệt bạp phát, xông thẳng lên không trung, nhắm vào bức tường tuyết của Trường Ý mà bổ đến, băng tuyết hòa lẫn cùng dung nham, vô số hơi nước bốc lên, nhiệt độ của hơi nước cũng đủ làm bị thương con người.

Trường Ý không lui nửa phần, càng rót nhiều yêu lực vào trong, băng tuyết tứ phương tám hướng càng nhanh chóng ngưng tụ, nào nghĩ đến bức tường tuyết bị dung nham va chạm vẫn chưa kịp hình thành, lại một luồng khí nóng lao đến, hai luồng dung nham nhỏ vụn xuyên qua tường tuyết, nhiệt độ giảm đột ngột khiến dung nham hóa thành đá vụn cứng rắn sắc bén, một hòn quét qua gò má Trường Ý, một hòn va thẳng vào lồng ngực y.

Trường Ý chỉ cảm thấy khí tức hỗn loạn, tường tuyết xung quanh dần dần sụp đổ, y áp chế khí huyết thiêu đốt bên trong lồng ngực muốn trào ra, gắng gượng dùng sức chống đỡ, bỗng gió to nổi lên, sau lưng truyền đến cảm giác lành lạnh.

Đôi mắt lam băng của Trường Ý vừa chuyển sang đằng sau, sau đó……dần dần mở to mắt. Mười trong số trăm người khoác y phục quân sĩ cõi Bắc từ đằng sau vội đến, trong tay bọn họ ngưng tụ pháp lực, ánh sáng pháp lực hệt như hòa thành một đường, liên kết hướng về tường tuyết trước mặt, từng đường từng đường một, bọn họ dùng sức mạnh của mình hỗ trợ Trường Ý chống đỡ bức tường cực to này.

Bọn họ đứng sau lưng Trường Ý, lơ lửng giữa không trung, dùng sức mình giúp y chống lại lần dung nham bạo phát kịch liệt nhất.

Đồng tử màu lam của Trường Ý khẽ động, chỉ nhìn thiếu nữ tóc đen từ sau lưng quân sĩ ngự gió đến, nàng đang chỉ huy một quân sĩ sau cùng, bay lên trên tường tuyết, chống đỡ trên vị trí cao nhất của nó.

Dung mạo của thiếu nữ có ba phần tương tự Kỷ Vân Hòa, mà thần sắc này lại hệt như thần sắc của nàng.

"Chốc nóng chốc lạnh này thực sự khiến người ta khó chịu quá, mùi còn rất khó ngửi……" Nàng buồn bực nhìn Trường Ý, "Những quân sĩ khác đều đi giúp bá tánh di tán rồi, ta chỉ có thể gọi những người biết thuật pháp hệ thủy này đến."

Là nàng gọi đến……

A Kỷ đang nói, bỗng chân núi tuyết phía trước chợt rung chuyển kịch liệt, dung nham lần nữa xông thẳng lên trời! Tường tuyết bị đè đến không thể rung chuyển, mấy trăm người đều chịu một đòn công kích nặng nề, có người tâm mạch bị thương không thể ngự gió tiếp, thân thể mất sức rơi xuống bên dưới.

A Kỷ vừa nhìn thấy, lập tức thân hình khẽ động, trong không trung đuổi theo xuống dưới, vẫn chưa kịp ôm lấy người kia, người kia đã bị một người khác tiếp được. A Kỷ ngẩng đầu vừa nhìn, người đến cư nhiên là Lô Cẩn Viêm.

"Lão tử cũng đến!" Sau lưng Lô Cẩn Viêm, xà yêu bay lên trước, chiếc đuôi lơ lửng giữa không trung đánh vào sau gáy Lô Cẩn Viêm, "Ai, đuôi bị trơn, xin lỗi nha."

"Con mẹ nó ngươi cố ý! Đợi lão tử đấy!"

A Kỷ kinh ngạc nhìn hai người, sau lưng họ còn có trăm ngàn người đến.

Có ngự yêu sư, có yêu quái, có quân sĩ cõi Bắc, còn có người chưa gia nhập vào quân đội cõi Bắc, bọn họ vội chạy đến, dùng thuật thủy hệ mà mình có tiến lên, còn người không biết thuật thủy hệ lại tận lực truyền sức mạnh của mình cho người biết thuật thủy hệ.

"Tòa thành này là của bọn lão tử!" Lô Cẩn Viêm lớn giọng hô "Không thể tùy tiện ném cầu lửa vào nhà của bọn lão tử được!"

Mọi người cao giọng hô, tiếng hô rung chuyển cả núi sông.

Ánh mắt của A Kỷ quét qua mọi người, cuối cùng rơi trên người ở giữa bọn họ, rơi xuống bóng lưng màu đen ấy. Nàng bay lên phía trước, dừng bên cạnh Trường Ý, vươn tay ra, muốn đem sức mạnh của mình truyền cho y, nhưng khoảnh khắc lòng bàn tay chạm lên sau lưng y, A Kỷ bỗng có chút nghi hoặc.

Thần sắc nghiêm túc của Lâm Hạo Thanh bỗng hiện trong đầu nàng.

Nàng kì thực vẫn luôn nghĩ đến, nếu người cá biết nàng chính là người y cần tìm sẽ như thế nào? Nàng phải đối diện với y ra sao? Trong khi nàng……vốn dĩ không có kí ức của người trước đây. Nếu nàng của trước đây không giống với nàng của hiện tại, nàng nên ứng xử thế nào với người cá này.

Trong khoảnh khắc thất thần ấy, mặt đất kịch liệt rung chuyển, tần suất cực nhanh, khí nóng xung quanh trào lên, mọi người đều cảm thấy không ổn, ngưng thần khẩn trương, một tiếng ầm ầm trầm thấp từ dưới núi truyền lên, dung nham không bắn tung tóe nữa, mà bao phủ khắp ngọn núi, dung nham bị giữ lại trên sườn núi tức thời dọc theo ngọn núi chảy xuống.

Đường dung nham đang chảy xuống chính là cổng thành thành cõi Bắc! Nơi đó vẫn còn một đống to bá tánh chuẩn bị di tán ra cổng thành!

Dung nham đỏ tươi như máu, người trong không trung lập tức chấn kinh.

Trường Ý là người phản ứng lại đầu tiên, y thu lại pháp thuật, A Kỷ lập tức hiểu ý y, nàng liền hô to trong không trung: "Thu pháp thuật! Để tường tuyết đổ xuống! Chặn lại dung nham!" Giọng nàng đem theo yêu lực, truyền vào tai từng người. Mọi người liền nghe theo thu tay.

Tường tuyết cực lớn tựa như một bức rèm, từ trên trời xung xuống dung nham trên đường.

Hơi nước nóng rực bốc lên khiến mỗi người trong không trung có cảm giác như toàn thân rơi vào một xửng hấp, thậm chí không thể dùng pháp thuật để hộ thân.

Nhưng trong lúc mọi người vẫn đang ở không trung đợi hơi nước tan đi, đang nghĩ phương án tiếp theo để không gián đoạn thời gian, thân hình Trường Ý vừa chuyển liền lao xuống dưới: "Xuống chặn bên dưới."

Y để lại bốn chữ.

Y vừa động, người phản ứng nhanh lập tức đuổi theo, chẳng qua phút chốc, người trên không đều đuổi theo xuống dưới.

Xuyên qua từng tầng khí trắng nóng rực, dung nham đỏ tươi lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người.

Trường Ý chấn ở chân núi. Cắn nát ngón cái, dùng máu để tế, tạo thành kết ấn, vô sống chùy băng cắm trên mặt đất ngăn chặn dung nham tiếp tục chảy xuống. Cuối cùng Trường Ý tạo thành một bức từng băng dựng trước mặt mình, pháp lực trong tay y rót vào trong bức tường băng này, càng dâng càng cao, tựa như lần nữa muốn ngăn cản toàn bộ dung nham.

Hiểu ý của y, vô số người sau lưng rót pháp lực vào trong tường băng.

Nhưng dung nham quá nhiều. Dung nham dần dần phủ lên tường băng, lớp dung nham bên dưới ngưng tụ thành đá, dung nham phía trên không ngừng thiêu đốt, đừng nói ngăn chặn dung nham, chỉ nói trọng lượng của đống nham thạch trên bức tường băng cũng khiến cho những người hỗ trợ phía sau càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi.

Không thể ngăn chặn được nữa……

A Kỷ ở trên không đưa mắt nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy hướng bắc ngự yêu đài có một mặt băng kiên cố ở giữa đảo.

Nàng lập tức nổi lên ý định. Mượn núi sông để đối phó với sức mạnh của núi không, không phải tốt nhất sao? Chỉ cần để dung nham này dẫn vào trong hồ nước, mượn mặt hồ to này còn không đủ để chứa dung nham sao.

Nàng lập tức bay xuống, đứng bên Trường Ý: "Nhanh lên! Đem bức tường băng của ngươi chuyển về hướng bắc ngự yêu đài. Bên đó có hồ! Trong hồ có thể chứa được dung nham! Cũng có thể cứu được thành cõi Bắc!"

Trường Ý nghe xong, lập tức ngẩn người, xoay đầu nhìn A Kỷ.

A Kỷ không rõ tất thảy: "Nhanh lên!"

Trường Ý không động, dường như đang cố sức chống đỡ áp lực nặng nề trên đỉnh đầu. Tình cảnh này, hệt như trong lòng y.

A Kỷ đang giận dữ trách mắng bên tai y, một bên khác, y dường như đã chìm xuống đáy hồ u tối nọ, bên trong hồ nước, Kỷ Vân Hòa đang an nhiên nằm dưới đáy hồ. Thế giới bên ngoài đang phân tranh, tất thảy đều không liên quan đến nàng……

Trường Ý cảm thấy trong lòng chấn động, y mở mắt, đôi mắt lam băng không còn trong vắt, hốc mắt y đỏ rực, nghiến răng nghiến lợi. Chỉ nghe y quát thấp một tiếng, pháp lực trong tay xuất ra. Tường băng liền chuyển hướng, quay về phía dốc núi, hóa thành một đường cong, dẫn dung nhanh đi về hướng hồ băng.

“Buông tha cho ta đi, Trường Ý.”

Bên tai cơ hồ có người thở dài bên tai “Buông tha cho ta đi.”

Đúng vậy, Kỷ Vân Hòa, y lập tức phải thả nàng đi rồi.

Lúc sống không giữ lại được, chết……

Cũng không thể giữ lại.

108. Chương 92: Đích Thị Cố Nhân Quy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tường băng cực to bao quanh sườn núi quanh co, tiến về phía trước.

Thân ảnh của người mặc hắc bào giữa núi sông bé nhỏ như thế, nhưng bé nhỏ như y lại có thể cùng chống lại sông núi.

Tường băng kéo dài về phía trước, có nơi vì địa hình nên không thể không mỏng hơn đôi chút. Người sau lưng hiểu được ý đồ của Trường Ý, liền hỗ trợ ở những nơi mỏng hơn. Trường Ý một đường tiến về trước, bức tường băng sau lưng hệt như bức tường thành do y tạo ra, nơi những chỗ băng mỏng dường như có một phong hỏa đài*, cho người bảo hộ ở đó.

Dung nham dọc theo bức tường băng chảy đi, trong lúc chảy qua chạm vào tường băng, liền phủ một lớp nham thạch đen lên đó, dung nham đỏ tươi chảy dọc bên trên. Tiếng ầm ầm trầm thấp không ngừng vang lên bên tai.

A Kỷ một mực ngự gió ở phía trước Trường Ý, nàng giúp y thăm dò địa hình, chỉ đường cho Trường Ý đi đến hồ băng.

Dẫn dung nham đi qua cõi Bắc tiến vào trong hồ, nói thì đơn giản, nhưng dọc đường không biết phải tạo ra bao nhiêu tường băng, cần bao nhiêu yêu lực A Kỷ cũng không lượng ước được, nàng bây giờ chỉ lo lắng Trường Ý không thể trụ đến lúc đó……

Nàng quay đầu nhìn Trường Ý một cái, nhưng không tìm ra bất kì dị thường nào trên mặt y. Nàng cắn răng, tiếp tục đi về trước.

Mắt thấy tiến gần hồ băng, bức tường sau lưng cũng kéo dài theo, A Kỷ nhảy lên trước, năm chiếc đuôi sau lưng lập tức lộ ra, nàng cuộn tay thành quyền, một quyền phá nát lớp băng cứng trên hồ, tường băng cũng theo thế đổ xuống hồ nước, dung nham cuồn cuộn lập tức chảy vào trong hồ, nước băng tức khắc bốc hơi bay lên.

Khi dung nham chảy xuống, không ai nhìn thấy đáy hồ biến thành một mảng hỗn loạn, thân thể Kỷ Vân Hòa bị băng phong đang an tĩnh nằm đó, cuối cùng cũng bắt đầu nát ra, phù sa lắng đọng ngàn năm dưới đáy hồ đột nhiên bị dung nham bất ngờ tấn công, lực đạo cực lớn, khấy động cả hồ nước, khiến cho lớp băng phong thân thể Kỷ Vân Hòa tức thời chấn động.

Dung nham hỗn loạn chìm xuống đáy hồ vẫn không hề ngừng lại, có dung nham biến thành đá, cũng có dung nham vẫn là màu đỏ tươi nóng chảy, “quan tài” bằng băng kia bị hồ nước khấy động đến nát vụn, khi

va phải tảng đá kiên cố bên trên, lúc lại chìm xuống đáy hồ, bỗng lại bị đẩy lên, cuối cùng, dung nham đỏ tươi nuốt trọn thân thể nàng, sau đó dần chìm xuống đáy……

Trên mặt hồ, từng dòng từng dòng dung nham không ngừng chảy vào, bên dưới hồ băng xung quanh xung đảo Hồ Tâm đều ánh lên ánh sáng đỏ rực, nước hồ bốc hơi lên, biến thành một mảng mù mịt, lớp băng kiên cố gần nửa năm chưa từng tan qua chẳng bao lâu liền tan chảy.

Thân người A Kỷ nhảy lên trên bờ.

Quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy bức tường băng vẫn dọc theo đường đi, cứ cách nhau một đoạn không xa liền có người thủ hộ bức tường này để nó không sụp đổ.

Cách A Kỷ khoảng mười trượng, người cá cũng đang trầm mặc đứng trên bờ. Lúc này toàn cõi Bắc đều bị dung nham thiêu rụi hệt như trong biển lửa, chỉ có mỗi Trường Ý, chỉ có y, nặng nề thở ra hàn khí, trong cổ áo, trên cổ dường như bị hàn băng bao bọc, sương tuyết phủ trên mặt y, khiến y trông có vài phần đáng sợ.

Người cá này……sử dụng pháp thuật quá độ rồi……

Bỗng nhiên, hình như lồng ngực y chợt đau, người cá khom người xuống.

Kẻ cao ngạo dường như sẽ không bao giờ cúi đầu giờ đây cơ hồ không nhịn được cơn đau đớn này, y ôm ngực, quỳ một gối trên đất, thân thể vừa rồi bị hàn băng bao phủ, thoáng cái lại trở nên đỏ rực, dường như bị dung nham thiêu đốt vậy.

A Kỷ không biết y bị gì, đang muốn chạy qua nhìn y, đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô trong không trung.

Nàng ngẩng đầu vừa nhìn, hóa ra là sau khi thân thể Trường Ý bất ổn, bức tường băng trên sườn núi do pháp thuật y tạo ra cũng bị ảnh hưởng, những chỗ băng mỏng vốn cần nhiều pháp thuật hơn để duy trì. Hơn nữa càng đáng sợ là, tường băng trên đỉnh đầu Trường Ý bỗng nứt ra!

Dung nham đỏ rực dọc theo tường băng đổ xuống, lao về hướng Trường Ý!

Toàn thân Trường Ý thoắt nóng thoắt lạnh, một phần là vì sử dụng pháp thuật quá độ, một phần là do đáy hồ……thân thể của Kỷ Vân Hòa đang chịu nổi khổ thiêu đốt cho nên khiến cơ thể y cũng chịu cảm giác như thế.

Kỷ Vân Hòa đã không cảm nhận được gì nữa, trong thảm họa này nàng bị sức mạnh của trời đất cuốn đi, bị dung nham làm tan chảy, nàng sẽ biến mất, hoặc sẽ biến thành một giọt nước, một trận gió, cũng có lẽ……sẽ không lưu lại gì……

Cõi lòng y chịu đựng nỗi đau cực đại, nhưng không phải vì trận nóng lạnh này.

Lúc này, y nhìn thấy dung nham đỏ rực đang từ đỉnh đầu mình trào xuống.

Y xoay đầu, ngẩng mặt nhìn ánh sáng đỏ tươi, ánh lửa rơi trên mặt y, xua đi khí lạnh xung quanh, tựa như mặt trời bên chân trời đằng xa, từng tấc từng thước nuốt trọn cả người y.

Đến đây đi.

Y không có gì để sợ cả.

Y dùng toàn bộ sức mạnh bảo vệ thành cõi Bắc, rốt cuộc y cũng không biến thành như đại quốc sư, dùng thiên hạ để đưa tang một người.

Như vậy……

Nếu thực sự có hoàng tuyền, trước khi uống nước vong xuyên kia, y cũng không phải hổ thẹn khi gặp nàng lần cuối……

Bỗng trong cơn cực nóng, một bóng người chợt chắn giữa y với "mặt trời" nọ.

Khí đen tựa như một dải lụa tung bay khắp nơi, chắn lấy khí nóng thiêu đốt kia, thân ảnh nàng gầy yếu lại cường đại, chín chiếc đuôi hồ sau lưng không có thực thể đang lay động, bóng nàng kéo dài dưới ánh sáng rực rỡ, loang lỗ như thế nhưng lại rõ ràng đến vậy.

Dung nham trào xuống, đổ lên hai người, toàn thân cả hai đều bị bao phủ bởi ánh sáng đỏ tươi như máu, chỉ có kết giới màu đen nàng tạo ra để chống đỡ cơn thiêu đốt nóng rực giết người này.

"Gọi ngươi chạy đi……Gọi đến cổ họng muốn vỡ ra rồi……" Nàng dùng sức chống đỡ kết giới bảo hộ hai người, nghiến răng nghiến lợi quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh nhiễm ánh đỏ, "Ngươi sao một chữ cũng không nghe thấy!"

Ngắm nhìn gương mặt nhìn nghiêng của nàng, Trường Ý ngơ ngác nhìn về sống lưng thẳng tắp ấy.

Đôi mắt lam băng ngây ngốc nhìn người trước mặt, không dám tin mà nhìn nàng.

A Kỷ cố gắng duy trì kết giới, nhưng khi tiếp xúc với dung nham Điện Hỏa ở cụ ly gần, sức nóng thiêu đốt này cơ hồ vượt qua tưởng tượng của nàng, chẳng một chốc, dung nham liền xuyên thủng kết giới của nàng, khí nóng hệt như một cây súng, nhắm thẳng lồng ngực nàng bắn đến.

A Kỷ chỉ cảm thấy lồng ngực chợt đau, nàng rên một tiếng, lùi hai bước, bàn tay chống đỡ kết giới bắt đầu run rẩy, nàng lần nữa dùng yêu lực, lồng ngực càng đau hơn, dường như ngọn lửa đốt từ tim dọc theo huyết quản, thiêu đốt toàn thân nàng.

Nhưng nàng không thể không chống đỡ, người cá đã dốc toàn lực để cứu người một thành, nàng cũng nên dốc toàn lực để cứu người như y……

A Kỷ cắn răng, yêu lực toàn thân bùng phát, nàng mặc kệ cơn đau trong ngực, đem tất cả yêu lực khôi phục lại kết giới, mà một tay khác nàng tạo ra một quyết chú cư nhiên lại là thuật pháp ngự yêu sư. Nàng cũng không quản cảm tưởng của Trường Ý sau lưng sau khi nhìn thấy nàng dùng thuật này là gì, vốn dĩ không kiêng kỵ được nhiều như thế nữa.

Nàng xoay người, nắm lấy tay của Trường Ý sau lưng. Khi chạm vào y, A Kỷ mới phát hiện, thân thể người cá này, cư nhiên đến nàng cũng cảm nhận được thoắt nóng thoắt lạnh trên người y.

Một đường vừa rồi, chắc hẳn y đã tiêu hao toàn bộ sức lực rồi.

Nàng nhìn người cá quỳ một gối trên đất: "Ta không chắc có thể xông ra hay không, ta chỉ dốc hết sức mình mà thôi." Nàng nói với Trường Ý "Ngươi nguyện ý đưa tính mạng của mình cho ta không?"

Mà đáp án nàng nhận được chính là Trường Ý gắt gao nắm lấy tay nàng.

Đột nhiên, trong đầu nàng vô thức xuất hiện một cảnh tượng, nàng kéo lấy người cá này, nhảy xuống một đầm nước màu đen, dường như vẫn kịch liệt cảm nhận được cảm giác mất trọng lượng, điều này nói cho nàng biết chuyện này thực sự đã phát sinh qua.

A Kỷ hồi thần, đang gia tăng thuật pháp, chợt kết giới do yêu lực ngưng tụ bị khí nóng thiêu đốt dần nứt ra, dung nham tức thời tràn vào trong kết giới, A Kỷ lập tức không nghĩ nhiều, ôm lấy Trường Ý……

Khí nóng thiêu đốt trong lồng ngực càng thêm nồng đậm, khiến thân thể A Kỷ như trong lò luyện, một vài cảnh tượng vụn vặt xuất hiện trong đầu nàng, có chiếc đuôi to xinh đẹp của người cá, có lồng ngục huyền thiết giam giữ y, còn có một gian phòng nhỏ, bóng lưng y in trên bức bình phong, có thể nói không hề liên quan đến nhau, nhưng những cảnh tượng này đều là nàng và người cá.

Sau cùng, trước mắt nàng là một đêm trăng, trên vách vực, nàng dùng một kiếm đâm vào lồng ngực người cá, đôi mắt xanh lam của y phản chiếu sát ý quyết tuyệt của nàng.

Mà một kiếm này hệt như đâm trên người A Kỷ khiến tim nàng từng trận đau nhói.

"Quả nhiên là kẻ thù." A Kỷ chắn trên người Trường Ý, cảm giác thiêu đốt sau lưng dường như làm tê liệt giác quan của nàng, nàng chỉ thì thầm, "Quả nhiên là kẻ thù……"

Nhưng kẻ thù này……

Nàng vì sao đến hiện tại vẫn không có chút hận ý nào.

Thế giới dần chìm vào trong bóng tối, nàng nghĩ rất nhanh sẽ phải chết trong đống dung nham cuồn cuộn này……

Nghĩ lại vẫn có chút đáng tiếc, nhưng có thể nhớ ra tất cả, cũng tốt rồi……

……Wattpad: Rosenychungchung……

…

Khổng Minh đang dẫn người đi tách từng lớp từng lớp nhan thạch, lúc phát hiện ra Trường Ý ở bên dưới, y đang ở trong nửa quả cầu băng kiên cố.

Người cá mặc hắc bào, đầu tóc đã nhiễm thành màu trắng tro, lộ ra vẻ bẩn không chịu nỗi, mà trong lòng y dường như đang ôm chặt một nữ tử không rõ hình dáng. Mái tóc bạc của Trường Ý che kín dung nhan của người nọ khiến hắn không nhìn rõ, nhưng mặc kệ nữ tử này là ai, Khổng Minh chỉ cần xác nhận Trường Ý còn sống, hắn liền có thể yên tâm.

Những quân sĩ khác nhìn thấy Trường Ý, liền bắt đầu reo hò, rất nhanh, bọn họ liền truyền tin này ra, chẳng bao lâu, sau lưng đều là tiếng reo hò.

Khổng Minh muốn gọi Trường Ý ra đây, nhưng dường như hắn gõ bức tường băng bên ngoài rất lâu, Trường Ý hệt như không nghe thấy, không hề để ý đến hắn, Khổng Minh không nhịn được nữa, dùng pháp thuật đánh lên trên tường, động tĩnh này rốt cuộc cũng khiến y ngẩng đầu lên.

Dung mạo tuyệt thế kia lúc này cũng nhiễm bụi đen, trông vô cùng chật vật.

Mà trên gương mặt chật vật ấy lại có hai hàng lệ rõ ràng, trân châu màu bạc rơi bên người nữ tử, trên cổ nữ tử vẫn đeo một viên, một nửa sợi dây vẫn trong cổ áo nàng, xem ra, hình như là Trường Ý kéo sợi dây từ trên cổ nàng ra xem.

Lớp băng kiên cố tan chảy thành nước, cuối cùng Khổng Minh nghe thấy giọng cực khàn của Trường Ý:

"Là nàng." Y nói "Kỷ Vân Hòa quay về rồi."

Khổng Minh sững sờ, tầm mắt rơi trên gương mặt của nữ tử nằm trong lòng Trường Ý, hắn ngây ngốc.

Đây……Cư nhiên đích thật là……Kỷ Vân Hòa.

(* Đây là chỗ canh gác tường thành, nếu như từ xa nhìn thấy quân địch thì sẽ đốt lửa lên, khi các chư hầu xung quanh nhìn thấy khói đen bốc lên sẽ kéo viện binh đến hộ thành. Một bài văn trong chương trình học có nhắc đến công dụng quan trọng của phong hỏa đài này nên giải thích đôi dòng để mọi người hiểu thêm)

109. Chương 93: Kẻ Nhiều Thế Lực (1)

"Tôn thượng, có tin tức truyền đến, gần đây cõi Bắc xuất hiện một yêu hồ màu đen, tinh thông thuật biến ảo, có người từng gặp qua bốn chiếc đuôi của nàng ta……"

Lâm Hạo Thanh ngồi bên bàn lẳng lặng đặt bút xuống. Hắn nhìn yêu phó Ân Ngữ bên cạnh một cái: "Là Kỷ Vân Hòa ư?"

"Thuộc hạ nghe nói tác phong hành sự ấy, hẳn là nàng ấy."

"Người cá đã nhận ra nàng chưa?"

"Có lẽ vẫn chưa."

Lâm Hạo Thanh trầm mặc một lúc, đột nhiên cười một tiếng, lắc đầu: "Duyên phận đến rồi, có cản cũng không được, cứ để tùy nàng, đó là cuộc sống của bản thân nàng."

"Như vậy, ban đầu chủ thượng hao tổn tâm tư muốn đưa nàng thoát khỏi tất thảy chuyện này, không phải là……"

Lâm Hạo Thanh nhìn Ân Ngữ một cái: "Vốn ra theo ý của Thuận Đức công chúa, lúc đưa ngự yêu sư ở bốn vùng đất đến cõi Bắc, ta đã muốn tặng một phần đại lễ cho Kỷ Vân Hòa, nhưng không nghĩ rằng nàng ấy lại đi trước ta một bước, sau đó còn thuyết phục được ngự yêu sư bốn phương hàng bắc. Bất luận thế nào, kết quả đều hệt như ta dự liệu, chỉ là chưa từng nghĩ qua, nàng ấy cư nhiên sẽ chết."

Ân Ngữ lẳng lặng nghe Lâm Hạo Thanh nói: "Nhưng thấy dáng vẻ của nàng ấy, ta biết nàng ở cõi Bắc cũng sống không như ý. Thuật phục sinh cũng không nói cho người cá kia biết, còn đưa nàng ra ngoài, để nàng sống lại, người đứng trước mặt ta tựa như là con người mới, vì thế nên có cuộc sống mới. Nhưng sức người khó sửa ý trời." Lâm Hạo Thanh cầm bút lên, viết vài chữ lên trên sách "Tùy nàng vậy."

Lúc Lâm Hạo Thanh gặp Thuận Đức công chúa, nghe nàng ta muốn hắn tập hợp sức mạnh của ngự yêu sư bốn phương để chống bắc, hắn quan sát thế cục nhiều năm, biết được tác phong hành sự của triều đình, liền sớm suy đoán được, vận quốc không đủ, lòng người rải rác, nhiều năm bị phủ quốc sư áp đảo, bốn vùng đất ngự yêu sớm đã có lòng phải nghịch, lần đi chống bắc này, dưới tài ăn nói* của Kỷ Vân Hòa, đại quân ngự yêu sư sẽ hàng phục chống ngược lại triều đình.

*(*nguyên văn [thiệt xán liên hoa]: Điển cố "thiệt xán liên hoa" xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trừng thời Nam Bắc.Triệu vương Thạch Lặc đến Tương Quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trừng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trừng bèn đem ra một bát nước, thắp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào trong lòng khoan khoái. Người đời sau mới dùng thành ngữ "thiệt xán liên hoa" để chỉ tài ăn nói.]*

Hắn cố ý dẫn quân tiến lên, quá trình trung gian tuy ngoài ý liệu của hắn, nhưng kết quả vẫn hệt như hắn

nghĩ. Lại không nghĩ đến thân thể Kỷ Vân Hòa suy nhược đến như thế, sau khi thuyết phục đại quân hàng phục lập tức chết đi, hắn có cách cứu giải nhưng cố ý không nói, sau khi trốn khỏi cõi Bắc, mới đem theo nội đan của nàng ra ngoài, cứu nàng sống lại. Chuyện sau đó, từng bước từng bước đi đến bây giờ.

Lâm Hạo Thanh cầm một cái lọ nhỏ, nhìn bột thuốc còn dư lại một chút bên trong: "Ban đầu tìm độc Hàn Sương của Thuận Đức cần, dược liệu bên trong ta đã phân tích ra, chỉ có hai vị thuốc, cũng không biết thứ tự thế nào, Ân Ngữ, mấy ngày này chuẩn bị một chút, chúng ta chuẩn bị thời cơ hồi kinh."

Ân Ngữ im lặng một lúc: "Chủ tử, nay về kinh, e rằng sẽ không cầm được trình tự giải dược của độc Hàn Sương, vì chuyện ngự yêu sư hàng phục cõi Bắc, lửa giận của nàng ta nhất định sẽ trút lên người của người."

"Cho nên……" Lâm Hạo Thanh nhìn chiếc hộp trong tay, "Chúng ta cần chờ thời cơ."

……

Wattpad: Rosenychungchung

Hôm nay là một ngày bận rộn, xin lỗi mọi người vì up chương quá trễ, mị sẽ cố gắng up trong tối nay~~~

110. Chương 93-2: Kẻ Nhiều Thế Lực (2)

Trên sườn núi ngoài thành cõi Bắc, sau khi tường băng tan chảy, dung nham xuôi theo tường băng mà chảy, tạo thành nham thạch đen kiên cố trên sườn núi. Hình thành một địa hình kì dị vây quanh sườn núi thành cõi Bắc.

Xung quanh cõi Bắc đều là núi cao, vốn đã dễ thủ khó công, giờ đây sườn núi này chỉ cần xây pháo đài bên trên, bổ sung binh khí, e rằng trăm vạn đại quân đánh đến, cõi Bắc cũng không hề sợ hãi.

Dung nham đột nhiên bạo phát này, không khiến người nào trong cõi Bắc tử vong, lại còn trong lúc bất chợt tạo thành một tuyệt tác kinh thế, giờ đây tạo nên một thành trì không thể bị phá hủy được.

Thời điểm thuộc hạ đem tin tức này nói cho Khống Minh biết, thần sắc của hắn lại không nhẹ nhõm được bao nhiêu, hắn gật đầu, cho người lui xuống, xoay người nhìn sang điện bên. Hỗn loạn do dung nham bạo phát tạo thành lần này, đối với cõi Bắc mà nói, có lẽ không phải chuyện xấu, nhưng nói với người nào đó mà nói……

Hắn không thể xác định.

Trong điện bên, Kỷ Vân Hòa đã khôi phục lại dung mạo của mình đang lẳng lặng nằm trên giường, hô hấp nặng nề, trên trán phủ một lớp mồ hôi lạnh, da thịt sưng đỏ, nóng rực dị thường. Trường Ý ngưng tụ pháp

thuật trong tay, đặt trên ngực nàng, ánh sáng lam nhạt luân chuyển, truyền từ bàn tay y vào trong lồng ngực nàng. Thần sắc Kỷ Vân Hòa khẽ thả lõng một chút.

Nhưng chẳng lâu sau, môi Trường Ý biến thành màu xanh đen, đột nhiên tay y bị người khác hung hăng đánh ra.

Khống Minh đứng bên cạnh Trường Ý, lạnh lùng nhìn y: "Hôm qua dùng pháp thuật quá độ, bảo ngươi nghỉ ngơi thật tốt, ngươi còn dám khởi động pháp thuật bừa bãi?"

Ánh mắt Trường Ý một mực dừng trên người Kỷ Vân Hòa, không hề ngẩng đầu nhìn Khống Minh, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, chỉ mở miệng nói: "Ta phải đưa nàng đến biển băng."

Khống Minh nghe xong, thoáng trầm mặc.

Trường Ý tiếp: "Dung nham cùng một mạch với Điện Hỏa tiên đảo ngoài biển, thiêu đốt vạn vật, nàng bị khí nóng của Điện Hỏa tổn hại đến tâm mạch, dựa vào sức mạnh của ta không cách nào có thể khiến nàng tỉnh lại, chỉ có đi tìm Hải Linh Chi của biển băng, mới có thể giải được hỏa độc này."

"Thế cõi Bắc phải sao đây?"

"Có ngươi chủ trì đại cục, ta rất yên tâm."

Khống Minh hít một hơi sâu. Mà nay cõi Bắc vừa trải qua một ngày hỗn loạn, mọi người đều đang đồng lòng, một chút mâu thuẫn ẩn giấu ngày trước, giờ xem như đều hóa giải, mặc kệ là ngự yêu sư, yêu quái hay là người bình thường đều hiếm có thể đồng tâm hiệp lực với nhau như thế. Hơn nữa, đối với người cá này, họ còn tín nhiệm y hơn trước đây. Bá tánh đều đang ngợi ca truyền thuyết về người cá, cơ hồ đem y ca ngợi thành một anh hùng trong truyền thuyết. Một người hùng đến từ biển sâu giải cứu nhân gian.

Dưới tình huống này, Trường Ý rời khỏi cõi Bắc, xem ra cũng sẽ không có hỗn loạn gì, y không cần phí công phu liền có thể khiến cho mọi người đồng tâm hiệp lực, trên địa hình nham thạch của sườn núi, tạo thành một thế phòng ngự cực tốt.

Trong lòng Khống Minh vừa nghĩ những chuyện này, nhìn gương mặt nhìn nghiêng của y, lại nhìn Kỷ Vân Hòa đang nằm trên giường.

Nữ nhân này trước đây, sắc mặt nhợt nhạt, khí tức suy nhược, không khỏe được ngày nào liền chết đi. Giờ đây dường như có phép màu giáng xuống, nàng ta đột nhiên quay về nơi này, bên cạnh người này, những vẫn xui xẻo nhắm mắt nằm trên giường……

Khống Minh nặng nề thở ra một hơi, trong lòng dù không thích Kỷ Vân Hòa, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Kỷ Vân Hòa này, còn có người cá này, nàng, bọn họ, đi đến một bước này, thực sự quá khó rồi.

"Ngươi muốn đi thì đi đi." Khổng Minh nói "Cõi Bắc ta vẫn có thể canh được vài ngày." Dứt lời, hắn xoay người rời đi, nhưng vừa đi đến ngoài cửa, lại xoay người lại, giống như không tình nguyện mà dặn dò, "Đem vài người tin cậy đi theo, đừng đơn thân độc mã chiến đấu nữa. Bây giờ ngươi cũng không phải là người cá vừa mới được vớt lên trên bờ."

Trường Ý nghe xong, xoay đầu nhìn Khổng Minh một cái nhưng hắn đã đi ra khỏi phòng, y chỉ nhìn thấy góc áo rời đi của hắn.

Khổng Minh vừa đi ra bên ngoài, liền va phải Lạc Cẩm Tang đang xồng xộc chạy đến. Đầu nàng va phải lồng ngực hắn, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn: "Vân Hòa quay về rồi hả? Ta ở bên ngoài bận an bài bá tánh, lúc này mới biết người cá đưa một nữ nhân về! Là Vân Hòa phải không, ngoài Vân Hòa y còn có thể đưa nữ nhân nào về chứ?"

Khổng Minh nhìn nàng: "Chuyện này xem ra ngươi cũng không hồ đồ."

Chưa đợi hắn dứt lời, Lạc Cẩm Tang liền chạy vào trong, Khổng Minh lập tức giữ nàng lại: "Người cá muốn đưa Kỷ Vân Hòa đến biển băng trị thương……"

"Ta sẽ đi cùng bọn họ!" Lạc Cẩm Tang tức khắc cướp lời, "Ta đi bảo vệ Vân Hòa! Ngươi không cần cản ta!"

Khổng Minh hít sâu một hơi: "Ta không ngăn ngươi! Ta biết ngươi sẽ đi." Một lời này hắn vừa nói ra, Lạc Cẩm Tang ngược lại ngây người, Khổng Minh thuận thế buông tay nàng ra, "Chú ý an toàn."

Bốn chữ này rơi vào tim nàng, Lạc Cẩm Tang ngẩn người hồi lâu, chợt tiến lên một bước, chạm vào lồng ngực Khổng Minh, vòng tay ôm hắn, cọ cọ: "Ngươi cũng vậy!" Lập tức buông hắn ra, vỗ vỗ ngực hắn "Đi đây, phải nhớ ta đó!"

Nhìn Lạc Cẩm Tang hùng hục chạy vào điện bên, Khổng Minh sau lưng nàng khẽ nhếch môi, đang chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Cơ Trữ đứng ở đầu bên kia, vừa chạm phải ánh mắt hắn, Cơ Trữ rụt cổ: "Ta……Ta đến tìm A Kỷ……Không biết nàng có bị sao không……"

Khổng Minh nhìn Cơ Trữ, thần sắc trên mặt khẽ trầm xuống, "Sư phụ ngươi." Hắn mở miệng, "Cơ Thành Vũ thế nào rồi?"

Cơ Trữ ngẩn người: "Hả? Sư phụ……Sư phụ không ổn lắm……Người……Người không thích phủ quốc sư……"

Khổng Minh thoáng trầm mặc: "Ai lại thích nơi đó chứ."

111. Chương 93-3: Kẻ Nhiều Thế Lực (3)

Đêm, phủ quốc sư một mảng im ắng.

Đại quốc sư thắp nến, đặt dược liệu quý lạ lên trên thư án, sau khi xem xét, lại đưa lên mũi khẽ ngửi. Lúc này Cơ Thành Vũ gõ cửa tiến vào, đại quốc sư không xoay đầu, chỉ nói: "Loại độc lạ ngoài biển này có thể giúp Nhữ Lăng lột đi lớp thịt thối rửa trên mặt, ngày mai thêm vào trong thuốc của nàng, tìm một động vật để thử trước."

Cơ Thành Vũ trầm mặc: "Sư phụ, đệ tử được biết, gần đây công chúa hành sự thập phần quỷ dị."

Ngữ khí hắn thận trọng, ngẩng đầu đánh giá thần sắc của đại quốc sư, đại quốc sư cũng không ngăn hắn, Cơ Thành Vũ cắn răng, tiếp tục nói: "Nghe nói công chúa gần đây bắt được rất nhiều ngự yêu sư phản nghịch, đều đưa bọn họ vào trong điện, nhưng khi bọn họ bị khiêng ra, dung mạo đều hốc hác, linh lực toàn thân đều bị người khác hút sạch……Sư phụ, tà thuật như thế……"

"Là ta đưa cho nàng." Đại quốc sư liếc nhìn Cơ Thành Vũ đang chấn kinh một cái, nhàn nhạt nói, "Đây là bồi thường cho nàng ta."

Muốn chữa trị mặt cho Thuận Đức, nàng ta phải chịu rất nhiều khổ sở, hệt như dỗ trẻ con uống thuốc vậy, đại quốc sư đưa cấm thuật cho nàng ta, xem như là bồi thường quả ngọt để dụ nàng uống thuốc.

Cơ Thành Vũ siết chặt tay trong tay áo.

"Sư phụ, nếu đã như vậy, Thuận Đức công chúa, e rằng sẽ không nghe theo sai khiến của sư phụ nữa."

Đại quốc sư chỉ cười rồi cười, cũng không nói lời nào nữa.

Cơ Thành Vũ đành lui xuống. Hắn vội đi đến phủ tướng quân của Chu Lăng, chưa để bất kì ai thông báo, hắn xông thẳng vào trong phòng Chu Lăng. Cơ Thành Vũ một chân đá cửa phòng hắn ta ra, mặc kệ quân sĩ bên ngoài can ngăn thế nào, hắn trực tiếp tiến vào trong.

"Thuận Đức công chúa rốt cuộc muốn làm gì?"

Hắn hỏi kẻ đang nằm trên giường, nhìn thấy dưới bức rèm màu xám, Chu Lăng chầm chậm ngồi dậy, hắn ta không đeo mặt nạ, da thịt trên mặt nhấp nhô không bằng phẳng, trông đáng sợ như một quái vật.

Chu Lăng giở rèm lên, khoát tay bảo quân sĩ đang chặn Cơ Thành Vũ lui đi. Chu Lăng ngẩng đầu, nhìn Cơ Thành Vũ, sắc trắng ngoài ô cửa rơi vào mắt Chu Lăng, lại khiến hắn trông hệt như một con rắn độc ác, đáng sợ: "Tâm tư công chúa, ta nào dám tự phỏng đoán?"

Cơ Thành Vũ tiến lên trước nắm lấy cổ áo hắn: "Chu Lăng, ngươi mở mắt ra xem! Nhìn thử triều đình này, quốc không ra quốc, gia không giống gia. Dân tị nạn lưu lạc, khắp nơi nghịch loạn, ngươi còn giúp Thuận Đức công chúa làm chuyện thương thiên hại lý! Ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì!"

"Ta trung thành với công chúa, đó là lời thề ta từng lập. Ngươi không phải cũng như thế sao?" Chu Lăng nhìn hắn, "Quốc không ra quốc, gia không giống gia, thiên hạ này không phải do một tay đại quốc sư trong phủ quốc sư các ngươi tạo thành ư? Ngươi bây giờ không phải vẫn trung thành với hắn sao?" Chu Lăng cười cười "Dù cho ca ca ngươi sớm đã phản nghịch lại hắn, thành đại quân sư của cõi Bắc kia. Ngươi vẫn ở lại phủ quốc sư, không phải ư?"

Bàn tay nắm lấy cổ áo hắn của Cơ Thành Vũ khẽ run rẩy, sau khi trầm mặc, hắn rốt cuộc buông tay.

Chu Lăng nhàn nhạt sửa lại cổ áo: "Cơ Thành Vũ, tình nghĩa huynh đệ nhiều năm, ta khuyên ngươi một câu, thiên hạ ngày nay kẻ mạnh làm vua, sức mạnh của đại quốc sư tuy cường đại, nhưng lại bị giam hãm trong quá khứ, công chúa không giống hắn, ngươi nếu nguyện trung thành với công chúa, sau này, đợi công pháp của công chúa đại thành, quốc sư phủ gì đó, cõi Bắc gì đó, chẳng qua đều là đồ chơi nằm trong tay nàng. Cũng không biết chừng, ngươi có thể đứng trên đầu đại quốc sư."

Cơ Thành Vũ nghe xong, chỉ cười lạnh trào phúng: "Tà thuật công chúa tu luyện là do sư phụ ta đưa cho, nàng ta dựa vào gì có thể giẫm trên đầu sư phụ ta? Cho dù có, ngươi cho rằng, đại quốc sư khống chế thiên hạ mấy chục năm trong lòng bàn tay, chỉ dựa vào sức mạnh mạnh yếu hay sao?" Hắn xoay đầu nhìn Chu Lăng, "Nhân thế này, chẳng qua là màn giải trí của kẻ mạnh, ngươi và ta chỉ là con cờ, đều không cần phải tiến vào trò chơi này quá sâu. Đại quốc sư của ta, công chúa của ngươi, chẳng qua đều như thế."

"Đó là ngươi nghĩ." Chu Lăng nói, "Công chúa từng nói, ta cùng nàng từng cùng nhau trải qua hoạn nạn sinh tử, ta là người có thể cùng nàng sánh vai."

Cơ Thành Vũ lắc đầu, rốt cuộc xoay người đi ra khỏi phòng Chu Lăng, hắn đi trên đường giới nghiêm, binh sĩ đi lại nhìn thấy trang phục phủ quốc sư của hắn, không ai hỏi han một câu. Hắn vô định bước trên đường của kinh thành, chiến sự chưa đánh đến, nhưng sát khí trong kinh ngày một nặng nề.

"Ta từng gặp qua người không muốn làm con cờ." Cơ Thành Vũ ngẩng đầu nhìn trăng sáng, đột nhiên nhớ đến trong lồng giam phủ quốc sư, gương mặt không bao giờ cam chịu ấy của Kỷ Vân Hòa. Hắn cúi đầu "Nhưng nàng cũng đã chết rồi."

~ Wattpad: Rosenychungchung ~

Còn một chương dài nữa nhé, hóa ra Trường Ý là vương tộc trong tộc người cá đó, xuất thân là con ông cháu cha =))

112. Chương 94: Băng Phong Chi Hải

Biển băng nằm ở phía đông nam của cõi Bắc, cách cõi Bắc không xa.

Trường Ý không tốn bao nhiêu thời gian liền đưa Kỷ Vân Hòa đến bên bờ biển.

Theo bọn họ đến đây còn có Lạc Cẩm Tang cùng Cù Hiểu Tinh lâu ngày chưa gặp.

Cù Hiểu Tinh một mực ở cõi Bắc, trước khi Trường Ý đưa Kỷ Vân Hòa về cõi Bắc, hắn một mực cho rằng một ngày nào đó người cá sẽ đưa nàng về, nghĩ vẫn có thể gặp được hộ pháp của mình. Sau đó người cá quả nhiên đưa Kỷ Vân Hòa về, nhưng y lại giam nàng ở trong tiểu viện Hồ Tâm, hắn hệt như Lạc Cẩm Tang, ngày ngày đều muốn đi gặp Kỷ Vân Hòa nhưng một mực không tìm được cơ hội.

Hắn không to gan như Lạc Cẩm Tang, cũng không có thanh loan làm hậu thuẫn, cho nên vẫn luôn ở trong cõi Bắc, giúp quản lý một vài việc, đợi người cá khai ân, để hắn đi thăm Kỷ Vân Hòa nhưng dường như tất cả mọi người đều đem hắn quên đi vậy. Vốn dĩ không ai nhắc đến chuyện này với hắn, cho đến sau này, Kỷ Vân Hòa thuyết phục được ngự yêu sư hàng phục cõi Bắc, hắn vừa nghe tin này liền rất vui mừng, nàng lập được đại công như thế, hắn rốt cuộc cũng có cơ hội gặp nàng rồi. Nào nghĩ đến……

Kỷ Vân Hòa cư nhiên chết rồi……

Còn bị người cá trực tiếp băng phong trong đáy hồ.

Sau đó rốt cuộc Cù Hiểu Tinh cắt đứt ý niệm, hắn ngàn vạn lần không ngờ đến, lần ly biệt trong ngự yêu cốc lần đó, cư nhiên lại là lần gặp mặt cuối cùng giữa hắn và hộ pháp, sớm biết như thế, hắn ở cõi Bắc, liền mặc kệ tất thảy, không cần mặt mũi cũng chẳng cần tính mạng, hắn cũng học theo Lạc Cẩm Tang, mặt dày đi qua thăm.

Giờ nghĩ đến sau này sau này, rốt cuộc cũng không còn sau này nữa……

Nhưng ý trời khăng khăng trêu ngươi như thế, sau khi cuối cùng hắn cũng từ bỏ, đột nhiên dung nham đại loạn cõi Bắc, người cá cứu cả thành cõi Bắc, hơn nữa có người nói bọn họ nhìn thấy một cửu vĩ hồ yêu cứu người cá.

Lúc này Cù Hiểu Tinh không chờ đợi nữa, hắn lập tức đi thám thính tin tức, cuối cùng tìm được Lạc Cẩm Tang, gia nhập vào phút cuối khi người cá đưa Kỷ Vân Hòa rời khỏi, rốt cuộc cũng gặp được nàng rồi.

Chỉ là……nàng đang hôn mê.

"Các ngươi ở đây chăm sóc thật tốt cho nàng, ta xuống biển tìm linh chi."

Người cá đưa bọn họ đến bờ biển băng, nơi này không có bãi cát, chỉ có vách đá như được dao gọt thành, biển băng rộng lớn ở bên dưới, cách bờ tầm ba mươi trượng, mặt biển bên dưới hệt như tên của nó, vĩnh viễn bị băng bao phủ, trước giờ chưa từng gợn sóng.

Đây là khoảng biển duy nhất của cõi Bắc, nhưng cũng không có bất kì giá trị lợi dụng nào, quanh năm nó đều đóng băng, không thể đi thuyền, thứ duy nhất có chính là Hải Linh Chi trong truyền thuyết, đây là lý do duy nhất khiến nó vang danh thiên hạ.

Cù Hiểu Tinh cùng Lạc Cẩm Tang ở trong căn nhà gỗ đổ nát bên vách vực, Lạc Cẩm Tang dùng chân để Kỷ Vân Hòa gối đầu, không ngừng quạt để hạ sức nóng toàn thân nàng. Cù Hiểu Tinh nhìn Kỷ Vân Hòa, lại nhìn người cá đã đi xa, có chút lo lắng: "Cẩm Tang, nghe nói dưới biển băng này có đại yêu quái canh gác Hải Linh Chi, ngươi nói người cá xuống dưới sẽ có vấn đề gì không?"

Lạc Cẩm Tang lườm Cù Hiểu Tinh một cái: "Ngươi xem biểu tình của người cá có giống là có vấn đề gì không?"

Cù Hiểu Tinh bị nghẹn họng, không nói gì nữa. Là……hắn nhìn thấy biểu tình người cá, nghe lời y nói, hệt như là y chỉ xuống biển bắt một con cá vậy, vô cùng thoải mái, đi cái liền về.

Nhưng mà……Khoảng biển này, thiên hạ đều biết Hải Linh Chi có ở dưới này cũng biết nó là quái dược trong truyền thuyết, nhưng là……chưa từng ai lấy được……

"Ta……Vẫn có chút lo lắng……"

Lạc Cẩm Tang bị hắn nói đến trong lòng cũng có chút khẩn trương, nàng xoay đầu nhìn người cá lúc này đã đi đến bên vách vực.

Áo bào của y bị gió thổi vang lên tiếng động.

Lạc Cẩm Tang suy tư nói: "Y là người cá, đến từ biển cả, chuyện của biển cả, y vốn rõ hơn chúng ta. Cho dù là có yêu quái, không phải nói người cá là yêu quái lợi hại nhất trong biển ư, nên sẽ không có chuyện gì……đâu……"

Cù Hiểu Tinh thoáng trầm mặc: "Nhưng đuôi của y……"

Dù cho gió biển to hơn nữa, Trường Ý đứng bên vách vực, cũng có thể nghe rõ từng chữ một trong lời thì thì thầm thầm thầm của hai người sau lưng.

Y đứng trước vách đá, nhìn mặt biển đóng băng dưới chân. Tuy rằng nước biển nằm dưới lớp băng thật dày, nhưng gió to vẫn mang theo vị tanh hòa lẫn vị mặn của muối, đây là mùi vị mà y không thể quen thuộc hơn nữa.

Y vốn cho rằng, cho đến khi tính mạng này kết thúc cũng sẽ không về nhà thêm ngày nào nữa……

Y là người cá đã mất đuôi, vốn là người cá không còn tư cách quay về biển cả. Nhưng vì Kỷ Vân Hòa, y nhất định phải về.

Trường Ý hít một hơi thật sâu, cách vách vực trăm thước, tung người nhảy xuống, nhảy xuống mặt biển phủ băng, trước khi y tiến vào mặt biển, vô số dải băng từ trên trời rơi xuống, leng keng hai tiếng, tiếng băng trên biển nứt ra, mặt băng nứt ra mấy trăm trượng. Trường Ý toàn thân hắc bào từ trong vết nứt, cả người chìm vào trong nước biển.

Nước biển lạnh băng lập tức bao phủ toàn thân y, nước biển lam đậm ôm lấy y, cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm này khiến Trường Ý thoáng ngẩn người. Y cúi đầu nhìn đôi chân bên dưới của mình, cũng không còn đuôi cá khiến y bơi lội trong nước nữa rồi, đôi mắt lam băng khẽ nhắm lại, lần nữa mở ra, y gạt bỏ toàn bộ do dự, ngưng thần, thân như một mũi tên, tiến thẳng vào đáy biển u tối.

Càng đi càng sâu, ánh sáng xung quanh càng lúc càng ít, đôi mắt u lam của y mở to trong bóng tối, cảnh tưởng trước mắt y lập tức không giống nhau.

Cát trắng dưới đáy biển, đá ngầm màu đen, tảo biển phủ trên đó có năm màu phân biệt, ánh sáng tuy yếu nhưng đủ để khiến y nhìn rõ toàn bộ đáy biển.

Ngoại trừ chiếc đuôi đã mất, toàn bộ cảm quan trên cơ thể đều nói với y rằng——y thuộc về nơi này.

Nhưng chỉ có quả tim đang đập trong lồng ngực, kháng cự tất thảy lý trí, nói với y rằng y phải đi lên. Thế nên cảm nhận của toàn bộ giác quan lần nữa bị y ném ra đằng sau.

Y bơi dưới đáy biển, tìm nơi có Hải Linh Chi, càng bơi càng sâu, rốt cuộc bơi đến địa giới sâu tối xung quanh, đến cả tảo biển cũng không còn. Dưới đáy biển càng sâu, ngũ quan dưới biển của y càng thêm nhạy cảm, thông qua một dòng chảy ngầm khiến y ngửi thấy mùi vị bất thường. Y đuổi theo mùi vị đó, bỗng dưới bóng tối, nhìn thấy một luồng ánh sáng yếu ớt. Y biết đó chính là Hải Linh Chi y cần tìm.

Y bơi về hướng đó, chầm chậm, y có thể nhìn thấy đường viền của Hải Linh Chi rồi, vươn tay ra, trước khoảnh khắc y hái được Hải Linh Chi, có một bàn tay cực to huơ đến trước mặt Trường Ý, sóng nước bị bàn tay kia huơ đẩy y ra vài trượng.

Y không có đuôi của người cá, rốt cuộc ở dưới nước cũng có vài phần bất tiện.

Y nhìn yêu quái phá hỏng chuyện mình……

Sau Hải Linh Chi, có mười con mắt mở ra hệt như đèn lồng quỷ dị chớp mắt, một tay yêu quái huơ loạn trong nước, mười con mắt nhìn Trường Ý không ngừng chớp: "Người cá hoàng tộc cắt đuôi thành chân, ngu đần……"

Giọng của hải yêu trầm thấp truyền đến, sóng âm tản ra trong nước, lay động dòng nước xung quanh, tạo thành con sóng, sóng nước rung chuyển, truyền lên mặt biển, mặt băng trên biển yên ắng bấy lâu, nay lại rung lên, những mảnh băng vụn va vào vách đá.

Trường Ý trôi trong nước biển, thần sắc trên mặt không hề dao động, hai tay y kết ấn, giữa hai bàn tay kéo ra một thanh trường kiếm bằng băng dài ba thước, cầm lên tay, mái tóc bạc của y tán loạn trong biển, lộ ra vẻ ôn nhu, nhưng kiếm băng trong tay y, sắc bén chỉ thẳng về hướng hải yêu.

"Tránh ra."

Một tay hải yêu huơ loạn: "Tuy là hoàng tộc cao quý, nhưng cư nhiên đã tách đuôi, chính là từ bỏ biển cả, kẻ phản nghịch sao có thể lấy vật trong biển!?"

Vẫn còn gầm gừ một tiếng, một tay điên cuồng công kích Trường Ý.

Trong bóng tối, kiếm băng của Trường Ý vừa chuyển, sau lưng lưỡi kiếm lạnh lẽo, là đôi mắt màu lam càng thêm lãnh đạm của y……

……Wattpad: Rosenychungchung……

Vô số tầng băng trên mặt biển bị tác động của nước biển xé rách. Sóng biển cực lớn đẩy khối băng va vào vách vực, phát ra tiếng động rầm rầm, khiến người nghe chấn động tim gan. Hơn nữa sức mạnh của cơn sóng cực to ập vào bờ, khiến cho sau khi con sóng tản đi, thậm chí nước biển lạnh lẽo rơi trên mấy chục trượng xuống vách đá, khiến ba người ướt sủng, hệt như một trận mưa to.

Cù Hiểu Tinh cùng Lạc Cẩm Tang bị sóng to trên mặt biển làn kinh ngạc, hai người hoàn toàn không biết tình huống đáy biển là như thế nào. Lạc Cẩm Tang ôm lấy Kỷ Vân Hòa, không di chuyển. Cù Hiểu Tinh to gan đi đến vách vực thăm dò tình hình. Nhưng hắn vừa đến vách vực nhìn một cái, liền nhìn thấy dưới con sóng bỗng xuất hiện một con bạch tuộc một tay cực to màu hồng từ dưới biển trồi lên, bay thẳng lên vách đá.

"Aaaa!" Cù Hiểu Tinh bị dọa đến hô to, vội bò đến phía sau, "Đại yêu quái! Đại yêu quái dưới biển!"

Chưa đợi hắn bò được hai bước, con bạch tuộc một tay màu hồng ấy liền "đùng" một tiếng, rơi trước người hắn, còn giãy giụa trước mặt hắn……chỉ là……cư nhiên chỉ có một nửa?

Đây là bị chặt ra làm đôi ư?

Cù Hiểu Tinh ngã ngồi trên đất, khiếp sợ nhìn bàn tay trước mặt, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hắn vừa quay đầu nhìn, người cá toàn thân ướt sũng từ biển đi lên, lúc này đang đứng sau lưng hắn, đang tự vắt tóc rủ trước người mình. Mà trong tay y đang cầm, còn có một đoá linh chi dìu dịu phát sáng.

"Hải Linh Chi!" Cù Hiểu Tinh vui mừng cười lên, người cá không để ý hắn, đi thẳng đến bên Kỷ Vân Hòa. Cù Hiểu Tinh chỉ về bàn tay vẫn nhúc nhích trước mặt hỏi, "Đây lại là thứ gì?"

"Cơm tối." Trường Ý lãnh đạm đáp một câu "Bạch tuộc."

Khóe miệng Cù Hiểu Tinh co rút, nhìn con bạch tuộc còn thô to hơn gấp đôi người mình mà có chút sợ hãi……

Người cá này……hoặc nói là người cá bọn họ, dưới đáy biển, so với trên bờ, còn đáng sợ hơn gấp trăm gấp ngàn lần nhỉ……

~Wattpad: Rosenychungchung~

Còn một chương Hòa tỉnh lại, nhưng mị đuối quá rồi~ Tối mai sẽ up tiếp vì mai bận cả ngày, còn phải đi thi nữa T^T ngàn lần xin lỗi mọi người

113. Chương 95: Đối Diện Tương Phùng Bất Tương Tri

Bạch tuộc cực to bị nướng đến cháy "xì xèo", không cần dùng dầu, mỡ của nó cũng đã vô cùng đầy đủ, dưới sức nóng của lửa, con bạch tuột đỏ hồng bị nướng đến co rút lại, bên trong biến thành màu đỏ, phảng phất hương vị hấp dẫn kì lạ.

Cù Hiểu Tinh lay lay thanh gỗ, cũng không biết hắn đã nuốt bao nhiêu nước bọt rồi. Lạc Cẩm Tang bên cạnh cũng nhìn chằm chằm bạch tuộc, không ngừng hối thúc: "Có thể ăn rồi chứ? Có thể ăn rồi chứ? Vì sao vẫn chưa thể ăn hả?"

Cù Hiểu Tinh xoay đầu nhìn Trường Ý đang chăm sóc cho Kỷ Vân Hòa, y đã đút nàng ăn Hải Linh Chi, khí nóng toàn thân Kỷ Vân Hòa giảm đi rất nhiều, chỉ là nàng vẫn chưa tỉnh lại, cho nên Trường Ý một mực gác bên cạnh nàng. Cù Hiểu Tinh thăm dò hỏi: "Cái kia, tôn chủ, người chăm sóc hộ……chăm sóc Vân Hòa cả ngày rồi, chi bằng ăn chút thức ăn trước đi?"

Trường Ý lúc này mới ngẩng đầu nhìn hắn một cái: "Có thể ăn rồi." Lời y vừa dứt, Lạc Cẩm Tang lập tức rút trường kiếm bên người, xiên một miếng thịt lên trên kiếm mình, vội vàng thổi phù phù, liền nuốt xuống bụng.

"A……Thơm quá!" Lạc Cẩm Tang ợ một tiếng "Quá ngon! Rốt cuộc ở đâu lại tìm được con mực to này! Sao lại thơm như thế!"

Cù Hiểu Tinh cũng không chờ đợi nữa mà cắt một miếng, nhai nhóp nhép, ăn đến vô cùng vui vẻ, trong miệng vẫn hàm hồ đáp: "Đúng vậy, đúng vậy, con mực này quá quá ngon."

“Không phải mực, là hải yêu.”

Trường Ý nhàn nhạt nói một câu, hai người đang ăn ngon lành đột nhiên ngừng ăn, thần sắc thoáng cái trở nên đờ đẫn: “Hải yêu?” Lạc Cẩm Tang ngây người, “Yêu quái?”

Cù Hiểu Tinh cũng ngây ngốc: “Loại biết nói chuyện?”

Hai người nhìn Trường Ý, y gật đầu: “Ừ.”

Cù Hiểu Tinh: “……”

Lạc Cẩm Tang: “……”

Hai người đồng loạt quay đầu nhìn miếng thịt bóng bẩy thơm phức trong tay mình, thần sắc thoáng cái đều xám xịt: “Là yêu quái.”

“Đang sống.”

“Biết nói chuyện……”

“Chúng ta có phải là ăn người rồi không……”

Hai người rơi vào nỗi kinh sợ không thể áp chế của bản thân, bắt đầu không ngừng thì thầm.

Tâm tư Trường Ý cũng không đặt trên hai người họ. Y chỉ nhìn Kỷ Vân Hòa hôn mê chưa tỉnh, đầu mày khẽ nhíu lại, theo lý mà nói, sau khi ăn Hải Linh Chi, hỏa độc đã hóa giải, nàng nên tỉnh lại rồi, nhưng tại sao……

Tiếng ồn ào bên ngoài cùng ánh nhìn của Trường Ý, A Kỷ đều không cảm nhận được.

Sau khi hôn mê vì lửa thiêu đốt, nàng liền rơi vào một mảng hỗn độn.

Dường như rơi vào trong một lò luyện, nàng bị khóa trong đống dung nham, da thịt toàn thân không ngừng bị thiêu đốt, toàn thân đều bị tan chảy, da bị lóc ra, thịt cũng thối nát, cả người hóa thành một mảng mơ hồ.

Mà trong cảm giác thiêu nóng khó chịu này, nàng khăng khăng không rên lên một chữ nào, bởi vì đôi môi dường như cũng bị lửa hun tan chảy, dính chặt vào nhau, làm sao cũng không thể há miệng ra.

Chỉ có một đạo hàn khí bỗng truyền vào trong, nàng mới cảm thấy yên tĩnh một chút trong cơn nóng rực này.

Không biết ở trong hỗn độn bao lâu, nàng cảm thấy đôi môi mình bị ai đó cậy ra, một vật thanh lạnh tiến vào trong miệng, chảy xuống cổ họng, luồng khí lạnh mang theo vị đắng dọc theo cổ họng chảy qua lồng ngực, thậm chí tiến vào dạ dày, sau cùng dần dần tan ra đường ruột, hóa giải cơn đau đớn thiêu đốt tứ chi nàng.

Rốt cuộc nàng cũng cảm thấy thoải mái. Lửa nóng hệt như trong lò luyện dần dần lui đi, lúc này nàng mới để ý đến thế giới xung quanh mình.

Nàng phát hiện bản thân đang trôi lơ lửng trong không trung, bàn chân trần không chạm đất, sau khi lửa nóng bên dưới biến mất, nàng mới phát hiện dưới chân mình cư nhiên là một đám mây trắng, gió thổi qua vành tai, giọng nói của một nữ tử bỗng vang lên bên tai nàng.

"Kỷ Vân Hòa."

Đột nhiên nghe thấy ba chữ này, A Kỷ chợt ngạc nhiên.

Nàng quay đầu, muốn tìm người nói lời kia.

"Kỷ Vân Hòa……"

Nhưng giọng nói này chỉ thuận theo tiếng gió truyền đến. A Kỷ đối với ba chữ này có cảm giác quen thuộc không tên, mỗi lần nghe thấy, tim nàng đều nảy lên một nhịp.

"Ta gọi là A Kỷ." Nàng mở miệng. Đối với đám mây trắng lơ lửng trước mặt, khàn giọng hỏi, "Kỷ Vân Hòa là ai?"

"Là ngươi."

Lại là một trận gió quét qua, lần này A Kỷ đuổi theo âm thanh này, lập tức quay đầu, rốt cuộc đứng trên đám mây cực xa có thân ảnh của một bạch y nữ tử. Nàng nhíu mày nhìn nàng ta, cảm thấy người này có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra cái gì: "Ngươi lại là ai?"

"Trữ Tất Ngữ." Người nọ đứng ở xa xa, thân ảnh thoát ẩn thoát hiện, giọng nói như gần như xa, "Tìm về kí ức của ngươi." Nàng ta nói "Tìm về kí ức của ngươi."

"Tại sao?" A Kỷ tiến về hướng người đó, mặc kệ nàng tiến về trước như thế nào, nữ tử nọ vĩnh viễn ở xa xa, dường như bất kể nàng chạy đi như thế nào, đều không thể đứng bên cạnh nàng ta vậy.

Thân ảnh nàng ta thấp thoáng trong mây trắng, che phủ thân người mình: "Sức mạnh của ta, có thể cho ngươi……"

"Sức mạnh gì? Ngươi nói rõ đi, ngươi tại sao lại biết chuyện của ta? Ngươi……"

A Kỷ vẫn tiếp tục đuổi theo trước, nhưng đột nhiên, nàng cảm thấy trên trán chợt lạnh, cảm giác da thịt mình bị kéo ra từ đám mây trắng kia.

A Kỷ lập tức mở mắt.

Trước mắt là ánh ban mai của ngày mới xuyên qua căn nhà gỗ đổ nát, phủ lên trước mắt nàng một mảng mông lung. Xung quanh yên ắng, trên mái nhà nát vẫn còn nghe thấy tiếng chim non hót ríu rít, bay lượn ngang qua.

Nàng nâng bàn tay mềm oặt vô lực của mình, cầm lấy khăn vải băng đắp trên trán xuống. Nàng nhìn thử xung quanh……

Đây là ở đâu?

Nàng xoay người nhìn sang bên cạnh, người cá tóc bạc đang chống cằm, im lặng nhắm mắt nghỉ ngơi bên giường nàng.

Nàng muốn ngồi dậy nhưng vừa động khẽ, người cá liền mở to mắt, đến khi ánh mắt dời sang người nàng, cảm giác mông lung vừa tỉnh dậy rất nhanh liền biến mất, y nhìn nàng, chăm chú nhìn vào mắt nàng, dường như muốn moi ra thứ gì đó từ trong kia. Lại giống như……muốn khảm sâu nàng vào trong mắt y. Chỉ cần nhắm mắt, sẽ đem hình bóng nàng khóa sâu trong tâm trí mình.

A Kỷ gãi đầu, có chút không hiểu mọi chuyện đang xảy ra, bị người cá nhìn chằm chằm như thế, nàng có chút không thoải mái dời mắt đi, mở miệng hỏi: "À……Ừm……Dung nham đâu? Khống chế được chưa?"

Nàng không để ý, cho nên không biết, sau khi nàng dời mắt mở miệng nói chuyện, ánh sáng trong đôi mắt lam băng ấy tức thời ảm đạm đi.

Trường Ý chớp mắt, cũng thất vọng dời mắt đi.

A Kỷ xoay đầu, lúc này nhìn thấy ở đây vẫn còn hai người nữa, đó là một nam một nữ, nam tử đó nàng chưa từng gặp qua, nhưng nữ tử này xem như có quen biết, trước đây ở phương nam, nàng cùng Cơ Trữ chính là bị nàng ta cùng Khống Minh hòa thượng bắt đưa về cõi Bắc.

Chỉ là hai người này đang bục trên đất, thần sắc có chút xám xịt, dường như chịu phải công kích trầm trọng nào đó vậy, sau khi nàng mở miệng nói chuyện, họ cũng không xoay đầu nhìn nàng.

"Ách……" Nhìn hai người quái dị này, tình cảnh quái dị này, khắp người A Kỷ đều cảm thấy không thoải mái, "Đây là đâu? Vì sao ta lại ở đây? Ngươi……Các ngươi sao cũng ở đây?"

"Đây là biển băng." Người cá rũ mắt, cuối cùng trầm giọng đáp lời nàng "Nàng bị khí nóng của dung nham Điện Hỏa tổn thương đến tâm mạch, cần có Hải Linh Chi để giải trừ hỏa độc."

A Kỷ chớp chớp mắt, nhìn Trường Ý: "Đa tạ tôn chủ rồi."

Khóe môi Trường Ý bỗng mím chặt. Y không đáp lại, động tĩnh của cuộc đối thoại giữa hai người, rốt cuộc cũng đánh thức hai kẻ bên cạnh đang chìm trong thế giới của mình.

Hai người xoay đầu qua nhìn thấy Kỷ Vân Hòa, đôi mắt chán chường lập tức sáng lên.

Lạc Cẩm Tang bò qua trước, vội ôm A Kỷ: "Vân Hòa! Tỉ cuối cùng tỉnh rồi! Tỉ không biết đâu! Trong lúc tỉ ngủ, người cá này đã làm chuyện gì! Y bắt bọn ta ăn thịt người!"

Cù Hiểu Tinh bên cạnh cũng đỏ hoe mắt gật đầu: "Đúng, ăn thịt người, không……kì thực là ăn thịt yêu quái, nhưng là yêu quái biết nói chuyện, cũng không khác ăn thịt người là bao……Buồn nôn quá, nhưng cuối cùng cũng gặp được hộ pháp……Không phải, rốt cuộc cũng gặp được người rồi, rốt cuộc! Rốt cuộc……"

A Kỷ nhìn Cù Hiểu Tinh đang kích động bên cạnh, lại nhìn thần sắc cô đơn của người cá, mặt đầy hoang mang.

Nếu nàng nhớ không lầm, trước đây……lúc nàng nhìn thấy nữ tử này, nếu không phải bị nàng ta ẩn thân đánh lén, nàng cũng không bị bắt đến cõi Bắc rồi? Một giấc vừa tỉnh, tại sao lại khác biệt lớn như vậy……

Chưa đợi nàng nghĩ ra nguyên nhân, một màn trước khi hôn mê chợt hiện lên đầu nàng, nàng dùng sức mạnh của chín chiếc đuôi, chống đỡ kết giới, bảo vệ người cá……

Chín chiếc đuôi!

A Kỷ vô thức sờ mông mình.

Không có đuôi, nhưng mà, nàng vừa sờ mặt mình……

Toi rồi, nàng khôi phục dung mạo thật của mình rồi. Người cá nọ……!

A Kỷ lập tức nhìn sang người cá, giờ đây cũng có thể lý giải vì sao nàng vừa tỉnh dậy, ánh mắt phức tạp đầy thâm ý kia của người cá……nhưng mà……

Nàng đẩy Lạc Cẩm Tang trước người ra: "Ờ, là thế này." Nàng nghiêm túc nhìn nàng ta nói "Ta có lẽ là người mà các ngươi quen biết, nhưng ta……không nhận ra các ngươi."

Lạc Cẩm Tang cùng Cù Hiểu Tinh lập tức ngẩn người.

A Kỷ lại xoay đầu nhìn người cá bên cạnh, trầm mặc một lúc, lại thở dài: "Xin lỗi, liên quan đến quá khứ, ta đều quên rồi."

Bàn tay trong hắc bào của Trường Ý siết chặt thành quyền, nhưng giọng nói vẫn vô cùng bình tĩnh: "Ta biết."

114. Chương 96: Không Phải (1)

Kỷ Vân Hòa mất trí khiến Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh có chút trở tay không kịp.

Nhưng Lạc Cẩm Tang nghĩ rồi nghĩ, cũng gật đầu, ban đầu nàng ta cùng Khống Minh ở phương nam chữa trị cho trẻ con có song mạch bị trúng độc, bắt Kỷ Vân Hòa về, khi ấy, nàng sử dụng thuật biến ảo thành dung mạo của nam tử, Lạc Cẩm Tang không nhận ra nàng, nhưng nàng vốn có thể nhận ra Lạc Cẩm Tang, mà lúc đó, nàng chỉ xem họ là người lạ.

"Không……Không sao." Lạc Cẩm Tang hồi phục tinh thần, nắm lấy tay A Kỷ, nói với nàng, "Quên rồi cũng không sao, muội vẫn còn nhớ, muội, à còn có Cù Hiểu Tinh, hắn cũng bên cạnh tỉ một thời gian rất dài, còn có người cá, người cá cũng nhớ, bọn muội sẽ đem chuyện trong quá khứ từng chút từng chút một kể cho tỉ nghe."

Dứt lời, Cù Hiểu Tinh vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, bọn ta sẽ kể cho người nghe."

A Kỷ thoáng im lặng, nói: "Các ngươi là bạn của ta." Không phải nghi vấn, mà là sau khi quan sát, nàng nói ra một câu trần thuật khẳng định, Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh lập tức ồn ào phụ họa, thậm chí bắt đầu đếm trên đầu ngón tay về khoảng thời gian bọn họ quen biết bao lâu. A Kỷ nghe xong lời họ kể, thực sự cảm thấy mơ hồ, trong đầu nàng không có những cảnh đó. Nàng chỉ đành nhìn về hướng người cá sau lưng hai người."

Y trầm mặc đứng đằng sau, tầm mắt rũ xuống, không biết đang trầm tư về chuyện gì, A Kỷ mở miệng hỏi: "Vậy chúng ta……là bạn bè phải không?"

Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh ngừng nói, theo ánh mắt của nàng nhìn về hướng Trường Ý.

Trường Ý nâng mắt nhìn nàng.

Bốn mắt giao nhau, bên trong căn nhà gỗ đổ nát thoáng trầm xuống.

“Không phải.”

Y chỉ đáp hai từ.

Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh đều không dám đáp lời. Chỉ có A Kỷ nghĩ ngợi rồi cười đáp: “Ta cũng cho là như thế.” Nàng tiếp “Trước khi hôn mê, ta dường như nhớ ra một chút chuyện liên quan đến ngươi, nhưng bây giờ nhớ rõ hơn rồi, là ta đâm ngươi một kiếm……”

Trường Ý nghiến chặt răng, lúc nàng nhắc đến chuyện này, vết thương trong lòng sớm đã lành kia, bỗng lập tức có chút đau đớn.

Đúng vậy, trên vách vực, dưới đêm trăng ấy, nàng đâm y một kiếm.

A Kỷ thở dài, trong lòng nghĩ, có lẽ đây chính là lý do Lâm Hạo Thanh không muốn nàng đến cõi Bắc, không muốn nàng lộ ra dung mạo thật……

“Ngươi có lẽ rất hận ta đúng không?” Nàng hỏi.

Sau khoảng ngắn trầm tịch——

“Không phải.”

Trường Ý lại đáp hai chữ này.

Không phải.

Lần này, không chỉ A Kỷ, đến cả Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh đều kinh ngạc ngẩng đầu, sửng sốt nhìn Trường Ý. Ba cái đầu, sáu con mắt đều đồng dạng kinh ngạc, nhưng lại kinh ngạc vì những nguyên nhân khác nhau.

Trong lòng Lạc Cẩm Tang thầm nói, người cá này rốt cuộc cũng nói ra rồi!

Cù Hiểu Tinh kinh ngạc vì y giam giữ hộ pháp đến chết, cư nhiên còn nói không phải!?

Mà A Kỷ……

Nàng không hiểu.

Nàng đâm y một nhát, khiến y bị thương rất nặng, thông qua ánh mắt hỗn độn khi ấy, nàng vẫn cảm nhận được sự không thể tin được cùng tuyệt vọng từ thần sắc trong mắt y.

Nhưng bây giờ người cá lại nói……

Y không hận nàng?

Tại sao?

Không đợi A Kỷ hỏi.

Trường Ý đột nhiên xoay người, bước ra phía trước của căn nhà gỗ đổ nát, y nói: "Nhiệt độc của Điện Hỏa cần năm ngày sau ăn thêm một Hải Linh Chi mới có thể hoàn toàn giải trừ, trong khoảng thời gian này không được sử dụng công pháp, nếu không nhiệt độc tái phát sẽ không có thuốc chữa."

Y nói xong liền bước ra khỏi cửa. Chỉ để lại ba người vẫn đờ đẫn bên trong.

Trường Ý bước ra ngoài căn nhà, tung người nhảy xuống biển băng, dưới biển lớn, y mới có thể đến được một nơi trầm tĩnh. Y thả lỏng cơ thể chìm xuống đáy biển, trong đầu vẫn hiện lên câu trả lời của mình đối với câu hỏi mà Kỷ Vân Hòa vừa hỏi y——

"Ngươi có lẽ rất hận ta đúng không?" Nàng hỏi.

"Không phải."

——Trường Ý nhắm mắt, y cũng không nghĩ đến, bản thân cư nhiên nói ra đáp án như thế này.

Đối diện với Kỷ Vân Hòa sống lại từ cõi chết, đối diện với một kẻ không biết gì về quá khứ trước kia, nàng hỏi y có phải hận vì chuyện nàng từng muốn giết y không.

Y mở miệng trả lời, lại cư nhiên là một câu phủ nhận.

~ Wattpad: Rosenychungchung~

Cửu liên tục ra chương mới, khổ nỗi Rosenychungchung đang quá bận thi cử nên chỉ trích được chút xíu thời gian để dịch đoạn này ~ Spoil tí là Hòa nhớ ra mọi chuyện trong chương sau nhé ~ Chương này vẫn còn một cảnh nữa ~

115. Chương 96-2: Không Phải (2)

Kinh thành, phủ công chúa.

Dưới ánh nắng ấm áp, trên mặt Thuận Đức công chúa mang một khăn che màu đỏ, Chu Lăng từ bên ngoài bước vào trong điện, đứng sau lưng nàng ta. Thuận Đức thở dài: "Ngự yêu sư lần này bắt về, sức mạnh song mạch có chút kém." Đôi môi đỏ sau tấm khăn khẽ mím lại, trên gò má lưu lại vết sẹo bị lửa thiêu, ánh mắt từ đôi mắt nàng ta càng thêm hời hợt và ác độc hơn trước.

"Đáng tiếc không thể động vào người của phủ quốc sư……"

Thuận Đức công chúa vừa nói xong, đột nhiên trên không xuất hiện một mảnh sáng xanh từ xa lao đến, ánh sáng hung hăng đâm vào kết giới phủ trên kinh thành.

Kết giới kinh thành là do đại quốc sư tạo thành dùng để phòng ngự, cho nên mới có tình huống như bây giờ.

Ánh sáng xanh va vào kết giới vang lên tiếng nổ to, kinh động đến toàn bộ người trong kinh.

Thuận Đức công chúa ngẩng đầu nhìn, khẽ nheo mắt lại: "Thanh vũ loan điểu?"

Chu Lăng nghe thấy, lập tức nhíu mày: "Cõi Bắc đến tấn công Kinh Thành?"

Thuận Đức công chúa xua tay: "Sớm đã nghe nói một mình thanh vũ loan điểu đến ngự yêu cốc phương Nam, ngoại trừ lúc bị giam trong thập phương trận, nàng ta đến đây nhất định không có người cõi Bắc đi theo."

"Nàng ta một mình đến Kinh Sư?"

Giữa cuộc đối thoại giữa hai người, dưới ánh sáng xanh công kích, kết giới đột nhiên nứt ra, kinh thành vang lên tiếng kinh hô, mọi người chưa kịp phản ứng, trên không trung vang lên tiếng loan điểu ngâm, loan điểu hóa thành hình người, lao nhanh thành một đạo sáng xanh, bay thẳng về hướng phủ quốc sư.

Thần sắc Thuận Đức công chúa chợt biến: "Sư phụ……"

Nàng ta đi ra ngoài lại bỗng ngừng lại, đứng yên tại chỗ: "Chu Lăng." Trong lúc nói chuyện, trong phủ quốc sư bỗng vang lên tiếng nổ cực to, gió bão đấu pháp thuật quét ngang toàn kinh thành, thậm chí vô số cành lá trên cây trong phủ công chúa cũng rơi lả tả. Tùy tùng hô hào, Thuận Đức công chúa đứng trong cuồng phong, để mặc cơn gió cuốn đi khăn che trên mặt mình, nàng ta xoay người, bước vào trong điện, "Giúp bổn cung đóng cửa lại."

Nàng ta đi vào trong điện, Chu Lăng theo sau, giúp nàng ta đóng cửa điện sau lưng lại, sóng gió bên ngoài không ngừng tấn công cửa đại điện, khiến cho Chu Lăng không thể không lấy thanh gạc cửa chắn lại, dẫu có như thế, cuồng phong bên ngoài vẫn va vào như cũ khiến cho cả đại điện đều rung chuyển, tiếng kêu thảm thiết của mọi người không ngừng vang lên bên tai.

Thuận Đức công chúa lại từng bước từng bước một đi lên chủ tọa trên điện của mình, ngồi lên trên ghế.

Mắt nhìn cánh cửa bị cuồng phong va chạm đến vang lên tiếng kẽo kẹt, thần sắc tột cùng lạnh băng: "Đợi lưỡng bên câu thương thương, chúng ta sẽ là ngư ông đắc lợi."

Chu Lăng bên cạnh hành lễ, "Vâng."

Thuận Đức công chúa giơ tay mình lên, giữa chỉ tay nàng ta vẫn là ánh sáng đỏ đang luân chuyển, đây là sau khi nàng luyện bí thuật đại quốc sư đưa, pháp thuật nàng học là——biến sức mạnh song lực của người khác thành của mình.

"Nếu có thể có được công pháp của sư phụ." Nàng nhìn lòng bàn tay mình, khóe môi khẽ cong lên, "Đến lúc đó, ta muốn sư phụ làm gì, người cũng sẽ phải nghe theo ta."

Bàn tay khẽ siết chặt, ngón tay sắc bén trực tiếp đâm vào bàn tay đến bật máu, nhưng Thuận Đức dường như không hề cảm thấy đau, nụ cười bên khóe môi lại càng thêm điên cuồng, phóng túng.

……

Bàn tay cầm bút của Lâm Hạo Thanh khẽ dừng lại, dưới ánh nến lay động, mực trên bút hắn vẽ thành một vòng.

"Thanh vũ loan điểu đơn độc đến phủ quốc sư?"

"Vâng." Ân Ngữ đáp, "……Kinh sư đại loạn, phủ quốc sư bị hủy, nhưng loan điểu rốt cuộc không đấu lại đại quốc sư, giờ đã bị bắt, giam trong cung thành."

Lâm Hạo Thanh đặt bút xuống: "Ân Ngữ, chuẩn bị thôi, thời cơ hồi kinh đến rồi."

~Wattpad: Rosenychungchung~

116. Chương 97: Hai Mặt (1)

Ban đêm, gió lạnh từ biển băng thổi đến, khiến cho những người ngủ trong căn nhà gỗ đổ nát đều không nhịn được mà co tay lại.

Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh nằm ngủ trong một góc đất, Trường Ý không thấy tung ảnh, mà A Kỷ đang nằm trên giường, gió thổi qua, nàng đột nhiên nhíu mày.

"Kỷ Vân Hòa."

Người trong mơ gọi nàng.

"Kỷ Vân Hòa……" Giọng người này mơ hồ truyền đến "Thanh Cơ bị bắt, mau nhớ lại! Ta đưa sức mạnh của mình cho ngươi! Đi cứu nàng ấy!"

Thanh Cơ……

A Kỷ lại rơi vào trong đám mây trắng kia, nàng vẫn không rõ tình huống của mình, chợt một cơn gió to thổi đến, nàng chỉ cảm thấy một luồng sát ý đột nhiên hướng thẳng vào lồng ngực đâm đến, nàng muốn vận công để đỡ, nhưng trong khoảnh khắc vận công, nàng cảm thấy lửa nhiệt độc đang bình lặng trong tim tức thời thiêu lên lần nữa.

Khoảnh khắc này, thoáng cái, nàng chỉ cảm thấy toàn thân bị thiêu đốt mãnh liệt.

A Kỷ lập tức mở mắt, đôi mắt nàng khẽ trừng lên, đồng tử mở to, tròng trắng liền bị nhiệt độ trong người thiêu thành màu đỏ tươi.

Trường Ý đặc biệt căn dặn nàng không được vận công, nàng……nàng ngàn vạn lần không nghĩ đến, bản thân cư nhiên ở trong mộng cảm nhận được sát ý, ở trong mộng vận công lại khiến cho cơ thể thực sự vận công rồi!?

A Kỷ chỉ cảm thấy lửa thiêu đốt trong tim khiến nàng đau không nhịn nổi, nàng cảm nhận được mùi của biển băng bên ngoài, muốn trở người xuống giường đi ra ngoài nhà. Nhưng vừa xuống giường, hai chân chợt mềm nhũn, nàng lập tức quỳ trên đất.

"Rầm" một tiếng, đánh thức Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh.

Hai người mơ mơ hồ hồ mở mắt, chỉ nhìn thấy A Kỷ đã bục trên mặt đất, tóc phủ dưới đất, thở hồng hộc, hai người vẫn chưa kịp phản ứng với những chuyện phát sinh, một bóng đen bên ngoài đột nhiên xông vào, đi thẳng đến bên a Kỷ, bế nàng lên.

"Sao vậy?" Lạc Cẩm Tang chỉ mơ hồ hỏi một tiếng, nhìn thấy người cá bế A Kỷ, không nói lời nào, vài bước liền bước ra ngoài nhà.

Dường như cảm thấy tình huống không ổn, Lạc Cẩm Tang lập tức kéo Cù Hiểu Tinh, hai người đuổi theo phía sau.

"Sao vậy?" Cù Hiểu Tinh bị kéo đến cả mặt hoang mang, giọng Lạc Cẩm Tang trầm thấp: "Vân Hòa dường như nhiệt độc tái phát."

"Tái phát!?" Cù Hiểu Tinh chấn kinh "Không phải đang ngủ ngon lành sao? Sao lại thế!"

Hai người chạy ra ngoài nhà, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng hắc bào tóc bạc ôm lấy Kỷ Vân Hòa toàn thân đỏ rực đi đến bên vách vực, hai người kia chưa kịp nói thêm câu nào, Trường Ý ôm nàng nhảy xuống, trực tiếp nhảy vào biển băng u tối, sâu thẳm.

……Wattpad: Rosenychungchung……

……

Đêm, nước biển càng thêm lạnh lẽo, xung quanh là một mảng tối tăm.

Sau khi tiến vào trong biển, Trường Ý tiện tay niệm một quyết, trên mặt trên người A Kỷ khẽ lóe lên một tầng ánh sáng mỏng, sau khi ánh sáng bao phủ toàn thân nàng, Trường Ý đem theo nàng, bơi trong biển băng u tối tựa như một mũi tên.

Bơi trong nước biển, toàn bộ âm thanh bên tai A Kỷ đều biến mất.

Không có người gọi nàng là Kỷ Vân Hòa, không ai nói chuyện của Thanh Cơ với nàng nữa, trong nước biển lạnh băng, dường như đến thời khắc nàng chưa từng trải qua.

Nàng nhìn thấy bản thân bị băng phong dưới đáy hồ.

Nàng nhìn thấy một viên nội đan đen bị Lâm Hạo Thanh lấy ra.

"Kỷ Vân Hòa……" Nàng tự thì thầm, âm thanh bị nước biển mang đi, Trường Ý không hề nghe thấy. Trong hỗn loạn, trong đầu A Kỷ xuất hiện càng nhiều cảnh tượng hỗn độn, nàng trên núi tuyết, trên hồ băng, cảnh tượng bị Trường Ý băng phong, trên mặt nàng có một giọt lệ châu rơi xuống, vẫn có một căn phòng nhỏ, nàng nhìn bóng mình trên bình phong dưới ánh nến loang lổ, cùng núi tuyết xa xa cao ngất bất biến ngoài khung cửa.

Dần dần, càng nhiều cảnh tượng xuất hiện.

Tháng ba, biển hoa trong ngự yêu cốc nở đầy hoa tươi.

Trong địa lao, cảm giác đau đớn cùng ẩn nhẫn khi nàng bị Thuận Đức công chúa phạt rơi.

Trong phòng, thân thể của Lâm Thương Lan ngồi trên xe lăn và hình dáng trầm mặc của Lâm Hạo Thanh. Cuối cùng, nàng vẫn nhớ ra trong lồng huyền thiết kia, máu tươi đầy đất, người cá bị treo lên, đuôi cá cực to hệt như đài sen của y……

Tức thời, toàn bộ khung cảnh tràn vào trong não, nàng nghe vô số người gọi mình là "Kỷ Vân Hòa", Cù Hiểu Tinh, Lâm Hạo Thanh……Trường Ý……

Nàng rốt cuộc cũng biết, người bọn họ gọi, đều là nàng……

"Trường Ý……"

Dưới biển sâu u tối, Trường Ý cuối cùng cũng dừng lại, không phải bởi vì tiếng gọi của Kỷ Vân Hòa mà là vì y đã đến nơi mình muốn, một mảng đáy đại dương khe khẽ phát sáng, dưới đáy đại dương mọc đầy Hải Linh Chi, đáy đại dương được vô số Hải Linh Chi lớn nhỏ thắp lên.

Y muốn đặt nàng lên trên đáy đại dương, nhưng khi y vừa đặt nàng xuống, lại nhìn thấy khẩu hình của nàng trong pháp thuật của y: "Ta muốn ngồi dậy."

Giọng nàng bị pháp thuật y ngăn cách, vì để nàng có thể thở dưới áp lực của đáy biển, y không thể không làm thế. Đối với y mà nói, câu nói này của Kỷ Vân Hòa không có âm thanh. Nhưng nhìn thấy khẩu hình này cùng nàng, đáy biển trong nội tâm Trường Ý lại nổi lên sóng to gió lớn.

Trường Ý nhìn Kỷ Vân Hòa, dưới ánh sáng của đáy đại dương, đôi mắt lam băng của y dường như sáng hơn, phát sáng lấp lánh.

Mà thân thể Kỷ Vân Hòa vẫn thuận theo sức mạnh y đặt nàng xuống lúc trước, lơ lửng trong nước, ngồi xuống trên mặt đáy đại dương.

Mắt thấy người nàng cách xa mình, y liền giơ tay, bắt lấy cổ tay nàng lại.

Lưng Kỷ Vân Hòa tựa vào đáy đại dương, ánh sáng bao phủ người nàng, nhiệt độ trong cơ thể nhất thời lui đi không ít, tứ chi mềm nhũn của nàng rốt cuộc cũng có lại chút sức lực, nàng khẽ gập cánh tay lại, đồng thời cũng bắt lấy tay y, khiến y trôi đến trên người nàng.

Bốn mắt tương giao, xuyên qua lớp ánh sáng mỏng, xuyên qua thuật pháp, xuyên qua nước biển.

"Cá đuôi to……khổ cho chàng rồi……"

Không phát ra âm thanh, nhưng Trường Ý hiểu lời nàng.

Y chưa từng nghĩ đến, một câu nói này lại khiến cho vết thương bị hàng ngàn hàng vạn kim đâm cùng những vết sẹo thối nát vừa lành lần nữa đau đớn.

Kỷ Vân Hòa, Kỷ Vân Hòa này dù ở trong hiện tại, nàng cũng có thể dễ dàng chạm vào cơn đau cùng mềm yếu trong nơi sâu thẳm nhất trong tim y.

Nhưng tại sao lại là Kỷ Vân Hòa nhỉ?

Những chuyện này, Trường Ý vẫn luôn không hiểu.

Tại sao lại là nàng nhỉ?

Sinh và tử, bệnh tật và đau đớn, bảo vệ cùng phản bội, tương tư và lãng quên của nàng đều khiến y cảm thấy đau đớn.

Đến cả một câu nói không có âm thanh, cũng đủ khiến y yếu lòng.

Kỷ Vân Hòa nhìn y, khẽ há miệng, nàng buông tay Trường Ý ra, lại đưa tay sờ gương mặt y dưới nước biển. Sau đó, tay nàng lướt qua gò má y, trong nước biển, tay bị y bắt lấy.

Chuyện trên nhân gian này, thực sự làm khó……cá đuôi to đến từ biển cả này rồi……

……

Rosenychungchung

117. Chương 97-2: Hai Mặt (2)

Đêm, Kinh Thành.

Sau một trận đại chiến, Kinh Thành trở nên hoang tàn, một cơn mưa xuân rơi trong màn đêm, tí tí tách

tách, cả Kinh Sư đổ nát, càng thêm dơ bẩn hỗn loạn.

Không ai để ý đến việc dẹp yên oán giận của bá tánh, trong phủ quốc sư cơ hồ bị san bằng, đại quốc sư đi đến trước thư phòng không thể đổ nát hơn nữa của hắn, vừa khoát tay thi triển pháp thuật, một quyển sách trong đống vụn kia bay đến tay hắn.

Sách bị nước mưa làm ướt một góc, hắn dùng tay áo trắng tinh khẽ lau hai cái, gạt nước trên quyển sách, khí tức khẽ động, cư nhiên lại ho khan lên.

Trong cơn mưa, thân ảnh hắn hiếm khi khom xuống, chẳng bao lâu, một chiếc ô màu đỏ có chút quỷ dị tiến lại gần, che trên đỉnh đầu hắn.

Hắn vừa xoay đầu, nhìn thấy Thuận Đức một thân hồng y, mang theo khăn che mặt, chân trần giẫm trên bùn đất bị nước mưa cuốn trôi, đôi mắt nhìn chằm chằm hắn: "Sư phụ, người bị thương rồi."

Đại quốc sư gật đầu: "Ừ."

"Lúc thanh loan đến đây, Nhữ Lăng không thể giúp đỡ sư phụ là lỗi của Nhữ Lăng."

"Ngươi không đến là đúng." Đại quốc sư bỏ sách vào trong tay áo, lại ho khan hai tiếng, "Nghỉ ngơi cho thật tốt, cảm mạo thương hàn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của ngươi."

Đại quốc sư nói sau lời này, thần sắc trong mắt Thuận Đức công chúa khẽ động, khóe môi nàng ta mấp máy, nhưng đại quốc sư lại nói, "Hiệu quả uống thuốc lần sau cũng bị ảnh hưởng."

Thuận Đức mím môi, bàn tay cầm ô hơi dùng sức.

Đại quốc sư không nhìn nàng ta, chỉ nói: "Mau về đi. Mang giày vào." Dứt lời, hắn đột nhiên ho khan, sống lưng nhất thời dường như không thẳng nổi nữa, cho đến khi nôn máu xuống đất, tay hắn lập tức ngưng tụ pháp thuật đặt lên trên lồng ngực, nhắm mắt, lẳng lặng điều khí.

Dưới tán ô, ánh mắt của Thuận Đức công chúa dần dần chuyển động, dưới chiếc ô đỏ, có chút quỷ quyệt nhìn hắn: "Sư phụ."

Đại quốc sư không đáp nàng.

Hắn bị trọng thương, lúc điều khí, cấm kỵ nhất là có người khác làm phiền……

Ánh mắt Thuận Đức dần dần biến lạnh.

Mưa xuân như tơ, dưới tán ô mưa không rơi đến được, năm ngón tay Thuận Đức chợt ngưng khí, một chưởng liền muốn bắt lấy sau gáy đại quốc sư.

Mà quả nhiên đại quốc sư không hề phòng bị nàng ta! Nàng ta dễ dàng bắt được cổ của đại quốc sư, khởi động pháp thuật, chiếc ô đỏ rơi xuống đất, nàng ta từ bên người đại quốc sư không ngừng hút lấy sức mạnh mà mình muốn, sức mạnh song mạch của đại quốc sư tinh thuần hữu lực, cho dù nàng có giết một trăm ngự yêu sư cũng không thể sánh bằng!

Trong lòng Thuận Đức công chúa nổi lên niềm vui sướng điên cuồng, nhưng tức thời một tiếng sấm xuân kinh động, Thuận Đức chỉ nhìn thấy đại quốc sư đang trọng thương kia dần dần quay đầu lại.

Đôi mắt hắn phản chiếu rõ thân ảnh nàng.

Trong lòng Thuận Đức chấn kinh, chỉ thoáng cái vô số sức mạnh khắp người của nàng ta bị hút trở về.

Thuận Đức muốn rút tay ra nhưng cho đến khi toàn bộ sức mạnh gần đây bị hút cạn, lúc này mới có một cổ sức mạnh cực lớn nhắm thẳng vào lồng ngực nàng ta, hung hăng đẩy nàng ra xa ba trượng.

Đôi chân trần giẫm trên bùn đất vụn nát, máu tươi chảy ra, dọc theo nước mưa, chảy đến dưới chân đại quốc sư. Ánh mắt hắn thanh lạnh nhưng không hề nhìn nàng ta.

"Nhữ Lăng, ngươi muốn quá nhiều rồi." Hắn nói "Quay về đi."

Đối với tính toán, âm mưu của nàng ta, hắn dường như nhìn thấu toàn bộ nhưng cũng hoàn toàn không để tâm đến, sức mạnh tuyệt đối mang theo xử phạt tuyệt đối…..

Thuận Đức ngây ngốc nhìn hắn, trong cơn mưa, thần sắc dần trở nên xấu hổ: "Tại sao không giết ta?" Nàng hỏi "Ta phản bội ngươi, muốn mạng ngươi! Vì sao không giết ta!"

Bước chân rời đi của đại quốc sư khẽ ngừng lại, lúc này mới đưa mắt nhìn nàng ta một cái: "Trong lòng ngươi hiểu rõ."

Là vì gương mặt này.

Dù cho nó đã bị hủy rồi, nhưng hắn vẫn muốn cố chấp nghĩ cách chữa trị cho gương mặt này của nàng, chỉ vì gương mặt này!

Nàng giơ tay sờ gương mặt gồ ghề của mình, ngón tay oán độc dùng sức hung hăng cào lên mặt đến rách da chảy máu: "Ta không cần gương mặt này! Ta không cần gương mặt này! Ngươi nuôi ra! Dạy ta! Ngươi để ta một đường đi đến hiện tại! Nhưng ta phản bội ngươi rồi! Ta phản bội ngươi rồi! Ngươi giết ta đi! Không cần vì gương mặt này mà tha cho ta……"

Nàng ta vô lực ngã ngồi trên đất, ôm mặt, thất thanh đau đớn khóc, "Gương mặt ta không phải là gương mặt này, ta không cần gương mặt này……"

118. Chương 98: Không Hận Nữa (1)

Mưa xuân tí tách rơi cả đêm trong Kinh Thành, sau khi Thuận Đức từ phủ quốc sư quay về phủ mình, liền ngồi cả đêm trên ghế đại điện, máu trên mặt thấm ướt cả tóc nhưng nàng ta không hề xử lý.

Cho đến khi Chu Lăng tiến vào trong điện. Hắn nhìn thấy nàng ta chật vật ngồi trên vương vị, bước chân khẽ dừng lại chút, lập tức khẩn trương bước đến, nhất thời không kiêng kỵ thân phận khác biệt, hai bước bước đến, hắn khom gối, đặt tay lên mặt Thuận Đức công chúa, lại tức thời ngừng lại.

Hắn muốn thu tay về nhưng Thuận Đức lại nắm lấy tay hắn, đem gò má dán trên bàn tay đầy vết phồng rộp thật dày của hắn.

Mặt của nàng ta cọ sát với lòng bàn tay hắn, khiến tay hắn cũng cọ thành một mảng máu thịt mơ hồ.

"Công chúa……" Chu Lăng sửng sốt "Vết thương của người……"

"Chu Lăng, ta không thể giết sư phụ."

Lời nói của nàng khiến hắn càng thêm kinh ngạc: "Đại quốc sư……"

"Hắn không phạt ta. Chỉ là rút hết toàn bộ sức mạnh của ta đi." Nàng đem mặt mình càng dính sát vào lòng bàn tay Chu Lăng hơi một chút, "Thân phận, địa vị, sức mạnh, đều là hắn cho ta, mạng cũng là hắn cho ta, Chu Lăng, ngoại trừ gương mặt này, hắn không có cần gì ở ta cả, bây giờ ta cũng không còn gì rồi……" Nàng ta trừng mắt, ánh mắt có chút trống rỗng nhìn đại điện trống tuếch:

"Thử nhiều thuốc như thế, vết sẹo trên mặt cũng không mất đi, sự nhẫn nại của hắn vẫn được bao lâu? Một tháng, hai tháng? Hay một năm? Hai năm? Đến khi hắn bỏ cuộc rồi, ta sẽ trở thành phế vật bị hắn tùy ý ném đi, hệt những kẻ bên ngoài kia, có gì bất đồng chứ?"

Trong mắt Thuận Đức công chúa bỗng lóe lên ánh sáng điên cuồng, nàng ta xoay đầu nhìn Chu Lăng: "Chi bằng, ta sẽ lấy cái chết để trừng phạt hắn, hắn muốn gương mặt này, ta không cho hắn. Để hắn không thể sống tốt."

"Công chúa……" Chu Lăng nhìn thần sắc có chút điên cuồng của Thuận Đức, "Công chúa hà tất phải nản lòng, thuộc hạ đến đây muốn báo với công chúa, Lâm Hạo Thanh quay về rồi."

"Lâm Hạo Thanh?" Thuận Đức công chúa cười nhạt "Hắn vẫn dám về ư? Chu Lăng, vì sao ngươi không

giúp ta giết hắn?"

"Lâm Hạo Thanh nói, hắn có cách giúp công chúa."

"Giúp ta? Hắn có thể giúp ta chuyện gì?"

"Giết đại quốc sư."

Cả người Thuận Đức khẽ khựng lại, sau thoáng trầm mặc, nàng ta xoay đầu nhìn Chu Lăng, ánh mắt oán độc: "Để hắn đến gặp bổn cung."

..

Ps: Chương này có 3 cảnh, ngày mai sẽ up cảnh cute giữa Hòa và Ý~

119. Chương 98-2: Không Hận Nữa (2)

Dưới đáy biển, Trường Ý dùng pháp thuật tạo thành một không gian, nước biển bị tách biệt ở bên ngoài.

Kỷ Vân Hòa nằm trên một bãi mọc đầy Hải Linh Chi, tuy rằng với biển sâu mà nói, nơi này không phân biệt ngày đêm. Nhưng thời điểm nàng tỉnh dậy, lại nhìn thấy có người lẳng lặng nằm bên cạnh.

Góc hắc bào cùng mái tóc bạc của y phủ lên trên đáy biển, ánh sáng xanh lam của bãi Hải Linh Chi này cực giống màu mắt y. Màu sắc này khiến Kỷ Vân Hòa cảm thấy hệt như đang ở trong một không gian kì ảo, tư mật, yên tĩnh, đến cả âm thanh thì thầm của bọt biển phát ra cũng khiến nàng cảm thấy thần kì.

Nàng đắm chìm trong ánh sáng tựa như mộng ảo này, ngắm nhìn vẻ đẹp tựa như mộng ảo của người trước mặt, nhất thời không biết rốt cuộc bản thân đang trong mơ hay hiện thực.

Nàng ngắm nhìn đường nét trên mi mắt y, chỉ cảm thấy thế sự kì diệu khiến người khác cảm thấy buồn cười.

Trường Ý cho rằng nàng chết rồi, nàng cũng cho rằng như thế, nàng chưa từng nghĩ đến sẽ có cơ hội sống lại, vẫn có cơ hội gặp lại y thêm lần nào nữa……

Nàng đưa tay lên, đầu ngón tay phác thảo đường cong trên sống mũi y, nhưng lúc ngón tay dừng lại trên chóp mũi, đôi mắt xanh lam kia cũng mở lên.

Ánh sáng của Hải Linh Chi phủ lên mặt hai người, mà trong đôi mắt của họ, đều phản chiếu rõ ràng bóng hình của đối phương.

"Trường Ý." Kỷ Vân Hòa mở miệng trước, nhưng sau khi gọi tên y lại trầm mặc xuống. Giữa bọn họ có quá nhiều chuyện xảy ra, quá nhiều cảm xúc cùng những vướng mắc phức tạp khiến nàng vốn dĩ không biết phải bắt đầu thế nào, cũng không biết phải mở miệng nói chuyện nào trước.

Nói chuyện sống lại của nàng? Hay nói chuyện mất trí? Đến cả nàng cũng không biết phải giải thích thế nào.

"Trong người sao rồi?" Kỷ Vân Hòa im lặng, Trường Ý lại hỏi "Còn nhiệt độc thiêu đốt không?"

Y nhắc đến chuyện này, nàng mới nhớ ra bản thân vì sao bị đưa xuống biển băng này. Nàng lắc đầu, sờ Hải Linh Chi dưới đáy biển: "Nơi này thực sự rất thần kì, dường như sức nóng trong người ta đều bị hút đi vậy."

"Mặt biển này không gió không mưa, cũng vì sinh ra Hải Linh Chi, cho nên lớp băng phủ hằng năm không tan chảy."

"Vì sao?" Nàng cười hỏi "Chẳng lẽ, linh chi này dựa vào nhiệt độ để sinh tồn?"

Mi mắt nàng cong lại, cười vô cùng tự nhiên, nàng không để ý nhưng Trường Ý lại vì vẻ mặt này của nàng khẽ ngẩn người.

Lúc trước Trường Ý gặp A Kỷ, từng hoài nghi là nàng nhưng vì Kỷ Vân Hòa vẫn ở trong hồ băng, cho nên y cố tin đó không phải là nàng. Đến bây giờ đã xác nhận rồi, nhìn thấy nàng hoạt bát nói chuyện, cười nói trước mặt mình hệt như ngày trước, lúc này y cũng cảm nhận có một loại bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

Khoảng thời gian trong mấy tháng này hệt như một giấc mộng dài.

"Sao vậy?" Nhìn thấy y không đáp, nàng hỏi.

Trường Ý hồi thần, đáp lại câu hỏi nàng hỏi lúc nãy: "Hải Linh Chi xem như là dựa vào nhiệt độ để sinh tồn. Cho nên ăn Hải Linh Chi có thể hóa giải nhiệt độc cho nàng, nhưng nhiệt độc tái phát, một đóa linh chi rất khó tiêu giải." Y nói xong, cố giấu đi cảm xúc cùng dao động trong lòng mình "Nàng cần ở đáy biển nghỉ ngơi vài ngày."

Nhắc đến chuyện này, Kỷ Vân Hòa cũng có chút mơ hồ: "Ta nhớ chàng từng nói với ta rằng mấy ngày nay không thể vận công, ta cũng có để ý nhưng không biết tại sao trong mơ……" Nói đến đây, nàng chợt ngây người, trong não léo qua rất nhiều cảnh tượng.

Nàng nhớ ra rồi, cũng biết người trò chuyện trong mộng với mình là sư phụ của đại quốc sư, Trữ Tất Ngữ. Nhưng mà……

Trước đó nàng ta nói gì, còn làm gì để khiến nàng trong mơ phải vận công?

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: "……Trong đầu có quá nhiều chuyện……Ta không nghĩ ra vì sao trong mơ phải vận công." Nàng nhìn Trường Ý "Xin lỗi, lại đem phiền phức cho chàng rồi."

Trường Ý im lặng một lúc, lại ngồi dậy: "Không phiền phức."

So với chuyện y nhìn thấy thân thể nàng bị dung nham hủy hoại, trạng thái bây giờ không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Nghe thấy ba chữ này, đột nhiên nàng lại ngẩn ngơ. Nếu nàng không nhớ lầm, hình như trước khi "tử vong", nàng vẫn chưa nói chân tướng năm đó cho Trường Ý nghe.

Hơn nữa sau khi nàng chết, người biết chân tướng như Lâm Hạo Thanh, Thuận Đức công chúa cùng mấy người trong phủ quốc sư, còn có Khống Minh kẻ một lòng muốn Trường Ý quên phắc nàng đi.

Bọn họ, sau khi nàng chết, cũng không ai chạy đến thủ thỉ bên tai Trường Ý chuyện này, kể cho y biết "chân tướng" không còn tác dụng nào nữa kia.

Mà nay thái độ Trường Ý đối với nàng khiến người khác rất khó hiểu. Tỉ mỉ nghĩ lại, bao gồm cả lúc trước kia nàng không biết bản thân là ai, vô số hành động của y……

"Trường Ý." Nàng đột nhiên mở miệng, "Vì sao chàng nói……không hận ta?"

Câu hỏi của nàng quá trực tiếp, nhưng trong không gian kín mít này, Trường Ý không thể lẫn trách, hoặc giả, y vốn dĩ không muốn lẫn tránh.

Y xoay đầu, đôi mắt xanh lam phải chiếu ánh sáng xanh của Hải Linh Chi: "Bởi vì không hận nữa rồi." Y nói "Không vì tại sao cả."

Câu trả lời của y cũng vô cùng trực tiếp, khiến cho Kỷ Vân Hòa có chút ngạc nhiên, nàng cho rằng với bản tính sau khi "bị thương" của cá đuôi to, sẽ nói gì đó để nàng tìm một lý do đập tan quá khứ. Nhưng y không làm vậy, cũng không vòng vo nữa.

Kỷ Vân Hòa cũng ngồi dậy: "Ta từng phản bội chàng."

"Ừ."

“Từng giết chàng.”

“Đúng vậy.”

“Chàng rơi xuống vực, Khống Minh hòa thượng nói, chàng suýt mất mạng. Chàng dùng thời gian sáu năm, ở cõi Bắc……muốn trả thù ta.” Nói đến đây, cảm xúc của nàng cũng không nhịn được có chút loạn lên.

Mà Trường Ý vẫn kiên định như cũ: “Không sai.”

“……” Nàng thoáng im lặng “Mà chàng bây giờ……nói không hận ta nữa?” Kỷ Vân Hòa chăm chú nhìn Trường Ý, ánh mắt trong bóng tối dần dần chuyển động. Nàng cúi đầu, cũng không biết phải diễn tả cảm xúc trong lòng thế nào, cuối cùng chỉ mở miệng hỏi một câu: “Trường Ý, chàng có phải bị ngốc không?”

Cá đuôi to này, từ trước đến nay đã trải qua bao nhiêu khó khăn, gập ghềnh khúc khuỷu đi đến giờ, y vẫn lương thiện cùng thành thật như thế.

“Sao chàng lại tốt như thế?” Kỷ Vân Hòa hỏi, “Sao tâm địa chàng lại tốt như thế? Chàng như vậy……” Nàng nói đến đây, lại nhìn tay Trường Ý, tay y trong lúc hóa giải dung nham cõi Bắc bị pháp thuật của mình làm bị thương, lòng bàn tay mu bàn tay đều chi chít vết thương.

Nàng lập tức liền rơi lệ, khẽ nắm lấy tay Trường Ý.

Nước mắt rơi trên mu bàn tay của y: “Chàng sẽ bị bắt nạt đó……”

Lần đầu tiên y nhìn thấy nàng khóc, dường như nàng khóc vì đau lòng y.

Nhưng kì thực trong lòng Trường Ý lại nghĩ, y không tốt như lời nàng nói, tâm địa cũng không lương thiện như vậy, y……cũng từng lạc lối, nhưng cuối cùng, y không trở thành dáng vẻ đáng sợ lại đáng thương kia, không phải vì kiên định trong tâm tính mà bởi vì nàng quay về rồi.

Cho dù nàng không biết y, đã quên đi quá khứ nhưng nàng vẫn kéo y từ bên bờ vực u tối, kéo y trở về.

Trường Ý đưa tay, lau đi giọt lệ bên khóe mắt của nàng: “Ta rất lợi hại.” Trường Ý nói, “Nàng cũng là thủ hạ bại tướng trong tay ta.”

Nhắc đến chuyện này, Kỷ Vân Hòa đột nhiên vừa khóc vừa cười, nàng ngẩng đầu, nhìn Trường Ý: “Không có nam nhân nào đánh nữ nhân lại nói đến lý lẽ hùng hồn như thế cả.”

Trường Ý cũng nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, khóe môi y khẽ cong lên thành nụ cười khẽ.

Nhiều năm trôi qua, dưới đáy biển u tối cách xa nhân thế, cuối cùng lúc bọn họ nhìn nhau, lại mang theo nụ cười.

……Wattpad: Rosenychungchung……

Cảnh phát đường sẽ tăng dần theo từng chương~

120. Chương 98-3: Không Hận Nữa (3)

Trong điện phủ công chúa, Lâm Hạo Thanh được tùy tùng đưa đến điện bên: "Cốc chủ chờ một lát, công chúa sắp đến rồi." Tùy tùng nói xong liền cung kính rời đi. Lâm Hạo Thanh ngồi trong điện, lẳng lặng uống một ngụm trà.

Hấn nhìn tách trà trong tay, khẽ cười mỉa một tiếng, e rằng bây giờ, trà trong cung này cũng khiến người khác kinh sợ.

Không lâu sau, bóng đỏ từ sau đại điện tiến vào, Lâm Hạo Thanh đứng dậy, vẫn chưa hành lễ, bên trên đã truyền đến một tiếng: "Được rồi, miễn lễ, nói đi. Mục đích ngươi đến đây. Nói không xong, bổn cung liền ở đây đem ngươi ra chém."

Lâm Hạo Thanh vốn hơi khom lưng, sau khi thẳng lưng hắn nhìn thẳng Thuận Đức công chúa trong điện, sau lớp khăn đỏ, vết sẹo đáng sợ trên mặt nàng ta vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy.

"Công chúa, tội thần lần này đến đây là để hóa giải tâm bệnh nhiều năm của công chúa."

"Tâm bệnh? Tâm bệnh của bổn cung, ngươi lại biết?"

"Phủ quốc sư, đại quốc sư."

Thuận Đức công chúa ngồi lên trên ghế, "Quốc sư vốn là sư phụ của bổn cung, ngươi lại nói người là tâm bệnh? Nên giết."

Lâm Hạo Thanh cười: "Nếu không phải tâm bệnh, mà là chỗ dựa, vậy những ngày gần đây, công chúa cần gì phải dùng tà thuật để hút linh lực của những ngự yêu sư kia?"

"Phủ công chúa ta vẫn có thám tử của ngươi?" Thuận Đức công chúa nheo mắt, "Lâm cốc chủ, bổn cung không nghĩ đến, thủ hạ ngự yêu cốc các ngươi lại có thể kéo dài đến như thế."

"Là để tự vệ mà thôi. Cũng giống như công chúa, ngự yêu cốc của ta, bốn vùng đất ngự yêu, dưới sự khống

chế của đại quốc sư, gắng gượng sinh tồn, có thể sống đến hôm nay, không nói văn vẻ, thì chính là đến cả tính mạng cũng bị hắn tùy ý ném vứt. Triều đình không phải cũng đang như thế sao?"

Thuận Đức công chúa khẽ trầm mặc.

"Công chúa khát khao sức mạnh, tội thần bất chấp sống chết hồi kinh, chính là vì muốn cung cấp cho công chúa phần sức mạnh này."

"Nói ra xem nào."

"Luyện người thành yêu."

Thuận Đức nheo mắt, nghĩ đến người nọ, thần sắc nàng ta chợt hung ác: "Kỷ Vân Hòa?" Nàng ta hừ lạnh "Ả ta đã chết rồi, ngươi còn dám đem cách luyện trên người ả đặt lên người bổn cung?"

"Kỷ Vân Hòa đã chết, nhưng không phải chết vì những viên thuốc này, mà là chết vì nhiều năm bị đày đọa."

Nhắc đến chuyện này, trong lòng Thuận Đức công chút vẫn có chút oán hận: "Chết quá dễ dàng cho ả rồi."

Lâm Hạo Thanh không để ý, chỉ nói: "Đan dược lúc còn sống Kỷ Vân Hòa dùng là do phụ thân ta chế ra, không giấu công chúa, đại quốc sư dùng độc Hàn Sương khống chế tộc ngự yêu nhiều năm, vì tìm cơ hội hóa giải, phụ thân ta đã bí mật nghiên cứu đan dược luyện người thành yêu, độc Hàn Sương chỉ đối phó với sức mạnh song mạch của ngự yêu sư, nếu luyện người thành yêu, Hàn Sương đương nhiên không có độc tính với những ngự yêu sư kia. Phụ thân dùng những đan dược đó trên người Kỷ Vân Hòa, để chống lại độc Hàn Sương. Chỉ đáng tiếc chưa có kết quả, phụ thân đã mất sớm."

"Ta dựa theo nghiên cứu của phụ thân, tiếp tục tiến hành, cơ hồ đã gần chế tạo ra phương pháp luyện người thành yêu, chỉ là, ta vẫn thiếu một thứ."

"Thiếu thứ gì?"

"Phương thức luyện thuốc của Hàn Sương."

"Ồ." Thuận Đức công chúa cười khẽ một tiếng "Hóa ra, ban đầu ta tìm ngươi chống Bắc, ngươi đưa ra yêu cầu cần độc Hàn Sương, nói muốn thuận tiện để ngươi khống chế người của bốn vùng đất ngự yêu, hóa ra là dùng thuốc của ta đi làm việc của mình."

"Giờ đây không còn như xưa, công chúa, lúc ấy ta thực sự có chuyện che giấu công chúa, chỉ là bây giờ, ta cùng công chúa đều muốn chống lại đại quốc sư, vì sao không liên thủ lại?"

Thuận Đức công chúa trầm mặc hồi lâu: “Ba ngày.” Nàng ta nói “Ngươi không làm ra, ta sẽ giao ngươi cho đại quốc sư.”

~Wattpad: Rosenychungchung~

121. Chương 99: Tùy Nàng (1)

Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh trên vực đợi đến vô cùng khẩn trương.

Lạc Cẩm Tang mấy lần muốn nhảy xuống biển tìm người nhưng bị Cù Hiểu Tinh ngăn lại: “Tình huống dưới biển thế nào cũng không biết, người cá xuống dưới cũng không có động tĩnh gì, ngươi đừng nhảy xuống vẫn hơn!”

“Thế ngươi nói phải làm sao đây! Cả ngày nay không thấy bóng người rồi!”

Dường như muốn đáp lại lời của nàng, bỗng nhiên bên dưới truyền đến một trận phá nước, hai người chưa kịp quay đầu, tức thời bị dòng nước lạnh băng dội xuống, ướt đẫm toàn thân.

Trường Ý thoáng cái từ dưới biển nhảy lên trên bờ, theo sau y còn có vài con cá biển còn sống đang nhảy đành đạch.

Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh đều bị động tĩnh này làm cho đờ đẫn, Lạc Cẩm Tang lập tức điên lên: “Vân Hòa đâu!? Ngươi đem cá lên làm gì?! Tỉ ấy đâu!”

Cù Hiểu Tinh nhìn chằm chằm con cá đang nhảy đành đạch trên đất: “Không phải là Vân……Vân Hòa chứ?”

Lạc Cẩm Tang nghe xong, càng thêm kích động: “Cái gì!?”

Trường Ý vắt nước trên tóc mình: “Nướng rồi.”

“Cái gì!?” Hai người càng thêm chấn kinh, đồng thanh hỏi.

Trường Ý rốt cuộc nhìn hai người một cái: “Đem cá nướng rồi ta đem xuống cho nàng ăn.”

Lúc này hai người mới hiểu ra, Lạc Cẩm Tang vỗ vỗ Cù Hiểu Tinh, hắn liền nhận mệnh tiến lên, nhấc cá lên, Lạc Cẩm Tang đi đến bên cạnh Trường Ý: “Vân Hòa tại sao không lên đây?”

“Chữa thương.”

“Chữa bao lâu?”

“Ba ngày.”

“Ba ngày?” Lạc Cẩm Tang xoay chuyển tròng mắt, “Vậy tỉ ấy ở dưới biển làm sao hô hấp? Ngươi giúp tỉ ấy độ khí sao?”

Trường Ý ngây người, xoay đầu trầm tư.

Lạc Cẩm Tang bên kia lại tự đưa ra suy nghĩ của mình: “Ngươi là người cá, chắc chắn sẽ không dùng cách lúa như thế, vậy hai người ở bên dưới kia ba ngày, chỉ có hai người sao? Cô nam quả nữ tắt lửa tối đèn……ngươi đừng có nhân lúc Vân Hòa cái gì cũng không nhớ mà chiếm tiện nghi của tỉ ấy đó!”

Trường Ý ngây ngẩn, lập tức lại trầm tư.

Cù Hiểu Tinh bên cạnh nghe không được nữa, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Bà cô ơi, người có thể đừng cảnh tỉnh hắn không……”

Trường Ý lườm Cù Hiểu Tinh một cái, lại nhìn Lạc Cẩm Tang: “Nướng cá, các ngươi nói quá nhiều rồi.”

Trường Ý tự đi sang một bên, khu vực xung quanh biển băng không như cõi Bắc giá rét, thời tiết hiện tại đang ấm dần, trong rừng có thể vẫn tìm được chút hoa quả tươi ngon. Trường Ý đi vào trong rừng, Cù Hiểu Tinh bên này vừa xử lý cá vừa hỏi: “Rốt cuộc người cá này thích hộ pháp của chúng ta là chuyện từ năm nào vậy? Hắn không phải một mực muốn giết hộ pháp ư? Ta rốt cuộc đã bỏ lỡ chuyện gì mới không nhìn hiểu nhỉ.”

“Ngươi đã bỏ lỡ rất nhiều thứ.”

Rosenychungchung……

122. Chương 99-2: Tùy Nàng (2)

Chu Lăng đưa một viên đan dược cho Thuận Đức công chúa.

Thuận Đức công chúa cầm lấy đan dược màu đen, ngón tay xoay viên thuốc một vòng nhìn thử: “Nhanh như thế?”

"Lâm Hạo Thanh nói hắn chỉ cần có phương thuốc chế tạo độc Hàn Sương, cầm được phương thuốc, việc chế tạo ra viên thuốc này sẽ vô cùng đơn giản. Chỉ là, đây không phải thành phẩm."

Thuận Đức công chúa cười: "Hắn còn muốn cái gì?"

"Thuốc này không phải thành phẩm, hắn cần sức mạnh của một yêu quái cùng một ngự yêu sư để hiến tế."

"Yêu quái và ngự yêu sư, ở Kinh Sư rất nhiều."

Chu Lăng tiếp: "Là cần ngự yêu sư và yêu quái phù hợp với pháp thuật ngũ hành của công chúa."

Thuận Đức công chúa trầm mặc: "Bổn cung tu luyện theo hệ mộc của ngũ hành, trong Kinh Sư, ngự yêu sư tu hệ mộc không nhiều." Nàng ta nói "Sư phụ tu cũng là thuật pháp hệ mộc. Chẳng lẽ Lâm Hạo Thanh muốn ta đi lấy sức mạnh của sư phụ?"

Chu Lăng sau khi suy nghĩ đáp: "Công chúa, nếu nhất định phải dùng thuốc này, thuộc hạ có một ngự yêu sư, có thể xứng với thân phận của công chúa, vì công chúa hiến tế."

"Ai?"

"Cơ Thành Vũ."

"Hắn ư……" Thuận Đức công chúa cầm viên đan dược trong tay cân nhắc "Ngược lại không tồi. Còn về yêu quái……" Nàng ta nghĩ rồi nghĩ "Thanh loan, cũng là yêu quái hệ thổ."

"E rằng sức mạnh của thanh loan ngang ngược, không phù hợp với sức mạnh của Cơ Thành Vũ, đối với công chúa sẽ có nguy hiểm."

Thuận Đức công chúa suy ngẫm: "Ừm, uống thuốc này, luyện người thành yêu, cộng thêm cấm thuật sư phụ đưa cho ta trước đây, sau này, ta không chỉ có sức mạnh của ngự yêu sư mà còn có thể lấy được sức mạnh của yêu quái, lúc đó không chừng có thể đấu với sư phụ một trận." Nàng ta siết chặt đan dược "Yêu quái hệ mộc để Lâm Hạo Thanh tìm, đừng để lộ phong thanh cho phủ quốc sư biết chuyện này. Ngày mai, trễ nhất ngày mai, ta muốn chuyện này có một kết quả."

"Vâng."

……Wattpad: Rosenychungchung……

Buổi tối, một thiếu niên bạch y cả người đầy phong trần vội vã tiến vào trong một tòa biệt viện: "Sư phụ! Sư phụ!"

Cơ Thành Vũ từ trong phòng bước ra, nhìn thấy Cơ Trữ lập tức sững sờ: "Sao đi lâu như vậy?"

Trong mắt Cơ Trữ nổi lên ánh lệ: "Sư phụ……Con……Một đường này con……Con bị bắt về cõi Bắc. Bọn họ thả con về đây, con……"

"Cõi Bắc!?"

"Vâng, con……con còn gặp được Kỷ Vân Hòa trong lời đồn kia, nàng ấy chưa chết……"

Cơ Thành Vũ chợt kinh ngạc: "Cái gì?"

"Kỷ Vân Hòa trong lời đồn kia, hóa thành thân nam nhi, còn cứu con, sau đó……sau đó……" Hắn nghẹn ngào nói không thành lời, Cơ Thành Vũ kéo hắn vào: "Vào trong nói."

Cơ Thành Vũ đưa Cơ Trữ vào phòng, lại không biết ngoài cửa viện, một tướng sĩ hắc giáp đang đứng dựa tường, đôi mắt sau chiếc mặt nạ, tràn đầy âm hiểm——

"Kỷ Vân Hòa……"

123. Chương 99-3: Tùy Nàng (3)

Mưa gió bên ngoài kia không hề đả động đến trong biển sâu.

Kỷ Vân Hòa ngồi dưới đáy biển, ăn cá nướng cùng hoa quả tươi mà Trường Ý đem về, nụ cười bên môi cười đến vừa thỏa mãn vừa chân thành: "Ở dưới đáy biển ăn cá nướng, trải nghiệm này thật tuyệt." Nàng nói "Điều quan trọng nhất là nơi này không tồi, vừa yên tĩnh, lại ẩn mật, còn có người đưa thức ăn đến."

Trường Ý nhìn nàng: "Vậy thì ở lại nơi này luôn."

"Không được, như thế chẳng khác gì ngồi tù."

Nàng vừa nói ra câu này, lại khiến cho hai người đều vô thức nghĩ đến quá khứ.

Trường Ý trầm mặc, nàng lập tức xua tay: "Cá đuôi to, ta không phải trách chàng."

"Ta biết." Trường Ý nói, đưa tay lên. Quả dại mọng nước mà Kỷ Vân Hòa ăn, dịch quả dính bên khóe môi, Trường Ý vô cùng tự nhiên lấy tay áo lau đi nước bên khóe môi nàng. Kỷ Vân Hòa ngây người, ho khan một tiếng, đối với hành động này của Trường Ý, có chút không đỡ được. Nàng vờ như đói bụng lại ăn thêm

một ngụm cá nướng.

Trường Ý không để ý chuyện này, chỉ nói: "Sau khi nàng khỏe lại, cõi Bắc hoặc ngự yêu cốc, hoặc bất kì nơi nào trên thế gian, nàng muốn đi đều có thể."

Kỷ Vân Hòa sững sờ, nhìn gương mặt nghiêm túc của y dưới ánh sáng khe khẽ từ Hải Linh Chi, nghe giọng nói nghiêm túc của y: "Nàng một mực muốn tự do, thậm chí đi qua địa ngục một chuyến." Y dừng chút "Sau này, nàng đi đâu, đều được. Ta sẽ không giam nàng nữa."

Kỷ Vân Hòa chú ý quan sát toàn bộ biểu tình trên gương mặt y: "Thế còn chàng?"

"Ta quay về cõi Bắc." Trường Ý đáp "Nơi đó không còn là công cụ để ta tự thỏa mãn mong ước của mình, ta sẽ bảo vệ cõi Bắc."

"Hệt như bảo vệ trong lúc dung nham ập đến?"

Trường Ý mặc nhận.

Kỷ Vân Hòa nhìn gương mặt nhìn nghiêng của y, bỗng phì cười: "Trường Ý, chàng thay đổi rồi."

"Có lẽ thế." Y cúi đầu, nhìn tay mình, dường như trong dự đoán của y, Kỷ Vân Hòa cũng đã trả lời——"Được, vậy sau sau ta khỏe hẳn, chúng ta sẽ đường ai nấy đi."

Y thậm chí bắt đầu căn dặn "Có thể đem theo Cù Hiểu Tinh, hắn đối với nàng rất trung thành, mà Lạc Cẩm Tang……"

Nghe thấy những lời này giống như y đang căn dặn hậu sự vậy, Kỷ Vân Hòa cười đến không ngừng lắc đầu.

Trường Ý nhìn nàng, có chút không hiểu.

Kỷ Vân Hòa nói: "Chàng thay đổi, ta cũng thay đổi rồi."

Trường Ý sững sờ.

"Ta từ nhỏ bị giam trong ngự yêu cốc, sau này lại nhiều năm trong ngục giam, khó vì bản thân lựa chọn. Bởi vì bị trói buộc quá nhiều, cho nên ta chán ghét xiềng xích của thế gian này. Ta một mực muốn vươn tay đến tự do không ràng không buộc, xem nó như là khao khát cả đời. Thậm chí không tiếc liều mạng để giành lấy."

Trường Ý lẳng lặng nghe nàng nói, Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn y, trong đôi mắt đen nhánh, toàn bộ đều là hình bóng của y, rõ ràng đến thế.

"Nhưng trải qua một chuyến sinh tử, sau đó lại mơ hồ trải qua một đoạn thời gian tự do tự tại, ta mới biết, tiêu diêu khoái hoạt đi khắp thiên hạ kì thực không phải là tự do." Nàng nói "Có thể tùy tâm lựa chọn, đó mới là tự do."

Nàng đặt tay lên mu bàn tay của Trường Ý.

Tay trong tay áo của Trường Ý cuộn lại thành quyền, nàng dùng tay mình phủ lên bàn tay đang siết chặt của y. Khe khẽ vuốt ve, an ủi vết thương nhỏ chi chít trên mu bàn tay y.

"Ta muốn lựa chọn, trở thành một người bị trói buộc." Nàng nhìn Trường Ý, cười khẽ "Vì chàng."

Tức thời, Hải Linh Chi dường như sáng hơn, khiến ánh mắt y cũng sáng rực lên.

"Nàng……muốn theo ta về cõi Bắc?"

"Cõi Bắc, phương nam, ngự yêu cốc." Nàng học theo lời Trường Ý "Đều được cả. Chàng muốn đi đâu, đều được."

Trong tay áo, bàn tay siết lại thành quyền khẽ thả lỏng, trở tay, nắm lấy tay nàng, mười ngón đan xen, Trường Ý không nói nữa, khóe môi cong lên một đường cong ấm áp.

"Chân trời góc biển……" Giọng Kỷ Vân Hòa vang lên bên tai y, phá vỡ sự lạnh lẽo cùng tịch mịch của biển sâu này "Ta đều đi theo chàng."

"Được."

"Aiz đợi đã. Nơi này được tính là góc biển không? Vậy không phải chúng ta đã đi qua rồi sao?"

"Vẫn còn chân trời."

Còn có vô sống sông hồ biển cả cùng vạn lý sơn hà. Đợi giải quyết xong chuyện cõi Bắc, y cũng sẽ không làm vua của nhân gian gì đó, y muốn đưa nàng, chân chính đi đến những nơi nàng muốn đến.

Những chuyện trong quá khứ, nàng không nhắc lại, y cũng không muốn nghĩ lại, toàn bộ đều lãng quên, để mặc cho gió, cho sóng, cuốn trôi tất thảy……

Bởi vì mất đi lại tìm về đã là may mắn vô cùng hiếm gặp được.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Tim ta muốn nhũn nước luôn rồi~

124. Chương 100: Khiêu Khích Nhân Tâm (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong điện phủ đầy màn đỏ, Thuận Đức ngồi đối diện với gương Lăng Hoa*, ngón tay nàng ta ma sát với lưng gương, nhưng vẫn không lật mặt gương lại.

Thần sắc nàng ta u ám, đúng lúc này, sau lưng vang lên tiếng bước chân không nhanh không chậm, ung dung lại trầm ổn.

Kẻ không cần bẩm báo liền có thể bước vào trong điện nàng, không cần nghĩ cũng biết người đó là ai.

Đại quốc sư đứng sau lưng Thuận Đức. Nàng ta cũng không quay đầu lại, vẫn ngồi trước gương, khẽ sờ đường viền trên gương.

"Nhữ Lăng, uống thuốc."

Đại quốc sư đem chén thuốc màu đen đặt trên bàn ngay phía tay phải của nàng ta.

Hắn rất ít khi đích thân làm việc gì, duy chỉ mỗi chuyện này, từ chế thuốc nấu thuốc đến bưng đến đưa cho nàng, hắn đều tự mình làm, trước giờ không giao cho bất kì ai.

Thuận Đức xoay đầu nhìn chén thuốc đặc oánh màu đen, sau khi uống vào, không biết lại phải chịu đày đọa cùng đau khổ thế nào: "Ta chút nữa sẽ uống." Nàng lười nhác đáp "Bây giờ nuốt không trôi."

"Bây giờ uống, hiệu quả của thuốc mới được phát huy tốt nhất."

"Nuốt không trôi."

Không đến câu thứ ba, đại quốc sư bưng chén thuốc lên, ngón tay bắt lấy xương hàm của nàng ta, khiến đầu nàng ngẩng lên, dưới bàn tay của hắn, Thuận Đức không hề có năng lực kháng cự nào. Đại quốc sư không nói lời nào liền đem thuốc đổ vào cổ họng nàng ta.

Thuận Đức sống chết cắn chặt hàm răng, lại hung hăng giãy giụa, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nàng ta đứng phắt dậy đẩy hắn ra. Đại quốc sư vẫn đứng vững bất động, ngược lại nàng ta cư nhiên lại va phải ghế tròn, lui về sau hai bước, đôi mắt nàng đỏ rực tràn đầy oán hận, trừng mắt nhìn hắn: "Nuốt không trôi! Ta không uống! Không uống!"

Đến lúc này, ánh mắt đại quốc sư chợt lạnh.

Thần sắc kia khiến người khác khiếp sợ, Thuận Đức chỉ cảm thấy quanh người phát lạnh, da gà nổi lên từ sau lưng đến cho đến trên mặt, nhưng trong lòng lại bị lửa giận của sự bất cam cùng đố hận áp chế những cảm xúc khác, nàng ta thở hồng hộc, trừng mắt nhìn đại quốc sư, còn chưa kịp lần nữa cự tuyệt uống thuốc, bàn tay không bưng chén thuốc của đại quốc sư khẽ động, Thuận Đức chỉ cảm thấy một cổ sức mạnh to lớn khóa chặt cổ họng mình, sau đó, sức mạnh vô hình kéo nàng ta đi, trực tiếp đẩy nàng ta ngã trên thư án, nàng thử vùng vẫy nhưng vô ích.

Xương hàm bị cậy ra, "rắc" một tiếng, khớp xương cơ hồ bị bóp nát, nàng biết xương hàm mình bị hắn kéo trật khớp, răng hàm không thể nào nghiến chặt lại được nữa, đại quốc sư liền mặt không biểu tình mà đổ thuốc vào trong cổ họng nàng ta. Trước khi buông tay, hắn khẽ giơ tay, khớp hàm kia lần nữa về lại chỗ cũ.

Hắn buông Thuận Đức ra, quan sát nàng.

Không phải quan sát cảm xúc của nàng mà là quan sát mặt của nàng ta.

Thuận Đức chỉ cảm thấy có một cổ đau đớn từ trong tim muốn xé nát toàn thân nàng ta ra, dọc theo huyết quản bò lên mặt nàng, khiến nàng đau đến rên rỉ, nàng ta vô lực ngã nhào xuống, không ngừng lăn trên mặt đất.

Nhưng vết sẹo trên mặt lại hệt như một con sâu đang nhúc nhích, từ từ đem những da thịt thối nát gồ ghề ăn mất, khiến gương mặt nàng ta trở nên bằng phẳng hơn nhiều.

Đại quốc sư dường như không nghe thấy tiếng gào thét thống khổ của Thuận Đức, trong mắt giống như nhìn thấy hi vọng nào đó, khe khẽ phát sáng.

Cho đến khi tiếng thét của Thuận Đức dừng lại, vết sẹo trên mặt nàng ta cũng biến mất đi một nửa. Nàng ta hệt như một con chó bị đánh đến bầm dập đau đớn, bục trên mặt đất, thở hổn hển nặng nề.

Đại quốc sư ngồi xổm xuống, vén mái tóc rối tung của nàng ta lên, khẽ vuốt ve gò má của nàng ta: "Thuốc này hữu dụng, lần sau đừng không ngoan nữa."

Thuận Đức bục trên mặt đất, mồ hôi lạnh cơ hồ làm ướt đẫm xiêm y bên trong của nàng ta, nàng xoay chuyển tròng mắt, vừa sợ hãi lại oán hận nhìn đại quốc sư. Đại quốc sư cũng không nói lời nào nữa, cầm bát thuốc cạn đem đi, hệt như lúc đến, chậm rãi ra khỏi tẩm điện của nàng ta.

Thuận Đức rất lâu sau mới bình ổn lại, cuối cùng từ dưới đất bò lên.

Nàng ta một tay ôm lấy lồng ngực, một tay siết chặt thành quyền, hô hấp vẫn chưa kịp bình phục, nàng ta lấy ra trong ngực một viên đan dược. Trong mắt phát ra sự điên cuồng cùng ác độc.

Nàng ta há miệng, nuốt xuống viên đan dược kia, lần nữa ngẩng đầu, đan dược thuận theo cổ họng trôi xuống, trong dạ dày hệt như lập tức nổi lên giông bão, trong mảng trời đất rung chuyển kia, nàng ta đứng dậy.

"Không đợi được nữa, dù là một ngày, một khắc cũng không chờ được nữa rồi……Cơ Thành Vũ, thanh loan……phải hiến tế, hiến tế trong thân thể ta!"

Nàng ta nói xong, loạng choạng bước ra ngoài điện.

…… Wattpad: Rosenychungchung……

(* Gương Lăng Hoa là gương soi bằng đồng thời cổ đại, có hình lục giác và lưng gương khảm hình lăng hoa. Hình bên dưới trên lưng gương có phủ lớp xanh là lớp rỉ đồng đó, gương này là đồ cổ quý giá đó)

125. Chương 100-2: Khiêu Khích Nhân Tâm (2)

Kỷ Vân Hòa ở dưới đáy biển đã được hai ngày rồi, bãi Hải Linh Chi này, lúc mới gặp cảm thấy rất đẹp, nhưng ngày ngày đều gặp, lại khiến người ta cảm thấy có chút vô vị. Nàng bắt đầu muốn rời khỏi đây.

"Ở thêm một ngày nữa, ngày mai liền có thể lên bờ rồi. Sau này, nhiệt độc có lẽ sẽ không tái phát nữa." Trường Ý an ủi nàng "Ngày cuối cùng, không thể vội được."

"Như vậy, vì sao lúc bắt đầu chàng không đưa ta xuống đáy biển? Lại chỉ hái một đóa Hải Linh Chi cho ta?"

"Lúc ấy nhiệt độc trong người nàng chỉ cần một đóa Hải Linh Chi là được. Hơn nữa dưới đáy biển vốn có hải yêu, ta mang theo nàng đang bị thương đến, không tiện động tay."

Kỷ Vân Hòa nghe xong liền ngây ngẩn, đưa mắt nhìn xung quanh lòng biển u tối: "Thế hải yêu đâu?"

"Bị ta chặt một xúc tu, nên trốn rồi."

"Nhưng đây vốn dĩ là nhà của người ta mà?"

"Đúng vậy."

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, chậc lưỡi: “Ác bá trong biển, cưu chiếm thước xào*, không biết xấu hổ.”

*(*Nguyên văn : chỉ việc chiếm đoạt nhà của người khác hoặc tranh vị trí của người khác)*

Trường Ý thản nhiên đáp: “Hắn động thủ trước.”

Y nói đến vô cùng đường hoàng, khiến Kỷ Vân Hòa không nhịn được phì cười: “Ta nhớ rồi, trước đây trong ngục ngự yêu cốc, hình như ta cùng chàng nói qua, nếu có cơ hội chàng sẽ đưa ta xuống biển dạo chơi.”

Trường Ý gật đầu: “Từng nói qua.” Y đáp vô cùng chắc nịch, dường như bất kì lời nào nàng từng nói qua, y đều nhớ rõ vậy.

“Bây giờ cũng xem như đến một góc dạo chơi rồi, cũng nhìn thấy một khía cạnh này của chàng dưới biển rồi. Tính ra, ta cũng nhìn thấy rất nhiều khía cạnh khác nhau của chàng rồi đó.” Nhắc đến chuyện này, Kỷ Vân Hòa dường như nhớ ra gì đó, nàng kéo viên trân châu bạc treo trên cổ xuống.

Ánh châu hòa cùng với ánh sáng của ánh sáng của Hải Linh Chi, vô cùng đẹp mắt.

Mà Trường Ý nhìn Kỷ Vân Hòa lấy vật này ra, dường như đã quên đi nỗi thống khổ khi hôm ấy rơi xuống giọt lệ kia, nhất thời bỗng có chút……đỏ mặt……

“Đây là nước mắt của người cá đúng không?” Kỷ Vân Hòa sát lại bên người Trường Ý, y quay mặt sang chỗ khác, làm như không nhìn thấy, nhưng nàng nào dễ bị lừa như thế, kiên trì tiến sát bên người y, “Chàng vì ta mà khóc ư?”

Trường Ý ho khan một tiếng.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy vành tai dần đỏ lên của y, khóe môi nàng cong lên, càng không định buông tha cho y, tiến sát đến trước mặt y hỏi: “Chỉ có một hạt thôi ư?”

“Chỉ có một hạt.”

“Vậy chàng cho ta đủ hai hạt đi, ta sẽ lấy chúng làm khuyên tai.”

Trường Ý nghe xong lời này, xoay đầu nhìn nàng, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đen láy của nàng tràn đầy ý cười, y liền hiểu rõ, người này một bụng xấu xa, được nước lấn tới, bắt đầu trêu y rồi.

Trường Ý chăm chú nhìn đôi mắt ngập tràn ý cười của nàng, thành thật nói, ”Trong ngày dung nham náo loạn, ta nhận ra nàng, nàng lại bị khí Điện Hỏa làm bị thương, chìm vào hôn mê, lúc Khống Minh đưa ta và nàng ra ngoài dung nham biến thành nham thạch kia, khắp mặt đất đều là trân châu.

Khắp……khắp mặt đất đều là trân châu……

Hóa ra y còn có công năng là một hộp bảo bối đẻ ra tiền cơ!

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, thấy y không tránh né, chăm chú nhìn nàng, đột nhiên nghĩ đến câu "Khắp mặt đất đều là trân châu" này, sau lưng hàm ý kia, thế là, nhất thời nàng lại cảm thấy trong lòng nhói lên. Nàng đưa tay xoa đầu Trường Ý.

Trường Ý cũng lẳng lặng để nàng xoa đầu mình.

Sống trong nhân gian nhiều năm như thế, y sớm biết, loài người không có dạng pháp thuật thần kì xoa xoa chút sẽ không đau kia, sáu năm đó, trong lòng y vô cùng buồn bực khi ngẫu nhiên nghĩ đến chuyện này, còn vì chuyện này mà cho rằng Kỷ Vân Hòa là kẻ lừa đảo, miệng toàn chứa lời gian dối, trong tội trạng của nàng lại vẽ thêm một nét mực thật đậm.

Nhưng giờ, dưới đáy biển sâu, nàng khẽ xoa đầu y, lại hệt như khiến cho những vết sẹo cùng đau khổ của những năm qua đều xoa dịu xuống. Lúc nàng chạm vào y, lời nói dối "xoa xoa sẽ không đau nữa" hệt như một loại thuật pháp, thực sự an ủi được y.

Y chăm chú nhìn nàng, cũng từ trong mắt nàng nhìn thấy vẻ đau lòng.

"Mất đi rồi tìm về, đó là giọt lệ vui mừng." Trường Ý nói "Nàng không cần đau lòng."

Kỷ Vân Hòa cứng miệng: "Cá đuôi to, ta là đau lòng ngân lượng khắp đất, các ngươi không ai nhặt cả. Một chút cũng không biết giúp cõi Bắc kiếm thêm thu nhập." Kỷ Vân Hòa dừng chút, ngẫm chút phẩm vị trong nửa câu đầu của Trường Ý vừa nói, sau đó chuyển động tròng mắt "Mất đi rồi tìm về, đó là giọt lệ vui mừng……" Nàng cười "Trường Ý, chàng đây là đang nói lời tình tứ* sao?"

(Nguyên văn [tình thoại], mị không biết chọn từ nào cho hay hay mà sát nghĩa nên đành để tạm)

Trường Ý quay đầu nhìn nàng, hỏi: "Đây tính là lời tình tứ ư?"

"Vậy phải xem chàng xem ta là loại người nào?"

Câu hỏi của nàng mang theo vài phần trêu chọc, nàng cho rằng Trường Ý sẽ xấu hổ trong chuyện nam nữ, nhưng lại không nghĩ đến y trực tiếp đáp: "Ấn ký của người cá đã để trên người nàng. Dùng cách loài người các nàng mà nói, chính là một đời một kiếp, một đôi tình lữ."

Trực tiếp như thế, ngược lại khiến cho Kỷ Vân Hòa có vài phần ngỡ ngàng, nàng ngây ngẩn "Hóa ra, người cá bọn chàng, chỉ khi tiếp xúc thân thể mới xấu hổ hả……Lời này, ngược lại nói đến vô cùng thẳng thắn." Nàng chuyển đề tài "Nếu trước đó ta nói không cùng chàng quay về cõi Bắc, thế một đôi tình lữ này của

chàng, có lẽ cũng không có rồi."

Chuyện này Trường Ý cũng chưa từng nghĩ đến, trực tiếp đáp: "Ở trong tim."

Ba chữ này, lại dễ dàng rung động sợi dây đàn trong tim Kỷ Vân Hòa.

Nàng cúi đầu cười khẽ, lập tức hỏi: "Thế ấn ký kia thì thế nào?"

"Ấn ký rơi trên thân thể bị ta phong ấn của nàng, nhưng dung nham Điện Hỏa đã tiến vào đáy hồ, dung nham Điện Hỏa có khả năng thiêu đốt vạn vật, khối thân thể kia cũng bị thiêu rụi biến mất……" Nói đến đây, ánh mắt Trường Ý khẽ rũ xuống, dường như vẫn cảm nhận được hôm ấy khi khối thân thể biến mất, cảm giác y phải chịu đựng "Thế nên, ấn ký cũng biến mất rồi."

"Lại quay về chỗ chàng rồi?"

"Ừ." Trường Ý nhìn nàng "Nàng không thích, thứ này sẽ không hạ trên người nàng nữa."

"Phải hạ."

Trường Ý không nghĩ đến, nàng cư nhiên quả quyết nói ra hai chữ này.

Y ngạc nhiên, lại nghe nàng phân tích: "Trường Ý, sau khi chúng ta rời khỏi đáy biển, quay về cõi Bắc, người chúng ta cần đối mặt là kẻ mạnh nhất trong trăm năm qua, chống lại cả một triều đình, mà nay, tuy triều đình đã mất hết lòng dân, nhưng sức mạnh phủ quốc sư vẫn không thể xem thường. Chúng ta không phải lúc nào cũng mãi bên nhau, có ấn ký này, có thể để ta trong thời loạn thế biết được chàng đang thế nào. Cũng biết được chàng bình anh, cho nên phải hạ ấn ký, như thế mới công bằng."

Công bằng, chính là y có thể cảm nhận được nơi nàng ở, nàng cũng có thể như thế.

Trường Ý lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu, không nói nhiều, y đưa tay vén tóc nàng lên, đặt một nụ hôn khẽ lên vành tai nàng.

Vành tai hơi nhói, cảm giác quen thuộc nhưng tâm tình hoàn toàn bất đồng.

Cánh môi lành lạnh của y rời khỏi vành tai nàng, nhưng không cách xa mà khẽ thổi bên tai nàng, hệt như thổi vết thương cho trẻ con, loại đau đớn bé tí ti này đối với Kỷ Vân Hòa mà nói, vốn dĩ không tính là gì, nhưng bị người khác đối đãi hệt như trân bảo, khiến tim nàng cảm thấy ấm áp.

Trước giờ chưa từng có ai, đối đãi với nàng như thế.

Lâm Thương Lan nuôi nàng khôn lớn đương nhiên không có khả năng, Lâm Hạo Thanh cùng nàng lớn lên cũng không có, sau này nàng thành hộ pháp của ngự yêu cốc, mọi người trong ngự yêu cốc chỉ ngước nhìn nàng, Cù Hiểu Tinh, Lạc Cẩm Tang, Tuyết Tam Nguyệt, trước giờ chưa ai che chở nàng như vậy.

Càng về sau, lúc gặp được người cá, bọn họ lúc này cũng chưa từng thân mật qua, cho đến khi bị y bắt về cõi Bắc, giữa bọn họ bị ngăn cách bởi thù oán và hiểu lầm, Trường Ý đã từng nghĩ trong lòng nhưng chưa từng làm qua.

Mà nay, rốt cuộc cũng suông sẻ*, vô cùng tự nhiên, y khẽ giúp nàng thổi thổi vết thương.

(Nguyên văn [thuận lý thành chương])

Trong lòng nàng mềm nhũn, không thành hình, gió thổi bên tai lành lạnh lay động tóc nàng, sau khoảnh khắc cảm động, lại ngộ ra vài phần ý vị ấm áp……Có lẽ, chỉ là sự ấm áp nàng cảm nhận được, vành tai nàng hơi ngứa, có chút ửng đỏ.

Kỷ Vân Hòa đưa mắt, lại nhìn thấy thần sắc Trường Ý vẫn bình thường, dịu dàng giúp nàng thổi vết thương, hoàn toàn không biết, hành động của y trong mắt nàng, cư nhiên có vài phần ý vị khác biệt.

"Trường Ý."

"Hử?"

"Chàng có lúc thực sự rất giỏi trêu chọc lòng người."

"Hử?"

Không nói nhảm nữa, Kỷ Vân Hòa kéo cổ áo Trường Ý, trong lúc y hoàn toàn chưa kịp phản ứng, nàng hôn lên môi y.

Đôi mắt lam băng lập tức mở to hết cỡ.

Không gian do pháp thuật Trường Ý tạo ra tức thời rung rung, Hải Linh Chi cũng theo nó khẽ lay động, ánh sáng dìu dịu lấp lánh, tiếng nước vang lên trong không gian kín mít, biển cả hệt như một đứa trẻ lén lút nhìn thấy màn này đang che miệng cười trộm.

Sự tiếp xúc này của Kỷ Vân Hòa, cũng không lập tức buông tay.

Đôi mắt lam khẽ híp lại, tay Trường Ý ôm lấy đầu nàng, hơi nghiêng người……

"Kỷ Vân Hòa, nàng cũng rất giỏi, trêu chọc lòng người."

Kỷ Vân Hòa cười khẽ một tiếng.

Dưới biển sâu tịch mịch, trong thế giới không người biết đến này, chỉ có bọn họ ở đây, không biết là ngày hay đêm, chính là trong thời khắc này, chỉ biết đến đối phương.

~Wattpad: Rosenychungchung~

126. Chương 101: Đột Sinh Nguy Cơ

"Trường Ý, nhiều ngày như thế, vì sao chàng không hỏi ta làm sao lại quay về ư?"

Dưới đáy biển, Kỷ Vân Hòa dựa vào khuỷu tay của Trường Ý, khẽ giọng hỏi.

Trường Ý thoáng trầm mặc: "Ta sợ vừa hỏi, giấc mộng này sẽ tỉnh lại."

Nàng ngồi dậy, vỗ nhẹ lên mặt y, lại nắm lấy tay y: "Đây là mơ sao?"

"Hệt như mơ vậy."

Kỷ Vân Hòa cười, nói "Nếu đổi lại là mấy tháng trước, ta mới cho rằng đến cả mơ cũng không nghĩ đến, cá đuôi to vẫn có ngày sẽ đối xử với ta tốt như thế."

Trường Ý im lặng, trở tay nắm lấy tay nàng: "Chuyện của trước kia, đừng nhắc nữa." Ân ân oán oán giữa bọn họ, Trường Ý nghĩ, vốn dĩ không thể tính rõ được "Nàng sống lại, chính là có cuộc sống mới."

"Là cuộc sống mới nhưng chuyện này, ta phải nói rõ với chàng. Ta được Lâm Hạo Thanh cứu sống."

"Lâm Hạo Thanh?"

"Ta bị luyện người thành yêu, ngoại trừ sức mạnh song mạch của ngự yêu sư, trong thân thể vẫn còn có yêu lực, chính là nhờ nội đan sản sinh trong đan điền, hắn lấy nội đan trong thi thể của ta ra, khiến ta tái sinh thành thân yêu quái."

Trường Ý trầm tư: "Hắn vì sao phải làm như thế?"

"Có lẽ là niệm vài phần tình cũ." Nàng đáp "Chẳng qua, chuyện hắn vì sao cứu ta không quan trọng, sau đó hắn muốn làm gì, lại e rằng sẽ liên quan mật thiết đến chàng và ta."

Bàn đến chính sự, Trường Ý ngồi thẳng dậy.

"Sau khi Lâm Hạo Thanh cứu ta, liền để ta rời đi, hắn không chỉ bắt ta phải học thuật biến ảo, không được lộ ra dung mạo thật, không thể đi cõi Bắc, cũng không thể đến Kinh Sư, có lẽ là không muốn ta tham gia vào trong những chuyện này nữa. Nhưng tạo hóa trêu ngươi, ta rốt cuộc vẫn tham gia vào. Hơn nữa Lâm Hạo Thanh cũng không nghĩ đến, có một ngày, ta cư nhiên tìm về toàn bộ kí ức. Ta nhớ rằng sau khi hắn cứu ta, hắn bảo hắn phải đến Kinh Sư, hoàn thành chuyện hắn nên làm."

"Hắn muốn làm gì?"

Kỷ Vân Hòa lắc đầu: "Ta cùng hắn nhiều năm tranh đấu trong ngự yêu cốc, hắn muốn làm gì, ta cho rằng bản thân sẽ hiểu rõ hắn hơn bất kì ai, nhưng sau chuyện ngự yêu sư chống Bắc hàng phục, ta thực sự có chút không hiểu ván cờ này của hắn."

"Thuận Đức công chúa không phải kẻ chủ mưu, nhiều năm bị đại quốc sư chiều quen thói kiêu ngạo, mà nay, ngoại trừ tính tình âm hiểm, độc ác thì không có gì đáng sợ cả. Nàng ta muốn đối phó với cõi Bắc, trong lúc phủ quốc sư cùng lực lượng triều đình không đủ, cho nên cho Lâm Hạo Thanh quyền cao chức trọng, để hắn chỉ huy bốn vùng đất ngự yêu chống Bắc, đó là một cách làm ngu ngốc lại trực tiếp. Từ góc độ Thuận Đức công chúa mà nói, cách làm này của nàng ta, không có gì sai cả. Nhưng Lâm Hạo Thanh đã đáp ứng……Điều này thực sự khiến người khác cảm thấy thập phần thú vị."

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, y gật đầu: "Lâm Hạo Thanh lúc ấy bị thanh loan bắt đi, thực sự là có hơi dễ dàng."

"Sau đó chủ soái không ở đấy, ngự yêu sư bốn nơi lại tập trung toàn bộ đến đây công kích, cho nên mới được ta ở trận tiền thuyết phục." Kỷ Vân Hòa nheo mắt "Hành động này của hắn, có một chút giống……cố ý tặng người đến cõi Bắc vậy?" Nàng suy tư "Hắn đang mưu đồ cái gì, nhưng hiện tại tin tức không thông, ta vẫn chưa trông rõ toàn cục."

"Ngày mai sau khi quay về cõi Bắc, lại nghĩ đến chuyện này." Dứt lời, Trường Ý đứng dậy "Chắc nàng đói rồi, ta đi lấy chút thức ăn cho nàng. Muốn ăn gì nào?"

"Đồ ngọt. Trước kia ngậm đắng quá nhiều rồi. Giờ muốn ăn đồ ngọt."

"Được." Trường Ý gật đầu "Hoa quả lần trước loại nào là ngọt nhất?"

Kỷ Vân Hòa cười híp mắt: "Chàng là ngọt nhất."

Trường Ý ngây người, đột nhiên vành tai khẽ đỏ lên: "Ta đi chút rồi về."

……Wattpad: Rosenychungchung……

……

Nhảy lên vách vực, Lạc Cẩm Tang cùng Cù Hiểu Tinh đã bắt đầu vô vị, ngồi đổ xúc xắc chơi trò tài xỉu*.

*(*Trò đổ xí ngầu coi ra số lớn hay số bé á, nghe mọi người đọc quen vậy nên ta ghi vào luôn)*

Nhìn thấy Trường Ý lại đem cá từ dưới biển lên, Cù Hiểu Tinh tránh về phía sau: "Hai ngày nay đều là ta nướng cá, hôm nay ta không muốn nướng nữa."

"Ngươi không nướng thì ai nướng?" Lạc Cẩm Tang đẩy hắn một cái, Cù Hiểu Tinh chỉ đành nhận lệnh tiến lên phía trước. Lạc Cẩm Tang như thường ngày hỏi Trường Ý, "Vân Hòa ở dưới thế nào rồi?"

"Ừm, vẫn rất tốt." Trường Ý đáp xong, tự mình tiến vào cánh rừng phía trước.

Sau khi y rời đi, Cù Hiểu Tinh lúc này mới xoay đầu nói với Lạc Cẩm Tang: "Hôm nay hình như tâm tình của y không tồi."

Lạc Cẩm Tang kì quái: "Không giống thường ngày sao?"

Cù Hiểu Tinh thẳng thắn đáp: "Thường ngày y để ý đến ngươi ư?"

Lạc Cẩm Tang bĩu bĩu môi, đột nhiên, nàng chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu lóe nên ánh sáng xanh, trong lòng cảm thấy quen thuộc, vừa ngẩng đầu nhiều, khẽ ngạc nhiên. Lập tức cười rộ: "Thanh Cơ sao lại đến đây rồi!……Ủa……" Nàng nheo mắt, cẩn thận nhìn kĩ trên không "Đó là……"

Trên trời, hai đôi cánh cực to có màu lông xanh bay ngang qua, nhưng đôi cánh này thập phần kì quái, không xinh đẹp như trước đây Lạc Cẩm Tang nhìn thấy, mà có chút không đồng đều, thậm chí bay trên trời còn có chút chao đảo.

Đến khi bay gần hơn một chút, Lạc Cẩm Tang mới nhìn rõ người giữa đôi cánh kia, đó……không phải là Thanh Cơ! Mà là một nữ tử mặc hồng y, Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh mặc dù chưa từng gặp qua Thuận Đức, bọn họ không quen nàng ta nhưng cảm nhận rõ được trận gió vù vù lao đến kia chứa đầy sát khí.

Người đến đây không có thiện ý!

Hai người đang đứng trong tư thế phòng bị, đôi cánh cực to kia bỗng đáp xuống trên vách vực.

Tiến lại gần, Lạc Cẩm Tang lúc này mới nhìn rõ, đôi cánh kia không phải là cánh thực, mà là do khí tức màu xanh hóa thành hình đôi cánh, dáng vẻ của đôi cánh này, xem ra có chút tương đồng với chín chiếc đuôi được khí đen ngưng tụ thành. Nhưng so với đuôi của Kỷ Vân Hòa, nó trông gớm ghiếc, kinh khủng hơn nhiều.

Thuận Đức công chúa chân trần tiến về phía trước, khí tức xanh thu liễm lại, vết sẹo trên mặt nàng ta vẫn chưa biến mất, thần sắc có chút quỷ dị khó nói nên lời, hơn nữa một tiếng hít thở kì dị của nàng ta khiến Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh không nhịn được mà lùi về sau, cố gắng duy trì khoảng cách với nàng ta.

"Bổn cung nghe thấy, người cá đưa Kỷ Vân Hòa đến đây trị thương?" Nàng ta mở miệng, giọng khàn hơn so với thường ngày rất nhiều, "Bọn họ đâu rồi?"

Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh đưa mắt nhìn nhau, trên đời này, kẻ thích mặc đồ đỏ, dung mạo bị hủy, hơn nữa còn tự xưng mình là bổn cung, không có người thứ hai. Nghĩ đến thân phận của người đến đây, trong lòng hai người một kinh dị, một ngạc nhiên.

Đều biết Thuận Đức công chúa là ngự yêu sư, còn là đệ tử của đại quốc sư, mà nay nàng ta tại sao lại thành dáng vẻ này, đôi cánh này lại là chuyện thế nào? Một thân yêu khí này……cư nhiên có vài phần tương đồng với thanh vũ loan điểu……

Còn có……Nàng ta cư nhiên biết Kỷ Vân Hòa vẫn còn sống? Còn nhanh như vậy đã đuổi theo đến đây.

"Bọn ta không biết ngươi đang nói gì." Cù Hiểu Tinh lên tiếng "Ở đây chỉ có hai người bọn ta, không thấy qua còn người nào khác."

Khóe môi Thuận Đức khẽ động: "Thế bổn cung lưu lại các ngươi cũng vô dụng rồi."

Dứt lời, thân người nàng ta chợt động, ánh sáng xanh phát ra quanh người nàng ta, Lạc Cẩm Tang cùng Cù Hiểu Tinh vốn dĩ không thấy nàng ta cử động, nàng ta liền tức thời chuyển đến phía trước Cù Hiểu Tinh. Đưa tay bóp lấy cổ hắn, trước khi ngón tay sắc bén của nàng ta chạm vào cổ Cù Hiểu Tinh, một dải chùy băng bỗng lao đến, đâm vào lòng bàn tay của nàng ta, Thuận Đức chỉ đành lùi về sau, tránh đi chùy băng, tầm mắt nhìn về hướng chùy băng bắn ra.

Người đến một thân hắc bào, tóc bạc mắt xanh, cư nhiên là người cá mà nàng ta mong muốn có được trong tay rất lâu nhưng vẫn chưa đoạt được.

Thiên hạ đại loạn, cũng bởi vì người cá này mà ra.

Thuận Đức nheo mắt, ánh mắt xấu xa nhìn chằm chằm y.

Trong tay Trường Ý vẫn cầm vài quả mọng, y đặt chúng vào trong một phiến lá bọc lại, nhẹ nhàng đặt sang bên cạnh, lúc này mới đứng thẳng người nhìn Thuận Đức công chúa trước mặt, nhìn thấy khí tức

xanh quanh người nàng ta, Trường Ý nhíu mày.

"Người cá. Bổn cung cùng ngươi, cũng có rất nhiều thứ cần phải tính sổ, chỉ là, hôm nay bổn cung đến đây không phải vì giết ngươi." Ánh mắt Thuận Đức lạnh lẽo, ngữ khí đều là oán độc "Kỷ Vân Hòa đâu?"

Nghe thấy tên này, Trường Ý cũng không cần phải hỏi lý do vì sao nàng ta đến đây, kiếm băng trong tay ngưng tụ thành hình, y chỉ nhàn nhạt nói hai chữ với Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh: "Tránh ra." Kiếm băng lập tức chém xuống, nhắm thẳng về hướng Thuận Đức công chúa mà tấn công.

Lạc Cẩm Tang nhìn thấy tình hình này, vẫn đang do dự, Cù Hiểu Tinh chạy đến kéo nàng: "Đi thôi! Đừng cản chân người cá!"

Kiếm băng của Trường Ý đang chặt lấy đôi cánh do khí tức xanh tạo ra, sức mạnh va chạm vào nhau khiến cây cỏ xung quanh đều bị chém ngang, tức thời biến thành một mảng thấp bé.

Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh bị sức mạnh tàn dư đẩy lùi ba bước, Lạc Cẩm Tang lúc này không thể không thừa trận chiến giữa Trường Ý với Thuận Đức công chúa này, đừng nói là nàng, e rằng Khống Minh có mặt cũng không giúp được gì.

Nàng không do dự nữa, chạy theo Cù Hiểu Tinh, xoay người chạy vào trong rừng sâu.

Lạc Cẩm Tang quay đầu nhìn, chỉ thấy người cá cùng Thuận Đức càng chiến càng kịch liệt, mặt biển cùng mây gió cũng vì thế mà đổi màu. Nhưng nàng lại thoáng phát hiện, bàn tay cầm kiếm băng của người cá, bị lớp băng sương do hàn khí sinh ra dần dần bao phủ lấy, dường như muốn cùng kiếm băng sáp nhập thành một thể……

"Trước……Trước đó nghe nói trong lần dung nham đại loạn, người cá sử dụng pháp thuật quá độ, nội tức trong người bị tiêu hao nghiêm trọng, y……y không có vấn đề gì chứ?"

Lạc Cẩm Tang thở hổn hển hỏi. Cù Hiểu Tinh cũng lo lắng quay đầu nhìn, lập tức nói: "Ngươi về cõi Bắc tìm cứu binh! Ta……Ta sẽ nghĩ cách xuống biển tìm Vân Hòa."

Trong lúc hai người đang nói chuyện, lại có một trận cuồng phong vù vù lao đến, khiến Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh bị thổi đến nghiêng ngã. Sức mạnh của trận chiến này, nếu nói Trường Ý đang chiến đấu với đại quốc sư cũng không hề nói quá. Không có thời gian suy nghĩ chuyện vì sao Thuận Đức đột nhiên trở nên cường đại như thế, Cù Hiểu Tinh vội vàng đẩy Lạc Cẩm Tang ra: "Đi mau!"

Trong rừng, hai người lập tức chia nhau chạy đi.

127. Chương 102: Đương Niên (năm Đó) (1)

Mây gió cuồn cuộn trên mặt biển băng, lớp băng kiên cố vỡ vụn, giữa trời và biển, sự tấn công của hai cổ sức mạnh khiến sóng thần dâng lên.

Mà dưới đáy biển, cư nhiên vẫn yên ắng như thường.

Kỷ Vân Hòa nhìn Hải Linh Chi tỏa ra ánh sáng dìu dịu, thì thầm: "Những chuyện quá khứ này, mặc dù đã qua đi, nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì, nhưng nếu không nhắc, trong lòng vĩnh viễn có một chiếc gai." Nàng sờ Hải Linh Chi, "Đợi Trường Ý quay về, ta vẫn nên nói rõ chuyện này với y."

Quyết định xong, nàng lại xoa xoa bụng: "Cá đuôi to này, hôm nay về có chút trễ. Chẳng lẽ muốn tổ chức một bữa tiệc thịnh soạn ư?" Nàng bỗng nhớ đến ấn ký trên tai mình. Kỷ Vân Hòa khẽ cong môi, nàng nhắm mắt, trong lòng nghĩ đến dáng vẻ của Trường Ý, chợt cảm thấy ấn ký trên tai khẽ lành lạnh, từng luồng gió lạnh truyền từ đáy biển sâu truyền đến.

Kỷ Vân Hòa chỉ cảm thấy tầm nhìn của mình từ trong biển sâu phóng ra ngoài, nàng cho rằng mình sẽ nhìn thấy rừng cây xanh biếc, lại không nghĩ đến cảnh tượng trong đầu lại là hình ảnh sương mây mịt mù, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng leng keng hỗn tạp, bỗng máu tươi bắn tung tóe từ trong sương mây hỗn độn.

Kỷ Vân Hòa lập tức mở to mắt.

Trường Ý xảy ra chuyện rồi!

Nàng vội đứng dậy, thử ngưng tụ pháp thuật trong tay. Vừa điều động khí tức trong thân thể, nàng liền cảm thấy có một luồng khí nóng thiêu đốt xông ra từ lồng ngực. Khí nóng của Điện Hỏa trong người nàng đã bị đáy biển hút cạn nhưng chút tàn dư vẫn cản trở đến việc nàng điều động nội tức.

Thời gian cấp bách, nàng không dám chậm trễ nữa, cúi người hái hai đóa Hải Linh Chi, trực tiếp bỏ vào trong miệng nhai nát rồi nuốt xuống.

Hải Linh Chi nhất thời áp chế khí nóng Điện Hỏa này, Kỷ Vân Hòa lập tức hạ quyết trong tay, trực tiếp xông ra ngoài từ không gian do pháp thuật Trường Ý tạo ra.

Càng lên trên, bóng tối lui đi càng lúc càng nhanh.

Vẫn chưa lên đến mặt biển, nàng liền cảm nhận được mặt biển bị cơn sóng thần khuấy động.

Trong lòng nàng càng khẩn trương hơn, dưới sự thôi động của pháp thuật, chín chiếc đuôi hồ lập tức xuất hiện trong biển, càng tiến gần mặt biển, ánh sáng chói mắt bên ngoài cứa đau đôi mắt nhiều ngày không thấy mặt trời của nàng.

Nàng nhắm mắt, phá sóng ra ngoài., tung người nhảy lên vực cao mấy chục trượng.

Trên bờ không có người, duy chỉ còn một đống quả mọng cách đó trên xa nằm trên đất, vẫn đang đặt trên một phiến lá, trong cuồng phong và mưa bão, quả mọng cơ hồ cũng bị nước mưa làm cho dập nát.

Kỷ Vân Hòa lần nữa thử thăm dò phương hướng của Trường Ý, chỉ cảm thấy liên kết này vừa yếu vừa xa, hình như trong khoảng thời gian nàng ra ngoài, Trường Ý đã cách xa ngàn vạn dặm vậy.

"Hộ pháp! Hộ pháp!"

Tiếng kinh hô từ dưới biển truyền đến, Kỷ Vân Hòa đứng trên vực cúi đầu nhìn xuống, Cù Hiểu Tinh chật vật bục trên một tảng băng bị sóng lớn đánh trôi nổi trên mặt biển. Kỷ Vân Hòa lập tức phi người xuống dưới, đem Cù Hiểu Tinh lên: "Xảy ra chuyện gì?" Nàng hỏi "Trường Ý đâu rồi? Biển băng sao lại biến thành thế này?"

Xa xa đều là băng vụn. Mây đen trên trời ùn ụt kéo đến, mưa giông ào ào trút xuống, Cù Hiểu Tinh lau mặt, thở hổn hển đáp: "Thuận……Thuận Đức công chúa đến rồi……"

Kỷ Vân Hòa sững sờ, nhíu chặt mày, nhìn thấy tình cảnh này, thập phần nghi hoặc: "Nàng ta? Đại quốc sư cũng đến ư?"

"Đại quốc sư chưa đến, nhưng không biết vì sao Thuận Đức công chúa lại có một đôi cánh màu xanh cực to, lúc đầu ta còn cho rằng là thanh vũ loan điểu đến đây, nàng ta trở nên vô cùng cường hãn, đấu với người cá, làm cho mây gió đều biến sắc, trên người người cá hình như bị thương. Y……ta bảo Lạc Cẩm Tang về cõi Bắc tìm cứu binh, bản thân muốn xuống biển tìm người, nhưng không xuống được……" Cù Hiểu Tinh tâm phiền ý loạn, nói năng có chút hỗn loạn, "Y……Người cá vì cứu ta, bị Thuận Đức đánh lén sau lưng……"

Sắc mặt Kỷ Vân Hòa dần trắng bệch, vừa rồi cảnh tượng khắp nơi nhiễm đầy máu tươi thông qua ấn ký xuất hiện, nàng hệt như bản thân hung hăng bị chém một đao, cõi lòng lập tức truyền đến một trận đau đớn.

Cù Hiểu Tinh nhận tội: "Y……Y bị đem đi rồi……"

"Bị đem đi rồi? Trường Ý không……" Nàng dừng chút, cố gắng trấn định bản thân "Y chưa chết, chỉ là bị đem đi thôi, đúng không?"

"Đúng."

Nhận được đáp án khẳng định này, nàng khẽ thở phào một hơi, Thuận Đức đem Trường Ý đi, nhất định là có ý đồ của nàng ta. Biết Trường Ý vẫn còn sống, sự hoảng loạn trong lòng nàng bình ổn lại một nửa, nàng suy tư——

Ban đầu, Thuận Đức chỉ muốn người cá phục tùng nàng ta, sau đó, là nàng nhúng tay vào, thả người cá đi khiến nguyện vọng của Thuận Đức không thể đạt được, sau đó nữa, trong địa lao, nàng hủy đi nửa mặt của nàng ta, Trường Ý đến cứu nàng, cho nên mới thiêu địa lao đó. Thuận Đức hận Trường Ý, nhưng e là nàng ta càng hận nàng hơn.

Mà nay Thuận Đức mang Trường Ý đi nhưng lại không trực tiếp giết chết, nhất định là có dụng ý của nàng ta, có lẽ……nàng ta muốn lợi dụng Trường Ý để dụ nàng đến. Cũng có thể là muốn lợi dụng thân phận hiện giờ của Trường Ý làm vài mưu đồ có lợi cho triều đình, tóm lại là sẽ không dễ dàng giết Trường Ý.

Lúc này có lẽ Trường Ý sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Cảm xúc trong lòng trào dâng, não đang không ngừng suy nghĩ, Cù Hiểu Tinh lại chìm đắm trong sự tự trách của mình: "Đấu với người cá, cuối cùng Thuận Đức cũng kiệt sức, nếu không phải vì ta……" Hắn cắn chặt răng "Ta……Ta phải đến Kinh Sư, dù liều cái mạng này, ta cũng phải cứu người cá về."

"Cù Hiểu Tinh." Kỷ Vân Hòa kéo hắn lại: "Đừng nói những lời này, Trường Ý cứu ngươi, không phải để ngươi lần nữa đi nộp mạng."

"Nhưng mà……" Cù Hiểu Tinh ngẩng đầu nhìn nàng, dường như lúc này mới nhận ra nàng và A Kỷ trước đây có gì đó bất đồng, hắn chớp mắt "Hộ pháp? Người……người nhớ lại rồi?"

"Ừ. Ta đều nhớ lại rồi." Nàng nhìn về phía xa, cố gắng duy trì sự bình tĩnh nói "Cho nên, người nên đi Kinh Sư là ta, không phải ngươi."

"Hộ pháp……"

Kỷ Vân Hòa trực tiếp đánh gãy lời hắn: "Ngươi có nhiệm vụ của ngươi, ngươi về cõi Bắc, nói chuyện này với Khống Minh, nhưng nhớ căn dặn người cõi Bắc vạn lần không thể hấp tấp. Không biết Thuận Đức vì sao có được sức mạnh này, không thể xem thường được, tình hình trong Kinh Sư hiện không nắm rõ, đại quốc sư vẫn còn ở đấy, cho nên phải bình tĩnh quan sát biến động. Bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt tình huống."

Cù Hiểu Tinh nghe đến hốt hoảng: "Chuẩn……chuẩn bị cái gì?"

"Chuẩn bị trường hợp, ta và Trường Ý có thể đều không trở về."

128. Chương 102-2: Đương Niên (năm Đó) (2)

Thuận Đức đem Trường Ý trọng thương hôn mê tiến vào trong lồng ngục huyền thiết. Chu Lăng khóa cửa lồng lại, thân hình vừa động, hệt như một cái bóng, đi theo Thuận Đức công chúa rời khỏi địa lao.

Trên đường đi, lồng ngực Thuận Đức bỗng truyền đến một trận đau đớn, cơ hồ cả người đứng không vững, Chu Lăng bên cạnh lập tức đỡ lấy nàng ta, nhìn thấy Thuận Đức liều mạng cắn răng nhẫn nhịn.

Chu Lăng lo lắng: "Công chúa, hôm qua người vừa chịu đựng đau đớn để Cơ Thành Vũ và Thanh Cơ bị luyện hóa vào trong người mình, hôm nay vì sao lại vội vã bắt người cá về? Thân thể của người……"

"Ngươi không phải nói bọn họ đang chữa thương ở biển băng sao? Nếu không nhân lúc này, chẳng lẽ đợi bọn họ trị thương xong quay về cõi Bắc, ta mới đến ư?" Thuận Đức cười lạnh, "Đời này kiếp này, trước lúc chết đi, người cá này cùng Kỷ Vân Hòa kia chính là người mà ta nhất định phải trừ khử."

Nàng ta dứt lời, bên cạnh bỗng truyền đến một trận gió, chỉ nhìn thấy đại quốc sư toàn thân bạch y đột nhiên xuất hiện trước mặt Thuận Đức.

Không nghĩ hắn sẽ đến lúc này, Thuận Đức sững sờ, đại quốc sư nhìn nàng ta, thần sắc hắn nghiêm túc chưa từng có: "Ngươi giết Cơ Thành Vũ rồi?"

Thuận Đức gắng gượng chống đỡ, thẳng sống lưng: "Phải."

"Hút cả sức mạnh của thanh loan?"

"Phải."

"Uống đan dược luyện người thành yêu?"

"Đúng vậy, sư phụ."

Đôi mắt đại quốc sư khẽ nheo lại: "Nhữ Lăng, ta từng nói qua, ngươi muốn quá nhiều rồi."

Khóe môi Thuận Đức khẽ nhếch lên: "Chuyện sư phụ muốn, không nhiều sao?"

"Những thứ ngươi muốn, vượt qua những thứ ngươi có."

"Sư phụ." Thuận Đức cười "Ngài cảm thấy Nhữ Lăng uy hiếp đến người ư?"

Ánh mắt đại quốc sư chợt lạnh, không nói lời nào, bỗng khoát tay, gió to hệt như mũi tên xuyên thẳng tim của Chu Lăng bên người Thuận Đức, kỵ giáp huyền thiết không bảo hộ được hắn, máu tươi tức thời bắn tung tóe. Nhưng Chu Lăng và Thuận Đức đều chưa kịp phản ứng lại.

Chu Lăng cúi đầu nhìn lồng ngực bị gió xuyên qua, lại xoay đầu nhìn Thuận Đức một cái: "Công chúa……"

Trước khi dứt lời, cả người hắn liền hệt như một khối thịt vụn nát, rơi đầy trên đất, đôi mắt trợn to, hắn chưa kịp phản ứng đã táng mạng.

Thuận Đức đối mặt với hành động này, cũng vô cùng chấn kinh, nhưng nhìn thấy Chu Lăng đã ngã xuống đất, máu chảy thật nhiều, nàng ta vẫn không thể hồi thần.

"Nhữ Lăng." Đại quốc sư gọi tên nàng ta, lại khiến toàn thân nàng ta sinh lạnh "Hắn là vì khát vọng của ngươi mà chết." Đại quốc sư đưa tay khẽ vuốt ve gò má nàng ta "Mà ngươi vẫn sống là bởi vì sự cố chấp của ta vẫn còn."

Cảm nhận được sự va chạm của hắn, toàn thân Thuận Đức vô thức run rẩy, máu của Chu Lăng chảy đến đôi chân trần của nàng ta, nhất thời nàng cư nhiên không phân rõ được đó là ấm áp hay là lạnh băng.

"Chẳng qua ngươi bắt người cá về, xem như là làm rất tốt." Đại quốc sư tiếp, thu tay áo về "Cõi Bắc không có y, cục diện thiên hạ đại loạn này vẫn có thể kéo dài thêm mấy chục năm." Dứt lời, hắn mặt không có chút biểu tình nào mà rời đi, hệt như lúc đến không để ai vào trong mắt.

Thuận Đức xoay đầu nhìn Chu Lăng trên đất, thân thể càng lúc càng run mãnh liệt……

Chu Lăng cũng chết rồi, kẻ trung thành nhất bên người cũng chết rồi, nàng……chỉ còn một mình mà thôi……

……Wattpad: Rosenychungchung……

Đêm, trong tiểu viện giao kinh*, ánh nến trong phòng Lâm Hạo Thanh khẽ lay động.

(* Ai đọc bộ Nhân duyên tiền định của ta hẳn biết nghĩa giao kinh. Giao kinh là khu vực gần kinh thành)

Lâm Hạo Thanh đặt bút uống, xoay đầu, nhìn thấy nam tử bạch y đứng bên góc phòng, hắn ngẩng đầu lên, dưới ánh nến, đó là gương mặt nam tử thứ ba của Kỷ Vân Hòa.

Lâm Hạo Thanh quan sát nàng một hồi: "Ta bắt ngươi không được đến cõi Bắc và Kinh Thành, ngươi trái lại hình như cố ý đối nghịch với ta, toàn bộ đều đến rồi."

"Lâm Hạo Thanh." Kỷ Vân Hòa đi đến ngồi xuống trước bàn hắn, biến về dáng vẻ ban đầu của mình, nàng tự đổ một tách trà cho mình, "Trò chơi sư đồ, chơi chưa đủ sao?"

Lâm Hạo Thanh nghe xong, khẽ nhướng mày: "Ngươi nhớ ra toàn bộ rồi ư?"

"Phải." Nàng không hề vòng vo, trực tiếp nói "Lý do ta đến đây, ngươi hẳn phải biết."

Lâm Hạo Thanh nhếch môi: “Thuận Đức bắt người cá hồi kinh, chuyện này ta cũng vừa mới biết.”

“Ta muốn cứu y.”

“Ngươi lấy cái gì để cứu?”

“Cho nên ta cần ngươi giúp ta.”

Lâm Hạo Thanh xoay đầu, dường như nhàn hạ mà nhìn nàng: “Vì sao ta phải giúp ngươi?”

“Ngươi không phải vẫn luôn giúp ta sao? Hoặc giả nói……đang giúp cõi Bắc.” Kỷ Vân Hòa uống một ngụm trà “Ngươi và cõi Bắc, mục đích giống nhau, đều muốn lật đổ triều đình này.”

Lâm Hạo Thanh thoáng trầm mặc: “Nếu ta nói, chuyện này, ta không định giúp ngươi thì sao?”

Kỷ Vân Hòa cẩn thận đánhgiá hắn, mâu quang tựa kiếm: “Cho ta lý do.”

129. Chương 102-3: Đương Niên (năm Đó) (3)

Cũng trong đêm này, trong địa lao trong cung, Trường Ý dần dần tỉnh lại, trên lông mi y phủ một lớp sương trắng, sắc môi xanh đen, mu bàn tay bị pháp thuật của mình phản phệ, đã kết thành băng.

Vốn dĩ thương thế của y không nghiêm trọng như thế, chỉ vì hai ngày nay ở bãi Hải Linh Chi dưới đáy biển quá lâu, khiến cho hàn khí tích tụ trong cơ thể càng nhiều. Nhiệt độc Điện Hỏa trong người Kỷ Vân Hòa cần có Hải Linh Chi hấp thụ, nhưng y thì không cần, sự bầu bạn của y thực sự chỉ tiêu hao năng lượng của chính mình.

Nếu là bình thường, chút tiêu hao này không tính là gì, nhưng cách đó không lâu y lại thi triển pháp thuật quá độ, dưới tình huống này chiến đấu với Thuận Đức, thập phần miễn cưỡng.

Trường Ý ngồi dậy, lại thấy Thuận Đức công chúa đứng trước song sắt đang lạnh lùng nhìn y.

Nàng ta một thân hồng y, nhìn Trường Ý, không nói lời nào, hệt như nữ quỷ trong truyền thuyết.

“Ngươi chiếm sức mạnh của thanh vũ loan điểu.” Trường Ý lẳng lặng nói, đó không phải là câu nghi vấn mà là câu trần thuật.

“Phải.” Thuận Đức đứng ngoài lồng giam “Cái lồng nhốt ngươi này, hôm trước vẫn nhốt con chim nọ đấy,

chỉ là con chim kia giờ đã ở trong cơ thể của bổn cung rồi."

Nàng ta nói xong, dường như lồng ngực chợt đau, khom người, nghiến răng gắng gượng đau khổ trong người, nàng ta quỳ trên đất, khí tức màu xanh thoắt bạo phát thoắt biến mất, trải qua mấy lần, tốn khoảng thời gian rất dài, nàng ta mới bình ổn lại.

"Ha……Mấy ngày nay, nàng ta hình như vẫn có chút không ngoan, nhưng không sao cả, nàng ta và Cơ Thành Vũ đều đã hóa thành tế phẩm của ta, sau này ta sẽ có càng nhiều tế phẩm hơn. Lúc đó, ngươi, thậm chí sư phụ, đều sẽ không phải là đối thủ của ta nữa……Thiên hạ này, cũng không có người có thể uy hiếp đến ta rồi! Ha ha!"

Nàng ta gần như điên cuồng cười, khiến Trường Ý nhíu mày.

"Ồ." Thuận Đức đưa mắt nhìn y "Chẳng qua, ngươi cũng không sống đến lúc đó, đợi Kỷ Vân Hòa đến tìm ngươi, bổn cung sẽ để hai người hiến tế. Ả ta là cửu vĩ hồ yêu, ngươi là người cá, lấy được sức mạnh của các ngươi, sẽ không có ai có thể uy hiếp ta được nữa. Ha ha ha ha!"

Mâu quang Trường Ý chợt lạnh băng, nhìn Thuận Đức đang điên cuồng kia.

"Ngươi không động vào nàng được."

Ánh mắt Thuận Đức dời đi: "Ồ? Phải không?"

"Bẫy của ngươi, nàng sẽ không đến."

Thuận Đức ha hả cười, vết sẹo trên mặt vẫn chưa khỏi, dưới ánh nến, trở thành bóng đen trên mặt, tựa như một con rắn, bàn cư trên mặt nàng ta, càng khiến gương mặt này trở nên âm u đáng sợ.

"Ả ta không đến? Ha……Lời này nghe có vài phần quen tai…." Thuận Đức nhìn Trường Ý "Năm đó Kỷ Vân Hòa bị ta giam trong địa lao của phủ quốc sư để đày đọa, hình như cũng từng chắc nịch nói với ta những lời này, nói bổn cung không bắt nổi ngươi……"

Trường Ý nghe xong, trong lòng khẽ sửng sốt, năm ấy……

Năm ấy nàng nói những lời này ư?

"…..Nhưng ngươi thấy rồi đó." Thuận Đức tiếp tục nói "Cách lúc ấy nhiều năm thế này, luân luân chuyển chuyển, bổn cung không phải vẫn bắt được ngươi sao? Hơn nữa, bổn cung còn chắc chắn Kỷ Vân Hòa kia, biết rõ đây là long đàm hổ huyệt cũng nhất định sẽ đến đây cứu ngươi."

Gương mặt của nàng ta dần tiến lại gần lồng giam, nhìn Trường Ý:

"Năm ấy, ả ta còn nguyện chết chịu tội, vì việc cố tình đẩy ngươi xuống vực sâu, thả ngươi đi. Hơn nữa sau đó còn một mình liều mạng giúp ngươi chắn lấy truy binh sau lưng……"

Lời của Thuận Đức dường như từng câu từng chữ chậm rãi rơi vào trong tai Trường Ý, mỗi một chữ phun ra từ miệng nàng ta càng khiến đôi mắt y càng thêm một phần kinh dị. Chờ nàng ta nói xong, thời điểm câu nói này rơi vào trong não Trường Ý, dường như trong khoảnh khắc ấy, từng câu từng chữ đều trở nên nóng bỏng, thiêu đốt cõi lòng y, lại hệt như một bàn tay to, siết chặt tâm can y.

"……Ngươi nói cái gì?"

"Ồ?" Thuận Đức cười lên "Kỷ Vân Hòa đó, cư nhiên không nói với ngươi về chuyện này ư?"

Thuận Đức nhìn thần sắc của Trường Ý liền hiểu ra, lập tức cười ha hả, dường như cười đến đau bụng "Đừng nói là khi ngươi giam ả trong cõi Bắc, ả ta cư nhiên một câu cũng không để lộ với ngươi chứ?"

"Tại sao ả lại giết ngươi, bị giam giữ, lại vì sao bị ta đày đọa những sáu năm qua?"

Sắc mặt Trường Ý càng lúc càng trắng bệch, trước giờ y luôn là người trấn định, nhưng lúc này vì những câu nói này mà cánh môi khẽ run rẩy. Trong xương sống có một cơn lạnh lẽo trực tiếp truyền đến lục phủ ngũ tạng, hệt như mũi kim nhọn, đâm nát tim gan tì phế, khiến cho máu chảy đầm đìa.

Hô hấp của y vô thức trở nên dồn dập. Năm ngón tay muốn siết chặt lại, nhưng bởi vì cơn đau trong trái tim mà vô lực nắm chặt.

"Được, được lắm……Kỷ Vân Hòa này, đến cả chân tướng cũng không dám nói cho ngươi biết!"

Kỷ Vân Hòa lúc ấy, thân thể suy nhược, bị y đem về cõi Bắc, liền biết mạng mình không gượng được bao lâu, giờ đây nghĩ lại, Trường Ý liền biết vì sao nàng không nói.

Thân thể sắp chết, lời nói trở nên vô nghĩa.

Mà bây giờ……

Nàng trải qua sinh tử, dường như là ông trời cố ý an bài, lần nữa quay về bên cạnh y. Trường Ý cho rằng bản thân mất đi tìm về, cho nên y nói, những chuyện đã qua đều vô nghĩa, không cần nhắc lại nữa.

Y cho rằng, là bản thân tha thứ cho nàng, y cho rằng, là rốt cuộc y cũng học được cách để buông bỏ, y vẫn cho rằng là y, cuối cùng cũng đã học được cách độ kỉ và độ nhân*……

*(*Vượt qua bản thân, tha thứ cho người)*

Nhưng hóa ra, không phải như thế.

Trường Ý rốt cuộc cũng hiểu, lúc y nói với nàng chuyện cũ không cần nhắc đến nữa, lời nói bị nghẹn lại bên môi nàng là gì, y rốt cuộc cũng hiểu, khoảnh khắc nàng nhắm mắt chết đi, vì sao nàng lại rơi lệ.

Bởi vì, những lời này, nàng đều chưa nói với y. Nàng một mình gánh vác, một mình chịu đựng tất thảy……

Vì y.

"Kỷ Vân Hòa nhất định sẽ đến." Thuận Đức nhìn sắc mặt trắng bệch của Trường Ý một cái, lành lạnh nói một câu "Các ngươi có thể trở thành tế phẩm của ta, chết cùng nhau." Nàng ta nói xong, xoay người rời đi.

Trường Ý nhắm mắt, ấn ký khiến y cảm nhận được nàng đang ở đâu, nàng đã đến Kinh Thành rồi, đang cách đây không xa, nàng chưa lập tức tìm đến, nhất định là đang tính toán gì đó, nhưng nơi này, dù cho nàng tính toán chu toàn thế nào, lại làm sao có thể trong lúc Thuận Đức nắm toàn quyền kiểm soát*, an toàn rút lui chứ?

*(*Nguyên văn [úng trung tróc miết], bắt ba ba trong hũ – ra tay bắt địch khi địch không còn đường thoát)*

Trường Ý trừng mắt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bóng lưng của Thuận Đức.

Y không thể để Vân Hòa gặp phải mạo hiểm này.

Trường Ý biết, cách để ngăn chặn trước khi nàng đến đây, chính là hoặc y trốn, hoặc là y chết.

Trường Ý vịn đường, loạng choạng đứng dậy: "Đứng lại." Y khẽ hô một tiếng.

Thuận Đức dừng bước giữa hành lang của địa lao.

Trường Ý giơ tay, giữa tay áo đen, cổ tay trắng bệch kết sương lộ ra, y cắn lên cổ tay mình một cái. Máu tươi chảy ra, rơi trên mặt đất, máu tươi này lại không hề tĩnh lặng, chúng dao động trên mặt đất, máu tươi dọc theo cổ tay y chảy xuống càng lúc càng nhiều, dần dần ngưng tụ thành lưỡi kiếm băng màu máu, được y cầm trong tay.

"Ngươi muốn mạng của ta, có thể. Muốn động đến Kỷ Vân Hòa, không được phép."

Thuận Đức nghe xong, cười trào phúng: "Người cá, bây giờ ngươi dựa vào cái gì để nói những lời mạnh

miệng như thế với bổn cung?"

Trường Ý không đáp nàng ta, trường kiếm huyết sắc trong tay vừa động, dưới địa lao, khí tức âm u ẩm ướt đều dao động, cả địa lao rung chuyển, dường như mặt đất khắp Kinh Thành đều theo đó mà chấn động.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Ps: Chương này gần 6000 chữ, dịch xong chương này là siêu đuối rồi. Mị vẫn chưa làm được gì khác, chương hôm nay quá dài rồi, muốn up thêm cũng là lực bất tòng tâm!

130. Chương 103: Một Mình Vào Bẫy

Ánh nến lay động, Lâm Hạo Thanh đi đến ngồi xuống bên cạnh Kỷ Vân Hòa, hắn từ tốn rót cho mình một tách trà, nhìn nàng.

"Bảy năm trước, lúc ngươi đem người cá ra khỏi ngự yêu cốc, ta cho rằng cả đời này sẽ không có cảnh ngồi cùng ngươi như hôm nay nữa." Hắn uống một ngụm trà "Năm đó, ngươi bị giam trong ngục của phủ quốc sư, sau đó lại bị đưa đến cõi Bắc, ta vẫn luôn ở ngự yêu cốc, làm một việc."

"Chế tạo giải dược Hàn Sương?"

"Đúng vậy. Nhưng trong tay không có Hàn Sương, khoảng thời gian rất dài vẫn không tìm ra manh mối, cho đến khi Thuận Đức công chúa lệnh ta chống Bắc, ta lấy độc Hàn Sương từ chỗ nàng ta. Kỷ Vân Hòa, sau khi lấy được Hàn Sương, ngươi biết ta phát hiện gì không?"

Kỷ Vân Hòa nhìn hắn: "Ta không quan tâm, Lâm Hạo Thanh, ta đến đây chỉ muốn tìm ngươi cùng ta đi cứu Trường Ý, nếu ngươi không giúp, thì ta tự đi."

Lâm Hạo Thanh lườm nàng một cái: "Đừng vội. Ngươi nghe ta nói xong, mới định đoạt đi." Hắn tiếp "Lúc ta đang phân tích độc Hàn Sương, tìm được một vị độc dược cốt lõi, lúc ta còn nhỏ, Lâm Thương Lan từng nhắc với ta về nó rất nhiều lần."

Nhiều năm không nghe thấy ba chữ Lâm Thương Lan, Kỷ Vân Hòa thoáng ngẩn người, khẽ nhíu mày: "Lâm Thương Lan cũng từng nghiên cứu Hàn Sương ư?"

"Lão từng nhắc với ta, có một loại dược có thể khắc chế được loại độc này, thế là ta lần nữa bước vào trong phòng lão……Sau khi lão chết, ta chưa từng bước vào đó lần nào. Nhưng cũng bởi vì hành động này, ta mới có thể sau khi đến cõi Bắc, vô tình lại cứu ngươi một mạng."

Kỷ Vân Hòa tiếp tục sửng sốt, Lâm Hạo Thanh cười mỉa.

"Dưới giường của Lâm Thương Lan có một mật đạo, mật thất dưới mật đạo này có đầy đủ dụng cụ và thư tịch luyện thuốc. Nghĩ đến năm ấy, những đan dược lão cho ngươi ăn, có lẽ là làm ra từ đây. Ta phát hiện ra cái này trong kệ sách dưới mật thất của lão." Hắn lấy trong ngực ra một quyển sách, đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt nàng.

"Đây là cái gì?" Kỷ Vân Hòa lật sách ra.

Lại nhìn thấy bên trong viết chi chít chữ. Có phương thuốc, có hình vẽ dược liệu, còn có vài câu tiện tay viết vào, có vài trang dường như vì cảm xúc rối loạn, nên có vài vết mực đen vẽ loạn thể hiện tâm tình của người viết.

"Bên trong viết về giải pháp hóa giải độc Hàn Sương, còn có cả đời này của lão." Lâm Hạo Thanh lại uống một ngụm trà "Lúc ấy thời gian gấp rút, Thuận Đức huy động ngự yêu sư của bốn nơi lập tức xuất phát đến cõi Bắc, ta chưa có nhiều thời gian lưu lại ngự yêu cốc. Nên liền mang sách này đi theo, cùng lên bắc."

"Ta vốn định tặng ngự yêu sư đến cõi Bắc, ngươi cũng phối hợp rất tốt." Hắn hiếm khi lại khen nàng một câu, lại nói "Mà trên đường đi, từ quyển bí tịch này, ta cũng phát hiện ra phương pháp luyện người thành yêu, còn biết được bí mật của ngự yêu sư bị luyện thành yêu quái, có hai sinh mệnh."

Cho nên mới có thể đợi sau khi Trường Ý băng phong nàng, đến cứu nàng……

"Ta còn biết được……Năm đó Lâm Thương Lan cũng là một đệ tử phủ quốc sư."

Kỷ Vân Hòa kinh ngạc: "Chuyện này chưa từng nghe ai nhắc đến."

"Lão đương nhiên sẽ không nói. Năm mươi năm trước, đại quốc sư vẫn chưa chế tạo ra Hàn Sương, bởi vì chưa tìm được dược dẫn quan trọng, mà năm ấy Lâm Thương Lan vẫn còn là thiếu niên, còn chưa hai mươi đã phát hiện ra dược dẫn này. Lâm Thương Lan không định sẽ nói chuyện này cho đại quốc sư biết, khi ấy lão dẫn thê tử mới cưới rời khỏi phủ quốc sư, nhưng không nghĩ đến đại quốc sư lại lấy tính mạng của thê tử lão để uy hiếp, bắt lão phải giao dược dẫn ra. Lâm Thương Lan nhất thời không đành lòng, cuối cùng đưa dược dẫn ra. Sau đó lão bị điều đến ngự yêu cốc làm cốc chủ, không lâu sau, thê tử lão bệnh nặng qua đời, mà đại quốc sư nghiên cứu ra độc Hàn Sương, chân chính khống chế cả tộc ngự yêu."

Lâm Hạo Thanh lạnh nhạt nói, dường như người trong câu chuyện kia, không phải phụ thân của hắn mà chỉ là một người dưng.

"Sau đó Lâm Thương Lan một mực đắm chìm trong nỗi thống khổ, cho rằng vì sai lầm của mình mới dẫn đến cả tộc bị giam cầm, hai mươi lăm năm sau, Lâm Thương Lan già rồi mới sinh ra ta." Lâm Hạo Thanh cúi đầu, nhìn tách trà, lại khẽ cười mỉa một tiếng, "Lão nói tính tình ta giống hệt lão năm ấy……Nhu nhược, thiếu quyết đoán, khó lòng gánh vác đại sự, vì thế không cho ta vì mềm lòng hoặc vì tình yêu mà lựa chọn sai lầm, cho nên lão nhẫn tâm huấn luyện ta……"

Lâm Hạo Thanh nhìn Kỷ Vân Hòa.

"Sau này, lão làm gì, ngươi hẳn rõ hơn ta."

Lâm Thương Lan ép nàng phản bội Lâm Hạo Thanh, đẩy hắn vào hang rắn, lão biến Lâm Hạo Thanh trở thành một người ngoan độc như rắn……

Kỷ Vân Hòa lúc ấy cũng nghĩ như thế.

"Lão hi vọng, sẽ có một ngày, sau khi lão chết, có một người có thể lãnh đạo tộc ngự yêu, phá vỡ sự khống chế của đại quốc sư, khiến cả tộc ngự yêu có được tự do chân chính, cho nên lão liều mạng huấn luyện ta, gần như dục tốc bất đạt chỉ vì thời gian lão đã không đủ. Đồng thời, Lâm Thương Lan cũng một mực hao tâm nghiên cứu giải độc Hàn Sương, cuối cùng nghĩ đến một biện pháp."

Lâm Hạo Thanh kéo bàn tay đang đặt trên bàn của nàng qua, lật cổ tay nàng lại, chỉ vào đó.

Trên cổ tay, mạch tượng đang đập, nhưng bây giờ nàng đã là thân thể của yêu quái, tuy có sức mạnh song mạch nhưng không hề có song mạch dao động.

"Hàn Sương chỉ có tác dụng với ngự yêu sư, nếu khiến sức mạnh của ngự yêu sư và yêu quái dung hợp, thế thì yêu lực có thể hóa giải được độc Hàn Sương, thế là thuốc này được chế tạo ra, Hàn Sương cũng không thể khống chế ngự yêu sư được nữa. Vừa bắt đầu nghiên cứu không mấy thuận lợi, rất nhiều người chết. Nhưng lão đã tìm được một người thành công." Lâm Hạo Thanh đặt lên cổ tay nàng "Ngươi chính là kẻ sống sót trong thử nghiệm của lão, nhưng kì thực thuốc này không hoàn chỉnh, vẫn cần sức mạnh của một ngự yêu sư và một yêu quái làm tế phẩm, mới có thể thay đổi thể chất của ngươi. Để tránh cho tác phẩm thành công bị phá hoại, Lâm Thương Lan trải qua thời gian mười mấy năm, lão đem linh lực của mình và yêu lực của Khanh Thư thông qua đan dược từng chút từng chút một độ qua trong người ngươi."

Năm ngón tay của Kỷ Vân Hòa khẽ động, khí tức màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hồ yêu đen……Yêu phó Khanh Thư của Lâm Thương Lan chính là hồ yêu đen, chẳng lẽ……

Kỷ Vân Hòa cũng đột nhiên nghĩ đến năm đó, thời điểm nàng cùng Lâm Hạo Thanh liên kết giết chết Lâm Thương Lan và Khanh Thư, một cốc chủ ngự yêu cốc cùng một hồ yêu chín đuôi, tại sao lại suy yếu thành thế này……

Hóa ra, lúc ấy, bọn họ đã đem sức mạnh của mình độ vào trong người nàng.

"Tối đó ta cùng ngươi giết chết Lâm Thương Lan và yêu phó Khanh Thư, cũng chính là ngày Khanh Thư đưa cho ngươi viên đan dược cuối cùng."

Phải rồi, chính là ngày đó.

Cũng khó trách, sau đó, nàng và Lâm Hạo Thanh hòa giải, Lâm Hạo Thanh cũng không tìm được bất kì đan dược này, đó vốn dĩ là viên cuối cùng rồi.

"Sau đó chỉ cần đánh gãy gân cốt trong người ngươi, đan dược liền có thể lần nữa nối lại gân cốt toàn thân cho ngươi."

Kỷ Vân Hòa nhớ đến sau khi nàng và Trường Ý rời ngự yêu cốc, nàng vì để cho y rời đi, một nhát đâm y đẩy xuống vực, sau đó một mình đối mặt với Cơ Thành Vũ và Chu Lăng còn có một đám quân sĩ, toàn thân nàng bị cắm đầy tên, cơ hồ gân cốt đều bị đánh gãy, mà sau đó……

Đó là lần đầu tiên nàng sử dụng sức mạnh của hồ yêu chín đuôi.

Chuyện của năm đó, lúc này từng chút từng chút một thoáng liên kết lại thành một sợi dây, Kỷ Vân Hòa sững sờ nhìn Lâm Hạo Thanh. Lúc này mới hiểu rõ vị trí năm đó của mình trong thiên hạ này.

"Ha……" Kỷ Vân Hòa cười, giọng cười hơi lạnh, mang theo cảm khái cùng tang thương, "Thử nhìn nhân gian này trong sáu bảy năm qua, ai cũng không biết vị trí năm đó của mình trong đại cục này là gì." Nàng nhìn Lâm Hạo Thanh "Hóa ra ngươi và ta chẳng qua đều là một góc của bàn cờ này mà thôi. Thế gian này vẫn là trò chơi của những nhân vật lớn."

Lâm Hạo Thanh ngẩng đầu nhìn nàng một cái: "Nhưng ngươi và ta đều đã giết kẻ đánh cờ rồi."

Kỷ Vân Hòa thoáng trầm mặc.

Nghĩ ra càng cảm thấy mỉa mai.

Lâm Thương Lan mưu hoạch nhiều năm, cuối cùng đêm đó lại bị Kỷ Vân Hòa và Lâm Hạo Thanh một tay mình nuôi lớn giết chết.

Lâm Hạo Thanh giết lão là vì tính cách âm hiểm bạc tình do lão dưỡng thành. Mà Kỷ Vân Hòa lại dùng sức mạnh lão dạy nàng để giết lão.

Nực cười biết bao……

Cũng không biết giây phút lão chết trên tay Lâm Hạo Thanh, rốt cuộc là cảm thấy hối hận hay là cảm thấy điều ước đã thành hiện thực……

"Vận mệnh trêu ngươi……" Rất lâu sau, nàng nói "Nhưng ta vẫn không cách nào đồng tình Lâm Thương Lan."

"Ta cũng không đồng tình lão. Lão cũng không cần sự đồng tình của chúng ta." Lâm Hạo Thanh nói như thế, chỉ là sau khi hắn nói xong, tầm mắt lại chăm chú nhìn nàng "Nhưng ta cho rằng lão. Lão cả đời muốn bù đắp sai phạm của mình, mong muốn cả tộc ngự yêu giành lại tự do, muốn diệt trừ đại quốc sư, còn muốn thế gian này thái bình, con đường này của lão, ta phải đi tiếp."

Kỷ Vân Hòa khẽ nheo mắt: "Cho nên, ngươi đến Kinh Sư."

"Vì lấy được phương thuốc chế độc Hàn Sương trong tay Thuận Đức." Lâm Hạo Thanh nói "Ta trong phương thuốc của Lâm Thương Lan sửa đi vài thứ."

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: "Ngươi đem thuốc luyện người thành yêu giao cho Thuận Đức? Cho nên Thuận Đức đột nhiên trở nên lợi hại như vậy……" Nói đến đây, nàng đột nhiên nghĩ đến lời Cù Hiểu Tinh nói với nàng, nàng bỗng đập bàn, ánh mắt thập phần giận dữ "Ngươi vì luyện thuốc cho Thuận Đức đã làm gì Thanh Cơ rồi!?"

Lâm Hạo Thanh lẳng lặng nhìn nàng: "Ta không định dùng thanh vũ loan điểu để luyện thuốc. Thanh vũ loan điểu là đại yêu quái thế nào, ngươi hẳn biết rõ, ta sẽ không tự tìm phiền phức như thế cho mình. Chỉ là sự tình tiến triển có chút ngoài dự liệu của ta." Lâm Hạo Thanh cũng nhíu mày nói.

"Trước đó thanh vũ loan điểu đơn độc đến kinh thành, lại bị đại quốc sư giam lại, ta mượn cơ hội này để hồi kinh, hiến kế cho Thuận Đức công chúa, lúc này mới lấy được phương thuốc chế độc Hàn Sương, ta vì Thuận Đức chế thuốc là muốn đem nàng ta luyện người thành yêu. Mà nay trên thế gian này, đến cả thanh loan cũng không thể giết được đại quốc sư, nếu ta phải dựa vào võ lực để chém giết, quả thực quá khó rồi. Hơn nữa đại quốc sư lại khoan dung với Thuận Đức như thế, e rằng Thuận Đức thực sự muốn giết hắn, hắn cũng sẽ không trừng phạt nàng ta, ta vốn muốn dùng yêu quái khác để luyện hóa Thuận Đức, nhưng cũng đã ở trên thuốc hạ chút pháp thuật……"

"Ngươi hạ pháp thuật gì?"

"Ta dám chắc trong ngấm ngầm đấu đá giữa đại quốc sư và Thuận Đức, sẽ có một ngày, hắn sẽ chết trong sự kiêu ngạo và dung túng của mình, cuối cùng kẻ thắng cuộc nhất định phải là Thuận Đức. Chờ sau khi đại quốc sư chết đi, ta thi triển thuật pháp, liền có thể lấy mạng của Thuận Đức." Hắn dừng chút "Nhưng ta không nghĩ đến, nàng ta chưa đợi ta chọn xong yêu quái, đã sai thủ hạ Chu Lăng gạt đệ tử phủ quốc sư Cơ Thành Vũ và thanh vũ loan điểu, dùng hai người họ hiến tế, cho nên mới khiến nàng ta có biến hóa này."

Cơ Thành Vũ và thanh loan……

Trong lòng Kỷ Vân Hòa chợt nặng nề, nàng nhắm mắt, quá khứ từng chút một hiện lên trước mắt, nàng dùng sức nắm chặt quyền đầu đến độ run rẩy. Sau một lúc, nàng mới có thể áp chế cảm xúc của mình lại.

"Thế pháp thuật của ngươi thì sao?"

“Sức mạnh của thanh loan quá mạnh, phá vỡ pháp thuật trong thuốc rồi.”

Kỷ Vân Hòa nghiến răng, lập tức đứng dậy “Ta hẳn không nên ở đây kéo dài thời gian với ngươi.” Dứt lời, nàng xoay người muốn đi, đột nhiên, yêu phó Ân Ngữ của Lâm Hạo Thanh xoay người chắn trước mặt Kỷ Vân Hòa, Ân Ngữ cầm kiếm trong tay, nữ tử dịu dàng lúc này trong mắt lại chứa vẻ kiên định chưa từng có: “A Kỷ, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đi.”

Lâm Hạo Thanh cũng đứng dậy, nói với nàng:

“Nay Thuận Đức có được sức mạnh của thanh loan, đại quốc sư dù là dung túng nàng ta hơn nữa, trong lòng nhất định cũng sẽ có phòng bị, nhiều năm qua, đại quốc sư trông như không quan tâm đến tất thảy mọi chuyện trong thiên hạ, nhưng hắn nhất định không cho phép bất kì kẻ nào có sức mạnh có thể đối địch lại với mình. Cho nên năm ấy sau khi thanh vũ loan điểu thoát khỏi thập phương trận, hắn vẫn luôn phái người tìm tung tích của thanh loan, hơn nữa sau đó biết thanh loan xuất hiện ở cõi Bắc, hắn liền đích thân ra chiến đấu với nàng ta, lúc này mới để cho người cá tìm được cơ hội mang ngươi ra khỏi Kinh Sư. Có thể thấy đại quốc sư rất kiêng kỵ sức mạnh của thanh loan. Mà nay, thanh loan đã chết, sức mạnh rơi trên người Thuận Đức, hắn cũng sẽ không dung túng Thuận Đức bao lâu, ta ở lại Kinh Thành, tăng thêm khiêu chiến, ngày hai người họ đấu nhau, đã gần ngay trước mắt.”

Kỷ Vân Hòa quay đầu, ánh mắt lạnh băng: “Cho nên?”

“Ta không biết Thuận Đức làm sao biết được tin tức của ngươi và người cá, cũng không biết vì sao nàng ta lại chiếm được sức mạnh của thanh loan, cư nhiên lại bắt người cá về đây trước. Ta tin, nàng ta không lập tức giết y, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không giết y.” Lâm Hạo Thanh bình tĩnh nói “Nàng ta chính là đang thiết lập một cái bẫy, chờ ngươi chui vào.”

Ân Ngữ cũng nói: “Ngươi đợi thêm vài ngày, chờ đến khi Thuận Đức cùng đại quốc sư đấu nhau, lại đi cứu người cá vẫn chưa muộn.”

“Đợi ư?” Kỷ Vân Hòa cười “Thuận Đức công chúa này là một kẻ điên, sự điên cuồng của nàng ta, ta hiểu rõ hơn ai hết.”

Lâm Hạo Thanh thoáng trầm mặc.

“Trước đây ta ở trong tay nàng ta chịu biết bao nhiêu khổ, ta không muốn Trường Ý phải chịu dù chỉ một chút.” Nàng nói “Hôm nay, ta nhất định phải đi cứu y, ai cũng không thể cản ta lại.”

Lúc này, đột nhiên mặt đất rung chuyển, sức mạnh từ trong cung truyền đến. Ấn ký bên tai nàng khiến nàng cảm nhận được phương hướng của Trường Ý, trong lòng nàng khẩn trương, vội đẩy cửa chạy đi, Ân Ngữ nhìn Lâm Hạo Thanh một cái, hắn không hề có ý cản nàng lại.

“Kỷ Vân Hòa.” Trong đêm tối, hắn đứng dưới ánh nến ấm áp trong phòng, đối với Kỷ Vân Hòa dần chạy xa trong bóng tối nói “Ngươi nhớ kĩ, hôm nay sẽ không ai đến cứu ngươi.”

Bước chân Kỷ Vân Hòa không dừng lại, sống lưng thẳng tắp, dần dần biến mất trong bóng đêm, giọng nàng dường như từ u tối truyền đến——

"Lo tốt chuyện của mình. Hôm nay cứ xem như ngươi chưa từng gặp ta."

~Wattpad: Rosenychungchung~

PS: Hai tiếng rưỡi hoàn thành mục tiêu 4000 chữ rồi sẽ đi ôn thi~

Kỳ thực ta thấy mạch truyện lúc này quá nhanh rồi, cảm thấy không hài lòng vì Thanh Cơ và Cơ Thành Vũ chết nhanh quá, những chương tiếp theo cũng cảm thấy Cửu viết quá vội, lối viết mới này khiến ta cảm thấy hơi nản T^T, những lúc cần nhanh không nhanh, những lúc không cần nhanh lại quá đột ngột sơ sài (đây chỉ là ý kiến cá nhân, nên bất đồng ý kiến xin đừng ném đá nhé ~ Cửu ra đến chương 107 rồi, mị vẫn chưa lết kịp T^T, có lẽ do bận và một phần hơi thất vọng vì những diễn biến sau nên sẽ lết chậm lại)

131. Chương 104: Y Cũ

Lúc Kỷ Vân Hòa lẻn vào trong địa lao, vốn cho rằng sẽ có một màn tranh đấu, nhưng nàng không nghĩ đến, xung quanh có vô số hàn băng, hơn nữa những hàn băng này không giống với hàn băng do pháp thuật ngưng tụ, trên mũi băng nhọn đều có một vệt đỏ tươi, hình như là dấu máu lưu lại, nhưng rõ ràng những mũi băng này vốn dĩ không thương tổn bất kì ai.

Trong lòng Kỷ Vân Hòa đột nhiên có dự cảm không lành, chân nàng bước nhanh hơn, sốt ruột chạy vào nơi sâu nhất trong địa lao.

Càng đi vào trong, không khí càng lạnh hơn, hàn băng dính máu càng nhiều hơn. Cho đến khi rẻ vào trong góc, nàng bỗng nhìn thấy Thuận Đức công chúa đang đứng ngoài lồng giam!

Thuận Đức cũng đột nhiên xoay đầu, đôi mắt điên cuồng trừng nàng: "Kỷ Vân Hòa!" Nàng ta gằn từng chữ một tên nàng, đôi mắt oán độc hệt như rắn rết. Nhưng lọt vào trong tai Kỷ Vân Hòa lại cảm thấy không giống năm đó, chỉ là giờ đây Thuận Đức một thân hồng y rách nát, đầu tóc rối tung, nào có nửa phần khí thế của công chúa cao ngạo chứ, chỉ có sự điên cuồng là tăng gấp trăm lần so với năm xưa.

Khí tức xanh sau lưng nàng ta ngưng tụ thành đôi cánh cực ta, giăng kín toàn bộ không gian hành lang trong ngục.

Nàng ta dùng khí tức xanh trong tay chắn trước người, mà lồng giam trước mặt nàng ta, kiếm băng sắc máu đang dốc toàn sức cùng nàng ta chiến đấu.

Kỷ Vân Hòa không nhìn thấy người trong ngục nhưng cũng biết kẻ có thể làm ra động tĩnh thế này là ai, nàng không hề do dự, rút trường kiếm bên hông ra, chém về phía trước, trường kiếm mang theo yêu khí

đen từ sau lưng Thuận Đức giết đến.

Thuận Đức cắn răng, lúc này muốn đỡ lấy, nhưng hiểu nhiên, đối phó với Trường Ý đã khiến sức mạnh của nàng ta đều dùng sạch, trường kiếm của Kỷ Vân Hòa dễ dàng xuyên qua phòng vệ của nàng ta, chém qua vai nàng, cho đến khi ghim cả ngường nàng ta trên tường của địa lao.

Thuận Đức rên lên một tiếng, toàn thân mất sức, lẳng lặng bị ghim lên trên tường, không hề cử động, dường như liên tiếp chiến đấu đã khiến nàng ta không còn sức để tiếp tục nữa.

Kỷ Vân Hòa đề phòng vạn nhất, lại rút ra chủy thủ trong tay áo, đâm vào cổ họng Thuận Đức, máu tươi trào ra, Thuận Đức lập tức tắt thở.

Nàng lúc này mới tiến lên phía trước, trông thấy một màn trước mặt liền khiến nàng ngây ngốc.

Trong lồng ngục huyền thiết, đằng sau kiếm băng màu máu, toàn thân Trường Ý đều đã bị hàn băng phủ lấy, hệt như bị băng phong lấy, gương mặt y cũng bị lớp băng bao phủ, chỉ còn đôi mắt lam kia khiến nàng cảm nhận được y vẫn còn hai phần sinh khí.

"Trường Ý……"

Hệt như lần đầu tiên hai người gặp gỡ, vẫy toàn thân y đều bị thương, y là người cá bị giam trong ngục, nàng là ngự yêu sư đứng bên ngoài ngục.

Nhưng rốt cuộc đây không phải là lần đầu tiên hai người gặp gỡ. Kỷ Vân Hòa gắt gao cắn răng, cố nhịn cảm giác đau lòng, trong tay ngưng tụ pháp thuật, hóa thành trường kiếm, nàng liều mạng chém vào ổ khóa to của lồng giam.

Lồng giam không ngừng rung chuyển, khóa sắt vang lên tiếng vỡ vụn. Nàng đẩy cửa ngục ra, lập tức xông vào trong, nàng ngồi xuống bên cạnh Trường Ý, chín chiếc đuôi sau lưng xuất hiện, toàn thân nàng nổi lên lửa hồ, ôm lấy người trước mặt bị băng phủ lấy.

"Trường Ý……Trường Ý……"

Nàng khẽ thì thầm tên y, dùng lửa hồ làm tan chảy lớp băng cứng, người bên trong rốt cuộc cũng dần lộ ra. Kỷ Vân Hòa lập tức đưa tay, chạm vào gương mặt y.

Dung nhan tuyệt mỹ lạnh đến khiến nàng có lửa hồ quanh người cũng có chút run rẩy, nhưng nàng không buông tay, làm sao có thể buông tay chứ, đôi tay nàng khẽ di chuyển trên gương mặt Trường Ý: "Sẽ nhanh ấm lên thôi, sờ một cái sẽ ổn thôi, sờ một cái sẽ ổn thôi."

Nhưng Trường Ý vẫn bất động.

Cho đến khi băng trên người y đều đã tan chảy, cơ thể cũng dần mềm, đôi mắt lam nhắm chặt, không còn sức lực chống đỡ, cả người y ngã xuống đất. Kỷ Vân Hòa vội ôm lấy y, nàng không ngừng dùng lửa hồ vuốt ve gương mặt y, lại sưởi ấm bàn tay y.

"Trường Ý, ta không dễ dàng gì mới có thể quay về, nghĩ đến việc……đã nói rõ sẽ trở về cõi Bắc, ta không cho phép chàng nuốt lời. Trước đây chàng từng nói với ta, người cá các chàng không nói dối mà……"

Kỷ Vân Hòa sưởi ấm bàn tay y, lại thấy vết thương trên cổ tay y.

Nàng biết đó là gì, Trường Ý cho rằng sức mạnh của mình không đủ, cho nên dùng máu tế, cơ hồ cược cả tính mạng mình trong trận đấu với Thuận Đức.

Khoảng thời gian này, liên tiếp tiêu hao đủ để lấy mạng y.

Kỷ Vân Hòa nghiến răng: "Chàng không được phép lừa ta……" Không nhịn được cảm xúc ào ạt trong lòng, nàng vùi đầu áp lên mặt y, nghẹn ngào không nói thêm được chữ nào.

Đột nhiên, hơi thở lành lạnh phả bên tai nàng.

Kỷ Vân Hòa lập tức ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy đôi môi trắng bệch khẽ mấp máy, hơi thở của y ngưng tụ thành sương trắng trong không khí, tuy hơi thở rất yếu nhưng cũng đủ khiến nàng mừng như điên.

"Trường Ý." Nàng lần nữa tìm về hi vọng "Chàng phải đợi ta, ta đưa chàng về cõi Bắc."

"Nàng không nên……" Giọng nói suy nhược hệt như tiếng muỗi kêu, nhưng Kỷ Vân Hòa vẫn nghe rõ từng chữ "……mạo hiểm đến đây……"

Kỷ Vân Hòa lại chà sát tay y, cho đến khi cảm nhận được người y ấm dần lên, nàng mới để y dựa lên vai mình "Đi, quay về rồi nói."

Chưa đợi nàng bước ra ngoài, cổ họng của Thuận Đức công chúa vừa rồi bị ghim chết trên tường đột nhiên vang lên tiếng cười quái dị. Hệt như tiếng chim kêu quỷ dị lúc ngày tàn, khiến người nghe cảm thấy đau lòng, lạnh lẽo.

Kỷ Vân Hòa nhìn Thuận Đức, nàng ta vẫn bị ghim trên tường, một cây chủy thủ cùng một thanh kiếm đều công kích ngay tử huyệt nhưng nàng ta vẫn sống, quả là âm hồn bất tán.

"Chính là chờ ngươi đến đây……" Giọng Thuận Đức khàn khàn "Ngươi rốt cuộc cũng đến rồi, hôm nay các ngươi đều trở thành tế phẩm của ta."

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý một cái, trong lòng biết rõ bây giờ đang ở trong kinh thành, đại quốc sư có thể bất cứ lúc nào nhúng tay vào chuyện này, nàng không định cùng Thuận Đức dây dưa, trong tay hạ quyết, muốn ngự gió mà đi, nhưng chưa đợi pháp thuật trong tay thi triển, trần nhà trên địa lao đột nhiên nứt ra, Kỷ Vân Hòa sửng sờ, nhìn thấy pháp trận màu xanh bên trên đang di chuyển, trực tiếp biến thành hệt như một chiếc chuông cực to, chụp lấy nàng và Trường Ý vào trong!

Cả thế giới lập tức biến thành tối om.

Kỷ Vân Hòa trong trận pháp chỉ cảm thấy nàng và Trường Ý bỗng rơi xuống, hệt như sàn gỗ dưới chân chợt nứt ra, bọn họ không rừng rơi xuống, dường như bị tiếng cười quái dị kia kéo xuống, muốn kéo họ xuống địa ngục u tối vậy……

Kỷ Vân Hòa không nghĩ gì cả, nàng chỉ sống chết ôm chặt Trường Ý, trong lòng quyết định, bất luận thế nào, mặc kệ long trời lở đất hoặc phải mất mạng, nàng cũng sẽ không buông người cá này ra.

Không biết rơi trong bóng tối bao lâu, cảm giác mất trọng lực biến mất, nàng ôm Trường Ý ngồi trong một mảng tối om, không thấy ngày đêm, không phân mọi thứ.

"Trường Ý?"

"Ừ……Ta đây." Giọng Trường Ý khàn khàn suy yếu, nhưng vẫn trả lời nàng.

Biết Trường Ý lúc này không sao, nàng khẽ nhẹ nhõm, bắt đầu phân tích tình hình bây giờ của bản thân.

Nàng biết, Thuận Đức bắt Trường Ý là để dụ mình đến, nàng ta bố trận pháp, muốn bắt nàng, trong này, chính là trận của Thuận Đức.

Nhưng rất kì lạ, theo lý mà nói, lúc nàng đến tìm Trường Ý, trận của Thuận Đức hẳn nên bắt lấy bọn họ, sau khi bắt họ, mới động tay mới phải. Thuận Đức lúc nãy nói, muốn dùng họ làm tế phẩm cho nàng ta, nàng ta muốn nuốt sức mạnh của hai người họ, nhưng lại không làm thế trước.

Có thể là đoán ra, vết thương trước đó Trường Ý và Kỷ Vân Hòa gây ra, ảnh hưởng không ít, cũng phá vỡ kế hoạch ban đầu của nàng ta.

Nàng ta tạm thời dùng trận pháp để giam họ lại, là muốn sau khi cơ thể phục hội mới xử lý họ.

Mà thời gian Thuận Đức phục hồi cũng chính là sinh cơ của bọn họ.

"Bẫy này……" Trường Ý nói với Kỷ Vân Hòa "Nàng vốn không nên đến đây."

"Nên hay không trong lòng ta hiểu rõ, chàng vẫn nhớ trước đây ta từng nói với chàng không. Ta muốn có quyền chọn lựa, đó mới chính là tự do ta cần." Nàng hỏi y "Bị thương có nặng không?"

"Nặng." Y ngược lại vẫn trả lời thành thật "Nhưng vẫn chưa chết được."

"Tốt." Kỷ Vân Hòa đứng dậy "Ta cõng chàng, chúng ta cùng nhau đi tìm mắt trận." Nàng vừa nói, vừa cõng Trường Ý lên, cho đến khi Trường Ý yên ổn nằm trên lưng nàng, Kỷ Vân Hòa lại dưới tình huống này bỗng cười ra tiếng "Cá đuôi to, màn này có phải rất quen hay không."

Trường Ý nằm trên lưng nàng, nghe xong, thoáng trầm mặc, đôi môi trắng bệch liền nhếch lên: "Phải."

Trong thập phương trận, đuôi cá của y vẫn còn, đi lại bất tiện, Kỷ Vân Hòa cũng liền cõng y thế này, đi lại trong thập phương trận, tìm kiếm mắt trận.

Mà bây giờ, y đã tách đuôi, cũng vẫn để nàng cõng.

"Đến cả thập phương tận cũng có thể đi ra, trận do Thuận Đức công chúa bài bố còn có thể giam được chàng và ta ư?" Kỷ Vân Hòa nói "Đợi phá xong trận này, quay về cõi Bắc, chờ vết thương chàng khỏi hẳn, ta cũng muốn được chàng cõng ta một lần."

"Bao nhiêu lần cũng được." Trường Ý nói xong, thoáng trầm mặc "Kỷ Vân Hòa……" Y dừng lại chút, cố gắng áp chế cảm xúc trong họng "Tại sao lại không nói cho ta biết?"

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn Trường Ý một cái, vốn muốn hỏi nói chuyện gì cho y biết, nhưng vừa nghĩ đến cuộc giao chiến vừa rồi giữa Trường Ý với Thuận Đức, sau đó lại nói với nàng câu này, thứ ẩn giấu giữa bọn họ, còn có thể là gì chứ, thoáng cái hiểu rõ.

Kỷ Vân Hòa thầm nghĩ, chuyện năm đó cũng đến lúc nên nói với Trường Ý rồi, chỉ là không nghĩ đến, cư nhiên là thông qua miệng của kẻ bắt đầu mọi chuyện như Thuận Đức để nói cho Trường Ý biết.

"Vốn muốn đợi sau khi chàng đem thức ăn về sẽ nói cho chàng biết." Kỷ Vân Hòa cười khẽ, đoạn quá khứ này, chỉ hệt như chuyện phiếm sau bữa trà dư tửu hậu "Kết quả chẳng phải bị cướp lời rồi sao……"

Trong bóng tối, Trường Ý trầm mặc hồi lâu, giọng áp chế mang theo hối hận "Ta sớm nên nghĩ đến……"

"Trường Ý, chàng nói đúng, những chuyện kia đều là chuyện của quá khứ rồi."

"Những lời này không nên do ta nói."

"Không, nên là chàng nói. Những chuyện này đều đã là chuyện của quá khứ rồi, ta không nói cho chàng biết

là vì ta đã là một người sắp chết, nói cho chàng biết cũng không có ý nghĩ gì, hơn nữa ta cũng sợ, sợ chàng sau khi biết tất thảy vẫn như cũ hận ta, hận ta cướp đoạt quyền lựa chọn của chàng."

Mái tóc dài của Trường Ý phủ lên vai nàng: "Ta sẽ không như thế."

"Nhưng ta vẫn rất sợ, bây giờ nói với chàng, vẫn sợ chàng sẽ trách ta. Nhưng ta không còn là kẻ sắp chết nữa. Ta cũng không đơn thân một mình nữa rồi." Kỷ Vân Hòa nói "Những năm tháng sau này, ta muốn nắm tay chàng đi cùng nhau……Hoặc giả cõng chàng, cũng được." Nàng cười, nhìn vào khoảng không phía trước, lại hệt như nhìn thấy hoa xuân nở đầy hoa, dáng vẻ như nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ.

"Giữa ta và chàng, sẽ không có giấu giếm nào nữa"

Nàng nói vô cùng bình đạm đến bình tĩnh, lại khiến hồ nước trong đôi mắt lam ấy gợn sóng.

Y nhắm mắt, lại chợt nói: "Thuận Đức là một kẻ điên cuồng……"

"Ừ."

"Chuyện duy nhất nàng ta làm đúng chính là đưa ta đến ngự yêu cốc."

Bước chân Kỷ Vân Hòa dừng lại, đột nhiên nghĩ đến những năm này, những chuyện Trường Ý phải trải qua, lại tỉ mĩ nhớ đến câu này của y, nàng nhất thời cảm thấy lòng đau như cắt.

Thuận Đức đưa y đến ngự yêu cốc, y bị tra tấn, chịu roi đánh, bị tách đuôi, trải qua bao nhiêu gian khổ, nhưng y lại nói, đó là chuyện duy nhất mà Thuận Đức làm đúng……

Là vì y ở nơi ấy gặp được nàng……

Trầm mặc trong bóng tối rất lâu, lúc nàng mở miệng, giọng cố tỏ ra ý cười lại không giấu được sự run rẩy nghẹn ngào:

"Cá đuôi to chàng, thích nhất chính là nói ra những lời khiến người ta đỡ không được."

Trải qua những chuyện này, y có vẻ đã thay đổi rồi, nhưng trái tim ngây thơ, đơn giản, tốt đẹp cùng lương thiện ấy vẫn khiến người ta……

Tự thấy xấu hổ.

~Wattpad: Rosenychungchung~

132. Chương 105: Phong Thanh

Bóng tối vô tận, Kỷ Vân Hòa cõng Trường Ý lẳng lặng đi trong u tối, thoáng cái nàng dường như cảm thấy bọn họ đang cùng nhau đi đến thiên hoang địa lão, nhưng bóng tối xung quanh dù sao cũng là hư ảo, khí tức đang dao động khắp nơi, bất kể là trận pháp gì ngoại trừ trận pháp lớn như thập phương trận, bên trong đều không tránh được có khí tức lưu chuyển, trận pháp của Thuận Đức cũng như thế.

Kỷ Vân Hòa đi về hướng của khí tức, phán đoán vị trí ngũ hành, từ đó xác định toàn bộ lối thoát trong trận.

Rất nhanh, nàng liền tìm được vị trí, nàng cõng Trường Ý đi đến hướng ấy: "Chàng xem." Nàng nói với Trường Ý, "Ta nói trận này không giam chúng ta được bao lâu mà." Nàng nói với y nhưng sau lưng lại không có tiếng trả lời, Kỷ Vân Hòa hơi nghiêng đầu, lại nhìn thấy Trường Ý cư nhiên hôn mê trên vai nàng.

Lòng nàng đau nhói, cơ thể y bị thương quá nặng……Thương tích trên người y không thể trì trệ được nữa……

Trong lòng có chút sốt ruột, chân bước càng nhanh hơn, nhưng đúng lúc này, bóng tối xung quanh đột nhiên rung chuyển. Kỷ Vân Hòa nhíu mày, không biết tình huống bên ngoài xảy ra chuyện gì, nàng lập tức bước nhanh hơn về hướng lối thoát.

Mỗi bước nàng giẫm lên, bóng tối xung quanh càng rung chuyển kịch liệt hơn, nàng chưa đến được lối thoát, cũng chưa có bất kì động tác phá trận nào, sự chấn động của trận pháp này nhất định không phải do cử động của nàng. Là……Thuận Đức công chúa ở bên ngoài kia ư?

Nàng ta muốn hủy trận để trực tiếp chôn vùi họ ở trong trận pháp ư?

Lòng Kỷ Vân Hòa căng thẳng.

Đột nhiên, trong mảng tối đen, phía trước nơi họ đứng bỗng xuất hiện một vết nứt, ánh sáng chói mắt từ bên ấy chiếu vào.

Bóng người trong ánh sáng vô cùng quen thuộc, nhưng nàng không hiểu, người này……tại sao lại đến đây……

"Nhanh lên." Trong ánh sáng Lâm Hạo Thanh thấp giọng hối thúc.

Kỷ Vân Hòa cõng Trường Ý, đi đến bên cạnh Lâm Hạo Thanh, bước ra khỏi bóng tối. Khoảnh khắc khi họ thoát khỏi bóng tối ấy, u tối sau lưng lập tức biến mất.

Vẫn là ở trong địa lao, dưới chân họ là trận pháp vỡ nát, trận pháp vẫn tản ra kim quang, chỉ là ánh sáng này đang lụi tàn dần, mắt trận bị chân một người giẫm lên, Kỷ Vân Hòa nhìn người đó hỏi:

“Tại sao ngươi lại đến đây?”

Lâm Hạo Thanh cũng đánh giá Kỷ Vân Hòa một cái, nhìn thấy nàng không bị gì, thần sắc hắn hòa hoãn vài phần, nhưng nhìn người cá trọng thương sau lưng này, hắn lại nhíu mày: “Rời khỏi Kinh Sư trước đã.” Không do dự nữa, hắn kéo nàng ra khỏi ngục giam đổ nát.

Lúc này, trên bức tường ngoài lồng giam, người của Thuận Đức công chúa bị ghim bởi thanh kiếm thứ ba, đó là trường kiếm của Lâm Hạo Thanh, kiêm đâm ngay vị trí chí mạng - ngay nội đan của Thuận Đức.

“Nàng ta chết rồi sao?” Kỷ Vân Hòa hỏi.

“Muốn giết nàng ta vẫn cần phí chút công phu.” Lâm Hạo Thanh đi trước dẫn đường, đầu không xoay lại đáp “Không còn thời gian lãng phí với nàng ta.”

Đi với hắn được hai bước, Kỷ Vân Hòa nhìn bóng lưng hắn hỏi: “Ngươi không phải nói rằng hôm nay sẽ không ai đến cứu ta ư?”

Lâm Hạo Thanh thoáng im lặng, vẫn không quay đầu lại nhìn nàng, chỉ đáp: “Mạng của ngươi là ta cứu về. Chết nhanh như thế, quá đáng tiếc.”

Kỷ Vân Hòa nhếch môi, ngẩng đầu nhìn bóng lưng đi phía trước của hắn, hoàn cảnh này càng nguy hiểm hơn vạn lần so với hang rắn ở biển hoa, mà nay Lâm Hạo Thanh cũng âm hiểm độc ác hơn so với năm đó gấp vạn lần, chỉ là dù quanh đi quẩn lại nhiều năm như thế, Lâm Thương Lan cho rằng đã thay đổi hắn, hắn cũng tự cho rằng bản thân đã thay đổi rồi.

Nhưng chọn lựa của hắn, vẫn hệt như thiếu niên trong biển hoa kia.

“Đa tạ……Sư huynh.”

Nàng và Lâm Hạo Thanh, vận mệnh cả đời đều là con cờ, bọn họ đều vô số lần muốn vứt bỏ thân phận và xiềng xích của mình, nhưng bây giờ, trải qua nhiều năm như thế, Kỷ Vân Hòa sớm đã hiểu cách chân chính để thoát khỏi gông xiềng, không thể phủ nhận mà là đảm nhiệm trọng trách tiến về phía trước.

Lâm Hạo Thanh vẫn không đáp lại nàng.

Hai người đưa Trường Ý rời khỏi địa lao, khoảnh khắc bước ra ngoài địa lao, giọng nói phía trước truyền đến khiến lòng nàng chợt rét:

“Tình cảm huynh muội thật làm người khác cảm động.”

Lối thoát địa lao, đại quốc sư toàn thân bạch y lẳng lặng đứng đó. Thần sắc của hắn vẫn lãnh đạm bình tĩnh hệt như sáu năm trước nàng từng thấy, nhưng dưới tình cảnh này gặp hắn, nàng vạn phần không nguyện ý.

Trong địa lao trước đây, Kỷ Vân Hòa không sợ chết, cho nên cũng không sợ hắn. Mà nay, nàng có người cần bảo vệ, cũng có việc phải sợ hãi. E rằng đại quốc sư này, lại cố tình nhắm vào……người nàng muốn bảo vệ nhất.

Quả nhiên là như thế, đại quốc sư thong thả nói ra một câu: "Để người cá lại, các ngươi có thể đi."

Hắn một thân bạch y, đứng giữa hoàn cảnh đổ nát xung quanh, lộ rõ sự đối lập, lại khiến lòng người khiếp sợ.

"Ta cản hắn." Lâm Hạo Thanh nhỏ giọng nói với Kỷ Vân Hòa, "Ngươi mau đưa người cá đi."

Chưa đợi hắn dứt lời, đại quốc sư khẽ giơ tay, ngón tay vừa động, một luồng gió to liền hóa thành một con rồng, gầm gừ một tiếng, đâm thẳng vào lồng ngực Lâm Hạo Thanh, công kích hắn ngã trên đất, mà trận gió nọ cũng không tản đi, không ngừng thổi lên người hắn, đè hắn nằm trên đất, đến một đầu ngón tay cũng không cử động được.

Đại quốc sư đứng trên đỉnh cao quyền lực của quốc gia này mấy chục năm, Lâm Hạo Thanh đứng trước mặt hắn hệt như những người khác hoặc nói đúng hơn là không khác gì một con kiến.

Tầm mắt hắn thậm chí không rơi trên người Lâm Hạo Thanh, xoay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa.

Bàn tay đặt sau lưng bảo vệ thân thể Trường Ý của nàng hơi siết chặt, chín chiếc đuôi hồ ly màu đen dường như vô thức xuất hiện, nàng nhìn hắn, đôi mắt ấy dường như không để thứ gì lọt vào trong mắt, chứa đầy sự chán ghét cả thế giới này.

"Để người cá lại." Đại quốc sư nói với Kỷ Vân Hòa "Ngươi có thể đi."

"Ta sẽ không để chàng lại." Kỷ Vân Hòa đáp, đột nhiên trong lòng nghĩ ra một kế, nàng cố gắng áp chế cơn sợ hãi đối với sức mạnh của kẻ trước mặt, thu lại chín chiếc đuôi theo bản năng xuất hiện kia, nhìn đại quốc sư nói "Nếu ngươi cũng gặp phải tình huống thế này, ngươi bảo vệ Trữ Tất Ngữ, ngươi sẽ bỏ nàng ở lại, tự mình rời đi sao?"

Ba chữ này, hệt như một mũi kim, đâm thẳng vào đồng tử lạnh nhạt của hắn.

Đại quốc sư nhìn Kỷ Vân Hòa, dường như tất thảy xung quanh đều biến mất, hắn chỉ nhìn chằm chằm nàng hỏi: "Ngươi từ đâu biết được cái tên này?"

"Trong mơ."

"Trong mơ?" Đại quốc sư đột nhiên nheo mắt, thân hình như gió, thoáng cái Kỷ Vân Hòa liền cảm thấy cổ họng mình bị siết chặt, nàng vô thức thả Trường Ý xuống, Trường Ý liền rơi xuống đất, mà lúc này, chỉ trong chớp nhoáng, đợi đến khi nàng kịp phản ứng lại, bản thân nàng đã bị đại quốc sư bóp cổ nàng, ấn nàng lên trên bức tường đá xanh, lực đạo hắn rất mạnh, khiến bức tường đá bị nàng va chạm đến nứt ra vài đường.

Lồng ngực Kỷ Vân Hòa chợt đau, một ngụm máu tanh từ khoang ngực trào lên, nhưng bị hắn bóp chặt cổ họng.

Đòn tấn công không hề sử dụng pháp thuật, đơn đơn giản giản như thế liền khiến nàng không có cách nào phản kháng, sinh mạng của nàng lúc này dường như đang nằm trong bàn tay của hắn.

Lúc này, Kỷ Vân Hòa mới biết, Hàn Sương gì đó, luyện người thành yêu gì đó, mưu lược tính kế gì đó, trước mặt kẻ có sức mạnh tuyệt đối này, đều không đáng để nhắc đến, hắn trở tay một cái liền có thể khống chế sinh tử của mọi người trong lòng bàn tay……

Kể cả Kỷ Vân Hòa đã thu được yêu lực của hồ yêu cũng không ngoại lệ.

"Kỷ Vân Hòa." Ánh mắt đại quốc sư mãnh liệt sát khí "Bao nhiêu khôn vặt ngươi có, đừng đặt nhầm nơi này."

Pháp thuật quanh người Kỷ Vân Hòa, bất kể là yêu lực hay linh lực của ngự yêu sư, đều hệt như bị một đòn vừa rồi phá vỡ, không có cách nào ngưng tụ, nàng chỉ đành cố gắng áp chế cơn sợ hãi theo bản năng, khóe môi hơi run rẩy, nhếch lên:

"Trữ Tất Ngữ……Nàng ta mặc y phục trắng đứng trong đám mây……"

Con ngươi của hắn co lại.

Kỷ Vân Hòa tiếp: "Nàng ta nói, nàng ta ở trong từng cơn gió trên thế gian này……"

Đúng lúc này, gió chợt nổi lên, từng cơn từng cơn khẽ lùa qua tóc bên tai đại quốc sư, hoặc là gió vốn vô ý nhưng cảm xúc của hắn giờ đây khiến hắn không thể không ngơ ngẩn. Ngón tay hắn khẽ thả lỏng, ngón chân nàng chạm đất. Nàng tiếp tục nói:

"Chuyện gió biết nàng ta đều biết, hành vi nhiều năm nay của ngươi, sư phụ ngươi đều thấy cả."

Năm ngón tay buông lỏng, đại quốc sư thẩn thờ nhìn Kỷ Vân Hòa, ánh mắt rơi trên mặt nàng, lại giống như thông qua nàng để nhìn về một người khác.

"Sư phụ……" Hai chữ nỉ non này hệt như có thể xuyên qua năm tháng tịch mịch cùng cô độc của mấy chục năm qua.

Máu trong lồng ngực cuối cùng cũng có thể nôn ra, Kỷ Vân Hòa ôm ngực, thoáng bình ổn lại, đến khi ngừng ho mới tiếp tục nhìn đại quốc sư nói: "Trước đó một mình thanh loan đến giết ngươi, là bởi vì Trữ Tất Ngữ đưa ta vào trong mơ, nhìn thấy toàn bộ chuyện năm đó ngươi từng làm." Kỷ Vân Hòa nói với hắn rõ từng chữ một.

Nếu đại quốc sư giống như Thuận Đức là một kẻ hoàn toàn điên cuồng, thì những lời này đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một trận gió thoảng qua tai, không có sức sát thương, nhưng nàng biết, sự điên cuồng của đại quốc sư này là vì đối với một người cầu mà không được, toàn bộ tử huyệt trong sinh mạng hắn đều liên quan đến người này.

Trữ Tất Ngữ là tử huyệt của hắn.

Sức mạnh của hắn cường đại bao nhiêu, thì chấp niệm sẽ sâu đậm bấy nhiêu, chính là vì tử huyệt trong quá khứ này, khiến hắn càng giãy giụa càng thêm đau đớn.

"Ngươi tính kế hại Trữ Nhược Sơ, ngươi nói với Trữ Nhược Sơ, hắn có thể đi vào trong thập phương trận bầu bạn với thanh loan, nhưng ngươi lại lợi dụng hắn phong ấn thanh loan, sau đó lại dùng thập phương trận để giết chết hắn. Thanh loan biết được chuyện này, cho nên đến ngự yêu cốc điều tra chân tướng, quả nhiên, ngươi xem, mấy ngày trước nàng ấy liền đến tìm ngươi. Ngươi vẫn không hiểu ư, tại sao trong khoảng thời gian lâu như thế thanh loan không có động tĩnh gì, mà bây giờ lại đột nhiên lại đến gây khó dễ cho ngươi……Là Trữ Tất Ngữ……" Nàng cười khẽ nhìn hắn, nhẹ giọng nói "Muốn giết ngươi."

Tựa như trời long đá lở, đại quốc sư trước mặt Kỷ Vân Hòa khẽ lùi một bước,

"Ngươi muốn thiên hạ bồi táng nàng, lại muốn vì nàng bán tang nhưng kẻ duy nhất nàng ta muốn giết, chỉ có mỗi ngươi."

Đại quốc sư thần sắc hoang mang, hệt như thoáng cái tất cả người trên thế gian này đều cách hắn thật xa rồi.

Sau lưng đại quốc sư, Trường Ý được Kỷ Vân Hòa đặt xuống, giờ đây ôm ngực ngồi dậy.

Y quay đầu, đôi mắt lam quét qua xung quanh nhưng nhìn thấy Kỷ Vân Hòa đang chiến đấu với đại quốc sư, ánh mắt y thoáng sửng sốt, khí lạnh trên ngón tay khẽ động, hàn khí trong tay y hóa thành trường kiếm, lại đột nhiên biến mất, làm lại ba lần, trường kiếm mới ngưng tụ thành hình trong tay y.

Y dùng hàn kiếm chống đất, cố gắng đứng dậy, lần nữa thẳng lưng đi về hướng đại quốc sư.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy Trường Ý không chút sợ hãi đi về hướng mình, cả người y bị thương, khí tức rối

loạn, phản phệ vì thi triển pháp thuật quá độ cơ hồ lấy đi nửa mạng y, nhưng y vẫn đi về hướng nàng.

Người nguyện lấy mạng mình để che chở nàng, đương nhiên cũng đáng để nàng liều mạng để bảo vệ.

Thế là, trước lúc Trường Ý động thủ, chín chiếc đuôi sau lưng Kỷ Vân Hòa lập tức tung ra, khí tức màu đen quỷ dị phủ khắp đất trời, nàng đem Trường Ý tách biệt bên ngoài yêu khí, Trường Ý sững sờ, lại thấy yêu khí trong tay nàng nhắm thẳng về lồng ngực đại quốc sư giết đến!

Đại quốc sư lại chỉ ngẩn ngơ nhìn nàng, không hề tránh né cũng không phản kháng.

133. Chương 106: Biến Cố

Yêu khí trong tay Kỷ Vân Hòa trùng trùng, tấn công vào lồng ngực đại quốc sư, nhưng nàng chợt mở to mắt!

Nàng……Thuật pháp của nàng hệt như đánh vào trong bông gòn vậy, lực đạo tức thì bị phân tán, thoáng cái trên người đại quốc sư phát ra ánh sáng……

Đồng tử của Trường Ý bị yêu khí đen của nàng chặn lại bên ngoài chợt co lại.

Chỉ nhìn thấy ánh sáng trên người đại quốc sư lập tức ngưng tụ lại trên lồng ngực hắn, hệt như yêu lực màu đen mà vừa rồi Kỷ Vân Hòa xuất ra toàn bộ đều hóa thành bạch quang, thoáng cái lại lần nữa ngưng tụ trước ngực hắn.

"Vân Hòa……"

Giọng khản đặc của Trường Ý chưa truyền đến tai nàng, Kỷ Vân Hòa liền cảm thấy lòng bàn tay đau nhói: "Tiên ấn hộ thể……" Kỷ Vân Hòa không dám tin, trên ngực đại quốc sư cư nhiên có tiên ấn hộ thể!?

Sức mạnh va vào lồng ngực đại quốc sư dội ngược lại tấn công vào lòng bàn tay nàng, cánh tay của Kỷ Vân Hòa thoáng cái hệt như bị lực đạo này đánh đến gân cốt vỡ vụn.

Kỷ Vân Hòa lập tức bị đẩy ra, lần nữa nặng nề va vào bức tường đá xanh sau lưng.

Yêu khí đen tức thì biến mất, chín chiếc đuôi sau lưng nàng cũng biến mất không thấy, cả người Kỷ Vân Hòa hệt như không còn xương cốt, trượt trên bức tường, ngã xuống đất, hệt như hôn mê bất tỉnh.

Cảm xúc trong lòng Trường Ý dâng trào, trường kiếm trong tay y đâm thẳng vào sau lưng đại quốc sư.

Đại quốc sư vẫn không hề né tránh, mắt thấy thanh trường kiếm nọ sắp đâm vào lưng hắn, lúc này, một kẻ toàn thân nhuốm máu đột nhiên loạng choạng xông đến, trực tiếp chắn trước người đại quốc sư……

Thuận Đức công chúa……

Nàng ta thoát khỏi thanh kiếm ghim giữ trên tường, một thân đầy máu chắn trước người đại quốc sư, kiếm của Trường Ý đâm vào vai nàng ta, nàng ta gắt gao cắn răng chịu đựng, giơ tay bóp nát kiếm băng của Trường Ý, thuật pháp trong tay Trường Ý lần nữa nổi lên, hơi nước xung quanh ngưng tụ thành một loạt mũi kim nhọn lao đến hướng Thuận Đức và đại quốc sư.

Thuận Đức lập tức kéo đại quốc sư hệt như thất thần sang bên cạnh, tung người vài cái, tránh khỏi kim băng, những kim băng đó cắm xuống mặt đất ba phân, sau khi chạm đất lập tức tan chảy thành nước.

Thuận Đức cùng đại quốc sư rơi xuống đất, nàng ta toàn thân đầy máu, nhuộm đỏ cả bạch bào của đại quốc sư.

"Sư phụ……Sư phụ……" Thần sắc của Thuận Đức run rẩy, gần như điên cuồng nhìn đại quốc sư, "Ta sẽ không để người chết trong tay của kẻ khác, ta sẽ không……"

Đại quốc sư dời mắt nhìn gương mặt vẫn còn vết sẹo của Thuận Đức, lúc này trên mặt nàng ta bị thương, còn có máu, trông vô cùng chật vật, hệt như chạm vào hình ảnh của một kẻ khác nằm sâu trong kí ức của đại quốc sư, đồng tử hắn chợt run, đưa tay, khẽ vuốt ve mặt Thuận Đức.

Bàn tay của đại quốc sư lành lạnh, chạm lên gò má của Thuận Đức khiến nàng ta khẽ rùng mình, sự điên cuồng trong mắt lui đi vài phần, có lại chút bình tĩnh mà mấy ngày gần đây chưa từng xuất hiện: "Sư phụ……"

Hai chữ này của Thuận Đức dường như đánh thức đại quốc sư. Toàn bộ thất thần cùng vụn vỡ trong mắt hắn thoáng cái biến mất: "Ngươi không phải nàng……"

Bốn chữ vừa cất lên, sự bình tĩnh trong mắt Thuận Đức công chúa cũng tức thời bị xé tan tành.

Đại quốc sư lần nữa quay đầu, nhìn Kỷ Vân Hòa bị tiên ấn hộ thể của mình đánh văng vào góc tường: "Nàng ta cũng không thể gặp được nàng……" Đại quốc sư khẽ nheo mắt, "Nhiều năm như thế, chưa từng có người nhìn thấy nàng, Kỷ Vân Hòa cũng không thể,"

Trường Ý đi qua hai người họ, cơ hồ dùng thân thể sắp cương cứng của mình đi đến bên cạnh Kỷ Vân Hòa, thi triển pháp thuật quá độ khiến toàn thân y vô cùng khó chịu, nhưng chút đau đớn này không thể ngăn cản y.

Trường Ý đi đến bên cạnh Kỷ Vân Hòa, y chạm vào cánh tay nàng, lại cảm thấy cánh tay bị thương của nàng mềm oặt vô lực, trong lòng y đau nhói: "Kỷ Vân Hòa……" Y gọi tên nàng, giọng khẽ run.

Kỷ Vân Hòa không đáp lại y. Máu tươi trên môi nàng khiến đáy lòng Trường Ý kinh hoảng, dường như quay về mặt hồ tĩnh mịch, y lẳng lặng đem nàng chìm xuống hồ băng, nghĩ đến cảnh đời này cũng không thể gặp lại……

Cơn đau kịch liệt trong lòng Trường Ý diễn ra chưa bao lâu. Một thân ảnh trắng bước về hướng bọn họ, bước chân mang theo áp lực cực lớn khiến cả người Trường Ý như đang trong áp lực ngàn cân, nhưng áp lực này không thể khiến y cúi đầu, y xoay đầu nhìn đại quốc sư.

Thần sắc của hắn chứa đầy sát khí, từng bước từng bước bước về hướng Kỷ Vân Hòa: "Ngươi không thể gặp được nàng." Giọng hắn lạnh lẽo, so với băng tuyết cõi Bắc càng lạnh hơn.

Trường Ý dưới áp lực ngàn cân, vẫn dùng kiếm chống đỡ, đứng dậy, không hề tránh né, chắn trước người Kỷ Vân Hòa.

Bốn mắt nhìn nhau, đại quốc sư khẽ hừ lạnh một tiếng: "Người cá, bản thân ngươi còn khó bảo toàn còn muốn bảo vệ nàng ta."

"Phải bảo vệ." Không nói nhảm, chỉ có ba chữ này.

Đại quốc sư giơ tay, kết ấn trong tay, tay áo vừa khoát, liền có ngàn vạn lưỡi đao do gió hóa thành giết về hướng Trường Ý.

Kiếm băng trong tay Trường Ý chắn ngang, cọc băng từ mặt đất nổi lên, chắn trước người Trường Ý, đỡ lấy những lưỡi gió. Gương mặt đại quốc sư lạnh lùng: "Sức cùng lực kiệt*" Bốn chữ này vừa phun ra, tay hắn lần nữa kết ấn, ánh sáng lóe lên, lưỡi gió chém nát cọc băng trước mặt Trường Ý, cứa vào mặt y, nhưng trước khi tiến gần đến trước mặt y, chúng lại đột ngột chuyển hướng, giết về hướng Kỷ Vân Hòa sau lưng y.

(* Nguyên văn [Cường Nỗ Chi Mạt]: Dù sức mạnh có mạnh đến đâu thì cũng đã cạn kiệt)

Đôi đồng tử lam chợt co rút, thân hình Trường Ý lùi về sau, ôm lấy Kỷ Vân Hòa đang hôn mê, lấy thân mình chắn đỡ, chịu hết tất cả lưỡi gió của đại quốc sư.

Trên hắc bào lập tức xuất hiện vệt máu chảy ngang dọc, nhưng màu máu lại chìm vào sắc đen của áo bào, nếu không phải vì vai áo bị rách, có máu chảy ra, người khác chỉ nhìn thấy biểu tình không có nửa điểm bị thương trên mặt y cũng sẽ không ra. Y chỉ quan tâm đến Kỷ Vân Hòa trong lòng mình, lưỡi gió rơi trên người y, hệt như rơi xuống tảng đá bên cạnh vậy, không cách nào khiến y có bất kì cảm xúc nào, trừ phi……rơi trên người Kỷ Vân Hòa.

Mà chút cảm xúc của tâm tư này chẳng qua chỉ tồn tại trong chớp nhoáng, y xác nhận nàng không bị thương, lúc tai nghe thấy tiếng bước chân của đại quốc sư tiến lên trước một bước, kiếm băng trong tay chắn ngang trước mặt, cọc băng lần nữa xuất hiện.

"Vô ích." Đại quốc sư lạnh lùng trách một tiếng, cọc băng lần nữa bị chém đứt, trong nháy mắt, một giọt máu xuyên qua cọc băng bắn về hướng đại quốc sư chưa kịp phòng bị, đại quốc sư rốt cuộc khẽ nghiêng người, lần đầu tiên chủ động sử dụng động tác phòng bị, nhưng lúc hắn quay đầu lại, trên mi tâm hắn bị hàn băng ngưng tụ từ giọt máu kia quét ngang tạo thành một vệt máu nhàn nhạt.

Đại quốc sư dừng bước, mặc kệ giọt máu chảy từ mi tâm trượt xuống nửa bên mặt hắn, rơi xuống đất.

Người cá sức cùng lực kiệt này cư nhiên có thể làm hắn bị thương?

"Trong nhân thế trăm năm này, cũng chỉ có mỗi yêu quái nhà ngươi có thể lọt vào mắt ta." Đại quốc sư nói xong, lau đi vệt máu trên mi tâm, hắn nhìn Trường Ý.

Thi triển pháp thuật quá độ khiến ngón tay người cá bắt đầu kết sương, hơi thở thở ra giữa răng môi trắng đến mức khiến người ta không cách nào lờ đi. Đồng tử của y dường như bị tắc nghẽn, chuyển động chầm chậm mà cương cứng nhìn hắn.

"Chẳng qua, cũng chỉ là thế này thôi."

Tiếng gió quanh người đại quốc sư chợt nổi lên, mây gió trên trời ào ào kéo đến, không khí bên ngoài địa lao tức thời ngưng trọng khiến người khác đến cả hô hấp cũng thập phần khó khăn.

Một thân bạch y nọ phấp phới không ngừng trong cơn gió, hắn nhìn Trường Ý, trong ánh mắt cư nhiên động sát tâm đối với Trường Ý, mà đột nhiên, có một cơn gió không chịu sự khống chế của hắn lướt qua tai hắn. Gió nhẹ như thế, dường như khiến người ta không thể phát giác được. Nhưng cơn gió ấy lại không biết từ đâu mang theo những cánh hoa rơi, xuyên qua cuồng phong, xuyên qua người hắn.

Dưới cảnh tượng hung hãn này, những cánh hoa kia bay lơ lửng, bay về hướng Kỷ Vân Hòa.

Cánh hoa rơi trên người Kỷ Vân Hòa đang nằm trên đất.

Mặc kệ không khí xung quanh đang ồ ạt dao động, những cánh hoa ấy cũng không hề dao động.

Đôi mắt đại quốc sư khẽ nheo lại, nhìn Kỷ Vân Hòa, đột nhiên cơn gió cuốn lấy cánh hoa bay dường như quấn lấy tay áo của Kỷ Vân Hòa. Gió lạnh lay động tay áo nàng, sau đó quấn lấy cánh tay nàng, thổi lay lọn tóc đang rủ xuống của nàng, tay áo nàng phấp phới, lông mi run lên nhè nhẹ, sau đó Kỷ Vân Hòa đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt hắc bạch phân minh, nhưng ánh sáng trong mắt có chút kì dị. Nàng chớp mắt một cái, Trường Ý chăm chú nhìn mắt nàng, lại từ đôi mắt này nhìn thấy thần sắc hoàn toàn không giống với thường ngày.

Cơn gió quấn lấy cơ thể nàng, cho nàng sức mạnh, giúp nàng đứng dậy.

Nàng chăm chú nhìn đại quốc sư, lại không nhìn Trường Ý đến một cái: "Xin lỗi, mượn cơ thể của nàng ấy dùng một chút." Lúc mở miệng nói chuyện, ngữ điệu cũng hoàn toàn không giống với ngày thường.

Kỷ Vân Hòa giống như trong chớp nhoáng biến thành một người khác.

Trường Ý ngây người.

Tình cảnh này……

Nhìn thấy Kỷ Vân Hòa đứng dậy, đại quốc sư khẽ nheo mắt lại, trong lúc hắn hoàn toàn không chuẩn bị, khí tức quanh người nàng khẽ động, không dùng yêu lực mà là sử dụng linh lực của ngự yêu sư, nhưng kì lạ là, thuật pháp nàng dùng……hệt như thuật pháp của hắn!?

Gió trong không khí hệt như bị "Kỷ Vân Hòa" hút lấy, từ bên cạnh đại quốc sư bắt đầu không ngừng hút đến bên người "Kỷ Vân Hòa".

Gió quá mức mãnh liệt, bụi đất bị gió cuốn bay, vẽ ra một đường ranh giới, mà ranh giới này khiến cơn gió vô hình biến thành hữu hình.

Giữa đại quốc sư và "Kỷ Vân Hòa", dường như…….bắt đầu nổi lên một trận chiến thông qua cơn gió.

"Kỷ Vân Hòa" đứng giữa không trung, ánh mắt lạnh lẽo nghiêm túc, nàng nhìn đại quốc sư, trong tay hạ quyết, gió trong không trung liền không thể nào duy trì được nữa, ùn ụt kéo về hướng "Kỷ Vân Hòa".

Mà đại quốc sư, từ lúc vừa nghe thấy tiếng gió quanh người "Kỷ Vân Hòa" nổi lên ba phần sát khí, hắn kinh ngạc lại không dám tin nhìn nàng, lúc này, lại nhìn thấy quyết trong tay "Kỷ Vân Hòa", đường cong của ngón tay, mỗi một động tác chuyển biến đều khiến sự chấn động trong lòng hắn khó có thể khống chế được.

Cảnh tượng trong quá khứ từng chút từng chút một xuất hiện trong đầu, dung mạo cùng giọng nói của "người đã khuất" ấy vang lên bên tai.

"Cái này cần làm thế này……"

"Không được lười biếng."

"Đồ đệ của ta thu nhận quả thật là thông minh……"

Từng màn, từng câu, đều in sâu trong đầu hắn, cho dù là đã trải qua trăm năm, lại thêm trăm năm nữa, hắn cũng không thể nào quên được……

Không cần "Kỷ Vân Hòa" đối phó với hắn trong cơn gió này, bản thân hắn đã không thể đấu lại lòng mình.

Tất cả "gió" đều chuyển đến bên người "Kỷ Vân Hòa", nàng giẫm trên ngọn gió cuốn theo bụi đất, từ trên cao nhìn xuống đại quốc sư, thần sắc đó trùng khớp với người trong kí ức của hắn.

Thế là tất cả phủ nhận trước đây, sát ý lúc này đều biến thành sự rung chuyển trong cõi lòng cùng khóe môi của hắn…….

"Sư phụ……"

Hai chữ này từ miệng hắn phun ra, mà hai chữ này đối với đại quốc sư mà nói, ý vị là gì, Thuận Đức công chúa hẳn hiểu rõ.

Thuận Đức nhìn "Kỷ Vân Hòa", bàn tay bên người khẽ siết chặt thành quyền.

"Kỷ Vân Hòa" lúc này kết ấn trong tay, không ai nhìn rõ thân ảnh nàng, nàng thoáng cái di chuyển đến trước mặt đại quốc sư.

Có lẽ, đại quốc sư trông thấy nhưng hắn không tránh, hắn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt dường như nhìn xuyên qua nàng để chạm đến linh hồn của nàng ấy.

Đại quốc sư không hề né tránh, hệt như đã đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi, hắn nhìn cánh tay bị đánh gãy của "Kỷ Vân Hòa" dưới sự trợ giúp của gió mà lần nữa giơ lên, nhìn ánh sáng của kết ấn trong tay nàng, cho đến khi ánh sáng ấy thắp sáng đôi mắt đen nhánh của hắn, đồng thời cũng soi sáng đáy lòng u tối chưa từng mở ra trong trăm năm nay của hắn.

Một chưởng hung hăng đánh đến, không có nửa điểm do dự đánh thẳng vào lồng ngực đại quốc sư.

Hệt như vị trí ban nãy Kỷ Vân Hòa đánh vào lồng ngực hắn, nhưng kết quả hoàn toàn bất đồng.

Tiên ấn hộ thể trong lồng ngực đại quốc sư vừa xuất hiện, ánh sáng chẳng qua vừa lóe lên trong chốc lát, liền giống như bị nghẽn lại, chỉ là dưới đòn công kích này, tản ra ánh sáng dìu dịu. Bỗng nhiên, "rắc" một tiếng, ánh sáng lụi tàn, tiên ấn hộ thể bị vỡ rồi.

Mà đại quốc sư lại hệt như không cảm nhận được gì, không chống cự, không phản kháng, chỉ lẳng lặng nhìn "Kỷ Vân Hòa."

"Người vẫn luôn ở đây." Hắn nghĩ lại những lời Kỷ Vân Hòa vừa nói lúc nãy, khóe môi cư nhiên nhếch lên "Người vẫn luôn ở đây."

Vết nứt của tiên ấn hộ thể càng lúc càng lớn, khóe môi đại quốc sư chảy máu, hắn bất động, không lau đi, chỉ chăm chú nhìn "Kỷ Vân Hòa" trước mặt.

Nghe thấy tiếng vỡ vụn thanh thúy của tiên ấn hộ thể, biểu tình của "Kỷ Vân Hòa" lạnh lẽo xuống, rốt cuộc lộ ra chút cảm xúc: "Trước khi ta chết, đã bảo hộ tính mạng ngươi, cho ngươi tiên ấn hộ thể, không phải muốn ngươi ở lại nhân thế biến thế gian này thành địa ngục."

"Người muốn giết ta, cầu còn không được." Giọng của đại quốc sư không hề đau khổ, sau đó ánh sáng trong lồng ngực hắn dần dần biến mất dưới lòng bàn tay của "Kỷ Vân Hòa", hắn chợt nở nụ cười.

Hắn nói lời này, hệt như đã đợi ngày này rất lâu rồi vậy.

Khóe môi "Kỷ Vân Hòa" mấp máy, gió quấn lấy người nàng lại trở nên càng thêm mãnh liệt, nàng cắn chặt răng, khiến tất cả cơn gió đầy quấn lấy nàng, truyền vào hướng lòng bàn tay nàng.

Giữa tiếng gió vì vù, ánh sáng của tiên ấn trong lồng ngực đại quốc sư càng lúc càng suy yếu, cuối cùng một tiếng vỡ vang lên, ánh sáng rốt cuộc biến mất!

Tiên ấn vụn vỡ, lực đạo tản ra xung quanh, chặt đứt cây cỏ, lúc này Lâm Hạo Thanh một mực bị thuật pháp của đại quốc sư áp chế cuối cùng cũng thu được tự do. Hắn trở người ngồi dậy, đau đớn ho khan.

Mà đôi mắt "Kỷ Vân Hòa" lúc này bắt đầu từ từ nhắm mắt, nước mắt đọng lại bên khóe mắt nàng, đại quốc sư lại cười nhìn nàng, cuối cùng trong lúc Kỷ Vân Hòa rốt cuộc cũng nhắm mắt lại, một tiếng hét từ sau lưng đại quốc sư truyền đến!

"Ta không cho phép!"

Thuận Đức điên cuồng lao lên trước, nàng ta giận dữ quát, trong lúc mọi người đều chưa kịp phản ứng, năm ngón tay của nàng ta hóa thành trảo, từ sau lưng đại quốc sư lao đến, móng tay sắc bén thoáng cái xuyên qua người đại quốc sư.

Máu tươi lập tức trào ra sau lưng hắn, đại quốc sư khẽ quay đầu, pháp thuật còn xót lại trong người liền thông qua ngón tay của Thuận Đức bị nàng ta hút vào trong người.

Sức mạnh cực đại thoáng cái chảy vào trong người Thuận Đức, khiến dung mạo nàng ta càng trở nên nhăn nheo đáng sợ.

Nàng ta cười điên cuồng: "Ha ha ha! Muốn giết người! Chỉ có ta mới có thể giết người! Ha ha ha ha!"

Nàng ta cười như phát điên rồi, liều mạng hút lấy sức mạnh trong người đại quốc sư!

Mà lúc này tiên ấn hộ thể không còn nữa, đại quốc sư đã bị trọng thương, không thể đẩy nổi Thuận Đức ra, gió xung quanh Kỷ Vân Hòa cũng dần lui đi, mắt Kỷ Vân Hòa rốt cuộc cũng nhắm lại.

Đại quốc sư đưa tay, dùng sức mạnh cuối cùng của mình đem Kỷ Vân Hòa đưa vào lòng Trường Ý.

"Đi……"

Hắn không còn sức nói chuyện, sau khi hút sức mạnh của đại quốc sư vào người, vết thương đáng sợ trên người Thuận Đức đều tức tốc lành lại, nàng ta xoay đầu, khí tức màu xanh bùng phát: "Hôm nay ai cũng đừng hòng đi!" Giọng cười sắc nhọn vang lên "Các ngươi đều phải chết ở đây! Các ngươi đều phải chết ở đây! Sau này thiên hạ đều là của ta! Ha ha ha!"

Trường Ý ôm Kỷ Vân Hòa, thi triển pháp thuật quá độ khiến y đi cũng thập phần khó khăn, khí xanh bao phủ trời đất, y chật vật ngưng tụ thuật pháp, e là đến cả ngự gió cũng không thể.

Trường Ý nhìn Lâm Hạo Thanh đang nằm trên mặt đất đau đớn ho khan, dưới đòn công kích kia của đại quốc sư, thân thể hắn hình như cũng đã bị trọng thương……

Tử cục……

Trong tình thế nguy hiểm! Đột nhiên trên nền trời xẹt ngang qua một đạo bạch quang, phá vỡ ánh sáng xanh thiên la địa võng của Thuận Đức công chúa.

Trường Ý chưa nhìn rõ dáng vẻ của người đến, chỉ cảm thấy cánh tay bị người khác vừa kéo, thoáng cái, y cũng nhìn thấy Lâm Hạo Thanh xuất hiện bên người mình.

Người đến một tay kéo một người, trong chớp nhoáng liền đưa bọn họ phá vỡ ánh sáng xanh của Thuận Đức, bay thẳng lên trời, rời khỏi nơi phát ra tiếng cười sắc nhọn của Thuận Đức.

Bọn họ được cứu đi, Thuận Đức cũng không sốt ruột, nàng ta hút cạn luồng sức mạnh cuối cùng trong người đại quốc sư, sau đó liền đẩy hắn ra, đại quốc sư loạng choạng hai bước, bục trên mặt đất, hắn đã rất nhiều năm chưa từng ở góc độ này mà nhìn mặt đất, cũng chưa từng ở góc độ này mà ngẩng đầu nhìn người khác.

Hắn quay đầu nhìn Thuận Đức công chúa, đây chính là nữ tử được một tay hắn nuôi lớn vì chấp niệm của bản thân……

Bởi vì sức mạnh ồ ạt tiến vào trong người khiến gương mặt nàng ta trở nên cực kì đáng sợ, những vết thương chưa được xử lý giờ phủ một lớp khí xanh, ngang dọc trên mặt nàng ta, hệt như rễ cây phân bố, khiến người khác khiếp sợ. Trong mắt nàng ta đã hoàn toàn không còn nhân tính, chỉ còn lại sự điên cuồng muốn giết chóc.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn trời, tùy tiện khoát tay, xuất ra một luồng sức mạnh, muốn đánh về hướng bọn Trường Ý vừa chạy trốn kia, nhưng lại bị người khác đỡ được, sức mạnh dội đến bên cạnh đại quốc sư, trên mặt đất xuất hiện một dấu vết thật sâu.

Thuận Đức dường như muốn đuổi theo, nhưng nàng ta lại đột nhiên ho khan hai tiếng.

Sức mạnh trong người nàng ta quá lớn, có vẻ đang bắt đầu va chạm với nhau, nàng đau đến quỳ xuống đất, thân thể lúc co rút lúc run rẩy, qua một hồi lâu cũng chưa bình ổn lại.

Đại quốc sư nhìn nàng ta, nhưng bây giờ hắn đến cả sức đứng lên cũng không có.

Không biết bao lâu sau, sắc trời đã tối, sức mạnh trong người Thuận Đức rốt cuộc đã hợp nhất lại, nàng ta ngẩng đầu nhìn trời một cái, bọn người kia e là đã trốn thoát thành công rồi, nàng ta xoay đầu nhìn đại quốc sư bên cạnh.

Hắn vẫn nằm trên đất, không cách nào đứng dậy, sắc mặt xám xịt, mái tóc đen nhánh kia cũng trong ngày hôm nay đột nhiên trở nên bạc phơ.

"Sư phụ." Thuận Đức công chúa cúi đầu nhìn đại quốc sư nằm trên đất, hệt như nhìn thấy gì đó rất buồn cười, "Ha ha ha ha, sư phụ, người cũng có ngày nằm trên mặt đất này. Ha ha ha!" Nàng ta cười xong, giơ tay kéo đại quốc sư lên, dìu hắn, từng bước từng bước đưa hắn vào trong địa lao.

Vào trong đấy, Thuận Đức tiện tay đẩy cửa một lồng giam ra, ném đại quốc sư vào trong, nàng ta khóa cửa ngục lại, ngồi xổm bên ngoài.

Trong địa lao u tối, chỉ có một ngọn đuốc vẫn đang cháy, ánh lửa lay động phản chiếu lên mặt Thuận Đức, nàng ta đưa mắt nhìn đại quốc sư hốc hác trong lồng giam, sắc mặt lúc cười lúc giận, lúc lại yên tĩnh, cuối cùng lại bật khóc lên.

"Người xem, người xem, thế sự vô thường, ai biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, người là kẻ cao cao tại thượng biết bao nhiêu, hệt như vầng trăng trên trời vậy, từ nhỏ con chỉ có thể ngẩng đầu nhìn người, nhưng bây giờ, sao người lại tệ hại đến mức này?"

"Người muốn chết, người cho rằng kẻ trong lòng của người đã về rồi, nàng ta thông qua Kỷ Vân Hòa lần nữa quay về thế gian này phải không? Nàng ta muốn giết người, người liền muốn chết? Bằng gì chứ!" Nàng ta đứng dậy, "Con không cho phép! Cả đời này, người muốn con thế nào, con liền thế đấy, giờ đây, người cũng nên thuận theo con đi."

Nàng ta xoay người, chiếc bóng bị ánh lửa kéo dài rơi trên người hắn.

"Sư phụ, sức mạnh của người đã cho con rồi, người đừng lo, con sẽ hoàn thành ước nguyện của người, con sẽ thay người, khiến thiên hạ này bán tang."

Nàng ta khẽ quay đầu lại, nhếch môi cười, nụ cười ấy hệt như động vật, nhếch lên đến tận mang tai, quỷ dị tựa như quỷ dữ dưới địa ngục.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Mừng vì dường như Cửu nghe thấy tiếng lòng của mị nên đã sửa lại chương 106 gây cấn thế này, ban đầu nội dung chưa sửa khiến mị cực chán, boss lớn như quốc sư chưa lên sàn đã bị Thuận Đức hút hết sức mạnh. Giờ Cửu sửa nội dung, chương này dài với hay hơn nhiều ~ Mị không phàn nàn nữa, sẽ chăm up truyện hơn~

134. Chương 107: Hữu Nhân Hồi Quy (người Bạn Trở Về)

Kỷ Vân Hòa cảm thấy mình đang đứng trong mây trắng, cảnh vật xung quanh không có gì khác biệt so với những lần trước nàng nhìn thấy trong mơ nhưng lần này nàng lại không nhìn thấy bóng dáng của bạch y nữ tử.

"Trữ Tất Ngữ." Nàng đứng trong mây gọi tên nàng ta, nhưng lại không có tiếng người đáp lại.

Kỷ Vân Hòa chờ hồi lâu cũng không nhìn thấy ai đến, nàng xoay người, muốn rời khỏi đám mây này, trong khoảnh khắc nàng vừa xoay người, lại có một trận gió khe khẽ thổi bên tai: "Sức mạnh của ta đều đã dùng hết rồi."

Kỷ Vân Hòa quay đầu, lại phát hiện vô số mây trắng sau lưng đều biếu mất, xung quanh lập tức biến thành một mảnh đất hoang trống trãi.

"Công pháp của hắn bị Thuận Đức hút đi, sau này……chỉ có thể dựa vào các ngươi rồi……"

Một câu cuối cùng này tựa như một cơn gió, lùa qua làn tóc nàng, cuốn theo một mảnh bụi trần, cuối cùng biến mất vô hình…….

"Xin lỗi……"

Sau khi tiếng nàng ta vừa dứt, sắc màu xung quanh cũng biến mất, đến cả đám bụi đất dưới chân Kỷ Vân Hòa cũng không lưu lại, bóng tối phủ xuống, nàng rơi vào trong u tối.

Mở mắt.

Kỷ Vân Hòa khẽ ngẩn người, lúc này mới phát hiện ra mình vừa từ trong mơ tỉnh lại, xoa xoa mi tâm, ngồi dậy, vẫn chưa nói lời nào, một ly nước lại được đưa đến trước mặt, Kỷ Vân Hòa vừa xoa đầu, lại nhìn thấy người trước mặt, tức thời liền ngây ngốc……

“Tuyết……Tuyết Tam Nguyệt?”

Cư nhiên……Là Tuyết Tam Nguyệt đã lâu không gặp!?

Kỷ Vân Hòa ngây người, Tuyết Tam Nguyệt lại cười khẽ: “Mới rời khỏi lâu một chút liền quên ta rồi ư? Vô tình.”

“Ngươi……”

“Là Tam Nguyệt tỉ cứu mọi người từ Kinh Thành về.” Bên cạnh truyền đến tiếng của Lạc Cẩm Tang, nàng ấy ngồi bên giường Kỷ Vân Hòa “Dọa chết muội rồi, sau khi Thuận Đức công chúa đến biển băng, muội vẫn chưa đến cõi Bắc tìm viện binh thì nghe tin Thuận Đức bắt người cá đi rồi. Còn đang vội vàng cùng Khống Minh thương lượng đối sách, thì mọi người được Tuyết Tam Nguyệt đưa về rồi……Một chút công sức muội cũng chưa dùng đến, nhưng hình như chuyện này đã giải quyết xong rồi?”

Kỷ Vân Hòa nhìn Lạc Cẩm Tang một cái: “Chuyện này e rằng chưa dễ dàng kết thúc như vậy.” Nàng ổn định cảm xúc trong lòng, lại hỏi Tuyết Tam Nguyệt “Trước kia không phải nói ngươi đến hải ngoại tiên đảo ư? Sao giờ lại về đây?”

“Trên hải ngoại tiên đảo, nghe nói thanh vũ loan điểu bị bắt. Nên muốn về cứu nàng ta……” Nàng ta thoáng trầm mặc “Nhưng vẫn đến trễ một bước.”

Lời này vừa nói ra, người trong phòng đều im lặng.

Lạc Cẩm Tang cúi đầu ảo não đi đến bàn bên, hai tay đặt trên bàn, vùi đầu vào cánh tay, không lên tiếng.

Kỷ Vân Hòa thu liễm cảm xúc, nhìn Tuyết Tam Nguyệt: “Ngươi vẫn muốn cứu thanh loan?”

Nàng nhớ rõ, lúc Li Thù huyết tế thập phương trận, thanh loan xuất thế, Tuyết Tam Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ của thanh loan, sự lạnh lẽo cùng tuyệt vọng trên gương mặt kia……Mà nay, nàng ấy lại cố tình từ hải ngoại tiên đảo quay về để cứu thanh loan……

“Thanh loan không làm sai gì cả, Li Thù huyết tế thập phương thả nàng ta ra, nàng ta lại ở trong ngự yêu cốc đưa ta đi, tính ra, cũng đã cứu ta một mạng, ta chỉ là báo ân mà thôi……Nhưng vẫn không thể thực hiện được. Cả đời này, đã nợ nàng ta một ân tình.”

“Tỉ nói như thế……” Giọng Lạc Cẩm Tang buồn buồn từ bên bàn truyền đến “Thế thì muội nợ nàng ấy, không phải càng nhiều hơn ư……Muội vẫn còn ăn của người ta không ít bạc……” Nàng vùi mặt trong cánh tay, giọng mang theo tiếng khóc nghẹn ngào.

Kỷ Vân Hòa không biết an ủi nàng ấy thế nào, chỉ đành thở dài: “Thế sự trêu ngươi……”

Nàng muốn xuống giường, nhưng lúc ngồi dậy, bỗng nhìn thấy một nam tử đang im lặng đứng trong góc phòng, mà dáng vẻ của người này cư nhiên là……

"Li Thù?" Kỷ Vân Hòa ngạc nhiên không thôi, dung mạo hình dáng của nam tử kia hệt như mèo yêu Li Thù đã từng huyết tế thập phương! Nàng nhắm mắt, xoa xoa mi tâm, "Ta chắc không phải đang trong mơ……"

Tuyết Tam Nguyệt khẽ cười bên tai Kỷ Vân Hòa: "Không phải mơ, là hắn."

Lúc này Kỷ Vân Hòa mới mở mắt đánh giá "Li Thù" trong góc, lại nhìn thấy thần sắc của "Li Thù" này vô cùng kì lạ, mắt hắn chỉ nhìn chăm chăm phía trước, không có chút sinh khí, cả người trông cũng vô cùng cứng nhắc, trông giống như một người gỗ không có máu thịt.

"Hắn……" Kỷ Vân Hòa do dự không biết có nên nói ra nghi hoặc của mình hay không, Tuyết Tam Nguyệt ngược lại cũng rất thản nhiên, tiếp lời.

"Bây giờ hắn thực sự không tính là Li Thù chân chính." Tuyết Tam Nguyệt nói, "Lúc ta du lịch ở hải ngoại tiên đảo, ngẫu nhiên tìm thấy một loại thảo mộc, gọi là cỏ Xà Vĩ, chỉ cần đặt vật của cố nhân vào trong thảo mộc này, lại tế màu tươi nhỏ lên, lâu ngày, thảo mộc này sẽ thành hình, biến thành dáng vẻ của cố nhân."

Kỷ Vân Hòa nghe xong liền sững sờ: "Sớm nghe nói hải ngoại tiên đảo có nhiều kì hoa dị thảo, dị vật dị nhân cũng nhiều, nhưng cũng không nghĩ đến còn có loại thảo mộc này."

"Ừ, người này thậm chí có thể đi có thể hoạt động, chỉ là không thể nói được, khó có ý nghĩ của bản thân……" Tuyết Tam Nguyệt thoáng trầm mặc, "Tuy nhiên……Tuy nhiên hắn không phải là Li Thù thật, nhưng có hắn ở đây, ta xem như cũng có thứ để mong nhớ, khoảng thời gian dài đằng đẵng này, hắn luôn ở bên cạnh ta, hệt như Li Thù luôn ở bên cạnh ta vậy. Chuyện thế gian này thật thật giả giả, có lúc có thể rất rõ ràng, mà có lúc, lại muốn bản thân có thể không phân rõ được thì tốt biết mấy."

Kỷ Vân Hòa nhìn Tuyết Tam Nguyệt, lại đột nhiên nghĩ đến đại quốc sư cùng Thuận Đức công chúa điên cuồng kia.

Đại quốc sư vừa bắt đầu cũng muốn tìm một chỗ dựa tinh thần, nhưng cuối cùng lại biến thành dáng vẻ như bây giờ……Chỉ là Li Thù giả này không thể biến thành Thuận Đức, mà Tuyết Tam Nguyệt, nàng cũng có thể khẳng định, nàng ấy tuyệt đối không trở thành dáng vẻ kia của đại quốc sư.

"Thật giả, rốt cuộc là không giống nhau, nếu ngươi cảm thấy vui thì để lại cũng được, nếu có thể nhận biết rõ ràng, đương nhiên là tốt nhất."

Trong lòng nghĩ đến chuyện của Thuận đức, nàng lại nhìn xung quanh, có chút kì quái hỏi: "Trường Ý đâu rồi?"

Nàng hỏi ba chữ này, cả căn phòng lại chìm vào yên ắng.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy thần sắc của Lạc Cẩm Tang và Tuyết Tam Nguyệt, toàn thân lập tức căng thẳng, nàng vội ngồi dậy, nghiêm túc hỏi: "Trường Ý sao rồi? Các ngươi biết tính của ta rồi, có gì cứ nói thẳng, không cần giấu ta."

Lạc Cẩm Tang mấp máy môi, cuối cùng chỉ phun ra một câu: "Người cá không ổn lắm……Con lừa trọc vẫn đang chữa trị cho y……"

Kỷ Vân Hòa lập tức trở người, vén tấm chăn ra, vội mang giày đi ra ngoài phòng, Lạc Cẩm Tang và Tuyết Tam Nguyệt vội đuổi theo, Tuyết Tam Nguyệt gọi nàng: "Không cần khẩn trương như thế, lúc này không có nguy hiểm đến tính mạng……"

Tuyết Tam Nguyệt vừa đi đến cửa, đã không thấy bóng người của Kỷ Vân Hòa. Kỷ Vân Hòa vẫn là khẩn trương đến độ chưa nghe xong đã ngự gió đi.

Khẩn khẩn trương trương chạy qua đại điện, nàng vừa mới tỉnh lại, bị Trữ Tất Ngữ mượn qua thân thể, vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đi đường có chút không vững, nàng một đường loạng choạng chạy đến phòng Trường Ý, vừa tiến vào nhìn thấy Khống Minh hòa thượng đang thu kim châm lại, Trường ý ngồi trên giường. Sắc mặt tuy trắng bệch khó coi, nhưng thần trí lại vẫn thanh tỉnh.

Nhìn thấy nàng tiến vào, Trường Ý và Khống Minh đồng thời nhìn về hướng nàng.

Khống Minh lườm nàng một cái, nói: "Nhà ngươi ngược lại khỏe rất nhanh."

Kỷ Vân Hòa lười đáp lời hắn, trực tiếp đi đến bên cạnh Trường Ý, nàng nhìn sắc mặt nhợt nhạt của y, đau lòng xoa đầu y: "Còn đau chỗ nào không?"

Trường Ý ngược lại vẫn hệt như trước kia, gật đầu đáp "Chân có chút khó chịu, qua mấy ngày nữa có lẽ sẽ tốt lên."

Nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Khống Minh bên kia lại nói: "Qua mấy ngày nữa sẽ có tốt lên hay không còn chưa biết được, trong khoảng thời gian này ngươi thi triển pháp thuật quá độ, người cá, ta dám đảm bảo với ngươi, nếu trước kia ngươi còn dùng thuật ngự gió, thì giờ đây ngươi đã biến thành băng vụn bị nhặt về đây rồi. Bây giờ có thể ngồi đây nói chuyện, ngươi hẳn là nên đi chuyển vận đi."

Kỷ Vân Hòa nghe đến vô cùng đau lòng, chưa kịp nói thêm hai câu với y, bên ngoài liền có người báo Lâm Hạo Thanh đến rồi.

Nàng ngây người, đưa mắt nhìn Trường Ý một cái.

Y gật đầu: “Gặp.”

135. Chương 108: Sẽ Không Rời Xa Nữa

Chưa thấy Lâm Hạo Thanh đến nhưng tiếng ho của hắn đã truyền vào, lúc vào cửa, sắc mặt hắn có chút tiều tụy, hình như đòn công kích trước đó của đại quốc sư, tổn hại đến tâm mạch, khó có thể trị khỏi.

“Thuận Đức đã giết chết đệ đệ ruột của mình, tự ngồi lên ngôi vua.” Lâm Hạo Thanh nhìn thấy Kỷ Vân Hòa, vẫn chưa ho xong liền trực tiếp nói “Nàng ta đã điên rồi, sử dụng công pháp cấm thuật để hút linh lực của các đệ tử phủ quốc sư, triều đình kia nghiễm nhiên trở thành vở kịch độc diễn của mình nàng ta……Khụ……E rằng sẽ có rất nhiều dân tị nạn từ phương nam đi đến cõi Bắc, các ngươi nên chuẩn bị trước đi.”

Khống Minh kinh ngạc: “Không thể nào, sao đến giờ cõi Bắc vẫn chưa nhận được tin này?”

“Ân Ngữ là yêu phó của ta, chân thân của nàng ấy ở chỗ ta.” Lâm Hạo Thanh sờ thanh kiếm bên hông, tiếp “Nàng ấy và ta có thể trực tiếp liên hệ với nhau. Chuyện này chỉ vừa mới phát sinh ở Kinh Sư……” Lâm Hạo Thanh cố ổn định lại cảm xúc, không nhịn được lại ho vài tiếng “Tin tức của các ngươi e rằng đang trên đường rồi.”

Lâm Hạo Thanh dứt lời, cả phòng lập tức chìm vào im lặng.

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: “Thuận Đức công chúa đã có sức mạnh của thanh loan, sau đó lại hút hết công pháp của đại quốc sư, thiên hạ ngày nay, e rằng không ai có thể địch lại.”

Lâm Hạo Thanh nặng nề ho hai tiếng: “Là lỗi của ta, thực sự chưa từng nghĩ đến, chuyện này cư nhiên có thể phát sinh đến mức này.”

“Ai cũng không thể liệu được, đại quốc sư lại thất thế đến mức này.” Kỷ Vân Hòa nói với Lâm Hạo Thanh, “Tự trách cũng vô dụng, thà nghĩ xem cách đối phó với Thuận Đức còn hay hơn. Đan dược luyện người thành yêu, là do ngươi chế tạo cho nàng ta, có thể vẫn còn thuật pháp bổ cứu chăng?”

“Trước đó ta có hạ thuật pháp trong thuốc, nếu nàng ta chỉ dùng đệ tử phủ quốc sư Cơ Thành Vũ cùng một yêu quái để luyện hóa, tuyệt đối không có khả năng phá vỡ thuật pháp, nhưng thanh loan……”

“Ngươi nói ai?” Khống Minh hòa thượng tức thời ngắt lời Lâm Hạo Thanh.

Kỷ Vân Hòa cũng có chút ngạc nhiên nhìn hắn: “Nàng ta……dùng thanh loan và……Cơ Thành Vũ……?”

Lâm Hạo Thanh hết nhìn Kỷ Vân Hòa lại nhìn Khống Minh, nhìn thấy thần sắc của hai người, tuy không

biết gì về Cơ Thành Vũ nhưng cũng đoán ra Cơ Thành Vũ với bọn họ mà nói không chỉ là một đệ tử phủ quốc sư bình thường, cuối cùng hắn vẫn gật đầu: "Đúng vậy. Thuộc hạ Chu Lăng của Thuận Đức, có giao hảo với Cơ Thành Vũ, lừa hắn đến."

Chu Lăng……

Kỷ Vân Hòa vẫn nhớ rõ, sáu năm trước, lúc nàng cùng Trường Ý rời khỏi ngự yêu cốc, chính là Chu Lăng và Cơ Thành Vũ đến đón bọn họ. Lúc ấy tính cách hai thiếu niên tuy bất đồng nhưng cũng có thể thấy được sự kính phục của Chu Lăng đối với Cơ Thành Vũ, tình bạn thiếu niên ấy vì sao đến cuối cùng lại biến thành một màn đoạt mạng này……

Trong lòng Kỷ Vân Hòa cảm khái, bàn tay rủ xuống của Khống Minh bên cạnh nàng bỗng siết chặt thành quyền.

Khống Minh khẽ cắn chặt răng, thần sắc trên mặt khó coi chưa từng thấy, hắn không nói lời nào liền xoay người rời đi, lúc ra cửa hình như đụng phải người từ bên ngoài tiến vào, Lạc Cẩm Tang kinh hô: "Con lừa trọc ngươi đi đâu vậy?……Con lừa trọc? Chờ ta với……" Nghe thấy giọng Lạc Cẩm Tang hình như đang đuổi theo Khống Minh.

Kỷ Vân Hòa nhíu chặt mày, đột nhiên cảm thấy tay mình bị Trường Ý nắm chặt, nàng quay đầu nhìn Trường Ý, nhìn thấy đôi mắt hệt như biển cả của y, dung hòa tất cả bất an cùng hỗn loạn của nàng, nàng nắm lấy tay y, trong lòng tự nhắc mình, chuyện bây giờ, bất luận hoang mang, đau khổ thế nào, cuối cùng cũng không cần nàng một mình chống đỡ nữa rồi.

Thế là, cảm xúc vẫn luôn hỗn loạn của nàng, bấy giờ mới được lắng xuống, sau khi điều chỉnh tốt cảm xúc, lần nữa nhìn Lâm Hạo Thanh:

"Ta nhớ ngươi trước đây từng nói với ta, Thuận Đức lấy thanh loan làm tế phẩm, phá vỡ thuật pháp trong thuốc. Nhưng thuật pháp này, có thể vẫn còn ở trong người Thuận Đức không? Dù không thể giết nàng ta, thì có thể làm bị thương nàng ta cũng được."

"Hoặc là trì hoãn nàng ta lên Bắc." Trường Ý nói, "Cõi Bắc phải thu nhận dân tị nạn, cần có thời gian."

Vừa nghe xong câu này, Lâm Hạo Thanh thoáng nhíu mày: "Chuyện của cõi Bắc, vốn là ta không nên xen vào, nhưng thứ cho ta nói thẳng, ta thông báo chuyện này cho các ngươi trước không phải để các ngươi tiếp nhận dân tị nạn."

Hắn tiếp, "Sức mạnh của Thuận Đức đang rối loạn, nay đang trì hoãn ở Kinh Sư, e rằng là vì muốn dung hợp tốt sức mạnh trong người, chờ đến khi sức mạnh hợp nhất, nàng ta sẽ giết lên cõi Bắc, đó chẳng qua là chuyện sớm muộn thôi. Mà sức mạnh của thanh loan và đại quốc sư quá cường đại, có thể dung hợp được hay không cũng rất khó nói, cõi Bắc có thể nhân cơ hội này, ở biên giới, tạo xong kết giới kiên cố, dùng nó để chặn địch. Tiếp nhận quá nhiều dân tị nạn, sẽ khiến cho cõi Bắc vốn khan hiếm tài nguyên càng thêm thiếu thốn, nội bộ cõi Bắc sẽ bùng phát mâu thuẫn."

"Ý của Lâm cốc chủ là trơ mắt nhìn ngàn vạn người kia chết ngoài kết giới cõi Bắc ư?" Giọng Tuyết Tam Nguyệt từ ngoài cửa truyền vào, nàng ta bước vào trong, thần sắc đối với Lâm Hạo Thanh vẫn thập phần bất mãn, nhìn dáng vẻ này liền biết, trong ấn tượng của nàng đối với Lâm Hạo Thanh vẫn dừng lại thời điểm trong ngự yêu cốc, không có gì thay đổi. Tuyết Tam Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Quả thật là cha nào con nấy*."

*(*Nguyên văn [hổ phụ vô khuyển tử] Nghĩa là bố tài giỏi thì con cũng sẽ không tầm thường)*

Lâm Hạo Thanh thoáng trầm mặc.

Kỷ Vân Hòa gọi Tuyết Tam Nguyệt một tiếng: "Tam Nguyệt."

Biết được chuyện giữa Lâm Hạo Thanh và Lâm Thương Lan, dù cả đời này nàng không tha thứ cho Lâm Thương Lan thì đối với Lâm Hạo Thanh, từ đầu chí cuối nàng vẫn cảm thấy, vận mệnh của hắn giống hệt mình, đều chẳng qua là một quân cờ chìm nổi trong tay nhân vật lớn……

Bi thương đến khiến người khác phải thở dài.

Kỷ Vân Hòa mở miệng nói: "Lâm Hạo Thanh nói cũng không phải vô lí."

Tuyết Tam Nguyệt nhíu mày: "Vân Hòa, ngươi cũng muốn bỏ mặc họ ư?"

"Ta chỉ có thể nói là tận lực cứu." Kỷ Vân Hòa xoay đầu nhìn Trường Ý, "Ta cho rằng, không thể tiếp nhận bừa bãi, phải định ra thời gian, thống kê số lượng, sau khi biết có bao nhiêu người, kết giới sẽ phải bày xuống, trên đời này dù sao cũng không có chuyện thập toàn thập mĩ. Nếu không……Chuyện cứu người, e rằng sẽ đổ vỡ."

Trường Ý thoáng im lặng.

Đây là một quyết định cứu người, cũng là một quyết định giết người.

Nhưng bởi vì có "mất", cho nên mới có thể giữ lại "được".

"Người đâu." Trường Ý lên tiếng, hai tùy tùng cúi đầu bước vào điện, y nói "Trước ngày mười lăm tháng tư, dân tị nạn đến cõi Bắc, mỗi một cửa khẩu, mỗi ngày chỉ được năm trăm người thông qua, nhưng phàm phát hiện có kẻ xấu, lập tức đuổi đi."

"Vâng."

Tùy tùng lĩnh lệnh rời đi.

"Công pháp của thanh loan và đại quốc sư đều thuộc thuật pháp hệ mộc, có thể bài bố kết giới thuộc hệ hỏa." Lâm Hạo Thanh kiến nghị "Thuật pháp trong người Thuận Đức tuy đã bị sức mạnh thanh loan phá vỡ, nhưng có thể cũng để lại liều dẫn, nàng ta và đại quốc sư cùng nguồn gốc, đều tu thuật pháp hệ mộc, đến lúc đó có thể dùng cường hỏa tấn công, dẫn ra thuật pháp trong người nàng ta, hoặc có thể làm nàng ta bị trọng thương."

"Ừ." Trường Ý gật đầu, lại trầm mặc "Trong cõi Bắc, yêu quái và ngự yêu sư tu hệ hỏa tổng cộng có năm ngàn tám trăm ba mươi người, khoảng thời gian này ta không ở cõi Bắc, sau khi ngự yêu sư hàng phục cõi Bắc, rất nhiều yêu quái phương nam tìm đến vẫn chưa thống kê hết, nhưng nghĩ người tu hệ hỏa có lẽ cũng không trên vạn người, nếu phải bày bố kết giới chặn Thuận Đức ở phía Nam cõi Bắc, e rằng là không đủ."

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý một cái, người cá này, lúc trước ở cõi Bắc tuy nói muốn đánh muốn giết người ta, nhưng kì thực y chưa từng bỏ mặc cõi Bắc không lo, đối với người gia nhập vào cõi Bắc, trong lòng y đều biết rõ số lượng.

"Ta cũng tu thuật pháp hệ hỏa." Nàng chủ động nói "Lửa của cửu vĩ hồ yêu đen càng trội hơn so với yêu quái và ngự yêu sư thông thường, biên giới của kết giới, có thể để ta đặt nền móng trước. Sau đó hẳn để mọi người rót linh lực vào, bày một kết giới càng vững chắc hơn. Còn về nhân lực……Có lẽ cũng giống hệt như lúc cùng nhau chế ngự dung nham, người không tu hệ hỏa sẽ độ linh lực cho người kia, cùng nhau tăng cường sức mạnh."

"Ừ." Trường Ý đồng ý, ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo Thanh, sau khi rời khỏi ngự yêu cốc sáu năm trước, hai người bọn họ vẫn chưa từng nghiêm túc đối diện nhau, mà sáu năm trước, lúc bọn họ đối mặt nhau, thân phận hoàn toàn trái ngược nhau*, không khí cũng là giương cung bạt kiếm.

*(*Nguyên văn [Nam Viên Bắc Triệt] ví hành động thực tế trái ngược với mục tiêu dự định.)*

Nhưng bây giờ, ánh mắt y nhìn hắn đã không còn hận ý, Lâm Hạo Thanh cũng không còn tính tình háo thắng ngang ngạnh như trước. Những quá khứ ấy, hình như đều theo năm tháng hóa thành khói mây.

"Lâm cốc chủ, cõi Bắc chưa thống kê xong toàn bộ ngự yêu sư đến đây nương nhờ, nhưng ngươi đối với bọn họ tương đối quen thuộc. Đương lúc cần người, không có thời gian thống kê, ngươi có thể trực tiếp đề cử người phù hợp, hỗ trợ biên giới phía trước của kết giới."

"Trong lòng ta đã có người phù hợp, ngày mai sẽ đưa đến đây."

"Đa tạ."

Lâm Hạo Thanh thoáng trầm mặc, ho khan hai tiếng, lại nói: "Người cá, tất cả người trong thiên hạ này, đều nên đến đây để cảm ơn ngươi. Nếu không có ngươi, sẽ không có cõi Bắc, sẽ không có vùng đất che chở cho mọi người, thiên hạ cùng bá tánh, làm sao có thể được như thế này……Đừng nói cảm ơn ta nữa, ta không nhận nổi câu này của ngươi."

Lâm Hạo Thanh nói xong, liền vừa ho vừa bước ra ngoài.

Trường Ý lại xoay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa, chăm chú nhìn nàng, Kỷ Vân Hòa bị y nhìn đến có chút khó hiểu: "Sao vậy? Chàng cảm thấy những lời Lâm Hạo Thanh nói không đúng sao?"

"Không phải." Trường Ý nói "Ta đến cõi Bắc, ban đầu chỉ là vì phục thù. Nếu dựa theo lời hắn nói, tất cả người trong thiên hạ, hẳn nên đến đây cảm ơn nàng."

Y đem chuyện quá khứ nói trắng ra như thế này, nhất thời khiến cho nàng có chút dở khóc dở cười. Nàng vuốt ve mái tóc bạc của Trường Ý "Chuyện bố trí kết giới không thể trì hoãn, ngày mai ta sẽ đến biên giới, khoảng thời gian này chàng thi triển pháp thuật quá độ, ngàn vạn lần không được hồ đồ vận công, chàng phải ngoan ngoãn ở đây làm tôn chủ cõi Bắc của chàng, quản lý toàn cục, chỉ huy hành động."

Trường Ý nhìn nàng, thoáng im lặng, không hề đáp lại, một lúc lâu sau mới nói: "Tộc ta, sau khi hạ xong ấn kí, dù cho biển cả mênh mông cũng không dễ dàng rời xa. Nhưng người trên đất liền, vì sao lại bên nhau thì ít, xa cách lại nhiều đến vậy."

Lời của Trường Ý khiến nàng đau lòng, nàng ngồi xổm xuống, một gối quỳ trước người Trường Ý, ngẩng đầu nhìn y: "Sẽ ổn thôi." Nàng nắm tay y "Nhất định sẽ ổn thôi. Đợi sau khi những chuyện này kết thúc, Trường Ý, chúng ta sẽ không rời xa nữa."

Bốn mắt nhìn nhau, thâm tình quyến luyến.

"Được."

……Wattpad: Rosenychungchung……

……

Kỷ Vân Hòa cùng Tuyết Tam Nguyệt rời khỏi phòng Trường Ý, Tuyết Tam Nguyệt vẫn luôn nhìn nàng, thần sắc trong mắt xem ra như không có biểu tình gì nhưng khóe mắt lại chứa đầy ý cười.

"Ngươi cả đường nhìn chằm chằm ta rồi, có gì thì nói thẳng đi." Kỷ Vân Hòa không nhịn được nữa.

"Không nghĩ đến a." Tuyết Tam Nguyệt khoanh tay, nhếch môi cười "Đợi sau khi những chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ không rời xa nữa……" Nàng ta bắt chước nói một câu, lại quay đầu cười một hồi "Nếu ta nói cho ngươi của trước đây biết, câu này chính là từ miệng ngươi nói ra, ngươi chắc hẳn sẽ động thủ với ta."

"Bây giờ cũng không phải không thể động thủ với ngươi." Kỷ Vân Hòa lườm Tuyết Tam Nguyệt một cái, vờ như giận dỗi nhưng thoáng cái, hai người đều bật cười.

Nắng xuân cuối cùng cũng khiến cho cõi Bắc phủ đầy băng tuyết hơn nửa năm qua ấm áp hơn chút, dưới ánh nắng, đi trên còn đường trải đá xanh của ngự yêu đài, dường như thời gian xoay chuyển, tìm về vài phần dáng vẻ của quá khứ.

Tuyết Tam Nguyệt huých khuỷu tay Kỷ Vân Hòa một cái: "Làm yêu quái có cảm giác gì?"

"Hệt như làm người vậy."

"Ta cũng muốn thử một lần làm yêu quái."

"Vì sao?"

Tuyết Tam Nguyệt nheo mắt nhìn con đường đá phủ đầy ánh nắng phía trước, đáp "Ta muốn biết cảm giác làm đồng loại với Li Thù là gì."

Kỷ Vân Hòa thoáng im lặng, sau đó lại dừng bước, nàng vừa dừng, Tuyết Tam Nguyệt cũng liền dừng lại. Kỷ Vân Hòa vươn tay ra: "Lại đây." Tuyết Tam Nguyệt khó hiểu, nhưng vẫn tin Kỷ Vân Hòa, liền đặt tay vào lòng bàn tay nàng: "Sao vậy?"

"Ngươi sờ ta thử đi."

Tuyết Tam Nguyệt nghe lời sờ tay nàng.

"Có gì bất đồng không?" Nàng hỏi, nhìn thấy Tuyết Tam Nguyệt lắc đầu, nàng lại nói "Ngươi cũng nắm qua tay của Li Thù rồi, có lẽ ngươi vẫn nhớ cảm giác ấy. So với ta cũng không khác biệt đúng không?"

"Tay hắn to hơn tay ngươi."

Kỷ Vân Hòa phì cười đánh lên tay Tuyết Tam Nguyệt một cái: "Năm đó cáo biệt vội vàng, vẫn chưa nói cho ngươi biết chuyện Li Thù huyết tế thập phương." Lúc nói lời này, nụ cười trên mặt Tuyết Tam Nguyệt khẽ thu liễm lại "Theo cách nhìn nhận của ngươi, chuyện ấy, có lẽ là Li Thù vẫn luôn lợi dụng ngươi, trà trộm vào trong ngự yêu cốc, xem ngươi như là kẻ thế thân của thanh loan, cuối cùng giúp hắn đạt được mục đích."

"Còn ngươi không nhìn nhận như thế ư?"

"Phải, nhưng cũng không tuyệt đối. Sức mạnh của mèo yêu Li Thù cường đại, lúc ấy hắn huyết tế thập phương trận, có thể thấy hắn đã chuẩn bị từ lâu. Mà chuyện các ngươi đột nhiên bị bắt lại vô cùng đột ngột, hắn lại trong lúc sau khi các ngươi bị bắt, trước mặt mọi người huyết tế thập phương trận, đây chính là một hành động vô cùng không sáng suốt, có thể thấy chuyện này không nằm trong kế hoạch của hắn." Kỷ Vân Hòa phân tích "Theo ta thấy, Li Thù sớm đã tìm được mười mắt trận rồi, cũng chuẩn bị xong

chuyện huyết tế thập phương, nhưng hắn vẫn luôn không động thủ, mà lại theo ngươi chạy đông chạy tây, hành động này chắc chắn không chỉ xem ngươi là kẻ thế thân của thanh loan."

Tuyết Tam Nguyệt nhìn tay mình, thoáng trầm mặc.

"Hắn không nỡ, cũng không muốn phá vỡ mối quan hệ giữa hai người."

Khóe môi Tuyết Tam Nguyệt run rẩy, tình cảm trong đáy mắt hệt như bị lời nói của Kỷ Vân Hòa làm kinh động.

"Nếu không phải vì chuyện đó đột nhiên xảy ra, muốn cứu ngươi rời khỏi ngự yêu cốc, có lẽ chuyện Li Thù huyết tế thập phương trận sẽ là chuyện của sau này." Kỷ Vân Hòa vỗ vỗ cánh tay Tuyết Tam Nguyệt, "Cho nên, đừng cho rằng Li Thù không thích ngươi, cũng đừng cho rằng hắn chỉ đang lợi dụng ngươi, càng đừng nghĩ đến nguyên nhân hắn làm như thế, chỉ là vì ngươi không phải là yêu quái, ngươi cùng hắn khác loài. Nếu như ngươi từng như thế nghĩ hắn, cho dù năm đó cách làm của hắn là sai, ta cũng sẽ phải thay hắn kêu oan."

Dưới ánh nắng ấm áp, Tuyết Tam Nguyệt trầm mặc rất lâu, cuối cùng cười khổ một tiếng: "Vân Hòa, chẳng trách ngươi là ngự yêu sư lợi hại nhất trong ngự yêu cốc. Ngươi hiểu bọn họ."

"Lúc ta ở ngự yêu cốc đã sớm nói qua, hãy xem yêu quái như người, cũng không có gì khó hiểu nữa. Nhưng mọi người không ai chịu nghe cả." Kỷ Vân Hòa khoát tay, cất bước rời đi, "Chẳng qua, bây giờ có lẽ cũng không cần ta đi nói với mọi người nữa rồi."

136. Chương 109: Đột Nhiên Tâm Động (1)

Chuẩn bị đủ thuốc trợ tim nhũn chưa mọi người =))

Wattpad: Rosenychungchung

Kì thực biên giới của cõi Bắc cách ngự yêu đài không xa, trước đây các ngự yêu sư đóng quân ngoài thành cõi Bắc, sự tấn công này trực tiếp đem đến áp lực cực lớn cho cõi Bắc.

May mà Trường Ý và Kỷ Vân Hòa đã thuyết phục bọn họ ở tiền tuyến, mới có thể bảo vệ cõi Bắc bình yên vô sự. Sau đó, chờ thế cục ổn định, cõi Bắc liền mở rộng biên giới của mình nam tiến một trăm dặm, triều đình bấy giờ đã không đủ sắc ngăn chặn sự bành trướng xuống nam, hơn nữa bá tánh cũng toàn lực ủng hộ hành động lần này của cõi Bắc.

Sau đó, vùng đất được thành cõi Bắc nam tiến một trăm dặm bắt đầu tự xây tường thành biên giới của mình, cứ cách một khoảng lại xây một cửa khẩu, từ đông sang tây, tổng cộng có mười hai cửa khẩu. Cõi Bắc vừa bành trướng phạm vi thế lực, vừa chuẩn bị phương tiện phòng vệ, khi có quân địch đánh đến, cũng

có thể lập tức đối phó, không để họ có thể trực tiếp tấn công vào trong thành.

Mà giờ đây, mọi người đều không nghĩ đến, sau khi biên phòng của cõi Bắc vừa xây dựng xong, chuyện đầu tiên cần đề phòng lại là dân tị nạn đến từ phía nam.

Thuận Đức đã giết đệ đệ ruột của mình, tự lên ngôi vua, văn võ bá quan trong triều đều từ chức, mọi người đều gặp nguy hiểm. Kinh Thành đại loạn, cường hạo ở địa phương cũng nhân cơ hội này, vơ vét khắp nơi, các nơi xảy ra loạn chiến, đánh nhau không ngừng, đất nước rộng lớn là thế, nhưng chỉ có cõi Bắc hoang vu lạnh lẽo mới có thể thu nạp bá tính.

Kỷ Vân Hòa đưa người ngựa đến biên giới, chỉ huy ở cửa khẩu hướng cực đông, nơi ấy có nhiều dân tị nạn nhất,, bọn họ cần ưu tiên bài bố kết giới ở nơi này. Có kết giới rồi, cõi Bắc càng thuận tiện quản lý người ra vào, cũng có thể áp chế bạo loạn.

Mà tình huống ở cửa khẩu biên giới còn loạn hơn so với tưởng tượng của nàng.

Sau khi người được Kỷ Vân Hòa và Lâm Hạo Thanh chọn ra xây xong nền móng, nàng liền một mình đi một vòng quanh đám dân tị nạn bên ngoài cửa khẩu.

Vô số dân tị nạn tập trung đông đúc trước cửa khẩu, đã dựng đủ loại lều trú, điểm tương đồng là không có chiếc lều nào không bị rách.

Đám trẻ con vô tư, chui qua chui lại trong những chiếc lều đổ nát, hệt như lúc vẫn còn ở trên đồng chơi đến hi hi ha ha. Mà người lớn đều đang mặt mày u sầu, không ít người còn bị bệnh, đi qua rất nhiều lều trú nghe được tiếng ho húng hắng.

Đi ngoài cửa khẩu suốt nửa ngày, thần sắc của Kỷ Vân Hòa liền trở nên cực kì nặng nề.

Nàng biết rõ hơn ai hết, Trường Ý đang phải chống đỡ bao nhiêu sinh mạng trong cõi Bắc, mỗi ngày một cửa khẩu cho phép năm trăm người tiến vào, đã là cực hạn, thậm chí là vượt qua cả cực hạn. Nhưng chỉ tính ở nơi nàng đi dạo qua, mỗi ngày đã có hơn ngàn người đến đây, một ngày cho năm trăm người vào trong, vốn không giải quyết được vấn đề dân tị nạn, người ngoài cửa khẩu ngày một nhiều hơn, tình hình cũng ngày càng phức tạp.

Cõi Bắc vốn dĩ dùng hình thức rút thăm, người rút được thăm đỏ liền có thể vào trong, nhưng không nghĩ đến, có người vì tranh giành thăm đỏ, giành đến đánh nhau, thậm chí xảy ra án mạng. Còn có người ngụy tạo thăm đỏ, để lừa gạt lương thực trong tay dân tị nạn. Còn có kẻ tụ tập thành một đoàn người, ngày ngày đến giành thăm đỏ, nhưng không thèm vào thành mà bán lại với giá cao, đòi ngân lượng, đòi lương thực. Thậm chí còn đòi lục phủ ngũ tạng của con người, đám người này muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Trăm người nghìn mặt, vạn chủng nhân tâm*, Kỷ Vân Hòa nhìn thấy cảnh này, không nhịn được mà kinh hãi.

(*ở đây muốn ghi là lòng người đủ loại, nhưng không biết hay không, với lại không chuẩn nghĩa nên tớ để nguyên văn)

"Thế cục khó khăn, thủ đoạn cùng cực." Sau khi Kỷ Vân Hòa vào trong cửa khẩu, đêm đầu tiên, chỉ đành hạ lệnh, "Ai trong lúc này dám ăn bánh bao thịt người, làm tình thế thêm rối loạn, bắt được kẻ nào, dù là người, là yêu hay là ngự yêu sư, đều giết chết không tha."

Đêm đầu tiên ở biên quan, nàng không ngủ được, nằm trên nóc nhà của một căn nhà gỗ đơn sơ trong cửa khẩu, ngắm nhìn trăng sao sáng rực trên nền trời, nhất thời lại có chút hoang mang, không biết thế cục của thiên hạ này vì sao lại bỗng nhiên trở nên hoang đường như thế này.

Cũng không biết đêm nay, Trường Ý ở trong thành cõi Bắc, có thể ngủ ngon giấc hay không……

Nàng nhắm mắt, thôi động sức mạnh của ấn ký, muốn biết vị trí của Trường Ý, nhưng đột nhiên cảm nhận được, ấn ký đầu kia đang gần trong gang tấc.

Kỷ Vân Hòa vội mở mắt, lập tức ngồi dậy, nhìn xuống dưới liền trông thấy một người mặc hắc bào, tóc bạc đang đứng bên dưới, không phải là Trường Ý, thì còn là ai?

Bỗng nhiên nhìn thấy người mình mong nhớ, trong lòng nàng thầm dậy sóng, lại có vài phần cảm giác động lòng.

"Cá đuôi to……" Nàng thì thầm gọi.

Trường Ý bên dưới ngẩng đầu nhìn nàng, sắc mặt y tuy trắng bệch, hơi thở quanh chóp mũi vẫn thở ra sương trắng lạnh lẽo, nhưng trong đôi mắt xanh lam kia lại chứa đầy tình ý ấm áp, hệt như ánh nắng tháng ba, có thể hồi sinh vạn vật.

"Nhớ nàng rồi." Trường Ý mở miệng, chất giọng trầm thấp, mê hoặc lòng người chỉ có người cá mới có, "Không chịu nổi."

Sáu chữ này, phút chốc, Kỷ Vân Hòa mới biết, hóa ra sợi dây trong tim nàng cư nhiên có thể vì hành động đơn giản thế này mà không ngừng dao động.

Nàng trở người, lập tức từ trên nóc nhà nhảy xuống, không nói lời nào liền ôm lấy Trường Ý.

Da thịt tiếp xúc, tim kề tim, hai người đều nhắm mắt đắm chìm trong sự va chạm chân thực từ chiếc ôm này.

Người Trường Ý lạnh lẽo, mà người Kỷ Vân Hòa lại nóng rực, một lạnh một ấm, truyền nhiệt cho nhau, lấp đầy lẫn nhau.

"Ta thực sự trở nên không giống với ta nữa rồi." Nàng trong lòng Trường Ý hít một hơi thật sâu "Trước đây liều mạng muốn thoát khỏi tất cả xiềng xích bên cạnh, hận không thể một mình cô độc sống đến già, mà nay vừa mới một ngày không gặp chàng, cư nhiên lại trở nên bám người như vậy……"

Kỷ Vân Hòa khẽ đẩy Trường Ý ra, cùng y kéo dãn khoảng cách, liền quan sát thần sắc trên mặt y: "Trường Ý, chàng thật quá lợi hại, hiển nhiên khiến ta bắt đầu muốn bị trói buộc rồi."

Trường Ý gật đầu: "Thế ta thực sự là rất lợi hại."

Kỷ Vân Hòa cười rộ lên: "Chàng trước giờ thật không khiêm tốn."

"Ừ……Cái kia……" Bên cạnh truyền đến một tiếng gọi yếu ớt, Kỷ Vân Hòa lúc này mới chú ý đến bên cạnh còn có một người đứng đó, Cù Hiểu Tinh ngượng ngùng nhìn hai người "Ta có cần, về trước không?"

"Cần." Trường Ý thẳng thắn nói "Chẳng qua, lát nữa ta cũng về, ngươi đừng đi quá xa, đợi ta một chút."

Cù Hiểu Tinh lập tức như được khai ân, vội vàng trốn đi.

"Chàng bảo Cù Hiểu Tinh đưa chàng tới ư?"

"Ừ, không thể sử dụng thuật pháp, ta đã từng hứa với nàng rồi."

Kỷ Vân Hòa nghe xong, trong tim lại cảm thấy ấm áp, nàng nhón chân, vươn tay xoa đầu Trường Ý: "Cá đuôi to của ta thật ngoan."

Trường Ý khẽ cười, chăm chú nhìn nàng, cho đến khi nàng thu tay về: "Ta chỉ có thể ở đây một lúc, trong thành cõi Bắc vẫn có rất nhiều việc cần giải quyết."

Kỷ Vân Hòa rất muốn khuyên y chú ý đến sức khỏe của mình, đừng bận như thế nữa, nhưng nghĩ đến chuyện ngoài cửa khẩu vẫn còn rất nhiều dân tị nạn, còn có tình huống của cõi Bắc, cuối cùng tất cả lời muốn nói đều dừng bên khóe môi, nuốt ngược về, nàng nắm tay Trường Ý bảo: "Ta sẽ cố gắng nhanh chóng xử lý xong chuyện của biên giới. Ngày mai, chàng đừng đến đây nữa. Khoảng thời gian này, phải nghỉ ngơi nhiều chút mới tốt."

"Có thể nhìn thấy nàng mới là tốt nhất."

Kỷ Vân Hòa bật cười: "Cá đuôi to, chàng quả nhiên thật biết nói lời tình tứ."

Trường Ý lại nghiêm túc đáp: "Đây chỉ là lời thật lòng mà thôi."

Trên môi nàng mang theo nụ cười, kéo tay y, tản bộ dướiánh trăng sáng.

137. Chương 109-2: Đột Nhiên Tâm Động (2)

Trên môi nàng mang theo nụ cười, kéo tay y, tản bộ dưới ánh trăng sáng. Lúc này, bên ngoài cửa khẩu ngẫu nhiên có tiếng khóc của trẻ con, vốn dĩ gặp được Trường Ý nàng cảm thấy rất vui mừng, nhưng tâm trạng giờ đây lại trầm xuống vài phần.

Trường Ý nhìn thấy nàng chợt nhíu mày, liền hỏi: "Chuyện biên quan không thuận lợi ư?"

Kỷ Vân Hòa lắc đầu: "Chuyện bài bố kết giới không có vấn đề gì, những người Lâm Hạo Thanh chọn quả thực vô cùng lợi hại, nhưng những dân tị nạn……quá nhiều rồi, tập trung ở ngoài cửa khẩu, cũng không phải là biện pháp, mỗi ngày cho năm trăm người vào, con số này vừa đề ra, ngoài cửa khẩu liền nhanh chóng xuất hiện giao dịch tiền bạc cùng sinh mạng, hơn nữa ngày xuân dần ấm lên, trong đám người này có bệnh truyền nhiễm……cũng thật đáng lo ngại."

Trường Ý thoáng trầm mặc: "Chuyện xảy ra quá đột ngột, quy định cho người vào trong vẫn chưa hoàn thiện, ngày mai ta sẽ suy nghĩ chuyện này trước."

Kỷ Vân Hòa nắm lấy tay y, nhìn bàn tay trắng bệch của y, vết thương bị đóng sương trước kia khiến da thịt y vẫn còn hơi khô, da thịt cũng xuất hiện những vệt xanh không bình thường. Nàng đau lòng sờ tay y: "Thật là làm khổ cá đuôi to chàng rồi."

Trường Ý ngược lại khẽ cười: "Ta rất lợi hại, không cực khổ."

Y vừa nói câu này, nàng còn chưa kịp cười thì đột nhiên nghe tiếng Trường Ý rên khẽ.

Kỷ Vân Hòa ngạc nhiên nhìn y, chỉ thấy khí lạnh bên môi Trường Ý càng nhiều hơn, cơ thể y vô thức vặn vẹo, tức thì, giống như có băng bao phủ gương mặt y, khiến cho lông mao trên mặt từng sợi đều kết thành sương.

"Trường Ý!?" Kỷ Vân Hòa kinh hãi, lại không dám dùng lửa hồ để giúp y sưởi ấm, chỉ đành quay đầu gọi, "Cù Hiểu Tinh!"

Cù Hiểu Tinh lập tức từ không xa chạy về, vừa trông thấy Trường Ý biến thành thế này, liền run rẩy tìm trong ngực áo, lấy ra một lọ thuốc, lấy ra hai ba viên dược màu đen: "Khống Minh nói sau khi y biến thành thế này, ăn thuốc này……"

Kỷ Vân Hòa vội cầm thấy đan dược, muốn bỏ vào trong miệng Trường Ý nhưng hàn băng khiến hàm răng y cắn chặt lại, cả người bắt đầu run cầm cập. Kỷ Vân Hòa không trì hoãn nữa, bỏ thuốc vào miệng mình, sau đó phủ lên môi Trường Ý, dùng lưỡi mình tách miệng y ra, sau đó cho thuốc vào, lúc này Trường Ý mới

có thể nuốt được thuốc.

Đan dược trôi xuống bụng, sau khoảng nửa nén hương, toàn thân Trường Ý mới ấm dần lên.

Kỷ Vân Hòa dìu y, để y dựa vào người mình, nàng ném ra một đoàn lửa hồ đen, nhiệt độ của ngọn lửa khiến chóp mũi nàng phủ một tầng mồ hôi, nhưng độ ấm thế này mới có thể khiến cho sương tuyết trên mặt Trường Ý dần dần tan chảy.

"Y sao rồi? Khống Minh nói thế nào?" Trường Ý nhắm mắt nghỉ ngơi, Kỷ Vân Hòa hỏi Cù Hiểu Tinh bên cạnh, nhưng nhìn thấy hắn gấp đến độ cúi đầu, giọng nàng trở nên nghiêm trọng "Thành thật nói, không được giấu ta."

"Thì……thi triển thuật pháp quá độ……"

"Y hôm nay không phải hoàn toàn không sử dụng thuật pháp sao?"

"Là……Là trước kia……"

"Trước kia không phải đã trị khỏi rồi sao?" Kỷ Vân Hòa nghiêm túc hỏi "Trước đó trong lúc ta được đưa từ Kinh Sư về đã hôn mê một ngày, ngày đó y bị sao? Trước đó Lạc Cẩm Tang nói với ta rằng y không ổn lắm, rốt cuộc là không ổn thế nào?"

Nhìn thấy thần sắc của Kỷ Vân Hòa, Cù Hiểu Tinh càng thêm hoảng loạn, mà lúc này người cá vẫn đang hôn mê, hắn rốt cuộc cắn chặn răng nói: "Vốn dĩ là thi triển thuật pháp quá độ……Người cá tu theo thuật pháp hệ thủy, hàn khí trong người không rút đi, liền……liền từ từ đều kết thành băng……"

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: "Cái gì gọi là đều kết thành băng?"

"Xương và máu trong cơ thể……đều sẽ dần dần kết thành băng……"

Kỷ Vân Hòa sững sờ, nhìn Trường Ý trong vòng ôm mình.

Cù Hiểu Tinh thở dài: "Là người cá……Bất luận thế nào cũng không để bọn ta nói cho người biết……"

"Tại sao?" Kỷ Vân Hòa có chút thất thần hỏi "Y……sẽ……sẽ chết sao?"

"Sẽ bị đông lại……"

Bị đông lại? Huyết dịch sẽ bị khí lạnh trong người đông lại, xương cốt cũng bị đông cứng, da thịt bị băng

phong, cuối cùng biến thành một khối băng ư? Hệt như trước kia y băng phong thi thể nàng lại, toàn thân bị hàn băng bao phủ?

"Có thể cứu được không?"

"Khống……Khống Minh nói vẫn chưa biết……" Cù Hiểu Tinh thở dài "Kì thực hôm nay mọi người đều không muốn ta đưa y đến, nhưng người cá nói……Bởi vì thời gian hiếm hoi, cho nên không muốn lỡ mất. Lúc y rời khỏi thành cõi Bắc còn phải uống thuốc, nhưng không nghĩ đến……"

Kỷ Vân Hòa trầm mặc, nàng nhắm mắt lại, bàn tay bên người cũng dần siết chặt thành quyền.

Nàng sao có thể không hiểu Trường Ý đang nghĩ gì chứ, nàng hiểu rõ bởi vì thời gian gần hết rồi, cho nên tất thảy đều mang một ý nghĩa khác.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Tim bổn tọa đau quá:(

138. Chương 110: Thành Toàn

Trường Ý hôn mê rất lâu, sau khi tỉnh lại, y nhìn thấy lửa hồ đen trước mặt, sau một hồi ngơ ngẩn mới biết được trên người mình đã phát sinh chuyện gì.

Trường Ý vừa xoay đầu, liền nhìn vào mắt của Kỷ Vân Hòa đang ngồi bên cạnh.

Nàng không hề chợp mắt, đôi mắt khô đến đỏ lên.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào. Y không mở miệng giải thích chuyện vì sao mình bỗng nhiên hôn mê, đến tận bây giờ, cá đuôi to này cũng không thạo nói dối, mà nàng cũng không ép y, bất luận là chân tướng vẫn là lời nói dối, nàng đều không định ép y nói ra.

Thế là sau một hồi lâu im lặng, Kỷ Vân Hòa cong môi cười trước: "Trời sắp sáng rồi." Nàng cố tỏ ra thoải mái, "Cá đuôi to, thời gian bên cạnh chàng trôi qua thật nhanh quá."

Nàng không truy hỏi, đôi mắt Trường Ý khẽ rủ xuống, lông mi cong dài hệt như cánh bướm khẽ run run. Y không nói lời nào, chỉ là vươn tay, dịu dàng kéo nàng vào lòng.

Dưới ánh trăng, lửa hồ đen vẫn đang lặng lẽ cháy, hai người ôm lấy nhau, không ai phá vỡ sự yên tĩnh này.

Cho đến khi ánh trăng dần lặn xuống, mặt trời xuất hiện bên chân trời. Sự xuất hiện của ban mai phá vỡ đêm tối huyền ảo như mộng, khiến bọn họ không thể lẳng lặng trốn trong bóng đêm được nữa, chỉ đành quay về với thực tại.

Trường Ý buông Kỷ Vân Hòa ra, nàng giúp y chỉnh lại lọn tóc bên tai, ngón tay nàng quấn lấy lọn tóc, dường như nó chính là động tác triền miên cuối cùng của nàng: "Chàng hẳn nên quay về cõi Bắc rồi."

Ngón tay nàng rời khỏi tóc y, nàng rốt cuộc cũng cất lời.

Trường Ý gật đầu, đứng dậy: "Tình hình của biên giới, ta sẽ quay về bàn bạc với bọn người Khổng Minh, hôm nay sẽ đưa ra quy chế cụ thể." Trường Ý nói, "Trên đường có nhiều chuyện phát sinh, chú ý an toàn."

Y đứng dậy liền gọi Cù Hiểu Tinh, Kỷ Vân Hòa sau lưng lại gọi y một tiếng: "Trường Ý."

Trường Ý quay đầu, ánh ban mai xuyên qua giữa những lọn tóc bạc đang lay động, khiến y đẹp tựa như trích tiên trên trời.

Kỷ Vân Hòa thưởng thức bức họa y tạo thành, cười nói: "Chờ giải quyết xong chuyện này, chàng cưới ta nhé."

Đôi mắt lam khẽ mở to.

Cù Hiểu Tinh vừa chạy đến đón người nghe thấy câu này, liền dừng bước lại, đôi mắt hết nhìn Kỷ Vân Hòa lại chuyển sang nhìn Trường Ý.

Gió xuân lành lạnh thổi đến, nhưng làn gió thổi từ sau lưng nàng lướt đến chỗ Trường Ý, lại mang theo vài phần ấm áp. Hệt như có thể làm tan chảy hàn băng trong huyết mạch y.

"Ta……" Trường Ý mở miệng, giọng có chút khàn "Vẫn không thể cưới nàng." Y cúi gằm mặt, lông mi cong cong hệt như phiến quạt, tạo thành chiếc bóng dưới mắt y.

Câu trả lời này hơi ngoài dự đoán. Cù Hiểu Tinh có chút khẩn trương cắn ngón tay cái của mình, quan sát biểu tình của Kỷ Vân Hòa. Nhưng lại thấy thần sắc của nàng vẫn như thường, không hề dao động, cơ hồ không có chút đau khổ vì bị cự tuyệt, nàng tiếp:

"Ấn ký chàng cho ta, trong quy định của người cá bọn chàng đã xem như là cưới ta rồi."

Cù Hiểu Tinh lại nhìn Trường Ý.

Trường Ý ngược lại hệt như là người bị cự tuyệt, y nhíu mày, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, im lặng, trầm

tư hồi lâu: “Trong quy định của con người thì không tính.”

“Ta không phải là con người nữa.”

“Nàng cũng không phải là người cá.”

“Nhưng chàng là người cá, chàng hẳn vẫn theo quy định của người cá.”

Kỷ Vân Hòa đáp trả rất nhanh, Trường Ý nhíu mày càng chặt, y lại im lặng hồi lâu, tiếp tục suy tư, hiển nhiên là không có cách nào để đáp lại câu của nàng.

Mặt trời sắp lên cao, Cù Hiểu Tinh nhìn đến thậm chí có chút xót thương người cá.

Hắn hiểu rõ, người có thể đấu võ mồm thắng Kỷ Vân Hòa, toàn thiên hạ này, chẳng có được vài người. Đầu óc của nàng quá nhanh, miệng lưỡi lại quá sắc bén, đấu khẩu với người cá thật thà này, thực sự là dùng dao mổ trâu giết gà*.

*(*Nguyên văn [tiểu thí ngưu đao])*

“Ta……vẫn là không thể cưới nàng.”

Cuối cùng, người cá không cãi lại được, chỉ ngây ngô để lại một câu.

Từ chối trực tiếp, thô bạo lại mạnh mẽ.

Quả nhiên, kẻ giỏi biện luận như nàng, đối mặt với loại người “thật thà” này, miệng lưỡi có khéo léo đến đâu cũng không có đất dụng võ. Trực tiếp bị đàn áp, đánh đến không còn manh giáp.

Kì thực, lý do Trường Ý cự tuyệt Kỷ Vân Hòa, cả ba người đều hiểu rõ——Y biết mình không thể sống được bao lâu nữa, y sợ mình làm lỡ nàng. Nhưng Trường Ý nói ra, mọi người cũng sẽ không nhắc đến.

Y nói không thể cưới, cũng không nói lý do, Kỷ Vân Hòa nhìn y. Trường Ý có thể cảm nhận được ánh mắt của nàng, y rũ mắt, hệt như một đứa trẻ đã phạm phải lỗi lầm, chờ nàng chất vấn mình.

Nhưng Trường Ý không hề biết rồi, dáng vẻ trầm mặc của y đã đủ khiến lòng nàng đau như bị tảng đá nặng đè vào lồng ngực.

“Thế lần sau ta lại hỏi chàng lần nữa.”

Kỷ Vân Hòa không truy vấn tiếp, chỉ nói, "Lần sau không đồng ý, ta sẽ hỏi chàng lần sau sau nữa, Trường Ý, sẽ có ngày chàng đồng ý ta."

Trường Ý ngây ngốc nhìn nàng, mà lúc này nàng đã xoay người, vẫy tay rời đi: "Hôm nay còn phải đặt nền móng kết giới ở cửa khẩu tiếp theo, ta đi đây."

Ánh ban mai bao phủ khắp nơi, dưới ánh nắng, bóng lưng nàng càng đi càng xa, hệt như bị tầng vàng nhạt che lấp.

"Tôn chủ?" Cù Hiểu Tinh chờ đến khi không còn thấy thân ảnh nàng, lúc này mới đi đến bên cạnh Trường Ý, hỏi y, "Về chứ ạ?"

"Ta suýt nữa thì đồng ý rồi." Đôi mắt xanh lam của Trường Ý vẫn nhìn theo hướng Kỷ Vân Hòa rời đi, y có chút thất thần nói "Suýt nữa thì……"

Y cúi đầu, nhìn ngón tay mình, trên đó có một lớp băng bao phủ, cơ hồ bao phủ cả ngón tay y, Trường Ý cuộn tay lại, lớp sương băng vụn vỡ, mảnh vụn rơi trên đất, trong suốt óng ánh, hệt như bông tuyết từ trên trời rơi xuống.

Y nói: "Về thôi."

……Wattpad: Rosenychungchung……

……

"Mười ngày." Khống Minh vừa thu dọn ngân châm vừa nói hai chữ này.

Trường Ý đương nhiên biết hắn đang nói gì.

Thời gian cách ngày bị băng đông toàn thân chỉ còn mười ngày.

Sau khi biết được thời gian cụ thể này, vốn trên đường về cũng có chút tâm tư kia, nhưng lúc này lập tức bị dập tắt toàn bộ.

Chuyện hôn sự, cho dù là đối với người cá hay con người mà nói đều là một chuyện lớn. Kì thực, nếu không có sóng gió ngoài biên giới, bây giờ y thực sự có thể trù bị được chuyện này. Y đã hạ ấn ký với nàng, cũng từng hôn qua nàng……

Nghĩ đến vô số lần tiếp xúc ấy, từng cảnh tượng và xúc cảm chân thật hiện ra trước mắt, Trường Ý đột nhiên cảm thấy thân thể lạnh băng của mình thoáng cái nóng lên.

Khống Minh nhìn Trường Ý một cái, gần đây, tâm trạng của hắn cũng rất tệ, không như thường ngày mỉa mai người khác, chỉ hỏi Trường Ý: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Kỷ Vân Hòa." Trường Ý không suy nghĩ mà nói ra.

"Nghĩ đến nàng ta nhiều chút. Đối với thân thể ngươi có lợi." Khống Minh nói "Vừa rồi sắc mặt ngươi hồng hào hơn chút."

Trường Ý ho khan một tiếng, cố gắng áp chế dao động trong lòng: "Hôm nay……Trước khi ta về, Vân Hòa nói với ta, muốn ta cưới nàng."

Khống Minh liền dừng tay: "Bây giờ?"

"Nàng nói, chờ chuyện này giải quyết xong đã."

"Ngươi không đợi được nữa, hai người bây giờ tổ chức luôn đi." Khống Minh nói xong, liền cầm đồ ra ngoài cửa, "Kết giới của biên giới không thể ngừng nhưng nàng ta cũng có thể trích được nửa ngày về đây. Cố gắng thực hiện, có thể hoàn thành một tâm nguyện cũng tốt." Hắn thoáng dừng lại "Thời gian không chờ đợi một ai. Bỏ qua rồi có thể sẽ không còn sau đó nữa." Dáng vẻ như nói lời cuối nhưng lại hệt như đang nghĩ chuyện của chính mình.

Trường Ý không thạo việc an ủi người khác, càng cảm thấy Khống Minh cũng không cần lời an ủi của y, nên chỉ lẳng lặng rót một tách trà đưa cho Khống Minh.

Khống Minh đưa tay từ chối, đánh giá thần sắc của Trường Ý, lại hỏi: "Dáng vẻ này của ngươi, không muốn cưới hả?"

"Ta không muốn mình làm lỡ nàng."

"Hai người các ngươi đã lãng phí bao nhiêu năm rồi, ta thấy giờ đừng giày vò nhau nữa." Khống Minh xoay người bước ra ngoài "Nếu đổi lại là Kỷ Vân Hòa sắp chết, ngươi có cưới nàng không? Ngươi sẽ cảm thấy đây làm làm lỡ sao?"

Trường Ý sửng sốt, hình như đã ngộ ra gì đó.

Y đứng dậy, lại muốn nói gì đó, nhưng lại đúng lúc nhìn thấy Khống Minh đẩy cửa ra, Kỷ Vân Hòa đứng bên ngoài liền bước vào.

Trường Ý ngây người, thấy Kỷ Vân Hòa nói với Khống Minh, "Ta biết tìm ngươi làm hữu dụng mà." Kỷ Vân Hòa vỗ vai Khống Minh "Sau này chỉ cần ngươi đối xử tốt với Lạc Cẩm Tang, muội ấy có gì nghĩ không thông, ta sẽ đến khuyên."

Khống Minh lườm nàng một cái: "Ta nói những lời này, không phải là vì ngươi." Dứt lời, hắn bước ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa lại.

Kỷ Vân Hòa phì cười nhìn thân người chắn sau cánh cửa, lại quay đầu nhìn Trường Ý trước mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, dưới ánh nến lay động, nàng cong môi cười, thần sắc đều là sự thản nhiên sau khi trải qua thương hải tang điền, bãi bể nương dâu.

"Cá đuôi to, ta từng đi đến điểm cuối của sinh mệnh, cho nên ta biết điều luyến tiếc và hối hận nhất trong giây cuối cùng ấy là gì, chàng đừng trách ta dùng thủ đoạn. Ta chỉ là thực sự không muốn lãng phí thời gian nữa." Nàng tiếp "Ta bây giờ muốn chàng cưới ta, thứ cần không phải danh phận, mà là thân phận. Thân phận này đối với ta của hiện tại mà nói là không quan trọng, bởi vì bây giờ thứ quan trọng nhất với ta là chàng, nhưng Trường Ý……" Nàng dừng lại chút, nụ cười vẫn treo bên môi tiếp tục nói:

"Trong những tháng ngày không có chàng, thân phận này, đối với ta mà nói, là vô cùng quan trọng."

Trong lúc không có y bên cạnh, nàng muốn tên mình mang họ của y*, cho dù một ngày nào đó nàng không còn nhớ rõ nữa, tên cùng thân phận nàng, cũng sẽ giúp nàng nhớ rõ y.

(Trước đây là sau khi gả chồng, phụ nữ sẽ theo họ chồng.)*

Đây chính là dấu vết chứng minh cho sự tồn tại của Trường Ý trong sinh mệnh của nàng.

Kỷ Vân Hòa muốn trong linh hồn của mình cũng khắc sâu dấu vết này.

"Đây không phải làm lỡ." Nàng nói "Đây là thành toàn."

~Wattpad: Rosenychungchung~

PS: Thi cả ngày trời, đến hơn 10h đêm mới về nhà, liền hì hục dịch truyện <3

Từ mai sẽ cố ngày up 1 chương nhé

Ôi chao, ta nói Trường Ý ngây ngây ngô ngô, cute không sao tả hết:3

139. Chương 111: Đợi Chàng Cưới Ta

Trường Ý cũng không có lý do để cự tuyệt Kỷ Vân Hòa nữa. Y gật đầu, "được" một tiếng, Kỷ Vân Hòa liền tiến lên hai bước, đi đến trước mặt y, ôm lấy y, nàng dán mặt lên vòm ngực lành lạnh của y, nhắm mắt lại.

"Cá đuôi to." Nàng cười, thanh âm tựa như gió xuân mưa xuân, có thể hồi sinh thiên sơn vạn thủy cô tịch "Cảm ơn chàng đã thành toàn cho ta."

Trường Ý ngây ngẩn nhìn nàng trong lòng mình, nhiệt độ thân thể nàng ấm áp như một ngọn đuốc, là ngọn lửa duy nhất trên thế gian này có thể sưởi ấm cho y.

Đôi mắt lam băng khẽ khép lại, y đưa tay ôm lấy người nàng, kéo nàng vào lòng.

Y không nói chuyện.

Trước đây lúc Trường Ý bị Thuận Đức công chúa bắt, Thuận Đức nghĩ đủ mọi cách muốn y nói chuyện, xúc phạm y, đánh y, còn từng uy hiếp qua y, nhưng cho dù nàng ta có dày vò thế nào, y cũng không phát ra bất kì âm thanh nào, hiểu được tiếng người nhưng vẫn chọn im lặng, không nói ra một câu, một chữ nào cả.

Mà giây phút này, sự im lặng của y hoàn toàn không giống với khi ấy.

Y có quá nhiều lời muốn nói với nàng.

Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng y, dường như đều muốn trào ra trong khoảnh khắc này, y khao khát nói cho nàng biết tâm tình của mình, cũng muốn bày tỏ sự vui mừng trong lòng, muốn bộc bạch với nàng vô số giằng xé thậm chí là những tâm tư hèn mọn u ám, sự bất đắc dĩ, bi ai cùng hèn nhát của mình.

Quá nhiều điều muốn nói hóa cùng cảm xúc vọt lên cổ họng, khiến y kích động, đôi môi mấp máy, cuối cùng lại không phát ra một chữ nào.

Y là người cá đến từ biển sâu, vốn là một thân đơn độc, vô dục vô cầu, lại ở trên thế gian này trải qua quá nhiều biến hóa, thăng trầm khó lường. Y từng nhìn thấy núi non, cũng thấy qua nhân gian, trải qua những khúc khuỷu của lòng người, cũng từng đối diện với nội tâm hoang vu lạnh lẽo, y từng có được cũng từng mất mát, thậm chí còn mất rồi lại tìm về……

Trường Ý vốn cho rằng, đến bây giờ, y hẳn đã nhìn thấu mọi chuyện, đã là một người cá có nội tâm bình thản rồi.

Nhưng không nghĩ đến, nàng lại dễ dàng phá vỡ sự bình tĩnh và thản nhiên của y đến thế.

Y ôm lấy nàng, bên tai cơ hồ vẫn nghe thấy lời nàng vừa nói. Cho dù Trường Ý đã sớm biết nàng đối với mình mà nói quan trọng nhường nào, nhưng cũng trong giây phút này, y mới cảm nhận rõ được sự ảnh hưởng trực tiếp và tuyệt đối của nàng đối với mình. Câu thành toàn này, liền khiến y không thể khống chế được sự kích động trong lòng. Mà nghĩ đến những tháng ngày sau này, nếu y mất đi, nghĩ đến cảnh nàng một mình mang theo quá khứ của bọn họ mà tiếp tục sống, tâm trạng của Trường Ý càng phức tạp hơn.

Y không thể nói là mình không đau lòng, cũng không thể nói mình không vui vẻ.

Những tâm trạng mâu thuẫn này ồ ạt vọt lên khiến khóe môi y run run.

Y dùng răng nanh sắc nhọn hơn con người của mình cắn chặt cánh môi đang run rẩy. Cánh tay càng dùng sức ôm nàng. Giống như ôm lấy ngọn lửa duy nhất của mình.

"Rõ ràng……là nàng thành toàn cho ta."

Lời thì thầm của y, rơi bên tai nàng.

Ánh nến hắt bóng hai người lên trên khung giấy của ô cửa.

Trong đêm tối vắng lặng, hai người ôm nhau trong phòng, hệt như tất cả muộn phiền trên thế gian này không thể kinh động được đến bọn họ.

Nhưng thời gian vẫn rất giỏi sát phong cảnh, khoảng thời gian tươi đẹp luôn trôi qua rất nhanh.

Kỷ Vân Hòa biết rõ sau khi trời sáng, Trường Ý vẫn còn vô số công vụ phải giải quyết, cõi Bắc lớn thế này, người đến càng lúc càng nhiều, tình thế càng lúc càng nguy hiểm, không có thời gian để họ nói chuyện nữ nhi tình trường. Hơn nữa, nàng cũng có chuyện mình phải làm.

Cho dù sinh mạng của Trường Ý chỉ còn lại mười ngày cuối cùng.

Mười ngày này, bọn họ không chỉ là Kỷ Vân Hòa và Trường Ý, mà còn là một ngự yêu sư và tôn chủ cõi Bắc, chuyện họ phải gánh vác cũng không chỉ là yêu hận tình thù của bản thân, mà còn phải gánh vác tính mạng của rất nhiều người.

Nàng lùi mấy bước, đưa tay, xoa đầu y: "Ta phải về biên giới rồi, ngày mai lại đến, ta đã nói với Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh rồi, ba ngày sau, chúng ta sẽ thành thân."

Trường Ý chớp chớp mắt, chuyện này cuối cùng cũng được kết luận bằng thời gian cụ thể, y dường như mới tỉnh mộng: "Ba ngày?" Y nhíu mày, "Ba ngày làm sao trù bị xong?……" Y hỏi xong câu này, thoáng khựng lại.

Tình huống của cõi Bắc, y rõ hơn ai hết.

Hiện tại từ thành cõi Bắc đến biên giới, người người đều bận rộn, thu nhận dân tị nạn, điều phối vật tư. Tùy tùng trong ngự yêu đài đều được sai ra ngoài giúp đỡ hết, mọi thứ của Trường Ý đều phải tự làm, đến tùy tùng còn không có, đừng nói đến giờ tìm người chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ.

Không có nhân lực, cũng không có tiền để tổ chức yến tiệc, càng không có thời gian để tổ chức long trọng……

"Tất thảy đều giản lược." Kỷ Vân Hòa đáp "Chiều hôm nay kì thực ta đã về rồi, chắc chắn tối nay chàng sẽ đồng ý cưới ta, cho nên ta đã tự sắp xếp một số việc."

Trường Ý nhìn nụ cười đắc ý trên mặt nàng, khóe môi cũng cong lên.

Y thích dáng vẻ vui vẻ của nàng.

Trường Ý chăm chú nhìn nàng, thấy nàng xòe tay đếm: "Ta đã nhờ Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh giúp chuẩn bị hôn lễ, kì thực là chuẩn bị chút rượu và thức ăn, làm vài bàn, thắp chút nến đỏ, còn hỉ bào của chúng ta thì ta sẽ tự làm, không phiền người khác. Hôn lễ hôm ấy, sẽ mời vài người bạn bè thân cận, ta vẫn muốn mời hai người cùng ta bị nhốt trong ngục đến. Bọn họ cũng xem như là người đã chứng kiến một đoạn quá khứ của chúng ta……"

Nói đến đây, Kỷ Vân Hòa vui vẻ: "Cũng không biết họ thấy ta thành thân với chàng, sẽ kinh ngạc thế nào."

Nhớ đến chuyện trong đại điện, Trường Ý suýt chút giết nàng, y cũng không nhịn được cười khổ một tiếng. Sau đó lại im lặng.

Kỷ Vân Hòa vốn vẫn đang đếm số khách mời, nhưng thấy tâm trạng Trường Ý đột nhiên sa sút, nàng hỏi: "Sao vậy? Ta vừa nói đến khách chàng không muốn mời sao?" Nàng nghĩ ngợi "Cù Hiểu Tinh? Chàng không muốn gặp hắn hả?"

"Không……Chỉ là cảm thấy ủy khuất nàng." Trường Ý đáp "Chuyện này đáng lẽ là để ta mời, cũng hẳn nên để ta tổ chức……Không nên hối hả thế này."

"Có gì mà hối hả chứ. Chuyện thành thân này, vốn hẳn là nên hiểu được tâm ý của nhau, kính cáo với phụ mẫu, lại cáo thiên địa, sau đó nhận sự chúc phúc của các bằng hữu là được. Chàng và ta đều không còn phụ mẫu, cho nên chỉ cần bái thiên địa và thông báo cho mọi người là được rồi. Những lễ tiết kia, chàng không thích, ta cũng không để tâm, càng nhiều càng mệt, theo ta thấy, tổ chức như thế này vừa tốt rồi."

Nàng nhấc cằm y lên, cố tình khinh bạc nói: "Cá đuôi to, chờ ba ngày sau chàng cưới ta. Đi đây."

Kỷ Vân Hòa vẫy tay, hệt như lúc đến tiêu sái rời đi. Độ ấm còn xót lại của ngón tay nàng, vẫn luôn quẩn

quanh trên cằm Trường Ý, hồi lâu không lui.

Ba ngày sau, y có thê tử rồi.

Cho dù lúc Trường Ý hạ ấn ký cho nàng, đã cho nàng tầng ý vị này, nhưng bây giờ, y ở trên nhân gian, tuân theo quy tắc của con người, cho nàng một thân phận.

Trường Ý xoa cằm mình bị nàng nhấc lên, rũ mắt, để mặc nhịp tim loạn nhịp, khẽ đỏ mặt.

Để tay xuống, bỗng nhiên, lại nghe thấy vài tiếng băng rơi thanh thúy, Trường Ý cúi đầu nhìn, trên bàn tay vừa nâng lên kia, băng sương bao phủ lấy cánh tay y, lúc y buông tay xuống, băng bị nứt ra, liền rơi trên đất.

Băng vụn trong suốt óng ánh, hệt như vô số mặt gương, phản chiếu gương mặt y thành từng đường vỡ vụn. Cũng khiến cho gương mặt vừa hồng nhuận của y, lui đi…….

~Wattpad: Rosenychungchung~

Hôn lễ countdown =)) còn 1 chương nữa~

140. Chương 112: Không Đợi Nữa (1)

Ngày đầu tiên chờ hôn lễ, ban ngày Kỷ Vân Hòa cùng những người khác đến cửa khẩu thứ hai, sau khi nàng và mọi người hợp lực cùng hạ nền móng kết giới xong, đã là chiều tà rồi.

Bận cả một ngày, cơ thể vô cùng mệt mỏi, nhưng nàng vốn không định nghỉ ngơi, một lòng muốn quay về cõi Bắc.

Vào trong thành cõi Bắc, nàng đi tìm Cù Hiểu Tinh lấy vật liệu trước, đây là những vật liệu làm hỉ bào mà hôm qua nàng nhờ Cù Hiểu Tinh chuẩn bị cho nàng, sau đó liền vội vàng vào trong ngự yêu đài tìm Trường Ý.

Nàng biết nữ công của mình không ra gì, trước đây cũng không phí thời gian vào chuyện này, thế là muốn cùng Trường Ý thương lượng làm kiểu dáng đơn giản mà nàng có thể làm được.

Kết quả là vào trong điện Trường Ý, lại không gặp y đâu, tìm cả nửa ngày trời, chạy qua vài điện mới tìm được một tùy tùng bận đến đầu tắt mặt tối, hỏi hắn Trường Ý đi đâu, nhưng tùy tùng chỉ biết Trường Ý ban ngày ở trong đại điện giải quyết công vụ, bây giờ cũng không biết y đi đâu.

Kỷ Vân Hòa chỉ đành tự quay về phòng Trường Ý, ngồi trên thư án, định sẽ vừa may hỉ phục cho mình vừa đợi y, kết quả lại thấy vài tờ giấy nháp trên bàn, vừa mở ra xem cư nhiên lại là thiệp mời.

Nàng cầm giấy xem hai cái, cá đuôi to này, chẳng lẽ lại tự viết thiệp mời……Tự đi phát thiệp cưới ư?

……Wattpad: Rosenychungchung……

Đúng như suy nghĩ của Kỷ Vân Hòa.

Trường Ý thực sự tự mình ra ngoài phát thiệp cưới.

Khống Minh và Lạc Cẩm Tang cùng những người khác đều rất thuận tiện, y chỉ cần đưa hết cho Khống Minh để hắn gửi cho mọi người là được, chỉ là xà yêu và Lô Cẩn Viêm mà Kỷ Vân Hòa nói có chút phiền phức, Trường Ý cần đến chỗ ở của họ, viết xong thiệp liền tự cầm đến. Y gõ cửa nhà xà yêu trước.

Trạch viện này xem như là loại tốt ở cõi Bắc rồi, trong viện còn có sai vặt gác cửa, sai vặt mở cửa cho Trường Ý, nhìn thấy người đến mặc hắc bào tóc bạc cùng đôi mắt xanh đặc trưng cho thân phận, sai vặt lập tức ngẩn ngơ, một lúc sau mới dụi mắt, lại há hốc, nửa ngày không nói chuyện.

"Ai vậy?" Xà yêu cầm một bình rượu, say mèm chống eo đi đến bên cửa.

Trường Ý xoay đầu nhìn xà yêu.

"Xoảng" một tiếng, bình rượu rơi xuống đất, hương rượu bay khắp nơi, xà yêu ngây ngốc nhìn Trường Ý, Trường Ý không biểu tình gì nhìn hắn, đưa một thiệp mời đỏ cho hắn: "Hai ngày sau ở đại điện ngự yêu đài, ta và Kỷ Vân Hòa sẽ tổ chức hôn lễ, ta đến đây gửi thiệp cưới cho ngươi."

"Thiệp cưới!?" Sai vặt không dám tin, quay đầu nhìn xà yêu, lại nhìn nhìn Trường Ý, lúc nhìn về xà yêu, ánh mắt thay đổi, "Chủ tử người cư nhiên……" Hắn nhỏ giọng thì thầm "Có mặt mũi thế này……"

Chuyện xà yêu để ý lại không giống: "Hôn……Hôn lễ!?"

Trường Ý gật đầu: "Hôn lễ." Y nói "Trên thiệp có ghi thời gian, cáo từ."

Dứt lời, y xoay người bước đi, lại dừng lại bước chân, quay đầu, lần này y nhìn về hướng xà yêu, ánh mắt có vài phần ác cảm: "Ta nhớ rõ, vài ngày trước đã ban hành lệnh cấm rượu, ngươi mua rượu này ở đâu, còn lại bao nhiêu, lát nữa nhớ đến ngự yêu đài khai báo rõ ràng, tự mình chịu phạt."

Xà yêu nuốt nước bọt, nhìn Trường Ý rời đi.

Vừa rồi còn đến đây phát thiệp cưới, xoay lưng lại kêu người ta đi tự thú…..đây quả thật là phong cách của người cá.

Trường Ý rời khỏi phủ đệ của xà yêu lại đến kho binh khí.

Bởi vì Lô Cẩn Viêm được sắp xếp đến khi binh khí làm việc, mỗi ngày phụ trách thống kê binh khí nhập kho, kiểm kê lại chất lượng của binh khí. Khoảng thời gian này, Lô Cẩn Viêm cũng bận đến đầu tắt mặt tối. Hắn đang ở bên này sắp xếp kệ đao kiếm, kiểm tra lại chất lượng của binh khí, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng binh khi loảng xoảng rơi xuống đất.

Lô Cẩn Viêm nghe thấy loại tiếng động này, trong lòng liền bực mình, thò đầu ra ngoài bắt đầu mắng: "Mẹ nó, có thể cẩn thận chút không? Giao cho các ngươi làm có một việc này cũng làm không ra hồn……"

Cuối cùng một chữ "nữa" cũng chưa phun ra, Lô Cẩn Viêm liền ngây ngẩn, khẩn trương đến độ, sổ sách trong tay hắn cũng rơi xuống đất.

"Tôn……Tôn chủ……." Lô Cẩn Viêm tức thời thấp giọng xuống vài tông, "Ta……" Hắn suy đi nghĩ lại, cuối cùng nhíu mày nói, "Gần đây ta không có đánh nhau a! Ta bận lắm, xà yêu kia cũng lâu ngày không gặp rồi……"

Đột nhiên, một tấm thiệp mời đỏ chìa ra trước mặt hắn, chặn lấy câu tiếp theo của hắn.

Lô Cẩn Viêm ngẩn người.

"Thiệp mời hôn lễ, hai ngày sau, ta và Vân Hòa sẽ tổ chức hôn lễ ở ngự yêu đài, Vân Hòa hi vọng ngươi sẽ đến."

Lúc này Lô Cẩn Viêm liền há hốc: "Ta……ta? Ta?" Hắn quay đầu nhìn về phía sau, quét mắt nhìn xung quanh, vẫn không dám tin, "Ta sao!?"

"Phải, là ngươi."

Trường Ý cầm thiệp chìa ra phía trước thêm một chút, Lô Cẩn Viêm run tay nhận thiệp mời.

"Vất vả rồi." Trường Ý để lại ba chữ liền xoay người rời đi.

Y vừa đi những người xung quanh lập tức vây quanh Lô Cẩn Viêm, cầm lấy tấm thiệp trên tay hắn, nhất thời, cả kho binh khí liền trở nên ồn ào.

Trường Ý lại hoàn toàn không để ý tiếng ồn sau lưng, y cầm tấm thiệp cuối cùng, đi tìm Lâm Hạo Thanh.

Trước kia tuy rằng đại quốc sư chỉ tấn công một đòn vào người Lâm Hạo Thanh, nhưng vết thương lưu lại trên người hắn vẫn chưa trị khỏi. Khoảng thời gian này, hắn cũng ít đi lại, chỉ trong nơi Trường Ý sắp xếp cho hắn điều dưỡng sức khỏe, ngẫu nhiên sẽ liên lạc với Ân Ngữ ở xa.

Lúc Trường Ý đến, Lâm Hạo Thanh đang xếp bằng trong viện, trước người hắn đặt một thanh kiếm, trên kiếm phát ra ánh sáng dìu dịu, Lâm Hạo Thanh nhắm mắt, nói chuyện với thanh kiếm: "……Chú ý an toàn hơn."

Xem ra là đang liên lạc với yêu phó Ân Ngữ mà hắn để lại ở phương Nam.

Trường Ý không làm phiền hắn, cho đến khi Lâm Hạo Thanh thu lại ánh sáng, mở mắt ra, nhìn thấy Trường Ý mới đứng dậy, hỏi thẳng: "Có chuyện gì?"

Trường Ý đưa thiệp mời.

Không giống những người khác, Lâm Hạo Thanh chỉ nhìn một cái, lập tức hiểu được ý nghĩ đằng sau.

Hắn thoáng im lặng, đột nhiên nhếch môi cười mỉa: "Sáu năm trước, ta e rằng lúc nằm mơ cũng không nghĩ đến, sẽ có một ngày, cư nhiên có người dám cưới Kỷ Vân Hòa. Càng không dám nghĩ Kỷ Vân Hòa vẫn sẽ mời ta."

"Ngươi đối với nàng mà nói, là một người chứng kiến quãng thời gian rất dài của nàng." Trường Ý nói.

Lâm Hạo Thanh thu liễm lại nụ cười trào phúng trên mặt, đôi mắt lại trở nên có vài phần ngơ ngẩn, nghĩ về quá nhiều chuyện đã xảy ra trong quá khứ, dường như khiến ánh mắt hắn mê man: "Đúng vậy, là một quãng thời gian rất dài……"

Quãng thời gian này, cơ hồ đã hơn phần lớn cuộc đời nàng, cũng là cuộc đời hắn……

Hắn nhận thiệp cưới trong tay Trường Ý: "Ta nhất định sẽ đến."

"Đa tạ." Trường Ý định xoay người, Lâm Hạo Thanh lại gọi lại:

"Ngươi trước đây thi triển pháp thuật quá độ, tình trạng sức khỏe e rằng không quá lạc quan, lại trong tình huống cõi Bắc như thế này, ngươi và Kỷ Vân Hòa đều vội cử hành hôn lễ……" Hắn ngập ngừng "Thứ cho ta sát phong cảnh, nếu có ngày, ngươi về tây thiên, người tiếp quản cõi Bắc, ngươi đã nghĩ xong chưa? Dù sao, tình huống hiện giờ, cõi Bắc không thể một ngày vô chủ."

"Khống Minh là người thích hợp nhất." Trường Ý đối với câu nói thẳng thắn của Lâm Hạo Thanh không hề có chút bất mãn, cũng thẳng thắn đáp: "Nếu ngươi nguyện ý, ta cũng hi vọng ngươi có thể ở lại cõi Bắc. Trước đây thấy trong sách của loài người, sau khi hôn lễ diễn ra, ta sẽ chọn ra bảy người, thành lập nội

các*. Sau này chuyện của cõi Bắc, các ngươi có thể thương lượng với nhau."

(* Nội các: chính phủ thời cổ đại - Giảng viên sử liệu học mị said thế~)

Trong lòng Trường Ý đã tính sẵn, Lâm Hạo Thanh cũng không nhiều lời, lúc Trường Ý sắp rời đi, hắn khẽ thở dài:

"Người cá, nhân thế này, xin lỗi ngươi."

Trường Ý cất bước rời đi, thân ảnh không hề khựng lại, cũng không biết y có nghe thấy câu này không.

141. Chương 112-2: Không Đợi Nữa (2)

Lúc Trường Ý về đến trong điện, Kỷ Vân Hòa vẫn đang chong đèn may áo.

Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng ngẩng đầu lên nhìn, tay cầm kim thoáng lơ đãng liền đâm trúng tay mình. Nàng hít sâu một hơi, chốc chốc, tay nàng liền bị y bắt lấy, Trường Ý nửa quỳ trước người nàng, kéo ngón tay nàng, nhìn thấy giọt máu trên tay, y cơ hồ vô thức ngậm lấy ngón tay nàng.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, một lúc sau, y mới lấy tay nàng ra, nhìn đi xem lại, xác định không còn chảy máu, y mới ngồi xuống bên cạnh, nhìn một đống vải trước mặt, nhíu mày:

"Ta giúp nàng."

Trường Ý nói xong, cư nhiên ôm hết vải vóc và kim chỉ lên người mình.

Kỷ Vân Hòa buồn cười cầm lại vải và kim chỉ về: "Trước đây ta ở ngự yêu cốc ít nhiều cũng từng cầm qua kim khâu, còn chàng ở dưới biển, cầm qua sao?"

Trường Ý đáp: "Dưới biển không mặc y phục, không cầm qua."

"Thế thì đúng rồi." Kỷ Vân Hòa kéo chỉ, tiếp tục may, "Chàng đi phát thiệp cưới, chuyện y phục đừng lo nữa. Đêm nay ta về vốn là muốn cùng chàng bàn bạc kiểu dáng, sau đó lại phát hiện ra, ngoại trừ kiểu đơn giản nhất, những kiểu khác ta đều không biết làm, chàng cũng không cần phải chọn nữa. Đến lúc đó chúng ta ăn mặc đơn giản nhất thành thân là được."

"Được."

Trường Ý đương nhiên không kén chọn, dù sao người cá họ thành thân, dù chú trọng lễ tiết hơn nữa, cũng không cần mặc y phục……

Trường Ý ngồi bên cạnh, nhìn nàng may vá dưới ánh nến, nghe nàng nhàn hạ hỏi y: "Thiệp mời phát xong chưa?"

"Ừ, bọn họ đều sẽ đến."

"Nghe nói mấy ngày trước cõi Bắc vừa ra lệnh cấm rượu?"

"Ừ, nguyên liệu nấu rượu là lương thực, dùng để ăn có thể đủ cho vài người, dưới tình huống đặc biệt này, phải ra lệnh cấm, không được sản xuất và bán rượu."

"Thế chúng ta pha chút trà đi?" Kỷ Vân Hòa hỏi "Trà vẫn còn chứ?"

"Vẫn cò hàng tồn."

Vài ba câu, đều là những câu chuyện nhỏ vặt, giữa bọn họ, hiếm khi nói về những thứ này, ăn mặc, tiêu dùng, đi lại, đủ chuyện lặt vặt, dường như cùng nhau trải qua những chuyện thường ngày, yên bình và tĩnh lặng.

Trường Ý khẽ nheo mắt lại, bỗng cảm thấy, khoảnh khắc này, bên cạnh này thật thoải mái, hệt như rất lâu về trước, y ở dưới biển sâu không hề có sóng gió, nằm trong vỏ trai to, híp mắt lại liền có thể ngủ ngon giấc.

Từ lúc bị bắt lên bờ, Trường Ý đã rất lâu không thể trải nghiệm cảm giác này.

Dưới ánh nến, dung mạo của nàng trở nên mềm mại hơn thường ngày rất nhiều, nàng nói những chuyện vụn vặt, trên môi luôn nở nụ cười cong cong.

Trường Ý liền hiểu ra, nàng của bấy giờ, trong lòng cũng có cảm giác đó của y. Y nhìn cánh môi mở ra rồi khép lại của nàng, nghe giọng nàng nói, chốc chốc cảm thấy tim mình đập nhanh, y cúi thấp đầu, từ dưới hôn lên đôi môi nàng.

Kỷ Vân Hòa ngơ ngác, kim trong tay hất lên, cư nhiên đâm lên cằm của Trường Ý, Kỷ Vân Hòa muốn lùi về sau tránh đi, không muốn làm Trường Ý bị thương, nhưng y vốn dĩ không hề để ý đến đau đớn nho nhỏ bị kim đâm này.

Y một tay giữ tay nàng, một tay giữ lấy gáy nàng, dần dần hôn sâu.

Ban đầu Kỷ Vân Hòa vẫn muốn chống cự, muốn xem chỗ y bị đâm, nhưng sau đó, cũng từ bỏ việc giãy

giụa, phối hợp với Trường Ý, khiến nụ hôn sâu kia tiếp tục kéo dài.

Ánh nến lay động kia, sáp nến không biết đã chảy bao nhiêu giọt, cho đến khi hô hấp của Kỷ Vân Hòa rối loạn, y mới buông nàng ra.

Cánh môi của hai người đều đỏ mọng, nụ hôn sâu này khiến môi họ sưng tấy.

Sau khi hôn xong, ánh mắt hai người trông càng ôn nhu hơn.

Họ chăm chú nhìn nhau……

"Trường Ý." Nàng phá vỡ trầm mặc trước, nàng muốn mở miệng, Trường Ý lại dùng ngón tay đặt lên môi nàng, ngăn lời nàng lại.

"Vân Hòa, thường ngày đều là nàng mở miệng trước, hành động trước, lần này, để ta."

Kỷ Vân Hòa lẳng lặng nhìn y, đợi y nói. Nhưng Trường Ý lại bế ngang nàng lên, tiến thẳng vào trong phòng, đặt nàng lên giường.

"Kỷ Vân Hòa, ta muốn phá bỏ quy tắc."

Trường Ý trước giờ là một người rất tuân thủ kỉ cương, Kỷ Vân Hòa luôn cho rằng như thế, cho nên khi nghe thấy câu này của y, nàng ngược lại có vài phần muốn gây khó dễ: "Chàng là tôn chủ của cõi Bắc, chàng làm sao có thể phá bỏ quy tắc chứ?"

Trường Ý sững sờ, chớp chớp mắt, hiển nhiên, lời nói này của nàng nằm ngoài dự liệu của y.

Y nghĩ ngợi, cư nhiên cảm thấy nàng nói đúng.

Thế là y thực sự đứng lên: "Thế nàng ở đây nghỉ ngơi một lát……"

Chưa đợi y nói xong, nàng lại kéo tay áo y, lần nữa kéo Trường Ý đến trước người mình, hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, khoảng cách gần thế này, bầu không khí ấm áp vốn bị sự làm khó của nàng mà suy yếu, lúc này lần nữa lại phủ đầy lên không gian riêng tư này.

Trường Ý dùng lý trí cuối cùng khống chế bản thân, muốn lần nữa ngồi dậy,

Nhưng Kỷ Vân Hòa lại không chịu buông vạt áo của y ra.

“Thế ta nghỉ ngơi thật đấy?”

“Ừ.” Trường Ý gật đầu “Nàng nghỉ ngơi đi. Vất vả cả ngày rồi.”

Kỷ Vân Hòa nhìn y, nhìn vành tai đỏ rực của y, bật cười, “Nghỉ ngơi thật đấy.”

“Thực sự nghỉ ngơi.”

“Không ngủ chung sao?”

“Không.” Trường Ý xấu hổ muốn xoay đầu nhìn sang nơi khác “Đợi thêm nữa……”

Kỷ Vân Hòa cười, thì thầm bên tai y: “Không đợi nữa.” Giọng nàng khàn khàn, chỉ triền miên bên tai y, hệt như một lưỡi câu, muốn câu đi nội tâm không còn lý trí của y, “Kỷ Vân Hòa ta, trước giờ đều là người thích phá bỏ quy tắc.”

Giữa sự giao thoa của hơi thở, nàng giơ tay khác lên, kéo rèm giường xuống, che lấy thân ảnh của hai người, cũng che đi tình ý triền miên bên trong.

Dưới ngọn nến đỏ đang cháy, sáp nến chảy từng giọt từng giọt lên cả hỉ bào đặt loạn trên bàn, sắc đỏ rực của hỉ tiệc, không đợi được hôn lễ hai ngày sau, liền gấp gáp triển khai trong căn phòng này……

Đêm nay khẳng định là một đêm tối ngập tràn mỹ lệ và tươi đẹp.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Ps: Bổn tọa chưa thỏa mãn =))

142. Chương 113: Hôn Lễ

Hôm qua là một đêm rất diễm lệ. Nhưng đồng thời cũng là một đêm tối trì hoãn thời gian.

Hôm sau, Kỷ Vân Hòa mơ màng tỉnh dậy, nheo mắt thấy sắc trời bên ngoài, trời chưa sáng hẳn, nhưng tính ra, đi từ ngự yêu đài đến biên giới, chắc chắn sẽ đến trễ, nàng lập tức bị dọa đến giật bắn người, vội trở người xuống giường, động tác mang giày khiến cho Trường Ý ngủ bên cạnh cũng bị gọi tỉnh.

Kì thực thời gian bọn họ ngủ không được bao lâu, Trường Ý chớp chớp mắt cũng lập tức thanh tỉnh lại.

"Đêm nay ta không về nữa." Kỷ Vân Hòa vừa vội vàng xuống giường, vừa sửa lại tóc mình "Về đây quá tốn thời gian, đêm nay nếu về thì hỉ bào nhất định sẽ không làm xong, hai ngày này ta sẽ vội may xong hỉ bào, chúng ta gặp nhau trong lễ thành thân nhé."

Nàng hối hả chạy ra ngoài, lúc ra cửa mới nghĩ đến chuyện quay đầu nhìn Trường Ý.

Lúc này Trường Ý đang cởi trần, nghiêng người chống tay ngồi dậy, tóc bạc phủ trên vai, đuôi tóc rũ xuống, đôi mắt xanh lam trong veo, lấp lánh ánh sáng, ôn nhu nhìn nàng: "Được. Ta chờ nàng."

Tim nàng chợt cảm thấy ấm áp, cảm giác này trước đây nàng chưa từng trải qua……

Hình như……nàng có nhà rồi.

Kỷ Vân Hòa đẩy cửa rời đi, vội chạy về biên giới.

Thật hiếm có, lần xa cách này nàng không cảm thấy đau khổ, trong lòng ngược lại chứa đầy mong đợi.

Lúc nàng về biên giới quả nhiên bị trễ, nhưng những người khác không vì nàng không ở đây mà lười biếng, mọi người đều đã hạ xong trận pháp ở biên giới, đợi khi nàng vừa đến, liền có thể dùng pháp thuật của nàng hạ nền móng quan trọng nhất.

Thế sự cả đời Kỷ Vân Hòa trải qua, tóm lại là hiếm gặp được chuyện viên mãn, mà nay, tuy đại địch vẫn còn, cõi Bắc cũng có rất nhiều tàn khuyết, nhưng lúc này mọi người đều đang vì "sẽ tốt hơn" mà nỗ lực, Kỷ Vân Hòa lại cảm thấy không có thời điểm nào có thể viên mãn hơn hiện tại.

Thật hi vọng, ngày này có thể duy trì mãi như thế.

Một ngày đêm, Kỷ Vân Hòa thức sáng đêm, cuối cùng cũng may xong hỉ bào của nàng và Trường Ý, vì thời gian quá gấp, cho nên nàng đại khái chỉ là ra hình dáng, chứ không hề thêu bất kì hoa văn nào, nhưng nàng vẫn dành chút thời gian thêu trên vạt áo hai người một chiếc đuôi to xanh lam.

Tài thêu của nàng thực sự là vô cùng tệ hại, chiếc đuôi to ấy thêu trông hệt như bị đao cắt vậy, Kỷ Vân Hòa sờ sờ hoa văn này, đầu tiên cảm thấy buồn cười, phì cười một tiếng, sau đó lại sờ thêm nhiều lần nữa, cuối cùng lại thu liễm lại nụ cười.

Đuôi cá to này, rốt cuộc vẫn chỉ là nằm trong hồi ức của nàng, mà trên thế gian này đã không còn đuôi cá như thế nữa……

Nàng hít một hơi sâu, đem những cảm xúc này ném ra sau đầu, bây giờ nàng chỉ cần nghĩ một chuyện, chính là ngày mai, trong hôn lễ của nàng và Trường Ý, nàng nên cười thế nào khi đối mặt với người cá lúc y vén khăn đội đầu của nàng lên.

Lúc này, Kỷ Vân Hòa mới có chút ảo não, trước đây nàng cư nhiên không kịp hỏi, trong hôn lễ của người cá bọn y, cần làm những gì……

Sự mong đợi này khiến Kỷ Vân Hòa cả đêm ngủ không ngon nhưng hôm sau lúc bước ra, tinh thần nàng vẫn háo hức như thế, đôi mắt sâu thẳm phát sáng. Đến cả sự vất vả làm việc cả ngày hình như cũng không hề lưu lại vết tích gì trên người nàng.

Ban ngày nàng vẫn ở biên giới đặt nền móng, hoàn thành nhiệm vụ của mình, mới có thể quay về.

Mà cả ngày, bọn ngự yêu sư theo nàng bày kết giới ở biên giới, không biết nghe được tin tức từ đâu, biết nàng và Trường Ý thành thân, mỗi người gặp nàng đều nói câu chúc phúc với nàng, khiến nàng cảm thấy cõi Bắc đang trong tình cảnh khẩn trương có được chút vui mừng hiếm hoi.

Kết giới bài bố rất thuận lợi, Kỷ Vân Hòa lập tức trong lúc chiều tà liền muốn quay về lại bị mấy cô nương kéo lại, vừa bắt đầu họ còn có chút khó xử nhưng nhìn thấy nàng vội vã muốn đi, cuối cùng cũng có người không nhịn được kéo tay nàng nói: "Tốt xấu gì cũng là quay về thành thân đấy."

"Đúng vậy, đầu tóc nhất định phải chải lại." Một người nói, cầm cây lược trong tay.

Còn có một cô nương cầm một hộp yên chi cũ: "Ta……Chỗ này vẫn có chút yên chi trước đây, nếu không chê bai……" Nàng ta nhìn thấy Kỷ Vân Hòa nhìn mình, giọng càng nhỏ hơn, vẫn kiên trì nói xong "Ta có thể giúp ngươi thoa lên……"

Hóa ra……Cư nhiên là bọn họ không nhìn nổi nữa, trong lòng Kỷ Vân Hòa có chút buồn cười. Bên cạnh vẫn có nam tử đi ngang đáp lời: "Phải phải, cần phải trang điểm. Tốt xấu gì cũng là thành thân với tôn chủ của chúng ta đó."

Xem ra……Người ở biên giới này không nhìn nổi cũng nhiều người phết nhỉ……

Nghĩ lại cũng phải, tốt xấu gì cũng là thành thân với tôn chủ bọn họ, kết quả cư nhiên ngoại trừ hỉ phục do bản thân chuẩn bị, những thứ khác đều không cần chuẩn bị, thực sự có chút không ổn.

Kỷ Vân Hòa liền ở lại, để các cô nương giúp cô chải tóc, trang điểm.

Nàng rất hiếm khi ăn diện, cuộc sống trước kia của nàng thực sự không cần phải trang điểm, cũng vốn dĩ không nghĩ đến sẽ có cảnh này. Mà nay, nàng bị một đám người đến đến tên cũng không biết giúp nàng sửa soạn trước hôn lễ……Cảm giác này khiến nàng cảm động nói không nên lời.

Nàng cô độc từ nhỏ, với phụ mẫu duyên cạn, cũng không có huynh đệ tỉ muội, trước giờ không nghĩ đến có ngày mình sẽ thành thân, cũng chưa từng nghĩ đến trước khi thành thân, cư nhiên còn có người nguyện ý giúp nàng búi tóc trang điểm.

Kỷ Vân Hòa lẳng lặng tiếp nhận ý tốt của những người lạ không quen biết này.

Trên đường về, nàng nghĩ đến cái ngày mình nhất thời cao hứng tùy tiện mở miệng nói chuyện thành thân, vốn dĩ không xem qua bát tự, nhưng bây giờ xem ra, nàng cho rằng, hôm nay nhất định là một ngày lành tháng tốt.

Lúc Kỷ Vân Hòa ôm hỉ phục về đến thành cõi Bắc, lúc này trong thành vẫn hệt như thường ngày, giá lạnh khắc nghiệt ngày đông ở cõi Bắc đã lui đi vài phần, có chút ý xuân, nhưng lúc nàng về đã khuya, cũng không nhìn thấy màu sắc của cây cối ven đường, nàng đi thẳng vào chính điện của ngự yêu đài.

Chính điện ngược lại không giống với thường ngày, nàng rốt cuộc cũng nhìn thấy chút không khí vui mừng của lễ thành thân từ cách bài bố.

Trước thềm chính điện trải thảm đỏ, hai bên thảm đặt giá nến thật dài, bên trên đã thắp lên nến đỏ.

Đây là nơi tổ chức hôn lễ của nàng và Trường Ý, cho nên đây cũng là nơi tốn nhiều công sức của mọi người nhất. Trước đó nàng nhờ Lạc Cẩm Tang bận rộn bài bố, xem ra khoảng thời gian này cô nàng không hề nhàn rỗi, vừa bận chuyện cõi Bắc vừa đi tìm nhiều giá nến và nến đỏ như thế, xem ra cũng không hề dễ dàng.

Vì Kỷ Vân Hòa trước khi quay về bị chặn lại búi tóc trang điểm, chậm trễ rất nhiều thời gian, cho nên đã lỡ thì giờ, lúc nàng quay về, khách mời đến dự đều đã đến đủ, Lạc Cẩm Tang, Cù Hiểu Tinh, Lâm Hạo Thanh, Tuyết Tam Nguyệt, còn có xà yêu và Lô Cẩn Viêm, bạn cũ bạn mới đều đến rồi, bọn họ đứng đợi ở hai bên thảm đỏ, Trường Ý đứng trên thảm đỏ, vẫn khoác hắc bào như mọi khi.

Kỷ Vân Hòa vừa nhìn liền thấy y. Mái tócmàu bạc của y thực sự quá chói mắt.

Lúc nàng ngự gió về hướng y, Trường Ý liền ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi mắt xanh lam chứa đầy sự ôn nhu, y cũng giống nàng, đều mong đợi thời khắc này rất lâu rồi.

Nhưng vẫn chưa phải một khắc này……

Kỷ Vân Hòa đáp xuống trước mặt Trường Ý, kéo y sang một bên, cầm tay nải đựng hỉ bào, lấy hỉ bào đưa cho y, cầm lấy bộ của mình.

“Thay y phục trước đã.”

Bộ hỉ phục này thực sự rất đơn giản, Kỷ Vân Hòa cũng không có thời gian làm trung y bên trong, chỉ kéo Trường Ý sang điện bên, cởi áo ngoài, nàng thay xong y phục liền quay đầu nhìn Trường Ý, nhìn thấy y cầm vạt áo mình, ngây ngốc ngắm nhìn đuôi cá thêu trên góc áo.

“Nàng thêu ư?”

Y hỏi Kỷ Vân Hòa, Kỷ Vân Hòa có chút khó xử cười cười, muốn kéo vạt áo ra khỏi tay y, “Không đẹp lắm, nhưng muốn thêu lên trên……”

“Đẹp lắm.” Trường Ý nói “Rất giống với đuôi cá của ta.”

Nghe y nói câu này, cõi lòng Kỷ Vân Hòa liền cảm thấy chua xót.

Nàng nắm lấy tay Trường Ý: “Nếu đẹp thì sau này có thời gian, ta lại thêu một chiếc cho chàng.”

Trường Ý gật đầu: “Được.”

Bọn họ nắm tay nhau bước ra ngoài, đứng trên thảm đỏ, đi từ đầu đến cuối thảm đỏ dưới sự chứng kiến của không nhiều khách đến dự, đây là nghi lễ duy nhất của bọn họ. Trước đây Lạc Cẩm Tang còn đề nghị, phải học theo tập tục, bày chậu lửa cho họ bước qua.

Nhưng Kỷ Vân Hòa không đồng ý, nàng và Trường Ý đã trải qua quá nhiều núi đao biển lửa, mới đi đến thảm đỏ này, nàng chỉ hi vọng có thể bình bình ổn ổn, không có sóng gió nào nữa.

Quả nhiên cũng như dự đoán của nàng.

Thảm đỏ này bước đi vô cùng bình lặng, đến cả gió cũng không đến quấy rầy, vạt áo cùng tóc đều không bị lay động.

Bọn họ nắm tay nhau từng bước từng bước bước đi.

Cho đến khi đi đến điểm cuối của thảm đỏ. Cù Hiểu Tinh làm chủ hôn* bắt đầu đọc lời chúc, Kỷ Vân Hòa và Trường Ý đứng ở chính điện ngự yêu đài, nắm tay nhau, ngẩng đầu nhìn đêm tối ngoài điện, đột nhiên ánh sáng dần dần lóe lên. Những vệt sáng này hệt như đom đóm trong đêm mùa hạ, dần dần bay lên từ mỗi một góc trong thành cõi Bắc, phủ khắp đất trời, khiến mọi người cảm thấy vừa lãng mạn vừa ngỡ ngàng.

(* Nguyên văn theo lối cổ văn sẽ gọi là Tư Nghị)

Kỷ Vân Hòa nhìn kĩ, mới phát hiện ra ánh sáng trên nền trời kia, đều là những ngọn đèn khổng minh.

Chúng chao đảo lênh đênh, chầm chậm bay rợp trời cao, hòa cùng với những ngôi sao lấp lánh, thắp sáng cả nền đêm rực rỡ. Tựa như một bức họa tuyệt mỹ mở ra trước mặt họ.

Đôi mắt Kỷ Vân Hòa và Trường Ý đều phản chiếu ánh sáng bên ngoài, dường như thứ ánh sáng ấy có thể thắp sáng cả đáy mắt họ, những ánh lửa cách xa trăm trượng kia, cũng có thể truyền đến từng luồng ý vị ấm áp.

Cù Hiểu Tinh không biết từ đâu lại có thể tìm ra những lời chúc nghe không hiểu này, bấy giờ, phối hợp cùng cảnh sắc trước mặt, lại khiến Kỷ Vân Hòa sinh ra một loại xúc động đến từ cõi người mênh mông.

Khoảnh khắc này hệt như tổ tiên gửi đến những lời chúc phúc tốt đẹp nhất cho họ thông qua bầu trời đầy sao lấp lánh……

"Kia là gì thế?"

Cù Hiểu Tinh đọc xong lời chúc, Trường Ý vẫn không dời mắt khỏi những ngọn đèn khổng minh đang không ngừng bay lên, hỏi.

"Là lời chúc phúc." Kỷ Vân Hòa đáp, "Tin tức chúng ta thành thân đã truyền đi rồi, người của cõi Bắc chúc phúc cho chúng ta."

Trường Ý thoáng im lặng, đột nhiên nói: "Người trong thế gian này, không có lỗi với ta."

Kỷ Vân Hòa không hiểu vì sao y lại nói câu này. Nhưng sau khi nghe được câu nói này, nàng chợt nghĩ đến quá khứ trước kia, nhớ đến những dày vò, đau khổ y phải chịu, thế mà lúc này dưới bầu trời đầy sao rực rỡ cùng ánh đèn trong nhân gian, y lại nói……

Người trong thế gian này, không có lỗi với y.

Kỷ Vân Hòa cũng thoáng im lặng, khóe môi cong lên: "Trường Ý, chàng quá ôn nhu."

143. Chương 114: Nhập Miên (vào Giấc)

Đèn khổng minh bay rập trời suốt cả đêm cõi Bắc.

Kỷ Vân Hòa và Trường Ý hoàn thành nghi thức, cùng mọi người ăn "yến tiệc" không thể đơn giản hơn nữa, uống xong trà liền để mọi người ra về, bởi vì Khống Minh, Cù Hiểu Tinh và Lạc Cẩm Tang, trên người còn có vô số việc phải làm, đến thời gian ngủ cũng không đủ, nào có thể giữ họ lại để trò chuyện được chứ.

Tiễn xong mọi người về, Trường Ý và Kỷ Vân Hòa quay về trong tẩm điện của bọn họ.

Kỷ Vân Hòa tắm rửa xong, bước vào liền nhìn thấy Trường Ý đang ngồi trên giường, nắm lấy góc áo hỉ

phục, ngón tay khẽ sờ lên đuôi cá thêu trên đó. Ngón tay y thật dịu dàng, đôi mắt cũng thập phần ôn nhu, khiến nàng nhìn đến xót xa.

Nàng đi đến bên Trường Ý, chưa ngồi xuống liền đứng thẳng người, dang tay chấn trước người y: "Ôm ôm." Nàng nói, vừa nói, vừa xoa tóc Trường Ý.

Trường Ý ngây người, cũng thả lỏng tay áo ra, ôm lấy eo nàng, mặt y dán lên bụng nàng, đây chính là nơi mềm mại nhất, cũng là nơi ấm áp nhất, khiến y cảm thấy lạnh giá khắp người đều vì nàng mà rời đi.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, không nói lời nào, lại hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Qua một lúc lâu, Trường Ý mới nhẹ giọng mở miệng: "Ta không mất đi đuôi cá."

"Hả?"

"Ở đây, nàng là đuôi cá của ta."

Gương mặt y khẽ cọ cọ lên bụng nàng, cõi lòng Kỷ Vân Hòa liền lập tức mềm nhũn, nàng cũng ôm chặt y hơn: "Chàng cũng là một phần trong sinh mệnh của ta."

Trường Ý nhắm mắt, ôm nàng càng chặt hơn chút nữa: "Ừ."

Đêm nay có lẽ là đêm xuân ấm áp nhất của cõi Bắc từ trước đến giờ……

Bởi vì Kỷ Vân Hòa có chút khó ngủ, cho nên Trường Ý thì thầm hát bên tai nàng những bản nhạc của người cá. Giọng ca trầm thấp từ tính của y, hệt như đến từ biển cả vạn dặm xa xăm, lúc tựa như sóng biển lúc lại hệt như suối xanh, giọng hát của y khiến Kỷ Vân Hòa dần dần thiếp đi.

Nàng cách thực tại càng lúc càng xa, lại cách mộng cảnh càng lúc càng gần, trong mộng cảnh, xen lẫn với giọng ca của Trường Ý, nàng dường như lại nhìn thấy bản thân đứng bên mắt trận của thập phương trận, nàng kéo y, mong đợi nhảy vào trong đầm nước u tối. Dường như bóng đen trước mắt tan biến, hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy mặt đất nở đầy hoa xuân, trời đất không còn u ám nữa.

Kỷ Vân Hòa dần thiếp đi trong tiếng hát của Trường Ý, môi nàng khẽ cong lên, dường như đang mơ một giấc mơ thật đẹp.

Giọng hát của Trường Ý yếu dần, cuối cùng, đôi môi mím lại, tiếng hát cũng im bặt, cả tẩm điện trở nên trống trải, vắng lặng.

Y nương theo ánh trăng bên ngoài, nhìn đường cong trên khóe môi nàng.

Nụ cười của nàng dường như cảm nhiễm y, khiến khóe môi Trường Ý cũng dần cong lên. Y giơ tay lên, muốn chạm vào đường cong ấm áp trên môi cô. Nhưng khi ngón tay xuất hiện trước mặt, Trường Ý mới nhìn thấy…

Một lớp băng mỏng màu trắng phủ lên ngón tay y, băng sương tụ lại, trông ngón tay y hệt như mọc ra băng châm, vừa nhìn thấy liền cảm nhận được sự sắc bén lạnh lẽo của nó, nếu như chạm lên mặt Kỷ Vân Hòa, những mũi kim nhọn này, e rằng có thể cứa rách da nàng.

Trường Ý thu tay về, mấy hôm nay, y cũng không cảm nhận được cơ thể lạnh lẽo bao nhiêu nữa.

Vì không để Kỷ Vân Hòa nhìn ra sự khác thường của mình, y tìm Khống Minh lấy một loại thảo dược, thảo dược có thể khiến cho toàn thân y bị tê liệt, không cảm thấy đau đớn. Tuy bệnh chưa trị khỏi, nhưng cũng không cản trở việc thành thân của y.

Trường Ý cho rằng, sau này không bên cạnh nàng được bao lâu nữa, thế nên trong những giây phút vẫn còn có thể bên cạnh nàng, phải tận lực biến nó trở thành khoảnh khắc tươi đẹp nhất.

Cũng hệt như bầu trời đêm nay.

Đó là lễ vật tốt đẹp nhất, mà người trong thế gian tặng cho y và nàng.

Trường Ý buông Kỷ Vân Hòa ra, y cuộn người bên cạnh nàng, cố gắng không để cơ thể mình dựa vào người nàng, y sợ khí lạnh trên người sẽ đánh thức nàng từ trong mộng đẹp. Y muốn ngắm nhìn nụ cười duy trì trên mặt nàng, cho đến giây phút cuối cùng trước khi y mất đi ý thức…

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Kỷ Vân Hòa đã mở mắt thức dậy.

Tuy là ngày đầu tiên sau khi thành thân, nhưng nhiệm vụ vẫn cần phải tiếp tục, trước đó đã đến muộn một hôm, trong lòng nàng tuyệt đối không cho phép bản thân lại đến muộn lần nữa, nàng ngồi dậy, động tác xuống giường mặc quần áo thật khẽ, lúc quay đầu muốn nói lời tạm biệt với Trường Ý, lại sững người đi.

Xung quanh chỗ Trường Ý nằm đều đã kết băng, duy chỉ chỗ nàng nằm vừa nãy không có khối băng nào, bởi vì lửa nóng khắp người nàng, cho nên băng lạnh không thể ngưng tụ. Nhưng Trường Ý…đã bị băng sương bao phủ.

Cả người Kỷ Vân Hòa tức thì ngây ngốc, trong miệng vô thức thì thầm: “Tại sao lại nhanh thế này…”

Nàng vội ngồi lên giường, tay vận công pháp, chín chiếc đuôi màu đen sau lưng liền xuất hiện trong căn phòng lạnh lẽo, toàn thân nàng mang theo ngọn lửa màu đen, nàng dùng lửa ấm vuốt ve gương mặt Trường Ý, nhìn thấy băng sương dần dần biến mất, trong lòng nàng thoáng dấy lên một tia hi vọng, nàng cúi người xuống.

"Trường Ý…" Nàng vừa gọi tên y, vừa dán sát lên người y, "Không sao, không sao đâu…" Những lời thì thầm triền miên này, cũng không biết là nàng đang nói với Trường Ý hay là đang nhắn nhủ với chính mình.

Ngọn lửa luân chuyển quanh người nàng, dường như ôm lấy toàn thân Trường Ý.

Lớp băng ngoài cùng rất nhanh liền bắt đầu tan chảy, nhưng khi tan gần đến da thịt Trường Ý, mặc kệ nàng có ôm y thế nào, cơ thể Trường Ý cũng không có biến hóa gì.

Kỷ Vân Hòa cuối cùng cũng có thể nhìn rõ gương mặt trắng bệch của Trường Ý dưới lớp băng.

Y nhắm mắt, cong môi cười, hệt như vẫn đang nằm mơ, mơ thấy những điều tươi đẹp đến độ khiến y vốn dĩ không muốn tỉnh lại.

"Trường Ý, Trường Ý…" Kỷ Vân Hòa ôm lấy y "Mặt trời sắp lên rồi, chúng ta đi ngắm bình minh đi, đừng ngủ nữa." Giọng nàng khàn khàn, mang theo chút hoảng loạn.

Nàng ôm lấy Trường Ý, để y ngồi dậy, cơ thể y bị ngọn lửa ấm áp vây quanh, cuối cùng cũng không còn cứng ngắc như lúc nãy nữa, thế là Kỷ Vân Hòa cõng y lên: "Đi, ta đưa chàng đi. Ta muốn ngắm bình minh, chàng tỉnh dậy đi…"

Bàn tay trắng bệch của Trường Ý rủ thõng xuống trên lưng nàng, trên cánh tay kia kết thành một lớp băng thật dày, khiến đôi mắt nàng đỏ hoe, nàng cắn răng, không để nước mắt trào ra khỏi hốc mắt.

"Chàng không bế ta cũng không sao, ta mạnh lắm, có thể cõng chàng." Nàng vừa nói, vừa cõng Trường Ý không hề nhúc nhích, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Nhưng thực tế cùng với lời nàng nói cách nhau rất xa, nàng hình như không mạnh như thế, toàn thân nàng run rẩy, từ cơ thể, lồng ngực, cho đến ngón tay giữ lấy người y, còn có đôi môi cùng mí mắt.

Nàng cõng Trường Ý ra ngoài cửa, vừa giơ tay muốn đẩy cửa ra, Trường Ý lại từ sau lưng nàng trượt xuống, lòng nàng kinh hãi, lập tức xoay người ôm chặt y.

Nàng quay lưng với cửa lớn, trong lòng vẫn ôm lấy Trường Ý đang nhắm mắt, chật vật ngồi trên đất, Trường Ý gối đầu lên đùi nàng, nụ cười bên môi vẫn duy trì đường cong như vừa rồi, nàng cúi đầu nhìn y, nước mắt trong khóe mắt cuối cùng cũng không nhịn được nữa, từng giọt từng giọt rơi trên mặt Trường Ý.

Vì thân nhiệt của y quá thấp, cho nên những giọt nước mắt kia lập tức bị ngưng tụ, biến thành băng châm đọng trên mặt y.

Nàng giơ tay lau đi những giọt nước mắt bị ngưng tụ thành băng kia, sau đó nước mắt lại tiếp tục nối đuôi nhau rơi xuống.

Lúc này, nàng mới phát hiện ra, hóa ra bản thân vốn không kiên cường như nàng đã nghĩ, mất đi Trường Ý, cuộc sống chỉ mang theo thân phận cùng hồi ức liên quan đến y tiếp tục sống tiếp, cũng khó khăn hơn ngàn vạn lần so với tưởng tượng của nàng.

Ánh ban mai chiếu lên cửa điện sau lưng nàng, bóng nàng hắt vào trong điện, mặt trời càng lúc càng lên cao, chiếc bóng của cửa điện càng lúc càng ngắn dần, cuối cùng, ánh nắng phủ lên gương mặt của Trường Ý.

"Mặt trời mọc rồi…"

Giọng nàng khản đặc.

Nhưng Trường Ý cũng không tỉnh lại.

Sau khi bình minh lên, đôi mắt xanh lam đang nhắm chặt này, vĩnh viễn cũng không mở ra nữa rồi.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Ps: Trong những ngày nghỉ lễ, mị sẽ bồi tội, up hết chương mới vì đã khiến cho con dân chờ đợi quá lâu rồi…

144. Chương 115: Sinh Tử Chi Giao (1)

Sau khi mặt trời mọc, cõi Bắc lại bắt đầu một ngày mới bận rộn.

Kỷ Vân Hòa từ trong điện đẩy cửa bước ra, dù trong người mang theo yêu lực của cửu vĩ hồ, thân nhiệt luôn cao hơn so với người thường, nhưng lúc này, khi đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân nàng lại toát ra từng luồng khí lạnh.

Nàng lẳng lặng đứng dưới nắng hồi lâu, chờ đến khi sương trắng dần tản đi, sau đó mới ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, cất bước rời đi.

Cửa điện sau lưng đóng chặt, cả ngự yêu đài rộng lớn, hịu quạnh, lạnh lẽo, không một bóng người.

Kỷ Vân Hòa một mình bước lên chính điện, bấy giờ trên chính điện đã có không ít người đang trình công văn cho Khống Minh. Lúc này nàng mới biết, vì sao hôm nay Trường Ý trì hoãn lâu như thế không xuất hiện, thế mà vẫn không có ai tìm y, hóa ra là cá đuôi to này từ sớm đã sắp xếp ổn thỏa xong công việc của mình.

Y đem quyền hạn của mình sớm giao ra, cho dù ngày nào đó y sẽ chìm sâu vào trong giấc ngủ, cõi Bắc cũng sẽ không vì chuyện công vụ mà ảnh hưởng, trì trệ.

Kỷ Vân Hòa cụp mắt, vuốt ve giọt lệ mà người cá lưu lại đang đeo trên cổ mình, khóe môi bất giác cong lên, không biết là vui vẻ hay là đau lòng.

Nàng đợi người trong điện giải quyết xong công vụ, lui xuống, mới bước vào trong điện, nói với Khống Minh: "Khống Minh, có chuyện phải phiền ngươi chút."

Khống Minh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, thần sắc lập tức cũng trầm trọng xuống, hắn cho mọi người rời đi, hỏi: "Y thế nào rồi?"

"Y bị băng……" Kỷ Vân Hòa đã chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng khi nói đến những chữ này, nàng vẫn không kiềm chế được mà nghẹn họng, cơ thể cũng dường như bị cứa đến đau đớn, khẽ co rút lại, nàng nhắm mắt, cố ổn định cảm xúc, lại nhìn chằm chằm Khống Minh đáp, "Y bị băng phong rồi."

Đôi mắt Khống Minh trống rỗng: "Tại sao lại nhanh như thế……"

Kỷ Vân Hòa trầm tĩnh nói tiếp: "Biên giới vẫn phải làm nền móng kết giới, ta sẽ đến biên giới trước, chỉ phiền ngươi, sắp xếp cho Trường Ý……hậu sự của y."

Khống Minh không đáp lời, Kỷ Vân Hòa tiếp tục dặn dò: "Trên người Trường Ý hàn khí bức người, nếu ngươi sắp xếp người đến chuyển y đi, nhớ chú ý đến an toàn. Ta đến biên giới trước đây."

Dặn dò xong, nàng xoay người rời đi, Khống Minh chợt gọi nàng lại: "Ngươi chỉ có phản ứng thế này thôi sao?"

Nàng dừng bước: "Ta nên có phản ứng thế nào?"

Khống Minh thoáng trầm mặc: "Ngươi là một kẻ tâm tính bạc bẽo, theo lý nên như thế."

Môi nàng khẽ mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn là mím chặt lại. Nàng cất bước rời khỏi đại điện, lập tức ngự gió đi về hướng biên giới. Nàng là một kẻ tâm tính bạc bẽo ư? Có lẽ là thế, Trường Ý bị băng phong, nàng cư nhiên không đòi sống đòi chết, không ầm ĩ khóc to, thậm chí chưa từng vì y mà phát điên.

Nàng vẫn bình tĩnh ôm Trường Ý từ ngoài cửa, đặt lên giường, vẫn bước ra khỏi điện, dặn dò người khác an bài hậu sự của y, bây giờ thậm chí vẫn ngự gió rời đi, đi đến biên giới, tiếp tục "nhiệm vụ" của mình.

Tất thảy đều phát sinh trong ngày sau tân hôn của nàng.

Đại để nàng là một kẻ tâm tính bạc bẽo thật. Kỷ Vân Hòa nghĩ, bằng không, tại sao nàng không làm ra những chuyện kia, mà vẫn lý trí làm việc như thế……

Nàng chấp nhận mọi chuyện, chấp nhận việc Trường Ý nhắm mắt xuôi tay, chấp nhận cáo biệt và rời đi.

Sau đó một mình sống tiếp.

Đi đến biên giới, mọi người đều giống như trước, những công việc khác đều đã chuẩn bị xong. Nhưng không ai hỏi thăm vì sao hôm nay nàng lại đến trễ. Mọi người đều cười vui vẻ, nhiệt tình với nàng.

Một cô nương giúp nàng trang điểm hôm qua bước đến, mang theo chút tò mò, cười duyên hỏi nàng: "Đêm qua thế nào rồi? Chúng tôi ở biên giới đều nhìn thấy đèn khổng minh bay cao trong thành cõi Bắc."

Kỷ Vân Hòa nhìn gương mặt cười tủm tỉm của nàng ta, cố gắng nuốt hết tất cả cảm xúc trong lòng xuống, cười với cô nương trước mặt: "Đúng vậy, rất đẹp." Nàng hoàn toàn không nhắc đến chuyện sáng nay, không kể khổ, không khóc òa, chỉ cười nhạt bảo:

"Đêm qua là một đêm vô cùng tươi đẹp."

Từ lúc nàng bắt đầu quay về cõi Bắc, đưa hỉ phục mình làm cho Trường Ý mặc, nắm lấy tay y cùng nhau bước lên thảm đỏ, quay đầu nhìn thấy những lời chúc phúc rợp trời, còn có sau đó sau đó, Trường Ý thì thầm hát bên tai nàng, tất cả đều khiến đêm qua trở thành một đêm tươi đẹp đến thế……

Cô nương nghe xong câu trả lời của nàng, càng cười rạng rỡ hơn, đem tin tốt đó truyền ra cho mọi người.

Kỷ Vân Hòa tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Hôm nay vì nàng đến quá trễ, cho nên lúc nền móng kết giới làm xong, mặt trời đã sắp lặn xuống đường chân trời.

Làm xong nhiệm vụ, ngắm nhìn dãy núi xa xa chìm trong ánh hoàng hôn, nàng lúc này chợt cảm thấy trống rỗng đến ngỡ ngàng. Trong thời khắc sắp về đem này, nàng bắt đầu cảm thấy mê man, dường như nàng bỗng mất đi mục đích sống, không biết…bản thân phải đi đâu tìm.

Các ngự yêu cùng làm việc với nàng đã quay về doanh trại nghỉ ngơi, bắt đầu chuẩn bị trải qua đêm tối ở biên giới. Mà nàng lại ngây ngốc ngắm nhìn hoàng hôn xa xa đang dần lặn xuống, không hề nhúc nhích.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Ps: Chương này 5000 mấy chữ (tầm 2 -3 chương thường) sẽ cố up hết trong hôm nay~

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ <3

145. Chương 115-2: Sinh Tử Chi Giao (2)

Các ngự yêu cùng làm việc với nàng đã quay về doanh trại nghỉ ngơi, bắt đầu chuẩn bị trải qua đêm tối ở biên giới. Mà nàng lại ngây ngốc ngắm nhìn hoàng hôn xa xa đang dần lặn xuống, không hề nhúc nhích.

Cho đến khi mặt trời lặn xuống……Bỗng nhiên! Có người kéo mạnh vai nàng.

Cả người nàng theo lực kéo ấy lùi về sau, trước mặt nàng xuất hiện gương mặt thở hổn hển của Tuyết Tam Nguyệt:

"Tìm ngươi lâu như vậy, ngươi còn ủ dột ở đây làm gì." Tuyết Tam Nguyệt nói "Theo ta về, người cá được cứu rồi, cần có sức mạnh của ngươi."

Kỷ Vân Hòa bị Tuyết Tam Nguyệt kéo đi, đi được vài bước, đại não lúc này mới tiêu hóa hết lời vừa nghe được.

Tức thời, không trì trệ nữa, Kỷ Vân Hòa liền đi theo Tuyết Tam Nguyệt, nhìn thấy nàng ta ngự gió, nàng cũng liền vội vàng ngự gió đi theo: "Trường Ý được cứu ư?" Vừa ngự gió, nàng vừa hỏi Tuyết Tam Nguyệt, "Làm sao cứu đây?"

Tuyết Tam Nguyệt đáp: "Khống Minh hòa thượng đang chuẩn bị hậu sự của người cá, nhưng toàn thân người cá bị hàn băng bao phủ, sức mạnh một mình của Khống Minh không thể nâng y lên được, liền gọi Lâm Hạo Thanh đến, trước đây lúc Lâm Hạo Thanh nghiên cứu dược vật luyện người thành yêu, đồng thời cũng đã nghiên cứu được không ít kì hoa dị thảo quý hiếm ở ngoài biển, một trong số đó có loại có thể hóa giải đau đớn bị thuật pháp phản phệ của người cá."

Tuyết Tam Nguyệt nói rất nhanh, nhưng Kỷ Vân Hòa nghe rõ từng chữ nàng ta nói, nàng lập tức nhíu mày: "Nếu là cần dị thảo ở ngoài biển khơi, bây giờ ta hẳn sẽ ra khơi, còn quay về thành cõi Bắc làm gì?"

"Thảo dược đã ở thành cõi Bắc." Tuyết Tam Nguyệt quay đầu nhìn nàng một cái, "Chính là cỏ Xà Vĩ trên người Li Thù."

Kỷ Vân Hòa sững sờ, tốc độ ngự gió bất giác chậm lại, nhưng dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, Tuyết Tam Nguyệt bắt lấy tay nàng, kéo nàng tiếp tục đi theo tốc độ của mình.

"Lâm Hạo Thanh đã thi triển trận pháp, sẽ đem sức mạnh của cỏ Xà Vĩ độ vào trong người Trường Ý, nhưng lớp băng ngưng tụ trên người y quá nhanh, chắn không cho cỏ Xà Vĩ vào. Chờ ngươi quay về, làm tan chảy lớp băng trên người Trường Ý, để thảo dược tiến vào trong người của người cá, liền có thể đánh thức y dậy."

Trong lòng Kỷ Vân Hòa thoáng vui mừng, nhưng nhìn thấy bóng lưng của Tuyết Tam Nguyệt, nàng lại trầm mặc xuống: "Thế Li Thù thì sao?"

"Li Thù sớm đã chết rồi." Tuyết Tam Nguyệt trả lời, giọng nghe không rõ cảm xúc.

Mặt trời đã lặn, nhưng ánh tịch dương vẫn còn lưu lại, Kỷ Vân Hòa và Tuyết Tam Nguyệt bay giữa ánh sáng rực rỡ, nhưng trong lòng nàng lại hoàn toàn không nhiều màu sắc như ánh nắng kia.

Có thể đánh thức Trường Ý, giúp y thoát khỏi đau khổ bị băng phong, đương nhiên là cầu còn không được. Nàng vì thế mà vui mừng, nhưng cũng vì biết vui mừng bao nhiêu tình yêu sâu đậm bấy nhiêu, cho nên nàng cũng biết được đối với Tuyết Tam Nguyệt mà nói, chuyện này đau đớn nhường nào.

Trường Ý quan trọng nhất đối với sinh mệnh của nàng, Li Thù đối với Tuyết Tam Nguyệt, chẳng phải cũng là thế ư?

"Đừng lộ ra vẻ mặt đó." Tuyết Tam Nguyệt không quay đầu, chỉ nhìn về phía trước nói "Li Thù của bây giờ, là tưởng niệm của ta, nhưng người cá của ngươi không phải, y là một sinh mạng." Nàng quay đầu nhìn kỷ Vân Hòa một cái "Có lẽ là hai sinh mạng."

Kỷ Vân Hòa vô thức cười khổ: "Khổng Minh nói ta bạc bẽo, ngươi lại nói Trường Ý là mạng sống của ta……"

"Thế là vì hòa thượng kia không hiểu ngươi." Tuyết Tam Nguyệt nói, "Kỷ Vân Hòa, biết ngươi nhiều năm thế này, ta biết ngươi cố che đậy sự tan vỡ trong lòng mình."

Kỷ Vân Hòa rủ mắt, bây giờ có người nói trúng nội tâm của nàng, tất cả cảm xúc bị sự bình tĩnh che đậy, lúc này thoáng cái liền vỡ òa, đôi môi nàng run rẩy, yết hầu lên xuống vài lần, cuối cùng, lại mở miệng chỉ nói hai chữ: "Đa tạ……"

Kỷ Vân Hòa sống đến chừng này tuổi, trải qua nhiều phong ba bão táp, lời nói ra khỏi miệng càng lúc càng ít, nhưng tình cảm trong lòng lại vô cùng phức tạp, càng ngày càng nhiều cảm xúc hơn. Ngọt sẽ ngọt thêm, chát sẽ càng chát, cảm động sẽ càng lúc càng sâu sắc, cũng sẽ càng thêm canh cánh trong lòng.

"Giữa ta và ngươi không cần nói câu này."

Cái này đại khái là……giao tình tri kỷ*.

(*Nguyên văn: [sinh tử chi giao], giao tình sống chết có nhau, nên mị dùng tạm là tình tri kỷ)

Một đường vội vã quay về cõi Bắc.

Kỷ Vân Hòa và Tuyết Tam Nguyệt bước vào trong điện. Lúc này không khí trong điện càng lạnh hơn so với lúc sáng nàng rời đi, băng phủ khắp đất, còn đang lan rộng dần ra ngoài, dường như muốn kéo cả một phương đất trời quay về đêm đông giá lạnh.

Khống Minh đứng gác bên cửa, nhìn thấy hai người quay về, liền nhíu mày: "Nhanh lên."

Bước chân của Kỷ Vân Hòa càng vội hơn.

Hai người vừa vào cửa liền trông thấy Lâm Hạo Thanh đang ngồi trên giường Trường Ý, mà Li Thù lại đứng bên giường. Lồng ngực của Trường Ý và Li Thù liên kết bằng một đạo ánh sáng, nhưng ánh sáng này không thể chạm vào người Trường Ý, mà bị lớp băng kiên cố bao quanh người y chắn lại.

Lâm Hạo Thanh nhắm mắt, trên trán rỉ ra một lớp mồ hôi lạnh, hắn ngồi trong một trận pháp phát sáng, không hề cử động.

"Tan chảy lớp băng trước lồng ngực y là được." Tuyết Tam Nguyệt nói, "Cái này chỉ có lửa hồ đen của ngươi có thể làm được."

Kỷ Vân Hòa vòng qua người Lâm Hạo Thanh, ngồi quỳ bên cạnh Trường Ý, nàng đặt tay lên lồng ngực y, ngắm nhìn gương mặt dưới lớp băng, nàng nhắm mắt, chín chiếc đuôi sau lưng liền xuất hiện trong phòng.

Lửa hồ xuất hiện, khiến nhiệt độ cả căn phòng tăng lên đáng kể.

Đây là lần đầu tiên Tuyết Tam Nguyệt nhìn thấy đuôi hồ sau lưng nàng, nàng ta không có cách nào tưởng tượng nổi, rốt cuộc sau đó Kỷ Vân Hòa đã trải qua những chuyện gì, mới có thể biến thành dáng vẻ như hôm nay……

Hiển nhiên, Kỷ Vân Hòa cũng không cần nàng phải đồng tình.

Thậm chí……Những điều nàng chưa từng nghĩ đến, giờ lại trở thành điều may mắn của bấy giờ, may mà từng trải qua những chuyện kia, mới có thể vào lúc này, nàng có được một tia hi vọng cứu sống được Trường Ý.

Lửa hồ đen trong tay nàng dần dần làm tan chảy lớp băng kiên cố, lòng bàn tay nàng càng lúc càng áp sát lồng ngực của Trường Ý, ánh sáng bị Lâm Hạo Thanh khống chế cũng theo tay nàng dần dần tiến vào, từng bước một càng tiến gần đến cơ thể Trường Ý.

Trong lúc ánh sáng càng lúc càng tiến gần, sắc mặt của Li Thù càng tái nhợt hơn, sau đó dần dần lộ ra những dây leo quấn quanh dưới da mặt.

Hắn vốn không phải là người, hắn là di vật của Li Thù dùng cỏ Xà Vĩ quấn lại, dùng khí vị ấy để hình

thành hình người.

Linh khí của cỏ Xà Vĩ bị rút ra, thứ lưu lại trên người Li Thù, chẳng qua cũng chỉ là một vài dây leo khô héo mà thôi.

Tuyết Tam Nguyệt chỉ nhìn thấy dáng vẻ chăm chú tan chảy băng cứng của Kỷ Vân Hòa, quá trình vô cùng thuận lợi, nàng không bận tâm quá nhiều, vừa quay đầu nhìn lại, lúc này mới nhìn thấy "tưởng niệm" của mình giờ đây đã trở thành một mảnh dây leo khô héo.

Ánh mắt nàng thoáng tối sầm, nàng nhìn vật ở giữa……bị từng sợi dây leo cỏ Xà Vĩ quấn lấy, là ngọc bội màu đỏ do li Thù để lại.

Đó chính là ngọc bội mà ngày trước Li Thù vẫn luôn đeo bên người, trước khi hắn dùng huyết tế thập phương trận không lâu, hắn mới đưa ngọc bội này tặng cho nàng. Dường như hắn đã có dự cảm về chuyện rời đi của mình vậy……

Nàng dùng cỏ Xà Vĩ quấn quanh ngọc bội để cỏ sinh trưởng ra hình dáng của Li Thù, vừa bắt đầu, nàng cho rằng chính mình có thể phân biệt rõ được Li Thù và cỏ Xà Vĩ, nhưng lâu dần, vẫn luôn bên cạnh Li Thù giả, ngẫu nhiên nàng cũng sẽ lay động, thật thật giả giả, khiến nàng càng lúc càng khó phân biệt……

Thậm chí có lúc, với nàng mà nói, Li Thù do cỏ Xà Vĩ tạo thành, chỉ là không biết nói chuyện mà thôi……

Trong mắt Tuyết Tam Nguyệt mang theo bi thương nồng đậm, đưa tay muốn chạm vào ngọc bội màu máu ở giữa đống dây leo khô héo. Nhưng bỗng nhiên! Lúc tay nàng chạm vào ngọc bội, Lâm Hạo Thanh đang nhắm mắt thi triển trận pháp thoáng nhíu chặt mày lại.

Đạo ánh sáng kết nối với lồng ngực Li Thù liền thu về, Kỷ Vân Hòa sững sốt, nhưng nàng không dễ gì mới làm tan chảy lớp băng cuối cùng trong lồng ngực Trường Ý, mắt thấy sắp thành công, linh khí của cỏ Xà Vĩ kia cư nhiên lại chạy trốn!

Nhưng Kỷ Vân Hòa không dám cử động, nếu nàng rút tay ra, e rằng lớp băng này sẽ lập tức ngưng tụ lại, Kỷ Vân Hòa đưa mắt nhìn Lâm Hạo Thanh cũng đã tỉnh dậy, hắn ngồi trên trận pháp, không dám dịch chuyển, chỉ gọi Tuyết Tam Nguyệt: "Cỏ Xà Vĩ có linh tính, hắn muốn chạy, mau bắt về!"

Tuyết Tam Nguyệt ngỡ ngàng, chỉ thấy đoạn linh khí bị Lâm Hạo Thanh trút ra khỏi người Li Thù đang điên cuồng nhảy loạn giữa không trung, nó phát ra tiếng kêu chói tai như giọng trẻ con.

Nó đang giãy giụa giữa không trung, nhưng vì phần rễ quấn lấy ngọc bội máu kia, cho nên vốn dĩ chạy không xa.

Cỏ Xà Vĩ có linh tính……

"Ta không muốn chữa trị cho hắn!" Cỏ Xà Vĩ ở không trung rít lên với Tuyết Tam Nguyệt, "Ta là Li Thù đây! Tam Nguyệt! Ta là Li Thù!"

Tuyết Tam Nguyệt lập tức bị đánh phủ đầu, đứng ngây ngốc ở đó.

"Hắn đang lừa ngươi, Lì Thù đã chết rồi." Lâm Hạo Thanh nói "Đốt dây leo! Nó liền không thể đi đâu được nữa."

"Nhưng hắn biết nói chuyện……" Tuyết Tam Nguyệt chỉ đờ đẫn nói, "Hắn biết nói chuyện……"

"Cỏ Xà Vĩ vốn không phải vật sống, nó giống như phụ yêu vậy, chẳng qua là có hình thành chút cảm xúc hỗn tạp mà thôi."

"Nhưng hắn biết nói." Tuyết Tam nguyệt nhìn đạo ánh sáng đang giãy giụa trước mặt.

Ánh sáng đang giãy giụa, rễ của cỏ Xà Vĩ bắt đầu dần thoát ra khỏi khối huyết ngọc kia.

"Hắn không phải Li Thù, cũng không phải yêu quái, chỉ là ý niệm, nó có linh lực, cho nên sẽ sinh trưởng thành hình dáng của cố nhân, nhưng nó và động vật vốn không khác biệt, Tuyết Tam Nguyệt, cứu người cá nhất định quan trọng hơn hắn." Lâm Hạo Thanh quát "Băng phong càng lâu sẽ càng khó tỉnh lại, nhanh lên!"

Câu cuối cùng của Lâm Hạo Thanh đồng thời đánh vào lòng của Kỷ Vân Hòa và Tuyết Tam Nguyệt.

Dưới sự giãy giụa của cỏ Xà Vĩ, Tuyết Tam Nguyệt bỗng quay đầu lại, nhìn Kỷ Vân Hòa.

Khí đen bao quanh cả người nàng, chín chiếc đuôi không ngừng lay động sau lưng, đối với Kỷ Vân Hòa bây giờ mà nói, vừa tan chảy băng trong lồng ngực Trường Ý, vừa chia chút yêu lực để bắt lấy ngọn cỏ Xà Vĩ đang giãy giụa kia vốn không phải là chuyện khó khăn gì, nhưng nàng không làm thế.

Nàng nhìn Tuyết Tam Nguyệt cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Tuyết Tam Nguyệt làm sao không hiểu cảm xúc trong mắt Kỷ Vân Hòa chứ.

Có thể làm bạn nhiều năm như thế, là vì bọn họ vốn rất thấu hiểu đối phương.

Kỷ Vân Hòa tôn trọng lựa chọn của nàng.

Đối với Kỷ Vân Hòa mà nói, nàng cần phải cứu người mình yêu. Nhưng đối với Tuyết Tam Nguyệt, lại là

phải "giết" đi người mình yêu……Kỷ Vân Hòa không hối nàng, cũng sẽ không ép nàng. Nàng lẳng lặng chờ đợi sự lựa chọn của Tuyết Tam Nguyệt.

Là cứu, là từ bỏ, đều dựa vào một thoáng ý niệm của nàng……

Cỏ Xà Vĩ không ngừng giãy giụa trong không trung, liên tiếp từng chút một rút rễ ra khỏi huyết ngọc.

Tuyết Tam Nguyệt quay đầu về, nhìn ánh sáng lay động trên không: "Ta là Li Thù đây!" Cỏ Xà Vĩ lớn tiếng hô.

Li Thù……

Hai chữ này đủ để trở thành hồi ức nhiều năm của Tuyết Tam Nguyệt. Từ lần gặp gỡ, quen biết, bầu bạn, bảo vệ đều từng chút một hiện lên trước mắt, trong biển hoa ngự yêu cốc, những cái ôm cùng nụ hôn thân mật kia hệt như vẫn còn là chuyện của ngày hôm qua.

Tuyết Tam Nguyệt lặng lẽ nhắm mắt.

Hải ngoại tiên đảo, kì hoa dị thảo rất nhiều, nhưng nàng ở ngoài đó nhiều năm như thế, chỉ gặp qua một nhánh cỏ Xà Vĩ, mọi người đều nói là nàng vì cơ duyên mà có được, sau khi mất đi một nhánh cỏ này, có lẽ nàng cũng sẽ không còn có cơ hội gặp lại Li Thù nữa.

Nhưng Li Thù……

Li Thù và nàng, vốn hẳn không có cơ hội gặp lại từ lâu rồi.

Ngày hắn huyết tế thập phương, bọn họ hẳn phải cáo biệt rồi. Là nàng cố chấp muốn giữ lại quá khứ, níu kéo thân thể không có linh hồn của Li Thù ở lại thế gian này……

Ngày như thế này, hẳn sẽ phải kết thúc thôi.

Tuyết Tam Nguyệt mở mắt, bắt lấy ánh sáng đang lay động trong không trung, giữa tiếng thét chói tai, nàng dùng thuật pháp khống chế ánh sáng ấy, để nó lần nữa gắn kết với lồng ngực của Trường Ý.

Lâm Hạo Thanh tiếp tục khởi động trận pháp, Kỷ Vân Hòa rốt cuộc cũng làm tan chảy triệt để lớp băng trên lồng ngực Trường Ý, cuối cùng, ánh sáng kia chạm vào lồng ngực y, giữa tiếng thét chói tai, Tuyết Tam Nguyệt đưa tay, ngón tay nhóm lên một đốm lửa, nàng không quay đầu, ném đốm lửa lên người Li Thù.

Đốm lửa dần lan rộng, đốt cháy toàn bộ thân xác bằng dây leo khô héo.

Ngọn lửa tức thời từ xung quanh huyết ngọc lan ra.

Không trốn được nữa, tia sáng kia chỉ đành tiến vào trong lồng ngực của Trường Ý, sau đó biến mất triệt để.

Mà trên lồng ngực của Trường Ý, một đạo ánh sáng kia tản ra, sau đó cũng không cần sự giúp đỡ từ thuật pháp của Kỷ Vân Hòa, lớp băng bao phủ trên người y bắt đầu tan dần, những khối băng nứt ra, có khối tan chảy thành nước, có khối trực tiếp rơi xuống đất.

Mắt của Trường Ý vẫn chưa mở ra, nhưng lông mi y run khẽ hai cái, ngón tay cũng vô thức cử động một cái.

Kỷ Vân Hòa nhìn gương mặt y, nhất thời không biết phải dùng vẻ mặt nào để đối diện với y.

Ngày hôm nay, đại bi đại hỉ, khiến nàng có chút không tiếp nhận được. Nàng ngẩng đầu nhìn Tuyết Tam Nguyệt trước mặt.

Sau lưng Tuyết Tam Nguyệt, thân thể từ cỏ Xà Vĩ kia đã hoàn toàn cháy rụi thành tro, khối ngọc bội màu máu kia nằm trên đống tro đen, trông vô cùng chói mắt.

Kỷ Vân Hòa và Tuyết Tam Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, không cười nói, thần sắc hai người đều vô cùng phức tạp: "Tam Nguyệt……"

"Ta nói rồi, đừng lộ ra vẻ mặt đó." Tuyết Tam Nguyệt nói, "Lời cảm tạ của ngươi, trên đường về ta đã nhận rồi." Dứt lời, nàng xoay người, nhặt lại khối ngọc bội đỏ kia lên, sau đó cũng không xoay đầu, đi thẳng ra ngoài phòng.

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, ngắm nhìn vẻ mặt tĩnh lặng đang nằm trên giường của Trường Ý.

Trong lòng đột nhiên nghĩ đến, bây giờ, mọi người dường như đều biến thành người lớn cực biết che giấu sự tan vỡ trong lòng mình rồi……

"Thế gian này, thật là không quá dễ dàng……" Kỷ Vân Hòa khẽ gạt lọn tóc trên trán Trường Ý, mí mắt Trường Ý lại khẽ động.

Nhưng nàng chưa nghe thấy y nói chuyện, chỉ nghe thấy Lâm Hạo Thanh bên cạnh đã thi triển xong thuật pháp đứng dậy, đáp: "Sớm để người cá phục hồi sức khỏe đi." Lâm Hạo Thanh nhìn nàng "Ta tốn sức cứu y, là vì tiếp theo người trên thế gian này cần hắn."

Kỷ Vân Hòa quay đầu, nhìn Lâm Hạo Thanh.

Sắc mặt hắn ngưng trọng: "E rằng Thuận Đức công chúa sắp lên cõi Bắc rồi."

Hệt như có một chiếc chuông nặng nề lại đè vào cõi lòng nàng.

Sau khi Lâm Hạo Thanh rời đi, Kỷ Vân Hòa nhìn gương mặt vẫn đang hôn mê của Trường Ý, bất giác cười khổ một tiếng: "Có lẽ chàng sẽ trách ta đánh thức chàng dậy, vừa tỉnh dậy liền lập tức phải đối mặt với một nhân thế không cách nào tưởng tượng nổi như thế này nhỉ……"

Lần ngủ say này, có lẽ vẫn thoải mái hơn chút……

~Wattpad: Rosenychungchung~

Chương này rất sâu sắc. Con người vốn dĩ ích kỉ, dù thân quen đến đâu thì khi đứng trước lợi ích của mình, ta vẫn sẽ suy nghĩ thiệt hơn, sẽ chọn theo lợi ích của bản thân mà mặc kệ tất thảy. Điều đáng quý chính là sự cho đi, cảm thấy rất ngưỡng mộ nhân vật Tuyết Tam Nguyệt, dù từng chịu thương tổn, mất mát nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ lợi ích của mình vì đại cuộc, vì Vân Hòa. Sự khoan dung đáng học hỏi!

146. Chương 116: Không Che Giấu Nữa

Băng phong trên người Trường Ý tuy đã tan chảy nhưng y lại không lập tức tỉnh dậy.

Cho đến khi Kỷ Vân Hòa đã làm xong nền móng ở kết giới bên kia, về đến thành cõi Bắc, Trường Ý vẫn ngủ mê trên giường.

Đôi khi nàng lo lắng, Trường Ý sẽ ngủ như thế mãi, nhưng khi nhìn thấy thế cục bấy giờ, nàng lại mang theo chút tư tâm muốn để y ngủ lâu thêm chút nữa……Có lẽ như thế cũng không tệ.

Sau khi nàng kết thúc nhiệm vụ, kết giới của biên giới cõi Bắc đã dần dần xây xong. Ngọn lửa do lửa hồ đen hình thành, cháy hừng hực, tựa như một cây cột lửa chọc trời cực lớn, hỗ trợ cho trận pháp, trên viền của ánh lửa đen, ngọn lửa vàng cam dần lan rộng ra, hình thành bức tường lửa kiên cố trải dài cả hướng nam cõi Bắc. Giữa bức tường thành, chỉ có duy nhất một cổng lớn làm từ huyền thiết, có thể mở ra.

Chẳng lâu sau, sau khi hội nghị giữa tất cả những người đứng đầu đều diễn ra trong đại điện, cuối cùng cũng đã thông qua lệnh cấm dân tị nạn vào cõi Bắc.

Mười mấy cửa khẩu hướng nam của cõi Bắc đồng loạt đóng lại, bên ngoài nhất thời loạn cào cào, tiếng than khóc đớn đau vang lên khắp nơi.

Mà trong thành cõi Bắc, tình hình cũng càng ngày càng căng thẳng, tin tức từ phụ yêu Ân Ngữ của Lâm Hạo Thanh truyền đến cũng ngày càng dọa người.

Thuận Đức giết đệ đệ của mình, ngồi lên ngai vàng, nhưng trong kinh thành lại không ai dám ở lại bên cạnh phục tùng nàng ta, thế là Kinh Sư lớn như thế đã trở thành một tòa thành chết chỉ có yêu quái sinh sống, nàng ta giam đại quốc sư lại. Khoảng thời gian trước vẫn luôn ở trong kinh thành không ra ngoài.

Ân Ngữ cũng không dám tiến gần đến kinh thành, cho đến mấy ngày gần đây……

Thuận Đức công chúa đột nhiên rời khỏi Kinh Sư, một đường lên bắc, xung quanh nàng ta vẫn luôn được bao bọc bởi ánh sáng xanh dọa người, không ai có thể nhìn rõ dáng vẻ của nàng ta, bởi vì phàm là kẻ nào tiến lại gần đều bị nuốt chửng, nàng ta đi đến đâu, cây cỏ khô héo đến đó, người hay động vật dưới ánh sáng xanh ấy đều hóa thành xương trắng.

Nàng ta hệt như hút hết toàn bộ linh khí và sức mạnh của tất cả mọi người……

Ân Ngữ lén lút theo đuôi Thuận Đức lên bắc, luôn cẩn thận cách nàng ta một khoảng thật xa, mỗi ngày nàng đều truyền tin tức về cho Lâm Hạo Thanh, những tin tức kia khiến mọi người vừa nghe xong liền bị dọa khiếp, thể tích của đám sáng xanh quanh người Thuận Đức cư nhiên lại lớn lên theo hành động không ngừng hút linh khí của nàng ta, cho đến khi cách cõi Bắc còn ba ngày đi đường, nàng ta tựa như đã hóa thành đám mây xanh lơ lửng trong không trung, khiến người ta trông thấy mà khiếp sợ.

Kỷ Vân Hòa và Khống Minh cùng mọi người nghe thấy tin này là lúc đang họp khẩn cấp bên thư án trong điện.

Mọi người nghe xong, liền thoáng trầm mặc.

"Chú ý an toàn." Lâm Hạo Thanh nhắm mắt, ngồi trong trận pháp, trường kiếm trong lòng hắn khẽ phát ra ánh sáng xanh, nói với Ân Ngữ ở nơi xa, "Thời gian cấp thiết, đừng tiếp tục theo đuôi nữa, Thuận Đức cần phải lên phương bắc, ngươi tự mình quay về phương nam tránh đi."

Dứt lời, ánh sáng của trường kiếm trong lòng liền biến mất, Lâm Hạo Thanh cũng mở mắt lên, đưa mắt nhìn người xung quanh một vòng. Hắn ngồi nói: "Cơ thể người thường của Thuận Đức không có cách nào chứa đựng được sức mạnh của thanh loan và đại quốc sư, ta đoán, lúc này e rằng nàng ta đã dị hóa rồi."

"Dị hóa?" Kỷ Vân Hòa có chút khó hiểu.

"Đan dược luyện người thành yêu tuy rằng có thể khiến ngự yêu sư đồng thời có sức mạnh của yêu quái, nhưng không thể thay đổi giới hạn thể chất trong cơ thể nàng ta."

Lâm Hạo Thanh nói, "Trong cơ thể mỗi người đều sẽ có một giới hạn chịu đựng sức mạnh nhất định, trước đây, Lâm Thương Lan cho nhiều người thử thuốc, nhưng thành công, chỉ có mỗi ngươi. Đó là vì thể chất trong cơ thể ngươi có thể chịu được sức mạnh của Lâm Thương Lan và hồ yêu Khanh Thư. Nhưng cơ thể Thuận Đức công chúa, lại không thể chịu đựng nổi sức mạnh của thanh loan và đại quốc sư, cho nên nàng ta bị sức mạnh phản phệ."

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: "Thế Thuận Đức công chúa bây giờ, rốt cuộc là thế nào?"

"Là một quái vật không có thực thể." Lâm Hạo Thanh trả lời, "Ta đoán, e rằng nàng ta là dựa vào chấp niệm cuối cùng, để ngưng tụ sức mạnh lên bắc, cho nên chỉ có nuốt chửng và giết chóc."

Lâm Hạo Thanh vừa nói ra câu này, trong phòng liền trầm mặc, Khống Minh hỏi tiếp, "Nếu nàng ta không có thực thể, thế làm sao mới có thể giết chết nàng ta được?"

Lâm Hạo Thanh thoáng dừng lại, rủ mắt im lặng, sau đó lại hít một hơi sâu, nhắm mắt, lắc đầu:

"Ta bây giờ cũng không có cách, chỉ đành lại nghiên cứu thư tịch đan dược……"

Đối với câu trả lời của Lâm Hạo Thanh, Kỷ Vân Hòa khẽ nheo mắt.

"Ai……" Lạc Cẩm Tang đứng bên cạnh thở dài, "Thế bây giờ, chỉ đành trân trân mắt nhìn Thuận Đức ở bên ngoài giết chóc thôi sao?"

Sau một thoáng trầm mặc, Kỷ Vân Hòa nhìn gương mặt của Lâm Hạo Thanh: "Bảo vệ cõi Bắc thật tốt đi." Tầm mắt của Lâm Hạo Thanh cuối cùng cũng rơi trên người nàng, Kỷ Vân Hòa nhìn hắn chằm chằm, không buông tha chút dao động nào trong mắt hắn, nàng nói, "Nếu không còn cách khác, chúng ta chỉ đành bảo vệ thật tốt mỗi một sinh mạng ở cõi Bắc."

Lâm Hạo Thanh nghe xong, liền dời mắt đi.

"Phải……" Lúc này một giọng khàn khàn truyền đến từ sau lưng mọi người.

Mọi người quay đầu lại, Trường Ý đã hôn mê hồi lâu đang dần chống người lên, loạng choạng ngồi dậy, mái tóc bạc phủ trên đầu vai và cánh tay. Đôi mắt lam băng lại nhìn về hướng Kỷ Vân Hòa trong đám người.

Phản chiếu ánh nến đêm khuya khiến đôi mắt y sáng lên: "Bảo vệ từng tính mạng có thể bảo vệ."

Đôi mắt Kỷ Vân Hòa khẽ mở to, nàng bước vội hai bước, đi đến bên giường Trường Ý, ngắm nhìn gương mặt vẫn còn chút xanh xao của y, đôi môi run rẩy, nàng đưa tay, vuốt ve tóc y, lúc sau mới hỏi: "Trong người thế nào rồi?"

"Không ổn lắm, có chút suy nhược." Vẫn là câu trả lời thành thật đặc trưng của người cá, "Nhưng nội tức đã ngưng tụ lại, không có vấn đề gì cả."

Biết y sẽ không vì an ủi nàng mà nói dối, Kỷ Vân Hòa yên tâm: "Biên giới của kết giới đã dựng xong rồi, hẳn cũng chống đỡ được Thuận Đức một thời gian, những ngày này, ta sẽ bên cạnh chàng, bảo vệ chàng,

cho đến khi sức khỏe nàng hồi phục. Sau đó……" Nàng nắm lấy tay y, "Mặc kệ tiếp theo sẽ phát sinh ra chuyện gì, ta đều cùng chàng, cùng nhau đối mặt." Nàng dừng chút, trịnh trọng nói ra bốn chữ:

"Không che giấu nữa."

Trường Ý biết nàng đang nói gì.

Trước đây, nàng giấu y quá nhiều chuyện, có lời nói dối thiện ý, cũng có những lời nói dối để che giấu chân tướng. Trường Ý không nhìn thấu được nàng, cũng không nhìn thấu được chân tướng sau những lời nói dối phức tạp kia, vì y quá dễ dàng tin tưởng nàng. Dễ dàng bị nàng thuyết phục, lừa dối.

Đến bây giờ, Trường Ý cũng thay đổi rất nhiều, nhưng quanh đi đảo lại, đến lúc này, y vẫn chọn lựa tin nàng vô điều kiện.

"Được." Y đáp.

Y vốn luôn làm như thế với nàng. Có thể nói là, y đối với rất nhiều người, rất nhiều việc, cũng là như thế.

Không che giấu, đối đãi chân thành, cả đường này, có mê man, có lạc lối, nhưng trái tim thuần khiết này, vẫn không hề thay đổi.

Lâm Hạo Thanh lẳng lặng nhìn Kỷ Vân Hòa và Trường Ý. Hắn biết nàng đang nói gì, năm ấy hắn cũng từng tham gia vào lời nói dối vô lý của nàng. Giờ đây lại nhìn thấy màn này, trong lòng cảm khái, nhưng cuối cùng cũng bị cảm xúc khác áp xuống.

Hắn nhìn nàng, bàn tay cầm kiếm khẽ siết chặt lại, nhưng lại lập tức buông lỏng ra, lời nói đã đến bên cổ họng lại bị nghẹn lại bên môi. Hắn trầm mặc đứng dậy. Khống Minh bên cạnh ngược lại lại tiếp lời.

"Ngươi tỉnh lại rất đúng lúc." Khống Minh nói giễu Trường Ý, "Sắp đại loạn rồi."

Khóe môi Trường Ý khẽ nhếch lên, y ngồi thẳng người, không để ý đến Khống Minh: "Thuận Đức, vẫn còn mấy ngày nữa sẽ đến cõi Bắc?"

"Ba ngày." Lâm Hạo Thanh đáp, "Trước đó ngươi thi triển pháp thuật quá độ, kinh mạch trong người đều bị pháp thuật phản phệ đông lại, tuy cỏ Xà Vĩ có thể giúp ngươi tái tạo lại kinh mạch, nhưng lại không thể giúp ngươi giảm đi vết thương bị pháp thuật phản phệ, thế nên mấy ngày này, ngươi tịnh tâm điều tức đi."

"Cỏ Xà Vĩ?" Trường Ý nhíu mày, sau đó nhìn sang Kỷ Vân Hòa.

Kỷ Vân Hòa cười khổ gật đầu: "Ngày mai, chàng và ta phải cảm tạ Tuyết Tam Nguyệt thật tốt."

"Tam Nguyệt tỉ đã đến biên giới rồi." Lạc Cẩm Tang tiếp lời, thần sắc trầm trọng hiếm thấy, "Tỉ ấy nói sẽ bảo vệ biên giới đến giây cuối cùng……Ngày mai muội cũng định sẽ đến biên giới……"

Khống Minh xoay đầu trừng mắt nhìn Lạc Cẩm Tang, nhíu chặt mày hỏi: "Ngươi đến biên giới làm gì? Đến gây rắc rối* chứ gì!"

(* Nguyên văn [hạt thấu náo nhiệt]: gây rắc rối)

"Gì mà đi gây rắc rối chứ?" Lạc Cẩm Tang nổi giận "Nhiệm vụ của ta vốn dĩ là đốc thúc chế tạo binh khí, nhưng bây giờ Thuận Đức cũng đã biến thành một quái vật không có thực thể, binh khí gì có thể làm nàng ta bị thương chứ? Ta ngây ngốc trong thành cõi Bắc, chẳng bằng đến biên giới góp một phần sức lực. Hơn nữa, Tam Nguyệt tỉ không còn Li Thù bầu bạn, ta sẽ đi bầu bạn với tỉ ấy."

Khống Minh nắm lấy tay nàng, trực tiếp kéo nàng ra ngoài cửa: "Ra đây!"

Lạc Cẩm Tang vội giãy giụa: "Aiz! Con lừa trọc nhà ngươi! Sao càng lúc càng vô lý vậy! Ta làm gì ngươi đều không vui!" Nhưng nàng vẫn bị Khống Minh lôi ra ngoài.

Nhiều ngày chịu áp lực, Lạc Cẩm Tang là người vẫn còn tinh thần hiếm thấy, bọn họ vừa gây gổ, ngược lại phá vỡ sự trầm buồn trong phòng.

"Ta cũng đi đây." Lâm Hạo Thanh nói xong, xoay người rời đi, nhưng đi được hai bước, lại dừng lại, hắn xoay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa một cái.

Trường Ý liền tức bắt được ánh mắt của Lâm Hạo Thanh.

Kỷ Vân Hòa cũng xoay đầu lại: "Sao vậy?"

Lâm Hạo Thanh trầm mặc: "Không có gì." Hắn lạnh nhạt đáp lại hai chữ rồi ra ngoài.

Nhưng Trường Ý lại nhíu chặt mày: "Lâm Hạo Thanh có chuyện giấu chúng ta."

Nghe hai chữ "chúng ta" từ miệng Trường Ý, khóe môi nàng vô thức cong lên, nàng nói: "Nhìn ra được, có lẽ là có lời khó nói, hắn bây giờ cũng không cần tính kế chúng ta nữa. Một lát ta sẽ đi hỏi hắn."

Trường Ý gật đầu.

Kỷ Vân Hòa an ủi xoa đầu y: "Tối nay chàng vừa tỉnh, đừng lo lắng những chuyện này. Chàng an tâm ngồi đây, ta đi xử lý."

"Được." Y nói như thế nhưng lại không bày ra tư thế ngồi xếp bằng, chỉ chăm chú nhìn nàng. Cho đến khi Kỷ Vân Hòa nhìn y có chút khó hiểu, nàng chớp mắt hỏi: "Sao vậy?"

"Ta nghe qua người kể chuyện……"

"Hả? Người kể chuyện?"

Trường Ý thoáng dừng lại, y cúi đầu nhìn đất, lại nhìn vai nàng, cuối cùng ánh mắt vô thức dời đến mặt nàng, sau đó nghiêm túc đề nghị: "Người kể chuyện nói, thông thường trong tình cảnh này, hẳn nên có va chạm thân mật."

Kỷ Vân Hòa ngẩn người, thoáng phì cười, nàng cười hồi lâu, khiến cho Trường Ý có chút xấu hổ, vành tai y đỏ rực, nhưng vẫn cố gượng, gương mặt nghiêm túc nhìn nàng, đôi mắt không hề chớp một cái nào, chăm chú ngắm nhìn gương mặt tươi cười của nàng.

Thật không nỡ từ chối đề nghị của y,

"Trường Ý a Trường Ý……" Kỷ Vân Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, "Chàng sao lại đáng yêu thế này chứ……" Nàng nói xong, khẽ nhắm mắt, nghiêng đầu tránh chóp mũi của y, sau đó khẽ ấn môi lên cánh môi y.

Dưới ánh lửa lay động, giọng nàng mang theo ý cười, vừa mềm mại vừa dịu dàng:

"Nên chứ, đều nên cả."

~Wattpad: Rosenychungchung~

147. Chương 116-2: Đánh Úp (bản Đã Sửa) (1)

Trong đại điện triều đình hiu quạnh ở Kinh Sư, khắp nơi đều phủ đầy bụi, Thuận Đức đi chân trần đứng ở giữa đại điện bụi bặm.

"Là lá la……" Nàng ta ngân nga, tâm trạng vô cùng vui vẻ bước nhanh trên mặt đất, cho đến khi sắp đến long ỷ ở nơi cao nhất, bỗng đột nhiên xoay người lại, nhìn về đằng sau giơ tay lên, "Chu Lăng, mau qua đây."

Ngón tay Thuận Đức liền xuất hiện một sợi dây màu xanh. Sợi dây đó nối với mi tâm của một người sau lưng nàng ta.

Chu Lăng đã bị đại quốc sư giết chết cư nhiên lại "sống" lại rồi!

Hắn vẫn mặc áo giáp sắt, đi về hướng Thuận Đức. Chỉ là vẻ mặt của hắn cứng đờ, trên mặt xám xanh không có chút sinh khí nào, sợi dây giữa mi tâm kết nối với ngón tay của Thuận Đức công chúa, nàng ta cử động đầu ngón tay, hắn liền tiến lên trước một bước.

Da thịt trên cánh tay hắn lóe lên ánh sáng xanh nhạt, vẫn luôn thuận theo sợi dây của Thuận Đức, ngồi lên trên long ỷ bám đầy bụi.

Thuận Đức nhìn Chu Lăng, khóe môi cong lên, cười rạng rỡ: "Ngươi xem, cả triều đình này đều là của bổn cung rồi." Nàng nói, "Bổn cung để ngươi ngồi, ngươi có thể ngồi, bổn cung muốn ai ngồi, người đó đều ngồi được."

Nàng ta vừa nói vừa cử động một ngón tay khác, Cơ Thành Vũ bước ra theo sợi dây kết nối với ngón tay nàng ta.

Hệt như Chu Lăng, da thịt trên người hắn cũng lóe lên ánh sáng xanh, ánh mắt ngây ngốc, mi tâm gắn với một sợi dây xanh.

"Bổn cung nhớ, trước đó các ngươi không phải là bạn thân của nhau sao, anh trai hắn phản lại phủ quốc sư, đi làm hòa thượng, hắn ở trong phủ quốc sư bị kì thị, vẫn là ngươi giúp hắn. Sau đó, ngươi cứu bổn cung, cũng bị hủy dung, những người khác đều sợ ngươi, nhưng hắn lại ngày ngày đến thăm ngươi. Tình cảm giữa hai ngươi hệt như huynh đệ, hoàng vị này cùng nhau ngồi đi."

Thuận Đức nói xong, ngoắc ngoắc ngón tay, điều khiển Cơ Thành Vũ ngồi xuống hoàng vị.

"Như thế thật tốt." Khóe môi Thuận Đức cong lên, nụ cười quỷ dị khiến người khác ớn lạnh, "Người trong thiên hạ này, đều nghe lời như thế thì tốt biết mấy."

Nàng ta xoay người đi ra ngoài điện, bàn chân trần giẫm lên cát bụi.

Kinh thành trở thành chốn hoang vu.

Xác chết nằm la liệt và cây cối đổ rạp trên đất chứng tỏ nơi này rõ ràng vừa trải qua một trận kinh hoàng trước đó.

Thuận Đức hít sâu một hơi, nàng ta đưa tay, sợi dây màu xanh lập tức kéo xuống, một con quạ đen bị bắt vào trong tay Thuận Đức: "Nào, ngoan, mau nói cho bổn cung biết, ở bên cõi Bắc, đã có những tin tức gì rồi? Ta cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong đội rối gỗ của mình, giờ là lúc đưa bọn họ ra ngoài dạo chơi rồi……"

……

Sau khi Lâm Hạo Thanh báo tin Thuận Đức công chúa đáng sợ đã đi lên cõi Bắc, sự trù bị của cõi Bắc càng lúc càng khẩn trương hơn.

Ngày giúp biên ải cuối cùng của biên giới làm xong nền móng, Kỷ Vân Hòa lúc này cũng ở ngoài quan ải mà gặp được cố nhân từ kinh thành trốn đến – Cơ Trữ.

Trải qua màn sóng gió chập trùng này, thiếu niên non nớt đã thành thục không ít, ban đầu hắn rời khỏi cõi Bắc, quay về Kinh Sư, trong mắt vẫn mang theo sự mông lung về tương lai cùng với sự hoài nghi về chính mình, mà bây giờ, Kỷ Vân Hòa nhìn không ra loại cảm xúc này trong mắt hắn nữa rồi.

Trong thời gian ngắn ngủi, hắn vào cõi Bắc lần hai, sau cái chết của Cơ Thành Vũ, tiểu đệ tử của phủ quốc sư này hình như đột nhiên trưởng thành rồi.

"A Kỷ." Cơ Trữ vẫn gọi nàng như thế, "Thuận Đức công chúa đã điên rồi……Ả ta dùng pháp thuật điều khiển rất nhiều con rối, sau đó lại dùng nó để giết người……Người trong kinh thành…." Nói đến đây, vẻ mặt của Cơ Trữ vẫn có chút run rẩy, hắn hít sâu một hơi, "Đều chết cả rồi. Bọn họ……Đều bị biến thành con rối chịu sự điều khiển của Thuận Đức……"

Kỷ Vân Hòa thoáng trầm mặc, nàng nghiêm túc hỏi: "Khoảng bao nhiêu người?"

"Đếm không hết……"

"Nàng ta có thể khống chế bao nhiêu?"

"Có thể khống chế hết……Những con rối này……Lên đến hàng nghìn hàng vạn, đều nghe lời của nàng ta. Ta không dễ gì mới từ Kinh Sư trốn về đây……"

Mắt thấy Cơ Trữ nhắc đến chuyện này, cả người đều bắt đầu phát run, Kỷ Vân Hòa vỗ vai hắn, trấn an: "Trước tiên đừng nghĩ đến nữa, ngươi cứ ở lại cõi Bắc điều chỉnh tâm lý lại……"

"Ta còn dẫn theo một người bạn đến." Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phản chiếu ánh sáng sáng rực nhìn Kỷ Vân Hòa nói, "Hi vọng có thể giúp được mọi người……" Cơ Trữ nghiêng người, để nàng nhìn thấy người đằng sau, Kỷ Vân Hòa chợt ngây người……

Lúc này, trời chạng vạng tối, hoàng hôn rực rỡ trên nền trời, sau khi Kỷ Vân Hòa làm xong nền móng cuối cùng của kết giới, lửa hồ đen phủ xuống trận pháp, thắp lên cây cột lửa hồ chọc trời.

Ở vành lửa hồ đen, lan ra ánh lửa vàng rực, tạo thành bức tường lửa kiên cố không thể xâm phạm ở phía nam cõi Bắc. Nắng chiều tắt, đêm tối dần dần bao phủ đêm đen rực sáng của cõi Bắc.

Kỷ Vân Hòa đứng sau bức tưởng lửa, nhìn hai người trước mặt vẫn mặc quần áo của phủ quốc sư, nói: "Ta

đưa hai người vào thành cõi Bắc."

……

Bức tường lửa của kết giới cõi Bắc cao chọc trời, ở tường thành chỉ có một cổng lớn bằng sắt có thể mở ra.

Chẳng qua bao lâu, sau khi tất cả những nhân vật quan trọng của cõi Bắc đều đang ở đại điện hội nghị, cuối cùng cũng ra lệnh cấm dân tị nạn vào cõi Bắc. Mười mấy cửa khẩu hướng nam cõi Bắc vừa đóng chặt, nhất thời ngoài biên giới đều vang lên tiếng khóc ai oán.

Bấy giờ, Trường Ý vẫn chưa thật sự tỉnh lại, y vẫn luôn hôn mê.

Khống Minh cho người cố giấu tin Trường Ý hôn mê để tránh làm loạn lòng quân.

Những người nhìn thấy Cơ Trữ, từ trong miệng hắn biết được một tin tức quan trọng—— nham thạch bạo phát ở cõi Bắc trước đây, có lẽ là khắc tinh của Thuận Đức.

Ngũ hành của Thuận Đức là mộc, nàng ta hút sức mạnh của thanh loan và đại quốc sư đều là thuộc hệ mộc. Hỏa khắc mộc, mà nham thạch Điện Hỏa càng là viêm hỏa đứng đầu thiên hạ, có thể thiêu rụi vạn vật.

Sau khi Kỷ Vân Hòa biết được chuyện này liền dẫn Lâm Hạo Thanh và Khống Minh ra ngoài thành cõi Bắc.

Lúc dung nham Điện Hỏa phun trào, Trường Ý đã dùng pháp thuật ngưng tụ thành tường băng, ngăn chặn dung nham chảy vào trong thành cõi Bắc. Dung nham sau khi gặp lạnh, liền trở thành khối đá đen ở trên dốc núi, trở thành vành đai bảo vệ sườn núi, xung quanh sườn núi gập ghềnh xuất hiện một vành đai dài vô tận.

Trước đó Trường Ý đã cho người tạo thêm vũ khí lên đó để phòng vệ.

Lâm Hạo Thanh sau khi thăm dò nham thạch trên núi, đôi mắt lập tức sáng rực lên: "Những viên đá này ngưng tụ từ dung nham Điện Hỏa, chế thành vũ khí có lẽ có thể khắc chế được đám con rối do Thuận Đức dùng pháp thuật ngưng tụ."

Khống Minh gật đầu: "Ta lập tức về cho người lên lấy nham thạch thạch chế tạo thành vũ khí."

"Trên núi cõi Bắc có thể vẫn còn có dung nham Điện Hỏa nhỉ?" Lâm Hạo Thanh hỏi.

"Ừ. Sau khi dung nham dâng trào trước đó, ta từng sai người lên núi thăm dò, trên núi có một cái miệng núi lửa, trong đó vô cùng nóng rực, từ bên ngoài nhìn vào vẫn thấy dung nham đang sôi sùng sục."

Lâm Hạo Thanh đưa tay bắt lấy nham thạch Điện Hỏa, hắn nhìn Kỷ Vân Hòa: "Muội và dung nham này, có lẽ chính là cơ hội xoay chuyển của thiên hạ."

Ba người ở trên núi thăm dò vị trí của dung nham. Cách miệng núi lửa chứa dung nham sôi sùng sục kia kia tầm mười trượng, bọn họ liền cảm thấy vô cùng oi bức, da thịt cơ hồ bị thiêu đến bị thương. Trên đỉnh núi tuyết tuyết đọng quanh năm không tan, nhưng trên miệng núi lửa này, toàn bộ đều là nham thạch bị nung đến khô nút, đừng nói là tụ tuyết, đến cả cây cỏ cũng không thấy đâu.

Khống Minh và Lâm Hạo Thanh không chịu nổi khí nóng, bị ép ngừng cách mười trượng, Kỷ Vân Hòa dùng lửa hồ hộ thân, nàng nói với hai người họ: "Ta đi vào miệng núi lửa thăm dò đã, xem thử địa hình."

Hai người không hề hoài nghi, đứng yên tại chỗ lẳng lặng chờ nàng.

Thân ảnh Kỷ Vân Hòa dần dần biến mất trong sương khói dày đặc.

Nàng đi đến bên cạnh dung nham Điện Hỏa, khí nóng thiêu đốt khiến nàng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng mỗi khi nàng nghĩ đến cơ thể sắp bị ngọn lửa này nung chảy, trong lòng nàng lại có một luồng ý lạnh bảo vệ tim mạch. Cảm giác này có chút quen thuộc với Kỷ Vân Hòa, ban đầu, nàng bị dung nham Điện Hỏa làm bị thương, Trường Ý đưa nàng đến biển băng chữa trị, lúc nuốt hải linh chi, chính là cảm giác này.

Nàng khẽ xoa lồng ngực.

Nàng vẫn nhớ, trước đó, lúc ở trong biển băng, khi Thuận Đức bắt Trường Ý về kinh thành, nàng nuốt một hải linh chi, sau đó kiên quyết rời khỏi biển băng. Sau đó, hải linh chi đối với cơ thể nàng cũng không có ảnh hưởng gì, nàng cơ hồ đã quên đi chuyện này, mà lúc này, hải linh chi vẫn đang bảo vệ nàng ư……

Kỷ Vân Hòa phì cười, cả đời này của nàng, thật sự được biển cả bảo vệ không ít nhỉ.

Đưa tay sờ lấy viên trân châu đang đeo trên cổ, nàng nhìn xuống dung nham Điện Hỏa bên dưới, dung nham cuộn trào lộ rõ sức mạnh của tự nhiên.

Sức mạnh cực đại này, nàng thậm chí không đỡ nổi một đòn công kích nhỏ…….

Nàng ngồi xổm xuống, dùng ngón tay, lẳng lặng vẽ một trận pháp xuống miệng núi lửa.

……

~ Wattpad: Rosenychungchung ~

Ps: Đã quá lâu mị không xuất hiện rồi, từ hôm nay sẽ up lại truyện đều đều, lâu rồi không dịch nên dịch xíu mà lâu ơi là lâu luôn

148. Chương 116-3: Đánh Úp (bản Đã Sửa) (2)

……

"Tại sao lại đi lâu như thế?" Lúc Kỷ Vân Hòa quay về, Khống Minh có chút bất mãn hỏi nàng, "Chỉ là thăm dò địa hình mà thôi, sao lại kéo dài nhiều thời gian như thế?"

Kỷ Vân Hòa cười hỏi: "Ta nói ta vào dung nham Điện Hỏa tắm đấy, ngươi tin không?"

Khống Minh lườm nàng một cái, xoay đầu không thèm nói nhảm với nàng nữa, nhưng Lâm Hạo Thanh lại khẽ nhíu mày, ngỡ ngàng nhìn nàng hỏi: "Thật ư?"

Kỷ Vân Hòa nhìn hắn: "Đương nhiên là không rồi, dung nham Điện Hỏa có thể thiêu rụi vạn vật, ta nếu nhảy vào, hai người e rằng đến cả xương cũng vớt không được."

"Đương nhiên là lười đi vớt ngươi rồi." Khống Minh xoay người rời đi, "Địa hình đã xem kĩ chưa?"

"Rồi." Kỷ Vân Hòa đáp, "Là một vòng tròn, có lẽ, Thuận Đức từ phương nam đến đây, nếu phá được kết giới, ta có thể dẫn nàng ta đến đây."

"Ngươi ư?" Khống Minh nhíu mày, "Thuận Đức công chúa tiếp thừa nguyện vọng của đại quốc sư, ả ta bây giờ muốn giết chết toàn bộ người trong thiên hạ, ngươi làm sao biết ngươi dẫn dụ ả, ả liền đi theo ngươi?"

Kỷ Vân Hòa đắc ý cong môi: "Thuận Đức là người rất nhỏ mọn, nàng ta không thể quên được hận ý đối với ta."

……

Ba người quay về thành cõi Bắc, nhưng lại bất ngờ là, tin tức Trường Ý hôn mê dường như không mấy ai biết ở trong tẩm điện cư nhiên trong khoảng thời gian ngắn ngủi nửa ngày mà bọn họ lên núi lại tựa như mọc cánh, bay ra ngoài ngự yêu đài, truyền khắp thành cõi Bắc.

Mặc kệ bọn người Khống Minh muốn phong tỏa tin tức như thế nào, thì dưới tình huống bị ngăn cách bởi một bức tường lửa, tin tức này, vẫn là truyền khắp thiên hạ.

Người cá chìm vào giấc ngủ không rõ nguyên nhân.

Nhiều năm nay, Trường Ý đối với người cõi Bắc mà nói, đã không chỉ đơn giản là thân phận tôn chủ. Nhất là sau lần dung nham Điện Hỏa làm loạn trước đó, Trường Ý càng được mọi người tôn thành người bảo vệ đến từ biển cả.

Cõi Bắc đã quen với sự bảo vệ của người cá cường đại. Mà bây giờ, bọn họ đã mất đi lá chắn ấy.

Người trong cõi Bắc lúc này loạn cào cào. Khống Minh vì sốt ruột, nổi giận muốn điều tra ra kẻ truyền tin từ ngự yêu đài là ai, đối với hắn mà nói, chuyện có nội gián mà không cách nào tra ra chạm đến giới hạn của hắn.

Hắn trở nên càng bận rộn hơn so với Trường Ý trước đây. Lạc Cẩm Tang lo lắng cho sức khỏe của hắn, nhưng Khống Minh đối với những người khác ít nhiều cũng sẽ khống chế cảm xúc, duy chỉ khi đối với Lạc Cẩm Tang hắn lại không thèm kiềm chế cảm xúc của mình.

Lạc Cẩm Tang lạc quan bị hắn mắng đến vô cùng ủy khuất.

Đêm đến, trong tẩm điện.

Trường Ý vẫn đang hôn mê, Khống Minh và Lạc Cẩm Tang đến nghị sự, vừa bước vào, liền nhìn thấy Kỷ Vân Hòa đang vuốt ve gương mặt của Trường Ý đang nằm trên giường, Khống Minh giận đến muốn phát tiết: "Y không tỉnh, ngươi còn bình tĩnh như thế!" Sau đó hắn lại trừng mắt nhìn Lâm Hạo Thanh: "Không phải nói, cỏ Xà Vĩ dùng rồi, hắn sẽ tỉnh lại sao? Bây giờ lại có sự cố gì?"

Lâm Hạo Thanh nhìn Trường Ý đang nằm trên giường: "Mạch tượng của y bình ổn, tại sao hôn mê không tỉnh, ta cũng không biết."

Khống Minh xoa xoa mi tâm, hai ngày không chợp mắt, khiến hắn trông vô cùng tiều tụy.

Lạc Cẩm Tang đứng bên cạnh nhíu mày: "Ngươi là con lừa trọc chứ không phải con lừa sắt, ngươi đi ngủ đi, tối nay không cần đến đây nghị sự nữa." Nàng nói rồi liền bước đến kéo vạt áo hắn, Khống Minh lại lộ rõ buồn bực hất tay nàng ra.

"Đừng làm loạn nữa!" Hắn không thèm nhìn Lạc Cẩm Tang.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy cảnh này, nhíu mày, gọi Lạc Cẩm Tang đang tức tối qua đây: "Cẩm Tang, muội đến đây, ta cần muội."

"Hừ!" Lạc Cẩm Tang hừ mạnh với Khống Minh một tiếng, sau đó thở phì phò đi đến bên cạnh Kỷ Vân Hòa, lúc đi đến bên cạnh Lâm Hạo Thanh, bội kiếm bên người hắn đột nhiên rung lên.

Lâm Hạo Thanh vội lấy bội kiếm ra: “Tư Ngữ truyền tin tức đến.”

Thanh kiếm này là chân thân của yêu phó Tư Ngữ của Lâm Hạo Thanh, khi bọn họ ở trong thành cõi Bắc, Tư Ngữ vẫn luôn ở trong Kinh Sư thăm dò tình hình, đem tất cả tin tức có được thông báo đến bằng phương thức nhanh nhất

Lâm Hạo Thanh liền vẽ trận pháp xuống đất, hắn ngồi xếp bằng, đặt kiếm lên hai gối, hắn nhắm mắt: “Tư Ngữ……” Hắn vừa nói ra hai chữ này, đột nhiên! Lâm Hạo Thanh nhíu chặt mày, trận pháp dưới người hắn đột nhiên phát ra ánh sáng kì dị.

Đây là tình huống chưa từng xảy ra!

Kỷ Vân Hòa và Khống Minh lập tức nghiêm túc.

Lạc Cẩm Tang cũng nhất thời quên mất sự giận dỗi vừa rồi, khẩn trương hỏi: “Sao vậy?”

Không ai đáp lại nàng, dường như thời gian ngưng tụ trên đầu mày nhíu chặt của Lâm Hạo Thanh.

Nhanh như chớp, bên ngoài ngự yêu đài, cuồng phong nổi lên, trực tiếp đâm vào cửa sổ tẩm điện, cơn gió vù vù thổi vào, khiến y phục và tóc của mọi người trong phòng đều bị thổi loạn.

Cũng trong lúc này, ánh sáng trong trận pháp dưới người Lâm Hạo Thanh bừng lên.

“Tìm được ngươi rồi!”

Giọng nữ cực kì sắc bén truyền đến tai mọi người, tất cả đều cảm thấy đau đầu, vội vàng bịt tai lại.

Kỷ Vân Hòa rất nhanh liền nhận ra giọng nói này: “Thuận Đức……” Nàng nhíu chặt mày, cuộn chặt tay lại.

“Tìm được ngươi rồi! Ha ha ha ha!” Tiếng cười nương theo tiếng gió, điên cuồng truyền vào trong phòng, khiến cho đồ vật bên trong đều bị phá hủy. Nội tức của Lạc Cẩm Tang không giống những người khác, lại bị âm thanh trong trận gió này tấn công đến cổ họng tràn lên vị tanh, phun ra một búng máu. Khống Minh lập tức đưa tay kéo nàng vào trong lòng mình, thay nàng bịt tai lại.

Kỷ Vân Hòa ở trong cuồng phong, tay kết ấn, lửa hồ đen vẽ lên trận pháp, đóng lại cửa sổ bị gió thổi toang, cuồng phong trong phòng lập tức ngừng lại.

Lạc Cẩm Tang không còn sức lực dựa vào lòng Khống Minh, bắt gặp ánh mắt lo lắng của hắn, nàng cắn răng cố gắng ngồi dậy, lau đi vệt máu tươi bên khóe môi: “Ta không sao……”

Bên này, Kỷ Vân Hòa vội đuổi theo đến bên cửa sổ, lại nghe thấy giọng nói sắc bén truyền đến giữa không trung, điên cuồng không ngừng cười: "Ta rất nhanh sẽ đến tìm ngươi đấy."

Sau khi giọng nói của Thuận Đức biến mất, ánh sáng của trận pháp dưới người Lâm Hạo Thanh cũng tắt đi, trường kiếm trước người hắn đột nhiên phát ra tiếng "rắc", trên thân kiếm xuất hiện một vết nứt dài!

Lâm Hạo Thanh vội mở mắt, hắn hệt như bị trọng thương, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy ròng như mưa sa, cơ thể vì chịu đau đớn mà khẽ run lên.

Hắn nắm chặt trường kiếm trên tay, nhìn vết nứt trên thanh kiếm, nghiến chặt răng, nhưng cuối cùng cũng không nhịn đương huyết khí cuộn trào trong lồng ngực, bỗng "phụt" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi rơi trên trường kiếm, hệt như vừa giết qua người vậy, trông vô cùng đáng sợ.

"Thuận Đức sắp đến rồi." Qua một lúc lâu, Lâm Hạo Thanh lau đi máu tươi bên khóe môi, "Ả ta phát hiện ra Tư Ngữ, thông qua nàng ấy để tìm ta."

"Tư Ngữ thế nào rồi?" Kỷ Vân Hòa hỏi.

Lâm Hạo Thanh cúi đầu nhìn trường kiếm trên tay, vết nứt trên thân kiếm dường như sắp khiến thanh kiếm đứt đoạn. Lâm Hạo Thanh trầm mặc thu lại trường kiếm vào bao.

"Chuẩn bị kế sách đối phó đi." Hắn đứng dậy rời đi, không cho nàng đáp án cụ thể.

Bàn tay Kỷ Vân Hòa khẽ nắm chặt, nhưng lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kết giới thông thiên ngoài biên giới đột nhiên phát ra ánh sáng chói lói, người trong phòng vô thức đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Bầu trời bên ngoài bị ánh lửa của kết giới soi sáng, rất lâu sau đó, mọi người mới nghe thấy tiếng va chạm nặng nề, kết giới biên giới có cổng thành, mà nay……cổng thành này, bị va đập rồi……

"Thuận Đức……" Lâm Hạo Thanh ôm ngực, đưa mắt nhìn ánh lửa nhiễm máu tươi trên nền trời, "Đến rồi."

149. Chương 117: Đội Quân Con Rối

Thuận Đức đến đây hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Bầu trời bên ngoài sáng rực nhiễm màu đỏ của máu.

Khống Minh nhíu chặt mày, lập tức đi ra ngoài, Lạc Cẩm Tang cũng vội vàng chạy theo.

Không lâu sau, trong thành cõi Bắc có không ít ngự yêu sư và yêu quái ngự gió đến, tập kết đi về hướng biên giới.

Kỷ Vân Hòa thông qua ô cửa sổ nhìn thấy không ít người ngự gió đến, trông dày đặc như mưa, cùng nhau bay ra biên giới. Lâm Hạo Thanh lau sạch vệt máu bên khóe môi, nói: "Hoảng loạn gì chứ." Hắn có vài phần tự trào nói, "Đây vẫn chỉ là sức mạnh ngoài trăm dặm của ả ta mà thôi."

Lâm Hạo Thanh vừa nói xong lời này, thần sắc của Kỷ Vân Hòa càng trầm ngưng hơn, nàng nhìn hắn: "Nàng ta vẫn ở ngoài trăm dặm sao?"

"Ả mượn Tư Ngữ để tìm được ta, ta đương nhiên cũng nhìn thấy ả." Lâm Hạo Thanh nói, "Ả bây giờ tuy đang ở ngoài trăm dặm, nhưng lúc ta và muội nói chuyện, có lẽ ả đã đi được mấy chục dặm rồi. Ngũ hành theo mộc, thuật ngự gió nhanh hơn những người khác rất nhiều, trong người ả giờ đây lại có sức mạnh của đại quốc sư và thanh loan, thao túng gió trong thiên hạ, đối với ả mà nói, cũng là chuyện dễ dàng."

Thuận Đức công chúa còn cách ngoài biên giới cõi Bắc trăm dặm, biên giới cách ngự yêu đài này cũng khoảng trăm dặm, mà vừa rồi Thuận Đức cư nhiên thông qua Tư Ngữ, nhìn thấy Lâm Hạo Thanh, mà sau đó lại thao túng gió nổi lên……

Kỷ Vân Hòa đưa mắt nhìn đồ vật đổ nát trong phòng, ánh mắt cuối cùng rơi trên gương mặt của Trường Ý: "Sức mạnh của Thuận Đức còn mạnh hơn trong dự đoán của chúng ta, kết giới do ta đánh nền móng, ta phải đi đến biên giới. Nếu như kết giới vỡ rồi, ta cũng có thể dẫn dụ Thuận Đức đến Điện Hỏa. Trước khi Trường Ý tỉnh lại, mong huynh giúp ta bảo vệ y."

Nàng dứt lời, liền xoay người rời đi, Lâm Hạo Thanh gọi tên nàng, lại chỉ nhìn về Trường Ý đang nằm trên giường, không nhìn nàng bảo:

"Đừng nên liều mạng."

Bốn chữ này, nói ra lúc này, có lẽ là Lâm Hạo Thanh và nàng mà nói, chính là những chữ hệt như của người nhà.

Khóe môi Kỷ Vân Hòa khẽ mấp máy: "Được."

Nàng bước ra ngoài tẩm điện, chín chiếc đuôi hồ sau lưng chuyển động trong không trung, thân ảnh nàng như khói, lập tức xoẹt ngang qua nền trời, chìm vào trong "trận mưa" bên ngoài.

Lâm Hạo Thanh đi đến bên cạnh Trường Ý, hắn nhìn người cá vẫn đang nhắm mắt, ngón tay thon dài của y khẽ run lên.

Lâm Hạo Thanh nói: “Nàng sẽ không sao.”

Ngón tay đang run kia chợt ngừng run.

……

Lúc Kỷ Vân Hòa đến biên giới, nhìn thấy một màn này, vô cùng ngỡ ngàng.

Nàng vẫn luôn cho rằng, Thuận Đức chỉ một thân một mình đến đây, lại không ngờ đến, nàng ta cư nhiên có thể dùng pháp thuật để điều khiển cả một đội quân con rối của mình……

Bên ngoài kết giới cực lớn của biên giới, dân tị nạn đã không thấy tung ảnh, đập vào mắt đều là hình bóng khẽ lóe lên ánh sáng xanh của đám con rối.

Bọn chúng vẻ mặt đờ đẫn, thần sắc vô hồn, mi tâm của mỗi người đều kết nối với một sợi khí tức màu xanh, tập trung tại một điểm xa xa ở hướng nam. Bọn họ hệt như con kiến không có tri giác, sau khi nghe được mệnh lệnh, liền tiến về phía trước.

Pháp thuật hệ mộc thao túng bọn chúng đâm vào bức tường lửa chọc trời, chúng vừa va vào liền lập tức bị thiêu trụi.

Trong không khí, nhất thời đều là mùi hôi thối và mùi khét của xác chết bị thiêu hủy.

Kỷ Vân Hòa đứng trên tường thành, từ xa nhìn xuống, chỉ thấy điểm tập hợp của ánh sáng xanh kia, có một người vẫn cả người hồng y, nàng ta để chân trần ngồi trong kiệu mười người khiêng.

Màn này, khiến nàng chợt nhớ đến rất nhiều năm về trước, nàng ở ngự yêu cốc, lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của Thuận Đức.

Cao ngạo, lạnh nhạt, quyền sinh sát đều nằm trong tay nàng ta.

Chỉ là so với lúc ấy, giờ đây hình thái của nàng ta càng thêm điên cuồng. Nàng ta ngồi trong kiệu uống rượu, uống xong liền ném về phía trước, bình rượu mang theo pháp thuật của nàng ta, từ xa bay đến, nặng nề đập vào bức tường lửa.

“Ầm” một tiếng vang cực lớn!

Rõ ràng chỉ là một bình rượu rất nhỏ, đập vào kết giới của tường lửa liền lộ ra một vết nứt, cả kết giới nặng nề rung chuyển, chỉ là ngọn lửa bên dưới rất nhanh liền bùng lên, bổ sung vào vết nứt bên trên.

Người trong kết giới vô cùng kinh hãi.

Thuận Đức nhìn thấy cảnh này liền ha hả cười lớn, giọng cười của nàng ta nương theo gió, truyền khắp cõi Bắc rộng lớn, khiến tất cả mọi người đều nghe đến tâm mạch run rẩy.

Kiệu của nàng ta cách kết giới tầm trăm trượng, nàng ta đưa tay, sợi dây xanh trong tay liền chuyển động.

Trên trán của lũ con rối bên dưới lóe lên ánh sáng xanh, bước chân dần dần nhanh hơn, cuối cùng là điên cuồng chạy lên, bọn chúng nối tiếp từng người một, liều mạng đâm vào kết giới, tựa như thiêu thân lao vào lửa, nhất thời, kết giới bên dưới bụi bay mù mịt, trời rung đất chuyển.

Kết giới chắn lại tất cả bụi bặm cùng hỗn loạn ở bên ngoài, nhưng những con rối không cần mạng này cứ trước ngã sau lên, chỉ cần người có chút lí trí nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Cho dù là những ngự yêu sư và yêu quái tay từng nhiễm qua máu tươi, bọn họ cũng bất giác chảy đầy mồ hôi lạnh.

Trận chiến này không giống như những trận khác. Tướng sĩ trong bất kì trận chiến nào đều mong có thể sống xót, mà đại quân của Thuận Đức lại……mong được chết đi.

Dần dần, nhân số bọn chúng quá nhiều, cư nhiên một lớp ngã lại có một lớp lên thay, xác thịt và xương cốt chất thành một ngọn núi ở bên ngoài kết giới.

Độ cao dần dần vượt qua tường thành bằng sắt.

"Bọn chúng muốn chết, thế cứ để chúng chết." Kỷ Vân Hòa nói, nàng ở trên tường thành xua tay ra lệnh.

Bên trong kết giới, trên tường thành, dần dần dâng lên một màn khói, sau đó, trên mười mấy tường thành ở biên giới đều dâng lên khói lửa, bên cạnh tường thành là nền móng kết giới mà Kỷ Vân Hòa hạ xuống, lửa hồ đen bên trong đốt thành cây cột lớn chọc trời.

Tay Kỷ Vân Hòa hạ quyết, trận pháp dưới chân bừng lên ánh sáng, ánh sáng như giọt nước rơi vào trong mặt hồ tĩnh lặng, từng gợn sóng tan ra, lan vào trong đại địa.

Lửa hồ đen bốc lên biến thành hai chiếc đuôi hồ. Ngọn lửa lơ lửng bay ra ngoài tường thành, hai chiếc đuôi hệt như bàn tay to, ở bên ngoài kết giới đè xuống, khiến cho đám con rối chất lũy bên ngoài bị san bằng.

Ngọn lửa đen càn quét qua mặt đất.

Mà lúc Kỷ Vân Hòa niệm quyết, lại để cho Thuận Đức nhìn thấy nàng.

Cách xa trăm trượng, sắc mặt Thuận Đức thoáng trầm xuống.

Nàng ta đứng lên trên chiếc kiệu cực to kia.

Tiếng gió từ sau lưng nàng ta vù vù quét đến, khiến tay áo nàng ta phấp phới, Thuận Đức khẽ đưa mắt nhìn người sau lưng, đoạt lấy một chiếc tên, cũng không thèm dùng cung, nàng ta cầm chiếc tên hệt như cầm một thứ đồ chơi để ném.

Mà "cú ném" của nàng ta, lại từ ngoài trăm dặm, nhắm thẳng về hướng của Kỷ Vân Hòa ở trong kết giới.

Thuận Đức nhếch môi, chiếc tên trong tay nàng ta theo gió mà lao đi.

Tên nhanh như sấm chớp, khiến người ta vốn dĩ không kịp phản ứng, vừa chớp mắt, nó đã xuyên qua tầng tầng bụi bay mịt mù, xuyên qua không biết bao nhiêu thi thể con rối của nàng ta, lao thẳng về hướng Kỷ Vân Hòa trong kết dưới.

Ngọn lửa đen dưới tường thành đang lay chuyển, hệt như chắn lấy mũi tên, nhưng trước lúc nó tiến gần đến mũi tên kia, liền bị theo làn sóng hơi cực lớn đẩy lùi.

Mũi tên xuyên qua lửa đen, bay qua tường lửa để lại một lỗ tròn trống rỗng, đằng sau cái lỗ ấy là nụ cười kiêu ngạo của Thuận Đức.

"Rắc" một tiếng.

Sau lớp ánh sáng chói rực, mũi tên tan thành tro bụi, đồng thời cũng đánh vỡ kết giới tường lửa trước người của Kỷ Vân Hòa.

Kết giới rung chuyển không ngừng, bụi bay mịt mù bên ngoài liền theo lỗ hỏng mà bay vào trong.

Thoáng cái, những con rối không thiết sống kia bò lên tường thành, nương theo vết nứt mà tiến vào. Đây không cần Kỷ Vân Hòa động thủ, ngự yêu sư bên cạnh đã giúp họ giải quyết. Một tên này của Thuận Đức công chúa tuy lợi hại nhưng vẫn chưa đả động đến mấu chốt của kết giới, lửa bên dưới rất nhanh lại bừng lên, tu sửa lại lỗ hỏng.

Mà thần sắc của Kỷ Vân Hòa lại dần trầm xuống.

"Kết giới không chặn được nàng ta." Nàng nói với Khống Minh bên cạnh, "Những con rối này đều là dựa theo pháp thuật để sống, chỉ cần giết Thuận Đức, thì chúng cũng sẽ biến mất. Nhưng nơi này không phải là nơi chiến đấu với Thuận Đức."

Khống Minh xoay đầu nhìn nàng: "Ngươi định thế nào?"

"Chờ sau khi sẽ để lộ lỗ hổng, khiến nàng ta đuổi theo ta. Ta có thể dẫn nàng ta đến dung nham Điện Hỏa, các ngươi chỉ cần chặn đám con rối kia, đừng để chúng nhân cơ hội tiến vào trong cõi Bắc là được."

"Không thành vấn đề."

Vừa nói xong, Thuận Đức ở xa xa lại ném đến ba mũi tên, lần này, tên của nàng ta hướng về Kỷ Vân Hòa lại chia ra bay về ba hướng khác nhau trên kết giới.

Kết giới vang lên tiếng nứt, tiếng ầm ầm sụp đổ nặng nề hệt như tiến trống ra trận, tuyên bố hai đội quân bắt đầu chiến đấu.

Thuận Đức giơ tay ba lần, ném chín mũi tên, bọn con rối từ lỗ hổng kết giới bò vào.

Kỷ Vân Hòa liền không do dự nữa, từ trong một lỗ hổng chủ động nhảy ra, đuôi hồ đen dừng trên không trung, càng thu hút tầm mắt của mọi người hơn.

Thuận Đức đương nhiên cũng nhìn thấy nàng.

Nàng ta nheo mắt, gió từ bên tay nổi lên, nàng ta rót pháp thuật vào chiếc tên trong tay, hung hăng ném về hướng Kỷ Vân Hòa.

Kỷ Vân Hòa không hề tránh né, chín chiếc đuôi sau lưng chuyển động, đến khi mũi tên lao đến phía nàng, chỉ nghe một tiếng vang nặng nề, hệt như tiếng sấm rền.

Khóe môi Thuận Đức vẫn chưa hoàn toàn nhếch lên, ở bên Kỷ Vân Hòa liền đột nhiên bừng lên một đốm lửa hồ đen, lửa hồ chắn lấy mũi tên, nhanh như chớp lại ném nó về hướng nàng ta!

Lửa nóng quét qua bên tai Thuận Đức, thiêu rụi đám con rối nâng kiệu cho nàng ta.

Ngọn lửa lại quét trên mặt đất, cuồn cuộn lao đến, cuối cùng thiêu sạch toàn bộ con rối đằng sau Thuận Đức thành tro bụi.

Thuận Đức nhìn bùn đất sau lưng, lúc quay đầu về, trong đôi mắt nhìn nàng đã chứa đầy sát khí.

Mà sau lưng Kỷ Vân Hòa, đòn tấn công này của nàng vô hình trung tạo nên màn cổ vũ sĩ khí cực lớn, người cõi Bắc đều cao giọng hò hét, cầm vũ khí lên, dũng cảm giết địch.

Kỷ Vân Hòa không quay đầu, nàng chỉ nhìn chằm chằm về Thuận Đức phía trước.

Quả nhiên! Không ngoài dự tính của Kỷ Vân Hòa, hành động này của nàng, quả nhiên đã khiêu khích được Thuận Đức! Gió lớn gào thét, thân ảnh Thuận Đức bay lên trước, tốc độ của nàng ta còn nhanh hơn nhiều lần so với tưởng tượng của Kỷ Vân Hòa! Chỉ một đòn công kích liền đẩy lùi nàng vào trong kết giới!

Lửa của kết giới tuy không đủ làm Kỷ Vân Hòa bị thương nhưng sức mạnh của một đòn này lại khiến khóe môi nàng chảy ra một vệt máu.

"Ngươi là thứ gì chứ?" Thuận Đức đứng trên không, toàn thân nàng ta bị pháp thuật màu xanh bao phủ, nàng ta đứng trong ngọn lửa của kết giới, mặc kệ ngọn lửa đang công kích, nhưng lại không cách nào thương tổn đến nàng ta!

Trên tường thành, những người khác vô cùng khủng hoảng. Sắc mặt Khống Minh ngưng trọng, hắn vừa muốn bảo vệ Lạc Cẩm Tang bên cạnh nhưng vừa xoay đầu, lại không biết nàng đã đi đâu. Hắn không còn thời gian phân tâm tìm nàng, chỉ đành đề cao phòng bị nhìn về hướng Thuận Đức.

Sức mạnh của đại quốc sư và thanh loan, vô cùng cường đại, sức mạnh tuyệt đối trước mặt, nền móng kết giới mà họ làm, tất cả những nổ lực đã bỏ ra dường như đều trở thành một trò cười.

Trong ngọn lửa, y phục đỏ rực của nàng ta bay phấp phới, mái tóc bay tán loạn, giọng nói sắc nhọn hệt như ác quỷ đến từ địa ngục, "Bổn cung hẳn nên sớm giết chết ngươi mới phải."

Kỷ Vân Hòa cười, nàng đứng thẳng người: "Chỉ đáng tiếc, ngươi vẫn luôn không đạt được ước nguyện, bây giờ cũng như thế."

Lời của nàng khiến Thuận Đức càng thêm phẫn nộ, gió lớn nổi lên, giết về hướng Kỷ Vân Hòa, Kỷ Vân Hòa lại ngự gió xoay người muốn trốn.

"Muốn chạy ư!?" Thuận Đức đuổi theo Kỷ Vân Hòa.

Thuận Đức rời đi, đuổi theo Kỷ Vân Hòa lên núi tuyết cõi Bắc.

Mà Thuận Đức phá vỡ kết giới xông vào, liền khiến cho những con rối kia lũ lượt xông vào trong kết giới.

Hai bên binh lính chiến đấu, mọi thứ đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

"Lạc Cẩm Tang!" Khống Minh cao giọng gọi tên Lạc Cẩm Tang. Hắn sớm đã không cho nàng qua đây. Trước đó lúc ở trong tẩm điện ngự yêu đài, nàng đã bị thương đến tâm mạch, với sức mạnh của nàng, có thể giết được bao nhiêu người chứ?

"Thật biết gây thêm rắc rối!" Khống Minh nghiến răng, đột nhiên một đạo kiếm từ đằng sau đâm đến. Khống Minh quay đầu, đưa tay đỡ lấy người đến, lúc nhìn thấy mặt người đến, đột nhiên ngây ngẩn.

Cơ Thành Vũ……

Đệ đệ của hắn.

Hắn đã rất lâu không gặp Cơ Thành Vũ rồi. Có lẽ là vài năm hoặc là mười mấy năm. Lúc hắn rời khỏi phủ quốc sư, từng nghĩ qua sẽ có một ngày bọn họ có lẽ đứng ở hai phe đối lập. Nhưng chưa từng nghĩ qua, sẽ gặp nhau trong tình thế như bây giờ. Hắn đối diện với một Cơ Thành Vũ đã chết, bị thao túng.

Khống Minh ngây người nhìn hắn, lại trong lúc này! Cơ Thành Vũ đột nhiên động thủ, động tác của hắn nhanh hơn so với tưởng tượng của Khống Minh rất nhiều, trường kiếm xuyên qua ngực, Khống Minh sau khi ngẩn ngơ, tứ chi trì độn, không thể trực tiếp tránh được, đột nhiên, mũi kiếm của Cơ Thành Vũ, ngừng lại cách lồng ngực hắn một tấc.

Khống Minh ngẩn người, lại nhìn thấy trên mũi kiếm của Cơ Thành Vũ đột nhiên nhỏ ra vài giọt máu tươi.

Máu tươi chảy trên lưỡi kiếm, sau đó từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Khoảng đất trống xuất hiện bóng dáng của một người.

Là Lạc Cẩm Tang ẩn thân……

"Ta……Ta không có gây thêm rắc rối."

Lửa hồ đen sau lưng tường thành quét qua, đánh tan vô số con rối trên tường thành. Khống Minh ôm lấy Lạc Cẩm Tang ngồi xổm xuống, hắn giúp nàng đè lại vết thương trước ngực.

"Câm miệng."

Hắn siết chặt đầu vai nàng.

"Ta vốn đến đây giúp Vân Hòa, nhưng ngươi tương đối ngốc, nên cứu ngươi trước vậy……." Đến tận bây giờ, Lạc Cẩm Tang vẫn luyên thuyên nói, "Bây giờ ta là ân nhân cứu mạng ngươi rồi, sau này……Cần báo ân, chính là cần……Lấy thân báo đáp."

Khống Minh nghiến răng nghiến lợi, vẻ bình tĩnh thường ngày đều bị đánh vỡ: "Ngươi câm miệng."

Lồng ngực nàng bị đâm một nhát.

"Ngươi có chịu không? Ngươi không chịu, ta sẽ chết cho xong, ngươi chịu, ngươi chịu thì ta sẽ cố gắng nhịn một chút. Ta……" Lạc Cẩm Tang vẫn luyên thuyên tiếp tục nói.

Khống Minh hung hăng giúp nàng đè chặt vết thương, không nhịn được mắng nàng: "Lồng ngực ngươi bị đâm một nhát! Ngươi có thể câm miệng không! Ta chịu! Ngươi câm miệng giúp ta!"

Được như ý nguyện, Lạc Cẩm Tang cong môi cười: "Thế ngươi đồng ý rồi, chờ đánh xong trận này……Ngươi phải cưới ta……" Giọng nàng nhỏ dần, đôi mắt dần dần khép lại.

Khống Minh chỉ cảm thấy cổ họng bị ai đó bóp chặt, đến thở cũng vô cùng khó khăn, mỗi khi hít vào đều cảm thấy đau đớn.

Hắn giúp nàng bắt mạch……

Rất yếu……

Nhưng may mắn, vẫn còn.

~Wattpad: Rosenychungchung~

Thật ra thì bi thương nhất không phải là rơi nước mắt hoặc yếu đuối, mà là vẫn cố tỏ ra lạc quan, mạnh mẽ trong hoàn cảnh bi kịch:< Cảnh này không hiểu sao mị lại liên tưởng đến Bảy kiếp xui xẻo, Khống Minh có phần giống với Sơ Không cứng miệng~

150. Chương 118: Kết Cục

Ở cõi Bắc cũng có thể nhìn rõ nền trời đỏ rực ở biên giới, mùi tanh tưởi trong không khí theo gió truyền đến.

Trong ngự yêu đài, Lâm Hạo Thanh nhìn ánh đỏ phương xa, gương mặt u ám.

"Tại sao vẫn chưa tỉnh lại?" Giọng Cơ Trữ từ sau lưng Lâm Hạo Thanh truyền đến, hắn đứng bên giường của Trường Ý đi qua đi lại.

"Thuận Đức đến quá nhanh rồi." Lâm Hạo Thanh nói, "Xảy ra chuyện ngoài dự liệu."

Cơ Trữ ngồi xổm người xuống, xoay đầu nhìn cổ của Trường Ý.

Ở cổ của y, có một trận pháp màu trắng nho nhỏ chuyển động giữa làn tóc bạc. Nếu không phải là ở góc độ của Cơ Trữ, lúc bình thường, vốn dĩ không thể nhìn thấy. Cơ Trữ khẽ thì thầm: "Trận pháp này đến khi nào mới phát ra ánh sáng thế……"

Lâm Hạo Thanh trầm mặc.

"Chờ thôi."

Cơ Trữ xoay đầu, tầm mắt quét qua Lâm Hạo Thanh nhìn về khoảng trời đỏ rực bên ngoài: "Chúng ta có chờ được không?"

Lâm Hạo Thanh không đáp hắn nữa.

……

Kỷ Vân Hòa đồng ý với Lâm Hạo Thanh, sẽ không liều mạng.

Nhưng nàng không giữ lời.

Chỉ vì dáng vẻ giờ đây của Thuận Đức, sức mạnh của nàng ta đã vượt qua giới hạn dự đoán trước đây của họ. Sức mạnh của đại quốc sư và thanh loan có lẽ trước giờ vẫn không ai địch nổi. Kỷ Vân Hòa chỉ là dẫn dụ Thuận Đức đến dung nham Điện Hỏa mà không bị giết chết đã thật sự là dùng hết toàn lực rồi.

Thậm chí khi đến bên dung nham Điện Hỏa trên núi tuyết, Kỷ Vân Hòa đã bị lưỡi gió chém đến cả người đầy vết thương. Nàng mượn sương khói mờ mịt ngoài miệng dung nham để tạm thời ẩn nấp.

Đang sử dụng pháp thuật trị thương lại đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng.

Kỷ Vân Hòa quay đầu, nhìn thấy cả người Thuận Đức phủ đầy ánh sáng xanh, giẫm trên khói dày, đi về hướng Kỷ Vân Hòa.

"Bổn cung còn cho rằng ngươi có diệu kế gì. Hóa ra là muốn mượn vùng đất dung nham này để khắc chế bổn cung." Nàng ta khẽ cười khinh miệt, "Ngây thơ." Thuận Đức giơ tay, gió lớn nổi lên, trực tiếp thổi đi sương khói ở miệng núi lửa đi.

Giữa tiếng gió vù vù, tay áo Kỷ Vân Hòa bay phấp phới, mái tóc bị thổi loạn, giữa nàng và Thuận Đức, cuối cùng đến cả chút sương khói cũng không còn.

Miệng dung nham trong phạm vi mười trượng đều có thể nhìn thấy rõ rằng.

Hai người đối mặt với nhau, thời gian hệt như lại quay về ngục giam u tối của phủ quốc sư. Khi ấy, ngọn đuốc thắp sáng ở địa lao cũng hệt như dung nham bây giờ, phản chiếu ánh đỏ lên gương mặt của họ, tựa như màu máu. Kỷ Vân Hòa từng nghe nói, lúc nàng được Trường Ý cứu từ phủ quốc sư ra, Thuận Đức liền bắt đầu sợ lửa, nhưng bây giờ, nàng ta không sợ như thế nữa.

Nàng ta nhìn bàn tay của mình, năm ngón khẽ động. Kỷ Vân Hòa chưa nhìn thấy gì, nhưng nàng có thể tưởng tượng, bên biên giới nhất định là nổi lên gió bão.

Nàng ta nói: "Bổn cung giờ đây còn sợ sức mạnh của đất trời sao?"

Kỷ Vân Hòa lau đi vệt máu tươi bên khóe môi, nàng ngồi trên đất vừa điều chỉnh nội tức, vừa cố ý tỏ vẻ thờ ơ nhìn Thuận Đức, nói: "Nói chuyện không nên quá tự mãn như thế. Trời đất có thể tạo ra ngươi thì cũng có thể diệt ngươi đi."

Thuận Đức nhếch mép, gương mặt chợt lạnh đi, tựa như vẻ mặt của ác quỷ: "Ngươi nên lo cho mình trước đi."

Trước khi nàng ta đến đây, sớm đã nghe tin người cá hôn mê, trên dưới cõi Bắc chỉ có mỗi Kỷ Vân Hòa này có thể chiến đấu với nàng ta, giết chết Kỷ Vân Hòa, đại quân con rối của mình tiến vào cõi Bắc, trừng trị đám dân phản bội này, bắt bọn họ thu thập dưới trướng mình. Lúc đó, thiên hạ này sẽ không ai dám chống lại nàng ta nữa!

Thuận Đức nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt rơi xuống cực lạnh, mang theo sự điên cuồng, ánh sáng xanh trong tay hóa thành thanh trường kiếm: "Kỷ Vân Hòa, sự kì vọng của bổn cung đối với ngươi cao hơn bây giờ rất nhiều. Nào nghĩ đến ngươi lại không đỡ nổi một đòn như thế. Sức mạnh chín chiếc đuôi hồ này, ngươi giữ cũng không có tác dụng gì, thế thì cũng đưa cho bổn cung đi."

Lời còn chưa dứt, nàng ta liền xuất chiêu, thế công kích của Thuận Đức càng nhanh hơn so với vừa rồi, Kỷ Vân Hòa nghiêng người tránh, nhưng lại tránh không được, vai phải nàng lại thêm một vết thương nặng, một đòn vào tận xương tủy!

Đuôi hồ sau lưng hóa thành lưỡi kiếm sắc bén, nhân lúc kiếm của Thuận Đức dừng trong người nàng, nàng liền tấn công vào tâm mạch của Thuận Đức, nhưng Thuận Đức vừa trở tay liền chặt đứt cánh tay nàng! Cánh tay rơi xuống gần miệng núi lửa Điện Hỏa.

Màu tươi còn chưa kịp nhỏ ra liền bị nung khô, cánh tay bị đứt kia lập tức cũng bị nhiệt độ cao nung đến khô quắc lại.

Kỷ Vân Hòa cắn răng chịu đau, mồ hôi trên mặt chảy như mưa sa. Đuôi hồ của nàng không tổn thương được Thuận Đức, nhưng nàng lại mất đi một cánh tay.

Máu tươi trên cánh tay bị đứt của nàng cùng với mồ hôi lạnh trên trán nhỏ xuống đất, tức thời hóa thành khói trắng.

Toàn thân Kỷ Vân Hòa run rẩy, nhưng trên mặt nàng lại không lộ ra vẻ sợ hãi.

Mà một đòn này lại khiến cho cõi lòng Thuận Đức truyền đến một trận sảng khoái, nàng ta nhếch môi cười điên cuồng: "Vốn dĩ định một đao giết chết. Nhưng bổn cung đổi ý rồi. Như thế này giết ngươi thì có ý nghĩa gì chứ? Bổn cung muốn phanh thây ngươi ra, sau đó lại ném ngươi vào trong dung nham, như thế không phải càng tốt sao?"

Thuận Đức điên rồi.

Tất cả hành vi lời nói của nàng ta đều không đáng sợ bằng câu này.

Cơn đau trong cơ thể khiến nàng không còn tâm trí đấu khẩu với nàng ta, nàng xoay đầu, nhìn về hướng dung nham Điện Hỏa. Nàng lại lùi về sau mấy bước.

Trong trận chiến vừa rồi, nàng cách miệng núi lửa càng lúc càng gần, cho đến bây giờ chỉ còn ba đến năm trượng thôi.

Thuận Đức từng bước một tiến gần đến Kỷ Vân Hòa. Nàng ta nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của Kỷ Vân Hòa, vẻ mặt càng thêm sảng khoái. Nhưng nàng ta lại không phải hoàn toàn không biết gì. Nàng ta nhìn ra phương hướng di chuyển của Kỷ Vân Hòa. Trường kiếm trong tay vừa vẽ một đường, sau lưng Kỷ Vân Hòa liền nổi lên một cơn gió to.

Kỷ Vân Hòa mất đi một cánh tay, vốn dĩ không còn sức lực để giãy giụa, nàng bị cơn gió đẩy lên phía trước, thoáng cái! Cổ nàng liền nằm trong tay của Thuận Đức.

Thuận Đức nhìn mặt nàng, trường kiếm trong tay thu ngắn lại, hóa thành hình dáng của một cây trủy thủ: "Ngươi nói." Ánh đỏ của dung nham phản chiếu trong mắt Thuận Đức khiến nàng ta hệt như lệ quỷ đến từ địa ngục, nàng ta nói, tay đã giơ lên, rạch một đường thật dài lên mặt Kỷ Vân Hòa, từ huyệt thái dương rạch thẳng đến xương quai xanh, máu tươi chảy ra, nhiễm đỏ tay nàng ta, sắc đỏ của máu càng khiến nàng ta hưng phấn lên.

"Bổn cung sẽ khoét mắt ngươi ra trước, sau đó sẽ cắt tai ngươi xuống? Hay là chặt từng ngón tay của ngươi ra trước nhỉ?"

Điều bất ngờ là, Kỷ Vân Hòa lúc này lại cong môi.

Gương mặt nàng đầy máu, cơ thể chi chít vết thương, sắp chết đến nơi nhưng thần sắc trong mắt nàng, còn có đôi môi không run rẩy, đều nói cho Thuận Đức biết rằng, đến tận lúc này, nàng cũng chưa từng sợ nàng ta, càng không thần phục nàng ta.

“Ngươi thật đáng thương.” Kỷ vân Hòa nói.

Trong ánh mắt chứa đầy sự thỏa mãn của Thuận Đức thoáng cái bị phá nát.

Thần sắc của nàng ta trở nên hung dữ, năm ngón tay siết chặt, nàng ta hung hăng bóp chặt cổ của Kỷ Vân Hòa: “Bổn cung vẫn nên cắt lưỡi của ngươi ra trước.”

Nàng ta nâng tay lên.

Cũng trong lúc này, dưới núi tuyết, trong ngự yêu đài, trên giường trong tẩm điện, một đạo ánh sáng trắng trên người Trường Ý đột nhiên lóe lên.

Trận pháp dưới cổ luân chuyển giữa làn tóc bạc.

Giữa hơi thở phập phồng, đôi mắt lam băng chợt mở lên.

Mà trên núi tuyết, dung nham Điện Hỏa sôi sùng sục không biết mệt mỏi, trong miệng núi lửa, chợt phát ra một tiếng rầm, dung nham mãnh liệt trào ra từ miệng núi lửa, sương mù lần nữa giăng lên mù mịt, nung chảy mặt đất xung quanh.

Hơi nóng bốc lên không nằm trong phạm vi khống chế của Thuận Đức, nhiệt độ thiêu đốt này khiến cho pháp thuật bảo vệ của Thuận Đức bất giác suy yếu đi.

Mà trong khoảnh khắc chốc lát này, thời gian dường như bị kéo dài ra, một đạo bạch quang sau khi dung nham trào dâng liền bay từ không trung lao đến, thanh trường kiếm làm từ chùy băng từ bên tai Kỷ Vân Hòa quét đến, đâm thẳng vào cổ họng của Thuận Đức!

Chùy băng dễ dàng phá vỡ thuật pháp của Thuận Đức, trong lúc nàng ta không hề phòng bị, một kiếm đâm xuyên qua cổ họng.

Thuận Đức lập tức thả lỏng tay, chật vật lui về sau, ôm lấy cổ họng, sắc mặt hóa xanh, nhưng máu tươi lại bị mũi kiếm băng chặn lại trong cổ họng, khiến nàng ta nói không ra lời, thậm chí cũng không thể phun máu ra ngoài.

Kỷ Vân Hòa được người nọ ôm vào lòng.

Mái tóc bạc tung bay tán loạn, Kỷ Vân Hòa nhìn thấy người đến, khóe môi nhiễm máu liền chứa đầy ý cười: “Chàng tỉnh rồi.”

Vết thương trên mặt Kỷ Vân Hòa, cùng vết khuyết trên bả vai nàng phản chiếu đầy trong đôi mắt lam

băng.

Đồng tử Trường Ý co rút, cánh môi cơ hồ không khống chế được mà run rẩy. Toàn thân lạnh lẽo, dường như càng đau đớn hơn lúc bị băng phong trước đây.

"Ta không sao." Kỷ Vân Hòa gắt gao nhìn Trường Ý, nàng dùng cánh tay còn lại nắm lấy bàn tay y, an ủi, "Chàng biết, ta không sao."

Nhìn thấy thần sắc trấn định trong mắt nàng, Trường Ý nhắm mắt, cố gắng nhẫn nhịn hàng nghìn hàng vạn cơn đau trong lòng xuống. Chờ đến khi y mở mắt lần nữa, trên mặt đều là sát khí. Y nhìn về hướng Thuận Đức.

Trước mặt y, công chúa cả người hồng y quỳ trên mặt đất, kiếm băng giữa cổ họng khiến nàng ta đau đớn, kiếm băng không ngừng tan chảy nhưng lại không hóa thành nước rơi xuống đất mà không ngừng bành trướng trên da thịt Thuận Đức, không lâu sau, cả gương mặt nàng ta cùng nửa người đều phủ đầy hàn sương, mà đáng sợ là ở nơi nóng rực này, sương tuyết trên người nàng ta lại không hề tan chảy.

Trường Ý đặt Kỷ Vân Hòa ở sau lưng mình, y tiến lên hai bước, nhìn Thuận Đức đang ôm lấy cổ họng không ngừng muốn hô hấp.

Y vốn là người cá đến từ biển cả, cùng với nhân thế này, không hề có mối liên hệ nào, nhưng y lại vì dục vọng của kẻ này, cả đường bấp bênh, đi đến hiện tại.

Cho đến khi kiếm băng hoàn toàn tan chảy, hóa thành sương băng phủ cả người Thuận Đức.

Thuận Đức ngẩng đầu, giọng khản đặc nhìn Trường Ý: "Ngươi……Không thể nào……Tại sao như thế……"

Trường Ý vốn dĩ không nói nhảm với Thuận Đức, giơ tay lên, lần nữa đem một chùy băng cực lạnh xuyên qua lồng ngực của nàng ta, hệt như chùy băng trước đó, nó cũng không ngừng tan chảy, hóa thành sương băng phủ lên người Thuận Đức.

"Ngươi không có……sức mạnh……như thế……"

Cơ thể Thuận Đức lại phát ra ánh sáng xanh, gương mặt Trường Ý càng lạnh hơn, vừa khoát tay, xung quanh khô nóng cư nhiên lại xuất hiện ra vô số kim băng, xuyên qua tứ chi của Thuận Đức khiến nàng ta vốn dĩ không có cách nào dùng tay kết ấn.

Kỷ Vân Hòa đứng sau lưng Trường Ý, nhìn thấy trận pháp nổi lên ánh sáng trên cổ y, đôi mắt khẽ động.

"Đây mới là sức mạnh của ta." Trường Ý nhìn Thuận Đức hoàn toàn không thể cử động, nói.

"Tại sao……" Thuận Đức cực kì không cam, nhìn Trường Ý, nghiến răng nghiến lợi, "Tại sao!"

"Người cá hôn mê, vốn chỉ là một cái bẫy. Nhữ Lăng, ngươi rốt cuộc vẫn không nhìn rõ." Giọng nói này truyền theo hướng sương khói mịt mù đến, Thuận Đức lập tức ngây người, nàng ta cứng ngắc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đại quốc sư mặc áo bào trắng bước đến.

Thần sắc hắn vẫn thanh lạnh như trước.

Cho dù ở trong máu và lửa này, sắc mặt của hắn cũng không hề thay đổi.

Nhìn thấy đai quốc sư, thần sắc của Thuận Đức càng thêm chấn kinh: "Không thể nào……Ta đã giam người lại, ta……" Thuận Đức ngập ngừng, lúc nàng ta rời khỏi Kinh Sư, đã tính toán tất cả, lại chưa từng vào trong ngục nhìn một cái. Nàng chắc chắn, nàng chắc chắn như thế, đại quốc sư đã trở thành phế nhân rồi……

Nhưng hắn……Hắn cư nhiên lại đến cõi Bắc, hắn cư nhiên lại giúp đỡ bọn người Kỷ Vân Hòa và Trường Ý……Giết nàng?

Lúc Cơ Trữ đến cõi Bắc, liền đưa đại quốc sư cùng đến.

Mà lúc đó Trường Ý dùng cỏ Xà Vĩ cũng đã tỉnh lại. Nhưng đại quốc đến cõi Bắc lại cùng Kỷ Vân Hòa, Trường Ý và Lâm Hạo Thanh mật nghị, cỏ Xà Vĩ là vật cực kì trân quý, vốn có thể giúp người nối lại kinh mạch, nếu dùng thỏa đáng, có thể lần nữa tái tạo lại những tứ chi bị đứt đoạn. Trường Ý bị pháp thuật phản phệ, dùng cỏ Xà Vĩ có thể lưu thông kinh mạch, hóa giải sức mạnh phản phệ, đại quốc sư lại dùng trận pháp có thể hỗ trợ sức mạnh của cỏ Xà Vĩ giúp Trường Ý lần nữa nối lại những kinh mạch đã đứt đoạn.

Cũng trong lúc ấy, Kỷ Vân Hòa mới biết, người cá tách đuôi, thứ mất đi không chỉ là đuôi, mà còn có một nửa sức mạnh của y.

Cỏ Xà Vĩ có thể giúp Trường Ý tìm lại đuôi của mình, lần nữa tìm về một nửa sức mạnh của mình.

Mà Thuận Đức tuy có được sức mạnh của thanh loan và đại quốc sư nhưng nàng ta lại không hề có thuật tu hành, nàng ta sẽ không ngừng tiêu hao năng lượng trong cơ thể, cho nên lúc nàng ta ở kinh thành, không ngừng tìm ngự yêu sư và yêu quái, hút hết toàn bộ sức mạnh trên người của bọn họ.

Nhưng khi đến đây, không ai cung cấp công pháp cho nàng ta nữa rồi.

Tường lửa của kết giới tiêu hao sức mạnh của Thuận Đức, đại quân con rối của nàng ta cũng là tiêu hao năng lượng, ở gần dung nham Điện Hỏa, Thuận Đức không ngừng sử dụng pháp thuật để chế ngự sức nóng, càng không ngừng tiêu hao. Chỉ cần có thể kéo dài đủ thời gian, sức mạnh trong người nàng ta, vẫn sẽ có thời hạn tiêu hao cạn kiệt.

Mà sức mạnh của trời đất lại không như thế, dung nham Điện Hỏa, vẫn có thể thiêu đốt thêm trăm năm, nghìn năm……

Điều bất ngờ là, Thuận Đức đến quá nhanh.

Nếu Trường Ý tỉnh muộn thêm nữa, kế hoạch của bọn họ, có lẽ thật sự thất bại rồi.

"Tại sao người lại phải giết ta?" Điều Thuận Đức để ý lúc này, không phải kế hoạch của Kỷ Vân Hòa và Trường Ý, chuyện nàng để ý là đại quốc sư, "Người không phải muốn thiên hạ bán tang ư? Bọn họ đều thành con rối của ta, đều đã chết rồi, chính là ý nguyện của người! Ta đang giúp người thực hiện nguyện vọng!"

Đại quốc sư nhìn Thuận Đức, rốt cuộc im lặng hồi lâu, mới đáp: "Ước nguyện của ta, chính là hi vọng ta có thể kết thúc sự hỗn loạn của nhân thế này."

Ước nguyện của hắn không phải là vì thiên hạ bán tang mà là vì người ấy kêu oan.

Lúc đại quốc sư đến cõi Bắc, Trường Ý và Lâm Hạo Thanh không tín nhiệm hắn. Lúc ấy hắn cũng nói với bọn người Kỷ Vân Hòa như thế. Kỷ Vân Hòa lựa chọn tin tưởng hắn.

Vì nàng từng ở trong phủ quốc sư tiếp xúc với hắn, nàng cũng gặp qua Trữ Tất Ngữ, nàng biết sự quyến luyến giữa sư đồ bọn họ.

Trăm năm ân oán, do hắn bắt đầu, cũng nên do hắn kết thúc.

Nàng không thể hoàn toàn xác định đại quốc sư có thật sự nguyện ý giúp bọn họ hay không, nàng chỉ là dùng sự từng trải gặp qua lòng người của mình mà cược một ván, kết quả là nàng thắng rồi.

"Ha ha……" Thuận Đức khàn giọng cười ra tiếng, nàng ta không thể cử động, đến cả lồng ngực phập phồng cũng lộ rõ sự khó khăn, giọng nàng ta vô cùng khó nghe, nhưng nàng ta vẫn không ngừng cười, "Các ngươi muốn như thế này giết ta……Nhưng ta sẽ không chết như vậy……"

Nàng ta giãy giụa, trong kim băng của Trường Ý, dùng da thịt, gân cốt bị đâm nát để trả giá, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ tươi nhìn Kỷ Vân Hòa, "Ta sẽ không chết như vậy, công pháp ta vẫn còn, ta sẽ có sức mạnh cải thiên, dù ta chết đi nhưng thần hồn vẫn còn, ta sẽ hóa thành gió, khống chế không khí, ta sẽ gặp ai giết người đó. Các ngươi không thể bắt được gió nên cũng không giết được ta nữa."

Nàng ta nói xong, phát ra từng tầng ánh sáng xanh, tản ra trong không trung.

Ánh sáng xanh lơ lửng, bay về hướng nền trời.

"Nếu ngươi muốn cứu người, có thể……" Nàng ta trừng mắt nhìn Kỷ Vân Hòa, "Ngươi cùng ta đều là nửa người nửa yêu, ngươi có thể kéo ta vào trong thân thể của ngươi, sau đó nhảy vào trong dung nham Điện Hỏa." Nàng ta cười quỷ dị, "Bi kịch cả đời ta cũng vì ngươi và người cá này mà bắt đầu, các ngươi, ngươi! Nếu muốn cứu người trong thiên hạ, thế thì cùng ta đồng quy vô tận đi……"

Thân hình của nàng ta biến mất càng nhanh hơn.

Kỷ Vân Hòa lại cười: "Được thôi."

Nàng nhìn Trường Ý một cái, tiến lên trước vài bước, đi đến trước mặt Thuận Đức.

"Thế ta cùng ngươi, đồng quy vô tận."

Nàng nói thế, chỉ còn một cánh tay nhưng thần sắc của nàng không hề sợ hãi, Trường Ý sau lưng nàng lại không hề ngăn cản, gương mặt vẫn chưa biến mất của Thuận Đức đột nhiên trầm xuống.

Kỷ Vân Hòa đã dùng tay trái đặt lên trên đầu Thuận Đức. Chín chiếc đuôi hồ sau lưng nàng xuất hiện trong không trung chặn lại những tia sáng xanh đang phiêu tán.

"Tại sao?" Thuận Đức kinh ngạc nhìn Kỷ Vân Hòa, "Tại sao!?"

"Vì cách làm này của ngươi, bọn ta cũng đã sớm đoán được rồi."

Thuận Đức lập tức hung hăng trừng mắt nhìn về đại quốc sư: "Không……"

Nhưng tất thảy đã muộn rồi! Đại quốc sư hạ quyết trong tay, dưới chân Kỷ Vân Hòa lóe lên kim quang, ánh sáng bao trùm cả bùn đất của dung nham Điện Hỏa.

Dưới lớp bụi bay mịt mù, trận pháp mấy ngày trước nàng vẽ ở đây đột nhiên sáng lên.

Trận pháp này Thuận Đức nhớ rõ, nàng ta trong lúc đọc sách cấm trong phủ quốc sư đã đọc qua, đây là trận pháp thập phương trận……của ngự yêu cốc! Là trận pháp năm đó đại quốc sư phong ấn thanh loan hơn trăm năm!

Trận pháp này tuy không lớn như của ngự yêu cốc, cũng không có mười ngự yêu sư hiến tế, nhưng chỉ cần nhốt nàng ta vào trong thì cũng là dư sức rồi!

"Tại sao?" Thuận Đức hỗn loạn nhìn Kỷ Vân Hòa trước mặt, lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trường Ý sau lưng nàng, "Tại sao? Ngươi cũng sẽ chết! Tại sao? Ngươi cười gì chứ!"

Ánh sáng xanh trong người Thuận Đức không ngừng bị nàng ta hút lấy, sức mạnh cực lớn khiến sắc mặt Kỷ Vân Hòa cũng dần đau khổ, nhưng khóe môi nàng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Ánh sáng thập phương trận bùng lên, cơ thể đại quốc sư cũng dần dần lóe lên ánh sáng.

"Sư phụ!" Thuận Đức nhìn đại quốc sư, "Sư phụ! Những Lăng làm đều là vì người……"

Thập phương trận nhất định cần có người hiến tế, hắn nhìn Thuận Đức dần dần biến mất trong người của Kỷ Vân Hòa, thần sắc không hề dao động, kim quang phủ lên người hắn, đại quốc sư không nhìn Thuận Đức thêm cái nào nữa, hắn ngẩng đầu, ngắm nhìn nền trời cao cao.

Sau khi sương mù dày đặc tan đi, sẽ là trời xanh mây trắng, hắn khẽ nheo mắt lại.

Đúng lúc này một cơn gió nhẹ lướt qua, hắn nhắm mắt. Người hiến tế thập phương trận là đại quốc sư, hắn để lại vẻ mặt cuối cùng trên thế gian này là một nụ cười khẽ.

Mọi chuyện chẳng qua là gió thoảng mây bay, tất cả bụi trần đều hóa hư vô.

Sau khi thân ảnh của đại quốc sư biến mất, thập phương trận cũng đóng lại, Kỷ Vân Hòa cũng đã hút toàn bộ Thuận Đức vào trong người mình.

Nàng đứng dậy, cách nhau giữa lớp kim quang của thập phương trận, ngắm nhìn Trường Ý bên ngoài.

Trường Ý lẳng lặng nhìn nàng.

"Chờ lát nữa, cùng nhau ăn một bữa ngon nhé." Kỷ Vân Hòa nói.

Trường Ý ở ngoài thập phương trận gật đầu.

Kỷ Vân Hòa vẫy tay chào y, tung người nhảy vào trong dung nham Điện Hỏa.

Dung nham cuồn cuộn nuốt lấy cả người nàng.

Mặc dù biết rõ mọi chuyện, nhưng lúc này, cõi lòng Trường Ý vẫn truyền đến cơn đau âm ỉ.

Trong dung nham Điện Hỏa, cơ thể của Kỷ Vân Hòa tan chảy, ánh sáng xanh lần nữa lóe lên, nhưng thập phương trận lại hệt như một cái lồng to, chắn lại toàn bộ âm thanh và khí tức ở bên trong đó.

Trường Ý ở bên cạnh canh gác, cho đến khi trong dung nham không còn tiếng động nào nữa, y đứng trên thập phương trận, lại tăng thêm một lớp trận pháp băng sương.

Sau đó thân hình y thoáng biến mất, chớp mắt, liền quay về ngự yêu đài.

Bên cạnh, Cơ Trữ vội vã đuổi theo trước, muốn hỏi thăm tình huống, ánh mắt của Lâm Hạo Thanh cũng gắt gao bám chặt người y. Mà y không hề ngừng lại, bước vào trong nội điện.

Đẩy cửa điện ra, bước chân y quá vội vàng, thậm chí bị thềm cửa làm vấp ngã.

Cơ Trữ bên cạnh ngây người, cò chưa kịp hỏi thăm, Lâm Hạo Thanh kéo y lên.

Bước chân Trường Ý không ngừng lại, vội đi vào trong, xuyên qua tầng tầng lớp rèm sa, cuối cùng cũng nhìn thấy trận pháp đen bên trong bức rèm, một bóng người đang dần ngồi dậy.

Trường Ý vén rèm bước vào trong.

Kỷ Vân Hòa hoàn chỉnh không bị thương đột nhiên ngẩng đầu nhìn y.

Bốn mắt giao nhau, Trường Ý vội cúi người, kéo nàng ôm vào lòng.

Kỷ Vân Hòa ngây người, sau đó năm ngón tay cũng luồn vào tóc y, khẽ ôm y thật chặt: "Chàng không phải biết rồi sao, đó chỉ là một nửa nội đan tạo thành ta mà thôi."

"Ta biết."

Y biết, trong lúc bọn họ và đại quốc sư hoạch định, Lâm Hạo Thanh sau khi nhắc đến chuyện Thuận Đức thân vong, oán khí sẽ rất khó tiêu tan nên hắn lập tức có đề nghị này.

Hắn từng dùng nội đan của Kỷ Vân Hòa để tạo ra một "A Kỷ", bây giờ lại cắt nửa nội đan của nàng, làm thành "nửa" Kỷ Vân Hòa, cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Trường Ý sau khi biết mọi chuyện, mới rơi vào hôn mê, để cỏ Xà Vĩ bù đắp kinh mạch trong người.

Nhưng sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Kỷ Vân Hòa thế kia, y vẫn không kiềm được rơi vào sự khủng hoảng, nhìn thấy nàng nhảy vào trong dung nham Điện Hỏa, y vẫn không kiềm được kinh hoảng, sợ hãi……Đến tận bây giờ, ôm nàng vào lòng, chân chân thật thật chạm được nàng, cùng nàng nói chuyện, ngửi được mùi hương của nàng, y mới có thể bình tĩnh lại.

"Trường Ý." Kỷ Vân Hòa ôm lấy y, khẽ vỗ sau lưng y, trầm giọng nói, "Tất cả đều kết thúc rồi."

Tất cả đều kết thúc rồi.

Hàng nghìn hàng vạn con rối ở biên giới của Thuận Đức đều hóa thành tro bụi, làn gió mát thổi đến, cuốn theo bọn chúng đi.

Ngự yêu sư và yêu quái ở tiền trận đã xóa bỏ được mâu thuẫn, ôm nhau cùng hoan hô vui mừng.

Vết thương của Lạc Cẩm Tang được quân y ổn định xong.

Tất cả, đều đã kết thúc rồi.

Lâm Hạo Thanh và Cơ Trữ nhận được tin khẩn của yêu quái truyền đến, chiến sự bên biên giới đã kết thúc, bọn họ đều không sao, tất cả mọi người đang chuẩn bị quay về cõi Bắc.

Trường Ý lúc này mới buông Kỷ Vân Hòa ra: "Đi thôi." Y nhìn Kỷ Vân Hòa, "Lúc nãy nàng vừa nói, chúng ta phải ăn một bữa ngon trước."

Kỷ Vân Hòa cười: "Ta nằm đây lâu như thế, chân còn chút mềm, chi bằng, chàng cõi ta đi."

Trường Ý không nói hai lời, khom người, cõng nàng lên.

Cơ Trữ muốn chặn lại: "Bên ngoài đều là người……"

"Không sao." Trường Ý đáp, liền cõng Kỷ Vân Hòa ra ngoài.

Vừa bước ra cửa điện, bên ngoài đều là tiếng hò hét vui mừng, cõi Bắc trầm buồn, trước giờ chưa từng xuất hiện cảnh tượng này.

Khóe môi Trường Ý và Kỷ Vân Hòa đều treo theo nụ cười, đúng lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua, trời trong xanh, mây trắng như tuyết.

……

Trường Ý đem vị trí tôn chủ cõi Bắc ném cho Khống Minh.

Lúc này vết thương của Lạc Cẩm Tang đã khỏe hơn phân nửa, nhưng vẫn chưa thể xuống giường, Khống

Minh cả ngày vừa phải chăm sóc nàng, vừa phải bận rộn công vụ của cõi Bắc, thật sự là chạy đến chạy lui sắp ngất rồi, Trường Ý lại đột nhiên trốn đi, nói bận đủ rồi, muốn ra ngoài chơi.

Sau đó liền dẫn Kỷ Vân Hòa đi. Không hề suy nghĩ đến tâm trạng của hắn.

Chọc cho Khổng Minh giận suýt ngất.

May mà bây giờ cõi Bắc tuy bận rộn nhưng không phiền lòng.

Trường Ý cũng nhìn ra điểm này nên dám ném hết cho hắn liền rời đi.

Kỷ Vân Hòa từng có mong ước muốn đi khắp thiên hạ, bây giờ, Trường Ý liền dẫn nàng đi thực hiện nguyện vọng của mình.

Bọn họ đi từ bắc xuống nam, cuối cùng lại nhìn thấy biển lớn.

Lúc này, hoàng hôn buông xuống.

"Cá đuôi to." Kỷ Vân Hòa nhìn từng đợt sóng vỗ, đột nhiên nhìn về hướng Trường Ý, "Chàng đã tìm về sức mạnh của mình rồi, thế có phải là, đuôi của chàng……"

Bọn họ cùng nhau đi cả chặng đường, Trường Ý lại không nhắc đến chuyện này, sức mạnh của y tuy đã quay về rồi, nhưng y lại không đi chứng thực xem đuôi của mình đã quay về chưa, y vẫn luôn trốn tránh chuyện này, chỉ sợ lỡ như không có, chỉ khiến bản thân thất vọng, lỡ khiến Kỷ Vân Hòa thất vọng thì sao, y vẫn là nghìn vạn lần không muốn.

Nhưng lúc này nàng lại đột nhiên nhắc đến chuyện này. Y liền im lặng hồi lâu.

"Thử xem sao." Y nói. Sau đó liền cởi đi áo ngoài của mình ra, đặt bên người nàng.

Kỷ Vân Hòa nhìn y hỏi: "Không cởi quần sao?"

Trường Ý lại im lặng, nhìn trái nhìn phải.

Xung quanh không có ai, chỉ có mỗi nàng.

Y lại im lặng một lúc. Có đôi chân lâu như thế rồi…..Đột nhiên cởi quần, thế này……

“Ta xuống biển trước.” Y nói xong liền xoay người, chầm chậm bước xuống biển.

Sóng biển cuồn cuộn, dần dần nuốt trọn cả người y.

Kỷ Vân Hòa mang theo chút khẩn trương, đi theo đến bờ biển, từng lớp sóng trắng vỗ vào bờ, làm ướt làn váy nàng.

Sóng biển không ngừng vỗ đến, mặt biển ngoài xa cũng không ngừng nổi lên bọt biển, tất cả đều không giống với thường ngày, Trường Ý hệt như biến mất giữa biển cả vậy, không còn tung tích.

Kỷ Vân Hòa đứng trên bờ, ánh hoàng hôn buông xuống kéo bóng nàng thật dài, đột nhiên xa xa vang lên tiếng phá nước tung tóe.

Kỷ Vân Hòa bỗng mở to mắt, một chiếc đuôi cá cực to màu xanh từ mặt biển ngoi lên.

Vẩy cá lấp lánh, khiến đồng tử đen nhánh của nàng cũng sáng rực lên.

Cánh môi nàng khẽ động.

Trước giờ chưa bao giờ cảm thấy sóng biển lại ấm áp như thế, gió biển thổi qua cũng thật ấm áp.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ngon-tinh-ngu-yeu-ngu-giao-ky